

Budovanie charakteru

www.RevivalSeminars.org

Budovanie charakteru
Stephen Vincent Wallace

Preklad kolektív prekladateľov

Technická redakcia

Obálka Marián Horňák

Vlastným nákladom vydal autor

1. vydanie 2015

Vytlačili Těšínské Papírny 2015

ISBN 978-80-972098-0-3

Budovanie charakteru

Stephen Vincent Wallace

*Prosíme vás, aby ste k čítaniu tejto knihy nepristupovali bez modlitby,
aby vás mohol viesť Duch Svätý a aby sa vám pri štúdiu tejto dôležitej
témy mohol stať učiteľom.*

9 788097 209803

ISBN 978-80-972098-0-3

OBSAH

DUCHOVNÉ VECI SA POSUDZUJÚ DUCHOVNE	7
SLÁVA PÁNOVA	15
AKO ZMÝŠLA VO SVOJEJ DUŠI	20
BOH NÁM UKÁZAL SVOJU SLÁVU	27
VŠETCI ZHREŠILI A POSTRÁDAJÚ SLÁVY BOŽEJ	41
NADOBUDNÚŤ SLÁVY	49
HEADELI SME NA JEHO SLÁVU	57
SÚC ODBLESKOM JEHO SLÁVY	65
JA SOM ŤA OSLÁVIL	80
OSPRAVEDLNENÍ JEHO KRVOU	88
SPRAVODLIVOSŤOU BOŽOU V ŇOM	97
ABY JU POSVÁTIL OČISTIAC JU KÚPELOM VODY	106
HOSPODIN, NAŠA SPRAVODLIVOSŤ	111
TAK I JA POSIELAM VÁS	123
NA DOSKÁCH SRDCA MÄSITÝCH	129
NADO VŠETKO, ČO TREBA STRÁŽIŤ, STREŽ SVOJE SRDCE	137
HOSPODIN HEADÍ NA SRDCE	145
ZÁKON BOL NAŠÍM PESTÚNOM	152
STVOR MI ČISTÉ SRDCE	159
TELO ŽIADA PROTI DUCHU	167
NECH ČINÍ SPRAVODLIVOSŤ EŠTE	175
NECH SA POSVÁTÍ EŠTE	189
BOJUJ DOBRÝ BOJ VIERY	198
KAŽDÝ DEŇ ZOMIERAM	207
VYVOLTE SI DNES	216
VŠETKO VLÁDZEM V KRISTOVI	223
KEĎ ŽIADOSŤ POČNE	231
POZNÁTE PRAVDU	239
NEPEČUJTE O TELO	246
ODVRÁT MOJE OČI	253
HEADIEŤ NA JEŽIŠA	261
O TOM PREMÝŠLAJTE	268
TVOJE MYŠLIENKY BUDÚ STÁŤ PEVNE	276
POMALÝ HOVORIŤ, POMALÝ DO HNEVU	283
NECH SÚ PRÍJEMNÉ SLOVÁ MOJICH ÚST	294
LEBO ČÍM JE PREPLNENÉ SRDCE	301

DUCHOVNÉ VECI SA POSUDZUJÚ DUCHOVNE

(1Kor 2,13-14)

Milí priatelia, čítaním tejto knihy sa púšťate do štúdia tej najdôležitejšej práce, aká bola kedy ľuďom zverená. Čo je tou najdôležitejšou prácou v živote kresťana? Už podľa názvu tejto knihy viete, že je to „budovanie charakteru.“

No viete, keď položím ľuďom túto otázku, obyčajne odpovedajú: „Získavanie duší.“ „Šírenie našej viery;“ to je najdôležitejšia práca. A povedal by som, že mnohí z vás by odpovedali rovnako, keby som im túto otázku položil. Ale je to pravda? Je to skutočne tá najdôležitejšia práca? Spýtam sa vás: Môžeme úspešne získavať ľudí, ak sa svojím charakterom nepodobáme Kristovi? Môžeme? Nie, nemôžeme. Milí priatelia, úspešnými rybármi ľudí sa nestaneme, pokiaľ nebudeme milujúcimi a láskavými kresťanmi. Pavol to vyjadruje veľmi presne: „*Keby som hovoril ľudskými jazyky aj anjelskými, a keby som nemal lásky, bol by som cvendžiacim kovom alebo zvučiacim zvonom.*“ (1 Kor 13,1)

Prosím vedzte, milí spoluveriaci, že pokojne môžeme niekoho „zahnať do kúta“ vo všetkých 28 vieroučných výrokoch, so všetkými kľúčovými textami, ktoré sme si zapamätali, a pritom ho odvieť od Ježiša Krista. Pripúšťate to? To čo ľudí skutočne privádza do spásanosného vzťahu s Ježišom Kristom, nie je ani tak presvedčanie mysle, ako podmanenie srdca. Áno, myseľ sa potrebuje presvedčiť o pravde, ale srdce si musí podmaniť Ten, ktorý je Pravda. Až potom si vôľu, tú ovládajúcu moc rozhodovania sa, podmaní Pán Lásky a to povedie ku skutočnému obráteniu. Milí priatelia, aby sme niekoho priviedli k takejto skúsenosti, musíme byť schopní urobiť viac, než len presvedčiť ho, že máme pravdu. Musíme dovoliť Tomu, ktorý je Pravda, aby ich miloval skrze nás.

A práve preto existuje ešte dôležitejšia práca, ako je získavanie duší, a tá je základným predpokladom účinného získavania ľudí pre Ježiša. Prečítajte si inšpirovanú odpoveď na otázku, ktorú som vám položil: „*Budovanie charakteru je tou najdôležitejšou prácou, aká bola kedy ľuďom zverená a nikdy predtým nebolo jej usilovné štúdium také dôležité, ako je teraz.*“ (Education, str. 225.)

Teraz mi už veríte? Všimnite si prosím poslednú vetu: „...*a nikdy predtým nebolo jej usilovné štúdium také dôležité, ako je teraz.*“ Prečo je práve teraz také dôležité? Lebo Kráľ čoskoro príde.

Celým svojim srdcom tomu verím. V skutočnosti trvám na tom, že nie je možné, aby sme správne chápali prorocké udalosti doby konca, a tiež súčasné dianie vo svete a neprišli k záveru, že Ježiš príde už veľmi, veľmi skoro. Znamená doby sú hlasné a jasné. Ste si vedomí toho, ako málo času nám zostalo? A ešte máme toľko práce, čo musíme vykonať. Musíme varovať svet... Evanjelium sa má zvestovať „*tým, ktorí bývajú na zemi, a každému národu i pokoleniu i jazyku i ľudu.*“ (Zj 14,6) Máme zaniest svetu zvláštne poslanstvo, ktoré sa nazýva „trojanjelské poslanstvo.“ Preto bola táto cirkev povolaná, aby hlásala toto poslanstvo ako poslednú milosrdnú výzvu na vytvorenie si spásanosného vzťahu s Ježišom Kristom. Táto práca sa musí vykonať, toto poslanstvo sa musí zaniest do celého sveta a naše vlastné životy musia byť pripravené, aby sme mohli ísť domov s Ježišom, keď príde. (pozri Zj 14,7)

Avšak úspešné dokončenie obidvoch týchto úloh závisí od jednej a tej istej veci. Od ktorej? Od rozvoja charakteru podobného Kristovmu. Ale prečo práve od toho? Nuž, lebo nemôžeme byť ani účinnými svedkami Kráľa, ani vhodnými občanmi Kráľovstva, pokiaľ nemáme charakter, aký má Kristus. A pretože Kráľ príde skoro a budovanie správneho charakteru trvá určitý čas, trvám na pravdivosti úvodného výroku. (Education, str. 225.)

Takže sa pozrieme na to, čo Pán hovorí o tejto dôležitej téme. Hneď na úvod vás chcem zároveň uistiť, že tu nebudem rozoberať názory, alebo teórie nejakých „múdрых ľudí.“ Keď sa zaoberáte niečím takým dôležitým, ako je budovanie charakteru, potrebujete niečo oveľa spoľahlivejšie a dôveryhodnejšie, ako sú názory nejakého úbohého smrteľníka. Keď sa zaoberáte témou, ktorej musíte rozumieť, aby ste boli účinnými svedkami Kráľa a vhodnými občanmi Jeho Kráľovstva, musíte mať oveľa viac, než len niečiu filozofiu. Potrebujete vedieť, čo na túto tému hovorí sám Pán. A ubezpečujem vás, že presne o toto sa s vami v tejto knihe budem deliť. Keď si ju zbežne prelistujete, možno si všimnete, niečo jedinečné. Nenájdete tu nič iné okrem citátov z Biblie a z Ducha Prorockého. Táto kniha je len „sprievodcom,“ ktorá má ľudí vyzvať, aby premýšľali o tom, čo hovorí Pán o tejto téme. Celá je založená na Biblických výrokoch a je doplnená, zvyrazňujem, že „*doplnená*“ inšpirovaným komentárom písma.

Rád by som zdôraznil ešte jeden dôležitý bod. Ako nám napovedá názov kapitoly, duchovne veci sa posudzujú ako? Duchovne. V podstate je nám tu povedané, že bez pomoci Ducha Svätého jednoducho nemáme to, čo treba na pochopenie pravdy v takej miere, aby sme prežili jej oslobodzujúcu a posväcujúcu moc vo svojich životoch. Je to veľmi zaujímavé... „*Čo aj hovoríme, no, nie učeními ľudskej múdrosti slovami, ale učeními od Svätého Ducha, s duchovnými vecami duchovne porovnávajúc.*“ Ale Pavol nás tu varuje: „*Ale telesný človek nechápe vecí Ducha Božieho, lebo sú mu bláznovstvom, a nemôže ich poznať, lebo sa majú duchovne posudzovať.*“ (1 Kor 2,13-14)

Kto je telesným človekom? My všetci s výnimkou nadprirodzenej práce Ducha Svätého v našich životoch. Je to ľudská prirodzenosť bez Božej pomoci, alebo inak povedané – prirodzený človek. Všimnite si, že telesnému človeku sú Božie veci bláznovstvom. Prečo?

Lebo sa majú posudzovať duchovne – iba duchovne. Grécke slovo „posudzovať“ je zaujímavý termín. Znamená to nielen „správne chápať,“ ale presnejšie to znamená „správne oceniť; správne ohodnotiť.“ Ale aby sme mohli intelektuálne porozumieť pravde, aby sme ju mohli správne oceniť, vážť si ju a aby sme sa ju rozhodli aplikovať v našich životoch, žiada si to moc Ducha Svätého. Bez Jeho pomoci tú oslobodzujúcu a posväcujúcu moc pravdy veru nikdy nezakúsime. A my vieme, že v pravde taká moc naozaj je, však?

Ježiš to vyjadruje takto: „*A poznáte pravdu a pravda vás vyslobodí.*“ (Ján 8,32) Je v pravde taká moc, ktorá nás oslobodí z toho prirodzeného otroctva, v ktorom všetci sme? Z otroctva hriechu, nášho ja a satana – tej nesvätej trojice, ktorá tyranizuje prirodzeného človeka? Áno, v pravde je moc, ktorá nás oslobodzuje. Lenže milí priatelia, tú oslobodzujúcu moc nemôžeme zakúsiť, ak neprijmeme pravdu pod vplyvom Ducha pravdy a v Jeho moci sa nerozhodneme prijať ju do našich životov.

V pravde je tiež posväcujúca moc. Pozrime sa na ďalší verš. „*Posväť ich v svojej pravde! Tvoje slovo je pravda.*“ (Ján 17,17) Môže nás teda pravda posvätiť? Môže nás urobiť svätými? Áno. No opäť, tú posväcujúcu moc pravdy iste nezakúsime, ak ju nebudeme študovať, prijímať a aplikovať v moci Ducha pravdy. To je tá jediná cesta.

Je obrovský rozdiel medzi jednoduchým, intelektuálnym poznaním pravdy a poznaním pravdy do tej miery, že prežijeme jej oslobodzujúcu a posväcujúcu moc, však? Môžeme rozumovo poznať pravdu a nebyť ňou oslobodení, alebo posvätení? Určite áno. Je až desivé, koľko pravdy mnohí ľudia poznajú, a pritom v živote nemali vôbec žiadnu skúsenosť s jej posväcujúcou a oslobodzujúcou mocou. Môžete s ňou rozumovo súhlasiť a pritom ňou nebyť premenení.

Čo sa skrýva pod poznaním pravdy z vlastnej skúsenosti a prežitím jej oslobodzujúcej a posväcujúcej moci? Uvediem tri kroky, ktoré k tomu patria. Zapamätajte si ich, sú veľmi dôležité. Aby ste poznali pravdu a zažili jej oslobodzujúcu a posväcujúcu moc, musíte ju:

1. pochopiť intelektuálne – rozumom. Musíte s ňou intelektuálne súhlasiť. Musíte jej rozumieť. Je to základ, ale to ešte nie je všetko. Nehovorím, že nie je podstatné, aby sme pravdu pochopili intelektuálne, no vravím, že to skrátka nestačí.
2. prijať a zamilovať si ju. Musíme dospieť k láske k nej, aby sme si ju cenili, vážili, a aby sme ju považovali za to najcennejšie, čo máme. Musíme si uvedomiť, že je perlou obrovskej ceny. Lenže práve tu potrebujeme nadprirodzenú pomoc. Skôr než to vysvetlím, uvediem tretí krok.
3. podriaďiť sa pravde svojou vôľou. Musíme sa pravde poddať, musíme ju poslúchať. Musíme sa rozhodnúť, že budeme žiť v súlade s požiadavkami Toho, ktorý je Pravda.

A až keď to urobíme, moji milí priatelia, potom prežijeme jej oslobodzujúcu a posväcujúcu moc v našich životoch.

Poviem to ešte inak: Pravdu nestačí len pochopiť, musíme za ňou stáť. Je rozdiel, keď pravdu chápeme a keď za ňou stojíme? Áno! Aby sme pravdu pochopili, musíme s ňou intelektuálne súhlasiť. Aby sme za ňou stáli, musíme sa jej podriaďiť vôľou a dovoliť jej, aby usmerňovala náš život. Čo vás, priatelia, prevedie od pochopenia pravdy k tomu, aby ste za pravdou stáli? Krok číslo dva, teda ochotné prijatie a zamilovanie si Pravdy. Keď si uvedomíme, že pravda nie je len abstraktný pojem, ale osoba, menovite Ježiš Kristus, a my sa do Neho zamilujeme, vtedy sa stane to, že sa Mu rozhodneme podriaďiť svoju vôľu, a to bezvýhradne. Kým neurobíme aj ten tretí krok, nikdy neprežijeme posväcujúcu a oslobodzujúcu moc pravdy. Musíme urobiť aj ten tretí krok.

Máme tu jeden kľúčový bod. Neprehliadnite ho: Aj keď urobíme prvý krok a súhlasíme s pravdou intelektuálne, bez pomoci Ducha Svätého, do značnej miery môžeme pravde porozumieť a pochopiť ju, ale nie úplne, nie do hĺbky, nie do tej miery, ako vás môže uschnopiť Duch Svätý. Ale do značnej miery to môžete urobiť aj bez Jeho pomoci. Môžete rozumovovo s pravdou súhlasiť. Lenže 2. a 3. krok, priatelia, nemôžeme urobiť bez pomoci Ducha Svätého. Pretože „*Pretože myseľ tela je nepriateľstvom naproti Bohu, lebo sa nepodriaďuje zákonu Božiemu, lebo sa ani nemôže*

podriaadiť.“ (Rim 8,7) Uistime sa, že rozumieme, čo nám tu Pavol hovorí. Čo je to teda telesná myseľ? Vždy som si myslel, že ak je telesná myseľ „nepriateľstvom naproti Bohu, lebo sa nepodriaďuje zákonu Božiemu, lebo sa ani nemôže podriaadiť,“ že to musí byť niekto, kto upadol naozaj hlboko do hriechu. Že je to nejaký poriadny rebel. Je to pravda? Nie milí priatelia, takí sme všetci svojou prirodzenosťou. „Čo sa narodilo z tela, je telo.“ (Ján 3,6) A až dokedy zmysľame telesne? Dokiaľ sa znova nenarodíme z Ducha. Potom sa stávame duchovne zmysľajúcimi. No až do obrátenia sme všetci prirodzenosťou telesne zmysľajúci. Ako v tomto stave pristupujeme k Bohu? Telesná myseľ je „nepriateľstvom naproti Bohu.“ Čo znamená nepriateľstvo? Pochopíte to pomocou slova nepriateľ. Telesnej myšli sa Boh protiví, nenávidí Ho. Niektorí z vás si teraz možno pomyslia: „Ale no tak, počkaj chvíľu! Nie je to trochu prisilné?“ Poznám ľudí, ktorí netvrdia, že sú obrátení a narodení z Ducha, a nikdy by nepovedali, že nenávidia Boha. Ak ale naozaj chcete vedieť, čo si prirodzený človek myslí o Bohu, musíte ísť na Golgotu. Čo urobí prirodzený človek Bohu, keď dostane príležitosť? Zavraždí ho. Golgota nezjavuje len charakter Boha v osobe Ježiša Krista, ale aj charakter človeka v osobe tých, čo Ho pribíjajú na kríž. Je naozaj hrozné, čo tu sami o sebe zisťujeme, však? Práve preto, milí priatelia, ak máme byť schopní urobiť 2. krok a prijať pravdu s láskou, pamätajte, že Pravda je napokon kto? Ježiš. Ak Ho máme radšej objať než ukrižovať, musí sa stať niečo nadprirodzené. Potrebujeme dostať nové srdce. Srdce, ktoré bude poznať a nadprirodzenou schopnosťou bude milovať Toho, ktorého od prirodzenosti nenávidíme. Dáva to zmysel? A ak bez pomoci Ducha Svätého nemôžeme urobiť 2. krok a Pravdu si zamilovať, nikdy neurobíme ani 3. krok. „Lebo láska Kristova nás núti.“ (2 Kor 5,14)

Keď podriaadiam svoju vôľu Ježišovi a ak je Mu skutočne poddaná, tak je to preto, že Ho milujem a viem, že On miluje mňa. „My milujeme jeho, pretože on prvý miloval nás.“ (1 Ján 4,19) Kde zistíme, ako veľmi nás On prvý miloval? Znova pod krížom na Golgote. Zistíte tam ohromne veľa nielen o sebe, ale aj o Ježišovi na kríži, a o Otcovi pri kríži.

V našom štúdiu strávime veľa času pod krížom. Povedal by som, slovami apoštola Pavla, že v tejto knihe „som nebol usúdiť vedieť niečo iné medzi vami krome Ježiša Krista, a toho ukrižovaného.“ (1 Kor 2,2) Budeme hľadať na toho zabitého Baránka. (Zj 5,6) Viete, pod krížom sa deje veľa vecí. **Svedomie sa usvedčí, myseľ sa presvedčí, srdce sa ovládne, vôľa premôže, a život sa obráti. Toto všetko sa odohráva pod krížom.**

Takže už vieme, že telesná myseľ je nepriateľstvom voči Bohu a bráni nám v 2. kroku. Ale ten verš nám ďalej hovorí, že sa „nepodriaďuje zákonu Božiemu, lebo sa ani nemôže podriaadiť.“ (Rim 8,7) A to nám bráni v 3. kroku! V podriaadení našej vôle, v rozhodnutí poslúchať Pravdu. Bez Ducha Svätého to jednoducho nejde.

Teraz vás zoznámim s jedným malým slovom. Zapamätajte si ho, budeme sa k nemu stále vracáť. Hoci sa telesná myseľ nemôže sama podriaadiť, alebo poddať duchovnému zákonu, môže urobiť pozoruhodnú vec – podriaadiť správanie jeho litere. Vidíte to malé slovo? Je veľmi dôležité. Hoci telesná myseľ nemôže podriaadiť samu seba, svoje vlastné postupy, myšlienky, pocity, pohnútky a túžby duchu zákona, jedno urobiť môže, a to vo veľmi veľkej miere, ak má dostatočne silnú sebeckú motiváciu. Môže podriaadiť vaše správanie litere zákona. A presne v tom spočíva jej pozoruhodná schopnosť pomýliť nás, aby sme si mysleli, že sme niečo, čo nie sme. Presne v tom spočíva pokrytectvo. Prispôsobuje sa litere zákona a predvádza naozaj dobrú šou. Správa sa dobre a pritom klame ostatných, a možno aj samú seba, aby sa zdalo, že sme dobrými kresťanmi. Koniec koncov sa správam oveľa lepšie ako väčšina ľudí. Čo hovorí

Písmo o tomto prirodzenom srdci? Že je „najľstivejšie od všetkého... a je neužité na smrť. Kto ho pozná!“ (Jer 17,9) No hrozivé je to, že za vyzdobeným zovňajškom sa môže skrývať bezbožné vnútro. Ježiš to nazval: „hroby obielené vápnom.“ (Mat 23,27)

Čo hovorí ďalej o tejto obielenej hrobke? Hovorí, že je krásna. Popravde, zvonku vyzerá naozaj dobre. Ale čo je vo vnútri? Kosti mŕtveho človeka a samá skazenosť. Za celou tou bielou fasádou sa skrýva ohavný, mŕtvy, sebecký, starý človek. Robí všetky správne veci, no zo zlých dôvodov. Je vôbec možné, aby sa čosi také dialo dokonca aj dnes? V Božej cirkvi? Mali iba zákoníci a farizeji túto skúsenosť s pokrytectvom, alebo je v ľudskej prirodzenosti byť pokryteckým? Vravím vám, že je to ľudská prirodzenosť. A prosím... To, čo vám teraz poviem, sa vám nebude zdať odo mňa veľmi príjemné a vhodné, no mám vás natoľko rád, že to beztak urobím. (K problému s pokrytectvom sa ešte vrátim.)

Prečo je to takým závažným problémom? Lebo podľa výroku Pravdivého svedka, sa práve toto stane prevládajúcim problémom cirkvi doby konca. Pracujeme na tom spolu! Ako Zjavenie nazýva cirkev doby konca? Laodicea. (Zj 3,14-22) Žijeme v dobe konca? Rozhodne áno. To znamená, že my sme Laodicejská cirkev. Pripustíme, že niektoré aspekty všetkých siedmich zborov existujú vo všetkých obdobiach dejín. No niektoré prevládajúce vlastnosti sa vyskytujú len v určitom časovom období. A čo je prevládajúcou charakteristikou cirkvi doby konca podľa Pravdivého Svedka? Že sme „vlažní.“ Čo znamená „byť vlažný?“ Že nie sme ani horúci, ani studení. Nuž pozrime sa na to. „A anjelovi zboru Laodičanov napísať: Toto hovorí Amen, ten verný a pravdivý svedok, počiatok stvorenia Božieho: Znáam tvoje skutky, že nie si ani studený ani horúci. Bárš by si bol studený alebo horúci!“ (Zj 3,14-15) Nie je to pozoruhodné vyhlásenie? Pravdivý Svedok by nás mal radšej studených než vlažných. „Taktó, že si vlažný, ani studený ani horúci, vyplhujem tá zo svojich úst. Lebo hovoríš: Som bohatý a zbohatnul som a nepotrebujem nikoho, a nevieš, že si ty biedny i mizerný na polutovanie i chudobný i slepý i nahý.“ (Zj 3,16-17) Aký strašný sebaklam sa tu odohráva. Ako to, že Laodicejská cirkev tak strašne klame samu seba? Prečo si myslia, že sú bohatí, zbohatli a nepotrebujú nikoho a nevedia, že sú vlastne biedni i mizerní na polutovanie i chudobní i slepí i nahí? Prečo? Pretože, majú „tvárnosť pobožnosti.“ (2 Tim 3,5) Ich telesné srdce zosúladiť ich správanie s literou zákona. Nie sú skutočne obrátení, ale myslia si, že sú. Prečo sa sami takto klamú? Lebo odvedli pozoruhodnú prácu a obielili hroby vápnom. Sú takí krásni navonok, že samých seba a ostatných oklamali aby si mysleli, že sú kresťanmi. Je celkom možné, že niektorí z nás sú v tejto pasci. A ak mi zazlievate, že to vôbec naznačujem, je mi ľúto. Musím to pripomínať, lebo to hovorí Pravdivý svedok. Ja vás nesúdim, len sa s vami delím o Jeho verdikt. A súdi nás On spravodlivo? Rozhodne áno! Ako to viem? „Lebo ja nehľadím na to, na čo hľadá človek, pretože človek hľadá na to, čo je pred očima, ale Hospodin hľadá na srdce.“ (1 Sam 16,7) Boh si nevšima len to, čo robíme a čo nerobíme, všima si to, čo je dôležitejšie: prečo to robíme a prečo nie. Pozerá sa na ducha, ktorý sa za tým správaním skrýva. My zvyčajne analyzujeme len správanie, ale On hľadá na pohnútky. A moji milí priatelia, presne o tomto je tá vlažnosť.

- ▶ Byť chladný znamená robiť zlé veci z nesprávnych dôvodov. Ste bezbožní navonok, lebo ste takí vo vnútri.
- ▶ Byť horúci znamená robiť správne veci zo správnych dôvodov. Navonok žijete v súlade s literou zákona, lebo aj vaše srdce je v súlade s duchom zákona.
- ▶ Byť vlažný znamená robiť správne veci z nesprávnych dôvodov. Znamená to mať určitú tvárnosť pobožnosti, ale jej moc zapierať. (2 Tim 3,5)

Akú moc má teda evanjelium? Má moc zmeniť nás obnovením našej mysle. (Rim 1,16 a 12,2) Právě kresťanstvo je oveľa viac než len zmena správania. Patrí k nemu aj premena srdca. No je strašne pokrytecké, keď sa snažíme „hrať na cirkev“ a predstierať, že sme kresťania tým, že svoje správanie prispôbujeme litere zákona. Desivé je to, že sme sa v tom tak zlepšili, až sme zmiatli nielen ostatných, ale aj sami seba. No Pána Boha sa nedá oklamať.

Bratia a sestry, preskúmajte svoje srdcia. Ako je na tom tvoja duša? Si skutočným kresťanom? Alebo to len predstieraš? A ak ťa uráža, že sa ťa to pýtam... Viete, niektorí z našich striebrovlasých súrodencov, ktorí sú v cirkvi už „pár“ rokov, by sa mohli uraziť, že sa im opovažujem položiť túto otázku. No je mi ľúto, môžete byť v cirkvi aj celý svoj život a nebyť obrátení. Môžete to veľmi dobre hrať a predvádzať obstojujú ňou. Môžete byť ctení a vážení svojimi spoluveriacimi v cirkvi. Môžete mať dokonca funkciu v cirkvi a nebyť pritom ani len obrátení. Premýšľajte o tom prosím...

Už vieme, že telesná myseľ nemôže urobiť 3. krok a podriadiť sa Pravde. Nemôže uviesť myšlienky a pocity, vaše túžby a pohnútky do súladu s duchom zákona, ale dokáže urobiť pozoruhodnú vec – zosúladiť správanie s literou zákona. Ako teda máme spoznať Pravdu až do tej miery, aby sme zakúsili jej oslobodzujúcu, posväcujúcu moc? Čo na to musíme mať? Musíme mať pomoc a silu od Ducha Svätého pri našom štúdiu. Z celého svojho srdca, duše i mysle chcem, aby to bola pre každého z nás skúsenosť, ktorá nám zmení život. Budeme sa zaoberať hlbokými, vážnymi pravdami. Vyhrnieme si rukávy a budeme usilovne študovať Božie Slovo. Nebudem sa tu s vami deliť o senzačné myšlienky a ľudské výmysly. Prihováram sa k vám z Božej milosti, aby sme spolu začali hlboko kopáť v bani pravdy a aby sme tak nadobudli život meniace poznanie Pravdy.

Teraz sa spolu pozrime na to, aký je rozdiel medzi tým, či „máme pravdu,“ alebo „pravda má nás.“ Je medzi tým nejaký rozdiel? Máme my ako ľud pravdu? Priatelia, o tom niet pochyb. Boh nám ju zveril. No je tu jeden problém. My sme neumožnili pravde, aby ona mala nás. Preto sa odvažujem niečo také tvrdiť? Prepáčte, no ešte stále sme na tejto Zemi a už sme tu dávno nemuseli byť. Už sme mali byť v Kráľovstve. Už dávno sme sa mali stať účinnými svedkami Kráľa a občanmi pripravenými pre Kráľovstvo. No stále sme tu. Je to preto, že nemáme pravdu? Nie, my ju máme. Problém spočíva v tom, že sme nedovolili pravde, aby mala nás! Preto sme stále tu, a tu aj zostaneme, kým jej nedovolíme, aby nás ovládla.

Chcel by som, aby sme všetci boli v Kráľovstve. No z osobnej skúsenosti viem, že iba „vlastnenie pravdy“ nás tam nedostane. Musíme pravde dovoliť, aby nás ovládla... Musí nás premeniť skrz naskrz. Musíme sa zmeniť na radikálne odlišnú osobu. Do neba sa nedostaneme len tým, že sa viac vynasnažíme. Ježiš Kristus vykúpil pre každého z nás večný život. Ten si ničím nemôžeme zaslúžiť. No hovorím vám, že sa musíme pripraviť, ak sa z neho chceme raz tešiť. Nebo si nemôžete kúpiť, no musíte sa naučiť v ňom byť šťastní. A nikto tam šťastný nebude, ak sa nenaučí byť svätý. Lebo šťastie je vedľajší produkt svätosti. Toto je veľmi dôležitá pravda – Šťastie je vedľajší produkt svätosti. A práve preto je na tomto svete tak málo ľudí, ktorí sú naozaj šťastní.

Mnohí hľadajú šťastie. Ale ak ho hľadáte, nikdy ho nenájdete. Nemám pravdu? Ak hľadáte šťastie pre seba, nikdy ho skutočne nenájdete. Je pravda, že na chvíľu vás môže tešiť hriech. (Žid 11,25) No uvedomte si, že je to len nakrátko a skončíte ešte biednejšie, než keď ste sa doňho zaplietli. Hovorím k vám otvorene, priatelia. Ak chcete byť naozaj šťastní, naučte sa byť svätí. Naučte sa žiť pre Boha a pre ostatných. V tom je pravé šťastie. Takto sa pripravíte na svoje šťastie v nebi, lebo o tomto je celé nebo. Nikto tam nežije pre seba. Tam každý žije pre toho druhého. A ja sa teším na život na takom mieste, kde všetci uprednostňujú šťastie niekoho iné-

ho pred svojím vlastným. Premýšľajte o tom! Aké to bude čarokrásne miesto. Tu vidíme pravý opak. Kto naozaj myslí na vaše šťastie? V prvom rade a prirodzene, vy sami. Každý ho hľadá pre seba. A keď sa mi postavíte do cesty a ohrozujete mi moje šťastie, musím si to s vami vybaviť – takto funguje celý svet. Je to naozaj biedne miesto. Ale my budeme, z Božej milosti, jedného dňa žiť na takom mieste, kde bude úplne každý klásť vaše šťastie pred svoje vlastné. Ak vy a ja hodláme žiť na takom mieste, musíme sa tak naučiť žiť už tu a teraz. Práve tu sa stávame vhodnými občanmi pre Kráľovstvo. Práve tu sa učíme byť svätými, žiť úplne pre Boha a pre ostatných, nie pre seba. Bože, pomôž nám, aby sme prežili takéto druh premeny. Je to taká radikálna zmena, že Biblia ju nazýva „znovuzrodenie“ – čo znamená „stať sa novým stvorením.“

Citát z Review and Herald, 25. september 1888: „...*pokiaľ sa tí, čo vyznávajú, že veria pravde, pravdou neposvätia a nepozdvihnú svoje myšlienky a charakter, nebudú v takom priaznivom postavení pred Bohom ako hriešnik, ktorého jej tvrdenia nikdy neosvietili.*“ Vidíte to? Boh by nás mal radšej studených ako vlažných. Ak máte pravdu, myslíte si, že ste bohatí, že ste zbohatli a nepotrebuje nič. No je veľmi málo pravdepodobné, že vás pravda zasiahne, ak si myslíte, že ju máte... „*Rýchlo sa bližime k záveru dejín tohto sveta. Každá chvíľa má závažný význam pre Božie dieťa. Sú tu otázky, ktoré by si malo položiť každé srdce: ‚Som kresťanom? Študujem Božie Slovo? Prebýva Kristus v mojom srdci skrze vieru? Je Boží zákon zákonom môjho života? Prenikajú tie vážne pravdy, ktoré vyznávam, že verím aj do tých najtajnejších zákutí môjho života? Aplikujem tie princípy aj vo svojom pracovnom živote? Vplývajú zachraňujúco na tých, s ktorými sa stretávam? Ak pravda nevlplyva výrazne a rozhodujúco na charakter a život toho, kto ju prijíma, nepôsobí v živote tak ako by mala; a tí, ktorí nie sú posväcovaní poslušnosťou pravde sa musia obrátiť, lebo budú zatratení!*“

Bratia a sestry, my máme pravdu. Kiež Boh dá, aby sme jej dovolili, aby aj ona mala nás a nechali sa ňou zmeniť. Ako nás môže zmeniť? V moci Ducha Pravdy. Preto vás prosím a vyzývam, aby ste zakaždým, keď budete čítať a študovať túto knihu, úprimne a osobne pozvali na modlitbu Ducha Svätého do vašich sírd.

Podelím sa s vami o jednu pomôcku. Používam ju už nejaký čas a mne osobne pomáha. Je desivé, akí vieme byť sebestační, keď príde na štúdium Božieho Slova. Pripúšťate to aj vy? Kiež nám Boh pomáha prekonať túto našu sebestačnosť. Pripomínam si to touto malou pomôckou, ktorú viem naspamäť: „**Skôr, ako otvorím svoju Bibliu, musím otvoriť dvere svojho srdca a pozvať Božieho Ducha, aby vstúpil.**“

Rád by som tu uviedol zaslúbenie z knihy Counsels on Sabbath School Work, str. 34– 35: „*Len čo hľadač pravdy otvorí Bibliu, aby si s úctou prečítal Božie výroky, zmocnený naliehavou túžbou spoznať, čo hovorí Hospodin, bude mu dané svetlo a uvidí predivné veci v Božom zákone...*“ Autorka tu cituje Dávida a Žalmy. (Ž 119,18) „*Veľké pravdy, ktoré sa celé roky zanedbávali a nedoceňovali budú zjavené Duchom Svätým a zo známych textov zažiarí nový význam. Každá strana bude osvietená Duchom Pravdy...* Zjavia sa najvzácnejšie pravdy, zvedavé uši si vypočujú živé proroctvá a svedomie ľudí sa vyburcuje k činnosti.“ Milí priatelia, môžeme to prežiť aj my, pokiaľ usilovne študujeme s pomocou a silou Ducha pravdy. Túto skúsenosť naozaj veľmi potrebujeme.

Prophets and Kings, str. 626: „*Kresťania by sa mali pripraviť na to, čo skoro príde na svet ako ohromujúce prekvapenie, a túto prípravu by mali robiť študovaním Slova Božieho a snahou prispôsobiť svoje životy jeho prikázaniam. Závažné otázky ohľadne večnosti si od nás vyžadujú čosi viac, než len povrchné náboženstvo zo slov a obradov, pričom pravda zostáva vo vonkajšom dvore. Boh nás vyzýva k oživeniu a reformácii.*“

Review and Herald, 22. marca 1887: „*Obnova pravej zbožnosti je pre nás najväčšou a najnaliehavejšou potrebou. Usilovať sa o ňu by malo byť našou prvoradou prácou.*“

Štúdium tejto dôležitej úlohy, nám zároveň dáva možnosť naplniť tú najväčšiu a najnaliehavejšiu potrebu, akú máme, a síce nadobudnúť pravé oživenie a reformáciu. Ak budeme usilovne študovať Božie slovo pod vplyvom Božieho Ducha, tá skúsenosť nám zmení život. O tomto je vlastne naša obnova: znamená celkom novú skúsenosť vo vzťahu s Ježišom Kristom. Bude mu patriť oveľa viac, než len nejaké rezervované miesto vo vonkajšom dvore. Zmení nás zo samotného centra našej bytosti, a to premenou našej mysle.

Takže oživenie vedie k reformácii. Ale reformácia, ktorá je výsledkom pravého oživenia, je viac než len obieleným hrobom, (Mat 23,27) viac, než len tvárnosťou pobožnosti. (2 Tim 3,5) Je to pravý a skutočne zmenený život, lebo vyviera zo zmeneného srdca a premenenej mysle. Začíname robiť správne veci zo správnych dôvodov. Naša kresťanská skúsenosť nám tým bude nielenže zdrojom radosti, ale bude príjemná a príťažlivá aj pre iných. Takto sa môžeme stať účinnými svedkami nášho Kráľa a tiež vhodnými obyvateľmi Jeho Kráľovstva. Je to veľmi dôležité, keďže tieto krásne slová „*Hľa, stojím pri dveriach a klepem...*“ (Zj 3,20) sú adresované Laodicejskej cirkvi. Viete, je to skutočne závažné obvinenie, lebo nám vraví, že Ježiš stojí vonku. No, chvála Bohu, zároveň nás ubezpečuje, že chce vojsť dnu. Lenže Kristus sa nikdy nevnučuje. Nikdy nevrhne dovnútra. Stojí pri dverách a klope. Videli ste už obraz, ktorý stvárňuje tento text? Ježiš stojí pri dverách a klope. Pozreli ste sa pozorne na tie dvere? Čo je na nich jedinečné? Nemajú kľučku z vonkajšej strany. Čo sa nám tým maliar snaží povedať? Ak sa dvere otvoria, tak jedine zvnútra. Ježiš je gentleman. Nikomu sa nevnučuje. Klope. Počujete to klopanie? Využité príležitosti a otvorte dvere. Proste Ho zakaždým, aby vošiel a aby s vami jedol. Alebo, ako hovorí Zjavenie 3,20: „*večeral s vami.*“

V skutočnosti, ak sa pokúsime najesť z Chleba života a nepozveme Ducha Svätého, aby jedol s nami, skončíme iba s vážnym ochorením z nestráveného duchovného pokrmu. Lebo bez pomoci Ducha Svätého necítite hlad ani smäd, nemáte sami od seba žiadnu chuť na duchovné veci. A ak sa pokúsíte jesť niečo, na čo nemáte chuť, privedíte si ťažkosti. Možno to prehltnete, no nevychutnáte si to. Mimochodom, čo potrebujete, aby ste strávili skutočný chlieb? Dobrú dávku enzýmov. Inak z neho nezískate výživné látky. Priatelia, na strávenie Chleba života potrebujeme enzým Ducha Svätého, ak chceme aby nás vyživil a posilnil. Ste tým, čo jete, a to platí obzvlášť pri sýtení mysle a ducha. Svoju myseľ a ducha máme sýtiť Chlebom života – tým pravým pokrmom. Ježiš povedal: „*Kto je moje telo a pije moju krv, má večný život.*“ (Ján 6,54) Ďalej nám hovorí: „*Duch je, ktorý oživuje; telo nič neosoží. Slová, ktoré vám ja hovorím, sú duch a sú život.*“ (Ján 6,63) Máme sa sýtiť Jeho Slovom, no ako výsledok tohto pokrmu nemôžeme očakávať duchovný rast, zdravie a pohodu, ak ho nemôžeme stráviť s enzýmami Ducha Svätého. Ak nemáte enzýmy Ducha Svätého, budete to chcieť všetko vyvrátiť. Hovorím veľmi obrazne, ale chcem, aby ste pochopili, aké dôležité je mať Ducha Svätého, ak nám má byť toto jedlo na požehnanie. Súhlasíte? Chcem, moji milí priatelia, aby ste na chvíľku povstali od stola a išli ku dverám. Čo hovorí Pravdivý Svedok Laodicejskej cirkvi? „*Hľa, stojím pri dveriach a klepem.*“ (Zj 3,20). Zhromaždili sme sa okolo stola, aby sme otvárali Chlieb života a sýtili sa. Aby sme sa však skutočne nasýtili a posilnili jedlom, musíme pozývať Ducha Svätého. On skutočne túži vojsť dovnútra a večerať s nami. Pozvete ho?

SLÁVA PÁNOVA

(2 Kor 3,18)

Ako ste si už istotne všimli, kľúčovým textom celej našej knihy je 2. Korintánom 3,18. Práve tento verš zhrňa čo najstručnejšie a najvýstižnejšie podstatu budovania kresťanského charakteru. No aby ste to pochopili, pozrieme sa trochu bližšie na tie slová. Neuspokojíme sa s povrchnou prácou. Zájdem trochu hlbšie do rôznych textov, o ktorých budeme uvažovať. 2. Korintánom 3,18 znie takto: „*No, my všetci...*“ Všimnite si, aké osobné zámeno Pavol použil. Zrejme hovorí aj o sebe, keď sa tu prihovára ku kresťanom. Teda je to určené všetkým veriacim. „*No, my všetci odostretou tvárou...*“

Hneď na úvod tu máme jednu zaujímavú vec. Je to dobrý preklad, ale nevidíme v ňom to, čo sa nám tu Pavol skutočne snaží vysvetliť. On tu totižto robí rozdiel medzi našou a Mojžišovou skúsenosťou. Ak sa pozriete do 13. verša tej istej kapitoly, Pavol tam hovorí, že Mojžiš si musel dať závoj na tvár. V 18. verši ale píše: „*No, my všetci odostretou tvárou...*“ To isté slovo v gréčtine je tu v slovesnej forme. Inak povedané, je rozdiel medzi našou a Mojžišovou skúsenosťou. Mojžiš mal závoj, my ho nepotrebujeme.

„*No, my všetci odostretou tvárou vzhliadajúc sa v sláve Pánovej sta v zrkadle meníme sa na ten istý obraz, od slávy v slávu, ako od Duchu Pánovho.*“

V tomto verši je tak veľa hlbokaj pravdy. Preštudujme si ho spolu. Grécky výraz, ktorý je preložený „*sta v zrkadle,*“ sa dá preložiť aj veľmi presne „*ako zrkadlo.*“ V gréčtine to môžeme chápať oboma spôsobmi. Je zaujímavé, že niektoré novšie preklady uprednostňujú výraz „*pozorujúc ako zrkadlo.*“

Ktorý význam mal ale Pavol na mysli? Mal na mysli „*pozorujúc ako v zrkadle?*“ Inými slovami, pozorujúc niečo, čo sa odráža k nám? Alebo mal na mysli pozorujúc ako zrkadlo? Pozorujúc za účelom odrážania? Myslím si, že tu zahrnul obidva prípady. A myslím si, že zámerne použil toto vyjadrenie, lebo chcel, aby sme uvideli slávu Pánovu, ktorá sa odráža k nám, ale za tým účelom, aby sme ju my odrážali iným. Dáva to zmysel? Áno „*pozorujúc ako v zrkadle,*“ ale tiež „*pozorujúc ako zrkadlo,*“ aby sme to sami odrážali ostatným. Čo máme pozorovať ako v zrkadle, alebo ako zrkadlo? Slávu Pánovu... tu sa zastavíme a vysvetlíme si to.

Keď sa pozeráme ako v zrkadle, alebo ako zrkadlo na slávu Pánovu, čo sa deje? „*...meníme sa.*“ Nemám problém s inými prekladmi, ktoré hovoria, že sme „*zmenení,*“ alebo „*premenení.*“ Ale nevhodnosť takých prekladov spočíva v slovesnom čase. Sloveso „*...meníme sa*“ je oveľa bližšie

ku gréckemu slovesnému času. Viete, v gréčtine je to v prítomnom priebehovom čase. Týmto časom sa v gréčtine vyjadruje stále prebiehajúca činnosť, nech je už akákoľvek. V tomto prípade je to premena, alebo zmena. Je to niečo prebiehajúce, progresívne, ustavičné, niečo, čo sa deje stále. Sme „zmenení“ znie takmer tak, akoby sa to stalo v nejakom časovom bode a hotovo. A čo teraz Pane? Už som zmenený. Vari to takto prežívajú kresťania? Určite nie. Táto premena je celoživotnou prácou. (3T 325.2) Sme v ustavičnom procese zmeny, alebo premeny. Sme premieňaní. Na čo sme premieňaní? Na ten istý obraz. Na aký? Na Slávu Pánovu. Skutočná pravda vyplývajúca z tohto verša reálnom zmysle tiež úzko spätá s charakterom. Niekedy je vlastne jeho synonymom. No prvotný termín pre charakter je „sláva.“ Držte sa tohto kľúča. Je to vzácny exegetický kľúč. Fiha, máme tu ťažké slovo. Čo znamená exegetický kľúč? Čo je to exegéza? Je to štúdium Biblie. Odomykanie pravdy. Odhaľovanie textov Písma, aby sme mohli porozumieť pravde. To je exegéza. Práve sme vám dali drahocenný exegetický kľúč, ktorý vám pomôže odhaliť vzácnu pravdu. Najmä v textoch, v ktorých nájdete slovo „sláva.“

Ak sa vaša skúsenosť aspoň trochu podobá tej mojej, tak kým som nemal exegetický kľúč a nechápal som, že biblický termín pre charakter je „sláva,“ pri slove „sláva“ som si vždy myslel, že ide skrátka o nejaký druh jasného svetla. Áno, Božia sláva je jasná. Iste sa spája so svetlom. No pochopte, priatelia, že Božia sláva je predovšetkým Jeho charakter. Takže oteraz vždy, ak to tak predtým nebolo, keď natrafíte v Písme na slovo „sláva,“ oteraz budete myslieť na čo? Na charakter. A ak sa toho budete držať, ocitnete sa na dobrej ceste za objavovaním toho, čo hovorí Biblia o budovaní charakteru.

Uvediem malý príklad. Pozrime sa na Izaiáša 60. kapitolu. Tento text Písma je zvlášť dôležitý a týka sa nás, milí priatelia, v týchto záverečných hodinách histórie zeme. Je to prorocký text s dvojitou aplikáciou. Prvou aplikáciou bol prvý príchod Krista, čo sa aj naplnilo. Ale má aj druhú aplikáciu, ktorá sa vzťahuje na Božiu cirkev tesne pred druhým príchodom Krista. Na tú druhú aplikáciu sa teraz zameriame. Všimnite si tú naliehavosť v hlase proroka: „*Povstaň a svieť, Jeruzaleme!*“ Čo máme robiť? Povstať a svietiť. Dobré, Izaiáš, ale ako môžeme svietiť? Odpoveď: „*Lebo prišlo tvoje svetlo...*“ Môžeme svietiť bez svetla? Nie! Ak teda máme povstať a svietiť, musíme mať svetlo. Dobré, Izaiáš, a odkiaľ ho vezmeme? Odkiaľ pochádza to svetlo? Počúvajte ďalší riadok: „*.....a sláva Hospodinova vzišla nad tebou!*“ Aké slovo ste si všimli? Sláva. Použili ste svoj exegetický kľúč a uvedomili ste si, že Izaiáš tu hovorí o Božom charaktere? Kto ho zjavuje? Pán Ježiš Kristus. Ježiš Kristus je ten „jas.“ **Židom 1,3:** „*....ktorý súc odbleskom jeho slávy...*“ Inými slovami, On je to nezmenšené svetlo Božieho charakteru. Takže keď Biblia hovorí, že Ježiš je „odbleskom“ Božej slávy, vlastne nám vraví, že Ježiš je nezmenšené svetlo Božieho charakteru. On je SLNKO spravodlivosti. On je tá nezmenšená žiara svetla Božieho charakteru, a tá na nás svietí. On je zdrojom svetla.

Ako potom máme ale svietiť my? Ako máme žiarit? Pozrime sa na nasledujúci verš: „*Lebo hľa, tma pokryje zem a mrákava národy...*“ Milí priatelia, tieto dva riadky nám hovoria veľmi jasne, že tento text sa týka hlavne akého času? Týchto dní. Otázka: Kedy je najväčšia tma? Tesne pred svitaním. Slnko spravodlivosti už takmer prichádza. Čo teda môžeme očakávať? Do čoho sa zahalí planéta Zem? Do hustej tmy. Nebolo to tak aj pred prvým naplnením tohto textu? Pri prvom príchode Krista? Planéta Zem a ľudské pokolenia boli zahalené do neskutočne hustej tmy. A tak je to aj pred druhým príchodom. Je hlboká, hustá tma nad ľuďmi. Ako v nej máme svietiť? Pozrite sa na koniec 2. verša: „*A jeho sláva sa bude vidieť nad tebou.*“

Takže sa máme pozeráť na slávu, ktorá sa odráža k nám, aby sme ju my mohli odrážať na iných. Jedine takto môžeme svietiť. Nemôžeme si vytvárať vlastné svetlo. Môžeme len odrážať Svetlo Pravdy, keď na nás svieti. Tak ako nám to je zjavené v živote Ježiša Krista.

A čo je pravda? Pravda je jednoduchý, hlboký fakt, že „*Boh je láska.*“ (1 Ján 4,8) Charakter Boha je jedným slovom láska. A keď sa pozeráme na to krásne zjavenie, pozeraním budeme menení na podobu toho, na koho sa pozeráme. Ako? „... *od slávy v slávu.*“ (2 Kor 3,18) A to je jediný spôsob, ako môže ktokoľvek z nás svietiť. Neexistuje žiadna iná cesta!

Pozrime sa na ďalší verš. Všimnite si, čo sa stane s našou účinnosťou pri získavaní duší, keď odrážame Kristov charakter. „*A národy pôjdu za tvojím svetlom a kráľovia za bleskom, ktorý sa bude skvieť nad tebou.*“ (Iz 60,3) Kedy sa stávame účinnými rybármi ľudí? Kedy sme používaní v moci Ducha Svätého na získavanie ľudí do spásanosného vzťahu s Ježišom? Iba vtedy, keď uvidia, že sa charakter Ježiša odráža v našich životoch. Ak neuvidia slávu, budú pritiahnutí? Prídu? Nie, neprídu.

Odpustite mi, že to poviem, ale musím to povedať. Nepoukázali sme práve na presný dôvod, prečo nezískavame duše pre Krista tak účinne, ako by sme chceli? No tak, priznávate to? Všimnite si, že je tam napísané: Keď sa „*jeho sláva bude vidieť nad tebou.*“ Potom „*národy pôjdu za tvojím svetlom.*“ Oni prídu. Viete, aby sme boli účinnými svedkami Kráľa, najskôr musíme nadobudnúť jemu podobný charakter. Až keď ľudia uvidia lásku Kristovu odzrkadlenú v našich životoch, pritiahne ich to ku Kristovi prostredníctvom nášho zrkadla. My nemáme priťahovať ľudí k sebe, ale k Ježišovi, a to tak, že im budeme odrážať Ježišovu krásu. A ak neodzrkadľujeme charakter – slávu Ježiša ostatným, nebudú pritiahnutí. Ako ľudia nepotrebujeme, ani táto cirkev nepotrebuje viac výrečných a silných evanjelistov, hoci sú tak veľmi dôležití. Na dokončenie svojej práce skutočne potrebujeme jedno: stať sa milujúcejšími a láskavejšími ľuďmi. Každý z nás! Každý má byť rybárom ľudí. Každý jeden z nás by mal odrážať slávu, charakter Ježiša Krista. A keď to robíme voči tým, s ktorými sa stýkame, spozornejú a prejavia záujem! Povedia vám: „Hej, čo je to s vami, ľudia? Ako to, že ste takí odlišní? Ako to, že ste takí šťastní? Ako to, že si tak dobre rozumiete v manželstvách? Ako to, že si tak dobre rozumiete vo svojich zboroch? Ako je možné, že ste všetci jednotní a máte sa navzájom radi? Ako je možné, že si tak dobre rozumiete so svojimi deťmi? A deti, ako to, že si tak dobre rozumiete s rodičmi? Čím to je? Povedzte nám! Vy máte niečo zvláštne.“ Viete, láska – pravá, zjednocujúca láska, je v týchto dňoch na planéte Zem naozaj vzácnou komoditou. A keď ju ľudia uvidia, spozornejú a všimnú si to! Je naozaj veľmi výnimočné vidieť fungujúcu pravú, nesebeckú lásku. A to je krásna vec. Prináša zdravie a šťastie, pokoj a radosť tým, čo ju majú a poznajú vo všetkých svojich vzťahoch. **Toto je najmocnejšia kázeň, akú môže kázať ktokoľvek.** A nekáže sa ústami, ale životom. Vtedy sme živými epistolami. Keď sa staneme milujúcimi a láskavými ľuďmi, budeme veľmi účinnými rybármi ľudí. Práve toto je tajomstvo účinnejšieho získavania ľudí pre Krista.

Podme sa ešte nad tým zamyslieť. Milujem tento koncept: Ježiš je Slnko spravodlivosti. Neoslabene vyžaruje slávu svojho Otca. Je zdrojom tohto svetla. Aká má byť cirkev? Čo v Písme symbolizuje cirkev? Je to žena. Pozrime sa do 12. kapitoly knihy Zjavenia, 1.verša: „*A ukázal sa veľký div na nebi: žena, odiata slnkom...*“ Táto žena je symbolom cirkvi. Čo ju robí krásnou? Čím je odiata? Čo odráža? Svetlo Slnka spravodlivosti, Ježiša Krista, alebo inak povedané Kristov charakter. Presne to ju robí nádhernou. No všimnite si ešte niečo iné, čo často prehládame. Na čom tá žena stojí? Nasledujúca veta: „...*a mesiac bol pod jej nohami.*“ Čo má pod nohami?

Mesiac. Priatelia, ja si naozaj myslím, že aj mesiac je obrazom cirkvi, a naozaj veľmi vhodným. Premýšľajte o tom so mnou. Svieta sám osebe mesiac? Nie. Akým jediným spôsobom môže mesiac svietiť? Odrážaním slnečného svetla. Kedy mesiac svieti? V noci. „*Lebo hľa, tma pokryje zem a mrákava národy...*“ (Iz 60,2) „Národy“ – v Písme je to krycí názov pre neveriacich. Kedy to bude pre neveriacich prítiahľivé a začnú byť prítahovaní do spásneho vzťahu s Ježišom Kristom? Len keď uvidia charakter Ježiša Krista, ako sa odráža v kresťanoch. Vidíte, akým vhodným symbolom pre cirkev je mesiac? Viete, z celého srdca si želim, aby bola táto cirkev splnom mesiaca Ježišovi Kristovi. Neuspokojte sa s tým, že budete iba kosákom. Budte splnom. Dovoľte Kristovej láske, aby vás prítiahla a zladila s Jeho vôľou, a neustále sa pozerajte naňho. Čo sa budete pozeraním? Meniť „od slávy k sláve,“ z jednej fázy rozvoja charakteru do druhej. Z úzkeho kosáka bude dorastajúci mesiac, polmesiac, tri štvrtiny mesiaca až nakoniec z vás bude mesiac v splne pre Ježiša. Sviňte tak jasno, ako len môžete, odrážaním charakteru Ježiša Krista.

Môže to byť našou skúsenosťou? Môže, ba aj musí, ak máme byť pripravení na odchod domov s Ježišom. Ak máme byť účinnými svedkami Kráľa a občanmi pripravenými pre Kráľovstvo, musíme sa naučiť odrážať Kristov charakter v plnosti našich hriechom poškodených schopností. Dokonca aj spln je v porovnaní so slnkom len slabým odrazom.

Pozrite Testimonies, 2. zväzok, str. 617 a 618: „*Mal mocný vplyv, lebo to bol Boží Syn. Sme tak nízko pod Ním a tak veľmi nedostatoční, že hoci sa veľmi snažíme, naše úsilie bude biedne. Nemôžeme získať ani mať taký vplyv, aký mal On; ale prečo by sme sa sami nemali učiť približovať sa k Zvoru tak, ako sa nám len dá, aby sme čo najviac vplývali na ľudí?*“ Priatelia, Boh od nás neočakáva, aby sme svietili jasno ako slnko, ale očakáva, že budeme svietiť tak jasno ako len môžeme. Očakáva od nás priveľa? Nie. Je to prehnané? Nie je. Nečaká od nás, že budeme slnkami, ale očakáva, že budeme mesiacmi v splne! Pritom si však musíme uvedomovať, že aj spln mesiaca je len slabým odrazom Slnka.

Tu je ďalší použiteľný citát. This day with God, str. 98: „*Nesmieme si myslieť, že sme iba slabé svetlo a preto si nemusíme dať záležať, aby sme svietili. Veľká hodnota nášho svetla spočíva v dôslednosti, keď svietime uprostred morálnej tmy tohto sveta, keď nesvietime pre svoje potešenie a na svoju slávu, ale na oslavu Boha so všetkým, čo je v nás. Ak slúžime Bohu a naša práca zodpovedá schopnosti, ktorú nám Boh dal, je to všetko, čo od nás očakáva...*“ Neočakáva od nás, že budeme slnkami, ale očakáva, že budeme mesiacmi v splne. Rozumieme?

Tento citát sa mi tiež páči. Review and Herald, 18. júl 1893: „*Musíme dovoliť jasným lúčom Slnka spravodlivosti, aby nám svietili do srdc, aby sme mohli odrážať svetlo na ostatných. Môžeme byť denne poželmaní a byť poželmaním pre iných, podporujúc lásku, radosť a pokoj všade, kamkoľvek pôjdeme.*“ Keď sa staneme takými ľuďmi, keď budeme podporovať lásku, radosť a pokoj všade, kam pôjdeme, verte mi, že národy pôjdu za naším svetlom. Budú prítahovaní, a práve toto z nás urobí účinných rybárov ľudí, účinných svedkov Kráľa.

Christ's Object Lessons, str. 340: „*Charakter je sila.*“ Chcete silu pri získavaní ľudí? Tu je to tajomstvo – Charakter je sila. „*Tiché svedectvo pravého, nesebeckého a zbožného života má takmer neodolateľný vplyv.*“ Toto si naozaj želim, vy nie? Mať takmer neodolateľný vplyv. Mimochodom, nemôže to byť neodolateľné, lebo by to bolo v rozpore s princípom slobodnej vôle. No chvála Bohu, môže to byť takmer neodolateľné. Chcete takto vplývať na ostatných? Ja áno. „*Tiché svedectvo pravého, nesebeckého a zbožného života má takmer neodolateľný vplyv. Zjavovaním Kristovho charakteru vo svojich vlastných životoch, spolupracujeme s Ním na zá-*

chrane duší. Spolupracovať s Ním môžeme iba vďaka zjavovaniu Jeho charakteru v našich životoch.“ Tak čo, je zjavovanie Kristovho charakteru voliteľné, ak máme spolupracovať s Kristom na záchrane duší? Môžeme si vyberať? Nie. Je to absolútne nevyhnutné. Na záchrane ľudí s Ním vlastne môžeme spolupracovať jedine takto. Niet divu, že tou najdôležitejšou prácou je práve budovanie charakteru. Ak nezjavujete Kristov charakter, nemôžete získavať ľudí. Spolupracovať s Ním môžeme len zjavením Jeho charakteru vo svojom živote. „Spolupracovať s Ním môžeme iba vďaka zjavovaniu Jeho charakteru v našich životoch; a čím širšia je oblasť nášho vplyvu, tým viac dobrého môžeme urobiť. Keď tí, čo vyznávajú, že slúžia Bohu, nasledujú Kristov príklad, praktizujú zásady zákona vo svojom každodennom živote; keď každý skutok nesie svedectvo o tom, že milujú Boha najviac a svojich bližných ako seba samých, potom, potom bude mať cirkev moc pohnúť svetom.“

Máme pohnúť svetom v týchto záverečných hodinách dejín Zeme? Práve k tomu sme boli povolani, aby sme zvestovali evanjelium každému národu, pokoleniu, jazyku a ľudu. To znamená celému svetu. Bola nám zverená úžasná úloha. Priatelia, všetko je v stávke. Je to absolútne rozhodujúce pre vyvrcholenie finále veľkého sporu. Trojanjelske poslanstvo sa musí hlásať všade. Ako ľud sme boli vzbudení, aby sme to robili. A ako sa začína toto trojanjelské poslanstvo? „*Bojte sa Boha a dajte mu...“* čo? „... slávu.“ (Zj 14,7) Môžete úspešne nabádať ľudí, aby dali Bohu slávu, ak to sami nerobíte?

Čo to vlastne znamená dať Bohu slávu? Znamená to zjavovať Jeho charakter vo vašom vlastnom. Bratia a sestry, nech nám Boh pomáha ako ľudu, aby sme pochopili, ako sa máme zmeniť od slávy k sláve, aby sme sa naučili, ako máme povstať a svietiť a byť mesiacmi v splne pre Ježiša Krista. Bože, pomôž nám, aby sme sa naučili spolupracovať s premieňajúcou mocou Ducha Svätého, aby sme mohli byť zmenení. My sa sami zmeniť nemôžeme. Chceme, aby ste to všetci vedeli. Musíme byť zmenení. Ale je tu vec ktorú urobiť môžeme, ba musíme – naučiť sa spolupracovať. S Božou milosťou sa budeme učiť a usilovne študovať v Jeho Slove, ako môžeme a musíme spolupracovať s premieňajúcou mocou Ducha Svätého. Touto otázkou sa budeme zaoberať v nasledujúcich kapitolách.

AKO ZMÝŠLA VO SVOJEJ DUŠI

(Prísł 23,7)

Naším zámerom a cieľom v tejto kapitole je definovať charakter. Ako môžete úspešne niečo budovať, ak neviete, čo to je? Keby som išiel za stavbárom a povedal: „Počuj, chcem, aby si mi postavil budovu,“ čo by sa spýtal ako prvé? Aký je plán? Akú budovu ti mám postaviť? Keby som mu na to povedal: „No, ja neviem, ale daj sa do toho a postav ju,“ je pravdepodobné, že tú prácu nebude chcieť urobiť. Preto aj mi musíme presne rozumieť, čo je to ten charakter podobný Kristovmu.

Spýtam sa to zjednodušene: Čo je to vlastne samotný charakter? Lebo môžete mať charakter podobný Kristovmu, ale aj charakter, ktorý sa mu vôbec nepodobá. Čo je to teda charakter? Keby som zahájil diskusiu a vyzval vás, aby ste mi ho definovali, zrejme by som dostal toľko rozdielnych definícií, koľko by bolo odpovedajúcich. Charakter je vcelku jeden z nejasných a nehmatateľných abstraktných pojmov, ktoré často používame, ale veľmi zriedka správne rozumieme, čo to je. Pamätám si, ako mi na túto otázku niekto raz odpovedal: „Charakter je to čím sme, keď sa nikto nepozera.“ Myslím si, že išiel správnym smerom. Čo sa snažil povedať touto definíciou? Charakter je v skutočnosti niečo podstatnejšie, než to ako hovoríme a konáme. Je to niečo podstatnejšie ako vonkajšie správanie, ktoré odhaľujeme tým, s ktorými prichádzame do styku.

Priatelia, môžeme hovoriť a konať ako niekto, kto v skutočnosti nie sme? Samozrejme. Môžeme hovoriť a konať ako kresťania a pritom nimi vôbec nemusíme byť. Už sme na to poukázali – volá sa to pokrytectvo. Je to taký rozšírený problém v cirkvi doby konca, že sa to stalo našou identifikujúcou charakteristikou. Vlačnosť Laodicejskej cirkvi, ktorá žije v strašnom sebaklame. Myslí si, **že je bohatá a jej majetok sa rozrastá**, a že nepotrebuje nič. Prítom vôbec nevie, že je mizerná, chudobná, slepá, biedna a nahá. Prečo je v takom sebaklame? Lebo má tvárnosť pobožnosti, ale jej moc zaprela. (2 Tim 3,5) Má len jej formu. Hovorí správne, koná správne, dokonca sa aj správa podľa litery zákona. Je ako obielený hrob, krásny z vonku, ale vo vnútri je plný **ľudských kostí a skazenosti**. (Mat 23,27) Sebecká motivácia priviedla mnohých do našej milovanej cirkvi, predvádzať veľmi dobré predstavenie, dodržiavať striktný výklad zákona. Môžete to robiť aj ako neobrátene. Ako to viem? Nuž, v prvom rade na základe vlastných skúseností, a po druhé na základe Písma.

Čo mohol o sebe Saul z Tarzu pred stretnutím s Kristom na ceste do Damašku povedať? „*Podľa spravodlivosti, spravodlivosti v zákone, som bol bezúhonný.*“ (Filip 3,6) Nebol obrátene, no čo sa tý-

kalo dodržiavania litery zákona, jeho život bol bezúhonný. Nedalo sa mu nič vytknúť. Nečudo, že žil v takom sebaklame. Bol dokonalý Laodicejčan. Keď sa v to ráno v Jeruzaleme obliekal, ešte bol bohatým, prosperujúcim človekom, ktorý nič nepotreboval. (Zj 3,17) No narazil na Ježiša, a tam sa radikálne zmenilo jeho sebahodnotenie. Fyzicky oslepol, ale po prvýkrát sa mu otvorili duchovné oči. Čo vtedy v sebe uvidel? Uvidel sa ako prvý medzi hriešnikmi! (1 Tím 1,15) Priatelia, aj my zúfalo potrebujeme naraziť na Ježiša. Iba On nás môže vyvieť z pokryteckého sebaklamu.

Keď som sa pýtal na definíciu charakteru a ten brat odvetil: „Charakter je to, čím sme, keď sa nikto nepozera,“ pokúšal sa tým naznačiť, že charakter je niečo podstatnejšie, zásadnejšie, než to, čo sa deje navonok, čo ľudia vidia. Charakter je to, čo skutočne sme. Nie to, čo predstierame. Pozrime sa do Websterovho slovníka. (anglický slovník) Podľa Websteru slovo charakter znamená: „Špecifické vlastnosti dané od prirodzenosti, alebo návykmi osoby, ktoré ju odlišujú od iných.“ Zaujímavé. „Špecifické vlastnosti.“ Znamená to divné a neobvyklé? Nie, znamená to jedinečné. „Špecifické“ v tomto kontexte znamená niečo unikátne. „Špecifické vlastnosti dané...“ (slovo „dané“ doslova preložíme ako „vtlačené“) Mám rád toto slovo a neskôr pochopíte prečo.

Keby ste túto terminológiu hľadali v Ježišovom svedectve, pod akým termínom by ste to asi počuli? „Zdedený alebo vypestovaný.“ (COL 330.2, KP 261) Tí z vás, ktorí čítali veľa

z Ducha prorockého, určite na tento termín mnohokrát narazili. „**Zdedená**“ – **je prirodzenosť**. „**Pestovaný**“ – **je návyk**. Špecifické vlastnosti dané dedičstvom alebo pestovaním, sklony, zvyky, ktoré nás robia tým, čím sme, vďaka ktorým sme jedineční a odlišujú nás od ostatných – to je charakter.

Pozrime sa do knihy Príslovi. Múdry muž jasne a výstižne hovorí, čo nás robí tým, čím sme. „*Lebo ako (človek) zmyšľa vo svojej duši, taký je.*“ (Prísľ 23,7) Čo robí vás i mňa tým, čím naozaj sme? Spôsob ako zmyšľame vo svojom srdci. Hovorím srdce a myslím tým myseľ, lebo presne to pojem „srdce“ znamená. Nejde tu o ten orgán, ktorý pumpuje krv. Ten nie je centrom myslenia. Najlepší a najpresnejší preklad toho hebrejského slova je „duša.“ Tá zahŕňa oboje: intelekt aj pocity. Inak povedané, myšlienky a pocity.

Tak, teraz si povieme našu pracovnú definíciu charakteru. Nemusíte mať obavy, je z inšpirovaného pera. Nájdeme ju v Testimonies, 5. zväzok, str. 310. Táto malá veta má cenu knihy vyvázenej zlatom. „...*myšlienky a pocity dohromady tvoria morálny charakter.*“ Myslím, že teraz už rozumiete, čo je to charakter. Všetci predsa vieme, čo sú myšlienky a pocity.

Ak sa chceme podobať Kristovi, potom je prvoradé to, čo sa deje medzi pravým a ľavým uchom. Zmeniť sa musí to, čo sa odohráva vo vnútri muža, vo vnútri ženy, kde len vy a Boh viete, čo sa deje. Dá sa síce pozoruhodne navonok predstierať, že ste niekto celkom iný. Môžete k niekomu prísť a so širokým úsmevom mu povedať: „Tak rád ťa vidím,“ a pritom si myslieť: „Ach, ty naničodník.“ Nie ste to, čo zrkadlí vaša tvár pri tom obrovskej, falošnej úšľakbu. Ste tým, čo prebieha vo vašom srdci. Môžete byť dokonca deťmi kazateľov, či misionárov. Môžete vyrastať v „uzavretom kruhu.“ Môžete sa naučiť hovoriť presne to, čo sa od vás očakáva a chodiť podľa toho. No klamete tým okolie, a predovšetkým sami seba. Hoci človek hľadá na vonkajší vzhľad, Pán hľadá na srdce. (1 Sam 16,7) Boha neoklameme.

No znepokojuje ma, že mnohí z nás touto fasádou oklamali sami seba. Je zaujímavé, že do tejto pasce obzvlášť ľahko padajú adventisti siedmeho dňa. Prečo je to tak? Lebo máme tak veľa svetla a správame sa relatívne lepšie než všetci ostatní. A kvôli tomu množstvu pravdy, ktoré máme si myslíme, že sme bohatí a prosperujúci a nič nepotrebujeme. (Zj 3,17)

Boží ostatok, pripravený a čakajúci na Ježišov príchod. Budte tu ale opatrní! Možno nie ste tým, kým si myslíte, že ste.

Pozrime sa na ďalší citát. Signs of the Times, 30. jún 1881: „*Lebo ako (človek) zmyšľa vo svojej duši, taký je.*’ *Prechovávané myšlienky a pocity usmerňujú správanie, a tým určujú charakter.*“ Takže naše chovanie je ovplyvnené našimi myšlienkami a pocitmi. Tu vidíme, že najrozhodujúcejšou sférou v ľudskej činnosti nie je sféra správania, ale sféra myšlienkového života. Tá potom rozhoduje o tom, čo sa prejaví v sfére správania. „*Lebo čím je preplnené srdce, to hovorí ústa.*“ (Mat 12,34) „*Nado všetko, čo treba strážiť, strež svoje srdce, lebo z neho pochádza život.*“ (Prísł 4,23)

Keď teraz zoberieme do úvahy našu definíciu charakteru, čo podľa nej patrí k budovaniu charakteru, aký má Kristus? Veď predsa to je cieľom každého kresťana – aby sa povahovo podobal Kristovi. Čo teda patrí k dosahovaniu Kristovho charakteru? Učiť sa myslieť a cítiť ako Ježiš.

Mohli by sme to pekne zhrnúť v tejto myšlienke (upozorňujem, že nie je inšpirovaná, ale je výsledkom štúdia inšpirovaných slov): „**Rozvoj charakteru podobného Kristovi znamená učiť sa myslieť a cítiť voči Bohu a Jeho zákonu, voči satanovi a hriechu, voči nám a ostatným, a voči všetkým životným okolnostiam a situáciám tak, ako Ježiš.**“ Alebo inými slovami k tomu patrí nadobúdanie Kristovho myslenia. Filipanom 2,5: „*Lebo nech je také zmyšľanie vo vás, aké bolo aj v Kristu Ježišovi.*“ Toto je podstatou toho, čo znamená byť kresťanom. Myslieť ako Kristus. Ako človek zmyšľa vo svojom srdci, taký je. Ak sa iba správame ako kresťania no nemyslíme a necítíme tak ako Ježiš, nie sme kresťania. Sme len pokrytci. No je nám prirodzené, aby sme mysleli a cítili ako Ježiš? Urobím tu radikálne vyhlásenie. Neskôr ho podložím biblicky, ale teraz ho skúste prijať vierou: Nie je nám prirodzené, aby sme mysleli a cítili ako Ježiš, je nám prirodzené, aby sme mysleli a cítili ako satan. Verte, že som to neprehnal. Jasne si stanovíme príčinu.

Pozrite, od pádu človeka riadi ľudskú prirodzenosť ten istý zákon a ten istý duch, aký riadi myšlienky a srdce satana. Volá sa „*sebeckvo*.“ Od prírody sa naše myšlienky a pocity riadia týmto princípom, teda sebeckvom. A preto jediný charakter, ktorý môžeme prirodzene rozvíjať, je charakter, aký má Satan. No prosím, nepochopte ma tu zle. Nehovorím, že jediné, čo vieme robiť prirodzene, je byť podlý, odporný a hnusný. To vôbec nie. Satan sa môže javiť aj ako anjel svetla. (2 Kor 11,14) A skôr než sa všetko skončí, bude sa vydávať za Ježiša Krista. Hovorí nám to samo Písmo. A keď sa bude vydávať za Krista, bude podlý, odporný a nepríjemný? Ó nie, bude to zjavne tá najkrajšia, najmilšia, najmilujúcejšia a najľúbeznejšia bytosť, akú na Zemi nikto predtým nevidel. Ale to všetko bude motivované sebeckvom.

Sebeckvo sa dá dobre skrývať za prítlačlivými vecami. Presne toto znázorňuje obielený hrob. Zvonku je nádherný. (Mat 23,27) Získava si obdiv ľudí, ba aj ich rešpekt. Je to strašné. Práve tým sme sa nechali oklamať. Tak sme sa zlepšili v robení správnych vecí, ale z nesprávnych dôvodov. Bože, pomôž nám dostať sa z nášho pokryteckého sebaklamu! Neobviňujem nás všetkých z pokrytectva, ale beriem vážne verdikt Verného svedka (Zj 3,14) o prvoradom probléme tejto cirkvi poslednej doby. Ten očividne tak prevláda, že je už pre nás typický. Uvedomujete si to? Pokrytectvo evidentne bujnie.

Keďže nám nie je prirodzené, aby sme mysleli a cítili ako Ježiš, lebo od prírody myslíme a cítime ako satan, ak chceme svoj charakter pripodobniť Kristovmu, čo sa musí stať? Musíme

byť premenení. Rimanom 12,2: „*A nepripodobňujte sa tomuto svetu, ale sa premeňte...*“ Ako Zmenou nášho správania? Tak budeme premenení? Nie, my môžeme byť zmenení jedine transplantáciou nášho srdca, radikálnym preprogramovaním spôsobu myslenia a cítenia.

Tu zhrniem evanjelium v počítačovom jazyku pre počítačových odborníkov: Hardvér, ktorý dostaneme pri narodení, má svoj operačný systém zvaný sebeckto. A jediný druh softvéru, ktorý hardvér, čo sme zdedili zvláda je ten, ktorý uspokojuje žiadosti tela, žiadosti očí a pýchu života. (1 Ján 2,16) Vlastne všetko, čo uspokojuje našu sebeckosť. A keď sa pokúsíte vložiť duchovný softvér, duchovný program do takeého počítača, zrúti sa. Jednoducho to nezláadne. Softvér podporujúci vieru, nádej a lásku, sa nedá zvládnuť v našom prirodzenom operačnom systéme, ktorým je sebeckto. Preto musíme prežiť radikálnu premenu. Naše operačné systémy sa musia zmeniť. Musíme dostať nové srdce, na ktorom je napísaný nový zákon, operačný systém lásky. Tento nový operačný systém bude vedieť zvládnuť Boží softvér a nezrúti sa. Už ste tou zmenou skutočne prešli? Alebo sa len pokúšate vylepšiť svoje GUR? Tento počítačový výraz znamená grafické užívateľské rozhranie, teda to, čo vidíte na obrazovke. Je priam neskutočné, ako sebecký človek dokáže vytvoriť pozlátkovú obrazovku. Vie vytvoriť celkom noblesné GUR a oklamať tým druhých, aby si mysleli, že je niekým, kým nie je.

Pozrime sa, čo nám hovorí Duch prorocký v knihe Ministry of Healing, str. 491: „*Potrebuje neustále cítiť zušlachtenú silu čistých myšlienok. Jediná istota každej duše je v správnom myslení.*“ Kde je náš stredobod záujmu, priatelia? Je v našom správaní? Nie. Je v tom, čo sa deje hore medzi pravým a ľavým uchom. „*Lebo ako (človek) zmysla vo svojej duši, taký je: Sila sebaovládania sa posilňuje cvičením. To, čo sa spočiatku javí ako ťažké, sa neustálym opakovaním zjednoduší, až kým sa správne myšlienky a činy nestanú návykom.*“

Teraz vám položím inú otázku: Čo je cieľom ovládania našej mysle? Čo by sme mali držať neprestajne pred sebou? Prosím vás, nedávajte si iné meradlo ako to, čo máme v Biblii. Pýtate sa ktoré? Nájdete ho v 2. Korinťanom 10,5. Niektorých možno vystraši, niektorých možno rozčúli, no napriek tomu sa ho musíme držať. Aká je teda norma? „*...zajímame v plen každú myseľ do poslušnosti Krista.*“ Je to vysoká méta. Prosím, neuspokojte sa s nižšou. Je to Božia norma. Máme teda privádzať koľko myšlienok? „*...každú myseľ do poslušnosti Krista.*“ To je cieľ. Budem k vám úprimný. Ja **sám** som to ešte nedosiahol a ani nie som dokonalý, (Filip 3,12) no uistujem vás, že sa ženiem za týmto cieľom. (Filip 3,14) Nepýtam sa vás, či ste dosiahli túto úroveň. A ak niekto tvrdí, že ju dosiahol, mal by som oňho obavy. Prajem si však, pre lásku Kristovu, aby ste sa usilovali dosiahnuť tento cieľ. Privádzal Kristus každú myšlienku do poslušnosti svojmu Otcovi a Jeho zákonu? Samozrejme. Nikdy nezhrešil, ani v skrytosti svojej mysle. Každú myšlienku privádzal do poslušnosti svojmu Otcovi. A musím vám povedať, že v Jeho milosti, pre lásku Kristovu a v moci Ducha Svätého, sa vy a ja môžeme naučiť prinášať každú myšlienku do poslušnosti Krista. Už to, že to nariaďuje Boh, je samo osebe zárukou, že v Jeho milosti to dokážeme. „*Každý Jeho prikaz dáva človeku aj silu splniť ho.*“ (COL 333.1, KP 263) Nemáme Boha, ktorý by nám niečo prikázal urobiť, a pritom by nebol v plnej pohotovosti nás k tomu aj uschopniť. To je naša norma a náš cieľ – byť tak premenení obnovením našej mysle, že všetky myšlienky podrobíme Kniežatu lásky a života, spravodlivosti, pokoja, svätosti a dobroty.

Keď Peter povedal: „*...opášte si bedrá svojej mysle,*“ (1 Pet 1,13) vlastne tým povedal, že máme každú myšlienku venovať Ježišovi. On sa má stať našou vznešenou utkvelou myšlienkou. Avšak to môžeme zažiť len vtedy, keď sa naše úsilie spojí s božskou silou. Nestane sa to automaticky.

Je to duchovný výcvik. Vyžiada si to vytrvalú snahu, spojenú s božskou silou. A ako túto skúsenosť dosiahneme, to si povieme v ďalších kapitolách. Budeme systematicky, krok za krokom, študovať z Božieho slova, ako môžeme prísť do tohto cieľa. Pre lásku Kristovu sa modlím, aby ste po tejto skúsenosti zatúžili. Zdôrazňujem, že ju musíme mať, ak sa chceme stať účinnými svedkami Kráľa a vhodnými občanmi Kráľovstva. Moji drahí priatelia, ak sa chceme stať účinnými rybármi ľudí, musíme byť milujúci a milovania súci kresťania. Musíme odrážať charakter Ježiša Krista. Jedine vtedy prídu národy. Ako ľud sme povolani, aby sme niesli evanjelium každému národu, jazyku a ľudu. (Zj 14,6) No presvedčivé hlásanie evanjelia sa nedeje ani tak moc ústami, ako vlastným životom. Vo vlastných životoch musíme potvrdiť to, čo hlásame! Inak to nemá silu! „*Keby som hovoril ľudskými jazyky aj anjelskými, a keby som nemal lásky, bol by som cvendziacim kovom alebo zvučiacim zvonom.*“ (1 Kor 13,1)

Ak večné evanjelium, ku ktorému bola táto cirkev povolaná, aby ho hlásala každému národu, jazyku a ľudu, so zvláštnym posolstvom o dobe konca, ktoré je známe ako trojanjelské posolstvo... Keď budeme s veľkou silou hlásať toto posolstvo, budeme musieť mať veľkú slávu. Vari o tom nehovorí Zjavenie? Pozrime sa do Zjavenia 18,1: „*Potom som videl iného anjela, zostupujúceho z neba, ktorý mal veľkú moc.*“ Títo anjeli sú mimochodom poslovia. Boh si ich milostivo takto nazýva, ako symbol svojho ľudu a zvesti, ktorú má hlásať. Prečo má ale tento anjel veľkú moc? Verš ďalej pokračuje: „*A zem bola osvietená od jeho slávy.*“ Čo dáva tomu posolstvu takú moc? Podobnosť charakteru zvestovateľov s charakterom Ježiša Krista. Práve toto mu dáva takú moc. Vidíte tú pravdu?

Nikdy nebudeme mať silu na hlásanie trojanjelského posolstva, ak sa povahovo nebudeme podobáť Ježišovi Kristovi. Práve preto sme ešte stále tu. Nepochopíte ma prosím zle. Hovorím veľmi priamo o našom stave, ale nechcem, aby si niekto myslel, že túto cirkev nemilujem. Milujem ju celým srdcom. Narodil som sa v nej a bol som v nej vychovaný. Milujem túto cirkev a jej posolstvo. Celý svoj život som zasvätil službe obnovy, aby som pomohol tejto cirkvi povstať a svietiť, pomohol jej uvedomiť si svoje poslanie. No hoci ju milujem, som si tiež plne vedomý toho, že postrádame slávy Božej. Trpíme jej nedostatkom. (Rim 3,23) Nie sme vôbec pripravení na presvedčivé a mocné hlásanie posolstva.

Čo je evanjelium? „...*je mocou Božou na spasenie.*“ (Rim 1,16) No ak váš život nedokazuje zachraňujúcu a premieňajúcu moc evanjelia, vaše ústa o tom nikoho nepresvedčia. Ak nezmenilo váš život, ak z vás neurobilo milujúcich a prítazlivých ľudí, ako môžete čakať, že vám iní uveria, že to zmení ich život? Naše posolstvo nikdy nebude mať moc, kým naše životy nepotvrdia, že sme tú moc aj sami zakúsili. Že nadprirodzená, premieňajúca sila Ducha Svätého z nás urobila milujúcich a prítazlivých ľudí, ktorí spolu vychádzajú, jedni druhých milujú a prestávajú bojovať, hádať sa, neustále hľadať chyby a kritizovať. Musíme sa stať takýmito ľuďmi! Musíme byť jedno v láske Kristovej, skôr než budeme schopní odovzdať toto posolstvo s mocou.

A je obzvlášť dôležité, aby sme zjavovali Kristov charakter vo svetle zvláštného posolstva, ktoré máme hlásať. Ktoré posolstvo mám na mysli? Zjavenie 14,6-7: „*A videl som iného anjela, letiaceho prostredkom neba, ktorý mal večné evanjelium, aby ho zvestoval tým, ktorí bývajú na zemi, a každému národu i pokoleniu i jazyku i ľudu a hovoril veľkým hlasom: Bojte sa Boha, a dajte mu slávu, lebo prišla hodina jeho súdu, a klaňajte sa tomu, ktorý učinil nebo i zem i more i pramene vôd.*“ „*Vzdajte Mu slávu.*“ Čo to znamená dať Bohu slávu? Odporúčam vám, aby ste si na okraj svojej Biblie vedľa Zjavenia 14,7 úhladne napísali 7BC 979. To znamená kniha Bible

Commentary, 7. zväzok, str. 979. Máme tu veľmi presnú a zrozumiteľnú definíciu toho, čo znamená dať Bohu slávu: „**Dať Bohu slávu znamená ukázať Jeho charakter vo svojom vlastnom a tak Ho dať poznať. A akýmkoľvek spôsobom dávame poznať Otca alebo Syna, oslavujeme Boha.**“ Teda dať Bohu slávu znamená ukázať Jeho charakter vo svojom vlastnom a dávať Ho poznať akýmkoľvek spôsobom. Povedzte mi, môžeme úspešne napomínať ľudí, aby dávali slávu Bohu, ak to sami nerobíme? V žiadnom prípade. Takže je nevyhnutné mať charakter podobný Kristovi, nielen preto, že máme byť účinnými svedkami kráľa, ale aj preto, aby sme boli spôsobilými obyvateľmi Kráľovstva.

No tiež si prosím uvedomíme, že budovaním charakteru si večný život nezabezpečujeme. Budovanie charakteru je nevyhnutné, ak máme byť pripravení na život v nebi, a ak sa máme z večného života aj tešiť. To je životne dôležitý rozdiel. Neopravňuje nás to na vstup do neba, že by sme si ho boli nejako zaslúžili, ale nás to pripravuje na tamojší život, a na radosť z neho. Podrobnejšie si to preberieme v ďalších kapitolách.

Neodkladne trvám na tom, že ak chceme byť spôsobilými obyvateľmi Kráľovstva, pripravenými vstúpiť na to sväté miesto, musíme byť už teraz, počas doby milosti, z Božej milosti a pre lásku Kristovu, svätými ľuďmi. Lebo bez svätosti nikto nemôže uvidieť Pána. (Žid 12,14) Práve teraz, v dobe milosti, sa pripravujeme na život v nebi.

Biblický komentár, 7. zväzok, strana 970: „*Pečat živého Boha dostanú LEN tí, ktorí nesú podobu Kristovho charakteru.*“ Teda označení a zapečatení musíme byť ešte pred vyslobodením. Keď budeme označení, dostaneme Kristovo meno. A aké je to meno? „*Hospodin, Hospodin, silný Boh lútoslivý a milosrdný, dlho zhovievajúci a veľký čo do milosti a pravdy...*“ (2 Moj 34,6) Je to obnova Božieho charakteru v nás.

Byť zapečatení znamená byť natoľko pevný v pravde, že by sme pre lásku Ježišovu radšej zomreli než vedome prestúpili Boží zákon. (5T 53.2) Keď dospejeme do tohto bodu, sme pripravení k transportu – môžeme byť vzatí do Kráľovstva. No je to teraz, počas doby milosti, keď musíme získať podpis Božieho mena a byť zapečatení do podobnosti Božieho charakteru.

Tu by som trochu zmenil analógiu: Sme pripravovaní stať sa súčasťou toho živého chrámu, ktorý Duch Svätý bude obývať v plnosti v nebi, až naveky. No ak chceme byť súčasťou toho živého chrámu, musíme sa už teraz stať živými kameňmi a už teraz byť minichrámami, v ktorých prebýva Duch Svätý. 1. ep. Petra 2,5: „*A vy sami sa ako živé kamene buduj(e)te, duchovný dom, sväté kňazstvo, obetovať duchovné obeti, príjemné Bohu skrze Ježiša Krista.*“ Všimnite si túto zvláštnu vec: Keď sa staval predobrazný chrám, kde sa sekali a obrusovali kamene? Priamo na mieste? Nie, sekali a obrusovali ich v lome. Je to veľmi dôležité. 1. Kráľov 6,7: „*A dom, keď bol stavany, stavany bol z hotového kameňa, už tak dopraveného z lomu, a tak ani kladiva ani sekery ani vôbec nijakého nástroja železného nebolo počuť pri dome, keď bol stavany.*“ O čom je to podobenstvo? Spirit of Prophecy, 3. zväzok, str. 40: „*Kamene neboli pripravené na svoje miesto tesne predtým, ako ich uložili do múru svätyne. Všetka úprava, všetka tá úprava a plánovanie sa urobilo predtým, ako ich doniesli na miesto stavby. Rovnako tak všetko to sekanie, upravovanie a brúsenie charakteru, sa musí urobiť počas skúšobnej doby človeka. Keď Kristus opäť príde na zem, nebude prečisťovať a zušľachtovať ľudské charaktery, aby ich pripravil pre nebo. Vtedy len zmení ich pomimutelné telá a sformuje ich do podoby Kristovho najslávnejšieho tela. Jedine súmerný, dokonalý charakter bude v ten deň oprávňovať ľudí ku konečnému dotyku nesmrtnosti.*“

U Izaiáša 60,7 nám Boh hovorí: „*Oslávim dom svojej slávy.*“ Čo to znamená? Adeptmi na oslávenie sú tí a jedine tí, ktorí boli v moci Ducha Svätého zmenení od slávy k sláve a sami sa stali príbytkom Božej slávy. Skrátka sme sa tu a teraz naučili odrážať Jeho charakter, a tým sme sa pripravili ku konečnému dotyku nesmrteľnosti, ktorý sa nazýva „oslávenie.“ No prosím vás, neklamte sami seba a nemyslite si, že váš charakter sa zmení razom, v okamihu. (1 Kor 15,51) Ak chcete, aby sa váš charakter zmenil, kedy sa to musí stať? Teraz, ale už len veľmi málo toho „teraz“ nám zostáva.

Bratia a sestry, nesmieme strácať čas. Nech nám Boh pomáha aby sme brali vážne spoluprácu s premieňajúcou silou Ducha Svätého, aby sme mohli byť zmenení od slávy k sláve a stali sa účinnými svedkami Kráľa a spôsobilými občanmi Jeho Kráľovstva.

BOH NÁM UKÁZAL SVOJU SLÁVU

(5 Moj 5,24)

Dospeli sme už k pochopeniu niektorých veľmi dôležitých vecí. Vysvetlili sme si, čo je to sláva, a tiež sme si uviedli definíciu charakteru. Rád by som sa ale vrátil k tej myšlienke, prečo si často-krát myslíme, že sme niekým, kým v skutočnosti nie sme.

Rád by som to aplikoval na sobotu. Neurazte sa, dám vám kontrolnú otázku. Dobre sa nad ňou zamyslite. Prečo chodíte v sobotu do zboru? Lebo sa to od vás očakáva? Lebo v sobotu sa patrí prísť do zboru? Je to pre vás povinnosť? Musím vám tu povedať, že ak je pre vás dodržiavanie soboty povinnosťou, tak ju ani nesvätíte. Právě dodržiavanie soboty je radosťou pre tých, čo milujú Pána soboty. Prečítajte si Izaiáša 58. kapitolu. Ak chodíte do zboru z nejakého iného dôvodu než preto, že milujete Pána „*celým svojim srdcom, celou svojou dušou a celou svojou myslou,*“ (Mat 22,37) berte na vedomie, že sobotu nedodržiavate. A nezáleží na tom, aké technicky bezchybné je vaše správanie, nezáleží na tom či si dokážete odoprieť akékoľvek lukratívne zamestnanie a nerobiť v tento deň všetky možné nevhodné veci – ak nemáte radi Pána soboty, sobotu nesvätíte.

Je najvyšší čas, aby sme si to, ako Boží ľud, uvedomili. Hovorím k vám tak otvorene, pretože vás mám rád. Chcem, aby sa odhalilo všetko pokrytectvo, aby sme ho, ak v nejakom žijeme, mohli napraviť, kým je ešte čas s tým niečo urobiť. Veľmi ma znepokojuje, že bude veľmi veľa svedomitých adventistov siedmeho dňa, ktorí objavia svoje pokrytectvo, až keď bude príliš neskoro. A budú si musieť vypočúť osudný verdikt: „*Nikdy som vás neznal. Odíďte odo mňa, páchatelia neprávosti!*“ (Mat 7,23) Niektorí ľudia by mohli namietat: „Čože? Počkaj, to určite nehovoríš o mne. Nevšimol si si, že svätím sobotu už dlhé roky? A chodieval som aj do sobotnej školy. Vari za to nedostanem žiadne body navyše?“ Takí ľudia nikdy nemali Kristovu myseľ, ani Jeho srdce. Robili správne veci, ale z nesprávnych dôvodov a berte na vedomie, že podľa Božieho hodnotenia je to zločin. Mnohí budú veľmi šokovaní a sklamaní, lebo to zistia až príliš neskoro. Prosím, odhalte to teraz, pokiaľ je ešte čas. Nezabúdajte, že teraz žijeme v tom skutočnom – doslovnom Dni zmierenia. Preto „*nech je také zmýšľanie vo vás, aké bolo aj v Kristu Ježišovi.*“ (Filip 2,5)

Položme si tieto otázky: „Hoci viem pekne hovoriť, dokážem podľa toho aj chodiť? Premýšľam tak ako by som premýšľať mal? Zladujem v súkromí svojej mysle svoje myšlienky a pocity s duchom zákona, ktorý je láska?“ Ak takto premýšľate, budete hovoriť to, čo hovoriť máte a budete chodiť tak, ako chodiť máte. S tým rozdielom, že to zrazu bude prirodzené, nie falošné.

Stanete sa príťažlivými. Úprimne, kto z vás rád trávi čas pri obielených hrobkách? Páči sa vám žiť vedľa vybielenej hrobky? Pochybujem, že by sa to niekomu páčilo. Sú to ľudia, s ktorými sa žije biedne. Sú tvrdí, rovnako ako hroby sú tvrdé. Sú studení a majú ostré rohy. A ak sa k nim priblížite, tak trochu páchnu. A to nevravím o chýbajúcom dezodorante. Hovorím o mŕtvom, starom človeku pod vybielenou hrobkou – takýto pach občas preráža. Tí ľudia páchnu sebec-tvom. Potom niet divu, že naša snaha získavať duše nefunguje tak, ako by sme chceli.

Keď sa snažíme získať duše z akéhokoľvek iného dôvodu než z lásky k najvyššiemu Bohu a z obetavej lásky k druhým, nemôžeme pozitívne vplyvať na stratené duše a priťahovať ich. Nedá sa to. Musíme byť ako Kristus. Ako teda nadobudneme charakter aký má Kristus?

Pozeráním na slávu Hospodina. 2. Korinťanom 3,18: „*No, my všetci odostretou tvárou vzhliadajúc sa v sláve Pánovej stá v zrkadle meníme sa na ten istý obraz, od slávy v slávu, ako od Duchu Pánovho.*“

Iba Duch Svätý nás môže zmeniť. Sami sa nikdy nezmeníme. No v tomto procese musíme SPOLUPRACOVAŤ s Duchom Svätým. Pýtate sa ako? Tak, že sa budeme pozerat' na slávu Pánovu. Meníme sa predsa na to, na čo sa pozeráme. Ak sa teda pozeráme na slávu Pánovu, sme premieňaní od slávy k sláve a čoraz viac sa podobáme Tomu, na koho sa pozeráme.

Prívádza nás to k jednej veľmi dôležitej otázke: Ako a kde nám Boh odhalil svoju slávu? Odpoveď je veľmi dôležitá, lebo iba hľadením na túto slávu môžeme byť skutočne zmenení. Prejdeme si spolu sedem miest, kde nám Boh zjavuje svoju slávu.

Začnime hneď prvým miestom. Čo – alebo skôr kto – vás napadne ako prvý, keď hovoríme o zjavení Božej slávy? **Ježiš Kristus**. Ako Ho nazýva Písmo? **Židom 1,3: „...odbleskom Jeho slávy.“** Ježiš je teda odbleskom, alebo odrazom. Znamená to, že nie je len slabým odrazom, ale ničím neumenšenou žiarou slávy Jeho Otca. A sláva je charakter. Pavol nám tu teda hovorí, že Kristus je tým najdokonalejším zjavením Božieho charakteru.

Čo je ako druhé v zozname? Táto časť sa často prehliaha. Boh nám svoju slávu zjavil aj vo svojom **zákone**. Rozoberme si to.

Už sme poukázali na rozhovor medzi Mojžišom a Bohom na Sinaji. Príbeh je zaznamenaný v 2. Mojžišovej 33,18. Mojžiš tu prednáša tú najpozoruhodnejšiu žiadosť. „*Ukáž mi, prosím, svoju slávu!*“ Mojžiš si vyslovene žiadal vidieť Božiu slávu. Boh mu povedal, že nechá všetku svoju dobrotu prejsť pred ním a bude vzývať svoje meno. No všimnite si, čo mu ešte káže urobiť. Je to veľmi dôležité. 2. Mojžišova 34,1: „*A Hospodín riekol Mojžišovi: Uteš si dvoje dosiek z kameňa, také, aké boli tamtie prvé.*“ Čo sa stalo s tými prvými doskami? Hodil ich o zem, keď videl synov Izraela, ako tancujú okolo zlatého teľaťa a rozbil ich. (2 Moj 32,19) „*Uteš si dvoje dosiek z kameňa, také, aké boli tamtie prvé, a ja napíšem na dosky slová, ktoré boli na tých prvých doskách, ktoré si rozbil.*“ Je to veľmi zaujímavé. Keď Mojžiš hovorí: „*Ukáž mi, prosím, svoju slávu,*“ Boh mu odpovedá: „*Nuž, už som to raz urobil... A ty si to rozbil. Vieš čo, prines ďalšie dve tabule a napíšem ešte raz Môj charakter, Moju slávu.*“ Z toho nám vyplýva, že zákon je prepis Božieho charakteru, a tým je Jeho sláva.

Čo je to prepis? Je to písomná verzia niečoho. Boh nám v desiatich prikázaniach definoval svoj charakter, svoju slávu. Podložme si to ale Písmom. Keď si otvoríme 5. knihu Mojžišovu 5. kapitolu, nájdeme druhé podanie desiatich prikázaní. Pozrime sa na to, čo povedal Mojžiš hneď po tom, ako im ich oznámil. 22. verš: „*Tie slová hovoril Hospodín všetkému vášmu zhromaždeniu na vrchu sprostred ohňa, oblaku a mrákavy veľkým hlasom a nepridal k tomu. A napísal*

ich na dve kamenné dosky a dal ich mne.“ Ako odpovedal Izrael? 24. verš: „*Hľa, Hospodín, nás Boh, nám ukázal svoju slávu...*“ Za použitia nášho výkladového kľúča vieme, že sláva je charakter. Izrael ho rozpoznáva v zjavení Božieho zákona. Mali pravdu, keď to takto cháпали? Pozrime sa na 28. verš: „*A Hospodín uslyšal hlas vašich slov, keď ste mi to hovorili, a Hospodín mi riekol: Počul som hlas slov tohto ľudu, ktoré ti hovorili. Dobre hovorili všetko, čo hovorili.*“ Inými slovami, Boh im tu hovorí: „*Áno, máte pravdu, ukázal som vám svoju slávu.*“ Božia sláva je teda zjavená v Jeho zákone.

Písmom sme si to podložili a teraz si to potvrdíme aj zo spisov Duchu Prorockého. Review and Herald, 4. február 1890: „*Zákon vyhlásený na Sinaji je prepisom Božieho charakteru.*“ Amazing Grace, str. 80: „*Sláva Kristova je zjavená v zákone, ktorý je prepisom Jeho charakteru...*“ Naučme sa teda pozeráť na slávu Božiu zjavenú v Jeho zákone. Tak môžeme lepšie porozumieť, čo Dávid myslel, keď povedal: „*Ako veľmi milujem tvoj zákon! Každého dňa je on mojím premýšľaním.*“ (Ž 119,97)

Viete, kedysi som nad tým premýšľal, a divil som sa: Dávid, čo je také prítlačivé na Božom zákone? (Bolo to ešte pred mojím obrátením.) A musím povedať, že najlepšie si vyskúšate, či ste skutočne obrátení, keď sa čestne sami seba spýtate: „*Aký mám postoj k Božiemu zákonu?*“ Biblia nám jasne hovorí: „*...myslel tela je nepriateľstvom naproti Bohu, lebo sa nepodriadyje zákonu Božiemu, lebo sa ani nemôže podriaadiť.*“ (Rim 8,7) Telesný človek nedokáže naozaj milovať Boží zákon. Ani ja som ho nemohol milovať, kým som Mu nedovolil, aby mi dal nové srdce, ktoré má ten zákon v sebe napísaný. Až potom som si uvedomil, ako sa môj postoj k zákonu radikálne zmenil. Zvykol som si kľásť otázky typu: „*Dávid, prečo si taký zaľúbený do Božieho zákona? Ako môžeš nad ním premýšľať dňom i nocou? Pre mňa nie je taký atraktívny, je to iba zoznam zákazov. Stále ma obmedzuje, zakazuje mi robiť to, čo by som naozaj chcel robiť, a žiada odo mňa, aby som robil veci, ktoré robiť nechcem. Je to trápenie.*“ Takýto je postoj telesného človeka k zákonu. Niet nepríjemnejšej skúsenosti pre človeka, ako snaha ponechať si telesné srdce v duchovnej zvieracej kazajke. Zákon je pre vás zvieracou kazajkou, ak nie ste obrátení. Váš postoj k zákonu je negatívny, ale vy budete škripať zubami a nútiť sa ho plniť, pretože je to vaša povinnosť. Vy ho proste musíte zachovávať, aby ste boli dosť dobrí pre nebo. Alebo aby ste si udržali dobrú povest a aby vás iní rešpektovali. Nie priatelia, toto vôbec nie je poslušnosť.

Lebo „*plnosťou zákona je láska.*“ (Rim 13,10) Pokiaľ nedodržiavate zákon motivovaní láskou, tak ho nedodržiavate vôbec. Aby ste dodržiavali prvé štyri prikázania, musíte milovať Boha nadovšetko. Aby ste dodržiavali posledných šesť, musíte milovať druhých, ako sami seba – nesebecky. Ak toto nie je vašou motiváciou, tak zákon vôbec nedodržiavate, nehovoriac o tom, že takáto poslušnosť vám neprináša žiadnu radosť.

Keď niekoho milujeme, nerobíme to, čo od nás ten druhý žiada, lebo musíme. Robíme to, pretože ho chceme z lásky potešiť. Dúfam, že práve preto uctievať Boha v siedmy deň.

Dozvedeli sme sa, že zákon je prepisom Božieho charakteru. Nuž, čo je Boží charakter jedným slovom? „*Boh je láska.*“ (1 Ján 4,8) Čo je potom zákon jedným slovom? Tiež láska.

Lebo je to prepis charakteru Boha, ktorý je láska. A potom je logické, že „*plnosťou zákona je láska.*“ Výzva nadovšetko milovať Boha a nesebecky milovať ľudí, to všetko zahŕňa Ježiš v ev. Matúša v 22. kapitole: „*A Ježiš mu riekol: Milovať budeš Pána, svojho Boha, celým svojím srdcom, celou svojou dušou a celou svojou myslou! To je to veľké a prvé prikázanie. A druhé, tomu podobné je: Milovať budeš svojho blízkeho ako samého seba! Na týchto dvoch prikázaniach visí celý*

zákon i proroci. “Vidíte, zákon lásku definuje ako vzťah. Prvé štyri prikázania hovoria o tom, ako láskou vyjadrujeme vzťah k Bohu. Posledných šesť nám hovorí, ako láskou vyjadrujeme vzťah k bližným, teda jeden k druhému.

Zamyslite sa nad týmto: Ak postavíte hranol na svetlo, čo sa stane? Uvidíme prekrásnu paletu dúhových farieb, z ktorých sa svetlo skladá. Ak vezmete lásku a zasvietite ňou cez tieto kamenné dosky, vyjde z nich paleta desiatich prikázaní, z ktorých sa láska skladá. Zákon jednoducho definuje lásku, v zmysle vzťahov...

Boh nám lásku definuje nielen zápisom na kamenné dosky, On nám ju modeluje a pripodobňuje vo svojom Synovi, ktorý je zosobnením zákona. Ak teda naozaj chcete vidieť, ako vyzerá zákon lásky, študujte život Ježiša Krista. To je láska. To je poslušnosť zákonu. Presne tak to vyzerá. Bratia a sestry, ak budeme dodržiavať zákon, náš život sa bude podobať životu Ježiša. Proti tomu nemôžete argumentovať. Avšak dôvodom, prečo sa naše životy nepodobajú Kristovmu tak, ako by sa mali je ten, že sme sa nenaučili dodržiavať zákon zo správnych dôvodov. Nehovorím o sebeckých pohnútkach – v tom sme skutočne dobrí. No nech nám Boh pomáha, aby sme sa naučili robiť správne veci zo správnych dôvodov. Potom budeme Kristovi povahovo podobní; bude v nás sladkosť, podmanivosť a príťažlivosť, ktorá ľudí povedie k Ježišovi. Inak to nejde.

Keď prišiel Ježiš, ako anjeli oznámili Jeho príchod na betlehemských pahorkoch? Aké boli slová tej nádhernej piesne, ktorú spievali? Pozrime sa do Lukáša 2,14: *„Sláva na výsostiach Bohu a na zemi pokoj, v ľudoch zalúbenie!”* Presne toto prišiel Ježiš urobiť. Je zosobnením, naplnením zákona. *„Sláva na výsostiach Bohu”* – to sú prvé štyri prikázania. *„...a na zemi pokoj, v ľudoch zalúbenie!”* – to je posledných šesť. Chápete ako Ježiš zosobňuje zákon? Preto mnou vždy trhne, keď počujem od niektorých našich priateľov evanjelikov: *„Nedávaj mi zákon, daj mi Ježiša.”* – akoby bol Ježiš nižšou, ľahšou úrovňou, ktorú treba splniť. Prepáčte, ak si myslíte, že zákon je vysoká úroveň, pozrite sa na Ježišov život! Pozrite sa na tú nekonečnú, sebaobetavú lásku, ktorú nám prejavil. On je jasným zosobnením zákona. Ak naozaj chcete vysokú latku, pozrite sa na Ježiša. A pozeraním budete premieňaní.

Great Controversy, str. 467: *„Boží zákon je vo svojej podstate nezmeniteľný.”* Rovnako Boh je *„ten istý včera i dnes i naveky.”* (Žid 13,8) A keďže zákon je prepisom Jeho charakteru, je pravdou, že je nezmeniteľný. Zahŕňa to aj štvrté prikázanie? Buďte si istí, že áno, milí bratia protestanti. Nemôžete zmeniť desať prikázaní, rovnako ako nemôžete zmeniť Boží charakter. *„Boží zákon je vo svojej podstate nezmeniteľný. Je zjavením vôle a charakteru svojho Autora. Boh je láska a Jeho zákon je láska. Dve veľké zásady zákona sú: láska k Bohu a láska k človeku. Plnosťou zákona je láska.”* (Rim 13,10) *Boží charakter je spravodlivosť a pravda, čo je tiež podstata Božieho zákona. Žalmista napísal: ‚Tvoj zákon je pravda.’ ‚Všetky tvoje prikázania sú spravodlivé.’* (Ž 119,142.172) *A apoštol Pavol vyhlásil: ‚Tak teda je zákon svätý, i prikázanie je sväté i spravodlivé i dobré.’* (Rim 7,12) *Zákon, ktorý je výrazom Božieho myslenia a Božej vôle, musí byť práve taký trvalý ako Zákonodarca.”*

Bratia a sestry, túžim po tom, aby sme došli k oceneniu zjavenia Božej slávy v zákone. Aby sme mohli s Dávidom a Kristom povedať: *„Ako veľmi milujem tvoj zákon!”* (Ž 119,97) Trváme na tom, že nie je možné takto pristupovať k zákonu, pokiaľ nemáme nové srdce. Ale keď dostaneme nové srdce, zistíme, že vďaka evanjeliu je zákon kráľovským zákonom slobody. (Jak 2,12)

Trochu vám to priblížim. Pozrime sa do 2. Mojžišovej 20. kapitoly. Máme tu štandardné vydanie desiatich prikázaní, ktoré veľmi dôverne poznáme. Keď sa niekoho spýtate, ktorým

veršom sa začína desatoro, obyčajne dostanete odpoveď, že tretím. Dali by ste sa tým nachytať aj vy? Všimnite si, že keď idete do kresťanského kníhkupectva a kúpite si plagát s desiatimi prikázaniami, čím sa vždy začínajú? „*Nebudeš mať iných bohov predomnou.*“ – teda tretím veršom. Je to naozaj tragické. Prečo to tvrdím? Pozrite sa, že Boh začína hovoriť už v druhom verši, a to, čo nám tu hovorí je nevyhnutne dôležité. Podľa židovského delenia desatora prvé prikázanie začína už v 2. verši. Tento verš obsahuje evanjelium a práve na základe tohto pozoruhodného prehlásenia, môžeme dodržiavať všetko ostatné, čo za tým nasleduje. 2. Mojžišova 20,2: „*Ja som Hospodin, tvoj Boh, ktorý som ťa vyviedol z Egyptskej zeme, z domu sluhov.*“ Ježiš nám tu vlastne hovorí: „*Ja som tvoj Spasiteľ. Ja som vás vyviedol z vášho prirodzeného otroctva hriechu, egoizmu a Satana.*“ Presne toto symbolizuje otroctvo v Egypte. „*Oslobodil som vás. Vyviedol som vás, ste Mojimi deťmi.*“ Preto to nazývame kráľovským zákonom slobody, (Jak 2,12) lebo sme oslobodení z nášho vrodenej otroctva hriechu, egoizmu a Satana, prostredníctvom Ježišovej krvi. Za týmto úvodom nasleduje vyhlásenie o oslobodení.

Nezmýšľajme o Božom zákone negatívne. Zvyčajne to robíme, však? Priznajme si to. Hlavne keď vám hlavou hmýria myšlienky typu: „*Nesmieš toto... Nesmieš tamto. Nesmieš ...*“ Lenže v hebrejčine tu máme jednoduchý budúci čas: *Nebudete!* „*Áno, robili ste to v Egypte, keď ste boli otroci, ale Ja som vás vyviedol z Egypta. Ste voľní! Už nikdy nebudete robiť tieto veci. V Egypte ste sa zvykli klaňať iným bohom a slúžiť im, ale to je minulosť. Vyviedol som*

vás z Egypta; už nikdy viac nebudete robiť. V Egypte vás nútili pracovať v sobotu, ale to sa už pominulo. Pamätajte na ňu, sväťte ju! V Egypte ste zabíjali, klamali, kradli a žiadostili. Ale to je všetko minulosť, nikdy viac to nebudete robiť. Ja som vás vyslobodil!“ Ó, bratia a sestry, takýto zákon potom musíte milovať. Takže tento úvod od zákona neoddeľujte. A vždy, keď uvidíte podobný plagát, zvýrazňovačom dopíšte prvý verš. Dajte ľuďom šancu pochopiť základ, na ktorom môžu dodržiavať prikázania. Nemôžete ich dodržiavať, ak ste neboli oslobodení. (Jak 2,8;1,25)

Priatelia, je také dôležité, aby tento svet rozpoznal krásnu, pozitívnu podstatu zákona a videl opis Božieho charakteru, keď prichádza do spásneho vzťahu so Zákonodarcom. Zákon nás nielenže oslobodzuje od sebeckta, no uschopňuje nás tiež milovať. Preto najlepšie a najpresvedčivejšie pomôžeme ľuďom, aby si to uvedomili, keď budeme žiť tento život v slobode, bez otroctva hriechu, a keď ich budeme milovať. A keď ľudiavidia túto slobodu od otrockého sebeckta, tú Kristovu lásku, ktorá prúdi cez nás, dôjdu k presvedčeniu, že v Božom zákone je niečo prekrásne, pozitívne a žiaduce. Sami budú chcieť prísť pod Jeho právomoc, lebo budú túžiť po tej radosť, po tom zdraví a šťastí, ktoré z nás budú žiariť. Náš život by mal nezvratne dokazovať, že je dobré riadiť sa Božím zákonom a byť pod panstvom Kniežata lásky. Prináša to zdravie, radosť, celistvosť a súlad. Prináša to mier a jednotu. Toto všetko prináša poslušnosť Božiemu zákonu, ak je zmocnená Duchom a motivovaná láskou.

Duch prorocký v Review and Herald, 9. marec 1897 píše: „*Keby svet poznal princípy zákonov Božej vlády, keby ľudia dodržiavali Jeho prikázania, rozoznali by charakter Boha v zákone a už by viac neboli v nepriateľstve s Bohom. No odchýlením sa od Božieho zákona nemajú ľudia ako rozpoznať Boží charakter a vlastnosti satanovho charakteru sú prechovávané a pestované.*“

Chápete už, prečo sa satan neustále snaží podporovať a propagovať negatívny postoj k Božiemu zákonu? Vidíte, prečo prichádza s falošným evanjelium a hovorí, že Ježiš odstránil zákon? Podporuje postoj: nedávajte mi zákon, dajte mi Ježiša. On veľmi dobre vie, že Božia sláva sa zjavuje v Jeho zákone, a zo všetkých síl sa snaží toto zjavenie Božej slávy zatemniť.

No uvedomíť si, že zákon je vlastne prepisom Božieho charakteru môžeme len vtedy, keď pochopíme a oceníme jeho duchovnú podstatu. Čo myslím tou duchovnou podstatou? Myslíme tým to, že zákon sa vzťahuje na viac, než len na naše vonkajšie správanie. On má vládu a súdnu právomoc nad tým, čo prebieha medzi pravým a ľavým uchom.

Práve o toto sa Ježiš neustále pokúšal, keď kázal pokrytcom. Pamätáte sa na Kázanie z vrchu blahoslavenstiev? Vy vravíte: Ak zabijete, ste vinní. Ja vám hovorím, že ak ste nahnevaní, ste vinní. Čo tu vlastne Ježiš urobil? Prehlbil zákon a pomohol nám pochopiť, že má súdnu právomoc nielen nad našim správaním, ale aj nad emóciami. Celý zákon môžete porušiť na úrovni svojich pocitov. *„Každý, kto nenávidí svojho brata, je vrahom...“* (1 Ján 3,15) Hovorí nám to samotná Biblia. Zákon je duchovný. A Ježiš pokračuje a hovorí: *„Počuli ste, že bolo povedané starým: Nescudzoložíš. Ale ja vám hovorím, že každý, kto by pozrel na ženu s myšlienkou požiadať ju, už aj scudzoložil s ňou vo svojom srdci.“* – alebo výstížnejšie povedané, vo svojej myslí. (Mat 5,28) Medzi pravým a ľavým uchom, v súkromí svojej fantázie môžete porušiť zákon, ktorý hovorí: *„Nezosmilniš!“* (2 Moj 20,14) Prečo? Pretože zákon je duchovný. Má súdnu právomoc nielen nad našim správaním, hoci sa o správaní vyjadruje, ale keď ho budeme „posudzovať duchovne,“ uvidíme hlbšie súvislosti. Vďaka duchovnému posudzovaniu sa zákon stáva prepisom Božieho charakteru, a keď pochopíme duchovnú podstatu zákona, prijmeme tento prepis Božieho charakteru ako predlohu pre rozvoj nášho vlastného charakteru. A pamätajte že: *„Budovanie charakteru je tou najdôležitejšou prácou, aká bola kedy ľuďom zverená...“* (Education, str. 225)

Rovnako ako keď idete niečo stavať, potrebujete najprv plán. Musíte mať predlohu. Pán nám presne takýto plán poskytol. Zákon sa touto predlohou stáva vtedy, keď vládne, má súdnu právomoc a priamy vplyv na naše myšlienky a pocity. Preto Dávid hovorí: *„Ako veľmi milujem tvoj zákon! Každého dňa je on mojím premýšľaním.“* (Ž 119,97) Jasne vidíme, že Dávid túto predlohu študoval. Prial si mať Boží charakter. Prial si, aby v ňom bol obnovený. Chcel byť premenený obnovou svojej mysle, (Rim 12,2) a preto sa snaží preprogramovať svoju myseľ pomocou duchovne pochopeného Božieho zákona. A tak by sme to mali robiť aj my.

Boh nám nedal len predlohu, dal nám aj Model. Každý dobrý stavbár predsa chce mať nielen plán, ale aj trojrozmerný model, ako bude budova vyzeráť po dokončení. Kto je tým Modelom? Ježiš Kristus. On je zákon v 3D priestore. On je živým zákonom v ľudskom tele. Tak sa dvojrozmerný plán zrazu stáva trojrozmerným v živote Ježiša. A čo sa stane, keď budeme hľadať na predlohu a na model? Budeme menení na podobu toho, na čo hľadáme. V Kristovom mene vás vyzývam: hľadte na predlohu, hľadte na Model.

Podme na tretí bod. Kde je ešte zjavená Božia sláva? **Vo svätyni a v jej službách.** 2. Mojžišova 40,34: *„A oblak zakryl stan zhromaždenia, a sláva Hospodinova naplnila príbytok...“* Vždy som to chápal tak, že tam bolo iba skutočne žiarivé svetlo. Verím, že mnohí si to predstavovali podobne. Čo ale znamená slovo „sláva?“ Charakter. Čo nám teda vraví tento verš? Vraví, že všetko vo svätyni, jej nábytok, jej služby, každý detail Boh „ušil na mieru,“ aby zjavil svoj charakter. A čo nám svätynia nevyvrátiteľne dokazuje? Že **Hospodin je „...silný Boh ľútostivý a milosrdný, dlho zhovievajúci a veľký čo do milosti a pravdy, ktorý zachováva milosť tisícim a odpúšťa nepravosť, prestúpenie a hriech, ktorý však nijakým činom nenechá bez trestu vinného...“** (2 Moj 34,6-7) Božia spravodlivosť, rovnako ako aj Jeho milosrdenstvo sú zjavené vo svätyni. Boh nezmetie hriech len tak pod koberec. Odpúšťa hriechy tým, že vinu presúva na hlavu nevinného Baránka. Preto môže byť zároveň spravodlivým i ospravedlniť tých, ktorí prichádzajú

a prijímajú Ježiša – „*Baránka, zabitého od založenia sveta.*“ (Zj 13,8) Vo svätyni a jej službách sa zjavuje celý Boží charakter.

Biblia nám to v **Žalme** 26,8 nádherne potvrdzuje: „*Hospodine, milujem obydlie tvojho domu a miesto príbytku tvojej slávy.*“ Ak teda chcete byť zmenení od slávy k sláve, naučte sa pozerat' na Božiu slávu vo svätyni a v jej službách. Je to krásne zjavenie Božieho charakteru. **Žalm 63,3:** „*Tak budem hľadiet na teba v svätyni, aby som videl tvoju silu a tvoju slávu.*“

Štvrtým miestom v zozname je Písmo – Starý i Nový Zákon v celom obsahu. Biblia je v prvom rade popis Ježiša Krista. On sám o Písme hovorí: „*Ony sú to, ktoré svedčia o mne.*“ (Ján 5,39) Ak sa máme pozerat' na slávu Kristovu, musíme sa naučiť pozerat' do Písma. Keď Ježiš povedal, že Písmo svedčí o Nom, hovoril o Starom zákone. To bolo všetko čo bolo v tej dobe napísané. Zvyčajne si myslíme, že iba v Novom zákone uvidíme zjavenie Kristovej slávy. Vedzte, že to tak nie je: zjavuje ju celá Biblia.

A priatelia, hoci máme hľadiet na slávu v Písme, musíme si uvedomiť, že ani vy, ani ja ju nemôžeme zahliadnuť prirodzeným zrakom. Duchovné veci „*sa majú duchovne posudzovať.*“ (1 Kor 2,13-14) Preto potrebujeme mať oči pomazané kollyriom. (Zj 3,18) Kedykoľvek, keď sa chystáte hľadiet na slávu zjavenú v Písme, zastavte sa a modlite sa Mojžišovu modlitbu: „*Ukáž mi, prosím, svoju slávu!*“ (2 Moj 33,18) Proste Pána: „*Nadprirodzene ma prosím uschopni, aby som hľadel na Tvoju slávu, a nech som v tom vzhliadaní menený.*“

Piate miesto, kde nám Boh zjavuje svoju slávu sú **dejiny a prozreteľnosť**. Celé Písmo je záznamom Božieho kontaktu s ľudstvom, počas krízy hriechu. Vo všetkom čo Boh hovorí a robí, ohľadne krízy hriechu, sa zjavuje Jeho charakter a sláva. Mimochodom, slovo „*history*“ (z angl. história) v skutočnosti znamená „*His – story*“, teda v preklade „*Jeho príbeh.*“ Pri čítaní dejín v Biblii vidíme slávu a zjavenie Božieho charakteru. No chceme, aby ste si všimli jedno: Boh je ešte stále spojený s hriešnym ľudstvom. V Jeho vzťahu k padlému, rebelujúcemu ľudstvu vidíme stále, dokonca aj po ukončení biblických dejín, zjavený Jeho charakter. Vyzývam vás, aby ste si prečítali biblické dejiny a duchovným posudzovaním hľadali dôkazy o Božom charaktere, zjavené v Jeho vzťahu k ľudstvu. Zároveň vás ale prosím, uvedomte si, že Jeho sláva sa zjavuje každý deň v tom, ako ku vám prehovára Božia prozreteľnosť. Vo svojej osobnej skúsenosti máte možnosť vidieť, že Hospodin je „*silný Boh lútoslivý a milosrdný, dlho zhovievajúci a veľký čo do milosti a pravdy.*“ „*...odpúšťa nepravosť, prestúpenie a hriech.*“ (2 Moj 34,6.7) Vidíte to deň čo deň. Vyzývam vás, aby ste si to uvedomovali, uvažovali o tom a hľadeli na Jeho slávu, a ten pohľad vás bude meniť.

Vrelo vám priatelia odporúčam, aby ste si zaznamenávali zásahy Božej prozreteľnosti vo svojom živote. Založte si denník a zapisujte si ich. Nechcel Boh vari to isté od detí Izraela? Prečítajte si 5. Mojžišovu 8,2-18. Keď pre nich Boh urobil niečo mimoriadne, často im prikázal, aby postavili pamätník. Čo bolo zámerom? Pohľad naň im mal vždy pripomenúť, aký bol k nim Pán dobrý a miloslivý. A keď v nasledujúcich generáciách prechádzali okolo ich vnuci, ktorí síce na vlastnej koži neprežili tú skúsenosť, mohli si aspoň ten príbeh vypočuť a ten pohľad ich mohol meniť. Významne to odkrývajú tieto citáty. Steps to Christ, str. 87: „*Boh k nám prehovára skrze svoje skutky prozreteľnosti a skrze vplyv Jeho Ducha na srdce. V našom prostredí, okolnostiach, v každodenných zmenách môžeme nájsť vzácne poučenia, ak sú ich naše srdcia schopné vnímať.*“ Musíte byť citliví a uvedomovať si tieto veci. **Žalmista pri pozorovaní Božej Prozreteľnosti hovorí:** „*...zem je plná milosti Hospodinovej: (Ž 33,5) ,Kto je múdry, bude to ostríhať, a takí porozumejú*

rôznej milosti Hospodínovej.“ (Ž 107,43) Bratia a sestry, buďte pozorní, buďte múdri a všimajte si skutky Božej prozreteľnosti vo vašich životoch. Zapisujte si ich. Keď prídu zlé časy, nič vás nepovzbudí viac, ako prečítanie a pripomenutie si Božej dobroty. Preto kázal Boh Izraelcom postaviť Eben-Ezer. 1. Samuelova 7,12: „*Vtedy vzal Samuel jeden kameň a postavil ho medzi Micpou a medzi Šenom a nazval jeho meno Ében-ézer [Kameň pomoci Božej], lebo riekol: Až potiaľto nám pomáhal Hospodín.*“ Píšte si vlastný Eben-Ezer. Keď si budete čítať a pripomínať svoj zápis o tom, ako Božia prozreteľnosť zasiahla vo váš prospech, pri tom pohľade sa budete meniť.

No Boh nám svoju slávu zjavuje aj na inom mieste. Je to **v prírode**. Priatelia, uvedomte si, že Boh nám odhalil svoj charakter vo veciach, ktoré stvoril. Žalmista hovorí v **Žalme 19,2**: „*Nebesia rozprávajú slávu silného Boha, a dielo jeho rúk oznamuje obloha.*“ Nebesia rozprávajú o Božej sláve. Použite výkladový kľúč. Keď narazíte na slovo „sláva,“ čo vám napadne? „Charakter.“ Žalmista tu vlastne píše, že veci stvorené Bohom nám hovoria o charaktere Stvoriteľa.

Musíte uznať neodvratiteľný fakt, že naše umelecké výtvary trvale prezrádzajú niečo o našej povahe. Uvediem príklad: maľby od Vincenta van Gogha. Nie som ich obdivovateľom, no použijem ich ako ilustráciu. Poznáte tohto slávneho umelca a jeho obrazy? Jeho prvé maľby sú impresionistické a sú aj najkrajšie zo všetkých jeho diel. Je veľmi zaujímavé, že ak jeho obrazy zoradíte chronologicky v poradi, ako ich namaloval, sú stále tajupľnejšie, bizarnejšie a surrealistickejšie. Tie posledné sú podľa môjho názoru vyslovene škaredé. Vincent van Gogh skončil svoj život samovraždou. Predtým si odrezal ucho a poslal ho priateľovi. Myslím, že mal vážne duševné problémy. Postupne zošalel. No pozoruhodné je na tom to, že jeho rastúce šialenstvo môžete sledovať v jeho maľbách. Vidíte, ako sa mu myseľ skrúca a kriví, a niet divu, prečo si napokon vzal život. Jeho maľby sú také nevlúdne a depresívne, že ma vôbec neprekvapuje, že spáchal samovraždu. Sú rôzne dohady o tom, prečo sa vlastne zabil. Jedným z najpriateľnejších je, že mal návyk, tak ako umelci v tých časoch, držať maliarsky štetec v ústach, aby udržal vlhkosť farby. Keď prechádzal z jednej farby na druhú, namiesto toho, aby štetec položil a nechal ho vyschnúť, radšej ho držal v ústach. Farby v tých časoch obsahovali veľké množstvo olova. Je nanajvýš pravdepodobné, že zošalel z otravy olovom. No nech jeho šialenstvo a samovraždu spôsobilo čokoľvek, dôležité je to, že jeho výtvarné dielo graficky portrétuje rozklad jeho osobnosti. Z jeho plátien prehovára jeho charakter.

Drahí priatelia, toto je napokon pravda aj o charaktere toho najväčšieho Umelca a Stvoriteľa. Jeho charakter je predvedený v Jeho tvorivom diele. To preto vidíme Božiu slávu vo veciach, ktoré stvoril. Rimanom 1,20: „*Lebo jeho, len zmyslom duše pochopiteľné neviditeľnosti vidieť od stvorenia sveta po učiněných veciach, totiž jeho večnú moc a jeho božstvo, aby boli bez výhovorky.*“ Pavol píše tieto slová vo fascinujúcom kontexte. Aj tí, čo nedostali zjavenie Božieho charakteru, sú bez výhovorky, lebo Boh sa im odhalil vo veciach, ktoré stvoril. Príroda nám hovorí o charaktere Stvoriteľa. (Education str.16) Pripúšťam, priatelia, že toto zjavenie je skazené, zjazvené a **poškodené** hriechom. Dokonalé bolo v rajskej záhrade, pred pádom človeka. No satan uchvátil kniežatstvo na planéte Zem. Kto je kniežatom tohto sveta v pôvodnom Božom pláne? Adam – Boží syn, ako ho nazýva Písmo. Adam však svoje kniežatstvo „predal“ satanovi, a ten sa stal samozvaným kniežatom tohto sveta. (Ján 12,31) Ako prvé sa snažil poškvrniť, zmaríť a prekrútiť zjavenie Božieho charakteru na stránkach prírody. Odišiel pracovať do pekelných laboratórií, aby vynašiel všemožné ohavné grafity a zmaril Božiu slávu v prírode. Prečo si dal

na tom tak záležať? Lebo ak nás satan chce udržať odcudzených Bohu a v rebélii proti Nemu, musíme byť naďalej podvádzaní ohľadne Božieho charakteru. Veď práve klamaním o Božom charaktere vniesol do ľudského srdca vzburu. A v tej rebélii nás klamstvami musí držať, lebo ak by sme pochopili pravdu o Božom charaktere, zistili by sme, že „*Boh je láska*“ (1 Ján 4,8) a priťahlo by nás to späť k Nemu. (Ján 12,32) Nie je to teda bezvýznamný bod v satanovej stratégii, aby každé miesto a spôsob zjavenia Božej slávy čo najviac zmaril a prevrátil. Práve toto pácha na stránkach prírody už 6 000 rokov... Satan sa mieša do vecí a kazí ich. Rovnako dobre to ide aj človeku. Máme geneticky modifikované veci. Ak to zvládne človek, nemyslíte si, že to zvládne aj satan? Mari zjavenie Božieho charakteru na stránkach prírody. A hoci už prešiel dlhú cestu a zjavenie Božej slávy už nie je také, aké bývalo, keď Boh na počiatku stvoril Zem, ubezpečujem vás, že Jeho slávu na stránkach prírody ešte stále vidieť.

Hoci majú ruže nepríjemné trne, stále sú krásne a ešte stále nádherne voňajú. Nájdem to aj v Písme: „*Veseliť sa bude z toho púšť a vyschlá pustina, plesáť bude step a zkvitne ako voňavá ruža jasná, bude, bude rozkošne kvitnúť a plesáť, áno, plesáť a radostne prespevovať; dá sa jej sláva Libanona, nádhera Karmela a Sáróna; ony uvidia slávu Hospodinovu, nádheru nášho Boha.*“ (Iz 35,1-2) Ruža Sáróna je predobrazom samotného Krista (RH, 14. august 1894, par. 9) Vnímajte slávu na stránkach prírody, a ten pohľad vás bude meniť.

Selected Messages, zv. 1, str. 291: „*Veci prírody, na ktoré dnes hľadáme, nám dávajú len slabú predstavu o kráse a sláve Edenu, no svet prírody predsa neomylným hlasom hlása Božiu slávu. Vo veciach prírody, hoci zmarených nákazou hriechu, zostáva ešte stále veľa krásneho. Boh všemocný v sile, veľký v добрote, milosrdenstve a láske stvoril Zem, ktorá i vo svojom zničenom stave hlása pravdu o zručnom Majstrovi Umelcovi. V tejto knihe prírody, ktorá je nám otvorená – v prekrásnych a voňavých kvetoch jemných, rozmanitých farieb – nám Boh neomylné vyjadruje svoju lásku.*“ Príroda naozaj ešte stále hlása Božiu slávu a lásku.

Adventist Home, str. 146: „*Veci prírody sú tichými Božimi služobníkmi, ktorí sú nám daní aby nás učili duchovným pravdám. Hovoria nám o Božej láske a zvestujú múdrosť veľkého Majstra Umelca.*“ V tejto súvislosti možno lepšie pochopíte, prečo nás služobnica Pánova, Boží posol pre túto cirkev doby konca, tak často v Božom mene vyzýva, aby sme podľa možnosti bývali na vidieku. (CL 9.5) Chápete, že Boh chce, aby sme boli zvýhodnení, ako sa len dá? Chce, aby sme boli v styku s tým, čo zjavuje Jeho charakter, aby sme pri hľadaní naň mohli byť menení.

Ak žijeme v meste, sme neustále vystavovaní všetkému svetskému. Tomu, čo posilňuje a podporuje **žiadosť tela, žiadosť očí a pychu života**. (1 Ján 2,16) Neustále sme bombardovaní všetkým vyumelkovaným a telesným. Čo je výsledkom? Mení nás to na podobu toho, na čo sa pozeráme. Rada, aby sme žili na vidieku platí najviac pre tých, čo majú deti. Tie sú najcitlivejšie a prostredie ich ovplyvňuje najviac. (CL 6.2) Ja som sa tiež s rodinou presťahoval do prírody. Z našich okien nevidíte nič iné, len lesy a krásne dielo rúk nášho Stvoriteľa. Keď v zime všetko zapadne snehom, pri pohľade na tú krásu chválím Boha. Výborne to vystihuje žalmista: „*Očisti ma od hriechu vzpom, a budem čistý; umy ma, a budem belší ako sneh.*“ (Ž 51,9) Keď potom príde jar, rozkvitnú naše kvetinové záhrady a je to priam neopísateľná nádhera. Bratia a sestry je to úžasne poučné, ale aj duchovne povznášajúce. Verte mi, že v živote na vidieku sa skrýva veľké požehnanie, nehovoriac o tom, že prichádza čas, kedy bude život na vidieku obrovskou výhodou. Bude pre vás požehnaním, ak si budete môcť pre seba dopestovať aspoň trochu potravín. Nuž, je na to veľa rád. (LDE 99.4) Toto všetko nám radí sám Boh, ktorý nás miluje a chce

pre nás to najlepšie. Niektorí by mohli povedať: „Lenže ja nemôžem žiť na vidieku ako ty. Mám predsa prácu.“ Pre tých ľudí mám dobrú odpoveď: „*Lebo čože to osoží človekovi, keby získal hoci aj celý svet a svoju dušu utratil?*“ (Mat 16,26) Samozrejme, v týchto veciach nás musí viesť Boh. Našou prioritou by malo byť stať sa charakterovo podobnými Kristovi. Využime teda každú možnosť pre naše rodiny, aby sme sa čo najviac vystavovali dielu Božích rúk.

Po siedme... Zo všetkých vecí, ktoré stvoril Boh, kde sa mala podľa Jeho zámeru napokon zjaviť Jeho sláva? Kde sa mal zjaviť Jeho charakter? **V ľudstve...** v nás, milí priatelia, v ľudskom pokolení. Je to vzrušujúca myšlienka a chcem ju tu rozvinúť. Pozrieme sa na Izaiáša 43,7. Tento nádherný verš obsahuje vzácnu pravdu a veľmi mi záleží na tom, aby jej každý porozumel, obzvlášť mladí ľudia. Všimli ste si, že jednou z hlavných príčin smrti mladých ľudí v dnešnej dobe je samovražda? Prečo si tak veľa dospievajúcich ľudí, bohatých, prosperujúcich a žijúcich v blahobyte siahajú na život? Pretože nechápu cenu života. Neukončili by ste predsa niečo, čo vnímate ako naozaj cenné, vzácne a hodnotné. Ukončíte len to, čo považujete za bezcenné a zbytočné. Nemám pravdu? Tu sa ale vynára ďalšia otázka: Prečo si tak veľa mladých ľudí neuvedomuje skutočnú hodnotu ľudského života? Lebo mnohí nechápu zmysel ľudskej existencie. Zamyslite sa nad tým: Čo dáva hodnotu ľudskému životu? Jeho zmysel alebo cieľ. Ak je život v podstate bezcieľný, je vlastne bezcenný. Čo teda určuje zmysel ľudského života, a tým aj jeho hodnotu? Pochopenie pôvodu ľudskej existencie.

Čo sa dnes mladí ľudia učia o pôvode ľudskej existencie? Že sú produktom času a nejakej náhody spred miliónov rokov, keď sa zmiešalo prapôvodné blato a nejakým spôsobom vznikol život. Nazývajú to „teória evolúcie.“ V podstate sa to už neprezentuje ani ako teória, ale skôr ako fakt. A hoci učiteľ vedy nemôže ísť do laboratória a ukázať žiakom, ako sa to stalo, očakáva od nich, že tomu uveria. Tá malá meňavka, ktorá sa náhodou zrodila v priebehu času, sa neskôr trochu skultivovala a z jej malých výrastkov sa stali plutvy. A potom po miliónoch rokov sa menšia skupinka z nich rozhodla, že sú už unavené z plávania vo vode a rozhodli sa ísť na vandrovkú po súši, takže vyliezli z vody... Ako sa to stalo, to vám nikto nepovie. Ako sa žiabre zmenili na pľúca a z plutiev sa stali nohy? Nik vám to nepovie, no očakáva sa, že tomu uveríte. **Milí priatelia, trvám na tom, že veriť v teóriu evolúcie si vyžaduje oveľa viac viery ako veriť v stvorenie.**

Keď vám nejaký vedec povie, aby ste sa rozlúčili s rozumom, ak veríte biblickej správe o stvorení, pokojne mu povedzte, že obdivujete jeho veľkú „vieru.“ Mnohí evolucionisti odchádzajú, lebo sa už nemôžu inteligentne prieť v prospech tejto teórie. Dôkazy svedčia proti nej. Ak o tom ešte neviete, môžete si to preveriť. Celú tú myšlienku o pôvodnom konštruktérovi (ale nenazvú ho Bohom) prijímajú stále viac a viac aj neveriaci vedci, lebo pôvod zložitého sveta sa nedá vysvetliť inak. Je to proste nemožné. Takže jedna skupina meňaviek sa rozhodla prestať plávať a po mnohých miliónoch rokov začala chodiť po

zemi. Časť z nich bola o čosi chytrejšia a tie sa zjavne rozhodli, že chodenie po štyroch už nie je zábavné. Skúsili to teda po dvoch, vzpriamene. Postupom času im ubúdalo ochlpenie a pribúdalo mozgu, až nakoniec sme tu kamaráti! Trvalo to síce dlho, ale zvládli sme to. Ktosi to raz veľmi zaujímavovo zhrnul: „zo slizu, cez zoo, až k človeku.“

My sa smežeme, ale mali by sme plakať. Čo to urobí s vašim vnímaním zmyslu ľudského života, ak takto chápete pôvod ľudskej existencie? Ak sme sem dospeli len ako výsledok času a náhody, len prostredníctvom princípu prežitia najsilnejšieho, ako tu môžeme zotrvať?

Na tom istom princípe. A o koho musíme dbať najviac? O seba. Musím byť číslo jeden. A ak som tu na základe času a náhody, aký zmysel má môj život? Veď aj tak čoskoro skončí. „*Jedzme a píme, lebo zajtra zomrieme.*“ (1 Kor 15,32) Život nemá zmysel – teda okrem potešenia, ktoré z neho môžete vyťažiť. A s každým, kto vám ho ohrozuje si to radšej ručne stručne vybavíte. A keď je život už načisto bezútešný, prečo ho neukončíte? Veď to robia tisíce ľudí každý rok... Chápate priatelia, kam satan zvädza týchto ľudí? Nikdy sa tu nedajte nachytať! Je to jeho pasca. Práve títo ľudia potrebujú zúfalo pochopiť pravdu, ktorá je nám zjavená v Izaiášovi 43,6-7, ktorá nám hovorí nielen o pôvode ľudského života, ale aj o jeho zmysle. „*Prived' mojich synov z daleka a moje dcéry od konca zeme, každého, kto je nazvaný podľa môjho mena, a koho som stvoril pre svoju slávu, koho som utvoril, áno, koho som učnil.*“

Sme teda výsledkom času a náhody? Tisíckrát nie! Sme osobným dielom Stvoriteľa, Boha, ktorý nás stvoril na veľmi konkrétny a vzácny, svätý účel. Na aký? Na svoju slávu. Čo je to Božia sláva? Je to Boží charakter. Boh existuje v nekonečnej sláve a preto Ho ani tá najinteligentnejšia bytosť vo vesmíre nemôže úplne pochopiť. Podľa definície je Jeho sláva nezmerateľná, a Boh sa predsa neprestajne pokúša zjaviť o sebe pochopiteľné veci, inteligentným bytostiam vo vesmíre. Prečo? Lebo poznať Ho, znamená milovať Ho. A čím lepšie Ho poznáme, tým viac Ho milujeme. Preto sa stále viac a viac snaží zjaviť svoju slávu plnšie a zrozumiteľnejšie, inteligentným tvorom vo vesmíre.

Pozrime sa na ľudstvo, aké ho Boh chcel mať. Malo byť „exponátom A“ celému prizerajúcemu sa vesmíru, aby hlbšie, širšie, vyššie, presnejšie a zreteľnejšie pochopil charakter Stvoriteľa. Prečo? Lebo On „*stvoril človeka na svoj obraz.*“ (1 Moj 1,27) Chápate, aký veľký zmysel tým dáva ľudskému životu? Chápate hodnotu ľudského života? Pamätajte, že zmysel určuje hodnotu. Nie sme produktom času a náhody, ale osobným dielom Stvoriteľa Boha, ktorý nás stvoril, aby prizerajúcemu sa vesmíru plnšie zjavil, aký On sám v skutočnosti je. Aký to zámer! Nečudo, že satan tak neuveriteľne dychtil po tom, aby zničil ľudstvo a prekručil to zjavenie, aby tak posilnil svoje klamstvá o Božom charaktere. Duch prorocký sa k tomu tiež vyjadruje v Review and Herald, 11. február 1902: „*Celé nebesia prejavili hlboký a radostný záujem o stvorenie sveta a človeka. Ľudské bytosti, to bol nový a odlišný druh.*“ Vidíte, boli sme nový a odlišný druh, v tom slova zmysle, že sme boli stворení na Boží obraz. Novina letí celým vesmírom: „*Počúvajte! Pozerajte sa! Boh chce nastoliť nový a odlišný druh bytostí, stворených na Jeho vlastný obraz. Chcete lepšie porozumieť tomu, aký Boh je? Pozerajte sa, čo hodlá urobiť na planéte Zem. Pozerajte sa!*“

Bible Commentary, zv. 6, str. 1105: „*Božia sláva sa mala zjaviť v stvorení človeka na*

Boží obraz.“ Práve pre toto nás Boh stvoril na svoj obraz a na svoju podobu vo všetkých dimenziách nášho bytia.

Prejdime do 1. Mojžišovej 1,26. Dostali sme tu záznam pozoruhodného rozhovoru Božej trojice, keď plánovali naše stvorenie: „*A Boh riekol: Učínime človeka na svoj obraz a podľa svojej podoby.*“ Vidíte to zámeno? Je v množnom čísle. Hovorí tu Boh – tri Božské osoby. Výraz „a Boh riekol,“ je v hebrejčine „Elohim.“ A „Elohim“ je množné číslo pre Boha. Veríme, že Boh je jeden, ale jeden ako dokonale zjednotený, nie jeden ako jednotné číslo. Jednota Boha je v Jeho dokonalej zhode a súdržnosti a nie v tom, že je to jedna osoba. On je jednotný v duchu a v úmysloch. To je Božia jednota. Ako Boh, ktorý je v množnom čísle, stvoril človeka? Verš 27: „*A Boh stvoril človeka na svoj obraz, na obraz Boží ho stvoril, mužské a ženské pohlavie ich stvoril.*“ Všimnite si, v ktorom čísle je zámeno „ich?“ Je tiež v množnom čísle. Vidíte tú paralelu?

Títo dvaja, muž a žena, dostali schopnosť stať sa čím? Jedným. Robí z nás manželstvo nejakú zmiešanú osobu? Určite nie. Tak ako sa manželia stávajú jedným? V dokonalom zjednotení. A v tejto jednote, majú akú schopnosť? Plodiť na svoj obraz a priniesť do tej jednoty tretieho. Vidíte v tom ten krásny model? Teda aj v sociálnej dimenzii našej bytosti nás Boh stvoril na svoj obraz. Stvoril nás ako množné číslo, so spoločenskou povahou a túžbou po jednote. Rodina a manželstvo, má zjavovať Božiu slávu. Svetu má hovoriť o krásnej jednote v láske a o zväzku lásky, ktorý môžeme mať v Ježišovi Kristovi.

Boh nás stvoril na svoj obraz a podľa svojej podoby nielen sociálne, ale aj duchovne, duševne a fyzicky. Duchovne nám dal schopnosti podobné svojim: schopnosť rozumieť Božím veciam a ceníť si ich, schopnosť komunikovať s Ním a počuť Jeho hlas, reagovať Naňho cez svoje svedomie. To sú duchovné schopnosti. Ako duševne odrážame Boží obraz? Máme podobné schopnosti ako Boh, schopnosť usudzovať, schopnosť pamätať si a slobodne si vyberať. Máme slobodnú vôľu, ktorá je dôležitá pre rozvoj nášho charakteru. Inšpirovaní Božou láskou sa musíme vedieť rozhodnúť počínať si správne, aby sme nadobudli Kristov charakter.

No uvedomte si, že Boh nás aj po fyzickej stránke stvoril na svoj obraz a na svoju podobu. Toto je dôležitá myšlienka. Naša telesná schránka mala zjavovať podobu Boha, ktorý je Duch. Boh v čase stvorenia nebol z mäsa a kostí ako sme my. Teraz ale je – a to v osobe Ježiša Krista. Keď sa Slovo stalo telom (Ján 1,14), prijal naše fyzické telo a stále ho má. Mimochodom, ako dlho ho bude mať? Po celú večnosť. Chvála Pánovi za tú obeť!

No v čase pred vtelením mal Boh podobu, hoci bol Duch. A nás stvoril, aby sme túto podobu zjavovali. Práve preto Biblia hovorí o Božej ruke, Božích ústach, očiach, ušiach... Hovorí o Božom chodení a sedení. Ide o viac než len o antropomorfizmy. Čo je to antropomorfizmus? Pokus niektorých ľudí vytvoriť o Bohu predstavu, kde Mu pripisujú ľudské vlastnosti. Mnohí nám hovoria, že keď Biblia rozpráva o Božích ústach, neznamená to, že Boh má ústa. „Biblia sa Ho iba snaží lepšie predstaviť, a preto hovorí, že má ústa...“ Nie priatelia, Boh má ústa. Hoci je Duch, má tvar. A ten tvar má ústa a On nimi hovorí. Ako to viem? Lebo my máme ústa a boli sme stворení na Jeho obraz. (1 Moj 1,26) Najviac ma však presvedčilo to, že aj Ježiš mal ústa. A povedal: „Kto mňa videl, videl Otca...“ (Ján 14,9) Ježiš nielen charakterovo, ale aj tvarom, osobne zjavil slávu svojho Otca. Otcov slávny obraz a skvostná podoba sa zjavila v osobe Ježiša, v Jeho fyzickom tele.

Drahí priatelia, vás i mňa Boh povolal, aby sme Ho oslávili „*svojím telom a svojím duchom, čo je oboje Božie.*“ (1 Kor 6,20) Na základe tohto kontextu iste lepšie pochopíte, prečo Písmo hovorí: „*A tak teda buď jete buď pijete buď čokoľvek robíte, robte všetko na slávu Božiu.*“ (1 Kor 10,31) Čo je jedenie a pitie? Sú to návyky životného štýlu. Ovplyvňujú náš telesný stav? Isteže. Tí, ktorí skutočne milujú Boha a chcú hovoriť pravdu a rozprávať o Jeho krásy v každej dimenzii svojej bytosti, budú z lásky ku Kristovi veľmi horliví v jedení a pití na Jeho slávu. Takže vo všetkých návykoch a v životnom štýle, budeme môcť povedať také pravdivé a krásne veci, aké len budeme môcť, a to aj v našom hriešnom stave. Dokonca aj v našich fyzických telách budeme môcť svedčiť o tom, ako dobre Boh vyzerá. A práve preto tu máme zdravotné posolstvo. Mali by sme ho milovať, oceňovať a hlavne aj používať. Ono celé nás učí o tom, ako máme jesť a piť na Božiu slávu. Stále jeme a pijeme pre svoje potešenie, a to sa potom aj zrkadlí. Spustošili sme svoje fyzické telá. A to nehovorím len o nadváhe. Priatelia, niekedy sme zničenejší a oveľa viac chorľavejší, než by sme mali byť. Viete, že o adventistoch siedmeho dňa písali len neďávno v časopise

National Geographic? Dokonca ten článok v rubrike zaradili medzi najzaujímavejší článok... Pýtate sa, prečo o nás písali? Lebo v priemere žijeme asi o sedem rokov dlhšie než bežný Američan. Sme preto na seba pyšní a tľapkáme si po pleciach. Mali by sme sa však za to hanbiť. Mali by sme žiť oveľa dlhšie než priemerný človek. Keby to tak bolo, nielenže by sme mali nižšiu úmrtnosť na choroby, ale vôbec by sme na ne neumierali. Zomierali by sme na dnes veľmi zriedkavú príčinu, teda na starobu. Ak tomu neveríte, študujte svoju Bibliu pozornejšie. Božie zaslúbenie znie: „*A riekol: Ak budeš naozaj poslúchať hlas Hospodina, svojho Boha, a budeš robiť to, čo je spravodlivé v jeho očiach, a priložíš ucho k jeho prikázaniam a budeš ostríhať všetky jeho ustanovenia, niktorej z nemocí, ktoré som doložil na Egypt, nedoložím na teba, lebo ja Hospodin som len, ktorý ta uzdravuje.*“ (2 Moj 15,26) Keby sme žili v súlade so zákonmi nášho fyzického bytia, keby sme si plne osvojili zdravotné posolstvo, vyčnievali by sme z radu ako fyzický vzor toho, že je dobré nechať sa viesť Bohom, ktorý nás miluje. Mali by sme byť telesnými reklamnými pútačmi pre celý svet: „Je dobré patriť Ježišovi.“ „Je dobré nechať sa viesť Bohom.“ Naše fyzické telá by to mali nepopierateľne dokazovať. V každej dimenzii nášho bytia sme boli stvorení, aby sme zjavovali Božiu slávu. Modlime sa, aby nám Boh pomohol uvedomiť si a zrealizovať naše poslanie.

Education, str. 20: „*Stvoreni, súc obrazom Boha a jeho slávou, (1 Kor 11,7) dostali Adam s Evou nadania nie nehodného ich vznešeného poslania. Mali pôvabné a súmerné tvary, pravidelné a krásne črty...*“ Hovorí sa tu o ich telesnej prirodzenosti. „*Tváre im žiarili zdravým sfarbením, svetlom radosti a nádeje. Na celom svojom zovňajšku niesli podobu svojho Tvorcu. Táto podoba sa však neprejavovala len v telesnej prirodzenosti. Každá schopnosť mysle a duše odrážala Stvoriteľovu slávu.*“ Nie je to úžasné, ako nás Boh stvoril?

Musím tu poukázať aj na inú vec. Aby sme naplnili tento úžasný, Bohom určený osud a zjavovali Jeho slávu, dostali sme od Neho dar nielen Jemu podobných vlastností, ale tiež nás vybavil a zvýhodnil tým, že zapísal svoj zákon na každý nerv, vlákno a schopnosť našej bytosti. „*Boží zákon je prepisom Božieho charakteru.*“ (COL 305.3, KP 243) A keď Boh svojimi prstami tvorí veci, tie prsty nevyhnutne píšú Jeho zákon, ktorý je láska, na všetko čo tvorí. Takto to vyjadruje inšpirované pero... Spalding and Magan Collection, str. 40: „*Boží zákon je napísaný Jeho vlastným prstom na každom nerve, svalе a schopnosti zverenej človeku. Tieto dary nedostal nato, aby ich zneužil, skazil a zdegradoval, ale aby ich použil na Jeho česť a slávu...*“ Boh všetky tie Jemu podobné vlastnosti predprogramoval, keď na ne napísal svoj zákon, aby fungovali Božím spôsobom. Pýtam sa vás: Čo viac mohol Boh urobiť, aby nám umožnil naplniť naše poslanie? Dal nám všetko. No, nepochopte ma zle. Keď poviem, že Jeho zákon bol napísaný na každý nerv, na každé vlákno a schopnosť, takže boli predprogramované, aby fungovali Božím spôsobom, tvrdím tým, že sme boli naprogramovaní ako roboti? A nemohli by sme robiť nič iné, len to, na čo nás Boh naprogramoval? Nie! Dostali sme slobodnú vôľu. Mohli sme sa rozhodnúť, či porušíme zákon napísaný nielen na každý nerv, vlákno a každú schopnosť, ale aj na mäsité dosky našich sŕdc. Mohli sme sa proti tomu vzbúriť... A je smutné, že sme to aj urobili.

Trvám však na tom, že sme boli predprogramovaní v tom slova zmysle, že nás to prirodzene neťahalo k neposlušnosti. Úplne nás to ťahalo k životu v súlade s Bohom, Tvorcom. Riadil nás totiž ten istý zákon, ktorý je jedným slovom LÁSKA. Láska, ktorá ovláda srdce samého Boha. A kým sme sa toho držali, kým sme používali a rozvíjali schopnosti podobné Božím, v súlade so zákonom, ktorý bol na nich napísaný, aký bol náš potenciál zjavovať Božiu slávu a naplniť náš osud? Pozrite sa na tento pozoruhodný výrok.

Education, str. 15: „*Keď Adam vyšiel z ruky Stvoriteľa, niesol vo svojej telesnej, duševnej i duchovnej prirodzenosti podobu svojho Tvorcu. „Boh stvoril človeka na svoj obraz,“ (1 Moj 1,27) a Jeho zámerom bolo, aby čím dlhšie človek žil, tým viac tento obraz zjavoval – a tým dokonalejšie odzrkadľoval slávu Stvoriteľa.*“ Ako dlho sme teda mali žiť podľa Božieho zámeru? Naveky. A Božím zámerom bolo, aby človek tým plnšie odrážal Jeho slávu, čím dlhšie by človek žil. Inými slovami, Boh nám dal schopnosti, ktoré sa mohli rozvíjať absolútne neobmedzene. Tvrdím to na základe autority inšpirovaného slova. Boh nám dal schopnosti, ktoré mali neobmedzený potenciál aby sa vznášali cez nekonečné veky od slávy k sláve, stále viac a viac do nekonečne slávnej podoby nášho Stvoriteľa. Ako dlho sa môžete približovať k nekonečnu, kým ho dosiahnete? Po celú večnosť. A náš Tvorca je nekonečne slávny. Preto nás Boh stvoril so schopnosťou stúpať plne a dokonale do nekonečne slávnej podoby Tvorcu, a vždy mať pred sebou nekonečno budúceho rastu. Aký úžasný plán! Od tohto už lepší byť nemôže! Aký vysoký a svätý je zámer s ľudstvom! Inšpirácia nám ďalej hovorí: *Všetky jeho schopnosti sa mohli ďalej rozvíjať. Ich kapacita a vitalita mali neustále rásť...*“ Teda žiadne limity, či obmedzenia. Čím však bolo podmienené naplnenie tohto úžasného zámeru? *„Keby bol zostal verný Bohu, stále dokonalejšie by bol naplňal zmysel svojho stvorenia a stále plnšie by odzrkadľoval Stvoriteľovu slávu.*“ Podmienkou bola poslušnosť zákonu, ktorý mal napísaný na mäsitých doskách svojho srdca.

To vskutku má svoju logiku. Keďže „*Boží zákon je prepisom Božieho charakteru,*“ (COL 305.3, KP 243) ako potom môžete zjavovať Boží charakter, ak sa búrite proti jeho prepisu? Presne takto to zlyhalo. Je smutné, že človek sa nerozhodol zostať verný zákonu, ktorý mal napísaný vo svojom srdci. Dnes žijeme s hroznými následkami tohto zlyhania.

V ďalšej kapitole sa pozrieme na zlú správu o tom, čo sa pokazilo. Nerád šírim zlé správy, ale je tu jeden princíp, ktorého sa nesmieme pustiť: dobrú správu nemôžeme oceniť, pokiaľ nepochopíme tú zlú. Dobrá správa je do tej miery dobrá, do akej miery je tá zlá správa zlá. Pekné je na tom to, že náš úžasný Boh nás plánom spasenia vytiahol a znovu nám vykúpil to, čo sme kvôli hriechu stratili. Zámerom plánu spasenia je znovu nám umožniť, aby sme sa vznášali od slávy k sláve, cez celé veky večnosti do nekonečne slávnej podoby nášho Stvoriteľa a teraz aj Vykupiteľa. No priatelia, toto úžasné opatrenie milosti nemôžete oceniť, pokiaľ nezistíte, aký je váš prirodzený stav, spôsobený pádom.

VŠETCI ZHREŠILI A POSTRÁDAJÚ SLÁVY BOŽEJ

(Rim 3,23)

Pozrime sa ešte raz na ten pozoruhodný výrok o údele, ktorý Boh určil ľudstvu. Education, str. 15: „Keď Adam vyšiel z ruky Stvoriteľa, niesol vo svojej telesnej, duševnej i duchovnej prirodzenosti podobu svojho Tvorcu. „Boh stvoril človeka na svoj obraz,‘ (1 Moj 1,27) a preto podľa Božieho zámeru mal človek svojím životom stále viac a viac zjavovať tento obraz a dokonalejšie odzrkadľovať slávu svojho Stvoriteľa. Všetky jeho schopnosti sa mohli ďalej rozvíjať. Ich kapacita a vitalita mali neustále rásť... Keby bol zostal verný Bohu, stále dokonalejšie by bol naplňal zmysel svojho stvorenia a stále plnšie by odzrkadľoval Stvoriteľovu slávu.“ Človek bol stvorený, aby odzrkadľoval slávu Stvoriteľa. Izaiáš nám to potvrdzuje: „...koho som stvoril pre svoju slávu...“ (Iz 43,7) Presne toto Boh s ľudstvom zamýšľal.

Pozrime sa na ďalší odsek. Práve tu prichádza to tragické prerušenie. Tu prichádza tá zá správa... „Ale neposlušnosťou o to prišiel. Skrze hriech bola Božská podoba poškodená a takmer zničená. Telesné sily človeka boli oslabené, jeho duševné schopnosti ochabli a jeho duchovný zrak sa zahmlil. Stal sa predmetom smrti.“ Pavol to vyjadruje taktó: „Lebo odplatou za hriech je smrť...“ (Rim 6,23)

Všimnime si, čo vlastne hriech spôsobil: človek nielenže zomrel, ale tiež prišiel o svoj úžasný, Bohom určený osud, a síce aby zjavoval slávu svojho Stvoriteľa... Pýtame sa, prečo sa to stalo? Čo na hriechu tak načisto znemožnilo človeku, aby naplňal svoj údel, a teda zjavoval Božiu slávu?

Čo je to hriech? Klasická definícia je v 1. Jánovej 3,4: „...hriech je prestúpením zákona.“ Ale čo je to zákon? „Boží zákon je prepisom Božieho charakteru.“ (COL 305.3, KP 243) A Božím charakterom je Jeho sláva. Teraz už chápete, prečo Pavol predniesol tú hroznú príčinu spolu s tým neodvratným dôsledkom vo verši Rimanom 3,23? „Lebo všetci zhrešili a postrádajú slávy Božej.“ Vidíte tú súvislosť, ten vzťah príčiny a následku? Čo je to hriech? Prestúpenie zákona. Zákon je prepisom Božieho charakteru a Boží charakter je Jeho sláva. Ak teda hrešíme, čo neodvratne nasleduje? Postrádanie slávy. (Rim 3,23) Prestanete si uvedomovať svoj Bohom určený údel. Priatelia, presne toto sa stalo, keď človek zhrešil. Rozoberme si, čo sa vlastne stalo, keď Adam padol do hriechu...

Najprv by sme mali pripustiť, že to, čo sa stalo Adamovi, sa stalo aj nám. Dnes to chápeme len veľmi ťažko, lebo v našom svete prevláda veľmi individualistická filozofia života. Každý z nás je samostatný ostrov a myslíme si o sebe, že druhí nás príliš neovplyvňujú, najmä tí, čo žili dávno

pred nami. Biblia však takto človeka nechápe. Vníma nás ako celok, nie ako jednotlivcov. Spoločnú prirodzenosť ľudstva lepšie pochopíme, keď si uvedomíme, ako Biblia nazýva prvého človeka. Vieme, že prvý človek bol Adam. V doslovnom preklade Adam po hebrejsky znamená „ľudstvo.“ Keď v hebrejčine narazíte na slovo „Adam“, väčšinou je preložené ako „človek“, lebo je zrejmé, že sa to týka všetkých ľudí. V knihe Genezis je to však niekedy preložené ako Adam, lebo sa snažia odlíšiť, že v tomto prípade sa to vzťahuje na prvého človeka, zvaného Adam. Uvedomme si, že to, čo sa stalo Adamovi, sa stalo nám. Všetci sme boli v ňom. Biblicky povedané, boli sme v jeho bedrách. Boli sme v ňom zahrnutí a utvorení, zákonne i geneticky. Pýtate sa, ako je to možné? On bol totiž zástupcom celého ľudstva a tiež jeho otcom. Ako zákonný zástupca ľudstva mohol určiť právne postavenie celého ľudstva. A to aj urobil. Ako otec ľudstva mohol nastaviť genetický kód pre celé ľudstvo. Dostal schopnosť rozmnožovať sa na svoj vlastný obraz.

Mimochodom, toto bola súčasť jeho podobnosti Bohu, pretože Boh môže tvoriť na svoj obraz. Odlíšuje nás to od anjelských zástupcov, ktoré tiež nesú Boží obraz, ale nie v tejto schopnosti. Nedokážu sa rozmnožovať ako my. Je to súčasť nášho bytia, nového a odlišného poriadku bytia. (1BC 1081.3) Avšak tá pozoruhodná, Bohom daná schopnosť rozmnožovať sa na vlastný obraz, kladie na Adamove pleciah veľmi vážnu a veľkú zodpovednosť, lebo on mal podľa zákona dedičnosti určiť dedičstvo všetkých svojich potomkov, vrátane každého z vás, čo čítate túto knihu o 6000 rokov neskôr.

Samozrejme, kto to vedel? Satan, a práve preto tak dychtil po tom, aby Adama zničil. Vedel, že ak by dosiahol vzburu v jeho srdci, mohol by dostať všetkých jeho potomkov, lebo aj tí by sa v srdci prirodzene vzbúrili. Stávka bola vysoká...

Písmo túto pravdu vyjadruje pozoruhodne v Rimanom 5,19: *„Lebo ako neposlušnosťou toho jedného človeka stali sa mnohí hriešnymi...“* Všimnite si, že Pavol nehovorí, že hriešnikmi sme sa stali neposlušnosťou každého človeka. Neposlušnosťou jedného človeka (Adama) sa mnohí stali hriešnikmi. Je to biblické. Čo chce ale v tomto bode urobiť ľudská prirodzenosť? „To nie je fér! Protestujem! Nie je fér, že som sa stal hriešnikom kvôli tomu, čo urobil niekto iný pred 6000 rokmi. To odmietam!“ Aj vám prebehla tá veta myslou? Buďte tu opatrní. Text nám ďalej hovorí: *„...tak aj poslušnosťou toho jedného stanú sa mnohí spravodlivými.“* Nuž, ja sa teda na túto polovicu nechcem sťažovať. Vy áno?

Priatelia, ak mienite nariekať, že neposlušnosťou toho jedného človeka ste sa stali hriešnikmi, tak sa potom musíte sťažovať aj na to, že poslušnosťou toho jedného človeka ste sa stali spravodlivými. Nevieť ako vy, no ja sa nechcem sťažovať na tú druhú polovicu. Moja vlastná poslušnosť nepostačuje na to, aby ma urobila spravodlivým pred Bohom. Potrebujem niekoho iného, aby ma ospravedlnil. Chvála Bohu za to, že existuje Niekto, kto má spravodlivosť, ktorá ma urobí spravodlivým v Božích očiach. Je to Ježiš Kristus. *„Hospodin naša spravodlivosť.“* (Jer 23,6) Druhý Adam. Práve tak, ako sme sa kvôli neposlušnosti prvého Adama stali hriešnikmi, vďaka poslušnosti druhého Adama sme sa stali spravodlivými.

Ľudstvo v skutočnosti predstavujú len dvaja ľudia. Iba dvaja. Adam z raja a Adam z Gethsemane, lepšie známy ako Ježiš Kristus. Sú len dvaja ľudia a každý jeden z nás je zahrnutý a ustanovený v jednom, alebo druhom. Prirodzene sa všetci rodíme podľa Adama z raja, a ako takí sme sa stali hriešnikmi. Sme odsúdení na smrť za niečo, čo on spravil pred 6000 rokmi. Nuž, nemali ste na výber... Alebo ste sa dobrovoľne rozhodli, že sa narodíte do sebeckého, vzdorovitého, na smrť odsúdeného ľudstva? No chvála Pánovi, že sa môžeme rozhodnúť znova sa narodiť. Jestvuje totiž

aj druhý Adam, ktorý prišiel za nekonečnú cenu, aby započal nové ľudstvo a stal sa jeho Hlavou. Vierou v Neho sa môžete znovuzrodiť, prijať Jeho poslušnosť, a potom dostanete od Neho duchovné dedičstvo. Vďaka neposlušnosti prvého Adama dostávame odsúdenie a sebecké, vzdorovité srdce. Vďaka poslušnosti druhého Adama dostávame spravodlivosť a srdce motivované láskou, ktoré môže znovu žiť v súlade s našim Stvoriteľom a Vykupiteľom. Hoci nemáte na výber, ako sa prirodzene narodíte, každý z vás sa môže rozhodnúť znovu sa narodiť.

Teraz sa pozrime na to, čo sa stalo Adamovi pred 6000 rokmi v rajskej záhrade. Presne to, čo sa stalo jemu, sa stalo aj nám. Steps to Christ, str.17: „Človek bol pôvodne obdarený ušľachtilými silami a dobre vyváženou myslou. Bol dokonalý vo svojom bytí a bol v harmónii s Bohom. Jeho myšlienky boli čisté a jeho ciele sväté. Ale neposlušnosťou boli jeho sily zvrátené a sebeckto nahradilo lásku.“ Toto je veľmi dôležitá teologická pravda. Keď Adam zhrešil, ľudstvo zhrešilo. My všetci sme padli v ňom a s ním. Čo sa stalo každému z nás, keď

Adam zhrešil? Lásku nahradilo sebeckto a všetky naše sily sa zvrátili. Zaryme hlbšie.

Keď hovoríme, že lásku nahradilo sebeckto, mali by sme sa najskôr spýtať sami seba, aké miesto mala láska v ľudskej prirodzenosti pred pádom. Musíme to vedieť, aby sme pochopili, čo sa myslí tým, že „sebeckto nahradilo lásku.“ Aké miesto mala láska v ľudskej prirodzenosti pred pádom? Bol to riadiaci princíp, duch, zákon, ktorý nebol nikde napísaný, len na mäsitej doske ľudského srdca. Bol napísaný na každom nerve, vlákne a schopnosti jeho bytosti. Bol to zákon, duch, princíp, ktorý ovládal celú jeho prirodzenosť. Také miesto mala teda láska. Keď ale človek zhrešil, „sebeckto nahradilo lásku.“ Či zákon, duch a princíp je sebeckto? Je to satanov zákon, satanov duch. Je to princíp, ktorý riadi celé satanovo kráľovstvo.

Po páde do hriechu sa sebeckto stalo zákonom, ktorý ovládal ľudskú prirodzenosť. Sebeckto sa vpísalo do mäsitých dosiek ľudského srdca, do každého nervu, vlákna a schopnosti našej bytosti. A keď hovoríme o sebeckte, hovoríme len o jednom z mnohých hriechov? Pozrime sa, čo nám hovorí duch prorocký... Testimonies, zv. 4, str. 384: „Pod nadpis „sebeckto,“ spadal každý iný hriech.“

Sebeckto nie je len jeden z mnohých hriechov. Sebeckto je princíp, ktorý zahŕňa všetky hriechy. Sledujte: láska a poslušnosť sú v rovnakom vzťahu ako sebeckto a neposlušnosť. Tak ako je láska naplnením zákona, sebeckto je jeho prestúpením. A pri páde tento princíp nahradil lásku v ľudskej prirodzenosti. Stal sa dominantnou a motivujúcou zásadou, napísanou na mäsitých doskách ľudského srdca. Nečudo, že „boli jeho sily zvrátené a sebeckto nahradilo lásku.“ Všimnite si, že kým ľudské srdce ovládal zákon lásky, všetky jeho schopnosti sa používali výhradne na potešenie a oslavu Boha! No keď sebeckto nahradilo lásku, všetky tieto schopnosti sa zvrátili. A po páde sa všetky ľudské schopnosti používajú na uspokojenie a oslavu seba... Túto „morálnu poruchu,“ ako to nazýva inšpirácia, (Mar 153.4) nazývame zvrátenosťou. Duch prorocký nám hovorí aj to, že podstatou zvrátenosti je sebeckto. (ST, 25.december 1901, č.9) Keď sebeckto nahradilo lásku, ľudská prirodzenosť sa stala zvrátenou. Človek sa mravne narušil v jadre svojej bytosti a hrozne nepriaznivo to v ňom ovplyvnilo všetko božské. Práve sestra Whiteová píše: „Boží obraz bol poškodený a takmer zničený.“ (PP 595.2) Všetky tie božské schopnosti, ktoré oslavovali Boha, lebo ich riadila láska, zrazu oslavujú seba a satana, lebo ich ovláda sebeckto. Chápete ako radikálne nás ovplyvnil pád? Priatelia, je zásadne dôležité, aby sme to pochopili.

Podľa zákona dedičnosti bola potom táto strašná mravná porucha, zvaná zvrátenosť, alebo sebeckto, ďalej odovzdaná Adamovým potomkom ako prvorođenstvo.

Pozrime sa na 5. kapitolu knihy Genezis. „*Toto je kniha rodov Adamových. V deň, v ktorý stvoril Boh Adama, učinil ho na podobu Boha. Muža a ženu ich stvoril a požehnal ich a nazval ich meno Adam, v deň, v ktorý boli stvorení.*“ Tu máme ďalšiu ukážku toho, že ich nazval Adam. Židia mali v používaní toho istého slova úžasnú výhodu, že mohli myslieť na jednotlivca i všetkých zároveň. Jednoducho keď im Biblia povedala, že Adam zhrešil, vedeli, že vlastne oni zhrešili. Ľudstvo zhrešilo – na základe rovnakého mena. „*Adam žil sto tridsať rokov a splodil syna na svoju podobu a podľa svojho obrazu a nazval jeho meno Set.*“ Všimnite si, že Adam bol stvorený na obraz a podobu Boha, no Sét na obraz a podobu Adama. Medzi Adamovým stvorením na Božiu podobu a splodením Séta na podobu Adama došlo k pádu do hriechu. Človek sa stal vo svojej prirodzenosti sebeckým... Aký sa teda narodil jeho syn? Tiež sebecký vo svojej prirodzenosti...

Patriarchs and Prophets, str.80: „*Kým Adam bol stvorený bez hriechu, na Božiu podobu, Sét zdedil, rovnako ako Kain, padlú prirodzenosť svojich rodičov.*“ Sét zdedil hriešnu prirodzenosť, a pritom bol zbožný človek. Ako to, že Sét sa prejavil inak než Kain? Prejavil sa nie na základe toho, ako sa prirodzene narodil, ale na základe toho, že sa rozhodol znovu sa narodiť. A jedine takto môžeme ísť tou druhou cestou. Toto je jediný spôsob. Nechodme cestou Kaina. Musíme sa rozhodnúť pre znovuzrodenie. No, popravde, väčšina ľudstva to rozhodnutie nerobí.

Koľko generácií trvalo ľudstvu, kým sa načisto zvrhlo, obrátilo do rebélie a beznádejne sa skazilo, že ich Boh musel napokon vyhladiť? Desať generácií. A ako to vyzeralo s ľudstvom po tých desiatich generáciách? 1. Mojžišova 6,5: „*A Hospodín videl, že sa množí zlosť človeka na zemi, a že všetko, čokoľvek vytvorila myšlienky jeho srdca, je len zlé po všetky dni.*“ Dospeli až do takej nenapraviteľnej vzbury, že všetci okrem ôsmich ľudí spáchali neospravedliteľný hriech. Každá pohnúťka ich srdca bola ustavične zlá. To znamená, že dospeli do bodu, kde už nemali nádej na spásu. A keď sa ľudstvo dostalo do tohto stavu, od Boha to bolo len milosrdné a láskavé, že ich potopou vyhladil. Je to pre nás nesmierne dôležité, lebo „*ako bolo za dní Noeho, tak bude aj za príchodu Syna človeka.*“ (Mat 24,37) A musím vám povedať, že ľudstvo je znovu veľmi blízko k opätovnému dosiahnutiu tohto stavu. A keď dosiahne bod, kde všetky pohnúťky ich srdca budú ustavične len zlé, doba milosti sa ukončí. (DA 122.2, DA 633.2) Prečo? Lebo ďalší odklad už nikomu nezmení myslenie.

Budú len dve skupiny ľudí. Tí, ktorých každá túžba srdca bude stále len svätá, a tí, ktorých každá myšlienka srdca bude nepretržite zlá. Toto znamená byť buď zapečatený, alebo mať znamenie. A v tom momente anjel zatrúbi a doba milosti sa ukončí. Priatelia, Boh „*zhovieva vzhľadom na nás, pretože nechce, aby niektorí zahynuli, ale aby všetci prišli ku pokániu.*“ (2 Pet 3,9) On je úžasný, milostivý, trpezlivý Boh a medzi ľuďmi sú stále takí, čo majú potenciál zmeniť svoje myslenie. A preto odkladá, čaká... Lenže keď každý dospeje do bodu, kde už nikto nezmení ich myslenie, ďalšie čakanie bude zbytočné. Vtedy sa skúška skončí a Boh milostivo zasiahne a odstráni tých, čo nenapraviteľne zladili svoju vôľu so satanovou. Zničí ich z milosti k nim i k celému vesmíru. K tejto myšlienke sa neskôr vrátíme...

Je smutné, že prehliadame hrozné dôsledky pádu... Nevieme pochopiť, čo sa vlastne s ľudstvom stalo. Desať generácií, a všetci ľudia okrem ôsmich museli byť zničení. V čom spočíva jadro problému? Pozrime sa opäť do inšpirácie. Historical Sketches, str. 138: „*Sebectvo je vpísané do nášho samotného bytia. Dostalo sa k nám ako dedičstvo.*“ Už to nie je láska, ale sebectvo, ku ktorému sme prišli v podobe dedičstva.

Všimnite si tie relatívne nevinné srdiečka... Tie malé ružové, hnedé, žlté či čierne batôžky, ktoré privádzame na tento svet podľa zákona rozmnožovania, podľa zákona dedičnosti. Aké sú od prirodzenia? Sebecké, to isto vie každý rodič. Deti nemusíte učiť byť sebecké. Alebo mal niekto z vás deti, ktoré musel učiť, ako majú byť sebecké? Mali ste deti, ktorým ste museli hovoriť: „Nie, nie, nie, o svoje hračky sa nesmieš toľko deliť! Musíš sa naučiť nechávať si ich trochu viac pre seba.“ Nuž, pochybujem o tom. Len tak na okraj: skôr než sa na ne najbližšie nahneváte za to ich sebecko, zamyslite sa nad tým a spýtajte sa sami seba: Kde k nemu prišli? Nevieť ako vám, no mne ako otcovi dávalo najviac zabráť to, že som mal byť trpezlivý s určitými podobami sebecka, ktoré ma sužovali celý život a ktoré som videl odzrkadlené vo svojich vlastných deťoch. Poznáte to?

„Sebecko je vpísané do nášho samotného bytia. Dostalo sa k nám ako dedičstvo.“ Sebecko je jadrom hriechu a my ho máme ako dedičstvo zapísané na každom nerve, vlákne a schopnosti nášho bytia. A až keď pochopíme, že prirodzené srdce je ovládané sebeckom, až vtedy plne oceníme, že môžeme dostať nové srdce, ktoré má na sebe napísaný nový zákon. Najskôr musíte pochopiť tú zľú správu, až potom budete môcť plne oceniť tú dobrú. Musíte pochopiť, akí neschopní a bezmocní sa prirodzene rodíte, až potom oceníte nádej a pomoc, ktorú dostávate pri duchovnom znovuzrození. Musíte si priznať, akí ste skazený kvôli prvému Adamovi, až potom oceníte to, čo urobil druhý Adam, aby to všetko napravil. Dobrá správa je len do tej miery dobrá, do akej miery je tá zlá správa zlá.

Dávid to vyjadruje v **Zalme 51,7** takto: „*Hľa, v nepravosti som splodený, a v hriechu ma počala moja matka.*“ Je to biblická pravda. Na svet som prišiel v nepravosti. Narodil som sa hriešny, lebo v hriechu ma počala moja matka. Sú ľudia, ktorí nedokážu prijať túto veľmi pokorujúcu pravdu o svojom prirodzenom narodení. Chcú nás presvedčiť, že Dávid tu vyznáva len to, že on bol počatý ako nemanželské dieťa. No ubezpečujem vás, že toto tu nevyznáva. Duch prorocký hovorí, že 51. žalm je vzorová modlitba pokánia pre každého hriešnika. Nevieť ako vás, ale mňa nepočali ako nemanželské dieťa, a preto to vyznávať nemusím. No istotne musím vyznať, že ma počali sebeckí, rebelujúci rodičia, ktorí mi podľa zákona dedičnosti dali sebecké a spurné srdce. A také ostane, kým nepokľaknem a nevyznám, tak ako Dávid o niekoľko veršov neskôr: „*Stvor mi čisté srdce, ó, Bože, a obnov priameho ducha v mojom vnútri.*“ Lebo ten duch, ktorého som prirodzene zdedil, je poškvrnený duchom sebecka. Všetka moja spravodlivosť je „*ako ohydné rúcho.*“ (Iz 64,6) Kvôli mojej prirodzenej sebeckosti je poškvrnené. Nemôžeme ani len začať skutočne dodržiavať Boží zákon, kým nedostaneme nové srdce. A to dostaneme len vtedy, keď oň požiadame. No nebudeme oň žiadať, pokiaľ nám nesvitne, že ho skutočne potrebujeme. Preto je životne dôležité, aby sme rozpoznali to hrozné dedičstvo, ktoré získavame pri narodení. Chvála Pánovi za duchovné dedičstvo od druhého Adama.

Pavol o tom hovorí v Efežanom 2,1-3: „*Aj vás, ktorí ste boli mŕtvi vo svojich previneniach a vo svojich hriechoch, v ktorých ste kedysi chodili podľa veku tohto sveta, podľa kniežata mocností povertia, ducha to, ktorý teraz pôsobí v synoch neposlušnosti, medzi ktorými sme kedysi aj my všetci obcovali v žiadostiach svojho tela robiac to, čo sa zachcievalo telu a mysliam, a boli sme prirodou deťmi hnevu ako aj ostatní.*“ Všimnite si, že Pavol sem zahŕňa aj sám seba...

Review and Herald, 6. január 1891: „*Ľudia sú od prirodzenosti sebeckí.*“ Sme sebeckí od prirodzenosti, lebo sebecko je hriech, a my hrešíme, lebo sme hriešni. Nestali sme sa hriešnymi, lebo hrešíme. Hrešíme, lebo máme hriešne srdcia. Premýšľajte nad tým.

Zmyšľame telesne a telesná myseľ „je nepriateľstvom naproti Bohu, lebo sa nepodriaďuje zákonu Božiemu, lebo sa ani nemôže podriaďiť.“ (Rim 8,7) Telesná myseľ môže jedine páchať hriech. Neuveriteľne presne dokáže napodobňovať poslušnosť. Môže navodiť zdanie, že sa správa podľa litery zákona, takže budete vyzerat dobre a budú vás obdivovať, vážiť si vás a vyvyšovať... Lenže to nie je poslušnosť, ale pokrytectvo.

Dôvod prečo telesná myseľ nemôže poslúchať je ten, že rozhodne nemôže milovať. Je len sebecká. Nemôžete ani len začať poslúchať, kým nedostanete nové srdce, lebo iba také môže milovať a „plnosťou zákona je láska.“ (Rim 13,10) Je jedno, ako dobre dodržiavate literu zákona, ak vás nemotivuje láska, nie je to poslušnosť. „Ludia sú prirodzene sebeckí. Konajú impulzívne, bez ohľadu na Božiu vôľu. Ich vlastná vôľa je im kritériom.“ (RH, 6. január 1891)

Pavol o tom vo Filipanom 2,21 hovorí takto: „Lebo tí všetci hľadajú svoje a nie Krista Ježišovo.“

Sestra Whiteová tento verš komentuje v Signs of the Times, 2. jún 1887: „Je to jasne napísané na neobnovenom srdci a padlom svete: „...tí všetci hľadajú svoje...“ Sebeckto je veľkým zákonom našej zdegenerovanej prirodzenosti. Sebeckto zastáva to miesto v duši, kde by mal na tróne sedieť Kristus.“ Stalo sa to pred 6000 rokmi v rajskej záhrade, keď Adam zhršil a sebeckto zaujalo miesto lásky. A podľa zákona dedičnosti sa každý z nás rodí so sebecktom na tróne ľudskej prirodzenosti. Chvála Bohu, že sa môžeme rozhodnúť posadiť Ježiša na trón svojho srdca. Môžeme sa znovuzrodiť...

Bratia a sestry, som veľmi znepokojený, keď zisťujem, že mnohí z nás v našej milovanej cirkvi nepochopili strašné, radikálne dôsledky pádu človeka. Viete, ak si tieto následky pádu človeka neuvedomíme, nebudeme schopní náležite oceniť a tiež prosiť o opatrenia plánu spásy. Nie náhodou a nie len pre zábavu tu spolu skúmame náš mizerný stav, v ktorom sme vďaka pádu. Musíme si to uvedomiť, aby sme uvideli skutočnú hĺbku našej hriešnosti, skôr než by sme z celého srdca začali hľadať Spasiteľa.

Ak si myslíte, že hriech je len vedomé rozhodnutie neposlúchnuť Boží zákon, potom to jediné, čo budete hľadať, je odpustenie svojich hriechov. Lenže problém hriechu má hlbší rozmer, milí priatelia. Je to HRIECH s veľkým H. Je to ono sebecké, vzdorovité srdce. Áno, Ježiš vám chce odpustiť hriechy, ale nechce sa zaoberať len ovocím, On chce riešiť koreň problému. Chce vám dať nové srdce, (Ez 36,26) ktoré bude ovládané zákonom lásky.

No môže vám ho dať, ak oň nepožiadate? Nie. A požiadate oň vôbec, ak si neuvedomujete, že ho potrebujete? Nie. Je teda dôležité, aby ste si uvedomili tú potrebu? Je to nevyhnutne dôležité.

Toto štúdium nie je nato, aby vám dalo nejaké zaujímavé veci na zamyslenie. Moji milí priatelia, tu ide o vašu spásu. Súvisí to s našou osobnou spásou. Je potrebné pochopiť pravdu o probléme hriechu, aby sme boli pripravení prosiť o riešenie hriechu, aby sme si ho vážili a túžobne ho prijali v celom rozsahu.

Ó, aké hrozné následky malo pre ľudstvo jedenie zo stromu poznania dobrého a zlého! Inšpirované pero v knihe Education, na str. 25 o tom píše: „Tam, kde bol raz vpísaný iba Boží charakter a poznanie dobra, bol teraz vpísaný aj charakter satana a poznanie zla.“ Predtým, ako človek jedol zo stromu poznania dobra a zla poznal jedine dobro, ktoré je Božím charakterom. No keď človek jedol zo stromu poznania dobra a zla, aké poznanie nadobudol? Poznanie zla, ktoré je charakterom koho? Satana.

Teraz má oboje: poznanie dobra aj poznanie zla. Oboje: pozostatky charakteru Boha a charakteru satana, teraz pôsobia v jeho živote. No ktoré z tých dvoch po páde prevláda? Ktoré ho riadi? Ktoré dominuje? Poznanie zla... Človek má stále, aj po páde, napríklad svedomie, ktoré je

súčasťou poznania dobra a otravuje ho, keď urobí niečo zlé, teda spôsobuje, že túži konať lepšie a byť lepší, než je. Hoci má aj naďalej v sebe stopy Božieho charakteru, má v sebe skutočne aj silu počínať si lepšie? Vo svojom padnutom stave? Nie, on tú silu nemá. „...*bezo mňa nemôžete nič robiť.*“ (Ján 15,5)

Satan bol taký nadšený, keď sa mu podarilo nahradiť prepis Božieho charakteru – zákona lásky – prepisom svojho vlastného charakteru – zákonom sebeckta – a dosiahnuť, aby bol prevládajúcou, motivujúcou zásadou v ľudskej prirodzenosti. Bol nadšený. No neuspokojil sa s tým, že triumfoval len v tomto. Bol odhodlaný odstrániť dokonca aj zvyšky Božieho obrazu z ľudskej prirodzenosti. Zaumienil si, že tú slávu úplne vymaže a odvtedy sa o to neprestajne pokúša. A počas 10 generácií sa mu to podarilo dosiahnuť v celom ľudstve, okrem ôsmych ľudí. A stále na tom pracuje, až dodnes...

Ako to robí? Akým spôsobom tak horlivo ničí stopy Božieho obrazu v človeku? Maže pozostatky Božieho zákona z ľudského srdca. Manuscript Release, zv. 9, str. 229: „*Boží zákon bol raz vpísaný do srdc mužov a žien. No ich pestované hriechy tento zápis zahmlili a takmer zmazali. Impresie vytvorené hriechom postupne zotrelí impresie zákona.*“ Ako to teda robí? Privádza nás k tomu, aby sme si sami vedome vybrali hriech. Zakaždým, keď to robíme proti svojmu svedomiu, naše svedomie je utlačané. Postupne je umlčované, až kým sa nestane to, že ho vôbec nepočujeme. A to je neodpustiteľný hriech, priatelia. (Mat 12,31) (5T 634.1) Toto je satanov cieľ pre každého z nás... O toto sa snaží. Prosím vás, nespolupracujte s ním v tomto procese.

Nalieham na vás kvôli vám samým, no najmä kvôli Kristovi, ktorý zaplatil nekonečnú cenu, aby vo vás mohol obnoviť svoj obraz. Prosím, dovoľte mu to...

Uvediem jeden známy príbeh. Nájdem ho v 1. Samuelovej 4. kapitole. Éliho synovia z neposlušnosti vzali truhlu zmluvy do boja proti Filištíncom. Dúfali, že im prinesie víťazstvo. Bola akoby talizmanom pre šťastie. Počuli príbehy o tom, čo urobila v minulosti a dúfali, že sa to stane znovu. No bol tu jeden veľký problém: zákon bol iba v arche, nie v ich srdciach. A tak Boh nemohol bojovať s nimi a za nich. V ten deň na bojisku bitku prehrali. Prišli o život, no nestratili len to. Stratili archu, priatelia, a nevieme si ani len predstaviť, ako to Izraelcov zdrvilo. Nevieme, pretože nechápeme, že celá ich osobná identita bola spätá s tým, že Boh im zveril svoj zákon. Domnievali sa, že ich to nadraduje nad všetkých ostatných, a tu im ich najhorší nepriateľ vzal ten zákon v boji. Poslovi prikázali, aby túto hroznú správu oznámil Élimu. Posol prichádza a keď si ho Éli vypočuje, čo sa stane? Padá a zomiera. Je to neuveriteľne zdrvivé. No úloha toho posla sa ešte neskončila. Musel informovať aj manželky tých dvoch mŕtvych mužov. Vždy mi bolo zvlášť ľúto najmä tej jednej z nich, ktorá práve rodila. Vyčká ten posol vhodnejšiu chvíľu? Nie. Vrúti sa do stanu a správu oznámi tej úbohej rodiacej žene. Tú to tak zasiahne, že zomiera pri pôrode. No skôr než umrie, čo urobí? Svojho syna pomenuje podľa okolností jeho narodenia... Pre Židov je to typické, robili to často.

Pozrime sa, ako ho nazvala: 1. Samuelova 4,21: „*A nazvala chlapča Ichabod [Niet-slávy], lebo riekla: „Odstáhovala sa sláva z Izraela...“*“ Aké kľúčové slovo vidíte v texte? „Sláva.“ Čo to slovo znamená? Charakter. Je zaujímavé, že keď Mojžiš na vrchu Sinaj povedal: „*Ukáž mi, prosím, svoju slávu!*“ (2 Moj 33,18) viete, ktoré hebrejské slovo je preložené ako „sláva?“ Je to „chabod.“ Písmeno „i“ v hebrejčine jednoducho vyjadruje zápor, teda: „nie“ alebo „žiadny.“ Ten chlapec vlastne dostal meno: „Žiadna sláva.“ Preto sa hneď nato dozvedáme: „*Odstáhovala sa sláva z Izraela a k tomu bola vzatá i truhla Božia, a zomrel i jej svokor i jej muž.*“

No všimnite si, že ďalší verš to opakuje. Tentoraz je však uvedený len najhlavnejší dôvod, prečo sa sláva vzdialila... „*Preto riekla: ,Odstáhovala sa sláva z Izraela, pretože bola vzatá truhla Božia.*“ Vždy, keď Písmo niečo opakuje, je to dôležité. Vidíte tú hlbokú duchovnú pravdu? Vidíte tú názornú lekciu? Sláva sa vzdialila, pretože ukoristili archu. No čo je v arche? Boží zákon, ktorý je prepisom Jeho charakteru, ktorým je Jeho sláva. Samozrejme, že keď sa nepriateľovi podarilo vziať Boží zákon z najsvätejšej svätyne, dôsledkom bol Ichabod = sláva sa vzdialila.

Bratia a sestry, presne to sa stalo, keď nepriateľ duší vzal Boží zákon zo svätyne svätých z chrámov našich tiel a nahradil ho zákonom sebeckva. Nastal „Ichabod.“ Sláva sa vzdialila a obnažila nás. Po 6000 rokov sa my ľudia rútime od úpadku k ešte hlbšiemu úpadku a nadobúdame podobu satanského charakteru. To je tá zlá správa. Teraz nasleduje tá dobrá...

NADOBUDNÚŤ SLÁVY

(2 Tes 2,14)

V ktorom zaslúbení nachádzame podstatu tej dobrej zvesti? „Dám svoj zákon do ich vnútornosti a napíšem ho na ich srdce a budem im Bohom, a oni mi budú ľuďom.“ (Jer 31,33)

Boh vymyslel plán, vďaka ktorému sa môže zákon vrátiť do svätyne svätých a stať sa vládnu- cou silou, princípom, duchom, ktorý ovláda ľudskú prirodzenosť. A my môžeme byť premenení od slávy k sláve, vďaka plánu spásy. Znovu môžeme naplniť Bohom ustanovený, kvôli hriechu stratený, no teraz krvou vykúpený zámer...

Pozrime sa na to, čo Boh urobil, aby zvrátil to, čo sa pokazilo pri páde človeka. Máme tu opis toho, čo sa udialo v nebi, keď človek zhrešil. Zahŕňa to tiež dôsledky hriechu na ľudskú prirodzenosť. Signs of the Times, 13. februára 1893: „Keď človek zhrešil, celé nebo bolo naplnené smútkom; pretože **človek** podľahol pokušeniu, stal sa nepriateľom Božím, spoluúčastníkom satanskej povahy.“ Akým spôsobom sa človek stal spoluúčastníkom satanskej povahy? Sebestvo vystriedalo lásku, ten istý duch, ktorý motivuje satanovu povahu sa stal duchom, ktorý motivuje povahu človeka. Preto sa človek stal spoluúčastníkom satanskej povahy... „Obraz Boha, na ktorý bol stvorený bol zmarený a zničený. Charakter človeka prestal byť v súlade s charakterom Božím; kvôli hriechu sa človek stal telesný a telesné srdce je nepriateľstvom naproti Bohu, lebo sa nepodriadiuje zákonu Božiemu, lebo sa ani nemôže podriadiť.“ (Rim 8,7) Telesné srdce sa nemôže podrobiť Božiemu zákonu, pretože sa podrobuje satanovmu zákonu sebestva. Je ním tyranizované. „Anjelom sa zdalo, že neexistuje spôsob, ako by sa mohol hriešnik zachrániť. Prerušili spievanie chvál a celé nebeské nádvorie smútilo kvôli skaze, ktorú priniesol hriech. Bez súladu s Božou prirodzenosťou, nepodriadujúc sa požiadavkám Jeho zákona, nečakalo ľudské pokolenie nič iné, len skaza. Pretože Boží zákon je nemenný práve tak ako charakter Boží, nebola tu žiadna nádej pre človeka, len ak by sa našiel spôsob, ktorý by mohol odpustiť jeho prestúpenie, obnoviť jeho povahu, a obnoviť jeho ducha, aby odrážal obraz Boží. Božská láska vytvorila takýto plán.“ Chvála Bohu za takýto plán! Bol navrhnutý v srdci a myslí Boha od večnosti a bol nekonečne drahý, ale takýto plán skutočne existuje!

A aký je jeho zámer? Education, str. 15 a 16: „Nekonečnou láskou a milosrdenstvom bol navrhnutý plán spasenia a **zaručený život na skúšku**.“ Tento život bol darovaný Adamovi, a teda aj celému ľudstvu. „Obnoviť v človeku obraz jeho Stvoriteľa, priniesť ho späť k dokonalosti, v ktorej bol stvorený, podporiť rozvoj tela, mysle a duše tak, aby **božský zámer** Jeho stvorenia mohol byť realizovaný – toto malo byť dielo vykúpenia.“ Chápete, čo je zámerom celého toho plánu?

V každom rozmere nášho bytia sme boli stvorení na podobu Božiu. Niesli sme Jeho obraz. No, hriech skazil a takmer úplne zničil Božiu podobu v každej oblasti našej prirodzenosti. Plán spásy bol však navrhnutý tak, aby obnovil obraz Boží v nás. Chvála Bohu za takýto plán!

Všimnite si, ako výstižne to podáva apoštol Pavol. 2. Tesaloničanom 2,13 – 14: *„Ale my sme podľzni ďakovať vždycky Bohu za vás, bratia, milovaní Pánom...“* Tu prichádza stručné zhrnutie celého plánu spásy: *„že si vás Boh vyvolil od počiatku cieľom spasenia v posvätení ducha a vo viere pravdy, k čomu vás povolal našim evanjeliom...“* A teraz prichádza zámer: *„...nadobudnúť slávy nášho Pána Ježiša Krista.“* Dobre, použime náš kľúč. Podľa apoštola Pavla, je teda hlavným účelom tohto plánu spásy získať charakter nášho Pána a Spasiteľa Ježiša Krista. Vidíte, budovanie charakteru je naozaj tá najdôležitejšia práca, ktorá bola kedy ľuďom zverená...

Po pravde, je to celý účel plánu záchrany; byť zmenený od slávy k sláve, rásť od jednej úrovne charakteru k druhej, čo je v podstate význam výrazu „od slávy k sláve“, a to nie je pre kresťana ničो voliteľné, či áno? Je to v samej podstate srdcom a jadrom toho, čo znamená „byť kresťanom.“ Celý tento plán, vynájdený v srdci Božom, v nekonečnej minulosti, bol zrealizovaný, podľa slov Písma: *„keď prišla plnosť času,“* (Gal 4,4) zaslaním Božieho Syna na misiu s dvojitým poslaním. Čo bolo tou misiou s dvojitým poslaním?

Po prvé: Bol poslaný, aby zjavil Božiu slávu človeku.

Po druhé: Bol poslaný, aby obnovil Božiu slávu v človeku.

Trvám na tom, že toto vlastne zahŕňa všetko, čo mal Kristus urobiť, keď bol poslaný od Otca. V skutočnosti toto zahŕňa celý plán spasenia.

Nuž, niektorí by mohli povedať: „Ja som si ale myslel, že Syn bol poslaný na smrť za naše hriechy.“ To určite áno, ale je to súčasťou zjavenia Božej slávy človeku. Božia sláva je Jeho charakter a On ho vyjadril, keď vyhlásil svoje meno. *„Hospodin, Hospodin, silný Boh ľútostivý a milosrdný, dlho zhovievajúci a veľký čo do milosti a pravdy, ktorý zachováva milosť tisícim a odpúšťa nepravosť, prestúpenie a hriech, ktorý však nijakým činom nenechá bez trestu vinného, ale navštevuje nepravosť otcov na svojich synoch i na synoch synov, na treťom i na štvrtom pokolení.“* (2 Moj 34,6-7)

Viete, Kristus na kríži, ukazuje nielen na milosrdenstvo Božie, ale aj na spravodlivosť Božiu. Boh nielen že zbavuje viny, On odpúšťa vinu. Ako? Na akom základe? Tým, že pripočíta našu vinu na Nevinného na kríži. A pretože On zomrel za naše hriechy, teraz my môžeme žiť na účet Jeho spravodlivosti. Takže vo všetkom, čo Kristus urobil, nám vlastne zjavoval Božiu slávu. Ale milí bratia a sestry, On nám odhaloval Božiu slávu, aby ju mohol v nás obnoviť. Účelom tohto zjavenia bolo vytvoriť možnosť obnovy a samozrejme obnova bola závislá na zjavení. Prečo? Nuž preto, lebo iba pozeraním môžeme byť zmenení. On nám mal odhaliť Božiu slávu tak, že by sme sa na ňu mohli pozeráť a tým byť menení od slávy k sláve na podobu toho, na koho sa pozeráme. Preto ak by nebolo zjavenie, nemohla by existovať obnova. Misia s dvojitým poslaním, zjavenie – obnova, je miesto, kam potrebujeme v tomto bode upriamiť našu pozornosť. Najprv sa budeme zaoberať fázou zjavenia, a potom budeme študovať fázu obnovy a našu spoluprácu...

Fáza zjavenia. Všimnite si v tomto kontexte 2. Korinťanom 4,6: *„Lebo je to Boh, ktorý povedal, aby sa zo tmy zaskvelo svetlo, ktorý sa zaskvel v našich srdciach na osvietenie známosti slávy Božej v tvári Ježiša Krista.“* Vidíte tam opäť naše kľúčové slovo?

Urobme si tu obrázok. Planéta Zem s ľudstvom sa nachádza v stave pretrvávajúceho hriechu. Podľa proroka Izaiáša sme v hustej tme. (pozri Izaiáš 60) Sme stratení a jediný spôsob, ako

nájdeme opäť zachraňujúci vzťah s Bohom je ten, že necháme svietiť nejaké to svetlo na našu cestu. A tak čo robí Boh vo svojom nekonečnom milosrdenstve? Posiela svojho Syna, aby bol tým svetlom. „*Lebo je to Boh, ktorý povedal, aby sa zo tmy zaskvelo svetlo, ktorý sa zaskvel v našich srdciach na osvietenie známosti slávy Božej v tvári Ježiša Krista.*“ Toto mal Ježiš urobiť pre ľudstvo, keď bol poslaný Otcom – zjaviť Jeho charakter, svetlo Jeho nádhernej povahy.

V texte čítame: „*v tvári Ježiša Krista.*“ Je to zaujímavé, pretože ľudská povaha je zvlášť zjavená v ľudskej tvári. Samozrejme, celý Jeho život bol zjavením Jeho charakteru, ale vo výzore je charakter obzvlášť odhalený.

Boh posiela svojho Syna, aby odhalil Jeho slávu, a Syn poslal svojho Ducha, aby obnovil tú slávu, a umožnil ju človeku vidieť. Opäť platí, že duchovné veci sa posudzujú duchovne. Prirodzený človek totiž nebol schopný vidieť to svetlo slávneho zjavenia Božieho charakteru v Ježišovej tvári. Preto Ježiš posiela svojho Ducha, aby sme mohli mať duchovné rozlíšenie, tú nadprirodzenú schopnosť vidieť svetlo. A ten istý Duch, ktorý nás uschopňuje naň hľadieť, nás bude tiež meniť na Jeho podobu.

Desire of Ages, str. 341: „*Jeho (Kristov) Duch rozvinie v človeku všetko, čo zušľachtí charakter a pozdvihne povahu. To bude budovať človeka pre slávu Božiu telesne, duševne a duchovne.*“ Všimnite si, že to opäť zahŕňa celé človeka. (pozri 1 Kor 6,19-20) „*Lebo nám nedal Boh ducha bojzlivosti, ale moci a lásky a zdravého rozumu.*“ (2 Tim 1,7) *Povolal nás ‚nadobudnúť slávy‘ – charakter – nášho Pána Ježiša Krista. Povolal nás ‚za súpodobných obrazu svojho Syna.’“ 2. Tesaloničanom 2,14 a Rimanom 8,29 (Poznamenávam, že ja som tam to slovo charakter nevlozil. Toto hovorí duch prorocký...)*

Takže Otec poslal Syna, aby odhalil túto slávu, Syn posiela Ducha, aby obnovil túto slávu. Aká je naša úloha spolupráce v tomto procese? Je to pozeranie sa na slávu. Náš kľúčový text to vysvetľuje veľmi jasne. 2. Korintanom 3,18: „*No, my všetci odostretou tvárou vzhliadajúc sa v sláve Pánovej stá v zrkadle meníme sa na ten istý obraz, od slávy v slávu, ako od Ducha Pánovho.*“

Pokiaľ sa nebudeme pozeráť na zjavenie, obnova sa nemôže začať. Práve preto Boh poslal svojho Syna zjavovať Jeho slávu ľuďom, aby mohol zaujať pozornosť človeka, upriamiť oči jeho mysle na zjavenie, a vďaka tomu mu dať možnosť znovunadobudnutia slávy, aká je v Kristovi. To je dôvod, prečo Boh poslal svojho Syna.

Teraz vám položím jednu otázku. Zamyslite sa nad tým. Je nevyhnutné pozeráť sa na zjavenie Božej slávy v Kristovi aby sa v nás mohla začať obnova? Ako boli potom ľudia obnovovaní od slávy k sláve predtým, ako ju Kristus prišiel zjaviť? Toto je dôležitý bod. Či neexistovala doba, keď malo ľudstvo zúfalú potrebu zmeny od slávy k sláve predtým, ako prišiel Kristus túto slávu zjaviť? Existovala takáto doba? Áno, v skutočnosti to bolo celých 4000 rokov. Až 4000 rokov po páde prišiel Kristus v tele, aby ľudstvu zjaviť Božiu slávu. Moja otázka teda znie: Ako boli ľudia menení od slávy k sláve pred Kristovým prvým príchodom?

Svätyňa a služby v nej. Pamätáte si na sedem miest, kde nám Boh zjaviť Svoju slávu? Jedným z nich bola tiež svätyňa. Písmo hovorí, že svätyňa bola plná Božej slávy: „*A sláva Hospodínova sa zdvihla sponad cheruba na prah domu, a dom sa naplnil oblakom, a dvor bol plný jasnosti slávy Hospodínovej.*“ (Ez 10,4) Dávid hovorí: „*Tak budem hľadieť na teba v svätyni, aby som videl tvoju silu a tvoju slávu.*“ (Ž 63,3) Áno, pozeraním sa na charakter Boží, tak ako je zjavený vo svätyni a jej službách, boli ľudia menení pred Kristovým príchodom na podobu toho, čo videli, od slávy k sláve.

Ale je v tom ďalší háčik. Neexistovala určitá doba pred založením svätyne a jej služieb? Ako boli ľudia menení od slávy k sláve pred založením svätyne a jej služieb? Museli sa predsa pozerat' na slávu. To je jediný spôsob, ako môže byť niekto menený. Mohli by sme povedať, že prírodou. Ale je to dostatočné zjavenie pre našu záchranu? Ani nie, pretože je zničená, zdeformovaná a poškvrnená vplyvom hriechu. Okrem zjavenia v prírode tu musí existovať niečo iné, musí existovať nadprirodzené zjavenie.

Čo tak obetný systém? Presne preto bolo ľuďom nariadené obetovať baránka. Priatelia, pozrieme sa spolu na jeden z mojich najobľúbenejších textov. 1. Mojžišova 3, 21: „*A Hospodin Boh učinil Adamovi a jeho žene odev z kože a odial ich.*“ Krása tohto verša nespochíva v tom, čo je na povrchu. To je typické pre Písmo. Nikdy nebudte spokojný s čítaním toho, čo hovoria slová. Proste Boha o duchovné rozlíšenie, ktoré vám pomôže vidieť, čo sa vlastne týmito slovami myslí.

Chcem aby ste si uvedomili, že od samého počiatku, v skutočnosti ešte toho dňa, keď človek zhršil, mu Boh dal nadprirodzené zjavenie svojej slávy, svojho charakteru. Pán Boh vyrobil odevy z kože pre Adama a jeho ženu a zaodial ich. Očividne potrebovali oblečenie, figové listy im asi neboli dostatočným odevom. Prečo boli zaodetí figovými listami? Pretože boli nahí. Stvoril ich Boh nahých? Stvoril ich tak, že boli oblečení svetlom, odevom zo svetla. (LDE 249.2) Boli obrazom Božím a Písmo zreteľne svedčí o Bohu: „*Odievaš sa svetlom ako rúchom...*“ (Ž 104,2) Čo bolo zdrojom tohto svetla? Prebývala v nich plnosť Ducha Božieho, a tá sa prejavila ako svetelná aura, ktorá obkolesovala ich telesný chrám.

Je to veľmi podobné tomu, čo sa stalo, keď bol svätostánok na púšti naplnený Božou, stále existujúcou prítomnosťou. Obklopovala ho šekina, sláva, ktorá z toho stanu vyžarovala. Podľa nej izraeliti vedeli, či tam Boh prebýva, alebo nie. Rovnako je to aj s ľudským svätostánkom, ktorý Boh postavil s tým zámerom, že ho naplní svojou prítomnosťou. To aj urobil a pokiaľ bol človek bezhriešny, tá sláva ho skutočne obklopovala.

Boh stvoril človeka so slobodnou vôľou. Z Božej strany to bolo riziko. No bol ochotný to riziko podstúpiť, lebo uspokojiť ho mohla len dobrovoľná láska bytosti, ktoré stvoril. Keď sa zastavíte a popremýšľate o tom, v skutočnosti jedine toto uspokojí aj nás. Ako by sa vám páčilo, keby ste mali robota, ktorého by ste si mohli naprogramovať, aby vám každé ráno desaťkrát povedal: „*Milujem ťa, milujem ťa, milujem ťa, milujem ťa...*“? Pochybujem, že by ste z toho mali dobrý pocit. Robot by však nemohol urobiť nič iné. Iba dobrovoľná láska nás naozaj môže uspokojiť. Práve preto, aby ho ľudské bytosti milovali dobrovoľne, musel dať Boh ľuďom slobodnú vôľu. No keď to urobil, zároveň ich ubezpečil, že bude rešpektovať ich vôľbu.

Tu vystupuje na scénu podstatná vec. O tom je vlastne celá spravodlivosť. Spravodlivosť hovorí: „*Lebo čokoľvek seje človek, to bude i žat.*“ (Gal 6,7) Toto uistenie je pre nás nevyhnutné, ak naozaj chceme mať slobodnú vôľu. Čo keby Boh povedal: „*Počuj, dám ti právo voľby. Môžeš si vybrať, čo len chceš, no nie som si istý, či ti dovolím to aj mať.*“ Takto to nefunguje. Bola by to len pretváрка. No keď nám Boh dal slobodnú vôľu, povedal: „*Počúvaj, ber ju vážne a používaj ju opatrne, lebo budem rešpektovať to, čo si vyvolíš.*“ Rozumieme, že jedine takto môžeme mať naozaj slobodnú vôľu?

Boh dal človeku na výber, aby vyskúšal jeho vernosť a pomohol mu rozvinúť jeho charakter. O čo išlo? O jeden strom uprostred záhrady, nazvaný „*strom poznania dobrého a zlého.*“ Z toho stromu nemal jesť, lebo Boh povedal: „*....lebo toho dňa, ktorého by si jedol z neho, istotne zomrieš.*“ (1 Moj 2,17) Poznáte ten príbeh... Čo si však vybrali? Oni z toho stromu

jedli, a tým si vybrali smrť. Bolo na tom niečo ľubovoľné, keď Boh povedal: „...lebo toho dňa, ktorého by si jedol z neho, istotne zomrieš?“ Nie. Prečo? Lebo rozhodnutie jesť zo stromu, sa rovnalo rozhodnutiu vzbúriť sa proti Božej autorite a odmietnuť ju.

Priatelia, nedá sa odmietnuť Božiu autoritu a neodmietnuť pritom Boha, lebo Boh je našim Tvorcom, našim Autorom. Tým pádom je aj našou Autoritou. On nás vymodeloval. On nás stvoril. Preto má nad nami právomoc. Keď odmietame Božiu autoritu, odmietame Jeho samého.

Čoho je Boh jediným zdrojom? Života! Keď sa Ho teda niekto rozhodne odmietnuť, vlastne si vyberá smrť! Čo sa stalo, keď sa Adam s Evou rozhodli jesť z toho ovocia? 1. Mojžišova 3,6: „...a jedla a dala spolu i svojmu mužovi, a jedol. Vtedy sa otvorili oči obidvoch, a poznali, že sú nahí.“ Je veľmi zaujímavé, že až vtedy, keď Adam jedol a nie skôr „sa otvorili oči obidvoch.“

Boh rešpektoval ich voľbu. Keďže sa Ho rozhodli odmietnuť, odchádza od nich Boží Duch a spolu s Ním sa stráca aj vonkajší prejav – to svetelné rúcho. Zrazu zistia, že sú nahí a spanikária. Prečo? Lebo, ako nám hovorí nasledujúci verš, je to na sklonku dňa.

Na toto mám svoj osobný názor. Chcem, aby ste vedeli, že sa nezakladá na „takto hovorí Hospodin.“ Preto vám hovorím otvorene, že je to len môj osobný názor: Verím, že je piatok večer, tesne pred západom slnka. Mám na to niekoľko dôvodov. Vieme, že je večer, lebo ďalší verš znie: „Potom počuli hlas Hospodina Boha, chodiaceho po raji, k dennému vetru večernému.“ (1 Moj 3,8) Verím, že je to piatok večer a ich Stvoriteľ a Pán soboty prichádza, aby sa s nimi v sobotu zvitl. No oni pri pohľade na seba spanikárili. Takto predsa do Jeho prítomnosti nemôžu vstúpiť. Rýchlo sa to snažia nejako upraviť. Siedmy verš: „A naviažuc fíkového listia spravili si zástery.“ Zúfalo sa snažia nejako nahradiť svetelné rúcho a vyzeráť prijateľne.

Vidíte ten obraz? Tento čin je úplne prvým príkladom čoho? Spravodlivosti zo skutkov. Nezabúdajte na to, že sa tu predstavuje celé ľudstvo. Toto je ľudská prirodzenosť. Nejde tu len o dvoch jedincov, ktorí s nami nemajú nič spoločné. My sami sme v tom vyobrazení, takto sa správame. Pripúšťate to? Ustavične sa snažíme vyzeráť prijateľne skrze naše vlastné úsilie. Nedá sa to nazvať inak, než spravodlivosť zo skutkov. Snažíme sa vyzeráť slušne. V dnešnej dobe síce používame rafinovanejšie spôsoby ako sú figové listy, no princíp je ten istý.

Mimochodom, viete si predstaviť, aká nepohodlná musela byť zástera z figových listov, keď predtým nosili svetelné rúcho? Trvám však na tom, že telesné nepohodlie ani len nepostrehli, pre svoje duševné trápenie. Obviňovalo ich svedomie. Nakoľko sú teda vhodné tieto odevy, aby vyzerali prijateľne a obstáli v prítomnosti Hospodina Boha? Čítajme ďalší verš: „Potom počuli hlas Hospodina Boha, chodiaceho po raji, k dennému vetru večernému.“

Je podvečer. Keď predtým počuli tie známe kroky, vždy Mu bežali v ústrety, aby Ho pozdravili, objali a prejavili Mu svoju lásku a vďačnosť za všetky Jeho stvorené diela, ktoré v tom dni či týždni objavili. Kam však utekajú tento krát? Schovať sa. „Ale Adam i jeho žena sa skryli pred tvárou Hospodina Boha v prostredku medzi stromami raja.“

Vidíte ten okamžitý, radikálny vplyv hriechu na vzťah medzi ľudstvom a Bohom? Utekajú a skrývajú sa, lebo majú strach. Viete si predstaviť tú bolesť, ktorú to vyvolalo v Božom srdci? Je ťažké predstaviť si, ako Ho to muselo zabolieť. Teší sa na nich, miluje ich z celej duše, chce pre nich len to najlepšie, no oni pred Ním utekajú. Muselo Mu to doslovne zlomiť srdce... Čo On napriek tomu urobí? Milujem ten obraz Boha, ktorý je nám tu daný. 9. verš: „A Hospodin Boh volal na Adama a riekol mu: „Kde si?““ Hebrejčina to vyjadruje tým spôsobom, že On ho neustále

volá. „Kde si? Kde si? Adam, kde si? Kde si? Chceme ťa späť!“ Viete, čo počujem v tých slovách? „Hoci ste Ma odmietli, Ja som vás nezavrhol. Adam, chcem ťa späť. Adam, mám plán. Vymyslel som spôsob. Bude Ma stáť všetko, no dovoľ Mi, aby som ti ho vysvetlil, aby som ti ho ukázal. Ešte stále je nádej, Adam, dovoľ Mi, aby som ti dal evanjelium. Kde si?“

Stále hľadá, až kým ich nenájde. Nájde ich, ako sa skrývajú v najhlbšej a najtmavšej časti záhrady a čo Mu Adam odpovie? „*Počul som tvoj hlas v raji, ale som sa bál, lebo som nahý a preto som sa skryl.*“

Zaujímavé... Je odetý figovými listami a vyznáva, že je nahý. Do akej miery sú teda figové listy dostatočné, aby nás presvedčili, že sme vhodne odetí, keď stojíme v prítomnosti Hospodina? Nestoja za nič. Uvedomte si priateľa, že Adam je v tomto vyznaní jeden veľký krok pred Laodiceou. My sme sa tak oklamali svojimi figovými listami, že si myslíme, akí sme bohatí, zbohatli sme a nepotrebujeme nikoho. A ani nevieme, že sme „*biedni i mizerní na poľutovanie i chudobní i slepi i nahí.*“ (Zj 3,17) Presne toto je na stave Laodicey tak desivé. Adam si aspoň uvedomuje, že figové listy sú mu na nič. Nech nám Boh pomáha uvedomiť si, že naše ohyzdné rúcha (Iz 64,6) sú k ničomu. Čo vlastne pomohlo Adamovi uvedomiť si svoju nahotu? To, že uvidel Boha.

Rovnako to pomohlo uvedomiť si úbohému Saulovi z Tarzu, že všetky jeho ohyzdné rúcha sú prakticky nanič, keď sa neočakávane stretol s Ježišom na ceste do Damašku. Saul, ktorý v ten deň vyrážal z Jeruzalema mysliac si, že je bohatý, zbohatol a nepotrebuje nikoho, odrazu tackavo, potkynajúc sa vchádza do Damašku, ako prvý medzi hriešnikmi. (1 Tim 1,15) Na ceste stretol Ježiša. My potrebujeme presne tú istú skúsenosť. Kiež nám Boh umožní rovnaké stretnutie, kým je ešte čas obliecť sa!

Adam síce uznáva svoju nahotu, ale preberá za ňu aj osobnú zodpovednosť? Vyznáva svoju hriech, ale je jeho pokánie úplné? Nie... A akokoľvek by ho Boh chcel obliecť a spasiť, nemôže to urobiť, pokiaľ to skutočne neolútuje. Musí si priznať vlastnú zodpovednosť za svoju nahotu. Preto v 11.verši nasledujú otázky: „*A Boh mu riekol: „Kto ti oznámil, že si nahý?! Či si azda jedol zo stromu, o ktorom som ti prikázal, aby si nejedol z neho?“*“ Boh mu tu ešte aj napomáha. Priam túži po tom, aby sa priznal k tomu, čo urobil. Jedine tak mu to mohol odpustiť. No Adam mu na to odpovedá: „Žena, ktorú si dal, aby bola so mnou, tá mi dala zo stromu, a jedol som.“ Vidíte čo robí? Obviňuje nie len ženu, ale aj samého Boha. Vraví: „Keby si mi Ty bol dal lepšiu ženu, nebolo by sa to stalo. Dal si mi chybný výrobok. Je to jej chyba, je to Tvoja chyba, ale nie moja!“

Bratia a sestry, takto je odhalená ľudská prirodzenosť. Toto sme my. Aký je Adam, také je ľudstvo. Je to presne o tom, akí sme. A my si myslíme, že sme bohatí a zbohatli sme, a nepotrebujeme nič. Boh sa v nádeji a s túžbou po lepšej odpovedi obracia k žene: „Čo si to urobila?! A žena povedala: *Had ma zvedol a jedla som.*“ Nie je tak trúfalá ako Adam, ale nepriamo vlastne hovorí: „Mimochodom, Bože, Ty si dovolil, aby bol ten had na strome. Ty si dovolil, aby nastali tie okolnosti. Je to hadova chyba, je to Tvoja chyba, ale nie moja.“

Ktorých štyroch obetných baránkov obvinili naši prví rodičia, a my ich od tej doby tiež viníme? Boha, jeden druhého, satana a okolnosti. **No nikdy sme neobvinili koho priateľa? Samých seba!**

Pán Boh túži z celého srdca odpustiť našim rebelujúcim rodičom a ponúknuť im nádej a odev. Nemôže to však urobiť, pokiaľ sa nekajú. Tak ako to môže urobiť? Pavol to vysvetľuje v Rimanom 2,4: „*A či pohŕdaš bohatstvom jeho dobrotivosti, znášateľnosti a zhovievavosti nevediac, že tá dobrota Božia vedie ku pokániu?*“

Ako teda Boh privádza tieto rebelujúce ľudské bytosti k pokániu? Prednesie im prvú evanjelizačnú kázeň, aká kedy odznela. Čo je to evanjelium? Je to dobrá správa o Božej добрote k hriešnikom, ktorí si ju ani nezaslúžia. Poviete si: „Prvá evanjelizačná kázeň, aká kedy odznela? Čo tým myslíš?“ A tu nasleduje 14. verš, kde nad hadom zaznie kliatba. Nuž, priatelia, pre hada tá správa dobrá nie je. Preňho je to veľmi zlá správa. No všetko, čo je zlou správou pre hada, je dobrou správou pre nás.

Máme tu prvú evanjelizačnú kázeň v dejinách a rád by som ju s vami preskúmal. Musíme sa veci pozrieť priamo na koreň. Pán v polovici tejto kázne hovorí: „*A položím nepriateľstvo medzi tebou a medzi ženou, medzi tvojím semenom a medzi jej semenom; ono ti rozdrťí hlavu a ty mu rozdrťíš päť.*“ O čom je to prvé proroctvo? O Spasiteľovi, ktorý príde, aby vyslobodil ľudí z tyranie hriechu a satana, keď tomu starému hadovi, zvanému diabol, rozdrví hlavu. Od počiatku bol satan stotožňovaný s hadom, lebo ho použil ako prostriedok, cez ktorý oklamal ľudstvo. A keď Boh vyslovuje kliatbu nad hadom, komu to vlastne hovorí? Tomu starému hadovi zvanému diabol. (Zjav 12,9)

Je to hlboké podobenstvo. To, čo sa stane skutočnému hadovi, má duchovnú aplikáciu v tom, čo sa stane satanovi. Na druhej strane, komu sa má to zvláštne „Semenom“, ktoré rozšľapie hadovi hlavu, narodiť? Žene. A kde sa toto zaslúbenie naplnilo, priatelia? Na Golgote.

Čo znamená „Golgota?“ Je to „*miesto, zvané Lebka.*“ (Ján 19,17) No nie je úžasné, ako jasne nám Boh dáva poznať, že to, čo sa odohralo na Golgote, je naplnením úplne prvého zaslúbenia? **V momente, keď bol kríž vrazený do Golgoty, satanova lebka bola rozdrvená.** Viete si to vôbec predstaviť? Ten istý čin, ktorý nášmu Spasiteľovi rozmlaždil päťu, ho tiež priviedol do hrobu. No keďže sa had nemohol dotknúť Jeho hlavy, (ISM 256.1) nemohol Ho donútiť k tomu, aby zhršiel čo i len v myšlienkach. Hrob Ho nemohol zadržať a opäť vstal. Lenže had sa z tej rany, ktorá mu bola zasadená, už nikdy nezotaví. Má rozdrvenú hlavu.

Ako bola jeho hlava rozdrvená? Satan svojou schopnosťou klamať získal nad ľudstvom moc a jedine klamstvami si ju aj naďalej drží. Kvôli klamstvám sme sa stali otrokmi hriechu, sebeckva a satana. **Preto keď prišiel Ježiš, vyhlásil: „...a poznáte pravdu, a pravda vás vyslobodí.“** (Ján 8,32)

Tie pôvodné lži, ktorými nás satan priviedol do otroctva, boli vlastne lži o Božom charaktere a o následku hriechu. Veľmi jasne to môžeme ukázať na rozhovore pri strome poznania dobrého a zlého. Kde je odhalená skutočná pravda o oboch týchto klamstvách? V Kristovi, v tom ukrižovanom. V ňom vidíme tú definitívnu pravdu aj o Božom charaktere aj o dôsledku hriechu. A pre tých, čo pravdu poznajú, je moc satanových klamstiev zlomená. Jeho hlava je rozdrvená a my sme slobodní. Satan je porazený nepriateľ. Je to historický fakt.

Niektorí si možno pomyslíte: „Počkaj chvíľu! Ako to, že vyzerá taký živý a na Zemi sa mu darí?“ Nuž, nedajte sa zmiast zovňajškom. Čo sa stane, keď rozdrvíte hlavu skutočnému hadovi? Ešte dlho mláti chvostom. Prosím, nedajte sa vťahnuť do ohnivého jazera tým mlátiacim chvostom smrteľne zraneného hada. Kristus premochol nášho nepriateľa a my sme víťazmi v ňom a s Ním, keď prichádzame ku krížu a prijímame Ho spolu s tým, čo pre nás vykonal.

Boh vyhlasuje rozsudok nad ženou a nad mužom. 19. verš: „*V pote svojej tvári budeš jesť chlieb, až dokiaľ sa nenavrátíš do zeme, lebo z nej si vzatý, pretože si prach a do prachu sa navrátíš.*“ Boh im tu oznamuje, že zomrú. Opakuje im to, pred čím ich predtým varoval: „*...lebo toho dňa, ktorého by si jedol z neho, istotne zomrieš.*“ (1 Moj 2,17)

Prečo nezomreli v ten deň, keď z toho stromu jedli? Nepovedal im azda Boh pravdu? Zamyslite sa nad tým...

Čo urobí Adam, keď mu v ušiach znie ortiel smrti? „A Adam nazval meno svojej ženy Eva, pretože ona bola matkou všetkých živých.“ „Eva“ v hebrejčine znamená „život.“ Čo tu Adam vlastne robí? Ako to, že pomenúva svoju ženu „život,“ keď Boh sotva dopovedal, že zomrú? Je to vari prejav vzdoru? Zvíra pása a hovorí: „Odmietam tento verdikt! Naschvál nazvem svoju ženu „život!““ Nie priatelia, toto sa tu neodohráva. Práve naopak, pôsobí tu viera. Vypočul si kázeň o evanjeliu, porozumel jej, chopil sa jej a uveril. Ako to vieme? Pretože to „Semenom,“ ktoré sa malo narodiť a rozšliapnúť hadovi hlavu sa malo narodiť žene. Adam si myslí, že je to jeho manželka. Nemôžete ho za to viniť, lebo iné kandidátky ešte neexistovali. Boh nepovedal: „Prejde ďalších 4 000 rokov a bude sa volať Mária. Preto, keď Adam nazýva ženu Evou, pomenúva ju na počesť zaslúbeného Mesiáša. Vierou sa chopil evanjelia a hneď ju aj prejavuje v praxi. Viera bez skutkov je naozaj **mŕtva**. (Jak 2,20) Priatelia, teraz ho Hospodin Boh môže počítať za ospravedlneného vierou.

Teraz už chápete význam nasledujúceho verša? „A Hospodin Boh učinil Adamovi a jeho žene odev z kože a odial ich.“ (1 Moj 3,21) Takto bol zavedený obetný systém. Hneď v ďalšej kapitole sa Kain háda s Ábelom, aká obeť je prijateľná. Teda bola ustanovená v ten deň, keď človek zhrešil! Koniec koncov, Boh povedal: „...lebo toho dňa, ktorého by si jedol z neho, istotne zomrieš.“ (1 Moj 2,17) Človek v ten deň, keď jedol, nezomrel jedine preto, že máme „...Baránka, zabitého od založenia sveta.“ (Zjav 13,8) V tom obetnom baránkovi, ktorý poskytol ten odev z kože, symbol rúcha spravodlivosti, sa krásne zjavil Boží Baránok. A keď sa pozeráme na tú obeť, keď hľadáme na Božie milosrdenstvo a spravodlivosť zjavené v Baránkovi, meníme sa. A keď ten skutočný Baránok konečne prišiel, ako Ho predstavil Ján Krstiteľ? „Hľa Baránok Boží, ktorý sníma hriech sveta!“ (Ján 1,29) Hľadajte na Neho, a budete menení na Jeho obraz...

HĽADELI SME NA JEHO SLÁVU

(Ján 1,14)

Obetovaný Baránok nám poskytol krásne zjavenie Božieho charakteru. Svetlo svietiace z tohto Baránka zaháňa temnotu, ktorá kvôli satanovej lži zahalila ľudstvo. **Čo bude osvetľovať Nový Jeruzalem?**

Zjavenie 21,23: „A mesto nepotrebuje slnka ani mesiaca, aby svietili v ňom, lebo sláva Božia ho osvecuje, a jeho sviecou je Baránok.“ Baránok je tým svetlom. V predošlej kapitole som sa s vami podelil o svoj názor, že to bol práve piatok, keď Boh prichádza k Adamovi a hľadá ho v raji. Boh potom berie jahňa a Adama aj Evu zaodeje. Tvrdím to najmä preto, že sa to celé naplnilo v piatok. Baránok Boží bol ako naplnenie predobrazu zabýty v piatok popoludní.

A čo potom predstavujú tie kožené odevy? Viete, nebol to odev z vlny. Tú ovečku neostrihali. Odev z kože vyrobíte jedine tak, že zvieraťu vezmete život. Tak sa zriadil obetný systém. Baránok musel zomrieť, aby sa ľudstvo mohlo obliecť. Čo tento odev predstavuje? Plášť Kristovej spravodlivosti. (COL 315.2) Izaiáš 61,10: „Preveľmi sa radujem v Hospodinovi, moja duša plesá v mojom Bohu, lebo ma obliekol do rúcha spásy, odial ma pláštom spravodlivosti...“ Jedine tento odev je dostačujúci, ak máme stáť v prítomnosti Hospodina. „Lebo sme všetci ako nečistí, a všetky naše spravodlivosti sú ako ohyzdné rúcho...“ (Iz 64,6) Jediný vhodný odev je ten, ktorý bol zadovážený za nekonečnú cenu prostredníctvom života a smrti Ježiša Krista, Pána našej Spravodlivosti.

Mimochodom, chcel by som tu rozvinúť jednu myšlienku: Niečo predsa len muselo zomrieť. Trvám na tom, že v deň, keď človek zhršiel, niečo muselo zomrieť. Lebo Boh povedal: „Toho dňa, ktorého by si jedol z neho, istotne zomrieš.“ (1 Moj 2,17) Čo myslíte, kto sledoval každý Boží krok, a dychtivo hľadal príležitosť, aby zakričal faul? Satan. A keby nič nezomrelo v deň, keď človek porušil toto prikázanie, čo myslíte, kto by sa postavil a pred celým vesmírom by z plných pľúc zakričal: „Hovoril som vám, že sme iba kopa robotov! Nemáme skutočne slobodnú vôľu. Adam a Eva sa rozhodli jesť zakázané ovocie a hoci im Boh povedal, že zomrú v deň, keď by jedli, nenechal im to, čo si vybrali. Nemám čo dodať. Sme roboti!“ Nemyslíte si, že by satan prepásoval takú príležitosť. Nič také však povedať nemohol. Prečo? Lebo videl, že niečo predsa zomrelo. A hoci si jeho sebecká myseľ nevedela predstaviť, že Boh skutočne zomrie, len aby nemusel zomrieť človek, uvedomil si, že Boh našiel nejaký spôsob, ako bude rešpektovať vôľu človeka a predsa ho nechá žiť...

O tomto je kríz moji milí priatelia. Boh zomiera a hoci rešpektuje a chráni našu slobodnú vôľu, dáva nám šancu vybrať si znovu. Takého Boha jednoducho musíte milovať. Viete, úžasné je na tom to, že Boh to bol ochotný urobiť, len aby nám umožnil znova sa rozhodnúť. Len aby to umožnil

a na základe toho sa ho satan snažil presvedčiť, že si to nikto nerozmyslí. Vidíme to ako zápas Krista v Getsemane... „Nestojí to za to,“ dohovárал mu ustavične. „Nikto si to nerozmyslí. Prečo to robíš? Všetko sú to beznádejní buriči. Zabudni na to. Vráť sa domov. Nechceš predsa prejsť týmito mukami. Aj tak sa to nevyplatí. Zabudni na to.“ Viete, čo mu odvetil Ježiš? „Som ochotný prejsť tým, aj keby som iba jednému človeku umožnil, aby sa vrátil a poslúchal mňa a môjho Otca z lásky. Prejdem tým, aj keby som zachránil len jedného.“ Takeého Pána musíte milovať.

A keď Ján hovorí: „*Hľa Baránok Boží, ktorý snúma hriech sveta,*“ (Ján 1,29) **čo tým vlastne dáva na známosť?** „Toto je ten predobrazný Baránok. To je ten Jedinečný zo všetkých baránkov, vrátane prvých dvoch, ktorí zomreli, aby zaodeli našich rodičov. Toto je ten Jediný, na ktorého všetky tie obete poukazovali. Je tu. Ajhľa, Baránok. A vzhliadaním k Nemu budete menení.“

Obetný systém sa rozvíjal a výrazne dozrel, keď sa zriadila svätýňa a jej služby. Ale v jadre stále zostalo obetovanie baránka. Nakoniec sa musel predobraz, pretože nebol dostatočným zjavením, stretnúť so skutočnosťou. A tak, „...keď prišla plnosť času, poslal Boh svojho Syna, posláho zo ženy...“ (Gal 4,4)

Teraz sa budeme uberať týmto smerom. Ján 1,14: „*A on, to Slovo sa stalo telom a stánilo medzi nami, a hľadeli sme na jeho slávu, na slávu ako jednorodného od Otca a bol plný milosti a pravdy.*“ Opäť tu máme naše kľúčové slovíčko „sláva“ = charakter. Tento verš hovorí o Kristovom poslaní – mal nám zjaviť Božiu slávu. No aby to mohol vykonať, Slovo sa muselo stať telom. Zaryme hlbšie...

Slovo sa stalo telom. Kto je tým Slovom? Ján 1,1-4 nám na túto otázku jasne odpovedá: „*Na počiatku bolo Slovo a to Slovo bolo u Boha a to Slovo bol Boh. Ten, to Slovo bolo na počiatku u Boha. Všetko povstalo skrze neho, a bez neho nepovstalo ani jedno z toho, čo povstalo. V ňom bol život, a ten život bol svetlom ľudí.*“ To Slovo je Boží Syn.

Signs of the Times, 13. február 1893: „*V diele stvorenia bol Kristus s Bohom. Bol jedno s Bohom, rovnocenný s Ním, jas Jeho slávy a priamy obraz Jeho osoby, predstaviteľ Otca. On jediný, Stvoriteľ človeka, mohol byť jeho Spasiteľom. Žiadny nebeský anjel nemohol zjaviť Otca hriechníkovi a získať ho späť, aby bol verný Bohu. Ale Kristus mohol zjaviť Otcovu lásku; lebo Boh bol v Kristovi, zmierujúci svet so sebou.*“ Jediné vďaka zjaveniu Božieho charakteru, Božej slávy, môže byť ľudstvo zachránené. Dostatočne ju však môže zjaviť len jedna bytosť, a síce Ten, ktorý je sám Bohom. Žiadna iná stvorená bytosť nie je schopná zjaviť Boha takeého, aký naozaj je. Je iba jeden, ktorý je jasom slávy svojho Otca a neoslabene odráža žiaru Jeho charakteru. Iba Stvoriteľ človeka mohol byť jeho Spasiteľom, lebo k spásu patrí aj obnova Božej podoby v človeku, a tú v nás môže obnoviť len Ten, ktorý ju v nás na počiatku stvoril. Preto musí byť náš Spasiteľ naším Stvoriteľom.

Všimnite si Dávda, keď volá: „*Stvor mi čisté srdce, ó, Bože, a obnov priameho ducha v mojom vnútri.*“ (Ž 51,12) Máme tu hebrejské slovo „bara,“ ktoré sa prekladá ako „stvorit.“ Je to jedinečné slovo a používa sa výlučne vo vzťahu k Bohu. Toto slovo doslova poukazuje na to, ako sa z ničoho vytvorí niečo. Nájďme ho tiež v 1. Mojžišovej 1,1: „*Na počiatku stvoril Boh...*“ Vidíte, **tú istú moc, ktorá prehovorila do prázdnoty tejto časti vesmíru, potrebujeme na stvorenie nových srdc.** Preto len náš Stvoriteľ môže byť naším Spasiteľom, lebo naše pretvorenie si žiada tvorivú moc, ktorá je v Slove a jedine v Slove.

Ján o tomto Slove hovorí: „*Všetko povstalo skrze neho, a bez neho nepovstalo ani jedno z toho, čo povstalo.*“ To ho stavia do úplne inej kategórie než ktorúkoľvek stvorenú bytosť. On stvoril všetko, a preto On sám nemôže byť stvorením či byť stvorený, alebo mať nejaký počiatok.

Dotýkame sa mimoriadne dôležitých teologických otázok. Existuje množstvo zmätených názorov na Kristovu osobu. Aj v našej milovanej cirkvi sú ľudia, ktorí trvajú na tom, že Boh v určitom momente počiatok mal. No bratia a sestry, všetko, čo má začiatok, prišlo skrze Neho. Preto On počiatok nemá. On je „JA SOM.“ On vždy bol a vždy bude.

Desire of Ages, str. 530: „V Kristovi je život, pôvodný, neprepožičaný, neodvodený. Ten, kto má Syna, má život...“ (1 Ján 5,12) *Kristovo božstvo je istotou veriaceho o večnom živote.* „Ak by náš Spasiteľ nemal sám v sebe neprepožičaný a neodvodený – večný – život, potom vlastne nemáme istotou večného života. Je to veľmi dôležité a nikomu nedovoľte, aby vás v tom zmiatol...“

Jeho poslaním je zjaviť Boží charakter a to dáva jeho jedinečnému menu zvláštny význam. Slovo. On je Slovo. Aké mal poslanie? Zjaviť Boží charakter. A čo je to charakter?

„...*myšlienky a pocity dohromady.*“ (5T 310.1) Ako oznamujeme svoje myšlienky a pocity? Svojimi slovami, však? Boh nám teda chce odhaliť svoje pravé myšlienky a pocity voči nám.

Satan nám o Božom charaktere klamal. Kvôli nemu sme si mysleli, že Boh má sebecké myšlienky a pocity, že je hnevливý, pomstychtivý, tvrdý a despotický. Nuž a my máme veľký problém a musíme sa Ho báť. To všetko sú klamstvá nepriateľa. Boh chce prejavíť svojmu odcudzenému, vystrašenému a kvôli tomu rebelujúcemu ľudstvu, svoje pravé city. Čo preto urobí? Pošle svojho Syna, aby nám skrze Neho povedal, čo k nám cíti.

Jeremiáš 29,11: „*Lebo ja znám myšlienky, ktoré myslím o vás, hovorí Hospodin, myšlienky pokoja a nie zlého, aby som vám dal šťastnú budúcnosť a vaše očakávanie.*“ Preto Boh poslať svojho Syna a nazýva Ho Slovom. No nie je to prekrásne meno pre Krista vo svetle Jeho poslania?

Youth 's Instructor, 28. jún 1894: „*Kto je to Kristus? Jediný Syn živého Boha. On je spojený s Otcom, ako Slovo, ktoré vyjadruje myšlienku. Tak ako myšlienka môže byť vyslovená, Kristus je Božím Slovom.*“

Pozrime sa na nasledujúcu vetu v našom kľúčovom texte: „*A on, to Slovo sa stalo telom...*“ Preto bolo nevyhnutné, aby sa Slovo stalo telom? Nuž, boli na to dva dôvody:

Po prvé – jedine tak sme mohli to zjavenie prežiť.

Po druhé – jedine tak sme mohli tomu zjaveniu aj porozumieť.

Boh existuje v nekonečnej sláve. Keď sme sa stali hriešnymi, dostali sme sa do stavu, že sme už viac neboli v harmónii so slávou, čiže Božím charakterom, a stala sa pre nás „*ohnom spaľujúcim.*“ (Žid 12,29) Tá plnosť slávy by nás bola spopolnila.

Čo musel preto urobiť Mojžiš na vrchu Sinaj, keď žiadal: „*Ukáž mi, prosím, svoju slávu?*“ (2 Moj 33,18) Musel sa kryť v skalnej trhlíne, a Boh ho musel prikryť svojou rukou. A aj potom mu dovolil len zbežne zazrieť svoj chrbát. (2 Moj 33,20-23) Vďaka tomu Mojžišova tvár odrážala žiaru tak jasne, že sa Izraelci nemohli na ňu pozeráť. (2 Moj 34,30) To je sláva. A Mojžiš bol zbožný, svätý muž.

Milí priatelia, tá istá osoba Trojice, čo prešla popri Mojžišovi na vrchu Sinaj, prišla aj sem, chodila a rozprávala medzi nami. Je to tá istá osoba. Rozdiel bol len v tom, že Slovo sa stalo telom. (Ján 1,14) Svoju božskú slávu zahalil ľudským zjavom. Ukryl ju v ľudskom tele, a tým ju stlmil a potlačil. Preto aj **Židom 10,5** hovorí: „*Preto vchádzajúc do sveta hovorí: Obeti a posvätného daru si nechcel, ale si mi ustrojil telo.*“

Desire of Ages, str. 23: „*Kristus hodlal prísť na náš svet v ľudskom tele. Hovorí: ‚Dal si mi telo.‘ Keby bol prišiel v sláve, ktorú mal u Otca pred stvorením sveta, neboli by sme zniesli svetlo Jeho prítomnosti. Aby sme mohli naň hľadieť a predsa nezahynúť, zjavenie jeho slávy bolo zahalené. Jeho božstvo bolo zahalené ľudskosťou, neviditeľná sláva vo viditeľnej ľudskej podobe.*“ Chvála Bohu za to... Priatelia, nepodceňujte obeť, ktorú prinieslo Slovo, keď sa stalo telom.

Viete, keď premýšľame o Kristovej obeti, obyčajne myslíme výhradne na to, čo urobil na kríži. Áno, jeho obeť na kríži bola nekonečná. No musím vám povedať, že Kristus priniesol nekonečnú obeť ešte pred tým, ako mohol ísť vôbec na kríž. Viete, na kríži musel zomrieť, a to Boh nemôže. Musel sa stať najprv človekom, a až potom to mohol urobiť. A uvedomte si, že keď sa stal človekom, bola to nekonečná, bolestivá a večná obeť. Nestal sa človekom len preto, aby urobil čo treba, a potom sa vrátil do pôvodného stavu. Prijal ľudský zjav, a ten si ponechá na večné veky. Preto, keď vstal Ježiš z hrobu, umožnil učeníkom, aby sa ho dotkli. V ich prítomnosti jedol. Snažil sa im tým povedať, že je ešte stále ľudskou bytosťou, človekom... A keď vystúpil do neba v tom oblaku, čo pritom povedali anjeli? „Galilejskí mužovia, čo tu stojíte a hľadíte do neba? Tento Ježiš, ktorý bol vzatý od vás hore do neba, príde tak, ako ste ho videli ísť do neba.“ (Sk 1,11)

Je človekom naveky. Je s ľudstvom zjednotený natrvalo. A práve z toho dôvodu stúpla u Boha mravná hodnota ľudstva. Lebo Boh sa stal jedným z nás, aby nás spasil. „...a nazovú jeho meno Immanuel, čo je preložené: S nami Boh.“ (Mat 1,23) Nezabudnite na to!

Je to nad mieru nášho chápania: Boh, zvrchovaný tvorca tohto vesmíru, všetkých tých miliónoch a miliárd hviezd, Ten, ktorý ich stvoril, zostúpil dole na túto malú bodku a stal sa jedným z nás, malinkých škvrniak na tejto bodke, aby nás zachránil. A zostane jedným z nás navždy. Takého Boha jednoducho musíte milovať.

Slovo sa stalo telom, a bolo to bolestivé... Bible Commentary, zv. 7, str. 915: „Kristus za nekonečnú cenu, v bolestivom procese, záhadnom pre anjelov rovnako ako aj pre ľudí, prijal ľudskú podobu, skryl svoje božstvo a odložiac svoju slávu narodil sa ako bábätko v Betleheme.“ My si nevieme ani len predstaviť, aké bolestivé to pre Krista muselo byť...

Pozrime sa do ďalšieho úseku nášho verša a rozoberme si ďalšiu časť. Ján 1,14: „A on, to Slovo sa stalo telom a stánilo medzi nami...“ V gréčtine je to doslovne preložené ako „svätostánilo medzi nami.“ „...a hľadeli sme na jeho slávu, na slávu ako jednorodného od Otca a bol plný milosti a pravdy.“ **Čo vám to pripomína? 2. Mojžišova 25,8:** „A spravia mi svätýňu, aby som býval prostred nich.“ Svätýňa na pústej rovine, na úpäti Sinaja, bola predobrazom vteleného Krista.

Viete, ako ľud už dlho študujeme svätýňu, ako symbol plánu spasenia. Je to správne. No prehliadame skutočnosť, že svätýňa je v prvom rade symbolom samotného Krista. Celý plán spásy je totiž stelesnený v Osobe – v Ježišovi Kristovi. Preto Ján používa toto zvláštne vyjadrenie. Hovorí nám, že tu máme nielen predobrazného Baránka, ale aj predobraznú svätýňu, predobrazného Kňaza. Ježiš je naplnením celého predobrazného systému.

Desire of Ages, str. 23: „Kristus si postavil svoju svätýňu uprostred ľudských príbytkov.“ Je zrejme, že aj Duch prorocký Krista vníma ako naplnenie svätýne. „Svoj stan si rozložil vedľa ľudských obydlí, aby mohol bývať medzi nami a zoznámiť nás so svojím božským charakterom a životom.“ Vyzývam vás, aby ste svätýňu študovali hlbšie, lebo je to symbol vteleného Krista.

Mimochodom, v našej milovanej cirkvi veľmi polemizujeme o ľudskej prirodzenosti Ježiša Krista. Je to na zaplakanie, keď vidím, ako nás táto téma rozdelila... A plakať sa mi chce najmä vtedy, keď vidím, ako nekresťansky vieme debatovať o Kristovej prirodzenosti.

Milí priatelia, nejdem sa pustiť do tohto sporu, ale chcem vám poskytnúť vzácne svetlo, ktoré vám pomôže uzrieť cestu.

Uvedomte si, že zrejme najlepšie získate jasnú predstavu o ľudskej prirodzenosti Krista, ak považujete o svätýni ako predobrazu. Poďme spolu na Sinajskú púšť. Všetko je upravené. Kráčame po úhladných uličkách, vyložených kamením, a všetci usporiadane táboria vókol

širokého priestranstva uprostred. Keď sa k tomuto strediu dostaneme, vidíme tam väčší stan. Čo myslíte, je krásny zvonku? Nie, zvonku vyzerá rovnako ako všetky ostatné stany. Rovnako ho pokrýva koža hnedastá, čierna, strakatá, na prvý pohľad veľmi obyčajná. Preto? Čo nám to hovorí o ľudskej prirodzenosti Krista? Bol ten ľudský stan, to ľudské telo, ktoré Kristus prijal, mimoriadne prítazlivé? Prítahoval ľudí jeho vzhľad? Nie, práve naopak. Izaiáš 53,2 hovorí: „*Lebo vyrástol pred ním ako nežný prútok a ako koreň z vyprahlej zeme; nemal podoby ani krásy; videli sme ho, ale nebolo na ňom vidieť toho, pre čo by sme ho boli bývali žiadostiví.*“ Predobrazný stan dokonale symbolizoval svoje naplnenie. Navonok síce nebol nejako pôvabný, ale ako to bolo zvnútra? Nuž, vnútro sa od základu veľmi líšilo od všetkých ostatných stanov. Bol tak dokonale krásny, že to mohol vytvoriť len najzručnejší umelec pod priamym vedením Ducha Svätého. Všetko bolo vyhotovené dokonale a obložené najčistejším a najjemnejším zlatom. A osvetľovala ho prebývajúca šekina, prítomnosť samotného Boha. Bohaté farby, vyšité do gobelínových záclon sa odrážali od zlatých stien. Bolo to tam prekrásne, lebo to symbolizovalo Krista v tele, v ktorom „*prebýva všetka plnosť božstva telesne...*“ (Kol 2,9) V ňom máme odlesk charakteru jeho Otca.

Bible Commentary, zv. 7, str. 904: „*Keby bol prišiel medzi ľudí vo svojej vznešenej, nebeskej podobe, Jeho vzhľad by bol prítahoval mysle ľudí k nemu a boli by ho prijali bez prejavu viery... Viera ľudí v Krista, ako Mesiáša, nemala spočívať na viditeľných dôkazoch, a oni v neho neuverili kvôli Jeho osobnej prítazlivosti, ale kvôli Jeho vznešenému CHARAKTERU, aký nikto iný nikdy nemal a ani nemôhol mať.*“ Našli by ste niekde rovnakú krásu, aká bola vo svätyni uprostred Sinajskej púšte? Nie, nenašli. V Kristovi je vynikajúci charakter, aký nikto nikdy nemal a ani nemôhol mať. Pohľad na svätyniu vás postaví na pevnú cestu k pravde, keď budete skúmať ľudskú prirodzenosť Ježiša Krista. Zaryme ešte hlbšie.

Aký zákon bol napísaný na kamenných doskách, ktoré boli v Svätyni svätých, v tom stane uprostred Sinajskej púšte? Bol to zákon lásky, Boží zákon. Priatelia, Kristus mal zákon lásky napísaný vo svojom srdci hneď od samého začiatku. A my to veľmi jasne dokážeme v ďalších kapitolách.

In Heavenly Places, str. 201: „*Pán spojil svoju prirodzenosť s ľudskosťou výslovne na to, aby sa stal rozpoznateľnejším a jednoznačnejším predmetom nášho rozjímania a lásky. Pozýva nás, aby sme sa priblížili a rozjímali o tom veľkom svetle, ktoré neviditeľný Boh odel ľudským rúchom a vyžiarovalo slávu takú zjemnenú a stlmenú, aby naše oči ten pohľad zniesli. Kristus je svetlo Neba. V jeho tvári uzrieme Boha.*“ Chváľte Pána za toto vtelenie. Toto nás privádza k lepšiemu pochopeniu verša, ktorý sme už raz uviedli... 2. Korinťanom 3,18: „*No, my všetci odostretou tvárou vzhliadajúc sa v sláve Pánovej stá v zrkadle meníme sa na ten istý obraz, od slávy v slávu, ako od Ducha Pánovho.*“

Mohol Mojžiš pozorovať tú slávu s odhalenou tvárou? Nie. Ako je potom možné, že my môžeme? Lebo Ježiš nosil závoj. Svoju božskú slávu zahalil do **ľudskosti, aby sme ju mohli pozorovať s odhalenou tvárou.**

Signs of the Times, 4. apríl 1895: „*Kristus prišiel v podobe hrišneho tela, zaodejúc svoje božstvo ľudským zjavom, aby mohol primiešť svetu dokonalosť Boha v Jeho vlastnom charaktere. Prišiel predstaviť Boha nie ako prísneho sudcu, ale ako milujúceho otca... Boh je láska. Toto bola tá veľká pravda, ktorú Kristus prišiel zjaviť svetu. Satan tak prekrútil Boží charakter pred svetom, že človek sa vzdialil od Boha; ale Kristus prišiel, aby svetu ukázal Otcove vlastnosti a predstavil presný obraz svojho Otca. Cieľom Kristovho poslania na svete bolo zjaviť Otca.*“ Uspel Kristus v tomto poslaní? Dokonale, pria-

telia. Vlastne to aj mohol povedať Filipovi: „*Na to mu povedal Filip: Pane, ukáž nám Otca, a bude nám dosť. Ježiš mu povedal: Taký dlhý čas som s vami, a nepoznal si ma Filipe?*“ (Ján 14,9) Ježiš tak dokonale zjavoval svojho Otca, že naozaj mohol povedať: „*Kto mňa videl, videl Otca...*“

That I May Know Him, str. 338: „*Keby bol prišiel na náš svet Boh Otec a prebýval by medzi nami on, keby sa bol ponížil a zahalil svoju slávu, aby sa ľudstvo mohlo naňho pozerat', príbeh Kristovho života, ktorý máme, by sa nebol zmenil... V každom Ježišovom čine a v každej lekcii Jeho výučby máme vidieť, počuť a rozpoznať Boha. Na pohľad i počutie je to fakticky hlas a počínanie Otca.*“ Inými slovami, Ježiš tak dokonale zjavil svojho Otca, že keby bol Otec prišiel a zjavil sa osobne, tak dejiny by sa až do posledného detailu a slova zhodovali s tými, ktoré máme zaznamenané v Novom Zákone. Odviedol skutočne vynikajúcu prácu, keď plnil svoje poslanie a zjavoval Božiu slávu človeku!

Pozrime sa, ako to vyjadruje Pavol v liste Židom 1,3. Je to fakt kľúčový verš. Pavol hovorí o tom, ako jedinečne, krásne a dokonale Kristus naplnil svoje poslanie. Používa pritom hebrejskú poéziu.

Štýl, akým napísal túto knihu, sa výrazne líši od štýlu, ktorý používal pri písaní svojich listov pohanom: Galatanom, Efežanom, Filipanom, Kološanom, atď. Štýl knihy Židom je v skutočnosti taký odlišný, že mnohí teológovia trvajú na tom, že nie je možné, aby bol jej autorom Pavol. Okrem rôznych debát o jej autorstve sa tiež debatuje o jej obsahu, ktorý je tiež výrazne odlišný. Hovorí totiž o svätyni. To sa však dá ľahko vysvetliť tým, že Pavol píše svojmu vlastnému ľudu. Nemôže predsa hovoriť o svätyni s pohanmi. Nerozumeli by mu. No pre Židov to nie je nič nové pod slnkom. Pavol používa svoj typický štýl hebrejskej komunikácie, ktorému Židia dobre rozumeli. Uvádzam to, lebo chceme, aby ste videli, že v 3. verši máme vlastne hebrejskú báseň.

Židia vytvárajú básne inak ako my. Nerýmujú posledné slová, ale hovoria to isté, iným spôsobom. Nazýva sa to „paralelizmus“ a Starý zákon je ho plný. Nájdete ho v knihe Prísloví, Zalmov, atď. Paralelizmus znamená povedať to isté, len iným spôsobom: dvojveršia, malé paralely. Táto hebrejská báseň krásne opisuje, ako Ježiš dokonale naplnil svoje poslanie, keď zjavil charakter svojho Otca.

Prvá veta: „...*ktorý súc odbleskom jeho slávy...*“ Pavol sa tu odvoláva na Krista a hovorí nám o ňom, že je odleskom slávy svojho Otca. To slovo „odblesk,“ ako sme už spomenuli, znamená „nezmenšenú žiaru“ Otcovej slávy. Keď použijeme náš kľúč k slovu „sláva,“ vidíme ako krásne nám tu Pavol hovorí, že Ježiš plne zjavil dokonalý charakter svojho Otca. Rozoberme si to.

Boh je vo svojej podstate nekonečne slávny a má teda nekonečne dokonalý charakter. Preto ak Kristus zjavil plnosť, odlesk Božej slávy, musel zjaviť aj nekonečne dokonalý charakter. Otázkou ale je, či ho naozaj zjavil...

Testimonies, zv. 6, str. 60: „*Kristov život zjavuje nekonečne dokonalý charakter.*“ Všimnite si, že nezjavil len dokonalý charakter, On zjavil NEKONEČNE dokonalý charakter. Nedá sa dostatočne zdôrazniť dôležitosť pochopenia tohto konceptu. V ďalšej kapitole si to vysvetlíme. Teraz si to len uložte v pamäti, alebo si to poznačte. On veru netrpel nedostatkom slávy Božej ako my. (Rim3,23)

Druhý riadok našej básne je veľmi zaujímavý: „...*a obrazom jeho podstaty...*“ Hovorí to isté, ale iným spôsobom. Nerozpoznali by sme to, keby sme sa nepozreli do pôvodného jazyka. Je tam jedinečné grécke slovo, ktoré je preložené ako „obraz.“ V gréčtine je to slovo „khar-ak-tar.“ (Strongova konkordancia G5481) Čo v tom slove vidíte? Charakter. Toto slovo je použité v celom Novom zákone iba raz, a to práve tu, v tejto básni.

Je fascinujúce, že toto slovo sa používa v mnohých jazykoch: v španielčine, francúzštine, angličtine, ba aj ruštine. Zdá sa, že niektoré slová sú také dôležité, že Boh ich zjavne chráni pred typickými zmenami z jedného jazyka do druhého. Rovnako je to so slovom Sabat – Sobota. Co sa týka slova „khar-ak-tar,“ vedú sa debaty o tom, že by aj toto grécke slovo mohlo pochádzať z hebrejčiny.

Čo to grécke slovo vlastne znamená? Urobíme si malú etymologickú štúdiu. Vezmime si do rúk najstaršie rukopisy, aké nájdeme. Môžeme študovať grécke rukopisy, ktoré sú omnoho staršie ako novozákonné spisy. Ak budeme skúmať v týchto starovekých gréckych rukopisoch a hľadať naše slovo „khar-ak-tar,“ zistíme, že sa toto slovo vzťahuje na raziča mincí, alebo rytca. Ale čas plynul a ako sa to pri slovách obvykle stáva, význam sa menil. Keby sme si do rúk vzali sice menej staré spisy, no stále staršie ako novozákonné, zistili by sme, že slovo „khar-ak-tar“ sa trochu vyvinulo a vzťahuje sa už na nástroje, ktoré rytec používa. Slovom „khar-ak-tar“ sa označuje ravnica, pečiatka, ba aj značkovacie železo. Potom budeme sledovať jeho použitie v novozákonných časoch a zistíme, že sa nám toto slovo vyvíjalo ešte ďalej a teraz sa vzťahuje na samotnú rytinu, vyrobenú rytcom pomocou nástrojov – lept, znak alebo pečať. Najbližšie k nášmu výrazu majú čínske znaky, čo sú vlastne malé obrázky, či rytiny vytvorené nástrojom. Podľa novozákonných čias sa to vzťahuje na rytinu, znak alebo pečať vyrobenú nástrojom rytca.

Znak alebo pečať – sú to pre vás známe slová? Zamyslite sa nad tým. Je to náš „khar-ak-tar,“ ktorý určuje náš osud. Je to buď znak, alebo pečať. A kde sa jedno, alebo druhé nachádza? Na čele. Je to azda nejaké viditeľné znamenie? Je to náš charakter, milí priatelia. Sú to naše „...*myšlienky a pocity dohromady*,“ (5T 310.1) prispôbené buď zákonu lásky, alebo zákonu sebeckta. V prednej časti mozgu, priamo pod čelom sa nachádza čelný mozgový lalok, a práve tam sídli naše svedomie. Tam je napísaný Boží zákon. Pre lásku Kristovu a v moci Ducha Svätého sa všetci musíme naučiť zladovať naše myšlienky a pocity s duchom zákona, ktorým je láska. A taký charakter je zapečatený pre večnosť.

Niektorí môžu namietat: „Počkaj, myslel som si, že znamenie a pečať súvisia s tým dňom v týždni, keď chodím do Božieho domu.“ Nuž, áno, určite to s tým súvisí, ale niečo vám poviem milí bratia a sestry. Poznám toľkých adventistov siedmeho dňa, ktorí si spokojne tľapkajú po chrbte a nepochybujú o tom, že budú dokonalí, keď príde Ježiš, lebo vedia, v ktorý deň týždňa sa chodí do zborového zhromaždenia, a preto budú zapečatení. No premýšľajte nad tým, priatelia. Je to oveľa hlbšie. Pečať zahŕňa to, koho zvrchovane milujete.

My musíme dospieť do stavu, že budeme Boha natoľko milovať, **že by sme radšej zomreli, ako Ho neposlúchli.** (5T 53.2) To je charakter vhodný pre nebesia. To je pečať. Áno, nastane tu problém, ktorý sa bude týkať štvrtého prikázania, a každému z nás dá možnosť dokázať, či takúto lásku máme, alebo nie. No nemyslite si, že pečať je len o tom, kedy sa má ísť do zhromaždenia. Nemyslite si, že budete ochotní radšej zomrieť ako prestúpiť štvrté prikázanie, ak si nezamilujete Ježiša natoľko, že by ste radšej zomreli, ako porušili niektoré z ďalších deviatich. K tejto pečati patrí oveľa viac než si väčšina z nás uvedomuje.

Znamená to usadiť sa v pravde, pre lásku Ježiša Krista, (2 Kor 5,14) a to až tak, že by sme ochotne radšej položili svoje vlastné životy, než by sme ho neposlúchli, sklamali či nejako skreslili. (GC 619.1) Toto je pečať, a chcem, aby ste ju mali, keď Ježiš príde.

No pozor priatelia, nestane sa to za noc! Do toho musíme dorásť, od slávy k sláve. Vo svojej láske k Ježišovi musíme začať rásť, až do toho stavu, kde budeme ochotní radšej preňho zomrieť ako ho neposlúchnuť. A mali by sme s tým začať už TERAZ.

Vrátme sa späť k nášmu textu. Ježiš je „khar-ak-tar“ Otca. Pavol použil vo svojej básni naozaj perfektné slovo. Kto je Ježiš? Nuž, v podstate je tým razičom mincí. On nás na počiatku vyryl, napísal na nás svoj zákon a vtláčil do nás svoju podobu. A potom, keď sme sa stratili ako groše, (Luk 15,8-10) Otec ho poslal ako nástroj, aby nás opäť vyryl. A napokon, On sám je aj rytinou, na ktorej podobu sme obnovovaní. On je „khar-ak-tar“ svojho Otca.

Pozrite sa, ako tento verš vyjadruje Moffatov preklad Biblie (anglický preklad): „*On, odrážajúc Božiu jasnú slávu a s pečatou samotného Božieho charakteru ...*“ (Žid 1,3) Presne toto doslova hovorí gréčtina. Na Ježišovi je vyrytý samotný Boží charakter. Lukáš 15,8-10: „*Alebo ktorá žena, ktorá má desať grošov, keby stratila jeden groš, nezažne sviece a nezametá domu a nehľadá bedlivo, dokiaľ nenájde? A keď nájde, zvolá priateľky a susedy a povie: Radujte sa so mnou, lebo som našla groš, ktorý som bola stratila. Tak, hovorím vám, býva radosť pred anjelní Božími nad jedným hriechnikom, činiacim pokánie.*“ Pán nás v tomto podobenstve prirovnáva k minci. Ako sme si povedali, najstarší staroveký význam slova „khar-ak-tar“ je razič mincí. Keď nás náš božský „khar-ak-tar“ prvýkrát vyrazil, keď nás stvoril, zapísal nám do srdc svoj zákon. Vyryl do nás svoju podobu. (1 Moj 1,26) Tak ako každá dobrá minca, aj my sme boli vyrazení, aby sme zjavovali Panovníka ríše. Boh nás vyrazil, aby sme boli menou vo vesmíre. Všetky inteligentné bytosti sa tak mohli na tieto mince pozrieť a vyvodiť si presný a prekrásny záver o tom, aký bol samotný panovník ríše. To bol zámer, prečo sme boli na Jeho obraz stvorení.

No stali sme sa stratenými mincami... Šesťtisíc rokov sme sa plazili v špine a prachu planéty Zem. Samozvaný vládca tohto sveta po nás šliapal a snažil sa odstrániť každú stopu Božieho zákona a podoby z našich mincí. No Rytce po nás stále túži. Vidí nás ako cenných, a preto sa stal jedným z nás, aby hľadal a zachránil stratených. (pozri Luk 19,10) Osvecuje svet rovnako ako tá gazdina zažne v dome sviece. Kristus však nesvieti sviecami, ale zjavením Božej lásky. Kde podľa vás žiari najjasnejšie? Na golgotskom kríži. A vo svetle, ktoré prúdi z Krista, toho ukrižovaného, sa stratené mince nájdu.

Milí bratia a sestry, musíme sa zveriť do dokonale kvalifikovaných rúk rytca. On potom naplní svoje novozmluvné zaslúbenie a znovu vyryje zákon do mäsitých dosiek našich srdc. (2 Kor 3,3) Potom sa pre lásku Kristovu a v moci Ducha Svätého naučíme zladovať naše myšlienky a pocity s Duchom zákona, a budeme premieňaní obnovením našej mysle, (Rim 12,2) od slávy k sláve.

Ale ak tento proces neprebehne, nebudeme pripravení. Ako budeme potom prenesení na nebeské brehy, keď príde Razič mincí, aby si pozbieral svoje mince? Pri svojom príchode položí každému túto otázku. Marek 12,16: „Či je toto obraz a nápis?“ Aký zákon je vpísaný do mäsitých dosiek tohto srdca? Či obraz sa zjavuje v tomto živote?

Odpoveď na ňu rozhodne o našom osude. Ak je v tom nápis zákon lásky, podoba je Božia. Vtedy Razič mincí povie: „Dajte Bohu, čo je Božie.“ No ak je v tom nápis zákon sebestveta, podoba je Satanova. Potom bude musieť Razič povedať: „Dajte satanovi, čo je satanovo.“

Milí priatelia, dovoľte Razičovi mincí, aby vás znovu vyrazil. Naučte sa spolupracovať pri tejto opätovnej razbe, aby aj na vás mohol Razič povedať: „Dajte Bohu, čo je Božie...“

SÚC ODBLESKOM JEHO SLÁVY

(Žid 1,3)

Vzhľadom na to, že rozoberáme vrcholné zjavenie Božej slávy v Jeho synovi, chceme s vami v tejto kapitole rozobrať, ako je možné, že Ježiš bol odbleskom Otcovej slávy a presným obrazom jeho podstaty, kým bol človekom.

Z kontextu listu Židom jasne vyplýva, že báseň, ktorú sme si rozobrali sa týka Krista v tele. Nieкто by sa mohol priesť, že je to oprávnený opis Krista pred vtelením. Bol napravo od Božieho trónu, preto bol iste odbleskom jeho slávy a presným obrazom Jeho osoby. No keď sa pozriete na to, čo o tom hovorí inšpirácia, nemôžete sa zmýliť.

Youth Instructor, 21. november 1895: „Pri pohľade na Krista v tele, sa pozeráme na Boha v ľudskej podobe a vidíme v ňom odblesk Božej slávy, presný obraz Boha Otca.“ Sestra Whiteová tu jasne používa slová textu Židom a označuje Ježiša v tele, teda vteleného Krista.

Spirit of Prophecy, zv. 2, str. 9: „Bol presným obrazom svojho Otca, nielen črtami, ale dokonalosťou charakteru.“

Testimonies, zv. 6, str. 60: „Kristov život zjavuje nekonečne dokonalý charakter.“ Kristus bol skutočne žiarou Otcovej slávy. Dá sa to však povedať o niektorom z Adamových padlých potomkov? Rozhodne nie. Pre nás všetkých platí Rimanom 3,23: „Lebo niето rozdielu, lebo všetci zhrešili a postrádajú slávy Božej...“ V tom je výrazná odlišnosť medzi padlým potomstvom Adama a Ježišom Kristom. Kristus je odbleskom Otcovej slávy a nám všetkým tá sláva chýba.

Položim trošku náročnejšiu otázku: Dalo by sa povedať o Adamovi pred pádom, že bol „odbleskom Otcovej slávy?“ Keď sa to ľuď pýtam, vždy dostanem rôzne odpovede. Je to dobré, lebo vám to rozvíri myšlienky a prinúti vás to premýšľať.

Patriarchs and Prophets, str. 45: „Človek mal nieť Boží obraz oboma spôsobmi: vo vonkajšom vzhľade a aj v charaktere. Jedine Kristus je pravým ‚obrazom podstaty‘ Otca (Žid 1,3); človek však bol stvorený na Božiu podobu. Jeho prirodzenosť bola v súlade s Božou vôľou. Svojou myslou bol schopný rozumieť duchovným veciam. Jeho láska bola čistá, svoje záľuby a podnety ovládal rozumom. Bol svätý a šťastný, že nesie Boží obraz a dokonale poslúcha Božiu vôľu.“ Zjavne hovorí o Adamovi pred pádom. No všimnite si, že bezhriešny Adam bol pred pádom stále len podobou Boha. Zatiaľ čo ten druhý Adam je Jeho pravým „obrazom.“ Je to veľmi zaujímavé. Inými slovami, vtelený Ježiš Kristus zjavuje Boží charakter oveľa dokonalejšie ako bezhriešny Adam.

Opäť vám položím tú otázku: Ako je to možné? Ako môže Kristus, hoci je človekom, byť odbleskom Otcovej slávy, presným obrazom Jeho podstaty? Do istej miery je odpoveďou skutočnosť, že Kristus nebol len človekom, ale aj Bohom. Opakujem, že je to len čiastočná odpoveď na otázku...

Keby sme si to chceli porovnať v percentách, dospeli by sme k jednému záveru: Kristus bol na 100% Bohom a na 100% človekom. Viem, že tých 200% nedáva v matematike žiadny zmysel, no práve v tom spočíva tajomstvo Jeho príchodu v tele.

Pozrime sa na Filipanom 2,5-8: „*Lebo nech je také zmysľanie vo vás, aké bolo aj v Kristu Ježišovi, ktorý súc v podobe Boha nepovažoval toho za lúpež byť rovný Bohu, ale sám seba zmaril prijímúc podobu sluhu a stal sa podobný ľuďom a súc v spôsobe nájdený ako človek ponížil sa stanúc sa poslušným až po smrť, a to po smrť križá.*“ Priatelia, pochopte prosím, že keď Pavol hovorí, že Ježiš sa stal „*podobný ľuďom*“ a „*nájdený ako človek ponížil sa...*“ nehovorí, že Ježiš len predstieral, že je človekom, a vzal si ľudskú podobu. On človekom skutočne bol.

Milí priatelia, Pavol píše, že Kristus bol „*podobný ľuďom*“ preto, lebo nebol len človekom, ale aj Bohom. Slovo „*podoba*“ používame vtedy, keď chceme naznačiť podobné črty, ale dávame priestor aj rozdielom. Dáva vám to logiku? Preto, keď Pavol hovorí, že Kristus je „*podobný ľuďom*“, nehovorí, že nie je skutočným človekom, ale že nie je iba človekom, ale aj Bohom.

Duch prorocký hovorí v Desire of Ages, str. 22: „*Kristus, ktorý súc v podobe Boha nepovažoval toho za lúpež byť rovný Bohu, ale sám seba zmaril prijímúc podobu sluhu a stal sa podobný ľuďom.*“ Všimnite si, že Kristus „*nepovažoval toho za lúpež byť rovný Bohu...*“

On bol dokonale rovný Bohu. No tak veľmi nás miloval, že ochotne sa toho všetkého vzdal a prijal ponížené postavenie človeka, aby nás zachránil.

Je to radikálny protiklad satanovho charakteru. Satan, ktorý je sám stvorením, hovorí: „*Vystúpim na výšiny oblakov a budem podobný Najvyššiemu!*“ (Iz 14,14) Snaží sa zmocniť božstva, zatiaľ čo Kristus, Stvoriteľ a Boží Syn, sa božstva vzdá, len aby zachránil svoje stvorenstvo. Takého Boha musíte milovať.

Sú nám tu ukázané dva zásadne opačné charaktery: satanov a Kristov. Jeden sa usiluje uchvátiť božstvo, a druhý je ochotný vzdať sa božských výsad a práv a stať sa sám človekom, aby nás zachránil. No nie hocijakým človekom, ale takým, ktorým opovrhli, opustili ho, bol mužom bolesti. (Iz 53,3) narodený v chudobe, človekom ktorý nemal kde skloniť hlavu, (Mat 8,20) miesto, ktoré by nazval svojím vlastným. Priatelia, takéhoto Pána si radi zamilujete.

No keď Písmo vraví, že Kristus „*sám seba zmaril,*“ (Filip 2,7) tým nechce povedať, že sa vzdal božstva, keď sa stal človekom. Hovorí nám, že sa vzdal všetkých výhod a predností svojej božskej podoby a úradu a prijal ponížený stav človeka.

Kološanom 2, 9 hovorí o **vtelenom** Kristovi: „***Lebo v ňom prebýva všetka plnosť božstva telesne...***“ Keď prišiel Ježiš v telesnej podobe, naozaj sa nezbavil svojho božstva. Bol naplnený božstvom telesne. My môžeme byť naplnení vierou. „***A viera je podstatou toho, na čo sa človek nadeje, presvedčením o veciach, ktoré sa nevidia.***“ (Žid 11,1) Kristus bol naplnený telesne. Aj preto ste mohli príležitostne vidieť v ňom prebývajúce božstvo. V Jeho živote bolo niekoľko prípadov, keď božstvo prebleslo cez ľudský zjav. (DA 590.4) To preto, že ten ľudský stan bol naplnený telesne.

Vráťme sa späť k svätostánku na sinajskej púšti. Ako sme si už povedali, je to symbol Krista v tele. Za tým účelom bola postavená: „*A spravia mi svätyňu, aby som býval prostred nich.*“

(2 Moj 25,8) Boh v tom stane skutočne prebýval a jeho prítomnosť sa zjavovala v šekine – aure, ktorá ho zahalovala. Rovnako to bolo aj s naplnením tohto predobrazu. Naplnil sa tak, že Kristus prebýval v tele.

Review and Herald, 15. jún 1905: „*On, Kristus, zahalil svoju božskosť odevom ľudskej podoby, ale od svojho božstva neupustil.*“ Takže síce Kristus prijal ľudskú podobu, božstvo si ponechal. „*Božsko-ludský Spasiteľ prišiel, aby sa postavil na čelo padlého ľudstva a prežival to, čo oni, od detstva až po dospelosť.*“

Bible Commentary, zv. 5, str. 1113, nám opäť poukazuje na skutočnosť, že nebol len človekom, ale aj Bohom: „*Zmenila sa ľudská prirodzenosť Máriinho Syna na božskú prirodzenosť Božieho Syna? Nie. Tieto dve prirodzenosti boli tajomne zmiešané v jednej osobe, v človeku Ježišovi Kristovi. V ňom prebývala plnosť božstva telesne. Keď bol Kristus ukrižovaný, bola to jeho ľudská prirodzenosť, ktorá zomrela. Nekleslo a nezomrelo však božstvo, to by bolo nemožné.*“ Keď premýšľame o tom, že nekonečná, večná a všemohúca osoba Božstva sa rozhodla, že sa narodí ako malé bezmocné dieťa biednym rodičom – vidiečanom, je to absolútne nepochopiteľné. Tá zhovieavosť, obeta a ochota zmariť seba samého, je nádherným zjavením Božieho charakteru – Božej slávy. Spomeňte si na Kristove slová: „*Kto mňa videl, videl Otca...*“ (Ján 14,9)

Youth's Instructor, 21. november 1895: „*Čím viac premýšľame o Kristovi, ako prišiel na zem ako bábätko, tým nádhernejším sa to zdá. Ako je možné, že bezmocné bábätko v betlehemských jaslách je stále božským Božím Synom? Hoci tomu nemôžeme rozumieť, môžeme veriť, že ten, ktorý stvoril svety, sa pre nás stal bezmocným bábätkom. Hoci bol väčší než hociktorý z anjelov, dokonca taký veľký ako Otec na nebeskom tróne, stal sa jedným z nás. V ňom sa stal človek a Boh jedným, a práve v tejto skutočnosti nachádzame nádej pre naše padlé ľudstvo.*“

Takže odpoveď na našu otázku, ako mohol byť Kristus odbleskom Otcovej slávy, hoci bol človekom, sčasti znie, že nebol len človekom, ale aj Bohom. Odpoveď však spočíva aj v tom, že On bol jedinečný aj ako človek. A tu zachádzame na veľmi sporné územie. Priatelia, je rozhodne nutné, aby sme správne chápali ľudskosť Ježiša Krista ako aj to, že bol Bohom.

Myslím, že v našej cirkvi nie je nikto, kto by neuznával, že Kristus mal božskú prirodzenosť. Vládne v nej však značná rozmanitosť názorov ohľadne Kristovej ľudskej prirodzenosti. V tomto spočíva celý spor. Ako som už spomenul, je mi do plaču, keď vidím, ako ne-kristovsky sa vieme správať, keď sa rozprávame o Kristovej prirodzenosti. Spôsobuje to medzi nami veľký rozkol, a nie je to žiadna druhoradá záležitosť priateľa. Je to veľmi dôležité...

Ježiš Kristus je srdcom a jadrom celého plánu spasenia. To, čo urobíme s Ním, ovplyvní celý plán spasenia. Čo urobíme s Kristom, urobíme aj s celým týmto plánom. To je dôvod, prečo aj samotný plán spásy chápeme tak radikálne odlišne. Od základu totiž odlišne chápeme toho, v ktorom máme spásu – Ježiša Krista a jeho ľudskú prirodzenosť. Poďme sa na to pozrieť bližšie. Nevieť, aké ste si vytvorili názory v tejto oblasti, no mohli by ste ich odložiť bokom? Budeme vstupovať na svätú pôdu.

Pamätáte sa, keď Mojžiš na Sinajskej púšti strážil ovce? Uvidel horiaci krik, a keď sa k nemu priblížil, Pán mu povedal: „*Nepribližuj sa sem! Sozuj svoju obuv so svojich nôh, lebo miesto, na ktorom stojíš, je svätá zem.*“ (2 Moj 3,5) Inšpirácia nám konkrétne hovorí, že horiaci ker bol predobrazom Ježišovho vtelenia... (DA 23.2) Symbolom Krista v tele. Ten krik bol obklopený ohňom. Nebolo to nič zvláštne, že ker horel. Mojžiš videl také kry už predtým. Na tomto kríku však bolo naozaj pozoruhodné a skutočne zázračné to, že nezohorel.

A na Božej prítomnosti v ľudskom tele je také zázračné práve to, že prebývajúcce božstvo a nekonečná sláva božstva nestrávil ten ľudský stan, v ktorom prebývala. Predsa Božia sláva je ohňom spalujúcim pre hriech. (Žid 12,29)

Ak chceme premýšľať o tejto záhade všetkých záhad, musíme si vyzuť topánky našich predsudkov a musíme byť pokorného, učenlivého ducha. (GC 599.1) Musíme dovoliť inšpirácii, aby viedla naše chápanie, nie naopak. Je také jednoduché, prísť so svojimi predsudkami, študovať Božie slovo, a potom ich vnútiť inšpirácii. Častokrát sami dopĺňame a domýšľame ducha pro-rockého, len aby podporoval naše teórie. Uisťujem vás, že sme toho skutočne schopní. Ak to správne vyberiete, vystrihnete a nalepíte, môžete inšpiráciou podporiť takmer všetko. Nech nám Boh pomáha, aby sme poslúchli a vyzuli sa zo sebestačnosti, zo svojich filozofií a predsudkov, a s učenlivým duchom uvažovali nad touto veľkou záhadou...

Nuž, Ježiš prijal ľudskú prirodzenosť. Rimanom 8,3: „*Lebo to, čo bolo nemožné zákonu, nakoľko bol slabý skrze telo, to vykonal Boh poslúč svojho Syna v podobnosti tela hriechu...*“ Všimnite si priatelia, že Pavol tu úmyselne, veľmi presne a starostlivo používa slovo „podoba.“ Nehovorí, že „čo bolo nemožné zákonu, nakoľko bol slabý skrze telo, to vykonal Boh poslúč svojho Syna v tele hriechu...“ Pavol nehovorí, že Ježiš bol poslaný v hriešnom tele. Hovorí, že bol poslaný „*v podobnosti tela hriechu...*“ Má to slovo „podoba“ nejaký význam? Áno, má. Mimochodom, to isté slovo sme si všimli v liste Filipanom, 2. kapitole, 7. verš: „*stal sa podobný ľuďom...*“ Slovo „podoba“ používame, keď existujú určité podobnosti, ale aj rozdiely.

Keď Kristus prišiel ako človek, nebol len človekom, bol aj Bohom. Preto Pavol hovorí, že Ježiš bol „*podobný ľuďom,*“ a že prišiel „*v podobnosti tela hriechu...*“ On bol súčasne aj Bohom. Slovo „podoba“ hovorí, že sú nejaké podobnosti, ale počíta aj s rozdielmi.

Je dôležité, aby sme sa tu zamysleli nad tým, čo sa stalo s ľudskou prirodzenosťou pri páde. Na ľudskej prirodzenosti sú dva následky hriechu, a chcem, aby ste ich spolu so mnou rozpoznali. Prvý môžeme opísať takto: človek sa nakazil hriechom. Čo infikovalo ľudské srdce pri páde? Sebeckto.

Spomeňte si, ako ho definovala inšpirácia: „*...sebeckto nahradilo lásku.*“ (SC str.17) Je sebeckto hriech? Samozrejme. „*Pod nadpis 'sebeckto,' spadla každý iný hriech.*“ (4T 384.3) Sebeckto je podstatou všetkých hriechov. Sebeckto je duch, ktorý zahŕňa všetky hriechy. Rovnako ako láska vedie k poslušnosti, tak sebeckto vedie k neposlušnosti. Sebeckto je satanov duch, láska je Kristov duch. Keď sebeckto nahradilo lásku, ľudská prirodzenosť sa nakazila hriechom, a to spôsobilo morálne narušenie celej ľudskej bytosti, zvané zvrátenosť. (Mar 153.5) Teda človek sa nakazil hriechom a stal sa mravne zvráteným. Všetky schopnosti, ktoré pred pádom používal na potešenie a oslavu Boha, a ktoré ovládala láska, po páde začalo riadiť sebeckto. A teraz ich používa na potešenie a oslavu svojho ja. Došlo k zásadnému morálnemu narušeniu. Teraz má človek sklon k zlému (2MR 269.1), tendenciu k sebauspokojovaniu a sebaoslavovaniu. Toto je náказа hriechom, jeden z dôsledkov pádu.

Sledujte druhý dôsledok. Následkom pádu bol človek hriechom taktiež ovplyvnený. Uvediem príklad: Hriech ho obral o prístup k stromu života. (1 Moj 3,22) Odvtedy už nemal ten úžasný prístup k zdroju, pomocou ktorého sa jeho životná energia obnovovala, a preto začal chátrať. Stal sa smrteľným. Samo osebe to nie je hriešne, je to dôsledok hriechu. Toto je tzv. nevinná slabosť, ktorá vyplýva z hriechu. Nie je hriechom byť smrteľný, je to len dôsledok hriechu. Hriešne je byť zvrátený.

1.následok – náказа hriechom	2.následok – ovplyvnenie hriechom
Keď sa človek nakazil hriechom, stal sa nemorálnym.	Keď bol človek ovplyvnený hriechom, stal sa smrteľným.
Keď sa človek nakazil hriechom, stal sa zvrhlým.	Keď bol človek ovplyvnený hriechom, začal chátrať.
Keď sa človek nakazil hriechom, všetky jeho schopnosti sa pomiatli.	Keď bol človek ovplyvnený hriechom, všetky jeho sily a schopnosti upadli.

Rozumiete, čo sa vám tu snažím jemne odlíšiť? Všetko, čo sa týka náказы hriechom nazývame „hriešne sklony,“ ktoré samotný hriech spôsobujú a všetko čo spadá pod ovplyvnenie hriechom nazývame „nevinné slabosti,“ ktoré sú dôsledkami hriechu.

Adam pred pádom nebol hriechom ani nakazený, ani ovplyvnený. Nemal hriešne sklony, ani nevinné slabosti. Absolútne nič ho neťahalo k zlému, a nebol náchylný k úpadku, či smrteľnosti. Po páde má však oboje.

Čo na seba prijíma ten druhý Adam, Ježiš Kristus? Ako správne chápať Pavlove slová, keď hovorí, že prišiel „v podobnosti tela hriechu...?“ Prijíma všetky ovplyvnenia, ale žiadnu mravnú skazenosť. Kristus vzal na seba prirodzenosť, ktorá bola oslabená 4 000 rokmi. (DA 117.1)

Najzrejmejšou veličinou bol jeho telesný vzrast. Bol vysoký ako Adam? Inšpirácia nám dáva vcelku jasný obraz, aký vysoký bol Adam (asi 4,5 metra), a aby vážil úmerne tej výške, musel by mať asi 1 100 kíl. Bol úžasným stvorením, priateliam. No pozrite sa, čo sa s ľudstvom stalo po páde. Zmenila sa priemerná dĺžka života, a to najmä po potope a zaradení mäsa do jedálňička. (PC 1.3) Tento prudký pokles nám jasne poukazuje na to, že druhý Adam nemohol mať výšku 4,5 metra. Podľa inšpirácie je o hlavu vyšší ako priemerný muž, ale určite nie je taký vysoký ako Adam. Táto telesná schránka 4 000 rokov upadala. Postihlo to aj mozog? Samozrejme. Preto sú jeho mentálne schopnosti oslabené. Najvyššou funkciou mentálnych schopností je predsa duchovná prirodzenosť, a tá je tiež oslabená. Kristus teda prijíma „podobnosť tela hriechu,“ ktoré nesie oslabenie spôsobené 4 000 rokmi. Bol Kristus smrteľný? Áno. Kristus mal všetky tie nevinné slabosti.

Podlieha však nemravnosti, priateliam? Je mravne skazený a sebecký? Rozhodne a čo najďoraznejšie nie! **Keby bol Kristus prijal niečo zo sebeckva, ktoré je samo osebe hriechom, sám by bol býval hriešny. A keby bol býval nejako hriešny, nemohol by byť našim zástupcom. Kristus musel byť úplne bez hriechu, aby mohol umrieť na kríži za naše hriechy. Ak by bol nejako hriešny, potom by musel umrieť sám za seba.** Pochopte to, prosím.

Bible Commentary, zv. 5, str. 1131: „Prevezmúc na seba ľudskú prirodzenosť v jej padlom stave, sa Kristus ani pri najmenšom nepodielal na jej hriechu. Podliehal telesným neduhom a slabostiam, ktoré človeka obklopujú, aby sa naplnilo, čo bolo povedané skrze proroka Izaiáša, ktorý povedal: On vzal naše nemoci a naše neduhy niesol.‘ Dotýkali sa ho pocity našich slabostí a bol pokúšaný vo všetkom tak, ako my. A predsa ‚nepoznal hriechu.‘ On bol ‚bezvadný a nepoškvrený baránok.‘ **Nemali by sme mať pochybnosti o dokonale bezhriešnej ľudskej prirodzenosti**

Krista.“ Je to veľmi jasný citát. Inšpirácia hovorí, že by sme nemali mať pochybnosti nie o relatívnej, ale o dokonalej bezhriechosti ľudskej prirodzenosti Krista. Ak totiž nejakým spôsobom pochybujeme o dokonale bezhriechnej ľudskej prirodzenosti Krista, nemáme potom istotu, že máme zástupcu, ktorý je dostatočne spravodlivý na to, aby zomrel za naše hriechy. Nesmieme o tom pochybovať.

Ďalej môžeme získať veľmi hlboký náhľad do ľudskej prirodzenosti Krista, keď si vypočujeme, čo hovorí Otcovi tesne predtým, ako prijal telo, ktoré mu ustrojil. (Žid 10,5) Poďme si ten rozhovor vypočuť do 40. Žalmu. Dovoľujem si to urobiť, lebo v 10. kapitole listu Židom Pavol cituje presne túto pasáž. Tie slová podľa neho vyslovil Kristus tesne predtým, ako prijal telo, čo mu bolo pripravené. Môžete si to preštudovať hlbšie, ak chcete.

Žalm 40: „*Bitnej obeti a posvätného daru oltárneho si nechcel; uši si mi otvoril. Zápalnej obeti a obeti za hriech si nežiadal. Vtedy som povedal: „Hľa, idem, ako je o mne napísané v knihách.“* Kam ide? Na planétu Zem, aby prijal telo, čo bolo preňho prichystané, a aby sa narodil ako dieťa v betlehemských jasiach. Kristus hovorí Otcovi v 9. verši: „Činiť tvoju vôľu, môj Bože, si želim, a tvoj zákon je v mojich vnútornostiach.“

Keď sa Kristus stal človekom, priatelia, či zákon bol v Jeho srdci? Boží zákon. V srdci mal Boží zákon. To zákon lásky ovládal ľudské srdce vteleného Krista. To nám opäť potvrdzuje pohľad na svätýňu, ako symbol Krista v ľudskom tele. Aký zákon bol napísaný na kamenných doskách? Bol to azda zákon sebeckta, ktorý sme všetci zdedili a máme ho zapísaný v srdci? Nie, bol to zákon lásky.

Steps to Christ, str. 61: „... ak v nás prebýva Božia láska, naše pocity, myšlienky, zámery a činy budú v súlade s Božou vôľou, vyjadrenou v príkazoch Jeho svätého zákona... Spravodlivosť je definovaná normou svätého Božieho zákona, ktorý je vyjadrený v prikázaniach daných na Sinaji... Ešte pred príchodom na zem sám Ježiš o sebe povedal: „Činiť tvoju vôľu, môj Bože, si želim, a tvoj zákon je v mojich vnútornostiach.“ A tesne pred nanebovstúpením povedal: „ostríhal som prikázania svojho Otca a zostávam v jeho láske.“

Kristus mal po celý svoj ľudský život vo svojom srdci vpísaný Boží zákon, zákon lásky. Nemal ho tam však len vpísaný, On ho aj dokonale poslúchal. Práve preto priatelia, bol Ježiš Kristus dokonalým zjavením Božieho charakteru, a to od samého začiatku. Kristus sa nikdy nemusel obrátiť – nikdy nemusel prísť ku krížu ako my všetci a volať: „Stvor mi čisté srdce, ó, Bože, a obnov priameho ducha v mojom vnútri.“ (Ž 51,12) Nemusel sa znovuzrodiť, keďže pri svojom prirodzenom narodení mal Boží zákon už vpísaný vo svojom srdci. Bol jednorodený, jedinečne splodený.

„*Monogenes*“ v gréčtine znamená „jedinečne počatý Boží Syn.“ Lukáš nám dáva nazrieť do Kristovho jedinečného postavenia pri počatí a narodení. **Lukáš 1,35: „A anjel odpovedal a riekol jej: Svätý Duch príde na teba, a moc Najvyššieho ti zatóni, a preto aj to splodené sväté bude sa volať Syn Boží.“** Ježiša pri narodení nazvali svätým. Dá sa to azda povedať o inom človeku, keď sa narodí? Nie celkom. Od prírody sme deťmi hnevu. (Ef 2,3) Dávid o nás všetkých vyznáva: „Hľa, v nepravosti som splodený, a v hriechu ma počala moja matka.“ (Ž 51,7) Prečo sa rodíme hriešni? Lebo nás splodili hriešni rodičia. No je tu niekto Jedinečný. Kto Ho splodil, priatelia? Duch Svätý. **Preto je Ježiš pri narodení svätý. Duch Svätý nespodí nič nesväté.** Toto narodenie a splodenie robí Krista Jedinečným. Preto keď Ježiš rástol, nikdy sa nesprával hriešne – ani predtým ako dosiahol vek zodpovednosti a ako začal poznávať rozdiely medzi dobrým a zlým. Vždy dokonale zjavoval svojho Otca.

Youth's Instructor, 8. september 1898: „*Nikto, kto sa pozeral na detsky úprimnú tvár, žiariacu nadšením, nemohol povedať, že Kristus bol ako iné deti. Bol Bohom v ľudskom tele. (1 Tim 3,16) Keď ho spoločníci nabádali na zlé, cez ľudský zjav prebleslo božstvo*“ – a to bol Kristus ešte len dieťa – „...*a rozhodne to odmietol. V momente rozlíšil správne od nesprávneho.*“ Lebo v srdci mal napísaný Boží zákon. Čítame ďalej: „...*a postavil hriech do svetla Božích prikázani, zákon držal ako zrkadlo, ktoré odrážalo svetlo na zlo.*“ Je to pozoruhodné. Ježiš nebol ako ostatné deti...

Ďalej sa z rozhovoru medzi Otcom a Synom dozvedáme: „Činiť tvoju vôľu, môj Bože, si želám...“ Ľudská vôľa Ježiša Krista bola od samého začiatku jeho ľudskej púti dokonale podriadená a zladená s Božou vôľou. Netvrdím to zo svojej hlavy. Duch prorocký nám to dosvedčí.

Signs of the Times, 29. október 1894: „*On, Ježiš Kristus, začal život...*“ Kedy začínate žiť? Kedy sa začína život? Mohli by sme povedať, že aj toto je ďalší sporný bod. Kvôli problému s potratni sme sa začali rozchádzať v názoroch, kedy sa život začína. No snáď sa všetci zhodneme aspoň na pôrode... Život sa začína prinajmenšom pri narodení. Osobne ale verím, že je to ešte skôr, a to pri počatí... „*On, Ježiš Kristus, začal život, prešiel jeho skúsenosťami a svoj životný záznam ukončil s posvätenou ľudskou vôľou.*“ Priatelía, vôľa je ovládajúca sila v ľudskej prirodzenosti, sila rozhodovania, sila voľby. Dá sa to povedať o niektorom inom človeku, ktorý sa kedy narodil na Zemi padlým rodičom? My nezачíname život s posvätenou ľudskou vôľou. „*Pretože myseľ tela je nepriateľstvom naproti Bohu, lebo sa nepodriadiuje zákonu Božiemu, lebo sa ani nemôže podriadiť!*“ (Rim 8,7) V tomto stave sa všetci rodíme – v stave vzbury. Naša vôľa sa búri proti Božiemu zákonu. Pýtate sa prečo? Nuž, lebo ju tyranizuje zákon sebeckva. Preto sme od prirodzenosti v nepriateľstve voči Bohu a Jeho zákonu. Zjavne preto sa od nás Ježiš trochu líši. Ježiš „*začal život, prešiel jeho skúsenosťami a svoj životný záznam ukončil s posvätenou ľudskou vôľou.*“ No pozrite sa na to, čo hovorí ďalšia veta. Tu prichádzame do konfliktu, priatelía. „*Bol pokúšaný vo všetkom podobne nám, no pretože svoju vôľu zachovával v podriadení a posvätení, nikdy sa ani v najmenšom nepriklonil vykonať nič zlé, alebo čo len náznakom prejaviť rebeliu voči Bohu.*“ Zaujímavo to ide do hĺbky.

Ježiš začal svoj život s posvätenou ľudskou vôľou, a predsa nemal ani najmenší sklon k zlému, nikdy sa ani len nepriblížil k vz bure voči Bohu. Dozvedáme sa, že tiež zakúšal pokušenie. **Židom 4,15:** „*Lebo nemáme veľkňaza, ktorý by nemohol súcitiť s našimi slabosťami, ale pokúšaného vo všetkom, podobne nám, bez hriechu.*“

Máme tu rovnaké slovo, od rovnakého autora. Toto je už tretie miesto, kde Pavol používa slovo „podobne.“ Pamätajte si tieto miesta:

1.krát je to Filipanom 2,7: „...*podobný ľuďom...*“

2.krát je to Rimanom 8,3: „...*v podobnosti tela hriechu...*“

3.krát je to Židom 4,15: „...*pokúšaného vo všetkom, podobne nám...*“

Tu si kladieme základy na širšie uvažovanie. Dostávame sa k veľmi zaujímavému materiálu:

Židom 4,15: „*Lebo nemáme veľkňaza, ktorý by nemohol súcitiť s našimi slabosťami, ale pokúšaného vo všetkom, podobne nám, bez hriechu.*“ Práve tu je náš problém. Ako mohol byť Kristus pokúšaný vo všetkom ako my, a predsa byť bez hriechu? A všimnite si, že Pavol nemá na mysli len to, že Kristus nespáchal žiadny hriech... Nejde tu len o to... **Je síce pravda, že Kristus nikdy nezhršil, ale Pavol hovorí, že nemal ŽIADNY hriech. Bol bez hriechu – HRIECHU.**

Zamyslite sa nad tým. Čo je koreňom všetkého hriechu? Sebeckto. Kristova bezhriešnosť je úplná a dokonalá – zahrňa to celú Jeho bytosť. Písmo to vysvetľuje v 1. Petrovej 2,22: „...*neučinil*

hriechu...“ Inak povedané, je bezhriешny v správaní, slovách a činoch. No tiež o Ňom hovorí 2. Korinťanom 5,21: *„...nepoznal hriechu...“* Tu je reč o bezhriешnosti charakteru, myšlienok a pocitov. A po tretie o Kristovi čítame v 1. Jánovej 3,5: *„...hriechu v ňom niet.“* To znamená, že Kristus je bezhriешny na úrovni Jeho prirodzenosti. V samotnom duchu a túžbach bol Ježiš bezhriешny. **Problém je ale v tom, ako mohol byť teda dokonale bezhriешny, a predsa byť pokúšaný vo všetkom ako my?** Je to tajomstvo, milí priatelia. Uvedomte si však, že tajomstvá nie sú veci, ktorým sa nedá porozumieť, ale sú to skryté veci, ktoré nepochopíme bez pomoci Ducha Svätého. Nedá sa plne vysvetliť, ako mohol byť Kristus, hoci bol bezhriешny, pokúšaný vo všetkom tak ako my, a ani sa o to nebudem pokúšať. No chceme sa s vami podeliť o to, čo nám bolo zjavené. A zjavené veci patria nám a našim deťom. (5 Moj 29,29)

Niektoré vzácné náhľady mi pomohli porozumieť, ako mohol byť Kristus úplne bezhriешnym, (aby mohol byť našim Zástupcom) a zároveň dokonale účastným (aby nám mohol byť skutočným Príkladom). Je to rébus: **Ako môže byť Kristus náš bezhriешny Zástupca a zároveň náš súcitný Vzor?**

Je vcelku ľahké prijať postoj o Kristovej ľudskej prirodzenosti, ktorá ho robí našim bezhriешnym Zástupcom. Jednoducho povieme: „Mal prirodzenosť Adama pred pádom.“ A skutočne tomu verí veľa ľudí. Na druhej strane je tiež celkom ľahké tvrdiť, že Kristus je náš súcitný Vzor, keď jednoducho povieme: „Mal prirodzenosť Adama po páde.“ A práve tu sa začína naša polemika...

Neviete si ani predstaviť, koľkokrát ma ľudia oslovili s otázkou: „Čomu veríš ty? Veríš, že Kristus mal prirodzenosť Adama pred pádom, alebo prirodzenosť Adama po páde?“ Potom prešľapujú na mieste a dychtivo čakajú čo odpoviem, aby ma mohli buď objasniť ako brata, alebo zavrhnuť ako bludára.

Bratia a sestry, nebudem preháňať, keď poviem, že toto sa stalo v mnohých kruhoch akýmiś lakmusovým papierikom, ktorým testujú, či ste naozaj adventista siedmeho dňa, alebo nie. Vždy, keď dostanem túto otázku, ťahá ma to k jednej z dvoch odpovedí. Prvou a najjednoduchšou odpoveďou je: „Viete, potrebujeme ešte tretiu možnosť.“

Chvála Pánovi, že máme aj tú tretiu možnosť. A ak ich skutočne chceme zmiast, poviem čosi ako: „Nuž, *žiadnu*, alebo obidve... Podľa toho, o ktorom aspekte dôsledku hriechu na ľudskú prirodzenosť teraz hovoríš.“

Trošku sa v tom zorientujme:

Pozrite, ak hovoríte o mravnej skazenosti, Ježiš mal prirodzenosť Adama ...pred pádom.

Ak hovoríte o zoslabení, či degenerácii, Ježiš mal prirodzenosť Adama ...po páde.

Ak hovoríte o nákaze hriechom, mal prirodzenosť Adama pred pádom.

Ak hovoríte o poškodení hriechom, mal prirodzenosť Adama 4 000 rokov po páde.

Rozumiete tomu? Pri tejto otázke sa musíme trochu hlbšie zamyslieť. Trvám na tom, že rozdelenie typu: buď „prirodzenosť Adama pred pádom,“ alebo „prirodzenosť Adama po páde,“ je veľmi povrchný pohľad na vec. Nezameriava sa na celý obraz. Je pre nás výzvou pochopiť Kristovu prirodzenosť, ktorá mu dovoľuje byť našim bezhriешnym Zástupcom, ako aj našim súcitným Vzorom.

Pozrite, ak zájdete do krajnosti v snahe urobiť z neho svojho bezhriешneho Zástupcu, urobíte ho napokon takým svätým a odlišným od vás, že sa s vami nebude môcť v ničom stotožniť, a ani vy s Ním. Potom máte problém, lebo vás to dovedie na nesprávnu cestu. Skončíte pri

pláne spasenia, kde Ježiš urobil všetko, a vy sa len prikryjete Jeho spravodlivosťou a o nič sa viac nestaráte. Ste za vodou a slobodný – to je lacná milosť.

No ak svoju snahu urobiť z neho súcitný Vzor preženiete a prílišne zdôrazníte Jeho podobu s nami, takže je taký ako my, čo tým spôsobíte? Ničíte tým Jeho schopnosť byť našim bezhriешným Zástupcom, lebo ho robíte hriешným. Ak ho však urobíte hriешným, potom Kristus musel umrieť na kríži za seba a svoje hriechy a my máme veľký problém. Preto musíme mať bezhriешneho Spasiteľa.

Pozrime sa na tento citát – Signs of the Times, 17. marec 1887: *„Môžeme mať pokoj, ktorý presahuje chápanie, ale bude nás to stáť zápasy so silami temnoty, kruté boje proti sebeckvu a vrodennému hriechu.“* Fiha! Je tu reč o nejakom vrodennom hriechu.

Priatelia, je zrejmé, že hriech zahŕňa hlbší rozmer ako len naše správanie. Je to vrodenný hriech. Čo je prosím vás vrodenný hriech? Je to sebeckvo. V prvých kapitolách sme si uviedli citát z Historical Sketches, str. 138: *„Sebeckvo je vpísané do nášho samotného bytia. Dostalo sa k nám ako dedičstvo.“* To znamená, že sebeckvo je vrodené.

Naše deti sú podľa zákona dedičnosti prirodzene sebecké. Bol Ježiš ako malé dieťa prirodzene sebecký? Nie, určite nebol, lebo ak by bol prirodzene sebecký, prejavil by aj sebecké správanie, prinajmenšom kým by sa neobrátil.

No musel sa Kristus vôbec obrátiť? Musel On niekedy prijať nové srdce? To rozhodne nie. Nemal vrodenný hriech. V Review and Herald, zo 4. mája 1886 autorka píše o tzv. *„vrodennom zle prirodzeného srdca.“* Pozrite, ako Adamovi potomkovia máme všetci prirodzený sklon k zlému – síle, ktorej bez pomoci neodoláme.

Education, str. 29: *„Následok jedenia zo stromu poznania dobrého a zlého sa zjavne prejavuje v skúsenosti každého človeka.“* Všimnite si, že sa to prejavuje v skúsenosti každého. Zahŕňa to všetkých, bez rozdielu. *„V jeho prirodzenosti je sklon k zlému, sila, ktorej bez pomoci, nemôžeme odolať.“* Takže je nám tu jasne oznámené, že všetci máme následkom jedenia zo stromu poznania dobrého a zlého sklon k zlému, teda k síle, ktorej bez cudzej pomoci neodoláme.

Ježiš rozhodne sklon k zlému nemal. Pozrite sa na inšpirovaný citát z knihy The Faith I Live By, str. 49: *„On je bratom v našich slabostiach, ale nie v tom, že by mal rovnaké vášne. Pretože bol bezhriешný, jeho prirodzenosť sa s odporom odvracala od zla. Znášal duševné zápasy a muky vo svete hriechu... On mohol zhrešiť, on mohol padnúť, no ani na sekundu v ňom nebol sklon k zlému.“*

Kristus sa s odporom odvracal od zla. Jemu sa zlo prirodzene protivilo. Zlo vnímal ako bolestné a strašne odporné. No ani na chvíľu v ňom nebol sklon k zlému. Ako je potom možné, aby bol Ježiš, s prirodzenosťou, ktorá sa od zla s odporom odvracala, pokúšaný *„vo všetkom, podobne nám,“* ktorí máme sklon k zlu? (Žid 4,15) Vidíte ten problém?

Zaobráňam sa touto otázkou preto, lebo sú medzi nami mnohí, ktorí trvajú na tom, že Kristova prirodzenosť sa zhoduje s tou našou v každom smere – teda aj so všetkými hriешnými sklonmi, ktoré máme. Myslia si totiž, že Kristus nevyhnutne musel mať takú prirodzenosť, aby mohol byť pokúšaný vo všetkom tak ako my. Ale ja sa chcem s vami podeliť o chápanie, ktoré nám dovoľí vidieť, ako Kristus môže byť pokúšaný *„vo všetkom, podobne nám,“* a predsa byť absolútne bezhriешný, bez akéhokoľvek sklonu, či náchylnosti k zlému.

Pavol teda hovorí, že Kristus bol pokúšaný *„vo všetkom, podobne nám...“* (Žid 4,15) Poznáme len 3 druhy pokušenia. Všetky sú zaznamenané v 1. Jánovej 2,16: *„Lebo nič z toho, čo je na svete – žiadosť tela, žiadosť očí a chlubná pýcha života, nie je z Otca, ale je zo sveta.“*

Sú to teda:

1. žiadosť tela
2. žiadosť očí
3. pýcha života

Inšpirácia nám hovorí, že pod tieto tri hlavičky spadajú všetky pokušenia. Každé pokušenie, ktoré na nás dolahne, spadá pod jednu z nich. (RH, 5. júl 1892, ods. 10) Rozoberme si ich bližšie...

Prvá je „žiadosť tela.“ Čo to vlastne je? Môžeme to nazvať „senzualizmus.“ Je to modlárska láska k pôžitku.

„Žiadostou očí“ je „materializmus:“ chceš mať to, čo vidíš. Je to modlárska láska k svetu a všetkému, čo nám ponúka.

„Pýcha života“ je „egoizmus,“ teda modlárske milovanie seba.

Sami teda vidíte, že máme tri kategórie pokušení. Vyzývam vás, aby ste si niekedy sadli a skúsili premýšľať o akomkoľvek pokušení, do akého ste sa kedy dostali. Zistíte, že spadá pod jednu z týchto troch hlavičiek: senzualizmus, materializmus alebo egoizmus.

Pozrite sa teraz na niečo veľmi zaujímavé a dôležité. Práve v týchto troch oblastiach pokúšal satan našich prvých rodičov v raji a spôsobil pád človeka. 1. Mojžišova 3,6: „*A žena videla, že je strom dobrý na jedenie z neho,*“ – tu máme žiadosť tela – „*že je žiadostou očiam*“ – tu máme žiadosť očí – „*a že je to prežiadúcný strom, aby urobil človeka rozumným,*“ – tu máme pýchu života – „*tak tedy vzala z jeho ovocia a jedla a dala spolu i svojmu mužovi, a jedol.*“ Načrime hlbšie...

Keď boli naši prví rodičia pokúšaní v týchto troch oblastiach, mali sklon k zlému? Mali vrodenný hriech? Samozrejme, že nie. Práve vyšli zo Stvoriteľovej ruky. Boli úplne bezhriešni. A hoci človek bol bezhriešny, bol pokúšaný presne v týchto troch oblastiach. Z toho teda môžeme usúdiť, že nemusíte byť hriešni, aby ste mohli byť pokúšaní v týchto troch oblastiach.

Musíte byť hriešni, aby ste boli schopní podľahnúť pokušeniu? Nie. Dôkazom toho je opäť Adam a jeho žena. Podľahli, hoci boli úplne bezhriešni. Uvedomte si, že Satan apeluje na bezhriešnu pred-pádovú verziu toho, čo sa teraz stalo **žiadosťou tela, žiadostou očí a pýchou života.**

Vo svojom nepadlom stave mali ľudia túžbu vychutnávať si zmyslové potešenie, z ktorého sa im Boh umožnil tešiť. Napríklad sa tešili lahodnej chuti dobrého ovocia. Bolo na tej radosťi niečo hriešne? Nie. Lenže satan apeloval na túto Bohom danú túžbu tešiť sa zo zmyslového potešenia a snažil sa ich priviesť k uspokojovaniu spôsobom, ktorý Boh zakázal, teda jedením zakázaného ovocia. Keďže túto svätú túžbu naplnili spôsobom, ktorý Boh zakázal, stala sa nesväťou...

Boh im dal tiež túžbu získavať krásne veci. Eva videla, že strom je potešením pre oči. Bol proste nádherný. Satan apeloval na túto Bohom danú žiadosť získavať nádherné veci.

Naši prví rodičia mali túžbu po zdokonaľovaní sa. Tu zrazu sa im ponúkalo niečo, čo by ich urobilo rozumnými. Vlastne by boli ako Boh: poznali by dobro i zlo. Satan teda apeloval na túžby, ktoré dal Boh ľuďom pred pádom. Keď sa tieto túžby naplnili spôsobom, ktorý Boh zakázal, stali sa tým, čím sú dnes: po-pádová **žiadosť tela, žiadosť očí a pýcha života.**

Ježiš Kristus je druhý Adam. (1 Kor 15,45-47) Aby sme tomu lepšie porozumeli, pozrime sa na citát z Youth's Instructor, 2. jún 1898: „*Kristus je nazvaný druhým Adamom. V čistote a svätosti, spojený s Bohom a Ním milovaný, začal tam, kde začal aj prvý Adam. Ochotne prešiel územím, kde Adam padol a vykúpil jeho zlyhanie.*“

Otázka teraz znie: Začal Adam s hriešnou, zvrátenou prirodzenosťou? Nie, bol bezhriešny. A ten druhý Adam začal presne tam, kde prvý, s tým rozdielom, že prešiel tým územím, kde

Adam padol. Druhý Adam znášal dôsledky 4 000-ročného úpadku. Musel ich niesť, lebo musel nielen prejsť skúškou, v ktorej prvý Adam zlyhal, ale byť aj príkladom biednym, padlým smrteľníkom a ukázať im, ako môžu v Jeho milosti prekonať svoje každodenné skúšky a pokušenia. Práve preto musel byť ako Adam pred pádom – čo sa týka mravného stavu a bezhriechosti, a zároveň musel byť ako Adam po páde – čo sa týka úpadku a slabosti.

Pozrime sa na Signs of the Times, 9. jún 1898: „Kristus prišiel na zem vezmúc ľudskú podobu a stojac ako zástupca človeka, aby vo veľkom spore so satanom ukázal, že človek, ako ho Boh stvoril, v spojení s Otcom a Synom, môže poslúchať každú Božiu požiadavku.“ Vo veľkom spore ide o to, či človek, taký ako ho Boh stvoril môže, alebo nemôže dokonale poslúchať Boží zákon. Adam zjavne dokázal, že nemôže. Preto prichádza druhý Adam, aby dokázal, že človek, tak ako ho Boh stvoril, môže poslúchať Boží zákon dokonale.

Dokázal, že dokonca i padlý človek môže byť v jeho sile víťazom. Kristus musel byť vyskúšaný takým spôsobom, ktorý mu umožní dokázať, že dokonca aj padlý človek môže, v Jeho sile, zložiť každé pokušenie. Preto prichádza s veľmi dôležitými predpokladmi.

V prvom rade, inšpirácia nám hovorí, že je naňho položená tárcha vín, keď prechádza skúškou na púšti. (RH, 23. september 1890, odst. 3) Prečo? Lebo aj my musíme zápasiť s vinou. Takže znáša vedomie našich vín, naše hriechy boli naňho položené. V pokúšaní na púšti je ale niečo veľmi zvláštne. Koľkokrát je tam Kristus pokúšaný? Trikrát. Je to vari náhoda? Koľko je pokúšení? Sú tri... A On musí byť „...pokúšaný vo všetkom, podobne nám...“ (Žid 4,15)

Toto pokúšanie máme uvedené v Lukášovi 4,1-13 a v **Matúšovi 4,1-11**. „A diabol mu povedal: Ak si Syn Boží, povedz tomuto kameňu, aby sa stal chlebom! A Ježiš mu odpovedal a riekol: Je napísané, že človek nebude žiť na samom chlebe, ale na každom slove Božom.“ (Luk 4,3-4) Satan mu hovorí, aby ukojil svoju naliehavú a silnú chuť do jedla. Tu máme „žiadost' tela.“ „A diabol ho vyviedol na vysoký vrch a ukázal mu všetky kráľovstvá sveta v okamihu. A diabol mu povedal: Tebe dám všetku túto moc aj ich slávu, lebo je mne daná, a komu chcem, tomu ju dám. Ty teda, ak sa pokloníš predom mnou, všetko bude tvoje. A Ježiš odpovedal a riekol mu: Id' za mnou, satane, lebo je napísané: Pánovi, svojmu Bohu, sa budeš klaňať a jemu samému budeš svätoslúžiť.“ (Luk 4,5-8) Ukázal mu celý svet v panoráme. Máme tu „žiadost' očí.“ „A zaviedol ho do Jeruzalema a postavil ho na vrch na krídlo chrámu a povedal mu: Ak si Syn Boží, hod' sa odtiaľto dolu! Lebo však je napísané, že prikáže svojim anjelom o tebe, aby ťa ostrihali a že ťa uchopia na ruky, aby si snád neuderil svojej nohy o kameň. A Ježiš odpovedal a riekol mu: Je povedané: Nebudeš pokúšať Pána, svojho Boha! (Luk 4,9-12) Toto je jasná „pýcha života,“ vedúca k trúfalosti.

Rovnaké tri pokušenia, ktorými bol Adam pokúšaný v Edene a tie isté tri, s ktorými musíme aj my denne zápasiť. Bol Kristus pokúšaný „vo všetkých bodoch tak ako my?“ Určite bol...

Testimonies, zv. 3, str. 372: „On, ktorý nepoznal hriechu, stal sa hriechom za nás. S hroznou tárchou vín, ktorú niesol za naše hriechy, odolal strašnej skúške

1. „... chuti,“
2. „... lásky k svetu a poctám, a...“
3. „...pýchy vystatovačnosti, ktorá vedie k trúfalosti.“

Tu máme všetky tri pokušenia, ktoré sme práve načrtli u Lukáša. „Kristus odolal týmto trom veľkým hlavným pokúšeniam a zvíťazil nad nimi v prospech človeka, dosiahol preňho spravodlivý charakter;“ Chvála Bohu! „... lebo vedel, že človek to sám nemohol dokázať. Vedel, že v týchto troch bodoch bude satan útočiť na ľudstvo. Zvíťazil nad Adamom a hodlal pokračovať vo svojom diele,

kým by človeka načisto nezničil. Kristus vstúpil do tohto poľa v mene človeka, aby miesto neho porazil satana, lebo vedel, že človek to vo vlastnej sile nedokáže. Kristus pripravil človeku cestu vykúpenia svojím vlastným životom utrpenia, sebazaprenia a sebaobetovania, a svojím ponížením a konečnou smrťou. Priniesol človeku pomoc, aby mohol, nasledovaním Kristovho príkladu, sám zvíťaziť, tak ako Kristus zaňho zvíťazil.“

Pozrime sa teraz na prvé z tých troch pokušení. Chceme, aby ste si uvedomili, pochopili a ocenili hlboký význam toho, čím musel Kristus prejsť, prv než vôbec mohol byť pokúšaný v oblasti chuti. Všimnite si, že Kristus nemá zvrátenú hriješnu chuť. Má bezhriješny apetit. Od narodenia nemá žiadny sklon k zlému a vždy žil životom dokonalej poslušnosti. V oblasti chuti teda uňho niet ničoho zvráteného.

Vynára sa tu však otázka, ako môže byť v tejto oblasti vyskúšaný takým spôsobom, ktorý mu umožní byť účastným a zároveň správnym vzorom ľuďom so zvrátenou chuťou? Nuž, skôr ako bude pokúšaný v oblasti chuti, je bez jedla štyridsať dní a štyridsať nocí. Biblia hovorí, že „napokon zlačnel,“ (Mat 4,2) čo je zrejme jedno z najväčších zlačnení v Písme.

Keď sa začínate postiť, ste veľmi hladní. Nemám pravdu? Skúšali ste sa niekedy postiť? Prvý deň býva naozaj veľmi ťažký. Avšak na druhý deň chuť slabne a po chvíli už vôbec necítite hlad. A je zaujímavé, že hlad necítite až do chvíle krátko pred smrťou. Tesne pred smrťou telo neuveriteľne prudko zareaguje. Doslovne „kričí“ po jedle. Je to najsilnejší impulz, aký môže ľudské telo zažiť tesne pred smrťou.

Vráťme sa na pušť. Satan pozoruje Spasiteľa a každý jeho krok. Všetky plány má už hotové. Pracoval na nich štyritisíc rokov. Svoj program si dokonale naplánoval, a chce zasiahnuť Krista pokušením chute. Veď práve tam uspel, keď spôsobil pád človeka...

Satan si uvedomuje, že má najlepšiu šancu, keď príde s pokušením v oblasti chuti, a to vtedy, keď je nanajvýš pravdepodobné, že Kristus chuti podľahne. Pozná ľudskú fyziológiu a čaká. Vie, že Kristovo telo sa napokon začne zmietat' v kĺboch z neuveriteľne silných a bodavých bolestí hladu. Počíta dni a zvedavo čaká, kedy sa to začne. Kristus to vydržal skutočne dlho. Bol neuveriteľne zdravým príkladom. No satan vie, že skôr či neskôr, sa nalomí a dostane kĺče. Čaká na tú pravú chvíľu. A keď vidí, že sa to na štyridsiaty deň začína, prichádza a vraví: „Ak si Syn Boží, povedz tomuto kameňu, aby sa stal chlebom!“ (Mat 4,3) „A len tak na okraj, ak to neurobiš rýchlo, zomrieš.“

Priatelia, je to skutočne pokušenie nad naše chápanie, ak máme úplne porozumieť jeho intenzite a sile. Spomeňte si, Kristus bol pokrstený tesne pred odchodom na pušť. Keď vychádzal z vody, Boh mu povedal: „Toto je ten môj milovaný Syn, v ktorom sa mi zalúbilo.“

(Mat 3,17) Kristus musí závisieť výlučne od Božieho Slova. Vierou sa ho musí držať, keď ide o Jeho osobnú identitu. Satan ale prichádza s výzvou – inšpirácia to tiež doplní (DA 119,2) – a hovorí mu: „Vieš, ty si určite ten padlý anjel. V nebi bola vzbura a teba zjavne vyhodili. Chceme povedať, že si opovrhnutý Bohom aj človekom. Určite ty si ten padlý anjel. Ale ak si Boží Syn, dokáž to, a urob niečo, čo zvládne len Boh. Premeň kamene na chleby.“

Priatelia, keby nás niekto pokúšal, aby sme premenili kamene na chleby, bolo by to pre nás vôbec pokušenie? Určite nie, pretože to ani nedokážeme. No pre Krista to pokušením rozhodne bolo. Tí, čo trvajú na tom, že Kristus bol pokúšaný tak ako my... zdá sa, že keby sa len pozreli bližšie na Jeho pokušenie, museli by pripustiť, že v Jeho skúškach je niečo radikálne odlišné. Ja som nikdy nebol pokúšaný, aby som premenil kamene na chleby. Vy áno? Kristus však bol.

Jediným slovom, tým istým, ktoré stvorilo tento svet, mohol premeniť každý kameň na púšť na čerstvo upečený peceň chleba. Jediným slovom by to dokázal. Mohol by zahnať svoj hlad a dokázať, že nie je tým, čo mu nahováral nepriateľ a že je skutočne Boží Syn.

Uvedomte si, že práve toto pokušenie, Kristovi umožnilo súcítiť a stotožniť sa s hocijakým pokušením, ktoré padlý človek musí zakúsiť v oblasti **žiadosti tela**. A hoci bol Kristus silno pokúšaný v tejto oblasti chuti, neapelovalo sa na hriešnu chuť. Či bolo vari hriešne, že bol Kristus hladný po pôste, ktorý trval štyridsať dní a štyridsať nocí? Bolo to úplne bezhriešne, priatelia. Pôsobila však na neho silná žiadosť po jedle. Bola taká silná ako skazené, zvrátené chute, s ktorými musíme denne zápasiť. Môže teda povedať niekto, kto musí zápasiť so zvrátenou, skazenou chuťou v niektorej oblasti **žiadosti tela**: „Kristus nevie, aké to je. On ma nemôže chápať?“ Nie, priatelia. Kristus je s nami účastným, no nie preto, že by mal presne to isté pokušenie ako my, ale preto, že bol pokúšaný v oblasti **žiadosti tela tak, že sa to vyrovná** hocičomu, s čím budeme musieť zápasiť v oblasti **žiadosti tela my**.

Vyjasníme si to, priatelia. Niektorí tvrdia, že bol „pokúšaný vo všetkom, podobne nám.“ (Žid 4,15) To znamená, že Kristus prežil každé jedno pokušenie, ktoré máme my. Ba niektorí zachádzajú až príliš ďaleko a hovoria, že Krista trápili pokušenia homosexuála. Mimochodom, toto vyšlo tlačou. Tí, čo to hovoria, to myslia dobre, lebo sa domnievajú, že aby homosexuál vedel, že Kristus rozumie, čím prechádza, treba ho uistiť, že Kristus skutočne mal také pokušenia. Pochopte však priatelia, že to nemusíme robiť. Bože chráň, aby sme zašli tak ďaleko.

Ak by Kristus prežil každé naše pokušenie, nielenže mu musíme pripísať mravne skazenú prirodzenosť, ale aj takú, akú kto kedy mal, alebo mohol mať. Uvedomujem si, že sú ľudia, ktorí také pokušenia majú, no ja dokonca ani nemusím mať pokušenia homosexuála a predsa som padlý človek. Kristova schopnosť súcítiť s nami nezávisí od toho, či musel zvládnuť každé naše pokušenie. Jestvujú rôzne pokušenia typické napríklad pre ženy. A ak si nejaká žena myslí, že Kristus musel prejsť všetkými jej pokušeniami, hoci bol mužom, potom musí dospieť k záveru, že sa s ňou asi nemôže stotožniť.

Môže sa však Kristus stotožniť s kohokoľvek pokušením v niektorej z tých troch oblastí? Áno, no nie preto, lebo mal konkrétne pokušenia, ale preto, že mal pokušenie, ktoré ho urobilo úplne účastným v každej z týchto troch oblastí a bolo to úplne rovnako intenzívne ako hocičo, s čím sa my kedy stretneme.

Uvediem ďalší príklad: Môže človek závislý od heroínu povedať, že Kristus nevie, aké to je? Nemôže. Spadá to totiž pod hlavičku „žiadosť tela“ a Kristus bol v tej oblasti pokúšaný tak silno a intenzívne ako ten narkoman. Kristus nemusel byť závislý od heroínu, aby súcítil s takým človekom, ani aby mu bol vzorom. On bol dokonale bezhriešny, a predsa dokonale súcitný. Chvála Bohu za takeého Spasiteľa...

Inšpirácia nám dáva krásne náhľady ohľadne prvého konkrétneho pokušenia. In Heavenly Places, str. 194: „Nestriednosť je základom všetkého morálneho zla, známeho človeku. Kristus začal dielo vykúpenia práve tam, kde sa začala skaza. Pád našich prvých rodičov zapríčinila povolenosť chuti. Vo vykúpení je zapretie chuti prvou prácou Krista.“ Na inom mieste nám inšpirácia hovorí, že ak zvíťazíme nad chuťou, môžeme zvíťaziť nad každým iným hriechom. (CD 59,3) Najväčšou je práve žiadosť tela, a ak nad ňou vyhráme, vyhráme aj nad tými ďalšími dvomi. Kristus tiež musel zvíťaziť najskôr nad chuťou, a práve to víťazstvo mu poskytlo výhodu, aby mohol zvíťaziť nad ďalšími pokušeniami.

Signs of the Times, 3. december 1902: „Je tu vyjadrenie nedôvery. V tónoch pukušiteľovho hlasu je vyjadrená absolútna nevier. Vari by Boh takto zaobchádzal s vlastným Synom? Vari by Ho nechal na púšti s divými zvermi, bez jedla, spoločníkov a pohodlia? Satan narážal na to, že Boh by nikdy nemienil zanechať svojho Syna v takomto stave. Ak si Boží Syn, hovorí, ukáž svoju moc a zbav sa toho pálčivého hladu. Príkáž, nech sú z týchto kameňov chleby.“ Mal Kristus moc premeniť kamene na chleby? Áno mal, lebo

bol božským Stvoriteľom. Mal v sebe tvorivú silu. Satan nebol taký hlúpy, žeby ho pokúšal niečím, čo by nemohol urobiť. Veľmi dobre vedel, že nemá do činenia len s obyčajným človekom, ale s Bohom-Tvorcom a človekom. Preto sa ho snažil dostať v oboch smeroch. Apeloval na intenzívny hlad človeka, a tiež na Božiu moc v ňom, aby ukojil ľudský hlad.

Kristus bol takto pokúšaný po celý svoj život. Inšpirovaná autorka nám vraví, že Kristovým najväčším pukušením bolo, aby použil svoju božskú silu vo svoj prospech. (RH, 1. apríl, 1875, ods. 3) Ani si nevieme predstaviť, aké to muselo byť silné pukušenie. Poviem to jednoducho: Verím, že Kristove pukušenia boli silnejšie než tie naše. A silnejšia než naša bola aj prirodzenosť, na ktorú sa v pukušeniach spoliehal. V tom je veľký rozdiel. My sme pukušaní aby sme dôverovali a spoliehali sa na našu padlú, hriešnu prirodzenosť. Kristus bol pukušaný, aby dôveroval a spoliehal sa na prirodzenosť nekonečne mocnú, ktorá mohla premeniť kamene na chlieb...

Prečo bolo vlastne tak absolútne dôležité, aby Kristus nepoužil svoju božskú moc vo svoj vlastný prospech? Pretože keby to bol niekedy urobil, a uspokojil by tak svoje vlastné potreby, okamžite by sa stal neschopným byť našim oprávneným príkladom. (RH, 1. apríl 1875, ods. 1) Nikto z nás nemá osobnú božskú moc, na ktorú by sa mohol spoliehať. Aby sme premošli pukušenie a naplnili naše potreby, musíme sa spoliehať na Božiu silu zvonka. Nie na Božiu silu zvnútra.

Čo sa týka Kristových vlastných potrieb, musel byť neustále závislý od Otca, a keby mu Otec nedal ješ, bol ochotný radšej zomrieť ako použiť svoju božskú moc, lebo tú by človek nemal, aby sa nasýtil. Kristus sa chcel s nami úplne stotožniť. Takého Pána proste musíte milovať.

Po celý ten čas veľmi dobre vedel, že by to mohol urobiť. Veď predsa každý deň robil zázraky. Robil vo svojej božskej moci, ale len tak, ako mu Otec dovolil. Preto hovorí: „Ja nemôžem robiť nič sám od seba.“ (Ján 5,19,30) Tým chce povedať, že „zo svojej vlastnej iniciatívy nemôžem nič urobiť. Prišiel som, aby som sa stal človekom, preto musím prejsť životom ako človek. A ak použijem božskú moc, nikdy to nemôže byť pre mňa samého, jedine pre druhých a aj vtedy len ak mi to Otec dovolí.“

Posledný Kristov zázrak, ten najúžasnejší zázrak zo všetkých bol, že vzkriesil Lazara z mŕtvych. A keď stál pred hrobom, nepovedal: „Lazar, v mene Otca, poď von!“ Ježiš povedal: „Lazar, poď von!“ (Ján 11,43) Tesne predtým povedal Márii a Marte: „Ja som vzkriesenie i život; ten, kto verí vo mňa, aj keby zomrel, žiť bude.“ (Ján 11,25) Inšpirácia nám hovorí, že tento posledný zázrak bol vrcholným dôkazom Kristovej božskej sily. (DA 529.1) Veľmi dobre vedel, že Lazara vzkriesil svojou vlastnou božskou silou, lebo tú božskú silu mohol použiť v prospech druhých, tak ako mu to Otec dovolil. On vedel že ju má.

A mimochodom, často sa sťažujeme na silu zvyku... Ako dlho používal Kristus božskú moc, aby vykonal, čo chcel? Po celú večnosť. A vy si myslíte, že musíte prekonať nejaký ťažký návyk! Ježiš však musel prekonať večný návyk. Svoju božskú moc používal po celú uplynulú večnosť, keď robil všetko, čo chcel. A teraz, v tomto čase, ju nemôže použiť pre seba, ak má byť pre nás správnym príkladom, ak má byť schopný s nami súcitiť. Nie je to úžasné?

Review and Herald, 14. mája 1908: „Keď veľký podvodník prišiel k Božiemu Synovi, tvrdil, že mu Otec zveril správu pre Spasiteľa. Už nemusí hladovať. „Ak si Syn Boží, povedz tomuto kameňu, aby sa stal chlebom!“ Lenže takýmto počínom by Kristus porušil svoj slub, že svoju božskú silu nikdy nepoužije na to, aby unikol nejakým ťažkostiam alebo utrpeniu, s ktorými sa musí človek stretať vo svojej ľudskosti.“ Bolo to súčasťou zmluvnej dohody s Otcom. Príde na zem a nikdy nepoužije svoju božskú moc, aby naplnil svoje potreby, lebo musí prejsť životom ako človek.

Desire of Ages, str. 119: „Kristus nemal používať svoju božskú moc pre vlastný prospech. Prišiel, aby znášal skúšky tak ako ich musíme znášať my a zanechajúc nám príklad vernosti a odovzdanosti. Ani tu, ani neskôr vo svojom pozemskom živote, neurobil zázrak vo svoj vlastný prospech. Všetky jeho úžasné skutky boli pre dobro druhých.“ Vidíte tú nesebeckú, odriekavú a sebaobetavú lásku Božieho charakteru?

Temperance, str. 20: „Satan bol porazený vo svojom zámere premôcť Krista v oblasti chuti. A tu na púšti Kristus dosiahol víťazstvo v prospech ľudstva v oblasti chuti, čím človeku umožnil, aby v celej budúcnosti v Jeho mene premáhal silu chuti sám za seba.“ Priatelia, nemáme žiadne ospravedlnenie, prečo zostávame otrokmi **žiadosti** tela! Ježiš Kristus dokázal, že má moc, ktorá je dostatočná, aby prekonala aj to najintenzívnejšie pokušenie v tejto oblasti, s akým sa žiadny človek nikdy ani len nestretne. Neexistuje preto žiadna výhovorka, aby sme otročili chuti – **žiadosti** tela. Keď Kristus premáhal toto, a každé ďalšie pokušenie, nespoliehal sa na nič, čo by sme nemali ľahko dostupné aj my skrze Jeho milosť.

Desire of Ages, str. 24: „.... nepoužil v svojom mene žiadnu silu, ktorá by nebola voľne ponúkaná aj nám.“ Ako prekonal napríklad pokušenie povoľovať chuti? Povedal: „Je napísané....“ (Mat 4,4.7.10) Táto zbraň je priateľia v prekonávaní pokušenia dostupná aj nám. My máme dokonca aj Nový Zákon, no On mal iba Starý. A nad to navyše máme Jeho dokonalý príklad víťazstva. Kristus nemal žiadny, lebo ani prvý Adam, ani nikto z jeho potomstva toto víťazstvo nedosiahol. Chvála Bohu, že máme Písmo a žiarivý, slávny, víťazný príklad Slova, ktoré sa stalo telom, Ježiša Krista.

Review and Herald, 28. november 1882: „Kristus porazil satana a ukázal nám, ako aj my môžeme víťaziť. Kristus odolával satanovi Písmom. Mohol sa uchýliť k svojej vlastnej božskej sile a použiť svoje vlastné slová, no povedal: „Je napísané: Človek nebude žiť na samom chlebe, ale na každom slove, ktoré vychádza skrze ústa Božie.““ Koho tu Kristus citoval? Seba. Citoval sám seba z Písma. Povedal to, ale hovorí niečo z vlastnej moci, keď berie úlohu človeka? Nie, cituje Bibliu, niečo zaznamenané, čo pôvodne povedal On sám. „Pri druhom pokušení povedal: „Zase je napísané: Nebudeš pokúšať Pána, svojho Boha!“ Máme pred sebou Kristov príklad. Keby sa sväté Písmo študovalo a dodržiavalo, kresťan by bol chránený v potýčkach s Istivým nepriateľom; lenže Božie slovo sa zanedbáva, a nasleduje nešťastie a porážka.“

Hľadte na Krista na púšti, a týmto pozeraním sa budete meniť. Učte sa od Neho. Staňte sa takými, ako On. Ukryte Božie Slovo vo svojom srdci, ako to urobil Dávid: „Vo svojom srdci som ukryl tvoju reč, aby som nezhršiel proti tebe.“ (Ž 119,11) Máte súciteľného Spasiteľa. „....pokúšaného vo všetkom, podobne nám, bez hriechu.“ (Žid 4,15) Je dokonale bezhriechný, a zároveň dokonale súcitný. Takého Pána proste musíte milovať!

JA SOM ĽA OSLÁVIL

(Ján 17,4)

Keby som sa vás spýtal, čo je Pánova modlitba, zrejme by ste odpovedali, že je to modlitba zo 6. kapitoly Matúša: „*Náš Otc, ktorý si v nebesiach, nech sa posväti tvoje meno!...*“ (Mat 6,9) Nuž, mám pre vás novinku. Nie je to Pánova modlitba, ale naša modlitba. Naučil nás ju síce Pán, ale je naša. On sa ju nemodlil. Podľa čoho to vieme? Podľa 12. verša:

„...*odpusť nám naše viny, ako aj my odpúšťame svojim vinnikom...*“ Kristus o takú vec nikdy nemusel prosiť. Zjavne to teda nie je Jeho modlitba.

Pánovu modlitbu máme zaznamenanú v 17. kapitole Jána a je naozaj krásna! Sestra Whiteová nám dokonca vraví, že by sme mali 17. kapitolu **Jána vedieť naspamäť.** (8T 80.1; 239.2) Všetka pravda obsiahnutá v každom riadku tejto modlitby je nevyčerpateľná.

Pozrime sa do jej jadra. Pán tu jasne hovorí o svojom poslaní zjaviť Božiu slávu ľuďom, a bez výhrad môže povedať, že poslanie je splnené. Ján 17,4: „*Ja som ťa oslávil na zemi; dielo som dokonil, ktoré si mi dal, aby som vykonal.*“ Kristus plne zjavil Otcovu slávu. Nepovedal: „Nuž, vydal som zo seba to najlepšie, Otc, párkrát som to síce pokazil, a ľutujem, že som sem-tam triafal vedľa.“ Nie, nič také. Kristus hovorí: „*Ja som ťa oslávil na zemi...*“ „Dokázal som to!“ Osláviť Boha znamená zjaviť Jeho charakter. Kristus mohol bez výhrad povedať „*Ja som ťa oslávil,*“ rovnako ako mohol bez výhrad povedať aj to, čo uvádza v Jánovi 8,29: „*Nezanechal ma Otec samotného, lebo ja vždycky činím to, čo sa jemu ľúbi.*“ A tiež v Jánovi 15,10: „*Ak budete ostríhať moje prikázania, zostanete v mojej láske, tak ako som ja ostríhal prikázania svojho Otca a zostávam v jeho láske.*“

Kristov život bol dokonalým zjavením slávy Božieho charakteru, lebo po celý život dokonale poslúchal Boží zákon, ktorý je prepisom Božieho charakteru. (COL 305.3) Boží zákon definuje lásku z hľadiska vzťahov. Kristov život bol životom dokonalej poslušnosti preto, lebo robil vždy to, čo sa páčilo Otcovi.

Túto pravdu uvádza samotná inšpirovaná autorka v Signs of the Times, 2. januára 1896: „*Každý krok, ktorý Kristus urobil od jasli až po Kalváriu...*“ Keďže sa v jasliach narodil a na Kalvárii zomrel, hovoríme tu o celom Jeho živote. „...*upevnil Jeho charakter ako Jedineho, ktorý mohol povedať bez výhrad: Ostríhal som prikázania svojho Otca a zostávam v jeho láske.* Aké vyvýšené idey o Božom zákone nadobúdame, keď hľadáme na Krista, plniaceho každé nariadenie a predstavujúceho Boží charakter svetu! Práve dodržiavaním zákona umožnil Kristus tomuto svetu poznať Otca.“

Citát zo Special Testimonies on Education, str. 231: „*Jeho, Kristov charakter bol životom poslušnosti všetkým Božím prikázaniam, a bol vzorom pre všetkých ľudí na zemi. Jeho život, to*

bolo prežívanie zákona medzi ľuďmi.“ Práve preto mohol povedať: „Kto mňa videl, videl Otca...“ (Ján 14,9) Tým splnil svoje poslanie a zjavil Božiu slávu ľuďom.

2. Korinťanom 4,6 to tiež pekne vystihuje: „*Lebo je to Boh, ktorý povedal, aby sa zo tmy zaskvelo svetlo, ktorý sa zaskvel v našich srdciach na osvietenie známosti slávy Božej v tvári Ježiša Krista.*“

Signs of the Times, 4. apríl 1895: „*Predmetom Kristovho poslanca na tomto svete bolo zjaviť Otca.*“

Túto pravdu nemôžeme dostatočne oceniť priatelia, ak nepochopíme súvislosť, prečo bol Kristus poslaný na Zem. Tou súvislosťou je veľký spor medzi Bohom a satanom – medzi Kristom a satanom. Ako sme už spomínali, satan klamal o Božom charaktere. Práve pre tieto klamstvá sa ľudstvo vzbúrilo. Jednoducho im ľudia uverili, odcudzili sa Bohu a zmenili sa na

odporcov. Je pre Boha teda nutné získať si späť odcudzené a znepriatelené ľudstvo a obnoviť to harmonické spojenie so sebou samým. Je úplne nevyhnutné, aby zjavil pravdu o svojom charaktere.

Ako najdôležitejšiu pravdu musí zjaviť ľudstvu svoju nesebeckosť, lebo ako prvoradáde klamstvo satan vstúpil do mysle ľudí to, že Boh je sebecký. Aby sme mohli prelomiť čaro a moc tohto podvodu, potrebujeme poznať pravdu. Ježiš jasne povedal: „*...poznáte pravdu, a pravda vás vyslobodí.*“ (Ján 8,32) Pokiaľ veríme diablovým klamstvám, sme v otroctve hriechu. No keď uzieme pravdu, jeho moc sa láme a my sme oslobodení zo svojej rebelie. Potom sme získaní späť k láskou motivovanej poslušnosti a do súladu s Bohom, o ktorom vieme, že je láska.

Inšpirácia hovorí v Signs of the Times, 6. mája 1900: „*Vo svojom živote a učení doložil Kristus dokonale príklad nesebeckej služby, ktorá má svoj pôvod v Bohu. Boh nežije sám pre seba. Stvorením sveta a udržiavaním všetkých vecí ustavične slúži druhým. Satan skreslil obraz Boha svetlu, tak ako to urobil Adamovi a Eve. Sebecko má svoj pôvod v satanovi, a do tej miery ako sa mu povoľuje uzda, do tej miery sú satanove vlastnosti pestované. Satan však pripísal tieto vlastnosti Bohu.*“ Satan obvinil Boha, že je sebecký. „*A viera v jeho princípy sa stále viac a viac rozširovala. Skrze Syna Božieho musia byť tieto princípy preukázané ako falošné a musí byť zjavené, že Boží charakter je láska. Skrze neho musí byť Otec správne predstavený. Boh zveril svoj ideál Kristovi a poslal ho do sveta s vloženým božstvom a predsa nesúc ľudský zjav.*“ Poslaním Ježiša Krista je hlavne zjaviť Božiu nesebeckosť, sebazapierajúcu a sebaobetavú lásku Božiu, aby sa mohla zlomiť moc hriechu a aby človek mohol byť vyslobodený.

Ďalší prenikavý náhľad z Review and Herald, 11. september 1894: „*Kristus sa zo všetkých síl snažil zmietať to, čo satan prekrútil, aby dôvera človeka k Božej láske mohla byť obnovená.*“

Priatelia, chcem aby sme teraz spolu uvažovali, ako obdivuhodne v tom Kristus uspel. Keď sa budeme zamýšľať nad nesebeckou láskou Ježiša Krista, najmä v záverečných scénach Jeho života, pamätajte prosím vždy na Jeho slová: „*Kto mňa videl, videl Otca...*“ (Ján 14,9) Majte tento fakt stále na pamäti. Celé je to vlastne zjavenie Otca.

Niekedy máme sklon myslieť si, že to Kristus je ten, čo nás miluje, a pokúša sa presvedčiť Otca, aby nás tiež miloval. No, priatelia, medzi Kristom a Otcom nie je absolútne žiadny rozdiel. Keď vidíte jedného, vidíte aj druhého.

Vynára sa tu ale problém: satan veľmi dobre vie, že Kristus je dokonalým zjavením Otca, a nakoľko mu nedokázal zabrániť v tom, aby správne predstavil Otca, svoju pozornosť teraz zamerlal na nás, aby sme Kristov charakter pochopili zle. Snaží sa natoľko skresliť charakter Krista, aby už viac nemohol byť tým, ktorý správne prezentuje Boží charakter. Najdesivejšie však je, že pozoruhodne uspel dokonca aj medzi Božím ľudom.

Pozrite sa na tento výrok a kiež vás to preberie. Selected Messages, zv. 1, str. 355: „*Chápanie Božieho ľudu sa zatemnilo, lebo satan skreslil Boží charakter. Náš dobrý a láskavý Pán bol predstavený ľuďom ako odedý v satanových vlastnostiach.*“ Satan najprv začal pripisovať svoje vlastnosti Bohu, a keď Kristus prišiel povedať pravdu o Božom charaktere, rýchlo sa pokúšal pripísať svoje vlastnosti Kristovi. „*Náš dobrý a láskavý Pán bol predstavený ľuďom ako odedý v satanových vlastnostiach a muži a ženy, hľadajúci pravdu tak dlho videli Boha vo falošnom svetle, že je ťažké rozohnať mrak, ktorý pred ich zrakom zakrýva Jeho slávu. Mnohí žili v ovzduší pochybností a zdá sa takmer nemožné, aby sa chopili nádeje, ktorá im je predložená v Kristovom evanjeliu...*“ Práve toto nám bráni, priatelia, skutočne vstúpiť do života-meniaceho vzťahu s naším Spasiteľom. Satanovi sa podarilo pokriviť naše chápanie Spasiteľovej lásky. Uspel v tom až do tej miery, že sme Bohu stále odcudzení. Dosiaľ sme zdržanliví a váhame, keď sa máme plne podvoliť Božej vládnej, zhovievavej vláde lásky.

Je teda nevyhnutné, aby skôr, ako sa niekto plne podriadi autorite Ježiša Krista, pochopil Jeho lásku. Rozvinie tu veľmi dôležitý koncept. Satan previedol ľudstvo tromi krokmi, aby ho dostal do stavu vzbury. Ak sa pozorne pozriete na rozhovor medzi hadom a ženou v rajskej záhrade, pri strome poznania dobrého a zlého, tieto tri kroky tam uvidíte.

1. krok: dosiahol to, že sme prestali dôverovať Božej láske.
2. krok: dosiahol to, že sme prestali veriť Božiemu Slovu.
3. krok: dosiahol to, že sme zavrhlí Božiu autoritu. (Ed 25.2)

Len tieto tri kroky, a v tomto poradí, mohli úspešne spôsobiť pád ľudstva. Satan by neuspel, keby Eve priamo povedal: „Jedz z tohto zakázaného ovocia.“ Nie, to by bol tretí krok. Nebol by ju presvedčil, aby uverila druhému kroku: „Nie, nezomriete. Boh vám klame, nezomriete.“ Ako prvé musel vyvrátiť základy dôvery v Božiu lásku. Keď už spôsobil, aby zapochybovala a nedôverovala Božej láske, prišiel 2. krok, strata viery v Božie Slovo: „Áno, je možné, že Boh mi nehovorí pravdu. Napokon, ak ma neľúbi, možno ma klame.“ A keď ju už podnietil k druhému kroku, nie je problém doviest' ju k tretiemu, teda k odmietnutiu Božej autority.

Teraz dávajte pozor! Jedine akým spôsobom sa ľudstvo môže vymaniť zo vzbury a vrátiť sa späť do harmónie s Bohom? Vykonaním týchto troch krokov, lenže v opačnom poradí.

Takže

1. krok: Musíme nadobudnúť dôveru v Božiu lásku.
2. krok: Musíme nadobudnúť vieru v Božie Slovo.
3. krok: Musíme prijať Božiu autoritu.

Priatelia, nemôžeme prijať Božiu autoritu, pokým neuveríme Božiemu Slovu, a tomu skutočne neuveríme, pokým nebudeme dôverovať Jeho láske. Rozumiete tomu? Aké je potom nevyhnutné práve to zjavenie seba-zapierajúcej, sebaobetavej a nesebeckej Božej lásky k nám, ak máme byť privedení k ochotnej podriadenosti Božej autorite. Práve toto nám musel Ježiš Kristus zjaviť, ak chcel, aby bola naša poslušnosť voči Bohu opäť motivovaná láskou. Len s takou poslušnosťou je Boh spokojný a jedine taká poslušnosť je skutočná. Inej niet. Ako hovorí Biblia: „*plnosťou zákona je láska.*“ (Rim 13,10) Akákoľvek iná poslušnosť nie je vlastne žiadna poslušnosť, je to iba pokrytectvo. Je to iba pretváрка a klam, pokiaľ ju nemotivuje láska.

Ako teda môžeme začať poslúchať Otca z lásky? Nuž tak, že uzieme Jeho lásku k nám, zjavenú v Synovi, a to najmä v záverečných hodinách Jeho života na zemi.

Bratia a sestry v tejto súvislosti možno lepšie pochopíte, prečo Pavol v 1. Korinťanom 2,2 povedal: „*Lebo som nebol usúdil vedieť niččo iné medzi vami krome Ježiša Krista, a toho ukrižovaného.*“ Pavol vedel, že to jediné, čo má moc prelomiť tyraniu hriechu, sebeckta a satana u ľudí je zjavenie Božej lásky v Kristovi, v tom ukrižovanom.

V tomto kontexte sa vráťme k Pánovej modlitbe v Jánovi 17. kapitole. Ako sme si všimli, vo 4. verši hovorí: „*Ja som ťa oslávil na zemi; dielo som dokonal, ktoré si mi dal, aby som vykonal.*“ Všimnite si ale, čo hovorí v nasledujúcom verši: „*A teraz ma osláv ty, Otče, sám u seba slávou, ktorú som mal u teba, prv ako bol svet.*“ Je to pozoruhodná požiadavka. Zamyslite sa nad tým.

Kristus žiada, aby ho Otec oslávil sám u seba slávou, ktorú u neho mal, prv ako bol svet. Akú slávu mal pri Otcovi skôr ako bol svet? Nekonečnú slávu, a bolo to ešte skôr, než sa stal človekom a zahalil svoju slávu ľudským zjavom. Inými slovami, žiada od Boha Otca, aby mu umožnil doplniť nekonečne slávne, posledné detaily v zjavení Jeho charakteru, ktorý prišiel predstaviť svojím ľudským pobytom na Zemi.

Pochopte, že Kristus už od samého začiatku, dokonca už ako dieťa v betlehenských jasiach dokonale zjavoval Božiu slávu. On bol dokonalým zjavením Otcovej slávy. Dokonca aj traja mudrci s duchovným posudzovaním tú slávu zahliadli. Nehľadeli len na ľudské dieťatko. To duchovné rozlišovanie, ktoré mali, im umožnilo vidieť auru, šekinu – Božiu prítomnosť, ktorá z toho malého bábätka vyžarovala. „...*a padnúc klaňali sa mu...*“ (Mat 2,11) Mimochodom, múdri ľudia to ešte stále robia: padajú pred ním na kolena a klaňajú sa mu...

Lenže dokonalé zjavenie Božej slávy nebolo statické, ale dynamické. Dokonalosť je dynamická, a preto aj Kristus rástol v dokonalosti od slávy k sláve. Písmo hovorí: „*A Ježiš prospieval múdrosťou a vzrastom a milosťou u Boha aj u ľudí.*“ (Luk 2,52) Zjavenie slávy stále narastalo. Bol dokonalý v každom štádiu, ale rastúci vo svojej plnosti, až je napokon tu a modlí sa pred záverečnými hodinami svojho života. Žiada Boha, aby mu pomohol dotiahnuť nekonečne slávne posledné detaily toho portrétu, ktorý maľoval po celý svoj život – obrázok Božieho charakteru. Presne toto žiada od Otca a On Jeho modlitbu prijíma.

Kristus si ale plne uvedomuje, že ak má doplniť nekonečne slávne záverečné detaily v tom zjavení, musí byť ochotný a schopný priniesť nekonečnú obeť z lásky k nám. A tá nekonečná obeť si vyžiada nekonečné utrpenie. Je to veľmi zaujímavé, a ešte sa k tomu neskôr vrátíme...

V celom Písme je dôsledne prepojené utrpenie a sláva. Vlastne je tam nepretržité spojenie medzi utrpením a slávou. **Čím väčšie je utrpenie** kvôli sebaobetovaniu, tým väčšia je sláva. (CC 278.5) Je tam priama súvislosť. A práve preto, ak má byť Kristus schopný zjaviť Otcovu nekonečnú slávu, musí byť ochotný trpieť. A nie len hocijako trpieť. On trpel nekonečne!

Preto prosí Otca, aby mu to umožnil. V dialke už vidí Getsemane, potom hrozny súd a napokon kalváriu. Hľadá priamo do tváre záverečným hodinám svojho života. Vie, že jeho ľudskosť musí mať nadprirodzenú, božskú silu, aby s ňou tým prešiel a priniesol tú nekonečnú obeť a zniesol to nekonečné utrpenie, aby zjavil nekonečne slávny charakter Božej lásky.

V nasledujúcej kapitole hneď po tejto modlitbe čítame... Ján 18,1: „*Keď to povedal Ježiš,*“ teda keď dokončil svoju veľkňazskú modlitbu, „*vyšiel so svojimi učeníkmi za potok Kedron, kde bola záhrada, do ktorej vošiel on i jeho učeníci.*“ Bola to getsemanská záhrada, priatelia. Zjavenie slávy v tej záhrade, ktoré vidíme v Kristovi, keď prežíva muky pri modlitbe a potí kvapky krvi, je absolútne, nekonečne slávne. Pouvažujem o tom.

Kristus vyslovil trikrát modlitbu, ktorú máme zaznamenanú v Matúšovi 26,42: „*Môj Otče, ak ma nemôže minúť tento kalich, len keď ho vypijem, nech sa stane tvoja vôľa!*“ O akom kalichu to vlastne hovorí? Nuž, dočítame sa o ňom v Zjavení. Je to kalich Božieho hnevu, ktorý bude vyliaty nemiššaný v jednom z týchto dní. (Zj 14,10)

Čo je to Boží hnev? Boží hnev je Božia spravodlivosť v akcii.

Čo je to Božia spravodlivosť? Je to uistenie, že „*čokoľvek seje človek, to bude i žať.*“ (Gal 6,7) Je to Boží sľub, že bude rešpektovať našu voľbu.

Boh nás našťastie nevydal okamžite dôsledkom nášho výberu. Dúfa, že poprosíme o odpustenie a uchýlime sa ku Kristovi, takže nebudeme musieť znášať následky svojej voľby, ale dovolíme Jemu, aby ich znášal za nás.

Bratia a sestry, naše hriechy musia byť potrestané. Božia spravodlivosť si to žiada. Uvedomte si, že ak Boh naše hriechy prehliada, tak v skutočnosti náš výber vôbec nerešpektoval. A čo myslíte, kto sa postaví pred celý vesmír a povie: „Nehovoril som vám to?“

Sme roboti. Nemáme slobodnú vôľu. Človek si zvolil hriech a Boh nechce, aby znášal následky.“ Priatelia pochopte, že my nemusíme znášať následky. Nemusíme piť z kalicha hnevu, lebo Ježiš Kristus ho vypil za nás na kríži a kvôli tomu trpí v Getsemane. Hľadá priamo na ten kalich hnevu a chveje sa mu v ruke: „Nie som si istý, či to zvládnem, Otče.“

No pýtam sa vás, zápasí tu Kristus so vzdorovitou vôľou? Určite nie. Tak čo sa v ňom potom priechi, aby prijal takéto rozhodnutie? Trpí kvôli tomu, že si to vyžiada odlúčenie od Otca, a to, aby sa stal hriechom. „*Lebo toho, ktorý nepoznal hriechu, učinil za nás hriechom, aby sme my boli spravodlivosťou Božou v ňom.*“ (2 Kor 5,21) A hriech je pre Jeho svätú prirodzenosť tak odporný, že vyhládka, že ho budú považovať za hriešneho a že kvôli tomu bude oddelený od Otca je priam zdruvujúca a myslí si, že to nezvládne. Toto sú tie nekonečné a večné putá lásky, ktoré naše hriechy zakrátko roztrhnú na márne kúsky. Celá Jeho bytosť sa chveje pri pohľade na takúto perspektívu a volá: „*Môj Otče, ak ma nemôže minúť tento kalich, len keď ho vypijem, nech sa stane tvoja vôľa!*“ (Mat 26,42) Takého Pána proste musíte milovať, priatelia. Takého Pána nemôžete inak než milovať...

Uvediem sem jednu z najzávažnejších pasáží z inšpirovanej knihy o živote Krista, zvanej Túžba vekov (Desire of Ages). Z celého srdca tú knihu milujem. Čítal som ju už toľkokrát a vždy sa mi javí ako nová kniha. Vždy, keď prídem na koniec, ženie ma to zase na začiatok, a čítam si ju odznova. Veľmi vám ju odporúčam, najmä posledné kapitoly.

Kapitola, z ktorej uvediem úryvky, je o Getsemane. Citát je síce dlhší než zvyčajne, ale neviem, ako sa dá lepšie vyjadriť to, čím prechádzal Ježiš v Getsemanskej záhrade. Dovoľte Duchu Svätému, aby sa prihovárал k vášmu srdcu. Nech otvorí vaše oči, aby ste uzreli slávu, aby ste videli nesebectvo, hľadeli na sebazaprenie a sebaobetavosť Kristovej lásky. A pamätajte, ak ste videli Jeho, videli ste aj Otca.

Začína sa na strane 686, a sú tam úryvky aj zo strany 690: „*Čítil, že hriech ho odlučuje od Otca. Priepasť bola tak široká, temná a hlboká, že jeho duch sa nad tým zachvel. Tomuto smrteľnému zápasu nemôže uniknúť použitím svojej božskej sily.*“ No buďte si istí, že mohol. „*Ako človek musí vytrpieť následky hriechu človeka. Ako človek musí zničiť Boží hnev voči prestúpeniu. Kristus sa teraz ocitol v inom postavení, než v akom kedy doposiaľ stál. Jeho utrpenie najlepšie vystihnú prorokove slová: „Meču, zobud sa na môjho pastiera a na muža, môjho druhu, hovorí Hospodin Zástupcov! (Zach 13,7) Kristus ako zástupca a útočiste hriešnikov trpel pod Božou spravodlivos-*

tou. Poznal, čo znamenala Božia spravodlivosť. Až dosiaľ sa sám prihovárал za iných, teraz túžil, aby mal sám prihovorca. Keď Kristus pocítil, že Jeho jednota s Otcom je pretrhnutá, zdesil sa, že s Jeho ľudskou prirodzenosťou nebude schopný obstáť v nastávajúcom boji s mocnosťami temna... Hľadme, ako uvažuje o cene, ktorú treba zaplatiť za ľudskú dušu. Vo svojom smrteľnom zápase sa chytá chladnej zeme, akoby chcel zabrániť svojmu odlúčeniu od Boha... Z Jeho vyblednutých pier sa vydiera bolestný výkrik: ‚Môj Otče, ak je možné, nech odide odo mňa tento kalich,‘ a hneď aj dodáva: ‚avšak nie ako ja chcem, ale ako ty.‘ (Mat 26,39) Strašné bolo pokušenie nechať ľudstvo, aby nieslo následky svojej viny, kým by On zostal pred Bohom nevinný... Nadišiel strašný okamih, chvíľa, keď sa malo rozhodnúť o osude sveta. Osud ľudstva sa triasol na váhach. Ešte aj teraz mohol Kristus odmietnuť vypíť kalich určený vinnému človeku. Ešte nebolo príliš neskoro.

Mohol si zotrieť z čela krvavý pot a nechať človeka zahynúť v jeho nepravosti. Mohol povedať: Nech priestupník sám nesie trest za svoj hriech a ja sa vrátim k Môjmu Otcovi. Vypije Boží Syn trpký kalich poníženia a smrteľných múk? Podstúpi Nevinný utrpenie za následky kľiatby hriechu, aby zachránil vinníka? Z bleďých Ježišových pier rozochvienené znie: ‚Môj Otče, ak ma nemôže minúť tento kalich, len keď ho vypijem, nech sa stane tvoja vôľa!‘ (Mat 26,42) Zachráni človeka nech ho to stojí čokoľvek. Prijíma svoj krvavý krst, aby skrze neho milióny hynúcich mohli získať večný život. Opustil nebeské nádvorie, kde je všetko len čistota, šťastie a sláva, aby zachránil jednu stratenu ovcu – jeden svet, ktorý padol následkom prestúpenia. A od svojho poslania neu pustí. Stane sa obeťou zmiernenia za ľudstvo, ktoré svojvoľne zhrěšilo. Jeho modlitba teraz dýcha už len odovzdanosťou: ‚Môj Otče, ak ma nemôže minúť tento kalich, len keď ho vypijem, nech sa stane tvoja vôľa!‘“ (Mat 26,42) Vidíte to nesebeckto, ktoré sa nám tu predstavuje? Kristus to mohol odvolať. Mohol sa vrátiť domov k Otcovi a nechať nás v tom, čo si zaslúžime. On si nezaslúžil utrpenie, ale my!

Vybral si však to, čo si zaslúžime my, aby sme si my mohli vybrať to, čo si zaslúži On. To v nás musí prebudiť lásku k takému Pánovi. Nezabúdajte na Jeho slová: „Kto mňa videl, videl Otca...“ (Ján 14,9)

Nech vás ani len na okamih nenapadne myšlienka, že Boh Otec netrpel so svojím Synom, keď prechádzal tou skúsenosťou v Getsemane. Aj On veru prežíval muky. Jasne to hovorí inšpirácia v Desire of Ages, str. 693 – v tej istej kapitole: „Boh trpel so svojím Synom. Anjeli **hľadeli na smrteľný zápas Spasiteľa. Videli svojho Pána obklopeného légiami satanských síl, Jeho duša bola obťažaná strašnou, tajuplnou hrôzou. V nebesiach zavládlo ticho. Ani jediná harfa sa neozvala. Keby smrteľníci mohli vidieť údiv anjelského zástupu, keď v nemej bolesti sledovali Otca, ako odvracia líčce svetla, lásky a slávy od svojho milovaného Syna, boli by lepšie pochopili, aký odporový je Bohu hriech.**“

Nemyslite si, že bolo pre Boha ľahké odvracať líčce lásky a svetla od svojho Syna. No ak nám mal zabezpečiť spasenie, musel so Synom zaobchádzať tak, ako si zasluhujeme my, aby s nami mohol zaobchádzať tak, ako si zasluhuje Jeho Syn. Vedzte, že vás Otec miluje, priatelia. Boh Otec vás miluje práve tak, ako vás miluje Boh Syn...

Máme ešte ďalšie slávne zjavenie Kristovej nesebeckej lásky, ktoré vidíme v záverečných hodinách Jeho života. Zjavuje sa v stále väčšej kráse a lesku, keď tlak narastá a doliehajú naňho muky spôsobené spojením síl bezbožníkov a všetkých kniežatstiev a mocností temna.

Všimnite si, čo sa deje krátko po tom, ako vyslovil to posledné: „Môj Otče, ak ma nemôže minúť tento kalich, len keď ho vypijem, nech sa stane tvoja vôľa!“ (Mat 26,42)

Pozrieme sa na ten príbeh v Jánovi 18. kapitole, od 3.verša: „A tak pojal Judáš čatu vojska a služobníkov od najvyšších kňazov a od farizejov a prišiel ta s faklami a s inými svetlami a so zbraňami. A tak Ježiš vediac všetko, čo malo prísť na neho, vyšiel a povedal im: Koho hľadáte? A oni mu odpovedali: Ježiša Nazarejského. Na to im povedal Ježiš: Ja som. A stál s nimi aj Judáš, jeho zradca. A ako im povedal: Ja som, postúpili naspäť a padli na zem.“ Pozrite sa, čo sa tu deje priatelja. Keď sa pýtajú na Ježiša Nazaretského, odpovedá im „JA SOM.“

Čo je to „JA SOM?“ Je to Božie meno a keď ho počuli, cívli a padli na zem. Inšpirácia nám hovorí v Review and Herald, 12. júla 1892: „Božstvo preblesklo skrze ľudský zjav a vojaci boli pred ním bezmocní. Stačilo povedať iba slovo a dvanásť légii anjelov by bolo prišlo na Jeho obranu, zachránili by Ho pred Jeho nepriateľmi, a každý z tej krutej čaty by bol Jeho slovom zničený. Lenže nie, On prišiel zachrániť ľudí a svoj zámer vykoná za každú cenu. Dovolil im, aby ho zdrapili a odviekli, akoby odvádzali bežného zločincina.“

Nuž, božstvo síce prebleskuje skrze ľudský zjav, lenže robí to vo svojom vlastnom záujme, keď dovoľuje preblesknúť svojej moci pri slovách „JA SOM?“ Nie. Keby to bolo v jeho vlastnom záujme, tak kým by sa tam plazili a snažili sa spamätať a znovu sa rozhladiť, mohol už dávno povedať: „Počúvajte učeníci, podme odtiaľto. Je naozaj vhodný čas. Odídme.“ Ale Kristus tam trpezlivo stojí a čaká, kým sa pozbierajú takže môžu naňho skočiť a spútať ho. Prečo to robí? Prečo necháva preblesknúť božstvo a spôsobí, aby tí muži padli ako mŕtvi? Robí to kvôli svojim učeníkom, kvôli okolo stojacim a robí to kvôli každému jednému z nás, ktorí ten príbeh čítame. Kristus sa nám tým jasne snaží povedať, že na ten kríž ide z vlastnej vôle. Nedobehli ho. Nepremohli ho. To On sa rozhodol ísť na kríž. Mohol odísť, ale On trpezlivo čakal, kým naňho skočia a spútajú ho.

A mimochodom, keď Peter vytasí meč, v márnom pokuse brániť svojho Pána a odsekne ucho veľkňazovmu sluhovi, Ježiš povie: „Prestaňte!“ Vyslobodí sa z pút, akoby to boli hodvábne nitky, zodvihne ucho, priloží ho na svoje miesto, a potom sa nechá znovu spútať. (Luk 22,51) Takého Pána musíte milovať. Keď treba urobiť niečo pre iných, použije svoju moc, ale nepoužije ju pre seba.

Prosím, chyťte sa toho istého Pána. Chyťte sa ho a nasledujte ho. Sledujte ho cez tú úbohú zámienku súdu a to neuveriteľné týranie, čo sa naňho vylialo. Sledujte ho na súde u Herodesa, keď mu démonom posadnutí ľudia vytrhávajú celé hrste z brady, plujú mu do tváre, narážajú mu trňovú korunu, kopú ho a týrajú a všemožne mu nadávajú. Uvedomujete si, aké muselo byť to pokušenie, aby nechal preblesknúť božstvo ešte raz? Uisťujem vás, že to bolo pokušenie v takej miere, akú nevieme ani pochopiť.

Bible Commentary, zv. 7, str. 930: „Kristus bol vystavený záverečnej skúške, ktorá si vyžadovala silu všetkých Jeho schopností, aby odolal sklonu, keď je v nebezpečenstve, použiť svoju moc oslobodiť sa a zvíťaziť nad mocou kniežata temnoty.“ Bolo to neuveriteľne silné pokušenie, zvlášť keď si uvedomíte, aký odporný bol hriech pre tú bezúhonnú, svätú prirodzenosť. A teraz je tu, obklopený zo všetkých strán démonmi posadnutými, podlými ľudskými bytosťami. Nemôže však dovoliť preblesknúť božstvo skrze Jeho ľudský zjav, lebo by to bolo kvôli nemu. On tým musí prejsť ako človek. Ak má s nami súcitiť, nemôže použiť nič také, k čomu sa nemôžeme uchýliť aj my. Takého Pána si musíte zamilovať!

Sledujte ďalej toho istého Spasiteľa a zamyslite sa nad tým, aké pokušenie to muselo byť, keď ho priblížili na kríž, potom ho zdvihli a kruto vrazili do tej kamennej diery na Golgote.

Matúš 27,39: „A tí, ktorí chodili pomimo, rihali sa mu pokyvujuúc svojimi hlavami a hovorili: „Hľa, ty, ktorý boriš chrám a za tri dni staviaš, pomôž samému sebe! Ak si Syn Boží, zostúp s kríža!“ Tie slová im vložil do úst sám satan. Pre Ježiša by nebol žiadny problém zostúpiť z kríža. Keby sa vám, alebo mne tak vysmievali, mali by sme pokúšenie zostúpiť z kríža? Nie, lebo my by sme to neboli schopní urobiť. Pre neho to ale pokúšením bolo. „Podobne i najvyšší kňazi sa posmievali so zákonníkmi a so staršími a hovorili: „Iným pomáhal a sám sebe nemôže pomôcť. Je kráľom Izraelovým, nech teraz zostúpi z kríža, a uveríme mu.“ Tu vidíte veľkosť a silu toho pokúšenia. Ježiš Kristus celým srdcom túži po tom, aby jeho milovaný, vyvolený ľud uveril, že On je ich Kráľom. A tu prichádza satan a nechá ich hovoriť: „Počuj, ak zostúpiš, uveríme, že si Kráľ.“ Nevieme si ani len predstaviť, aké silné to bolo pokúšenie.

Spirit of Prophecy, zv. 3, str. 260: „Židia medzi sebou neprestajne hľadali a očakávali božstvo, ktoré by sa prejavilo navonok a prudkým zábleskom dominantnej vôle by zmenilo tok myslenia všetkých, donútilo by ich uznať jeho nadradenosť, vyvýšilo by sa a uspokojilo ambície jeho ľudu.“ Takého mesiáša očakávali, a keby bol Ježiš urobil niečo nadprirodzené, napríklad keby zišiel z kríža, zrejme by ich mohol presvedčiť, že tým Mesiášom je. Okrem toho očakávali telesného mesiáša, ktorý splní ich telesné očakávania, no a Ježiš bol ako ich duchovný Mesiáš. Nemohol teda podľahnúť tomu posmešnému pokúšeniu...

No viete, čo povedal, keď sa mu vysmievali slovami: „Iným pomáhal, nech pomôže sám sebe, ak je on Kristus, ten vyvolený Boží!?“ (Luk 23,35) Pán mi to zjavil, keď som raz na modlitbe o tom uvažoval. Svojím Duchom mi vtisol do mysle, čo si povedal v srdci, keď mu povedali: „Iným pomáhal, nech pomôže sám sebe!“

Povedal: „Viete, mohol by som, isto by som mohol. No ak by som to urobil, potom by som nemohol zachrániť vás. A nemohol by som zachrániť ani Dávida, Zuzku, Patrika...“ Môžete si tam doplniť svoje meno. „Nemohol by som ich zachrániť, preto som sa rozhodol, že zostanem. Prejdem tým až dokonca.“

Hľadte na túto slávu, priatelia. Hľadte na Baránka, a pozeraním sa budete meniť. „A ja, keď budem povýšený od zeme, všetkých potiahnem k sebe.“ (Ján 12,32) Práve táto nekonečná Božia láska, zjavená v Kristovi, tom ukrižovanom, si znovu získava naše srdcia. No na tú lásku musíme hľadiet a inšpirácia nás nabáda, aby sme každý deň hodinu rozjímali o Kristovom živote, ale najmä o záverečných scénach Jeho života. (4T 374.1) Tam je tá sila príťažlivosti najväčšia. Prosím, hľadme teda na to slávne zjavenie, aby sa v nás uskutočnila tá slávna obnova.

OSPRAVEDLNENÍ JEHO KROUV,

(Rim 5,9)

V tejto kapitole budeme premýšľať nad obnovou, ktorú nám zjavenie umožnilo. Pamätajte: Otec poslal Syna nielen na to, aby Božiu slávu človeku zjavil, ale aby ju v ňom aj obnovil. Obnova závisela od zjavenia preto, lebo meniť sa môžeme len pozeraním. Preto nám Boh musel zjaviť slávu, aby sme mohli na ňu hľadieť a vďaka tomu by sa v nás mohla obnovovať.

Sláva bola zjavená už odo dňa, keď človek zhrešil. Bola zjavená v ustanovení obetného systému, kde tie dva baránky dali svoj život, aby sa naši prví rodičia odeli koženými šatami. (1 Moj 3,21) To zjavenie nebolo dostatočné. Zjavenie sa umocnilo a skrásnelo vo svätyni a jej službách, (2 Moj 25,8) no stále to bol len predobraz, a preto to bolo nedostatočné.

Takže v plnosti času (Dan 9,24) sa predobraz musel naplniť. A keď sa tak stalo, Ján ho predstavuje: „Hľa, Baránok Boží!“ (Ján 1,29,36) A práve tam, priatelia, v tom Baránkovi zabitom, visiacom na kríži, vidíme slávu. (GC 651.2) Chvála Bohu za to, že nám zjavil svoju slávu v Ježišovi Kristovi.

Pozrime sa znova do Pánovej modlitby: *„Ja som tá oslávil na zemi; dielo som dokonal, ktoré si mi dal, aby som vykonal. A teraz ma osláv ty, Otče, sám u seba slávou, ktorú som mal u teba, prv ako bol svet.“* Tú nasleduje zvláštne vyhlásenie: *„Zjavil som tvoje meno ľuďom...“* (Ján 17,4-6)

Ešte v prvých kapitolách sme si uviedli zvláštny rozhovor medzi Mojžišom a Bohom na Sinaji. Mojžiš povedal Bohu: *„Ukáž mi, prosím, svoju slávu!“* (2 Moj 33,18) A Boh mu odpovedal: *„Ja dám, aby prešlo všetko moje dobré popred tvoju tvár; a budem pred tebou vzývať meno Hospodínovo.“* (2 Moj 33,19) Jeho meno je skrátka vyhlásením, vyslovením dobrých vlastností tvoriacich jeho charakter. *„Hospodín, Hospodín, silný Boh ľútostivý a milosrdný, dlho zhovievajúci a veľký čo do milosti a pravdy, ktorý zachováva milosť tisícim a odpúšťa nepravosť, prestúpenie a hriech, ktorý však nija-kým činom nenechá bez trestu vimého...“* (2 Moj 34,6-7) Tieto vlastnosti tvoria Boží charakter.

Je zaujímavé, že to najlepšie, čo mohol Boh na Sinaji urobiť, bolo vysloviť svoje meno. No toto zjavenie ešte nebolo dostatočné. Vyslovené meno sa muselo stať zjaveným menom. Slovo sa muselo stať telom. (Ján 1,14) Keď niečo hlásate, oznamujete to slovné – slovom. Keď niečo zjavujete, prežívate to naplno vo vlastnom živote. Preto, keď tu Ježiš hovorí: *„Zjavil som tvoje meno ľuďom...“*, vlastne tu hovorí: *„Zosobnil som Ťa, Otec. Zjavoval som Tvoj charakter počas celého svojho života. Zjavil som všetky dobré vlastnosti, ktoré tvoria Tvoj charakter.“*

Kde to Ježiš napokon zjavil? Na kríži. Preto hľadte na Krista, toho ukrižovaného. (1 Kor 2,2) V ňom máte nevyvrátiteľný a nepopierateľný dôkaz, že Hospodín, je naozaj silný Boh ľútostivý,

milostivý a dlho zhovievajúci, a veľký čo do milosti a pravdy, zachovávajúci milosť tisícom, odpúšťajúci nespravodlivosť, prestúpenie a hriech, ktorý však nenechá bez trestu vinného...

Jeho spravodlivosť, tak ako aj Jeho milosrdenstvo, sa dokonale zjavuje v Kristovi, v tom ukrižovanom. Boh neodpúšťa vinníkom tak, že ignoruje ich hriech a zametie ho pod koberec. On vzal naše hriechy a vložil ich na nevinnú hlavu svojho Syna.

Izaiáš 53,6: „*My všetci sme zblúdili ako ovce; každý z nás sme sa obrátili na svoju vlastnú cestu, a Hospodín uvalil na neho nepravosť všetkých nás.*“ Tým vyčerpav požiadavku zákona voči každému hriechu, ktorý sme spáchali. A pretože sa spravodlivosti urobilo zadosť na hlave Baránka, na naše hlavy môže nevyčerpatelne prúdiť milosť, kedykoľvek prichádzame k úpätiu kríža a vierou prijímame Baránka ako svojho Spasiteľa. Tak sú Božia spravodlivosť a milosrdenstvo dokonale a plne zjavené v Kristovi, v tom ukrižovanom, rovnako ako aj ostatné črty Jeho charakteru. A tak pri poslednom výdychu Kristus môže skutočne povedať Otcovi: „*Je dokonané!*“

Ján 19,30: „*A keď vzal Ježiš ocot, povedal: Dokonané je! A skloniac hlavu vydal ducha.*“ Ten víťazný výkrik bol adresovaný Otcovi. Zahŕňal všetko, kvôli čomu bol poslaný na zem. V podstate hovorí: „*Misia je dokončená. Otče, urobil som to. Urobil som všetko, o čo si ma žiadal. Je dokonané.*“

Rozoberme si to hlbšie. Ako už vieme, tá misia bola dvojaká. Kristus mal človeku:

1. zjaviť Božiu slávu
2. obnoviť v ňom Božiu slávu

Mohli by sme povedať, že misia zjavenia Božej slávy človeku sa istotne dokončila a plne dosiahla pri Kristovej smrti. V podstate až svojou smrťou pridal tých pár záverečných, nekonečne slávnych ťahov štetcom na nádherný obraz, ktorý maľoval po celý svoj život. Keď priniesol tú nekonečnú obeť a nesmierne trpel z lásky k človeku, vtedy bol plným zjavením, odbleskom slávy Jeho Otca. (Žid 1,3)

Takže ten víťazný výkrik: „*Je dokonané!*“ určite zahŕňa prvú fázu – fázu zjavenia. Kristus pri svojej smrti a naozaj len vďaka nej, dokonale a plne zjaviť Božiu slávu – Boží charakter ľudskému pokoleniu ako aj celému prizerajúcemu sa vesmíru. Nezapúdajte, že to, čo sa tu odohráva, má aj vesmírny rozmer. (PK 684.3)

No pýtam sa vás: zahŕňa to aj druhú fázu – fázu obnovenia? Keď túto otázku položíť ľuďom, vždy dostanem inú odpoveď...

Priatelia, dúfam, že všetci chápeme a súhlasíme, že odpoveď je áno. Ak ste si mysleli, že nie, skôr ako ma prehlásite za bludára, spoločne na tom popracujme.

Víťazné zvolanie: „*Je dokonané!*“ zahŕňa nielen fázu zjavenia, ale aj fázu obnovenia. Ako to urobil? Nuž dvomi spôsobmi:

1. spôsob: Predovšetkým, v momente svojej smrti Kristus plne obnovil Božiu slávu v človeku tak, že to urobil v sebe, ako zástupcovi ľudstva – teda v našom záujme. Je to logické, lebo ak súhlasíte, že Kristus nám plne zjaviť Božiu slávu, musíte pripustiť, že ju plne obnovil sám v sebe, aby to urobil.

Kristus bol ako človek, ako druhý Adam, (1 Kor 15,45-47) hlavou nového ľudstva, zástupcom človeka. Kristus úplne obnovil Božiu slávu v sebe, v našom mene. Dovoľte mi potvrdiť to z inšpirovaného pera.

Atlantic Union Gleaner, 26. august 1903: „*On,“ druhý Adam, „prišiel na túto zem a postavil sa na čelo ľudstva, aby vydobyl pre teba a pre mňa bezchybný charakter, tým, že poslúchal Boží zákon.*“

Rozhodne to urobil, keď umieral. O tom niet pochyb. Vydobyl pre vás a pre mňa bezchybný charakter skrze zachovávanie Božieho zákona. Preto keď Kristus chcel úplne obnoviť Božiu slávu v človeku, musel to najprv urobiť sám v našom mene, ako zástupca ľudstva.

2.spôsob: Druhý spôsob, ako Ježiš obnovil Božiu slávu v človeku bol ten, že pri svojej smrti, a len vďaka nej, plne a zdarma sprístupnil každému potrebné opatrenia ktorými sa v nás môže obnoviť Božia sláva. Tieto opatrenia sú sprístupnené pre všetkých, ktorí prídu a prijímú ich.

Zhrňme si to ešte takto: Kristus, ako náš zástupca, kvôli nám obnovil Božiu slávu v sebe samom a urobil úplné a kompletne opatrenie, ktorým sa v nás môže obnoviť Jeho sláva.

Čo je vlastne to opatrenie, ktoré bolo sprístupnené Jeho smrťou každému, kto príde a prijme ho? Nuž, je to **opatrenie milosti** a je **dvojité**. Toto bude témou niekoľkých ďalších kapitol.

Celým svojím srdcom verím, že toto **opatrenie** máme znázornené v tom, čo sa stalo pár minút po víťaznom zvolaní: „*Je dokonané!*“

Pozrime sa do Jána 19. kapitoly, 30. verša: „*A keď vzal Ježiš ocot, povedal: Dokonané je! A skloniac hlavu vydal ducha. A Židia, aby nezostali telá na križi v sobotu, keďže bol deň pripravovania (lebo to bol veľký deň tej soboty)...*“ Bol piatok. Kedy sa v Biblii uvádza sobota ako veľký sviatok? Keď niektorá z výročných sobôt, pripadá na určitý dátum, a teda rotujú naprieč týždňom, ako napríklad Vianoce: jeden rok je to pondelok, ďalší rok je to utorok, ďalší rok je to streda... Podobne výročné soboty mali stanovený dátum a preto tiež rotovali naprieč týždňom. Každých 7 rokov nevyhnutne pripadli na siedmy deň. A tak sa ten deň stal dvojitou, alebo Veľkou sobotou. Číže keď nastane Veľká sobota, je to veľmi vzácné a chcete to osláviť zvláštnym spôsobom. To preto boli profesionálni svätitelia soboty takí nervózni a úzkostliví... Mať telá na križi a zachovať pritom sobotu – to by nešlo.

„*A Židia, aby nezostali telá na križi v sobotu, keďže bol deň pripravovania (lebo to bol veľký deň tej soboty), požiadali Piláta, aby boli polámané ich hnáty, a aby boli sňatí.*“ Dali im polámať nohy, aby rýchlo zomreli a aby mohli ich telá sňať a pochovať skôr, než nastane sobota. Nechceli porušiť sobotu, a preto sa ponáhľali sňať z križa Pána soboty, (Mar 2,28) ktorého práve ukrižovali.

Milí priatelia, nemyslite si, že také pokrytectvo je výlučnou doménou zákonníkov a farizejov. My sami sme schopní zachovať sa rovnako pokrytecky. V tomto je naplno odhalená ľudská prirodzenosť – sme to my všetci.

Obvykle smrť ukrižovaním je dlhá, vlečúca sa záležitosť, neznesiteľne bolestivá. No ak zlámete nohy, obeť sa už nemôže podopierať, lebo ju neudržia. Celá váha tela potom visí na ramenách, hrudník sa zovrie a obeť sa čoskoro udusí, lebo nemôže dýchať. V prípade zlodejov to bolo veľké milosrdenstvo, akého sa im mohlo dostať, lebo zomreli rýchlo. No pozrime sa do príbehu. Verš 32: „*A tak prišli vojaci a polámali hnáty prvého i toho druhého, s ním spoluukrižovaného. Ale keď prišli na Ježiša a videli, že je už mŕtvy, nezlámali mu hnátov...*“ Mimochodom ani nemohli, lebo prorocké slovo s istotou predpovedalo: „*Strežie všetky jeho kosti; ani jedna z nich nebude zlámaná.*“ (Ž 34,21)

Potom pre istotu, keby bol náhodou Ježiš len v kóme či bezvedomí, prišiel „*jeden z vojakov kopijou prebodnul jeho bok, a hneď vyšla krv a voda.*“ Všimnite si, aké dôležité je to pre Jána, aby sme s istotou vedeli, že sa to naozaj stalo: „*A ten, ktorý to videl, vydal svedectvo...*“ Ján nás uistuje: „*Je to svedectvo očitého svedka, nie fáma; ja sám som to videl.*“ „*....a jeho svedectvo je pravdivé a on vie, že hovorí pravdu...*“ „*Nemám o tom ani najmenšej pochyby, hovorím vám pravdu, videl som to sám. Z prebodnutého Ježišovho boku vytekla krv a voda.*“ Očividne je preňho nesmierne dôležité, aby sme vedeli, že sa to stalo: „*....aby ste aj vy verili.*“

Dobre, ale prečo je to také dôležité, aby sme bez tieňa pochybností uverili, že z prebodnutého Ježišovho boku tiekla krv a voda?

Niektorí povedia: „To potvrdzuje, že Kristus bol Mesiáš, lebo sa naplnil každý detail z proroctva.“ Áno, je to síce pravda, ale je to len čiastočná odpoveď. Ďalší verš nám hovorí: „*Lebo sa to stalo nato, aby sa naplnilo písmo: Jeho kosť nebude zlámaná. A zase iné písmo hovorí: Uvidia toho, ktorého prebodli!*“ (Ž 34,21; Zach 12,10)

Ján ale chce, aby sme vedeli nielen to, že Ježiš bol prebodnutý, ale že z jeho boku vytiekla **krv** a **voda**. Celé proroctvo hovorí o tom, že bude prebodnutý. No skutočnosť, že **krv** a **voda** tečú von je dôležitejšia než len samotné naplnenie proroctva. Tak prečo je pre Jána také dôležité, aby sme bez pochybností vedeli, že ide práve o **krv** a **vodu**?

Bratia a sestry, je to veľmi dôležité práve preto, lebo v krvi a vode máme zásluhou Krista nádhernú symboliku úplne dostatočného dvojitého opatrenia milosti, vďaka ktorej sa v nás môže obnoviť Božia sláva. Poďme zaryť hlbšie.

Krv a **voda** sa musia rozlišovať, no nikdy sa nesmú oddeľovať. Prúdia z toho istého prebodnutého boku. Je to dvojnásobné opatrenie od toho istého milostivého Spasiteľa. Tá istá viera, ktorá prijíma krv, prijme aj vodu. A práve toto dvojnásobné opatrenie umožňuje obnovu.

Krv – čo spôsobuje krv? Už podľa názvu tejto kapitoly: „*Ospravedlnení Jeho krvou*“ (Rim 5,9) vieme, že krv nás **ospravedľuje**.

Voda – tá nás **posväčuje**.

Je veľmi potrebné, aby sme toto dvojité opatrenie pochopili. Rozdelím to na dve časti, ale len preto, aby sme si mohli pozorne preštudovať najprv jednu, potom druhú. Inak sa ale nikdy nesmú rozdeľovať...

Najprv sa zameriame na krv, prvú polovicu toho opatrenia milosti, a budeme sa snažiť pochopiť, čo pre nás znamená.

Takže začneme s krvou. Položím vám základnú otázku: Čo krv predstavuje? Predstavuje život. „...*lebo duša tela,*“ čo je inak povedané život, „*je v krvi...*“ (3 Moj 17,11) Kristova krv teda predstavuje jeho zástupný život, život dokonalej poslušnosti. Predstavuje však krv len toto?

Čo symbolizuje krviprelievanie? Smrť. Pochopte teda, že Kristova krv symbolizuje zástupný život a obetnú smrť Ježiša Krista. To oboje.

Ak chcete teologické termíny, môžeme to vyjadriť takto: krv predstavuje aktívnu, rovnako ako aj pasívnu Kristovu poslušnosť. Vysvetlím vám to: Čo je to „aktívna Kristova poslušnosť?“ Je to Jeho život zámerného, svedomitého dodržiavania všetkých požiadaviek zákona, v našom mene.

Príklad: Keď Ježiš zišiel k Jordánu, aby ho pokrstili, čo mu povedal Ján? „*Mne je treba, aby som bol pokrstený od teba...*“ No Ježiš mu na to povedal: „*Nechaj teraz, lebo tak nám sluší, aby sme naplnili všetku spravodlivosť.*“ (Mat 3,14-15) Je zaujímavé, že Ježiš túžil naplniť všetku spravodlivosť. Inými slovami, horlivo sa usiloval splniť každú požiadavku spravodlivého zákona. Pre koho to ale robil? Krstil sa kvôli sebe samému? Potreboval sa On vôbec pokrstiť? Nie. On sa krstil kvôli nám. Každú požiadavku zákona plnil kvôli nám. Nazývame to „Jeho aktívnu poslušnosťou.“ A tá je obsiahnutá v Jeho krvi, lebo život je v krvi. Ten dokonale, aktívne poslušný život symbolizuje Kristova krv.

Ale krv, ako ju predstavuje obetná smrť Krista, je „*Jeho pasívna poslušnosť.*“ Myslí sa ňou Jeho smrť. Pavol v liste Filipanom hovorí, že bol „*poslušným až po smrť, a to po smrť kríža.*“ (Filip 2,8)

No pretože sa neukrižoval sám, ale dovolil, aby ho ukrižovali, preto sa to volá „pasívna poslušnosť.“ Naplňal požiadavku zákona ohľadne neposlušnosti tým, že dovolil, aby ho ukrižovali, aby ho zavraždili. Krv teda symbolizuje oboje: zástupný život a obetnú smrť Ježiša; jeho aktívnu i pasívnu poslušnosť.

Teraz sa ale zamyslime nad tým, čo tá krv pre nás robí. Ospravedľňuje nás. Rimanom 5,9: „A tak teda je o mnoho istejšie, že teraz, keď sme ospravedlnení jeho krvou, budeme zachránení skrze neho od budúceho hnevu.“ Kristus vďaka svojej preliatej krvi sám vyčerpал hnev proti hriechu, takže my, keď prijmeme túto krv, nemusíme ten hnev znášať. O tomto bol v skutočnosti ten kalich. (Mar 10,38-39) Nemusíme z neho piť, lebo Ježiš ho vypil do dna. On za nás vyčerpал hnev, Božiu spravodlivosť voči hriechu... (5BC 1108.3)

Ospravedlnený. Nuž byť ospravedlnený znamená byť slobodný od odsúdenia. Písmo v liste **Židom 9,22** hovorí: „...bez vylitia krvi nedeje sa odpustenie.“

Tu sa vás na niečo spýtam. V inštitúciách tejto cirkvi prebieha veľmi vážny boj v určitých oblastiach a s týmto konceptom prežívame tiež ťažké časy. „...bez vylitia krvi nedeje sa odpustenie.“ Máme azda po krvi prahnúceho Boha? Dôvod, prečo niektorí ľudia majú vážny problém s týmto konceptom, že krv sa musí preliat skôr, než Boh môže odpustiť, je v tom, že oni to okamžite stotožňujú s pohanským ponímaním, kde musíte udusiť zviera a podrezať mu krk, aby ste si uzmierili nahnevané božstvo, lebo len tak sa dostanete spod jeho hnevu. Musí vidieť tiecť nejakú krv skôr, než vám odpustí. No odohráva sa tu azda toto?

Pochopte, že odpustenie a odstránenie hriechu sa nedeje bez preliatia krvi preto, lebo by sme mali pomstychtivého a po krvi prahnúceho Boha. To teda nie. Nuž pýtate sa prečo? Poďme na to taktó: Čo je to hriech? Hriech je rozhodnutie odmietnuť Boha. Lebo ak sa rozhodnete odmietnuť Božiu autoritu, rozhodli ste sa odmietnuť samotného Boha, lebo Boh je autorita. Hriech je teda odmietnutím Božej autority, je prestúpením Božieho zákona. (1 Ján 3,4) Keď odmietate Boha, a tým vlastne odmietate Božiu autoritu, vyberáte si smrť. Prečo? Lebo jediným zdrojom života je Boh. Keď teda hrešíte, rozhodli ste sa zomrieť. Boh nás chcel od toho ochrániť, a preto povedal našim prvým rodičom: „...lebo toho dňa, ktorého by si jedol z neho, istotne zomrieš.“ (1 Moj 2,17) Oni sa napriek tomu rozhodli jesť, a tým pádom si zvolili smrť.

Boh nemôže len tak prehliadať naše rozhodnutie lebo keby to urobil, nerešpektoval by našu slobodnú vôľu. Pamätajte, že spravodlivosť si žiada, aby naša voľba bola rešpektovaná. Keď sa teda človek rozhodol zhrešiť, Boh sa ocitol v skutočnej dileme. Keby to bol proste prehliadol a povedal by: „Ach, vieš čo, odpustím ti to, nenechám ťa zomrieť,“ kto by si zastal pred celý vesmír, a kričal by na plné hrdlo: „Veď som vám to hovoril! Sme iba banda robotov! Vybrali si smrť, a Boh im ani nedovolí zomrieť!“ Satan by tú situáciu hneď využil. Takú príležitosť by si nenechal ujsť. Práve preto priatelia, neexistuje odpustenie hriechov bez preliatia krvi: lebo niekto musel zomrieť, aby naše rozhodnutie ostalo rešpektované...

Prichádza Ježiš Kristus, berie následky nášho rozhodnutia a prelieva svoju krv, aby splnil požiadavku zákona, ktorý hovorí: „Duša, ktorá hreší, tá zomrie.“ (Ez 18,4.20) Tým rešpektuje naše rozhodnutie a dáva nám šancu vybrať si znova. Krv nás teda ospravedľňuje.

Z tejto správy ale nebudete dostatočne nadšený a nebudete za ňu chváliť Boha, pokiaľ nepochopíte niektoré veci...

Uvediem príklad: Keby som teraz vyšiel do ulíc mesta, našiel nejakého neznámeho človeka, poďišiel k nemu a povedal: „Počuj, priateľu, chcem len, aby si vedel, že vďaka Kristovej krvi si

ospravedlnený;“ môžem očakávať, že povie: „Ó ďakujem ti pekne. Je skutočne úžasné to vedieť! Som ti tak hlboko vďačný, že si mi to povedal!“ Pochybujem, že by tak zareagoval. Najskôr totižto musí pochopiť pár vecí. Ktoré sú to?

Musí pochopiť, že je odsúdený na smrť a že potrebuje byť ospravedlnený.

Musí pochopiť, čo sa od neho žiada, aby mohol byť ospravedlnený. Ak sa toho nežiada veľa, nebude si príliš vážiť to, že krv spĺňa túto požiadavku. Vidíte v tom tú logiku?

Takže nielenže musí pochopiť, čo sa vyžaduje, aby bol ospravedlnený, ale musí tiež pochopiť, že sám o sebe je vonkoncom neschopný tú požiadavku splniť.

Až potom, keď to pochopí, bude skutočne schopný plne oceniť fakt, že vďaka krvi je tá požiadavka, ktorú on sám nemôže splniť, splnená a že je ospravedlnený a oslobodený od istého rozsudku smrti, ktoré si privodil na seba svojimi hriechmi. Budte si istí, že to čo platí pre cudzinca v meste, platí pre každého z nás v tejto miestnosti. Preto sú mnohí z nás v pomykove, keď počujeme tú vzácnu dobrú správu evanjelia o tom, že sme ospravedlnení Kristovou krvou. My sami totiž týmto veciam nerozumieme...

Všetci si dúfam uvedomujete, že sme odsúdení. Odsúdení sme preto, lebo „*všetci zhrešili,*“ (Rim 3,23) a „*odplatou za hriech je smrť...*“ (Rim 6,23) „*Duša, ktorá hreší, tá zomrie.*“ (Ez 18,4,20)

Čo sa od nás vyžaduje, aby sme mohli byť ospravedlnení? V liste Rimanom 2,13 to píše apoštol Pavol: „*Lebo nie poslucháči zákona sú spravodliví u Boha, ale činitelia zákona budú ospravedlnení.*“ Takže aby sme mohli byť ospravedlnení, musíme byť činiteľmi zákona. Ak s tým má niekto problém, tak potom má problém s Pavlom a Svätým Písmom. Je pravdou, že to znie takmer ako ospravedlnenie zo skutkov. „... *činitelia zákona budú ospravedlnení.*“

Pavol sa tu ale isto nezmyšľal a neskľzol späť do farizejského myslenia. On sa nestal žiadnym legalistom.

2. list Timoteovi 3,16 nás ubezpečuje o tom, že: „*Každé písmo je vdychnuté Bohom...*“ Vráťame Rimanom 2,13.

Musíme tu pochopiť jednu vec. Toto nie je legalizmus... Nie na tomto mieste. Do legalizmu zabiehame vtedy, keď sa my sami snažíme splniť požiadavku, a tak dosiahnuť ospravedlnenie.

Boh je spravodlivý a tiež ospravedľuje. (Rim 3,26) To znamená, že nikoho neospravedľuje na úkor zákona. Keď nás ospravedľuje, ctí si jeho požiadavky. Práve o tomto je Ježišov život a smrť. Ježiš je v našom mene činiteľom zákona, aby sme my Jeho činením a Jeho umieraním mohli byť ospravedlnení. Boh nikoho neospravedľuje na úkor zákona. Plán spasenia je krásny v tom, že nám sprístupnil dokonalé naplnenie zákona v náš prospech skrze vieru v Ježiša Krista. Volá sa to **OSPRAVDLNENIE Z VIERY**.

Teraz: „*ale činitelia zákona budú ospravedlnení.*“ Rozoberme si to teda. Čo musíme činiť, podľa požiadavky zákona, aby sme boli ospravedlnení? Čo predovšetkým vyžaduje zákon ohľadne kohokoľvek, kto zhrešil? „*Duša, ktorá hreší, tá zomrie.*“ (Ez 18,4,20) Všetci sme zhrešili. Nie sme nijakí prestrojení anjeli. (Rim 3,23) A čo je mzdou hriechu? Rimanom 6,23: „*Odplatou za hriech je smrť...*“ To znamená: keďže sme všetci zhrešili a keďže prestúpenie zákona si žiada smrť, ak chcete byť činiteľmi zákona a chcete byť ospravedlnení, musíte za svoje hriechy zomrieť. Zákon hovorí, že ak ste zhrešili, musíte za svoje hriechy zomrieť. To je bez debaty. Chvála Bohu za to, že je tu možnosť, ako môžete túto požiadavku splniť.

1. Môžete sa rozhodnúť, že zaplatíte sami. Je absolútne prekvapujúce a ohromujúce, že drvivá väčšina ľudstva urobí presne toto. Rozhodnú sa splniť požiadavku zákona voči hriechu sami.

Je to neuveriteľné bláznovstvo. Čo musí urobiť Boh Otec, ak trváme na tom, že zomrieme za svoje hriechy? Bude nás musieť nechať navždy zomrieť za naše hriechy. Prosím, vy sa tak nikdy nerozhodnite! Hoci to Jeho i Jeho Syna stálo nesmiernu cenu, Boh nám ponúkol nádhernú alternatívu.

2. Môžete sa rozhodnúť prijať vierou Ježišovu krv, lebo predstavuje Jeho obetnú smrť a vierou v Jeho krv môžete splniť požiadavku zákona voči vašim hriechom, lebo Ježiš za ne zomrel. Nezomrel za svoje hriechy. Všetky naše hriechy mu boli pripočítané a On za ne zomrel, aby za nás naplnil požiadavku zákona. Rozhodnite sa prosím prijať vierou Jeho krv, lebo predstavuje Jeho obetnú smrť.

To však ešte nie je všetko. Pamätajte, že krv nesymbolizuje len obetnú smrť, ale aj zástupný život. Ako to dať dokopy?

Pozrite, zákon požaduje nielen to, aby sa za všetku neposlušnosť plne zaplatilo, ale vyžaduje aj to, aby sme mali dokonalú poslušnosť. Keď Ježiš vo svojej kázni na vrchu káže o zákone, to pozoruhodné učenie zhrnul u Matúša 5,48 týmito slovami: „*Vy teda buďte dokonalí, ako váš Otec, ktorý je v nebesiach, je dokonalý.*“ Nuž, to sa dalo čakať.

Koniec koncov, čo je to zákon? „*Zákon vyhlásený na Sinaji je prepisom Božieho charakteru.*“ (RH, 4. február 1890) Aký dokonalý je Boh? Nekonečne dokonalý. Aká dokonalá je teda norma? Tiež nekonečne dokonalá...

Christ's Object Lessons, str. 315: „*Boh požaduje od svojich detí dokonalosť. Jeho zákon je prepisom Jeho vlastného charakteru a je meradlom pre každý charakter. Toto nekonečné meradlo je predstavované všetkým, aby nedošli k žiadnemu omylu vzhľadom na typy ľudí, ktorých chce mať Boh vo svojom kráľovstve.*“ Zákon je teda nekonečnou normou.

Žalm 119,96: „*Každý veci dokonalej vidím koniec; ale tvoje prikázanie je veľmi široké.*“ Jeho zákon sa nedá zmerať, je nekonečný.

Manuscript Release, zv. 21, str. 409: „*Ako Bohom vyvolený ľud máme byť v každom ohľade takí, ako si to On praje. Máme striktné dodržiavať zákon, vyhlásený Kristom na Sinaji. Tento zákon je Božím meradlom charakteru a nedá sa porovnať s ničím, čo vymyslí ľudská myseľ. Je to nemenné meradlo absolútnej dokonalosti, vytýčené nekonečným Bohom. Ľudská myseľ ho bez pomoci nepochopí. Je vyjadrením Božieho charakteru, takým vysokým ako nebesia, a za hranicami merateľnosti...*“

Selected Messages, zv. 1, str. 198: „*Božia spravodlivosť je absolútna. Jeho spravodlivosť charakterizuje celé Jeho dielo, všetky Jeho zákony. Aký je Boh, taký musí byť aj Jeho ľud.*“ Znie to presne ako Ježišove slova: „*Vy teda buďte dokonalí, ako váš Otec, ktorý je v nebesiach, je dokonalý.*“

Tak, vidíte tú požiadavku zákona? Vyžaduje si takú dokonalosť, akú má Boh. Nestačí ju však len počuť. Ospravedlnení nebudú poslucháči zákona, ale jeho činitelia. (Rim 2,13)

Teraz vám položím otázku. Ako ste na tom vy? Ako ste na tom s napĺňaním tejto nekonečnej normy? Máte pripravenú takú poslušnosť, ktorú môžete ponúknuť Bohu, ako dostačujúce naplnenie nekonečného meradla spravodlivosti?

Verš v Rimanom 3,23 nám hovorí nie len, že: „*všetci zhršli,*“ ale aj že „*všetci postrádajú slávy Božej.*“ Sláva je charakter. Čo je jeho prepisom? Zákon.

Na okraj poznamenám, že v gréčtine je sloveso „*postrádajú*“ v prítomnom aktívnom čase, čo znamená neprerušený, neustály dej, nech už je akýkoľvek. V tomto prípade je ním nedostatočnosť. Inými slovami, Pavol tu vraví, že všetci zhršli, čiže prestúpili Boží zákon a nie je

nikto, kto by nezaostával v splnení tejto nekonečnej normy. Nikto z nás. Hovorím vám, že aj ten najsvätejší svätec nie je úspešný v dosiahnutí tej normy. A mimochodom, ten najsvätejší svätec to uzná ako prvý.

V čom spočíva náš problém, priatelia? Sme padlí a v našom stave je celá naša spravodlivosť ako ohyzdné rúcho. Izaiáš 64,6: „*Lebo sme všetci ako nečistý, a všetky naše spravodlivosti sú ako ohyzdné rúcho...*“ Všetky dobré veci, ktoré robíme, naše spravodlivé skutky, sú ako ohyzdné rúcho. Viete si predstaviť, aké musia byť potom tie zlé veci? Pýtate sa prečo to tak je? Nuž, pretože sme všetci nečistí, a v tomto nečistom stave je aj to najlepšie, čo robíme ohyzdné.

Čím sme tak znečistení? Sebestvom, priatelia. A naše sebestvo poškvŕňuje aj tie najlepšie skutky.

Steps to Christ, str. 62: „*Pred pádom...*“ Všimnite si, že je to minulý čas – sú to dejiny, čiže niečo, čo bolo, ale už viac nie je. „*Pred pádom bolo možné, aby si Adam formoval spravodlivý charakter poslušnosťou Božiemu zákonu. Ale on zlyhal v tejto veci a pre jeho hriech je naša prirodzenosť padlá a nemôžeme urobiť samých seba spravodlivými. Keďže sme hriešni, nesvätí, nemôžeme dokonale poslúchať svätý zákon. Nemáme žiadnu vlastnú spravodlivosť, ktorou by sme uspokojili požiadavky Božieho zákona.*“

Platí to aj o tom najposvätenejšom svätom? Je tu pasca, do ktorej mnohí padajú. Tak veľa ľudí hovorí: „Nuž, to je stav, okolnosti a situácia, v akej sa nachádzajú neobrátene. No keď som sa obrátil a mám moc Svätého Ducha, potom môžem poslúchať tak, že splním normu nekonečnej spravodlivosti.“ Bratia a sestry, aj ten najposvätenejší svätý je stále nedostatočný.

Sanctified Life, str.81: „*Tí, ktorí majú skutočnú lásku k Bohu, prejavia najúprimnejšiu túžbu po poznávaní a konaní Jeho vôle. Kto však naozaj usiluje o svätosť srdca a života, ten má záľubu v Božom zákone a žiali len nad tým, aká nedostatočná je jeho poslušnosť voči požiadavkám zákona.*“ Takže tí, ktorí sa naozaj usilujú o svätosť srdca a života, nariekajú len nad tým, že sú nedostatoční. A práve toto ma desí na Laodicei. Myslia si o sebe, že sú bohatí a zbohatli a nepotrebujú nikoho a nevedia ani len to, že sú biedni, mizerní, na polutovanie, chudobní, slepí i nahí. (Zj 3,17)

Takže priatelia, ak chceme byť ospravedlnení, musíme mať takú spravodlivosť, takú poslušnosť, ktorá splní tú nekonečnú normu. Len „činitelia zákona budú ospravedlnení.“ (Rim 2,13) Len tí, ktorí poslúchajú tak, ako žiada norma. A tá norma vraví: „*Vy teda buďte dokonalí, ako váš Otec, ktorý je v nebesiach, je dokonalý.*“ (Mat 5,48) Iba tí, ktorých poslušnosť splňa túto normu, budú ospravedlnení.

Kde ale takúto poslušnosť vôbec nájdeme? Nájdeme ju azda niekedy v sebe? Určite nie. Tak kde ju teda hľadať?

Chvála Bohu, dá sa nájsť v osobe Ježiša Krista. A je naša – vierou v Jeho krv. Tento krát však v tú, ktorá predstavuje Jeho zástupný život, Jeho „aktívnu poslušnosť.“ On svojím životom tú dokonalú normu splnil. „*V ňom prebýva všetka plnosť božstva telesne.*“ (Kol 2,9)

Testimonies, zv. 6, str. 60: „... *Kristov život zjavuje nekonečne dokonalý charakter.*“ Dokonalý charakter teda mohol splniť nekonečnú normu. Ježiš bol taký dokonalý ako Jeho Otec. Jasne povedal: „*Kto mňa videl, videl Otca...*“ (Ján 14,9) Písmo hovorí, že Ježiš je „*odbleskom jeho slávy a obrazom jeho podstaty.*“ (Žid 1,3) Ježiš mal takú dokonalosť, akú vyžaduje zákon. A má všetku dokonalosť, ktorú potrebujeme, aby sme boli činiteľmi zákona vierou v Jeho krv.

Steps to Christ, str. 62: „*Nemáme žiadnu vlastnú spravodlivosť, ktorou by sme uspokojili požiadavky Božieho zákona. Kristus nám však pripravil východisko. Na zemi žil uprostred takých skúšok*

a pokušení, s akými sa stretávame aj my. Žil bezhrišnym životom. Zomrel za nás a teraz nám ponúka, že vezme na seba naše hriechy a dá nám svoju spravodlivosť. Ak sa mu odovzdáš a prijmeš ho ako svojho Spasiteľa, akokoľvek hrišny bol tvoj život, bude ťa vďaka svojim zásluhám pokladať za spravodlivého.“ Na základe čoho? „Namiesto tvojho charakteru stojí Kristov charakter a Boh ťa prijíma tak, akoby si nikdy nebol zhršil.“

Ak prídete k úpätiu kríža a prijmete vierou Ježišovu krv, ten nekonečne dokonalý charakter sa vám pripíše na účet. Jeho charakter bude na mieste vášho charakteru. Preto budete považovaní za spravodlivých, lebo hoci sami osebe takí nebudete, budete takí vierou v Neho. Tým pádom ste ospravedlnení, nie na základe toho, čo ste vy sami vykonali – nie na základe vašich skutkov či azda zomierania – ale na základe skutkov a smrti vášho Spasiteľa, Ježiša Krista. Chvála Bohu za Jeho krv. To je evanjelium, moji drahí priatelia. To je evanjelium.

SPRAVODLIVOSŤOU BOŽOU V ŇOM

(2 Kor 5,21)

Aby sme mohli byť ospravedlnení, musíme byť „činiteľmi zákona.“ „...činitelia zákona budú ospravedlnení.“ (Rim 2,13)

Už sme si vysvetlili, že to v tomto texte nie je legalizmus. Preto Písmo hovorí, že Kristus je „spravodlivý“ (Zach 9,9) a je „ospravedľujúci.“ (Rim 3,26) Celým svojím počínaním ctí zákon. V skutočnosti najväčší kompliment zložil Kristus zákonu svojím životom a smrťou. Žil životom dokonalej poslušnosti, a potom umrel tou smrťou, kde priniesol nekonečnú obeť, aby Boží zákon vyvýšil a poctil. Toľko to stálo, aby poctil zákon a súčasne nás zachránil. Vôbec najväčšou poctou, aká bola kedy zložená zákonu, bola smrť Krista na kríži. Ospravedlnení sme teda vierou v Ježišovu krv.

Keď to všetko zhrnieme, zákon v podstate vraví: „*Vy teda buďte dokonalí, ako váš Otec, ktorý je v nebesiach, je dokonalý.*“ (Mat 5,48) Samozrejme, bola by to nekonečná norma. Vyžadovala by dokonalosť rovnajúcu sa Božej. Máme my takú dokonalosť, aby sme ju mohli ponúknuť? Nie, lebo „...všetci zhršili a postrádajú slávy Božej...“ (Rim 3,23) Platí to aj o tom najposvätenejšom svätom, a ten si to v skutočnosti prizná ako prvý. Inšpirácia nám opakovane vraví, že **čím sme bližšie ku Kristovi, tým chybnější, nedokonalejší a hriechnejší si pripadáme. (SC 64.2)** Pozrite sa na najzbožnejších mužov v Písme. Sú to tí, čo majú sami o sebe tú najskromnejšiu mienku a najviac si uvedomujú svoje nedostatky. Je mi jedno, nakoľko sme sa posvätili, priatelia, sami v sebe nikdy nebudeme mať to, čo postačí na splnenie nekonečnej normy a na naše ospravedlnenie. Nájdeť to len v Ježišovi Kristovi. „*Namiesto tvojho charakteru stojí Kristov charakter a Boh tá prijíma tak, akoby si nikdy nebol zhršil.*“ (SC, str.62) Je akoby pripočítaný na naše konto, a na základe toho sme považovaní za spravodlivých.

Niet divu, že Dávid hovorí v **Zalme 3,4**: „*Ale ty, ó, Hospodine, si štitom vŕchol mňa; si mojou slávou a ten, ktorý povyšuješ moju hlavu.*“ Ježiš je našou slávou!

Review and Herald, 11. júl 1912: „*Kristus prišiel na tento svet, aby žil životom dokonalej poslušnosti voči zákonom Božieho kráľovstva. Prišiel, aby ľudí pozdvihol, zušlachtenil a pripravil pre nich trvalú spravodlivosť... V ňom nájdete všetky vznešenosti, nevyhnutné pre absolútne dokonalý charakter.*“

Presne taký charakter zákon vyžaduje. Kde ho ale nájdeme? Manuscript Releases, zv. 9, str. 319: „*Nič iné ako spravodlivosť Kristova, nás nemôže oprávniť na pozhňania vyhradené pre vykúpených.*“
Jedine **Kristova spravodlivosť** nás oprávňuje na **večný život**.

Kristova spravodlivosť pripísaná na náš účet nás oprávňuje na nebesia. Ak sa však máme dostať do neba, priatelia, okrem oprávnenia potrebujeme aj spôsobilosť. Toto je veľmi dôležitý prechod! Ak sa máme dostať do neba, nestačí, aby nás považovali len za spravodlivých vďaka Kristovej „**pripočítanej spravodlivosti**“, musí nás taktiež posvätiť Jeho „**udelená spravodlivosť**.“

Práve som použil termíny, ktoré možno nepoznáte, ale vysvetlím vám ich. Pochopte, že Kristus prešiel smrteľnými útrapami Kalvárie preto, aby nás mohol považovať nielen za spravodlivých, ale aj za svätých. Inými slovami to môžeme povedať takto: za nekonečnú cenu zabezpečil opatrenie, vďaka ktorému môžeme byť nielen ospravedlnení, ale aj posvätení.

Krvou sme ospravedlnení

Vodou sme posvätení

Preto vidíme vytekať z prebodnutého boku Krista nielen krv, ale aj vodu! Nepotrebujeme len krv, aby sme boli ospravedlnení, ale aj vodu, aby sme boli posvätení.

V nasledujúcich kapitolách tieto dve veci neoddeliteľne spojíme. Hoci sa tieto dve opatrenia môžu a musia rozlišovať, nikdy sa nemôžu oddeľovať. Je to dvojnásobná ponuka v jednom balíku. Tá istá viera, ktorá prijíma krv na ospravedlnenie, prijíma aj vodu na posvätenie. Tá istá milosť, ktorá nám dáva oprávnenie pre nebesia, nás učíniť spôsobilými pre nebesia. Nesmieme ich od seba oddeliť!

Názov tejto kapitoly je prevzatý z 2. Korinťanom 5,21: „*Lebo toho, ktorý nepoznal hriechu, učinil za nás hriechom, aby sme my boli spravodlivosťou Božou v ňom.*“ Na ospravedlnenie potrebujeme Božiu spravodlivosť. „*Vy teda buďte dokonalí, ako váš Otec, ktorý je v nebesiach, je dokonalý!*“ (Mat 5,48) Tak znie požiadavka zákona, a len „...činitelia zákona budú ospravedlnení.“ (Rim 2,13)

Kde teda nájdeme túto Božiu spravodlivosť? V nás určite nie, ale: „...*toho, ktorý nepoznal hriechu, učinil za nás hriechom, aby sme my boli spravodlivosťou Božou v ňom.*“

Selected Messages, zv. 1, str. 396: „*Každá duša môže povedať: (Kristus) Svojou dokonalou poslušnosťou vyhovel požiadavkám zákona a mojou jedinou nádejou je vzhliadať k nemu ako k Zástupcovi a Ručiteľovi, ktorý za mňa dokonale poslúchal zákon. Vierou v Jeho zásluhy som oslobodená od odsúdenia zákona. Odieva ma Jeho spravodlivosťou, ktorá uspokojuje všetky požiadavky zákona. Som úplná v ňom, ktorý prináša večnú spravodlivosť.*“

Na okraj tu musím poznamenať, že ak začujete, ako sa niekto pokúša obviníť božieho posla doby konca, že je legalista, tie obvinenia proste ignorujte. Podelte sa s tými ľuďmi o niektoré výroky podobné týmto. Ellen G. Whiteová určite nebola legalistkou. Nie je tu ani len náznak spravodlivosti zo skutkov.

Kološanom 2,9 hovorí o našej úplnosti v ňom: „...*lebo v ňom prebýva všetka plnosť božstva telesne, a ste v ňom naplnení, ktorý je hlavou každého kniežatstva a každej vrchnosti.*...“ V Kristovi máme Božiu spravodlivosť, lebo v ňom prebýva celá plnosť božstva telesne! Pochopte však, že ak sme v Kristovi, potom aj Kristus musí byť v nás. Je to veľmi dôležitý koncept. Nie je možné, aby sme boli vierou v Kristovi, ak mu nedovolíme, aby bol aj On vierou v nás. A práve preto je ospravedlnenie a posvätenie NEODDELITELNÉ!

V Kristovi sme ospravedlnení a ak je Kristus v nás, sme posvätení. „...*Kristus vo vás, nádeja slávy.*...“ (Kol 1,27) Nuž, opäť naše známe slovíčko – použime náš kľúč. Od slávy k sláve sme menení práve Duchom Kristovým, ktorý v nás prebýva. Milí bratia a sestry, On nás posväcuje, a tým nás pripravuje na občianstvo v nebi. Tak získame morálnu spôsobilosť, vhodnosť žiť

tam, pôsobením Svätého Ducha, ktorý nás premieňa obnovením našej mysle. (Rim 12,2) Ak sa naozaj máme dostať do neba, je to vec rovnako dôležitá ako ospravedlnenie. Pre nebesia potrebujeme morálnu spôsobilosť zrovna tak, ako právo či oprávnenie.

Tieto dve veci sú tiež zviazané tým výrokom, ktorý sme už čítali – Steps to Christ, str. 62: „Ak sa mu odovzdáš a prijmeš ho ako svojho Spasiteľa, akokoľvek hriešny bol tvoj život, bude ťa vďaka svojim zásluhám pokladať za spravodlivého. Namiesto tvojho charakteru stojí Kristov charakter a Boh ťa prijíma tak, akoby si nikdy nebol zhrešil.“ Teraz si ale všimnite nasledujúcu vetu: „Ba čo viac, Kristus mení srdce...“ Boh sa očividne skrže Ježiša Krista zaujíma nielen o zmenu nášho právneho stavu, On chce zmeniť aj náš morálny stav. Chce nás považovať nielen za spravodlivých, ale aj za svätých. Preto tu máme tú pozoruhodnú vetičku: „...Kristus mení srdce...“

V tejto kapitole sa s vami podelím o jeden výrok, veľmi hlboký, ochranný a vyvážený. Bude vás chrániť, ak mu to dovoľíte, zabráni vám v možnom páde do priekop, ktoré sú na oboch stranách tej priamej a úzkej cesty pravdy, vedúcej do Kráľovstva. O čom tu rozprávam? Viete, že existuje priama a úzka cesta pravdy, vedúca do Kráľovstva. Biblia o nej hovorí v Matúšovi 7,14: „...lebo je tesná brána a úzka cesta, ktorá vedie do života, a málo je tých, ktorí ju nachádzajú.“ No varujem vás, že po oboch stranách sú hlboké priekopy s veľmi šmykľavými brehmi. Je ohromne ľahké sklzuť do jednej z nich, a verte mi, máme k tomu sklon. Pre nás ako ľud je neuveriteľne náročné stáť na tej priamej, úzkej ceste. Pred akými priekopami vás tu vlastne varujem?

Bratia a sestry po pravej strane je to „radikálna pravica“ – **legalizmus**. Po ľavej strane je „liberálna ľavica.“ Teologicky sa to nazýva **antinomianizmus**. Neľakajte sa toho cudzieho slova. „Anti“ je jednoducho predpona, ktorá znamená „proti.“ „Nomos“ je grécke slovo pre „zákon.“ „Antinomista“ je teda ten, kto ide proti zákonu.

Antinomianizmus v podstate učí, že Kristus zrušil zákon na kríži a o poslušnosť sa už nemusíme starať, lebo zákon patrí do minulosti. Veľmi úzko to súvisí s učením „raz spasený, navždy spasený.“ (aj k tomu sa ešte dostaneme)

Legalizmus – aký je problém s legalizmom? Legalista si chce svoje spasenie získať vlastným úsilím, a preto chce, aby jeho poslušnosť bola záslužná. Priatelia, ak vás nemotivuje láska, poslušnosť je naozaj len nepríjemnou povinnosťou. Legalista preto musí škrípať zubami a nútiť sa poslúchať, aj keby ho to malo zabiť, lebo „ja sa musím dostať do neba!“ V takej skúsenosti niet žiadneho potešenia, ale oni to budú robiť, lebo musia dostať dosť bodov, aby sa tam dostali. Je to celé o pýche... Trochu vám to zjednoduším:

1. Legalista sa chce dostať do neba vďaka svojej vlastnej poslušnosti.

2. Antinomista sa chce dostať do neba bez svojej poslušnosti.

Je fascinujúce sledovať tieto dve skupiny. V našej milovanej cirkvi sa najostrejšie konflikty vedú práve medzi legalistami a antinomistami. V snahe vyvážiť tých druhých sa sami ešte hlbšie zahrabávajú do vlastnej priekopy. Je to priam desivé...

Zaujímavé na tom však je, že hoci si navzájom skáču po krku, majú pozoruhodne veľa podobných črt. Tak napríklad silné ego je bežné v oboch prípadoch: Aký problém s egom, resp. so „svojím ja“ majú legalisti? Ide im o seba-oslávenie. Chcú si prisúdiť zásluhy za svoju spásu. Vynašli preto falošné evanjelium, ktoré im umožňuje si svoju spásu zaslúžiť a môžu si za to pripísať kredity. Seba-oslavovanie je sebecká vec. Aký problém s egom majú antinomisti? Nuž, tým zase ide o seba-uspokojenie. Títo ľudia sa chcú naďalej oddávať svojim obľúbeným hriechom.

Nechcú ich zanechať, a v záujme toho vynašli falošné evanjelium, ktoré im dovoľuje myslieť si, že sú zachránení, hoci zostávajú v hriechoch.

Ďalšou spoločnou vecou je *pýcha*. Legalisti sú pyšní na to, čo robia, aby sa dostali do neba. Antinomisti sú pyšní na to čo nerobia, aby sa dostali do neba.

Bratia a sestry, diabli môže byť ukradnuté, v ktorej priekope ste. Jediné o čo sa stará je, aby vás udržiaval mimo tej priamej, úzkej cesty. A musím vám povedať, že na tej priamej, úzkej ceste nie je veľa ľudí. Tiež vám ale musím povedať, že je najvyšší čas vyliezť von z tých našich priekop a dostať sa na úzku cestu. Blížime sa k cieľovej čiare a už nám nezostal čas na váľanie sa v priekope. Musíme z nich vyliezť, dostať sa na tú úzku cestu a nasledovať Ježiša, ak sa raz chceme dostať do kráľovstva. A je zvlášť dôležité, aby sme z tých priekop vyliezli práve teraz, keď sme pred cieľovou čiarou, lebo uvidíme, že sa opäť stane to, čo sa už raz stalo, za čias Krista.

Spomeňte si na saducejov a farizejov. Všetky najkrutejšie spory boli medzi saducejmi a farizejmi. A bola to len starodávna verzia legalistov a antinomistov. Keby ste sa na to hlbšie pozreli, fascinovalo by vás, ako sú súčasní antinomisti priamou modernou verziou pradávnych saducejov. Nuž, išli si po krku tak dlho, až sa napokon zbavili Ježiša Krista, ktorého „priama a úzka“ cesta životom odsudzovala obidve tieto skupiny. Práve preto Ho znenávideli. Ich spoločná nenávisť voči Ježišovi Kristovi spôsobila, že sa spojili a sprisahali proti nemu. Pokiaľ išlo o to, ako sa ho zbaviť, odhodili svoje rozdiely.

Bratia a sestry, hovorím vám, že to uvidíme znovu. Vlastne to už vidíme. Môžete jasne vidieť ako sa rímsky katolicizmus a odpadlícky protestantizmus natiahli ponad priepasť, ktorá ich kedysi delila, a podali si ruky. Za akým účelom to urobili? Tentoraz, aby sa zbavili Kristovej nevesty. Vidíme to práve teraz. Je to jedno z najistejších znamení doby. Urovnávajú sa hlboké rozdiely medzi katolíckimi a protestantmi. Zasahuje však do toho aj tretia zložka. Viete ktorá? Špiritizmus. Toto tvorí tú nesvätú trojicu, ktorá bude vehementne proti Kristovej neveste a pokúsi sa ju ukrižovať, práve tak, ako saduceji a farizeji pod démonickým vplyvom mocností zla ukrižovali Krista. Nie je to nič nové pod slnkom. Práve preto je úplne nevyhnutné, aby sme vyšli z týchto priekop a držali sa mimo nich.

Je tu jedna veľmi desivá vec priatelia. Často váham, či to mám vôbec povedať, lebo nechcem vzbudiť dojem, že mám niečo proti tejto milovanej cirkvi. To určite nie. Ale práve preto, že ju tak veľmi z celého srdca milujem, musím byť otvorený ohľadne jej stavu. V tejto našej drahej cirkvi sú mnohí, čo sú nevedomky duchom spriaznení buď s rímskym katolicizmom, alebo s odpadlíckym protestantizmom, lebo sú buď v priekope legalizmu, alebo v priekope lacnej milosti. Bratia a sestry, nutne potrebujeme vyjsť zo svojich priekop...

Uviedli sme si dôvod, prečo sa potrebujeme pozrieť zblízka na tento pozoruhodný výrok. Ak ho pochopíme, udrží nás na tej priamej a úzkej ceste. Je z knihy Faith I Live By, str. 116, no dá sa nájsť aj v knihe Messages to Young People na str. 35: **„Spravodlivosť, ktorou sme ospravedlnení je pripočítaná. Spravodlivosť, ktorou sme posvätení je udelená. Prvá je našim OPRÁVNENÍM pre nebo, druhá je našou SPÔSOBILOSŤOU pre nebo.“** Je to naozaj hlboký, ochranný a vyvážený citát.

Keby sme tejto pravde jednoducho rozumeli, úžasne by nám pomohla zostať na tej úzkej ceste, mimo oboch priekop. Skúsme si to teda rozobrať...

Všimnite si prosím, že svoje OPRÁVNENIE, rovnako ako aj SPÔSOBILOSŤ, nachádzame v Kristovej spravodlivosti.

Desire of Ages, str. 300: „*Pyšné srdce sa snaží zaslúžiť si spasenie, no oboje: naše oprávnenie do neba a naša spôsobilosť žiť v ňom, sa nachádzajú v Kristovej spravodlivosti.*“

Všimnite si, že Kristovu spravodlivosť dostávame iným spôsobom, aby nás na vstup do neba oprávnila a iným, aby nás preň uspôsobila.

Kristova spravodlivosť na **OSPRAVEDLNENIE**, a ako vstupné **OPRÁVNENIE** do neba – nám je **PRIPOČÍTANÁ**.

Kristova spravodlivosť na **POSVÄTENIE**, a ako **SPÔSOBILOSŤ** pre nebo – nám je **UDELENÁ**.

Kristova Spravodlivosť

Ospravedlnenie (vstupné právo do neba)

Posvätenie (spôsobilosť pre nebo)

Je nám **PRIPOČÍTANÁ**

Je nám **UDELENÁ**

Aby sme boli ospravedlnení, musíme mať Kristovu pripočítanú spravodlivosť, ktorá je našim vstupným právom do neba. Aby sme boli posvätení, musíme mať Kristovu udelenú spravodlivosť, ktorá je našou spôsobilosťou pre nebo. Tieto dva dary milosti treba jasne rozlíšiť, ale nikdy sa nesmú oddeliť!

Uistíme sa, či tomu rozumiete.

Byť **ospravedlnený**, znamená: ospravedlniť, prepáčiť, vyhlásiť alebo považovať za spravodlivého.

Byť **posvätený**, znamená: byť učinенý svätým, urobiť svätým, obnoviť na Božiu podobu... Teraz sa pozrime na slová pripočítat a udeliť.

Pripočítat znamená: pripísať alebo vložiť na niečí účet čosi, čo právom patrí niekomu inému. (Toto je definícia prevzatá zo slovníka, ktorý mala vo svojej knižnici Ellen Whiteová.)

Pripočítanie je teda niečo objektívne, je to mimo nás. Pripisuje sa to na náš účet.

O pripočítaní hovorila Ellen Whiteová v knihe Steps to Christ, str. 62, keď povedala: „*Namiesto tvojho charakteru stojí Kristov charakter a Boh ťa prijíma tak, akoby si nikdy nebol zhršil.*“ Deje sa to v nebeskej záznamovej knihe. Je nám pripísané, pripočítané, akoby to bolo naše. Dáva nám to oprávnenie do neba – ospravedlnenie.

Čo je to **oprávnenie**? „Je to legálne vlastnícke právo, alebo oprávnený nárok. Vlastne je to to, **čo zaručuje legálne vlastnícke právo.**“ Ak si v slabej chvíli chcete kúpiť nové auto, ale nemáte peniaze, idete do banky a zoberiete si pôžičku. Oni vám ju veľmi radi dajú za nejakú vopred určenú úrokovú sadzbu, a aby sa uistili, že dostanú svoje peniaze, ponechajú si list vlastníctva. Dnes im stačí uvaliť na ňu zástavné právo. No za starých čias si naozaj ten list vlastníctva podržali. Takže listinu, ktorá hovorila, že legálne vlastníte dané auto, ste nedostali, až kým ste nesplátili celú pôžičku.

Nuž, pripočítaná Kristova spravodlivosť, nám síce dáva právo na večný život a na nebo, ale kto za to zaplatil plnú cenu? Ježiš svojím životom a smrťou, nie my. Preto, hoci „*odplatou za hriech je smrť, ale darom Božím z milosti je večný život v Kristu Ježišovi, v našom Pánovi.*“ (Rim 6,23) Jediné, čo si mi zaslúžime, je smrť, lebo „*...všetci zhršili...*“ (Rim 3,23) Preto si dávajte pozor a netrvajte na tom, aby ste dostali, čo si zaslúžite, ani si nič nezasluhujete. Lebo ak budete trvať na svojich

zásluhách, budete musieť zomrieť... a to naveky. Jedine Ježiš Kristus nám svojím vlastným životom a smrťou vyslúžil večný život. Môžeme ho teda dostať jedine ako dar, vierou v Ježišovu krv.

Teraz prejdime na pojem udelenie. Na jeho základe prijímame spravodlivosť, ktorá nás posväcuje. **Udeliť** znamená: dať, alebo poskytnúť časť niečoho, urobiť druhého účastníkom čohosi. Keď teda niečo udelíte, v skutočnosti to danej osobe dáte, takže to dotýčny dostane a má na tom podiel. Stáva sa to jeho súčasťou.

Je tu malá pomôcka, ktorá vám pomôže pochopiť tieto slová:

Pripočítať, alebo inak povedané pri-DÁŤ vám môže napovedať, že pripočítanie je pridanie niečoho na váš účet.

Udeliť. Vnútri slova sa skrýva slovičko DIEL. Ak je vám niečo udelené, stáva sa to vašim dielom, vašou súčasťou. Je to akoby do vás vložené.

To, čo je pripočítané, mení vaše právne postavenie.

To čo je udelené mení váš morálny stav.

Zmeniť vaše právne postavenie pomocou pripočítanej Kristovej spravodlivosti znamená ospravedlniť vás. Zmeniť váš morálny stav pomocou udelenej Kristovej spravodlivosti znamená posvätiť vás.

Pamätajte, že Bohu dáva právo, aby nám pripočítal Kristovu spravodlivosť, a tým nás ospravedlnil, práve to, čo sa už udialo na kríži. Čo sa udialo na kríži? Boh vzal všetky naše hriechy a pripočítal ich Kristovi, čím ho odsúdil. Všetky naše hriechy boli pripočítané a pripísané na účet Ježiša Krista. Kvôli našim pripočítaným hriechom bol odsúdený na smrť. A pretože to urobil, keď teraz ktokolvek príde k úpätiu kríža a prijme Krista vierou, Boh môže preňho dokončiť tú výmenu. A čo je tou druhou polovicou? Boh teraz môže vziať celú svoju spravodlivosť, a pripočítať ju na účet tým, ktorí prijímajú Kristovu krv vierou, a tým ich ospravedlniť. Inšpirácia to veľmi jasne opisuje...

Znamená doby, 14. apríl 1898: „*Hoci bol Kristus nevinný, nakladali s ním ako s hriešnikom, aby vďaka Jeho zásluhám nakladali s hriešnikmi, hoci sú vinní, ako s vernými a poslušnými deťmi Božími. Kristus zomrel s hriechmi sveta jemu pripočítanými, aby sa Jeho spravodlivosť mohla pripočítať hriešnikovi.*“ Vidíte, k obidvom poloviciam transakcie patrí pripočítanie. Naše hriechy boli pripočítané Kristovi, aby sa Jeho spravodlivosť mohla pripočítať nám...

Priatelia, potrebujeme tu pochopiť ďalšiu veľmi dôležitú vec. Nezachádzam tu zbytočne do podrobností a detailov. Hovoríme o základných, životne dôležitých pravdách. Možno si to neuvedomujete, ale hovoríme o podstate a jadre toho, čo spustilo veľkú reformáciu. **Hovoríme o podstate a jadre sporných otázok, ktoré odlišujú pravý protestantizmus od rímskeho katolicizmu**, teda nie o nejakej nepodstatnej veci.

Pripočítanie teda mení právny stav človeka. Samo osebe nemení, len umožňuje a vedie k zmene morálneho stavu človeka. Na základe čoho to viem? Nuž, keď sa naše hriechy pripočítali Kristovi na kríži, zmenilo to Jeho právny stav u Boha? Pokladal ho Boh za hriešnika? Áno, pokladal. No keď sa naše hriechy pripočítali Kristovi na kríži, urobilo to Jeho samého hriešnym? Čo najrozhodnejšie nie! Nemám to však zo svojej hlavy. Duch prorocký to píše v Signs of the Times, 30. mája 1895: „*Naše hriechy boli vložené na Krista...*“ Slovo „vložený“, je synonymum pre pripočítaný. „*Naše hriechy boli vložené na Krista, v ňom boli potrestané a odňaté, aby Jeho spravodlivosť mohla byť pripočítaná nám, ktorí nechodíme podľa tela, ale podľa Ducha. Hoci sa hriech pripísal na Jeho účet...*“ Opäť je tu synonymum pre pripočítanie. „*Hoci bol hriech pripí-*

saný na Jeho účet v našom záujme, On sám predsa zostal dokonale bezhriешny.“ Napriek tomu, že sa mu pripočítali všetky hriешchy, zostal dokonale bezhriешny, a preto je zrejmé, že pripočítanie nemení mravný stav človeka. No keď sa naše hriешchy pripočítali Kristovi, stal sa pred Bohom hriешníkom a Boh s ním začal nakladať ako s hriешníkom. Je to dôležité pochopiť práve kvôli tej druhej polovičke transakcie. Všetko sa to udialo, aby nám mohol Boh pripočítať Kristovu spravodlivosť. A teraz, keď sa nám Kristova spravodlivosť pripočítava, urobí nás to samých osebe spravodlivých? Zmení to náš morálny stav? Nie, ale zmení to náš právny stav. A ten mení to, za čo nás Boh pokladá, a vďaka tomu tiež spôsob, ako k nám pristupuje.

Preto Pavol píše, že Boh „...ospravedľňuje bezbožných...“ (Rim 4,5) Boh ospravedľňuje bezbožných, pretože na kríži odsúdil toho Zbožného, pripočítajúc mu naše hriешchy. Bezbožných teda môže ospravedlniť, pripočítajúc im Kristovu spravodlivosť.

Vyjadrim to ešte takto... Spravodlivosť, ktorá ma ospravedľňuje, nie je moja o nič viac, ako hriеш, za ktorý bol Kristus odsúdený, nebol Jeho. Kristus bol odsúdený za naše hriешchy. Ani z nepatrnej časti to neboli Jeho hriешchy.

Prejdime teraz k druhej strane transakcie. Ospravedlnení sme Kristovou spravodlivosťou. Je naša aspoň z časti? Asi tak 50:50? 50% moja, 50% Kristova. Alebo to dajme na 10%. Aspoň nech desatina patrí mne. 10% mojich, 90% Jeho. A čo tak 1% moje, 99% Jeho? Veď človek musí mať aspoň nejaké zásluhy...

Nie bratia a sestry, nič také... Spravodlivosť, ktorá vás ospravedľňuje, je vždy výlučne spravodlivosť Ježiša Krista. Nezabudnite na to! Toto vás bude vždy chrániť pred priekopou legalizmu, a budete stať na tej priamej, úzkej ceste, kam patríte.

Musíme si tu objasniť ešte inú vec. Hoci pripočítanie samo osebe nezmení náš morálny stav, vždy právne umožňuje zmenu nášho morálneho stavu a vždy k nej vedie. Keď boli naše hriешchy pripočítané Kristovi na kríži, čo mu bolo udelené? Naša smrť. Kristus zomrel na kríži našou smrťou, lebo mu boli pripočítané naše hriешchy. Na základe toho, čo mu bolo pripočítané, naša smrť mu bola udelená. Stala sa tá smrť súčasťou Jeho skúsenosti? Naozaj zomrel? Áno. Keby nebol naozaj umrel, keby mu naša smrť nebola bývala udelená, mohli by sme s istotou vedieť, že naše hriешchy mu boli naozaj pripočítané? Nie, nemali by sme nijaký legitímny dôvod veriť, že mu boli pripočítané naše hriешchy, keby mu nebola bývala udelená naša smrť. Dáva vám to zmysel? Vieme, že naše hriешchy mu boli naozaj pripočítané, a Boh ho tým pádom naozaj pokladal za hriешníka, lebo naša smrť mu vtedy bola udelená. Je dôležité, aby sme to pochopili, kvôli tej druhej polovičke transakcie.

Antinomisti, počúvajte pozorne. Keď je nám pripočítaná Kristova spravodlivosť, právne to umožňuje a nevyhnutne vedie k tomu, že nám je niečo udelené. Nakoľko je nám pripočítaná Kristova spravodlivosť, právne to umožňuje a vedie k tomu, aby nám bol udelený Kristov život. Čo je však príčina a čo následok? Neprehliadnite tento kľúčový bod.

Som ospravedlnený, lebo žijem Jeho život? Alebo žijem Jeho život, lebo som ospravedlnený?

Správna je tá druhá možnosť, a verte mi, že je to dôležité. Keď si začneme myslieť, že sme ospravedlnení, lebo žijeme Jeho život, padáme do priekopy legalizmu. Avšak v momente, keď si myslíme, že môžeme byť ospravedlnení bez prežívania Jeho života, padáme do priekopy ľacnej milosti – antinomizmu. Súhlasíte so mnou? Priatelia, úzko to súvisí so základnou pravdou, že „*vieru, keď nemá skutkov, je mŕtva sama v sebe.*“ (Jak 2,17)

Ak naozaj verím, že som pokladaný za spravodlivého vierou v Kristovu krv, tou istou vierou prijmem aj to druhé z dvojitého opatrenia milosti: vodu ...vodu života. Jeho spravodlivosť mi bude udelená, a budem žiť Jeho život. No nie som ospravedlnený, pretože žijem Jeho životom. Ja žijem Jeho život, pretože som ospravedlnený...

Ak vám to nie je jasné, pozrite sa na to z tejto strany: Bol Kristus odsúdený, lebo zakúsil moju smrť? Alebo zakúsil moju smrť, lebo bol odsúdený? Čo je príčina a čo následok? Opäť je tá druhá možnosť správna – zakúsil moju smrť, lebo bol odsúdený.

Pamätajte, že sa tu nezaobráame maličkosťami, ale jadrom problému, ktorý naštartoval celú veľkú reformáciu. Rímsky katolicizmus totiž učí, že Boh nás robí svätými, a potom nás na základe toho, čím nás robí aj ospravedľuje. Nazývajú to „vliata milosť.“ Mnohí obviňujú rímsky katolicizmus z toho, že učí spravodlivosť zo skutkov, z našich vlastných snáh dodržať zákon. Lenže oni to neučia. Učia, že je to Svätý Duch, ktorý v nás pôsobí, a ktorý nás robí spravodlivými skrze „vliatu milosť.“

Avšak to, čo v nás robí Svätý Duch, nás neospravedľuje priatelia. Pôsobenie Svätého Ducha v nás je to, čo nás posväcuje. Náš posvätený život nie je to, čo nás ospravedľuje, ale Kristov život a Jeho zástupná smrť pripísaná na náš účet, to nás ospravedľuje.

Posvätený život je dôsledkom ospravedlnenia, nie jeho príčinou. Akonáhle teda začneme zmyšľať o posvätenom živote, ako o príčine ospravedlnenia, v tej chvíli zachádzame do legalizmu. A práve preto má rímsky katolicizmus všetky tie veci, ktoré môžete robiť, aby ste získali zásluhy. Vďaka tomu, čo sa deje vo vašom živote si môžete zaslúžiť prijatie, či skrátiť svoj pobyt v očistci, atď...

Celý tento systém podkopáva jednoduchá pravda, že „*spravodlivý bude žiť z viery.*“ (Rim 1,17) „*A viera je podstatou toho, na čo sa človek nadeje, presvedčením o veciach, ktoré sa nevidia.*“ (Žid 11,1) Svoje skutky určite môžeme vidieť. No ak si myslíte, že ste ospravedlnení na základe niečoho viditeľného, potom ste ospravedľovaní zo skutkov, nie z viery. To, čo nás ospravedľuje, to čo pre nás urobil Ježiš Kristus a čo je nám pripísané na účet je to, čo vidíme len očami viery v Ježišovi.

Je dôležité a veľmi podstatné aj to, čo sa deje v nás. Musíme byť posvätení, lebo bez spôsobilosti, bez mravnej vhodnosti, nám nikdy nebude dovolené do neba vojsť. Naša spôsobilosť však nie je záslužná. Nezasluhujeme si ňou večný život, ona nás iba pripravuje na radosť z neho! Kto jediný si zaslúžil večný život? Ježiš Kristus, svojím životom a smrťou.

Teraz vám položím inú otázku: Bude telesný človek, ktorého telesná myseľ je nepriateľstvom voči Bohu, mravne spôsobilý pre nebo? Bude tam šťastným obyvateľom? Chcel by som vás poprosiť, že ak si z tejto knihy nezapamätáte nič iné, aspoň toto si prosím zapamätajte: **Boh nevezme do neba nikoho, kto by tam nebol šťastný.** Telesný človek by v nebi šťastný nebol, veď Boha nenávidí. Nebo je o živote v Božej prítomnosti. (1 Moj 3,8; Ž 68,3; Luk 1,19) Telesný človek bude v prítomnosti Boha veľmi nešťastný. Premýšľajte nad tým...

Čo spôsobuje radosť a šťastie nebeským obyvateľom? Je to poznávanie, ochota a činenie Božej vôle. „...*mysleľ tela je nepriateľstvom naproti Bohu, lebo sa nepodriadaže zákonu Božiemu, lebo sa ani nemôže podriaďiť.*“ (Rim 8,7) Inšpirované slovo nám vraví, že pre neobráteneho, prirodzeného človeka by nebo bolo miestom múk. (GC 542.2) Bolo by preňho vyslovene peklom. Preto Boh nemôže vziať do neba nikoho, kto nie je svätý. Ako sme už povedali, šťastie je vedľajším produktom svätosti.

Toľkí ľudia trávajú celý svoj život hľadaním šťastia, a nikdy ho nenájdu! Prečo? Lebo keď ho hľadáte, tak ho nenájdete. Ak sa usilujete o šťastie, nenájdete ho. Ak sa usilujete o svoje šťastie, je to v podstate sebecké. A sebecký človek nie je nikdy šťastný. Boh nás stvoril tak, aby sme našli svoje šťastie v dávaní seba iným. Práve to prináša skutočné šťastie: je to svätosť, je to život plne odovzdaný Bohu a druhým, nie sebe. Je to život v súlade so zákonom a v súlade s princípom sebaobetavej, seba-zapierajúcej lásky. Ak máme byť niekedy šťastní, potrebujeme sa učiť svätosti. A práve svätosť je našou nevyhnutnou spôsobilosťou pre nebo. Ona je tou mravnou vhodnosťou, ktorú musíme mať, ak tam máme žiť ako šťastní obyvatelia. Je to teda proces, ktorým nás Boh pripravuje. Je to prostriedok, ktorým nás Boh učí svätosti, lebo v nebi je všetko sväté. Kedy sa ale máme naučiť byť šťastní vo svätosti? Tu a teraz, milí bratia a sestry. Máme sa to učiť už teraz, počas skúšobného života...

Posvätenie je teda absolútne podstatné, bez neho niet inej cesty do neba. No posvätenie nemá nič do činenia so získaním večného života, nie je záslužné. Ak tam ale máme byť šťastní, je nevyhnutné a podstatné.

Ak sa niekedy, z Božej milosti ocitneme v nebesiach, nebude to preto, že by sme si to niečím zaslúžili... Ak v tom váhate, položte si túto otázku: Urobil Kristus niečo preto, aby si zaslúžil smrť? Uvediem vám k tomu citáty od sestry Whiteovej.

Desire of Ages, str. 25: „S Kristom zaobchádzali tak, ako si zaslúžime my, aby sa s nami mohlo zaobchádzať tak, ako si zaslúži On. Odsúdili ho za naše hriechy, na ktorých sa nijako nepodielal, aby sme my mohli byť ospravedlnení Jeho spravodlivosťou, na ktorej sme sa my nijako nepodielali. Zomrel našou smrťou, ktorá patrila nám, aby sme mohli prijať život, ktorý bol Jeho. „jeho sinavicou sme uzdravení.““ (1z 53,5)

Signs of the Times, 27. jún 1900: „Lebo toho, ktorý nepoznal hriechu, učinil za nás hriechom, aby sme my boli spravodlivosťou Božou v ňom.“ (2 Kor 5,21) „...uvalil na neho nepravosť všetkých nás.“ (1z 53,6) On žije, aby bol našim Obhajcom. Neurobil nič hodné smrti, a predsa zomrel. A ak začujeme radostné slová: „Dobre sluha dobrý a verný... vojdí do radosti svojho pána!“ (Mat 25,21) nevykonali sme nič hodné života. Ježiš, ten bezhriešny, zomrel, hoci neurobil nič, za čo by si zaslúžil smrť. Hriešnik je spasený, hoci neurobil nič, čím by si bol zaslúžil spasenie. Je úplne bez zásluh. No odiaty nepoškrvneným rúchom Kristovej spravodlivosti je Bohom prijatý.“ To je evanjelium, priatelia! Ak ho pevne uchopíte a budete sa ho držať, istotne sa uchránite pred obidvomi priekopami.

ABY JU POSVÄTIL OČISTIAC JU KÚPEĽOM VODY

(Ef 5,26)

Takže sme sa už pozreli na krv, a potom sme sa snažili neoddeliteľne spojiť krv a vodu, ospravedlnenie a posvätenie, oprávnenie a spôsobilosť, pripočítanú a udelenú spravodlivosť, aby sme mali istotu, že hoci ich rozlišujeme, nikdy ich neoddeľujeme.

Teraz sa zameriame na vodu: na to, čo robí a čo symbolizuje.

Selected Messages, zv. 1, str. 215: „*Jednorodený Boží Syn zomrel, aby sme my mohli*

žiť. Pán prijal túto obeť za nás, ako našu náhradu a záruku, pod podmienkou, že prijmeme Krista.“ Toto opatrenie je dostupné všeobecne, ale aplikuje sa individuálne. Pri tejto téme vládne medzi nami, ako ľuďom, trochu zmätok... Opatrenie pre večný život a ospravedlnenie je všeobecne dostupné. Je pre každého, kto má záujem, ale aplikuje sa individuálne, lebo musíme osobne prísť ku krížu a prijať Ježiša Krista ako svojho Spasiteľa. „*Pán prijal túto obeť za nás, ako našu náhradu a záruku, pod podmienkou, že prijmeme Krista a uveríme v neho. Hriešnik musí prísť vo viere ku Kristovi a chopiť sa Jeho zásluh, vložiť svoje hriechy na Nositeľa hriechov a prijať Jeho odpustenie.*“ Všetko toto názorne ukazuje svätynia a jej služby... „*Kvôli tomuto prišiel Kristus na svet. Kristova spravodlivosť sa pripočítava kajúcnemu, veriacemu hriešnikovi. Stáva sa tak členom kráľovskej rodiny, dieťaťom nebeského Kráľa, dedičom Boha a spoludedičom s Kristom.*“

Na základe osobného prijatia Ježiša Krista, ako nášho Spasiteľa, sa stávame členmi kráľovskej rodiny a deťmi nebeského Kráľa. Prijatie Krista znamená prijatie Jeho Ducha. Byť v Kristovi je podmienkou, aby sme boli ospravedlnení, mať Krista v nás je to, čo potrebujeme, aby sme boli posvätení. Tá istá viera, vďaka ktorej budete v Kristovi, privedie Krista do vás. Prijmeme ho tak, že prijmeme Jeho Ducha.

Všimnite si prosím, čo prijímame ako členovia kráľovskej rodiny podľa listu Galaťanom 4,6: „*A že ste synovia, poslal Boh Ducha svojho Syna do našich srdc, ktorý volá: „Abba Otče!“*“ Duch Jeho Syna prichádza do našich srdc, stáva sa našou súčasťou, je nám udelený. A práve tento Duch mení náš morálny stav.

Efežanom 1,13-14: „*...v ktorom aj vy počujúc slovo pravdy, evanjelium svojho spasenia, v ktorom aj, uveriac, zapečatení ste Svätým Duchom zaslúbenia, ktorý je závdavkom nášho dedičstva*

na vykúpenie Božieho nadobudnutého vlastníctva, na chválu jeho slávy.“ Svätý Duch je závdavkom nášho dedičstva. Priatelia, máme právo na večný život, ale ak ho vy a ja raz naozaj zdedíme, ak ho naozaj zakúsime, musíme byť na to pripravení: musíme byť učinení svätými. A čo je našou zárukou, že môžeme byť posvätení a pripravení? Je to Duch Svätý. On je darom nebeského Otca a cez neho sme učinení svätými. Tento dar však musíme prijať osobne a musíme oň osobne prosiť. Lukáš 11,13: „Ak teda vy, súc zlí, viete dávať svojim deťom dobré dary, o koľko skôr dá Otec z neba Svätého Ducha tým, ktorí ho prosia!“ Pochopte prosím, že na celej ceste plánom spasenia Boh nikdy neznásilňuje našu slobodnú vôľu. Preto musíme na každom kroku prosiť, a bude nám dané. (Mat 7,7) Otec nám túži dať Ducha viac, než my rodičia túžime dať dobré dary svojim deťom. No nemôže nám Ho dať, hoci je voľne prístupný, ak oň neprosíme, lebo by tým narušoval našu slobodnú vôľu. Tou cestou nepôjde, On to tak nerobí. Celá nebeská ekonomika funguje podľa toho jednoduchého princípu: „Proste a bude vám dané.“ Božím Duchom, ktorého máme prijímať každý deň svojho života, v nás bude Kristus prebývať čoraz viac a viac. Tak rastieme v plnosti Ducha a stále viac sa podielame na prirodzenosti Ježiša Krista. Izaiáš 57,15: „Lebo takto hovorí vysoký a vznešený, ktorý obýva večnosť, ktorého meno je Svätý: Bývam na výsosti a na svätom mieste a s tým, kto je zdrteného a poníženého ducha, oživujúc ducha ponížených a oživujúc i srdce zdrtených.“ Boh nebýva len v nebesiach, ale aj v našich srdciach... A práve tým, že v nás prebýva Jeho prítomnosť v osobe Kristovho Ducha, nás premieňa obnovením našej mysle.

Teraz sa pozrime znova na list Kološanom 1,27: Je to „Kristus vo vás, nádeja slávy.“ Vidíte, ako to krásne všetko do seba zapadá?

Citát z Youth's Instructor, 6. decembra 1898 pekne zhrňa to, o čom sme hovorili: „Kristus zaplatil vysokú cenu za príbytky, ktoré odišiel pripraviť pre tých, ktorí ich budú obývať. Ti, ktorí budú obývať tie príbytky musia byť pre nebeské spoločenstvo usposobení Kristovou spravodlivosťou a skrze pôsobenie Svätého Ducha. Príprava pre nebesia musí prebehnúť počas doby milosti...“ Nuž budte si vedomí, že nám veľa času už nezostalo. „...a teraz sa treba podriaadiť pôsobeniu Ducha Svätého na srdce, aby duša mohla byť privedená do spoločenstva s nebom a aby mohla byť vyučená tešiť sa zo skutočností toho večného sveta.“ Zámerom posvätenia je pripraviť nás na radosť z neba. Má nás mravne usposobiť a pomôcť nám nájsť šťastie v svätosti. „Kristova spravodlivosť, ktorá sa pripočíta veriacemu človeku, bude jeho oprávnením, ktoré mu zaistí vstup do neba. Skrze vplyv Božieho Ducha sa charakter veriaceho mení...“ Tu je už reč o spôsobilosti pre nebo. „... jeho chuť sa zjemňuje, úsudok sa posväčuje a stáva sa úphým v Kristovi. Láska, ktorá mu bola prejavovaná v Kristovej smrti, prebúda odozvu vďačnej lásky, a v odpovedi na úprimnú modlitbu je veriaci prenášaný z milosti do milosti, od slávy k sláve, až je vzhliadaním sa na Krista zmenený na ten istý obraz.“ Všetko do seba krásne zapadá... Tá **spôsobilosť** pre nebo je jedným slovom **svätosť**.

Teraz sa pozrime na **Židom 12,14**: „Stihajte pokoj so všetkými a posvätenie, bez ktorého nikto neuvidí Pána...“ Svätosť je načisto neodmysliteľná, ak máme byť schopní vojsť do perlových brán a uvidieť Boha. Práve preto je VODA rovnako dôležitá ako KRV. Krv nám dáva oprávnenie, voda nám dáva spôsobilosť. Vďaka krvi sme považovaní za spravodlivých, vďaka vode sa posväcujeme. Teraz vám položím otázku: Kde máme mať tú svätosť? Kde máme byť svätými? Medzi pravým a ľavým uchom. Príslovia 23,7: „Lebo ako zmyšľa vo svojej duši, taký je.“ Ak máme byť teda naozaj svätí, musíme byť svätí vo svojej mysli. Musíme nadobudnúť Kristovo zmyšľanie.

Preto Kristus hovorí v kázni na vrchu u Matúša 5,8: „*Blahoslavení čistí srdcom, lebo oni budú vidieť Boha.*“ Rád tento verš prezentujem aj takto: Šťastní sú svätí, lebo sú na ceste do neba. Svätosť nám nesmie byť lahostajná v týchto záverečných hodinách dejín zeme. Bez svätosti nikto neuvidí Boha a svätí, čistí máme byť práve v našich srdciach.

Review and Herald, 30. máj 1882: „*Je to veľká a vážna práca nadobudnúť mravnú spôsobilosť pre spoločenstvo s čistými a blahoslavenými. Božie Slovo predkladá štandard, ktorému máme prispôbiť svoj život a charakter. Môžeme sa rozhodnúť nasledovať iný štandard, ktorý bude vo väčšom súlade s našimi vlastnými srdcami, lenže takto nikdy nezískame Božie oprávnenie. Len keď sa budeme podriaďovať Božiemu Slovu, môžeme mať nádej, že dospejeme „v jednotu viery a plného poznania Syna Božieho...“ Musíme to však urobiť, inak nikdy nevojďeme do neba.*“

Je absolútne nutné mať morálnu spôsobilosť, ak máme vojsť do neba. Ako ju ale získame? Ako dospejeme k očiste zvanej svätosť, alebo posvätenie?

„*Kristus miloval cirkev a vydal sám seba za ňu, aby ju posvätil očistiac ju kúpeľom vody...*“ (Ef 5,26) Sme očistení kúpeľom vody. Konečne sme sa teda dostali k vode. Čo voda symbolizuje? Ducha Svätého. Ján 7,37: „*Potom v posledný, v ten veľký deň sviatku stál Ježiš a volal: Ak niekto žízni, nech príde ku mne a pije! Kto verí vo mňa, ako hovorí Písmo, rieky živej vody potečú z jeho vnútra. Ale to povedal o Svätom Duchu...*“ Takže potom voda, ktorá vytekala z prebodnutého boku Ježiša Krista visiaceho na kríži, symbolizuje Svätého Ducha.

Niekoľko by mohol namietat: „*Počkaj chvíľu, myslel som, že Svätého Ducha symbolizuje olej.*“ Olej, oheň a vietor... To všetko sú symboly pre Ducha Svätého. No v tomto prípade je to voda, ktorá Ho symbolizuje.

S týmto chápaním sa teraz pozrime na niektoré pasáže Písma o umývaní. List Titovi 3,5-7: „*...nie zo skutkov spravodlivosti, ktoré by sme asi my boli činili, ale podľa svojho milosrdenstva nás spasil kúpeľom opätného splodenia a obnovením Svätého Ducha...*“ Vidíte, práve voda = Svätý Duch je ten, ktorý nás umýva, oživuje a obnovuje. „*...ktorého vylial na nás bohate skrze Ježiša Krista, nášho Spasiteľa, aby sme súc ospravedlnení jeho milosťou boli dedičmi podľa nádeje večného života.*“ Pavlovo vyjadrovanie je tu veľmi zaujímavé. Sme vari Svätým Duchom umytí a posvätení na to, aby sme vďaka tomu boli ospravedlnení? Nie. Pavol tu jasne zvyrazňuje: „*...súc ospravedlnení jeho milosťou...*“ Pozrite, vierou v krv sme ospravedlnení. A keďže sme ospravedlnení Jeho milosťou, musíme sa pripraviť, aby sme boli dedičmi podľa nádeje večného života. Krv nám teda dáva nádej večného života a voda nám dáva spôsobilosť, aby sme si ho skutočne mohli zakúsiť.

Ďalší „umývaci verš“ je z listu Efežanom 5,25-26: „*Vy, mužovia, milujte svoje ženy, ako aj Kristus miloval cirkev a vydal sám seba za ňu, aby ju posvätil očistiac ju kúpeľom vody, slovom...*“ Voda tu jasne predstavuje Ducha Svätého. Čo však používa Duch Svätý v tomto očistnom, posväcujúcom procese? Slovo. Duch Svätý vždy používa Božie Slovo, aby nás posvätil. Svätý Duch nepôsobí bez Slova, a Slovo nepôsobí bez Ducha Svätého. Len oboje spoločne pôsobí posväcujúco v živote veriaceho človeka.

Dovoľte mi, aby som vás tu varoval: Satan všetko sfaľuje. A skôr než príde koniec všetkého, dokonca stelesní Ježiša Krista a bude falošným mesiášom. V súčasnosti však v kresťanstve imituje Ducha Svätého... Existuje toľko kresťanských cirkví, ktoré sú priam nadšené z toho, čo v nich robí „Svätý Duch.“ Dejú sa tam vzrušujúce a nadprirodzené veci. A priatelia, hovorím vám, že sa to bude čoraz viac a viac stupňovať. Skôr, ako sa všetko skončí, nepriateľ bude robiť

„veliké znamenania a budú robiť zázraky, takže by zviedli v blud, keby bolo možné, aj vyvolených.“ (Mat 24,24) Nebudeme schopní veriť svojim zmyslom, aby sme určili, či to je, alebo nie je Duch Svätý. Ako ale potom budeme vedieť, či je to pravé alebo falošné? Nuž ak to bude pravé, bude sa to prejavovať tak, že ľudia budú usilovne študovať Božie Slovo a snažiť sa porozumieť, poznať a plniť dobrú vôľu svojho Pána a Spasiteľa, Ježiša Krista. Presne k tomu totiž Svätý Duch vždy vedie tých, ktorí sú pod Jeho vplyvom.

Uvediem vám k tomu jeden príklad. Bolo to pred niekoľkými rokmi, ale zdá sa mi, akoby to bolo včera. Hovoril som s jedným mladým mužom. Veľmi ho nadchýnalo, čo robí „Duch Svätý“ v jeho živote a v zbere, kde bol členom. Povedal som mu: „Brat môj, to je úžasné. Ty potom určite skutočne poctivo študuješ Písmo Sväté a veľmi veľa sa učíš.“ Prekvapene sa na mňa pozrel a povedal: „Človeče, o čom to hovoríš? Ja Slovo nepotrebujem. Dostal som Svätého Ducha a on mi hovorí, čo mám robiť.“ Jasnočervená varovná vlajka, moji drahí priatelia. Uistujem vás, že to bolo falošné. Podobné bludy od seba odhodte. Svätý Duch VŽDY používa na naše posvätenie Slovo.

Aký účel má vlastne to očistenie, kúpeľ vodou, alebo inak povedané posväcovanie? Pozrime sa na 27. verš a nájdeme tam naše kľúčové slovo: „...aby si ju postavil pred seba slávnu, cirkev, nemajúcu škvrny alebo vrásky alebo niečoho takého, ale aby bola svätá a bezvadná.“ Bratia a sestry, Duch Svätý nás mení od slávy k sláve, aby sme sa stali slávnou cirkvou. A aká je tá slávna cirkev? Je to cirkev, ktorá odráža charakter Ježiša Krista. Z celého srdca túžim po tom, aby táto naša cirkev bola slávna, aby jasne svietila odrazajúc svetlo úžasného charakteru Ježiša Krista. Keď sa táto cirkev stane slávnou cirkvou, potom bude účinným svedkom pre Kráľa. Až potom budeme spôsobilými občanmi Kráľovstva. Toto je práca Svätého Ducha. On nám nielenže pomáha pri príprave na cestu do neba, ale nás učí, ako pomáhať v príprave iným. A to nezvládneme, pokiaľ sa náš charakter nebude podobáť Ježišovmu. To isté, čo nás pripraví na cestu do neba, nám umožní aj úspešne získavať ľudí – a síce mať charakter podobný Kristovmu.

Ján 17,17: „Posväť ich v svojej pravde! Tvoje slovo je pravda.“ Nemýľte sa, neprotirečíte si to. Vysvetlili sme si, že sme posvätení Duchom Svätým, a tu je písané, že sme posvätení pravdou. Nie, nie je to protirečenie. Duch Svätý a Pravda, čo je vlastne Slovo, vždy pôsobia SPOLOČNE.

Manuscript Release, zv. 4, str. 345: „Pravda, vzácna pravda, posväcuje svojím vplyvom. Posvätenie duše pôsobením Svätého Ducha je implantovanie Kristovej povahy do človeka. Je to milosť nášho Pána Ježiša Krista zjavená v charaktere, a milosť Krista aktívne používaná na dobré skutky. Takto sa charakter stále viac a viac zdokonaluje na obraz Krista, v spravodlivosti a pravej svätosti.“

Desire of Ages, str. 671: „To Duch čistí srdce. Prostredníctvom Ducha sa veriaci stáva účastníkom Božej prirodzenosti. Kristus dal svojho Ducha, ako Božiu moc na prekonanie všetkých zdedených a vypestovaných sklonov k zlému, aby svojej cirkvi vstúpil svoj charakter.“ Boh nám dáva svojho Ducha na prekonanie nie jedného, ale všetkých zdedených a vypestovaných sklonov. Slovo vstúpiť doslovne v gréčtine znamená vraziť, opečatiť, vtlačiť... Presne to robí Duch Svätý: vstúpuje nám charakter Ježiša Krista.

Ako príklad uvediem Pavlovu modlitbu v liste Efežanom 3. kapitole, 16. verši **a nasl.:** „...žeby vám ráčil dať podľa bohatstva svojej slávy, skrze svojho Ducha, mocou zosilniť na vnútornom človekovi...“ Táto zmena sa nedeje vonku, vo sfére nášho správania, ale vo vnútornom človeku. Ak sa ale zmení vnútorný človek, zaiste je to badať navonok. To, čo potom vychádza navonok, ak to vychádza z obrátenej mysle a z premeneného srdca, je skutočným, pravým vyjadrením

lásky, nie pokrytectvom. Je zaujímavé, že väčšina z nás sa snaží zmeniť sa zvonku dovnútra. Neviem ako vy, ale ja som zistil, že to vôbec nefunguje. Je to iba pochabé cvičenie, a to nehovorím o skľučujúcej skúsenosti. Škrípanie zubami a prispôsobovanie sa litere zákona – niet v tom žiadnej radosť. S takýmto prístupom dospejete len k jednému: k obielenému hrobu. Môžete oklamať samých seba aj svoje okolie no Boha neoklamete! „...lebo ja nehľadím na to, na čo hľadá človek, pretože človek hľadá na to, čo je pred očami, ale Hospodín hľadá na srdce.“ (1 Sam 16,7) Boh nás chce zmeniť priamo v jadre našej osobnosti. Za akým účelom? Efežanom 3,17: „*aby Kristus skrze vieru prebýval vo vašich srdciach, aby ste zakorenení v láske, a pevne založení, dokonale vládali pochopiť so všetkými svätými, aká je to šírka a dĺžka, hĺbka a výška, a poznať lásku Kristovu, ktorá prevyšuje rozum, aby ste boli naplnení vo všetku plnosť Božiu.*“

Je to úžasný osud! Máme úžasnú prednosť, keď prichádzame ku krížu a prijímame krv a vodu. Krv, ktorá nás robí dedičmi Kráľovstva, a vodu, ktorá vchádza dnu a pripravuje nás na to dedičstvo. 20. verš: „*A tomu, ktorý môže učiniť nad všetko, nesmieme viac než prosíme alebo rozumieme, podľa moci ktorá pôsobí v nás, tomu sláva v cirkvi v Kristu Ježišovi po všetky pokolenia veku vekov. Amen.*“ Chvála Bohu za to dvojité opatrenie milosti, ktoré nám bolo poskytnuté za takú nekonečnú cenu.

Chcem vás vyzvať a povzbudiť, aby ste prišli k úpätiu kríža a prijali to dvojité opatrenie milosti. Nedopusti Bože, aby taká nekonečná cena vyšla nazmar. Dovoľte Kristovej láske, aby vás priťahovala: „*A ja, keď budem povýšený od zeme, všetkých potiahnem k sebe.*“ (Ján 12,32) Chcem vás povzbudiť, aby ste prišli so sklonenými hlavami a zatvorenými očami, v súkromí osobnej audiencie, ktorej sa tešíte so svojim Pánom a Spasiteľom Ježišom Kristom... Príďte ku krížu a proste Pána a Spasiteľa, svojho nebeského Otca o to dvojité opatrenie. Je voľne dostupné každému, kto príde a prijme ho, ale musíte oň osobne požiadať. Viem, že niektorí z vás už žiadali a prijali tieto opatrenia milosti, no hoci ste tak už predtým urobili, určite spolu so mnou uznáte, že ku krížu potrebujeme prísť každý deň. Každý deň potrebujeme prijať to dvojité opatrenie. Len keď to budeme robiť, a budeme na ňom vyslovene závislí, budeme schopní zostať na tej priamej a úzkej ceste, a nesklzneme ani do jednej z tých priekop...

HOSPODIN, NAŠA SPRAVODLIVOSŤ

(Jer 23,6)

„*Hospodin, naša spravodlivosť.*“ (Jer 23,6) Milujem toto meno. Je to jedno z mojich najobľúbenejších mien nášho Pána a Spasiteľa Ježiša Krista. V tejto kapitole budeme objavovať jeho hlboký význam.

Povedali sme si, že to dvojité opatrenie milosti, ktoré je symbolizované krvou a vodou, nám dáva základ, na ktorom môžeme budovať charakter. To je ten skalný podklad. A buďte si istí, že charakter neobstojí v skúškach, ktoré sú pred nami, ak nestojí na pevnom skalnom podklade ospravedlnenia z viery v Ježišovu krv. Akýkoľvek iný základ je pohyblivým pieskom. Síce je pravdou, že sa vám môže podariť postaviť pomerne luxusnú, vybielenú hrobku, na pohyblivom piesku... Keď sa spustí lejak a privalia sa rieky, (Mat 7,25) takto vybudovaný charakter sa zosype. Krv nám dáva základ, na ktorom môžeme stavať. Voda nám potom dáva silu na budovanie charakteru do slávy Ježiša Krista...

V tejto chvíli vás musím varovať pred veľmi nebezpečnou pascou, do ktorej sa dá pri budovaní charakteru ľahko padnúť. Veľmi mi záleží na tom, aby ste o nej vedeli, lebo sa obávam, že mnohí z milovaných priateľov z radov adventistov siedmeho dňa sa potkli a strmhlav do nej spadli. Neodvážil by som sa hovoriť také veci vo svojom mene, ale hovorím to v mene verdiktu pravého svedka o cirkvi doby konca. Čo je tou pascou?

Signs of the Times, 27. marec 1893: „*Pravá skúsenosť bude mať za následok rozvoj charakteru, aký má Kristus.*“ Je tu jasne povedané, že iba pravá skúsenosť vedie k budovaniu Kristovho charakteru v nás. Zamyslite sa nad tým. Ak teda nebudujeme charakter aký má Kristus, čo by nám to malo povedať o našej skúsenosti? Práve v tom spočíva tá pasca. „*Pokiaľ hodinu čo hodinu nezávisíme od Krista, nárast poznania a výsad vyústi do sebadôvery a samospravodlivosti. Duša sa musí vzdáť všetkých zásluh a veriť plne v zásluhy Toho, ktorý je príliš múdry, než aby sa mýlil.*“ Tou smrteľnou pascou, do ktorej padáme, keď sa v živote posväcujeme a rastieme od slávy k sláve je **SEBADÔVERA** a **SAMOSPRAVODLIVOSŤ**. Tento problém pretrváva počas celých dejín kresťanstva.

Apôštol Pavol sa ním tiež musel často zaoberať. Napríklad Galaťanom 5,4: „*Odlúčení ste od Krista, ktorí sa ospravedľujete zákonom, vypadli ste z milosti.*“ Začali dobre – ospravedlnení vierou, no ako tak rástli a dospievali, učili sa kresťansky žiť a správať, začali sa stavať sebavedomými a samospravodlivými. A my tak ľahko robíme to isté. Tento sklon ľudskej prirodzenosti je spoločný pre nás všetkých. Vedie nás k nechutným komplexom nadradenosti, ktoré nosíme

v srdci. Dôkaz nájdeme v slovách farizeja u Lukáša 18,11: „*Farizeus si zastal a takto sa modlil u seba: Bože, ďakujem ti, že nie som ako ostatní ľudia...*“

Inšpirácia v Signs of the Times, 21. októbra 1897 hovorí: „*Bože, ďakujem ti, že nie som ako ostatní ľudia... Táto modlitba vyjadruje modlitby mnohých. Myslia si, že pretože navonok vykonávajú náboženské povinnosti, majú oprávnenie na Božie uznanie. Tak ako ten farizej hovorí: ‚Bože, ďakujem Ti, že nie som ako ostatní ľudia. Sú však egoistickí a sebavedomí...‘* Inými slovami, padli do tejto smrteľnej pasce. Viete, zistil som, že čím viac vieme o tom, čo by sme mali robiť a čo nie, a čím viac sa nám darí prinajmenšom uviesť aspoň to svoje správanie do súladu s literou zákona, tým sme náchylnejší k pádu do tejto pasce. A my sme spomedzi iných ľudí dostali tak veľa svetla a pravdy, až z toho máme či už vedome, alebo nevedome, tento komplex nadradenosti. Kvôli tomu všetkému, čo máme, viac ako iní, si o sebe myslíme, že sme čo? Inšpirácia ďalej, hneď za uvedeným výrokom, cituje zo Zjavenia 3. kapitoly, kde je to výborne vystihnute: „*Takto, že si vlašný, ani studený ani horúci, vyplujem ťa zo svojich úst. Lebo hovoríš: Som bohatý a zbohatal som a nepotrebujem nikoho, a nevieš, že si ty biedny i mizerný na poľutovanie i chudobný i slepý i nahý.*“ Hovoríme tu o Laodicejskej cirkvi – cirkvi doby konca. Zjavne je to teda náš problém.

Signs of the Times, 9. máj 1892: „*Velké nebezpečnostvo pro lidi, ktorí tvrdia, že veria pravde pre tento čas spočíva v tom, že budú mať pocit, akoby mali nárok na Božie požehnanie, lebo obetovali to, či ono a odvedli pre Pána tú, či onú dobrú prácu.*“ Na požehnanie od Boha nás oprávňuje jedine pripočítaná spravodlivosť Ježiša Krista. Udelená spravodlivosť nás neopravňuje k ničomu. Len nás uspôsobuje k tomu, aby sme sa dokázali radovať z toho, čo pre nás Kristus vykúpil. Prosím, nemyslíte si, že posvätený život je nejakým spôsobom záslužný, že nás k niečomu oprávňuje. Nie je to tak. Práve náš sklon k takému zmyšľaniu spôsobuje, že padáme do tejto pasce. Varujem vás pred tým. „*Velké nebezpečnostvo pro lidi, ktorí tvrdia, že veria pravde pre tento čas spočíva v tom, že budú mať pocit, akoby mali nárok na Božie požehnanie, lebo obetovali to, či ono a odvedli pre Pána tú, či onú dobrú prácu. Domnievate sa, že nakoľko ste sa rozhodli svätiti Pánovu sobotu, Boh je vám zaviazaný a Jeho požehnanie ste si zaslúžili? Zdá sa vám azda vaša obet dostatočnou zásluhou, aby ste si nárokovali na bohaté Božie dary? Ak si ceníte dielo, ktoré Kristus pre vás vykonal, pochopíte, že ani vy, ani vaša práca vás neopravňujú na nijaké zásluhy. Pochopíte, že ste stratení a stanete sa chudobnými duchom. No je jedna vec, ktorú môžu robiť chudobní duchom: nepretržite hľadieť na Ježiša, veriť v Toho, ktorého poslal Otec.*“ Jedine toto nám zabráni v páde do tejto pasce. Musíme neprestajne hľadieť na Ježiša a byť závislými výlučne od Jeho spravodlivosti. Pokiaľ sa zahľadíme na seba a začneme obdivovať pokrok, ktorý sme urobili, ocitneme sa v riadnej kaši. Dávajte si na to pozor!

Rimanom 3,20 a nasl.: „*...pretože zo skutkov zákona nebude ospravedlnený pred ním niktoré telo, lebo skrze zákon poznanie hriechu. No, teraz je zjavená spravodlivosť Božia...*“ Božia spravodlivosť je nekonečne nekonečná spravodlivosť. „*No, teraz je zjavená spravodlivosť Božia bez zákona...*“ Zjavená je v osobe Ježiša Krista. „*...osvedčovaná zákonom i prorokmi, avšak spravodlivosť to Božia skrze vieru Ježiša Krista cieľom všetkých a na všetkých veriacich. Lebo nielo rozdielu, lebo všetci zhrešili a postrádajú slávy Božej ospravedľovania súc darmo jeho milosťou, skrze vykúpenie, vykúpenie v Kristu Ježišovi.*“ Vidíte, všetci sme zhrešili a postrádame Božiu slávu. Preto my všetci, aby sme boli ospravedlnení a splnili nekonečnú normu Božieho zákona, požadovanú pre ospravedlnenie, musíme mať spravodlivosť, a to lepšiu a väčšiu než čokoľvek iné, čo kedy v sebe nájdeme. Musíme mať Božiu spravodlivosť, ktorú nájdeme LEN v Ježišovi Kristovi. Opäť tu vyzdvihnem túto vetičku: „*...lebo všetci zhrešili a postrádajú...*“ Grécke sloveso preložené ako

„postrádajú“ je v prítomnom činnom čase. Označuje to nepretržitú, pokračujúcu činnosť, nech je už akákoľvek. V tomto prípade je to strádať. Pavol nám doslova hovorí, že sme všetci zhršili, porušili sme zákon, a my všetci neprestajne postrádame Božiu slávu. Božia sláva je Jeho charakter (ST, 3. september 1902 ods. 6) a zákon je Jeho prepisom. (COL 315.1) Všetci sme vlastne porušili zákon a neprestajne hlboko zaostávame za tým nekonečným štandardom. Niet divu, že musíme závisieť od spravodlivosti niekoho iného, kto nás ospravedlní. Nečudo, že „*zo skutkov zákona nebude ospravedlnené pred ním niktoré telo.*“ Jediné Kristus má spravodlivosť, ktorá spĺňa tú normu. On je „*ktorý súc odbleskom jeho slávy a obrazom jeho podstaty...*“ (Žid 1,3)

Mount of Blessings, str. 49: „*Božská krása Kristovho charakteru, ktorého sú i ti najušľachtilejší a najláskavejší ľudia iba matným odrazom, bola živým stvárnením charakteru Božieho zákona.*“ Kristov charakter bol živým stvárnením božskej krásy. No aj tí najušľachtilejší a najláskavejší ľudia sú v porovnaní s ním iba matným odrazom. Boli by ste schopní zaradiť sa do skupiny týchto špičkových ľudí? Do tejto skupiny zaraďujeme ľudí ako Enoch, Daniel, Mojžiš, Ján, Eliáš... Máte odvahu sa k nim zaradiť? Ja teda určite nie. Nuž a predstavte si, že aj títo najzbožnejší ľudia dávnych čias sú len matným odrazom božskej krásy charakteru Ježiša Krista. Posvätený život teda NIKDY nepostačí na naše ospravedlnenie. Nech už budete akokoľvek posvätení, stále budete postrádať slávu Božiu. Aj sám Daniel! On je jediný, o kom viem, okrem Ježiša Krista, že o ňom Písmo nezaznamenáva žiadnu chybu či omyl. On by bol určite vhodným kandidátom pre túto skupinu najušľachtilejších a najláskavejších ľudí. No v porovnaní s Kristom je iba matným odrazom.

Testimonies, zv. 6, str. 60: „*Kristov život zjavuje nekonečne dokonalý charakter.*“

That I may Know Him, str. 44: „*Jeho charakter bol absolútne dokonalý.*“ Kristov dokonalý charakter, je jediný charakter, ktorý splní za nás tú nekonečnú normu Božieho zákona, a tým nás ospravedlní. Existuje však norma, za ktorej splnenie sme pred Bohom, z Jeho milosti zodpovední, a síce v oblasti rozvoja nášho charakteru. Čo je to za normu?

Testimonies, zv. 2, str. 549: „*On je náš vzor... Je dokonalým a svätým príkladom, ktorý máme nasledovať. Tomuto Vzoru sa nemôžeme vyrovnáť...*“ Je to logický záver, keď si uvedomíme, že Kristus zjavil nekonečne dokonalý charakter. Hodlá niekto z vás zjavovať nekonečne dokonalý charakter? Antinomistom by sa toto páčilo. Teraz by po mne kričali: „Áno braček, len do toho! Toto treba kázať! Amen!“ Legalisti by sa tu naopak cítili veľmi nesvoji. „*Tomuto Vzoru sa nemôžeme vyrovnáť, no Boh nás nemôže prijať, ak ho nebudeme kopírovať a napodobňovať úmerne podľa schopností, ktoré nám dal.*“ Za túto normu sme pred Bohom zodpovední pri našom budovaní charakteru. Žiada od nás, aby sme úmerne podľa svojich schopností napodobovali ten nekonečne dokonalý Vzor. Je to spravodlivé? Je. Je to prehnané? Nie. Chce, aby sme jednoducho pre lásku Kristovu žiarili tak jasne, ako sa len dá odrážaním svetla Jeho charakteru. Neočakáva od nás, že budeme svietiť tak jasne, ako slnko samo. Očakáva však, že sa pre Ježiša budeme usilovať byť mesiacmi v plnom splne, hoci aj mesiac v splne je iba matným odrazom božskej krásy Slnka spravodlivosti. No Boh od nás očakáva, pre lásku Kristovu, že budeme svietiť čo najjasnejšie... podľa dvoch vecí... Sú tu dva kvalifikátory, dve veci za ktoré nás Boh robí zodpovednými. Máme svietiť:

1. Podľa všetkého svetla, čo máme
2. Podľa našich schopností ho odrážať

Samozrejme, u každého človeka je to iné. Boh od nás nevyžaduje, aby sme všetci podávali rovnakú normu. Zodpovedáme sa mu však úmerne podľa svetla, ktoré sme dostali, a za svoju schopnosť odrážať ho. Práve kvôli tomuto by sme sa nemali odvažovať súdiť jeden druhého.

Všetci máme rôzne svetlo a rôzne schopnosti chodiť v ňom a odrážať ho. Zaujímavé je, že svetlo, rovnako ako aj naše schopnosti majú stále rásť. Koniec koncov zdokonaľovanie charakteru, znamená kráčať úmerne svetlu, ktoré máme a jeho maximálne odrážanie, podľa všetkých našich schopností. Lenže dnešná dokonalosť charakteru nebude dostatočná zajtra, lebo zajtra dostaneme viac svetla. Keď to svetlo odrážame, naša schopnosť odrážania tiež narastá. Tak potom rastieme od slávy k sláve a v každom štádiu môžeme byť mesiacom v splne. V každom štádiu môžeme byť dokonalí. Táto dokonalosť však nie je statická, ale dynamická...

Review and Herald, 1. november 1892: „*Tí, čo čakajú, že uzrú čarovnú zmenu svojho charakteru bez svojho odhodlaného úsilia, budú sklamaní. So svojimi obmedzenými silami máme byť vo svojej sfére takí svätí, ako je Boh svätý vo svojej. V rozsahu našich schopností máme zjavovať pravdu a lásku, znamenitosť božského charakteru, a preto musíme čerpať z prameňa živej vody.*“ Prameňom živej vody je Duch svätý, ktorý jediný nás môže meniť od slávy k sláve. Vidíte, ako to všetko do seba zapadá?

Selected Messages, zv. 3, str. 195: „*Ježiš miluje svoje deti, aj keď chybnújú. Bdie nad nimi, a keď robia to najlepšie, čo vedia, a prosia Boha o pomoc, buďte si istí, že ich služba bude prijatá, hoci nie je dokonalá.*“ Všetko naše, hoci Duchom zmocnené najlepšie úsilie je stále nedokonalé. Preto sa nemôžeme spoliehať na posvätený život, alebo na Duchom inšpirovanú poslušnosť, aby nás ospravedlnila. Aj Duchom inšpirovaná poslušnosť najposvätenejšieho života je ešte stále nedokonalá. Pripúšťate to? Ďalšia veta citátu nám však ukazuje riešenie: „*Ježiš je dokonalý. Kristova spravodlivosť je im pripočítaná, a On povie: Vezmite z neho to špinavé rúcho a oblečte ho do zmeneného rúcha. Ježiš doplní naše neodvratné nedostatky.*“

Ak porozumieme tejto fráze, pomôžte nám zostať mimo tých dvoch priekop... Ako nám to pomôže zostať mimo priekopy legalizmu? Hoci robíme aj to najlepšie, čo vieme, stále je to nedokonalé, lebo sú tam nedostatky. „...pretože zo skutkov zákona nebude ospravedlnené pred ním niktoľte telo...“ (Rim 3,20) Aj vaša Duchom zmocnená, posvätená poslušnosť je ešte stále ďaleko od ideálu, milí legalisti, preto od nej nikdy nemôžete závisieť, aby vás ospravedlnila. Ako nám to pomôže zostať mimo priekopy antinomianizmu? Nuž, Ježiš Kristus nahrádza druh tzv. „neodvratných nedostatkov.“ Dostaneme sa k vysvetlieniu...

Pozrime sa najprv na Kristovu dokonalosť. Patriarch and Prophets, str. 480: „*Náš Vykupiteľ neprejavoval nijaké ľudské slabosti, alebo nedokonalosť.*“ V našom Vykupiteľovi máme teda absolútnu dokonalosť, ktorá splňa ten nekonečný štandard.

Review and Herald, 16. jún 1896: „*Prostredníctvom tajomného plánu vykúpenia bola zaobstaraná milosť, aby mohlo byť nedokonalé dielo ľudského činiteľa prijaté v mene Ježiša, nášho Zástancu.*“ Malo by vás to nadchnúť až do špiku kostí, drahí priatelia. Ak ste k sebe naozaj čestní, tak viete, že ani váš najlepší výkon nepostačí... S ľuďmi, ktorí sú už dlho presvedčení o tom, že majú to, čo zákon požaduje, a sú spravodliví na základe vlastnej poslušnosti, s nimi to naozaj len ťažko pohne. Netešia sa z tejto pravdy, lebo kladie slávu človeka do prachu. A od prírody pyšné srdce vôbec neteší skutočnosť, že si nemôže pripísať absolútne žiadne zásluhy za svoje správne postavenie pred Bohom. Nech je preto Bohu chvála za meno Ježiša, nášho Zástancu. Aké je to meno? **HOSPODIN, NAŠA SPRÁVODLIVOSŤ.**

Židom 13,20: „*A Boh pokoja, ktorý vyviedol toho veľkého Pastiera oviec z mŕtvych na základe krvi večnej zmluvy, nášho Pána Ježiša, nech vás ráči učiniť dokonalými v každom skutku dobrom, aby ste činili jeho vôľu, pôsobiac vo vás to, čo je ľúbe pred jeho tvárou, skrze Ježiša Krista, ktorému*

sláva na veky vekov. Amen.“ Len skrze Ježiša Krista môže byť niekto z nás, alebo čokoľvek, čo urobíme ľúbe pred Božou tvárou. Niet inej cesty k tomu, aby ste boli ľúbi. Boh o tebe hovorí: *„Toto je ten môj milovaný Syn, v ktorom sa mi zaľúbilo,“* (Mat 3,17) len vtedy, keď nevidí teba, ale Ježiša. Chvála Bohu za to, že sa rozhodol na nás pozeráť, keď sme v Kristovi. A ak sme my v Kristovi, Kristus je v nás. A my potom kráčame v plnej miere našich schopností, vo všetkom tom svetle, ktoré na nás svieti, lebo milujeme Ježiša. Vidíte, ako to všetko krásne do seba zapadá?

Tak a teraz tie neodvratné nedostatky. Čo sú zač? Budme veľmi opatrní, čo dávame pod hlavičku „neodvratných nedostatkov.“ Keď ste naozaj unavení, vaša hladina cukru v krvi je nízka a strácate nervy pri svojom partnerovi... Je to neodvratný nedostatok? Lutujem, ale nie je. Lebo ste sa mohli a aj mali poriadne vyspať, mali ste sa správne najesť, a mali ste z Božej milosti ovládnuť svoju náladu. Toto nie je neodvratný nedostatok.

Neodvratný nedostatok spôsobujú dva základné nedostatky. Jedným je naše chápanie Božej vôle a druhým je dokonca naša schopnosť vykonať to, čomu rozumieme.

Takže náš prvý deficit nedostatočného chápania. Pavol nám hovorí v 1. Korintánom 13,12: *„Lebo teraz vidíme v zrkadle, v záhade...“* V našom hriechom poznačenom stave máme dokonca aj schopnosť porozumieť Božej vôli pre nás, veľmi obmedzenú. Je to nekonečná norma spravodlivosti, a táto hriechom poškodená ľudská myseľ ju nechápe, nech si už hocijako namáha svoju predstavivosť. No v poznaní Božej vôle môžeme rásť každý deň. Už ten každodenný rast jasne naznačuje, že nech sme dospeli hocikde, zďaleka nevieme všetko, ale ako sa stále viac posväcujeme, poznávame Božiu vôľu čoraz viac a viac. Boh nás nepovažuje za zodpovedných za to, čo nevieme. Sme však pred ním zodpovední za to, čo vieme. Musím tu ešte spresniť: aj za to, čo by sme vedeli, keby sme sa ním snažili porozumieť.

Prosím vás, nezahrávajte sa v tejto veci so sebaklamom. Môžete byť bráni na zodpovednosť len za nižší štandard proste preto, že si nechávate Bibliu na polici a nečítate ju? Že nechávate aj tie inšpirované knihy ducha prorockého zapadať prachom? Môžete sa zahrávať s Bohom a povedať mu v súdny deň: *„Nevedel som, lebo som si nenašiel čas prečítať si to.“* Nie, bratia a sestry, uvedomte si, že sa Bohu zodpovedáme nielen za to, čo vieme, ale aj za to, čo sme sa mohli dozvedieť, keby sme sa boli snažili pochopiť, aká je Božia vôľa pre nás. No aj keď sa usilovne snažíme pochopiť Božiu vôľu, ešte stále vidíme nejasne, *„v záhade,“* a práve to je ten neodvratný nedostatok.

Dokonca aj v oblasti činenia toho, čomu z Božej vôle rozumieme, sú neodvratné nedostatky. Aké? Selected Messages, zv. 1, str. 344: *„Bohoslužby, modlitby, chvály a kajúcne vyznanie hriechov stúpajú od pravých veriacich ako kadidlo do nebeskej svätyne...“* Hovorí tu Duchom zmocnených poslušných a dobrých činoch, ktoré praví veriaci obetujú Bohu. *„...ale tým, že prechádzajú cez skazené kanály ľudstva, sú natoľko poškvrnené, že ak sa neočistia krvou, nikdy nemôžu mať pred Bohom cenu.“* Fiha! Tie naše najlepšie, Duchom zmocnené skutky pobožnosti a poslušnosti, ako od skutočne veriacich, stúpajú k nebu také poškvrnené, že ak sa neočistia krvou, nikdy nemôžu byť pred Bohom hodnotné. Toto poškvrnenie spôsobuje práve náš hriešny, padlý stav. Ako dlho budeme takto hriešne skazenými? Kým si toto porušiteľné neoblečie neporušiteľnosť, a toto smrteľné neoblečie nesmrteľnosť. (1 Kor 15,53) Kým budeme mať túto skazenú prirodzenosť, stále budeme kanálmi, ktoré poškvrnia aj to, čo cez nás koná Svätý Duch.

Ďalej nám sestra Whiteová hovorí: *„Ony (teda tie bohoslužby a chvály) nestúpajú bezchybne čisté, a ak ich náš Prihovorca, ktorý je po Božej pravici, všetky nepredloží a neočistí svojou spravodlivosťou, nie sú pre Boha prijateľné. Všetky kadidlá z pozemských svätýň musia byť pokropené*

očistnými kvapkami Kristovej krvi. On drží pred Otcom kadidelnicu svojich vlastných zásluh, v ktorej niet ani škvrny pozemskej skazy.“ Tento výrok tu práve hovorí niečo veľmi dôležité o ľudskej prirodzenosti Ježiša Krista. Stúpali Kristove modlitby a chvály k Otcovi tak poškrvnené, že keby neboli očistené krvou, nikdy by neboli prijateľné? Čo najrozhodnejšie NIE! Kristus nebol taký istý skazený činiteľ ako sme my. On má takú spravodlivosť, ktorá pre nás spĺňa ten nekonečný štandard. *„On drží pred Otcom kadidelnicu svojich vlastných zásluh, v ktorej niet ani škvrny pozemskej skazy. On zhromažďuje do tejto kadidelnice modlitby, chvály a vyznania svojho ľudu, a spolu s nimi prikladá svoju vlastnú nepoškrvnenú spravodlivosť. Potom, a len potom, toto kadidlo naparfumované zásluhami Kristovho zmierenia prichádza pred Boha úplné a načisto prijateľné. Potom sa vracajú milostivé odpovede.“* Bohu chvála za takeho Príhovorcu! *„Ach, kiežby všetci chápali, že všetka poslušnosť, pokánie, chválenie a vďakyvzdanie, sa musia dať na žeravý oheň Kristovej spravodlivosti. Vôňa tejto spravodlivosti stúpa ako oblak okolo zľutovnice.“*

Všetka naša Duchom zmocnená a láskou motivovaná poslušnosť sa musí dať na planúci oheň Kristovej spravodlivosti. Tento oheň prečisťuje. **Preto posvätený život nikdy nevyústi do poslušnosti, ktorá by nás mohla ospravedlniť. Aj takáto poslušnosť musí byť očistená Kristovou krvou, a musí sa k nej pridať Kristova spravodlivosť, aby bola prijateľná ako ďakovná obeť.** Uvedomte si, že ustanovenie Krista ako nášho Príhovorcu, Jeho očisťovanie našej poslušnosti svojou krvou a pridávanie svojej spravodlivosti, sa nekoná preto, aby sa naša poslušnosť vďaka tomu stala záslužnou – tisíckrát nie. Naša poslušnosť sa musí najskôr „vyprať“, a až potom môže byť vôbec prijateľná ako ďakovná obeť. Skrátka nemáme to, čo treba na naše ospravedlnenie. Práve toto prikladá sekeru ku koreňu tej najrafinovanejšej podoby legalizmu, ktorý zamoruje našu milovanú cirkev.

Aká je to tá najrafinovanejšia forma legalizmu? Je to: „Som spravodlivý vďaka svojmu úsiliu dodržiavať zákon?“ To určite nie, nepoznám žiadnych adventistov, ktorí by to učili, alebo by tomu verili. Ale tá najrafinovanejšia a smrteľná forma legalizmu hovorí: „Ach, nie som spravodlivý na základe svojej poslušnosti, ale na základe Svätého Ducha, ktorý poslúcha vo mne a skrze mňa.“ Sme vari na tomto základe spravodlivými v Božích očiach? Ospravedľňuje nás azda takáto poslušnosť? Dokonca samotným Duchom zmocnená poslušnosť? Nie! Lebo keď prechádza skazenými ľudskými kanálmi, je tak poškrvnená, že ak ju neprečistí krv, Boh ju nikdy nemôže prijať. Samozrejme, že to bude nepostačujúce na naše ospravedlnenie. Ak rozumiete tejto pravde, udrži vás mimo tej smrteľnej pasce, pred ktorou sa vás tu pokúšam varovať. Počas rastu vo vašom posvätenom živote, vždy pamätajte na to, že aj keď urobíte maximum, stále to bude nedokonalé, stále to bude postrádať Božiu slávu. (Rim 3,23)

Tu chcem, aby ste pochopili jednu veľmi dôležitú vec! Presne kvôli tomuto nebudeme nikdy posvätení až tak, že sa už nebudeme musieť modliť „v Ježišom mene, amen.“ Ježiš sa nemodlil v ničom mene, keď sa modlil k Otcovi. No medzi ním a nami je rozdiel. Bohu buď chvála za ten rozdiel, že existuje Niekto, kto nie je skazeným činiteľom, koho poslušnosť nebola poškrvnená ani nedostatočná, ale bola absolútne dokonalá, bez akejkoľvek ľudskej nedokonalosti. Bohu buď chvála, že existuje Niekto, kto pre nás splnil tú nekonečnú normu.

On je naša spravodlivosť. Nikdy sa nespoliehajte a nebuďte závislí dokonca ani od toho, čo robíte vy a Duch Svätý, aby ste sa opäť mohli spravodliví postaviť pred Božiu tvár. To nie je to, čo vás ospravedľňuje, ale čo vás posväčuje. Musíte byť spôsobilí pre nebo, ale nikdy vás to k nemu neoprávni.

2. Mojžišova 28, 36–38: „*A spraviš bliašok z čistého zlata a vyryješ na ňom ryty ako na pečati: Sväté Hospodinovi. Pripraviš ho na šnúрку z hyacintovomodrého postavu, a bude na čapici, napredku na čapici bude. A bude na čele Áronovom, a tak bude nosiť Áron nepravosť svätých vecí, ktoré zasvätila synovia Izraelovi, nech by to boli akékoľvek ich sväté dary, a bude na jeho čele ustavične, aby boli príjemné pred Hospodinom.*“ Práve tu je tá pravda. Na Áronovom čele má byť napísané: „*Svätý Hospodinov.*“ Áron predstavuje Veľkňaza, a ten nápis na čele predstavuje nekonečne dokonalý charakter Ježiša Krista. Vďaka tomuto dokonalému charakteru sú naše dary pre Boha prijateľné.

Takže dokonca aj v našich posvätených obetiach je faktor hriechu, ktorým sa treba zaoberať. Obeť je prijatá len vtedy, keď sa ňou zaoberal Veľkňaz. Preto je napísané: „*...a bude na jeho čele ustavične, aby boli príjemné pred Hospodinom.*“ Tie sväté dary majú byť príjemné pred Hospodinom. Stanú sa však prijateľnými na základe svätosti nášho Veľkňaza.

Pozrime sa znova na výrok z Review and Herald, 16. júna 1896, ale v tomto kontexte: „*Prostredníctvom tajomného plánu vykúpenia bola zaobstaraná milosť, aby mohlo byť nedokonalé dielo ľudského činiteľa prijaté v mene Ježiša, nášho Zástancu.*“ Budí to vo mne neskutočnú radosť, lebo si uvedomujem, že aj moja najlepšia snaha, hoci zmocnená Duchom a motivovaná láskou, je nedokonalá a neuspokojivá. A keby som nevedel, že Ježiš tam bol a očistil ju svojou krvou a pridal k nej svoju spravodlivosť, nemal by som žiadnu nádej, že by ju Boh prijal ako obeť lásky, ako ďakovnú obeť. Bratia a sestry, keď budeme na túto pravdu neprestajne myslieť, určite nás uchráni pred priekopou legalizmu.

No je tu aj iná pravda, rovnako dôležitá, ktorú taktiež treba mať ustavične na mysli, aby nám zabránila v páde do priekopy lacnej milosti, antinomizmu...

Review and Herald, 3. september 1901: „*Boh neprijme úmyselne nedokonalú službu.*“ Prijíma Boh vaše úsilie, ak ste neurobili maximum? Nie priatelia, On nemôže a nikdy neprijme úmyselne nedokonalú službu...Vidíte, ako nás to drží mimo tejto priekopy? „*...spravodlivosť bez poškrvny sa dá dosiahnuť len prostredníctvom pripočítanej Kristovej spravodlivosti.*“ Udelená Kristova spravodlivosť je poškrvnená tým, že prechádza skazeným kanálom ľudskej prirodzenosti, a tým je nedostatočná. Jedine v Kristovej pripočítanej spravodlivosti máme spravodlivosť bez poškrvny. Potrebujeme však oboje: pripočítanu aj udelenú spravodlivosť. Vráťme sa k našej ilustrácii slnka a mesiaca. Keď sa z Božej milosti, z lásky ku Kristovi a v moci Ducha Svätého stávame mesiacmi v splne, čiže keď žijeme podľa všetkého svetla, čo máme, a keď ho odrážame podľa svojich najlepších schopností, prijíma nás Boh na základe toho mdlého odrazu? Nie. On nás prijíma na základe toho, že sme zatienení Slnkom spravodlivosti. Nehľadí na náš úbohý odraz, hoci sme mesiacmi v splne. Zapáčilo sa mu pozeráť sa na svojho SYNA, ktorý nás pred Ním reprezentuje. Vidí tak nie našu porušenosť, ale jas svojej vlastnej slávy, ako žiaru v Ježišovi, našom Zástupcovi. 2. Korintanom 5,21: „***Lebo toho, ktorý nepoznal hriechu, učinil za nás hriechom, aby sme my boli spravodlivosťou Božou v ňom.***“ Iba v ňom máte nekonečnú, Božiu spravodlivosť.

Desire of Ages, str. 357... Ježiš nám hovorí: „*Ak ma vyznáte pred ľuďmi, ja vás vyznám pred Bohom... Budem vašim Zástupcom v nebi. Otec nevidí váš chybný charakter, vidí vás ako odiatych mojou dokonalosťou.*“ Tak toto by malo pohnúť vašimi srdcami. Vidíte tú hĺbku? Ak nás má Ježiš zastupovať pred Otcom, my máme zastupovať Jeho pred ľuďmi. Ak nás má Ježiš vyznať pred Otcom, my by sme mali Jeho vyznať pred ľuďmi. O to tu ide. „*Každého tedy, kto mňa vyzná pred ľuďmi, vyznám i ja pred svojím Otcom, ktorý je v nebesiach.*“ (Mat 10,32)

Pozrime sa do 3. kapitoly Zjavenia, 14. verša a nasl.: „A anjelovi zboru Laodičanov napíš: *Toto hovorí Amen, ten verný a pravdivý svedok, počiatok stvorenia Božieho: Zním tvoje skutky, že nie si ani studený ani horúci. Bárš by si bol studený alebo horúci! Takto, že si vlažný, ani studený ani horúci, vyplujem ťa zo svojich úst.*“ Ak ho budeme naďalej nesprávne predstavovať a nevyznáme ho pred ľuďmi, už nás nebude môcť zastupovať a vyznávať pred Otcom. Takto nás vypluje zo svojich úst.

V Zjavení 3,5 sa takto prihovára zboru v Sardách: „*Ten, kto víťazí, bude odiaty bielym rúchom, a nevytrím jeho mena z knihy života a vyznám jeho meno pred svojím Otcom i pred jeho anjelmi.*“ Zbor v Sardách Ho reprezentuje, a preto môže aj On reprezentovať ich. Zobudiť by nás malo práve to, keď si uvedomíme, že Ho nepredstavujeme správne a nevyznávame tak, ako by sme mali. Ak sa nezmeníme, musí nás vyplúť zo svojich úst. Bude nútený prestať nás vyznávať pred Otcom, a potom budeme bez nádeje. Berte to veľmi vážne a premýšľajte o tom. Otec sa vedome rozhoduje vidieť nás nie takých, akých v skutočnosti sme, ale ako takých, akí sme v Kristovi. Ako mesiace v splne, sme plne zatienení „Slnkom.“ **Žalm 84, 12:** „*Lebo Hospodin Boh je slnkom a štítom. Lúbeznosť a slávu udiela Hospodin.*“ Pripočítava nám svoju slávu pred Otcom a zdieľa svoju slávu v nás skrze Ducha.

Review and Herald, 4. júl 1912: „*V ňom nájdete všetky vznešenosti, nevyhnutné pre absolútne dokonalý charakter.*“ Potrebujeme absolútne dokonalý charakter, aby sme vyhovelí absolútnemu meradlu spravodlivosti. Nájdeme ho v ňom. Kološanom 2,9 a nasl.: „*....lebo v ňom prebýva všetka plnosť božstva telesne...*“ To je dôvod prečo má Božiu spravodlivosť. „*....a ste v ňom naplnení, ktorý je hlavou každého kniežatstva a každej vrchnosti...*“ Ak sme však v ňom naplnení, potom bude v nás aj pôsobiť. Čo s nami urobí? „*....v ktorom ste aj obrezaní obriezku, nie učinenou rukou, vo zvlčení tele hriechov ľudského tela, v obriezke Kristovej...*“

Podme si to rozobrať. V prvom rade si uvedomme, že toto Biblia nazýva obriezku srdca. Je to duchovná obriezka. Tá starodávna obriezka, ktorú bežne vykonával Boží vyvolený ľud, je iba jej predobrazom. My teraz musíme prežívať jej naplnenie, a síce obriezku srdca. A čo je to obriezka srdca? Je to oddelenie sa vo sfére našich myšlienok a pocitov od akéhokoľvek sklonu, uspokojovať žiadostivosti tela. To je obriezka srdca. Pozrite, ak si pestujeme hriech, hoci je to len vo sfére myšlienok, predstavivosti a fantázií, potom k tomu hriechu lipneme. A ak sa držíme toho hriechu, alebo si ho pestujeme, nemáme právny nárok, aby sme boli zaodeti Kristovou spravodlivosťou. Je to kľúčový pojem, ktorý potrebujeme pochopiť. Ak si pestujeme vedomý hriech a lipneme k vedomému hriechu, už nám viac nevládne Kristus, vládne nám hriech. A ak nie sme pod Kristovou vládou, nie sme ani odiaty Kristovou spravodlivosťou.

Vysvetlím vám to: Obriezku srdca vykonáva Duch Svätý a používa na to skalpel, ktorý nazývame meč Ducha. Týmto mečom je **Božie Slovo**. (Žid 4,12) Moc Ducha Svätého nám umožňuje, aby sme sa z lásky ku Kristovi a v Jeho moci rozhodli neoddávať sa hriešnym túžbam, chútkam a vášňam, čo i len vo sfére našich myšlienok. Toto je budovanie charakteru, lebo „*myšlienky a pocity dohromady tvoria morálny charakter.*“ (5T 310.1) Pochopte, že práve toto je to, čo znamená byť premenený obnovením svojej mysle. (Rim 12,2) Hoci sa to deje len v myšlienkach, musíme sa prestať oddávať nesprávnym túžbam, myšlienkam a pocitom. Toto je obriezka srdca. Tých, ktorí sú naplnení v Kristovi, nájdete v procese obrezávania sa vo svojich srdciach. Je nevyhnutné, aby sa tento proces dokončil, lebo ak lipneme k akémukoľvek hriechu, ten hriech bude znemožňovať moc evanjelia v našich životoch. Musím vám to povedať otvorene. Nemôžete pestovať hriech, a byť prítom v spásanosnom vzťahu s Ježišom Kristom. Z lásky k nemu

mu musíte dovoliť, aby prešiel väzby k všetkým známym hriechom. A hovorím vám to preto, lebo vás mám rád...

Selected Messages, zv. 1, str. 213: „*V porušovaní zákona niet bezpečia, pokoja, ani ospravedlnenia. Človek nemôže dúfať, že bude stáť nevinný pred Bohom a bude s ním v miere vďaka Kristovým zásluhám, zatiaľ čo pokračuje v hriechu. Musí prestať s porušovaním a byť verný a oddaný.*“

Pozrime sa do 1. Jánovej 3. kapitoly, 6. verša: „*Nikto, kto zostáva v ňom, nehreší, a nikto, kto hreší, ho nevidel ani ho nepoznal.*“ Ak máme byť ospravedlnení, mali by sme neustále prebývať v Kristovi. Musíme zostávať v ňom. Je nutné, aby sme to pochopili. Znamená to, keď sa potkneme, padneme, nie sme v strehu a zhrešime, že neprebývame v Kristovi? Nuž, v gréčtine je toto sloveso „zhrešiť“ v prítomnom činnom čase. Inými slovami, apoštol Ján tu hovorí, že každý, kto zostáva v Kristovi, už nepokračuje v hrešení. Úmyselne už ďalej nepestuje žiadny hriech. To však ešte neznamená, že sa už nikdy neobozretne nepotkneme a nespádneme. Ale aj preto existuje nejaké opatrenie.

Pozrime sa o pár strán späť, do 1. Jánovej 1,8: „*Keď povieme, že nemáme hriechu, sami seba zvodíme, a niet v nás pravdy. Keď vyznávame svoje hriechy, verný je a spravodlivý, aby nám odpustil hriechy a očistil nás od každej nepravosti.*“ 2. kapitola, 1. verš hovorí: „*Moje dieťaťá, toto vám píšem nato, aby ste nezahrešili.*“ Tento grécky slovesný čas nazývame jednoduchý slovesný tvar minulého času. (V niektorých jazykoch sa to uvádza ako aoristický čas.) Je to vlastne čas, ktorý sa udeje v presnom časovom bode. Nie je to žiadne pokračujúce, ustavičné hrešenie ako v prítomnom činnom čase. Znamená to byť prichytený, keď nie sme v strehu, potkneme sa a spadneme, lebo nebdieme a nemodlíme sa. Buď Bohu chvála za to, že ak zhrešime, keď nie sme obozretní a padneme, že je tu kto? „...verný je a spravodlivý, aby nám odpustil hriechy a očistil nás od každej nepravosti.“ „*A on je zmierením za naše hriechy, no, nie len za naše, ale aj za hriechy celého sveta.*“ (1 Ján 2,2)

Vrátim sa k 1. Jánovej 3,6. Uvedomte si, že ak sme v Kristovi, ak v ňom zostávame, prestávame opakovane hrešiť. Je to jasné? „*Nikto, kto zostáva v ňom, nehreší, a nikto, kto hreší, ho nevidel ani ho nepoznal.*“ Aj v tomto verši je to v prítomnom činnom čase. Tento čas jasne ukazuje na pokračujúcu, nepretržitú povahu prestupovania. Skutočný kresťan to viac nerobí. Ak si pestujeme čo i len jeden vedomý hriech, potom nie sme pod vládou Ježiša Krista a naďalej nám vládne hriech. „*Nikto nemôže slúžiť dvom pánom...*“ (Mat 6,24) Ak sa teda rozhodujete pre vládu hriechu, odmietate vládu Ježiša Krista. Nie je viac našim Pánom, a ak nie je našim Pánom, buďte si vedomí, že nemôže byť ani našou spravodlivosťou. Prečo? To nás privádza k názvu nášho štúdia: „*Hospodin, naša spravodlivosť.*“

Toto meno nájdeme u Jeremiáša 23,6: „*Za jeho dní bude spasený Júda, a Izrael bude bývať bezpečne. A toto bude jeho meno, ktorým ho budú nazývať: „HOSPODIN, NAŠA SPRAVODLIVOSŤ.“*“ Teraz si už uvedomujete hlboký význam toho mena? Rozlišujte medzi jeho dvoma časťami, a čo je najdôležitejšie, pochopte, že sú neoddeliteľné.

Aké sú to tie dve časti? On je Hospodin a On je naša Spravodlivosť. Ako naša Spravodlivosť nás ospravedľňuje. Ako náš Hospodin nás posväčuje. Ak mu dovolíme, aby vládol v našich srdciach mocou svojho Svätého Ducha, dá nám svoju moc na prekonanie hriechu. On nám obrezáva srdcia, a aj vo sfére našich myšlienok získavame víťazstvo. A práve medzi pravým a ľavým uchom je to miesto, kde musíme získavať víťazstvo nad pokušením. Ak nám vládne Kristus, On nás je schopný posvätiť a dať nám víťazstvo nad hriechom. A tí, ktorí ho poznajú ako Hospodina, ho môžu pokladať za svoju spravodlivosť.

Teraz vám položím jednu otázku. Týka sa ľudí v priekope lacnej milosti. Antinomisti si totiž chcú nárokovať na Krista ako na svoju spravodlivosť, no nechcú sa obťažovať podriaďovaním sa Jeho panstvu. Naďalej chcú poľavovať vláde hriechu, a stále pritom presviedčajú samých seba, že sú spravodliví pred Bohom. Môžeme to však urobiť? Môžete Krista rozdeliť? Môžete povedať: „Hej, počuj, mám záujem o to, aby si bol mojou spravodlivosťou, ale nezaťažuj ma svojou vládou, nenúť ma, aby som Ťa poslúchal!“ Nie, to sa jednoducho nedá. Sú to dve veci v jednom balíku. Ak má byť Ježiš našou spravodlivosťou, musí byť tiež našim Pánom. Neklamte v tom sami seba. Veľa adventistov siedmeho dňa viazne v priekope samospravodlivosti, ale je aj veľa takých, ktorí uviazli v priekope lacnej milosti. Majú zvrátené chápanie evanjelia: ktoré ich zviadlo myslieť si, že môžu naďalej hrešiť, a pritom budú spravodliví pred Bohom. Musím trvať na tom, že takto to nefunguje. Ak má byť Ježiš našou spravodlivosťou, bude aj našim Pánom.

Bible Commentary, 7. zväzok, str. 931: „*Kristus môže do krajnosti zachrániť všetkých tých, ktorí k Nemu prichádzajú vo viere. Očistí ich od každého poškrvnenia, ak mu to dovoľia. Ak však lipnú k svojim hriechom, nie je možné, aby boli zachránení, lebo Kristova spravodlivosť nepokrýva žiadny neolutovaný hriech.*“ Nezaslievajte mi prosím, že vám vysvetľujem takú závažnú pravdu. Mám vás príliš rád na to, aby som vás nechal v temnote. Kristova spravodlivosť neprikrýva žiadne hriechy, ktoré sme neolutovali a nezanechali.

Christ's Object Lessons, str. 316: „*Kristova spravodlivosť neprikryje ani jediný pestovaný hriech.*“ Pestovaný hriech je hriech, o ktorom viete, ale volíte si držať sa ho a odmietate sa ho vzdať.

Boh nám však dáva v Júdovi 24 a 25 zaslúbenie: „*A tomu, ktorý vás môže zachovať tak, čo neklesnete...*“ Viete, na vláde Ježiša Krista, ktorý v nás prebýva, posilňuje nás, zušľachtuje a vzpružuje svojím Duchom, je pekné to, že nám nielenže umožňuje prestať ustavične hrešiť, ale nás môže dokonca ochrániť aj pred pádom a potknutím sa, aby sme neboli zaskočení svojou neostražitosťou. „*A tomu, ktorý vás môže zachovať tak, čo neklesnete, a postaviť bezvadných pred tvárou svojej slávy v plesaní, jedinému múdremu Bohu, nášmu Spasiteľovi, nech je skrze Ježiša Krista, nášho Pána, sláva a veličnosť, sila a vrchnostenská moc, ako pred všetkými veky, tak i teraz i na všetky veky. Amen.*“

Ukážem vám ešte jeden text, ktorý nás chráni, práve tak ako meno „*Hospodin, naša spravodlivosť,*“ a drží nás mimo oboch priekop, na priamej a úzkej ceste. Bolo by dobré, aby ste si otvorili ten verš vo svojej Biblii a podčiarkli si ho, ak ešte nie je podčiarknutý.

Židom 10.14: „*Lebo jednou obeťou zdokonalil navždy tých, ktorí sa posväcujú.*“ Nuž, hovoríme tu o Ježišovi Kristovi, o Jeho krvi a zástupnom živote, ktorý vyvrcholil v jeho obetnej smrti. To je tá „jedna obeť.“ Ďalej je tam uvedené slovíčko „*navždy.*“ Čo nás činí dokonalými v Božích očiach po celé večné veky, v absolútnom zmysle dokonalosti? Pripočítaná spravodlivosť Ježiša Krista. Aké dokonalé je potom nám pripočítané zdokonalenie charakteru Ježiša? Nekonečne dokonalé. A hoci my budeme rásť do tej nekonečne dokonalej dokonalosti po celú večnosť, Boh nás predsa bude po nepretržitých vekoch večnosti považovať na základe pripočítanej Kristovej spravodlivosti za nekonečne dokonalých. Je to práve tá pripočítaná Kristova spravodlivosť, ktorá nás pozdvihuje v mravnej hodnote u Boha! Práve ona z nás robí kráľov a kňazov, Božích synov a dcéry pred celým vesmírom, po celú večnosť. Je to pripočítaná, nekonečná dokonalosť, Božia spravodlivosť, ktorú sme prijali, keď sme prišli k úpätiu kríža a prijali Ho za svojho osobného Spasiteľa.

In Heavenly Places, str. 39: „Toho, ktorý nepoznal hriechu, učinil za nás hriechom, aby Jeho spravodlivosť mohla byť pripočítaná nám. Skrze dokonalosť Kristovho charakteru bola morálna úroveň človeka pozdvihnutá u Boha; a skrze Kristove zásluhy bol smrteľný človek pripojený k Nekonečnému.“ Rozmyšľajte nad tým. Malo by vás to rozochvieť až do hĺbky duše. Tento zdokonalený charakter nás bude prikrývať naveky. Je to nekonečne cenná a večná spravodlivosť. Ako dlho budeme schopní rásť do tejto úrovne charakteru?

Pozrime sa do Sons and Daughters of God, str. 327: „Vy teda buďte dokonalí, ako váš Otec, ktorý je v nebesiach, je dokonalý. Nech je našou celoživotnou prácou, aby sme sa neustále vystierali čoraz bližšie k dokonalosti kresťanského charakteru, a usilovali sa **o súlad s Božou vôľou. Úsilie tu začaté bude pokračovať po celú večnosť.** Pokrok, ktorý sme tu dosiahli, bude náš, keď vstúpime do budúceho života.“

Položím vám tu jednu otázku: Ako dlho sa môžete približovať k nekonečnu, kým tam prídete? Po celú večnosť. No po celý ten čas nás Boh bude považovať za nekonečne dokonalých, za takých dokonalých, ako je Jeho vlastný Syn. Potom budeme rásť do toho, za čo nás Boh považuje, a to po celú večnosť. Tieto pravdy sú vzrušujúce. Mali by vás nadchnúť až do špiku kostí.

Všimnite si tú poslednú vetu: „Pokrok, ktorý sme tu dosiahli, bude náš, keď vstúpime do budúceho života.“ Budeme mať iný štartovací bod, keď po oslavení prideme do neba? Nuž, každý z nás bude mať iný štartovací bod. No o tom, z akého bodu začnete rozhodujete VY SAMI. Jediné, čo si vezmeme do neba je náš charakter. A čím je zrelší, vyvinutejší a podobnejší Kristovmu, tým budeme zvýhodnenejší. Budeme schopní stúpať z toho bodu po celú večnosť do nekonečnej slávy Božieho charakteru. Takže som vám uviedol ďalší dôvod, prečo odhodlane pokračovať k cieľu tu a teraz.

Uveďme si príklad. Apoštol Pavol a lotor z križa budú obidvaja v nebi. No štartovací bod apoštola Pavla bude veľmi odlišný od štartovacieho bodu lotra. Bude lotor na križi v nebi? Ježiš mu povedal: „Amen ti hovorím dnes budeš so mnou v raji.“ (Luk 23,43)

Počkať! Aby sme boli v raji, potrebujeme nielen vstupné právo, musíme mať aj spôsobilosť. Mal lotor spôsobilosť? Rozhodne mal. Žil úmerne podľa všetkého svetla, ktoré mal, a v plnosti svojich schopností ho odrážal. Nemám pravdu? A pretože sa Jeho život v tom bode skončil, už nemohol viac rásť. Uistujem vás však, že keby bol mohol zísť dolu z križa, z lásky ku Kristovi a v moci Ducha Svätého by bol rástol od slávy k sláve. Bol by vrátil tie veci, čo ukradol, a bol by sa povahovo zmenil. Ubezpečujem vás, že on tú spôsobilosť mal. Bez nej sa žiadny človek do neba nedostane. „Stíhajte pokoj so všetkými a posvätenie, bez ktorého nikto neuvidí Pána.“ (Žid 12,14)

Čo je to svätosť? Svätosť je plné odovzdanie sa Bohu. Znamená to byť z lásky ku Kristovi úplne podriadený Jeho vláde. A to lotor bol. V skutočnosti bol jediným, kto nazval Krista na križi „Pánom.“ Ani len Jeho učeníci mu nepovedali „Pán.“ No lotor ho tak nazval: „Rozpomeň sa na mňa, Pane, keď prídeš vo svojom kráľovstve!“ (Luk 23,42) Uznal Krista za svojho Pána, a preto je Ježiš jeho spravodlivosťou. A preto má ten lotor oboje: spôsobilosť aj vstupné právo do neba. Keď sa však dostane do neba, bude mať veľmi nevyzretý charakter. A po celú večnosť bude výrazne zaostávať za apoštolom Pavlom. Niet však pochyb, že obidvaja tam budú šťastnými obyvateľmi.

Vrátime sa späť k textu Židom 10,14. Rozoberme si ten hlavný kľúčový bod. Kto je navždy zdokonalený jednou obeťou? Tí, ktorí sa posväcujú. Posvätenie a ospravedlnenie sú, ako sme si už povedali, absolútne neoddeliteľné. Naveky jednou obeťou teda nie je zdokonalený len tak hocikto! Ale tí ktorí sa posväcujú a sú v nepretržitom procese toho posväčovania sa.

Práve preto my ako ľud neveríme, že raz spasený, rovná sa navždy spasený. To nie je biblické učenie. Keď prichádzame ku krížu, a tam vierou prijímame Krista ako svojho Pána a Spasiteľa, podriaďujeme mu bezvýhradne svoju vôľu. Vtedy sa stáva našou spravodlivosťou. A zostane našou spravodlivosťou, pokiaľ budeme zotrvať pod Jeho panstvom. Máme však možnosť kedykoľvek Jeho vedenie slobodne odmietnuť. Je tragédiou, že strašne veľa ľudí to aj robí. Viete, zazijú tú prvú lásku a chcú sa Kristovi páčiť. Začnú napredovať, a potom objavia nejaký hriech, čo si predtým dlho pestovali a Kristus chce, aby ho zanechali. Ako sa rozhodnú? Prilnú k nemu a potom povedia: „Pane, nenúť ma, aby som sa ho vzdal. Prosím.... Tento jeden si chcem podržať.“ Tým pádom sa však rozhodli, že nechajú ten hriech nad nimi vládnuť. Týmto rozhodnutím zosadili z trónu Ježiša Krista. *„Nikto nemôže slúžiť dvom pánom, lebo buď jedného bude nenávidieť a druhého milovať, buď jedného sa bude pridávať a druhým pohŕdať – nemôžete slúžiť Bohu i mamonu.“* (Mat 6,24) Sami sa tak vzdávame spravodlivosti Ježiša Krista. On prichádza ako prvý a odchádza ako posledný. Je trpezlivý a zhovievavý. No ak rozhodne trváme na svojom lipnutí k hriechu, strácame svoj spásonosný vzťah s Ním. V ktoromkoľvek bode našej životnej púte môžeme povedať: „Nie, tohto sa nevzdám, nechcem sa toho vzdať.“ V ktoromkoľvek okamihu môžeme prísť o Kristovu spravodlivosť tým, že odmietneme Jeho vládu. Môžeme sa rozhodnúť, že sa už nebudeme posväcovať, a ak odmietneme byť v tomto procese posväcovania sa, vzdávame sa možnosti byť navždy skrze jednu obeť zdokonalení.

Chcem vás z celého srdca povzbudiť, aby ste sa z lásky ku Kristovi rozhodli zostať pod Jeho vládou, a tým kráčať po ceste posväcovania. Uistujem vás, že ak to budete robiť, budete zdravší, šťastnejší, pohodovejší a radostnejší, než ste kedy čo i len snivali. Ježiš nás miluje a nechce nás počítať iba za spravodlivých. Rozhodol sa urobiť nás aj svätými. Spomeňte si – šťastie sa nachádza v svätosti. Mali by sme byť veľmi vďační Pánovi, ktorý nás tak miluje, že nás oslobodí nielen z odsúdenia hriechu, ale aj spod Jeho vlády.

Vďaka plánu spasenia môžeme byť oslobodení nielen od trestu za hriech, ale aj z moci hriechu. Toto zabezpečuje to dvojité opatrenie milosti – krv a voda. Krv nás oslobodzuje od odsúdenia a trestu; voda spod vlády a moci hriechu. A uistujem vás, priatelia, že ak lipneme k hriechu, nebudeme trpieť len tu a teraz, ale budeme musieť strašne trpieť v deň odplaty a posledného súdu. Prosím, neurobte takéto rozhodnutie.

Prečo máme vlastne taký sklon lipnúť k hriechu? Kvôli jeho rozkošiam. Biblia hovorí o dočasnóm pôžitku z hriechu. (Žid 11,25) Problém s pôžitkom z hriechu spočíva v tom, že je nielen veľmi krátky, ale aj strašne oslabujúci a otupujúci. Síce si užijete pôžitok a vzrušenie, no neskôr budete vďaka nemu na tom horšie. Hovorím vám to na rovinu, priatelia. Prosím vás, nepesťujte si žiadny hriech. Uvedomte si, že: *„Radosti do sýtosti je pred tvou tvárou, rozmanitého blaženstva v tvojej pravici na večnosť.“* (Ž 16,11) Večné pôžitky po pravici Božieho trónu sú nekonečne príjemnejšie a krajšie, než dočasná rozkoš hriechu. **Nepredávajte vaše prvorodenstvo za misu šošovice! (Žid 12,16)** Dovoľte Jemu vojsť do vášho srdca, v moci Ducha Svätého, aby ho obrezal a prefal všetky tie väzby k hriechu. Ďalej sa pozrieme, ako máme spolupracovať so Svätým Duchom pri obriezke srdca.

TAK I JA POSIELAM VÁS

(Ján 20,21)

„Vtedy im zase povedal Ježiš: Pokoj vám! Ako mňa poslal Otec, tak i ja posielam vás.“ (Ján 20,21)
Uvažujte o hlbokom význame tohto poverenia. Ježiš nás poveruje úlohou urobiť preňho to, čo On urobil pre Otca. Už sme si povedali načo poslal Otec Syna. Poslal ho s dvojitým poslaním:

1. mal človeku zjaviť Božiu slávu
2. mal v človeku obnoviť Božiu slávu

Uvedomte si, že Kristus nás poveril presne týmto istým poslaním. „Ako mňa poslal Otec, tak i ja posielam vás.“ Ježiš sa práve chystá vrátiť k Otcovi. Plne si uvedomuje, že na Zemi sa musí naďalej pravdivo predstavovať Jeho charakter. Koniec koncov, satan neprestane klamať ľudstvo a skresľovať Boží charakter. Preto tu musí byť niekto, kto uvedie veci na pravú mieru. Niekto musí zjavovať pravdu o Božom charaktere. Majú to byť Jeho učeníci, tí, ktorí sa podriadili Jeho vláde a Jeho výcviku. Presne to znamená byť Jeho učeníkom – podriaďovať sa disciplíne a vláde Ježiša Krista. Taký má byť Jeho ľud.

Steps to Christ, str. 115: „Božie deti sú povolané byť predstaviteľmi Krista, zjavovať Pánovu dobrotu a Jeho milosrdenstvo. Tak ako nám Ježiš zjavil skutočný Otcov charakter, aj my máme Krista zjavovať svetu, ktorý nepozná Jeho nežnú a súcitnú lásku. „Ako mňa poslal Otec do sveta,“ hovorí Ježiš, „tak i ja posielam vás do sveta.“ Medzi Kristovou úlohou pre ľudstvo, ktorú dostal od Otca, a našou úlohou, ktorú nám dal Ježiš je jasná a priamočiara paralela.

Uvedomujete si tú veľmi vážnu zodpovednosť, ktorú na seba berie ten, čo o sebe tvrdí, že je „kresťan?“ My máme byť Kristovi vyslanci. Očakáva, že ho budeme reprezentovať v tomto svete. Uvedomujete si tiež, že svet má právo robiť si závery, aký je Ježiš Kristus na základe počínania kresťanov? Máme byť tými živými epistolami, ktoré pozná a číta každý. Posolstvo, ktoré prinášame je zjavenie toho, aký je Ježiš Kristus. Je to veľkolepá zodpovednosť, bratia a sestry. Naliehavo vás prosím: neberte Kristovo meno nadarmo! Nemyslím tu na používanie vulgárnej reči. Hovorím o oveľa rafinovanejšej forme brania Jeho mena nadarmo. Hovorím o tvrdení „som kresťan,“ kým moja povaha je nekresťanská.

Jedno z najstrašnejších a najvážnejších obvinení v Písme vyslovuje Boh proti svojmu vyvolenému národu. Hovorí o nich: „Lebo pre vás sa rúhajú menu Božiemu medzi pohanmi...“ (Rím 2,24) Všade boli známi ako Bohom vyvolený národ, lenže ho nereprezentovali správne a nehovorili pravdu o Jeho charaktere. Vďaka týmto mŕtvym epistolám Boh dostal veľmi zlú reklamu. Kiežby nad nikým z nás nebolo povznesené také obvinenie.

Osobne trvám na tom, že zodpovednosť, ktorá spočíva na nás adventistoch siedmeho dňa je obzvlášť veľká, lebo my sa považujeme nielen za kresťanov, ale tiež za Božie ostatky s veľmi osobitným a svätým poslaním ktoré máme splniť v týchto záverečných hodinách histórie zeme. Nerobí nás to lepšimi ako sú iní, ale robí nás to zodpovednejšími než kohokoľvek iného. A je to veľmi vážna zodpovednosť. Dostali sme osobitné poslanstvo troch anjelov, aby sme ho hlásali každému národu, kmeňu, jazyku a ľudu. Hneď na začiatku tohto poslanstva je písané: *„A videl som iného anjela, letiaceho prostredkom neba, ktorý mal večné evanjelium...“* (Zjav 14,6) Nezapbudnite na tento kontext, prosím. Nie je možné, aby sme správne hlásali trojanjelské poslanstvo, pokiaľ nemáme večné evanjelium. *„...mal večné evanjelium, aby ho zvestoval tým, ktorí bývajú na zemi, a každému národu i pokoleniu i jazyku i ľudu a hovoril veľkým hlasom: ‚Bojte sa Boha, a dajte mu slávu...‘“*

Čo znamená vzdať Bohu slávu? Zjavovať Jeho charakter v tom našom. Ako môžeme úspešne splniť svoje poslanie a ohlasovať toto poslanstvo, ak sami nezjavujeme Boží charakter? Čím by sme vzdávali Bohu slávu? Preto trvám na tom, že ešte väčšia zodpovednosť spočíva na pleciach adventistov.

Review and Herald, 30. apríl 1889: *„Kristus prišiel predstaviť Otca ľuďom. Zjavil svetu Božiu povahu. Satan predstavil Otca falošne. Vykreslil ho ako bytosť plnú pomstychtivosti, bez zhovievavosti, bez milosti, bez trpezlivosti a bez lásky. Odial ho svojimi vlastnými vlastnosťami, lenže Kristus prišiel a vzal na seba ľudskú podobu, aby mohol zjaviť ľudstvu pravý charakter Otca; a my máme predstavovať Krista svetu tak, ako Kristus predstavoval Otca.“*

Ako môžeme teraz my splniť toto poslanie? Ako môžeme urobiť pre Krista to, čo On urobil pre Otca? Ako si nás môže použiť, aby sme zjavovali Jeho slávu ľuďom a spolupracovali s Ním, aby sa táto sláva obnovila v človeku? Jedine tak, že deň čo deň prideme k úpätiu kríža a vierou prijmeme to dvojité opatrenie milosti, symbolizované krvou a vodou. A v bezprostrednom kontexte tohto poslanca máme obidve tieto opatrenia. Všimnite si ich poradie. Pozrime sa na širší kontext poslanca.

Ján 20,19: *„A keď bol večer toho dňa, prvého dňa týždňa, a dvere, kde boli učeníci zhromaždení, boli zamknuté zo strachu pred Židmi, prišiel Ježiš a zastal si do prostredku a povedal im: ‚Pokoj vám!‘ A keď to povedal, ukázal im svoje ruky aj svoj bok. A tak zaradovali sa učeníci, keď videli Pána. Vtedy im zase povedal Ježiš: ‚Pokoj vám!‘“* Ježiš im tu dva razy hovorí: „Pokoj vám!“ Tým ich vlastne uistuje, že na základe krvi sú ospravedlnení, a preto majú pokoj s Bohom. Rimanom 5,1 nám to jasne hovorí: *„Ospravedlnení súc teda z viery máme pokoj blížiti sa k Bohu skrze svojho Pána Ježiša Krista...“* Pokoj s Bohom máme jedine na základe toho, že sme ospravedlnení z viery v Kristovu krv.

Verím, že práve preto, keď Ježiš povedal „Pokoj vám,“ ukázal na svoje ruky a bok. Z nich mu vytekala krv.

Je to naozaj tak, ako vraví: „Tento pokoj sa zakladá na mojej preliatej krvi, a preto na základe toho, čo som Ja urobil, a vy ste to prijali vierou, máte pokoj s Bohom.“ Bratia a sestry, na tomto základe musíme budovať chrám charakteru. To je jediná správna motivácia k tejto činnosti. Je dôležité si všimnúť, že predtým ako nám hovorí: *„ako mňa poslal Otec, tak i ja posielam vás,“* teda skôr ako Kristus poveril svojich učeníkov, aby preňho niečo urobili, ich najprv dvakrát ubezpečil, že pokoj s Bohom už majú na základe toho, čo pre nich On sám urobil. Chce totiž, aby sme boli správne motivovaní urobiť preňho to, čo On urobil pre Otca. Preto to nepovedal

takto: „Ako mňa poslal Otec, tak ja posielam vás, a keď pre mňa odvediete takú dobrú prácu ako ja preňho, potom budete mať pokoj s Bohom.“ Keby to bol povedal takto, museli by sme si všetci vyhrnúť rukávy a ísť pracovať v snahe zaslúžiť si svoje prijatie a svoj pokoj s Bohom na základe našej výkonnosti. A Ježiš veľmi dobre vie, že ľudská povaha je k tomuto smeru veľmi náchylná.

Za cieľom ochrániť nás pred týmto ľudským sklonom, skôr ako nás požiadal, aby sme niečo preňho urobili, dvakrát nás uistil, že už sme prijatí a že máme pokoj s Bohom na základe toho, čo On urobil pre nás. Teraz budeme, priatelia, preňho pracovať nie preto, aby sme si zaslúžili prijatie, ale preto, že už prijatí sme. A práve to je tá najsilnejšia motivácia, akú môže ľudské srdce poznať.

Moderná psychológia a psychiatria uznáva, že tou najväčšou potrebou ľudského srdca nie je nič iné, ako prijatie. To potrebuje srdce zo všetkého najviac. Najsilnejšie nás motivuje to, čo naplní naše najväčšie potreby. Potreba prijatia je taká silná, že každý z nás kvôli nej vyvíja veľké úsilie.

Každého človeka teda môžeme zadeliť do jednej z dvoch skupín:

- máme skupinu tých, ktorí sa namáhajú, aby si zaslúžili prijatie
 - máme skupinu tých, ktorí sa snažia, lebo sú za prijatie vďační a cenia si, že už prijatí sú...
- Každý spadá do jednej z týchto dvoch kategórií – buď medzi tých, ktorí robia skutky, aby získali prijatie, alebo medzi tých, ktorí robia skutky, lebo prijatí už boli. Od kresťana sa očakáva vytrvalé úsilie, keď má plniť svoje poslanie a urobiť pre Krista to, čo On urobil pre Otca. No vždy, keď začnete hovoriť o úsilí v kresťanskom prostredí, ostatní sa začnú krútiť, nepokojne hmyriť a hneď vás obvinia, že zabiehate do spravodlivosti zo skutkov.

Je však ľudské úsilie bezpodmienečne skutkárské? Určite nie. Čo robí z ľudského úsilia zákonníctvo? Motivácia, ktorá nás k tomu viedla určí, či to je spravodlivosť zo skutkov, alebo nie. Práve tá spôsobuje zásadný rozdiel. Ak vyvíjame úsilie, aby sme získali prijatie, je to legalizmus. Ak sa však snažim preto, lebo Ježiša veľmi milujem a cením si Ho za ten bezplatný dar prijatia, ktorý nám dal za tak nekonečnú cenu, a chcem robiť všetko najlepšie, ako len môžem, aby som mu ukázal, ako veľmi Ho milujem a cením si to všetko, to legalizmus nie je. Je to viera, pôsobiacia skrze lásku, ktorá očisťuje dušu. (Gal 5,6; 1 Pet 1,22)

A musím vám povedať, milí priatelia, že **nikto nepracuje tvrdšie ako ten, koho motivuje je láska**. Taký človek to nepokladá za prácu, ani za povinnosť. Je to preňho ozajstné potešenie. Vyhybajte sa teda tej bezmyšlienkovitej reakcii, keď začneme hovoriť o ľudskom úsilí v kresťanskej skúsenosti. Nie je to bezpodmienečne spravodlivosť zo skutkov – legalizmus. Motivácia o tom rozhoduje.

Keď počujeme a prijímame to dvakrát opakované uistenie o pokoji, pochopíme, že sme ospravedlní z viery v Ježišovu krv, a teda plne prijatí v Milovanom, a keď začneme chápať, akú cenu zaplatil Boh Otec a Boh Syn, aby sme mohli byť prijatí, naše srdcia zareagujú láskou a vďačnosťou. Teda aspoň by mali. To nás motivuje, aby sme robili všetko najlepšie ako len vieme, aby sme mu ukázali, ako veľmi Ho milujeme. Kristus nám jasne hovorí: „Ako mňa poslal Otec, tak i ja posielam vás.“ (Ján 20,21) „Ak ma milujete, ostrihajte moje prikázania...“ (Ján 14,15) „A týmto mi dovolíte, aby som vo vás obnovil svoju povahu – Duchom zmocnenou a láskou motivovanou poslušnosťou. Lebo môj zákon je prepisom môjho charakteru.“ (GC 434.1) „Zákon Hospodínov je dokonalejší, občerstvujúci dušu.“ (**Žalm 19,8**) Keď Ho milujeme, zachováваме

Jeho Ducha, ktorým je zvrchovaná láska k Bohu a nesebecká láska k ostatným. Zvrchovaná láska k Bohu nám umožňuje dodržiavať prvé štyri prikázania a nesebecká láska k ostatným, posledných šesť. „...*plnosťou zákona je láska.*“ (Rim 13,10) Ak z vďačnosti milujeme Krista za všetko, čo urobil, aby nás zachránil, o poslušnosti už ani nerozmyšľame ako o povinnosti, ale ako o prednosti a potešení. Meníme sa zvnútra navonok... Meníme sa od slávy k sláve. Len keď správne pochopíme, to dva razy opakované uistenie o pokoji, môžeme byť správne a silne motivovaní, aby sme pre Krista urobili to, čo On urobil pre Otca.

Nuž, keď nám položil tento pevný základ, a keď nás náležite motivoval, poveruje nás: „*Ako mňa poslal Otec, tak i ja posielam vás.*“ (Ján 20,21) A okamžite po tomto poverení prichádza rad na vodu.

Čo Kristus urobí? Ján 20,21: „*Vtedy im zase povedal Ježiš: Pokoj vám! Ako mňa poslal Otec, tak i ja posielam vás. A keď to povedal, dýchnul na nich a povedal im: Prijmite Svätého Ducha!*“ Voda symbolizuje Svätého Ducha. Teda priamo v texte tohto poverenia sme našli krv a vodu. Vďaka krvi máme pokoj s Bohom. Vďaka vode sme vyzbrojení Božou mocou. A s pokojom a silou, môžeme urobiť pre Krista to, čo On urobil pre Otca. Ako pôsobí Duch Svätý, ktorého na nás dýchol?

Kološanom 1,19-20: „*Lebo sa zalúbilo Otcovi, aby v ňom prebývala všetka plnosť, a aby skrze neho zmieril všetko cieľom neho urobiac pokoj skrze krv jeho kríža, skrze neho, buď to, čo je na zemi, buď to, čo je v nebesiach...*“ V tomto je náš pokoj, ktorý prebúdzá motiváciu lásky.

2. Korinťanom 5,14-15: „*Lebo láska Kristova nás núti, ktorí sme usúdili toto: že ak jeden zomrel za všetkých, teda všetci zomreli, a za všetkých zomrel preto, aby tí, ktorí žijú, nežili už viacej seba, ale tomu, ktorý zomrel za nich i vstal z mŕtvych.*“ Pokoj je základom. Silou je Duch Svätý.

A čo robí Duch Svätý? 2. Korinťanom 3,18: „*No, my všetci odostretou tvárou vzhliadajúc sa v sláve Pánovej stá v zrkadle meníme sa na ten istý obraz, od slávy v slávu, ako od Ducha Pánovho.*“ Len Duch Svätý nás môže zmeniť. Sami sa zmeniť nemôžeme. Preto, aby sme mohli splniť poverenie, nám Kristus musel dať nadprirodzenú silu. Musel nás naplniť. Musel do nás vdýchnuť svojho Ducha, aby sme mali dost sily urobiť preňho to, čo On urobil pre Otca.

Kristus o Duchu povedal v Jánovi 16,13-14: „*Ale keď príde on, ten Duch pravdy, uvedie vás do každej pravdy; lebo nebude hovoriť sám od seba, ale bude hovoriť všetko, čokoľvek počuje, aj budúce veci vám bude zvestovať. Ten ma oslávi, pretože z môjho vezme a bude zvestovať vám.*“ Je veľmi zaujímavé, čo hovorí Ježiš: „*Ten ma oslávi...*“

Všimnite si: Otec posla Syna, aby oslávil Jeho. Ježiš posla Ducha Svätého, aby oslávil seba. Vynára sa tu však otázka: Oslavuje Duch Svätý Ježiša presne tak isto, ako Ježiš oslávil Otca? Nie. Ježiš oslávil Otca vo svojej viditeľnej osobe. Mohol povedať: „*Kto mňa videl, videl Otca...*“ (Ján 14,9) Bol predsa odbleskom slávy svojho Otca. (Žid 1,3) Je Duch Svätý tu na planéte Zem viditeľnou osobou? Nie. Duch Svätý teda zjavne oslavuje Krista iným spôsobom, než akým Kristus oslávil Otca.

Ako teda oslavuje Duch Svätý Krista? Obnovením charakteru podobného Kristovi v nás – v Jeho ľuď. Takto oslavuje Krista Duch Svätý.

Desire of Ages, str. 671: „*O Duchu Ježiš povedal: Ten ma oslávi... Spasiteľ prišiel, aby oslávil Otca zjavením Jeho lásky; takže Duch mal osláviť Krista zjavením Kristovej milosti svetu. Samotný obraz Boží sa má zreprodukovať v ľuďoch. Česť Boha a česť Krista je zahrnutá v dokonalosti charakteru Jeho ľudu.*“ Uvedomte si, čo je tu v stávke. V prvom rade, ako Duch Svätý oslavuje Krista? Samu-

čický obraz Boží sa má zreprodukovať v Jeho ľuďe, čiže v nás. Svätý Duch oslavuje Krista tým, že nás mení od slávy k sláve, do podoby Kristovho charakteru. Premieňa nás, obnovuje našu myseľ a umožňuje, aby sme svojimi slovami a skutkami, ba dokonca aj svojím vzhľadom, až po hranice našich hriechom poškodených schopností zjavovali slávu – teda charakter Ježiša Krista.

Musím tu však pripomenúť, že aj keď robíme to najlepšie, čo vieme, dokonca aj pod vplyvom Ducha Svätého, je to stále ďaleko od ideálu Božej slávy. Sme stále nedostatoční. (Rim 3,23) Nemalo by nás to však znechutiť.

Testimonies, zv. 2, str. 618: „Kristus vyžaroval mocný vplyv, lebo bol Synom Božím. My sme tak hlboko pod ním a tak veľmi nedostatoční, že aj keď urobíme to najlepšie čo vieme, naše úsilie bude biedne. Nemôžeme nadobudnúť a mať taký vplyv, aký mal On, no prečo by sme sa nemali vzdelávať, aby sme sa tomuto Vzoru priblížili do maximálne možnej miery a tak mali čo najväčší vplyv na ľudí?“ Aj tí najzbožnejší z Božieho ľudu sú stále iba chabým odrazom. Ako som už raz uviedol: „Božská krása Kristovho charakteru, ktorého sú i tí najušľachtilejší a najláskavejší ľudia iba matným odrazom, bola živým stvárnením charakteru Božieho zákona.“ (MB 49.2)

Ježiš je odleskom slávy svojho Otca. (Žid 1,3) Zjavil nekonečne dokonalý charakter. Je Slnkom spravodlivosti a my sme v najlepšom prípade iba mesiac v splne, ak sme dokonalí vo svojej sfére, ako je On dokonalý vo svojej, žiariaci až po hranice našich hriechom poškodených schopností. No aj mesiac v splne je iba nepatrným odleskom božskej krásy Kristovho charakteru. Boh nám pomáha, aby sme sa pre lásku Kristovu snažili byť mesiacmi v splne, teda byť pre neho všetkým, čím len môžeme.

Vráťme sa k citátu z Desire of Ages. Posledná veta je veľmi dôležitá: „**Čeť Boha a čeť Krista je zahrnutá v dokonalosti charakteru Jeho ľudu.**“ Každého, kto miluje Krista by to malo silne motivovať. Ak naozaj milujeme Krista, chceme mu vzdávať čeť. A ako si Ho môžeme uctiť? Tým, že Ho budeme správne prezentovať. Budeme odrážať Jeho charakter. Čeť Boha a čeť Krista je v stávke v zdokonaľovaní charakteru jeho ľudu. V stávke je všetko...

Dovoľte mi vyrozprávať vám jeden príbeh. Môj starý otec bol kazateľom cirkvi adventistov. Počas celej svojej služby viedol na univerzite štúdium Biblie. Bol naozaj dobrým učiteľom Písma. Ešte aj dnes ma ľudia často zastavia a so slzami v očiach o ňom rozprávajú. Bol známy svojimi príbehmi, ktorými ilustroval duchovné pravdy.

Jedného dňa mi porozprával tento: Ježiš ukončil svoju misiu na planéte Zem, kde mal ľuďom zjaviť Božiu slávu a obnoviť ju v nich. Obidve fázy dokončil víťazným výkrikom: „*Dokonané je!*“ (Ján 19,30) Keď plne a bezchybne splnil svoje poslanie, vracal sa späť do neba. Celý bezhriešny vesmír jasal.

Ako sa tak približoval, počul volanie: „*Kto je to ten Kráľ slávy?*“ (**Žalm 24,8,10**) „*A ktože je to ten Kráľ slávy?*“ A odpoveď prichádzala. Otázka sa opakuje. No neopakuje sa preto, že by azda prvýkrát nepočuli či nerozumeli, ale preto, že chcú počuť zvelebovanie svojho Pána, ktorého z celého srdca milujú. Brány sa dokorán otvárajú a On vchádza dnu. Celé anjelské zástupy sa ponáhľajú pokloniť sa mu a vziať mu úctu. On však zdvihne svoje ruky. Odmietajú prijívať ich pocty, pokým nepočujú uistenie od Otca, že Jeho obeť za nás bola dostatočná pre našu záchranu. Keď prišiel k Otcovi, sám Otec ho ubezpečil, že urobil všetko potrebné, aby umožnil každému, kto príde k úpätiu kríža a prijme vierou to dvojité opatrenie milosti, aby tam bol večne s Ním a videl Ho takeého, aký je. Aby každý mohol hľadiť na Jeho slávu a odrážať ju po celé nekonečné veky. Až keď dostal toto uistenie, vyšiel von a prijal poklony a pocty anjelských zástupov... nie škôr.

Potom mu kládli otázky ohľadom Jeho poslania. Anjeli radi počúvajú príbehy o tom, ako dokonale, presvedčivo a nezvratne vyvrátil Kristus všetky diablove lži o Božom charaktere a ako dokonale zjavil pravdu. V srdciach všetkých anjelských zástupov zavládla radosť, keď si uvedomili, ako nádherne Kristus zjavil Boží charakter padlému pokoleniu.

Po nejakom čase sa tam vytvorila skupinka anjelov, ktorí medzi sebou zjavne o čomsi diskutovali. Jeden z nich zodvihol ruku. Pán mu dal slovo a on prehovoril: „Pane, sme veľmi vďační za spôsob, akým si dokonale naplnil svoje poslanie a zjavil si Otcov charakter. Sme veľmi vďační za spôsob, akým si vyvrátil a preukázal nesprávnosť diablových obvinení ohľadne Božieho charakteru. No máme obavy a práve sme premýšľali nad tým, kto v tom bude na planéte Zem pokračovať, keď si teraz tu? Pozri, my vieme, že sa satan nezmenil. Naďalej bude klamať ohľadne toho, aký je Tvoj a Otcov charakter. Neustále sa Ťa snaží nesprávne vykresliť a odcudzit ľudí od Teba tým, že ich presvedča, že Ty nie si Bohom lásky. Tak si plne uvedomujeme, že na planéte Zem existuje skutočná potreba, aby niekto naďalej zjavoval pravdu o Tvojom charaktere. Povedz nám, prosím, kto to teraz bude robiť Pane?“ Ježiš im odpovie: „Nemúste sa znepokojovať, zanechal som tam niekoľko vybratých mužov a žien. Je tam Peter, Jakub a Ján, potom Tomáš a...“ No anjeli povedali: „Vieš Pane, práve toho sme sa obávali. My tých ľudí poznáme. Pane, poznáš Petra... Nebolo to ani tak dávno, čo zaprel, že Ťa vôbec pozná. A Jakub a Ján, tí synovia hromu, chceli priniesť oheň z neba a vypáliť celé mesto, lebo s nimi nezaobchádzali náležite. A Tomáš, vieš predsa, ako dlho mu trvalo, kým niečomu uveril. Určite s takýmito ľuďmi nepočítaš. Čo ak Ťa zradia? Chcem tým povedať... Máš aj nejaký plán B? Určite musíš mať nejakú alternatívu, nejaký záložný plán. Myslím, že s nimi nemôžeš naozaj počítať – alebo áno?“ A Pán povedal: „Nuž, nemám len ich. Sú tam aj iní... Je tam Dávid, Štefan, Ondrej, Katka... Je tam Filip a tiež Samuel.“ Anjel ho prerušil a povedal: „Dobre, Pane, Ty vieš, že nemáme Tvoju predvídavosť, takže tých ľudí nepoznáme. No nie sú všetci, ktorých menuješ, ľudské bytosti?“ „Sú,“ odpovedal Pán. „Vieš, aj tak si robíme starosti... Sú o nich veľmi zlé záznamy. Pane, veď to sám vieš. Všetci zhrešili a majú ďaleko od Tvojej slávy. Určite nemôžeš závisieť od ľudských bytostí, aby zjavovali pravdu o Tvojom charaktere. A na konci tohto veľkého sporu predsa musí byť niekto, kto zjaví svetu Tvoj charakter. Práve to privedie všetko k veľkému vyvrcholeniu a záverečnému koncu. Preto Ťa prosíme, povedz nám, máš aj záložný plán, však? Čo ak Ťa zradia? Aký je ten plán B, Pane?“ Nachvíľu zavládne ticho. Preruší ho len Pánov hlas: „Nemám. Nemám nijaký záložný plán. Ja s nimi počítam. Nemôžu ma sklamať. Všetko je v stávke...“

NA DOSKÁCH SRDCA MÄSITÝCH

(2 Kor 3,3)

V tejto kapitole si povieme niečo o listoch. O živých epištolách – ako nás nazýva Biblia.

Epištola je starý slovenský výraz, siahajúci až do gréčtiny, pod ktorým rozumieme „listy.“ Listy, ktoré sa musia napísať, podpísať, zapečatiť a napokon doručiť.

Pozrieme sa na to, ako je Duch Svätý, ktorého do nás vdýchol Kristus, zapojený do celého tohto procesu. On je jediná dostatočná sila, ktorá nás uschopňuje robiť pre Krista to, čo On urobil pre Otca. Pouvažujme o tom, ako nás Duch Svätý mení od slávy k sláve. V našom kľúčovom texte je jasne povedané, že to robí jedine On.

2. Korinťanom 3,18: *„No, my všetci odostretou tvárou vzhliadajúc sa v sláve Pánovej stá v zrkadle meníme sa na ten istý obraz, od slávy v slávu, ako od Duchu Pánovho.“* No stále je tu otázka: ako to Pánov Duch robí? Ako sa to celé deje? Inšpirácia nám k tomu poskytuje myšlienky a o tie sa chcem s vami podeliť.

Sign of the Times, 18. júl 1911: *„Tak ako vosk berie na seba odtlačok pečate, tak má aj duša prijímať odtlačok Božieho Duchu a uchovávať si obraz Krista.“* Veľmi zaujímavé vyjadrovanie. Nepripomína vám to naše grécke slovo khar-ak-tare, ktoré sme si už predtým spomínali? Toto naše grécke slovo je v Novom zákone použité len raz, a síce v tej pozoruhodnej básni, ktorú Pavol napísal v **Židom 1,3**. Opisuje v nej, ako dokonale a nádherne splnil Kristus svoje poslanie zjaviť Božiu slávu človeku. *„...ktorý súc odbleskom jeho slávy a obrazom jeho podstaty...“* Z tohto slova máme naše slovo „charakter.“ Preto hĺbka tohto výroku: *„Tak ako vosk berie na seba odtlačok pečate, tak má aj duša prijímať odtlačok Božieho Duchu a uchovávať si obraz Krista,“* je naozaj hlboká.

Keď Boh nanovo vyrýva podobu svojho charakteru do nás, používa pritom nástroj Duchu Svätého. On je tým ryteckým nástrojom a my máme ten odtlačok prijať, aby sme si uchovali obraz Krista. Ten odtlačok nemá byť napísaný na kamenných doskách, tak ako bolo Desiat príkazaní, ale na mäsitých doskách nášho srdca.

2. Mojžišova 32,16: *„Dosky boli dielom Božím, písmo bolo písmom Božím, ktoré bolo vyryté na doskách.“* V Starej zmluve napísal Boh svoj zákon na kamenné dosky. Novozmluvný sľub však znie: *„Dám svoj zákon do ich vnútorností a napíšem ho na ich srdce a budem im Bohom, a oni mi budú ľudom.“* (Jer 31,33) Toto písmo máme prijať, aby sme sa vďaka tomu stali živými epištolami a vo svojich životoch zjavovali krásny charakter Ježiša Krista.

2. Korinťanom 3,3: *„...a vidieť zjavne na vás, že ste listom Kristovým, nami prislúženým, napísaným nie čiernidlom, ale Duchom živého Boha, nie na kamenných doskách, ale na doskách srdca*

mäsitych.“ Takže tu máme jasne určený nástroj na rytie alebo písanie. Je ním Duch Svätý. To On píše na mäsité dosky našich srdíc. Avšak v našich srdciach niet prirodzeného sklonu prijať toto písmo. Od prirodzenosti máme kamenné srdcia. A práve preto musíme dostať nové srdce!

Ezechiel 36,26-27: „*A dám vám nové srdce a nového ducha dám do vášho vnútra a odstránim to kamenné srdce z vášho tela a dám vám srdce z mäsa.*“ Všimnite si, že slovo „mäsité“ tu nie je použité v rovnakom zmysle, ako v Novom zákone, kde je zhodné s telesným srdcom. Toto srdce je mäsité, jemné a vnímavé, schopné prijať a uchovať si niečo, čo je naň napísané. Je ochotné sa učiť. Také srdce nám ponúka Boh. Také srdce nám túži dať.

27. verš: „*A dám svojho Ducha do vášho vnútra a učiním to, aby ste chodili v mojich ustanoveniach a ostríhali moje súdy a činili ich.*“ Toto vpisovanie Ducha Svätého do našich srdíc, priamo vplyva na naše správanie. Keď je do našich srdíc vpísaný zákon lásky, naše správanie bude v súlade s týmto zákonom lásky. (Rim 13,10) A potom budeme chodiť v Jeho ustanoveniach a ostríhať Jeho súdy a činiť ich. Obzvlášť si všimnite, čo nám Duch Svätý vpisuje do srdíc.

Citát z The Kress Collection, str. 122: „*Nikdy nezabudnite, že pravé kresťanstvo prichádza skrze vyrytie biblických princípov do srdca a charakteru. Musí to byť individuálna práca, viditeľne vyjadrená.*“ To, čo je napísané na našich srdciach, sa musí viditeľne zjavovať v našich životoch.

No všimnite si, čo konkrétne je vyryté, alebo napísané do našich srdíc. Sú to Biblické princípy. Čo sú to princípy? Princípy sú odlišné od pravidiel a predpisov. Čo sa smie a čo nesmie. Čo sa smie a čo nie, pravidlá a predpisy, tie sú aplikáciami princípov na úrovni správania. No princípy sú niečo hlbšie a zásadnejšie ako pravidlá a predpisy.

Pre lepšie pochopenie to doložím príkladom: Čo sa týka budovania charakteru, sú v ňom isté inštrukcie, čo robiť a čo nie, založené na veľmi dôležitom biblickom princípe. Jedným bodom „čo robiť“ je venovať dôležitý a kvalitný čas hlbšiemu zblíženiu sa s Ježišom Kristom, ako nám je zjavený v Svätom Písme. Ďalším „čo robiť,“ by mohlo byť: Nájdite si čas na pobyt v prírode a pozorujte Božie dielo a zjavenie Jeho slávy a lásky v nej. Jedno „čo nerobiť“ v rozvoji charakteru: Nemrhajte ani minútu sledovaním toho, čo na nás dopadá skrze obrazovky médií tohto sveta. Lebo ak sledujete také veci, sledujete to, čo je telesné, čo je svetské, čo je zmyselné, to, čo je materialistické a egoistické. Nepozerajte sa na také veci. Takže toto sú „čo robiť a čo nie,“ teda konkrétne pokyny, pravidlá a predpisy.

Aká zásada je však za tým všetkým? Biblická zásada znie: **Meníme sa na to, na čo sa pozeráme, meníme sa na podobu toho, čo sledujeme.** Pravidlá a predpisy sú konkrétne aplikácie zásad v správaní. No biblický princíp je oveľa rozhodujúcejší. Pozeráním sa meníme na podobu toho, na čo sa pozeráme.

Bratia a sestry, nemôžem dostatočne zdôrazniť dôležitosť chápania biblických princípov. Je nevyhnutné, aby sme im najprv rozumeli, a až potom môžeme rozumovo spĺňať konkrétne „robiť“ a „nerobiť.“ Pretože ak nerozumieme základnému princípu, nemôžeme porozumieť, prečo sa od nás očakávajú určité veci, a prečo iné zase robiť nemáme.

Mimochodom, je to veľmi závažná otázka pri výchove detí. Veľmi často svojim deťom hovorme, čo nemajú robiť. Oni odpovedia: „Prečo? Prečo?“ A naša odpoveď väčšinou býva: „Lebo som to povedal!“ Samozrejme, v určitých prípadoch je to nevyhnutné, lebo možno nie sú dost staré na to, aby pochopili základné princípy. No milí priatelia, našim deťom nijako nepomôžeme, ak im budeme dávať len veľa príkazov a zákazov. Musíme si s nimi sadnúť a vysvetliť im základné princípy. Až potom im pravidlá a predpisy môžu dávať zmysel. Nepovedzte im len:

„Nepozeraj tú televíziu!“ Sadnite si s nimi a vysvetlite im, že pozeraním sa meníme na to, na čo sa pozeráme. A že je to tak preto, lebo sme tým, čo prebieha v našej myslí. A to, čo nám behá po rozume je priamo podmienené a ovplyvnené tým, čím si kímime mozog cez naše zmysly. To, čo ste si naprogramovali v myslí, to vás robí takým človekom, akým ste. Preto si nemôžeme dovoliť programovať svoje mysle odpadom, ak túžime byť takí, aký je Ježiš. Potom budú už aj rozumovo chápať, prečo majú poslúchať. Začína im to dávať zmysel, prečo sa od nich očakáva, že isté veci robíť budú a iné nie.

A presne toto chce náš Nebeský Otec robiť so svojimi deťmi. Chce, aby sme poslúchali rozumne. Nechce, aby naše náboženstvo bolo ako kontrolný zoznam s hromadou príkazov a zákazov. Praje si, aby skrze Ducha Svätého mohol vpísať do našich srdc biblické princípy. Chce, aby sme rozumeli princípom skrytým za pravidlami a predpismi, aby sme sa nimi inteligentne riadili. Dôležitosť toho, aby Duchu Svätému dovolil hlboko vryť do nášho srdca biblické princípy sa nedá ani vyjadriť.

Čo sa týka srdca, pochopťe prosím, že to znamená nielen rozumovo tieto princípy pochopiť, musíme si ich aj zamilovať celým srdcom. Má to byť napísané nielen do mysle, ale aj do srdca. Inými slovami, tieto princípy si máme zamilovať a vedieť ich oceniť. A keď dospejeme k milovaniu a váženiu si týchto princípov, potom nebudeme mať ten strašný problém zosúladiť sa s pravidlami a predpismi, ktoré sú ich aplikáciami. Práve tak rastieme a dozrievame vo svojej kresťanskej skúsenosti...

Keď po prvýkrát začíname ako bábätká, je pravdou, že musíme len poslúchať príkazy a zákazy, lebo to od nás vyžaduje ten, kto vie, čo je pre nás to najlepšie. Veríme mu a vieme, že nás miluje. Tak napredujeme a poslúchame, hoci nechápeme prečo. Boh ale chce, aby sme boli múdri, čo sa týka Jeho zákona. Preto hovorí: „*Nože podte a pravotme sa...*“ (Iz 1,18) Boh chce, aby nám Jeho princípy dávali zmysel. A je tu Duch Svätý, ktorý nám to pomáha pochopiť. „*Nikdy nezabudnite, že pravé kresťanstvo prichádza skrze vyrytie biblických princípov do srdca a charakteru.*“ (KC 122.2)

Jeremiáš 31,33: „*Lebo toto je zmluva, ktorú učiním s domom Izraelovým po tých dňoch, hovorí Hospodin: Dám svoj zákon do ich vnútornosti a napíšem ho na ich srdce a budem im Bohom, a oni mi budú ľudom.*“ Mysleť a srdce... čo tam počujete? Rozum a náklonnosť, myšlienky a pocity. Hovoríme tu o charaktere.

Je to citované v Židom 10,16 ako novozmluvné zaslúbenie: „*Toto je smluva, ktorú uzavriem s nimi po tých dňoch, hovorí Pán: Dám svoje zákony na ich srdcia a napíšem ich na ich mysle...*“

Teraz sa pozrime na to, čo pre nás robí Duch Svätý. Musíme s ním spolupracovať a dovoliť mu, skrze čítanie Biblie a úsilie, aby nám pomohol porozumieť týmto princípom. Nemôžete len očakávať, že Duch Svätý vám vyryje biblické princípy do srdca bez toho, aby ste s ním pri tom spolupracovali. Pri čítaní Biblie proste Boha, aby vám zjavil tieto zásady zo svojho Slova! A tiež, aby vám v spolupráci s Duchom Svätým, mohol vštepiť do srdca podobu Kristovho charakteru. Aby ste sa pre lásku Kristovu rozhodli poslúchať biblické princípy a uvádzať svoje myšlienky a pocity do súladu s Duchom Božieho zákona.

Napísal som tu niečo veľmi dôležité! Je veľký rozdiel medzi zosúladením svojho správania s literou zákona a zosúladením svojich myšlienok a pocitov s duchom zákona. Veľký rozdiel. A je načisto neodmysliteľné, ak chceme spolupracovať s Duchom Svätým pri obnove Kristovho charakteru v nás, od slávy k sláve, aby sme mali meno, ktoré predstavuje Božie cnosti, napí-

sané v srdciach, na mäsitých tabuliach našich sŕdc. Je úplne nevyhnutné, aby sme sa naučili zosúladať naše myšlienky a pocity s Duchom zákona... Písmo na to poukazuje niekoľkými spôsobmi.

Prislovia 7,1.3: *„Môj synu, ostríhaj moje reči a moje prikázania schovaj u seba... Priviaž si ich na svoje prsty; napíš si ich na tabuľu svojho srdca.“* Píše ich tam síce Duch Svätý, lenže my s ním spolupracujeme, a to tak, že sa ich rozhodneme dodržiavať. My sa rozhodujeme, či s nimi zosúladiť svoje myšlienky a pocity. Takto funguje spolupráca pri ich zapisovaní do našich sŕdc. Ako hovorí Dávid v **Žalme 119,11**: *„Vo svojom srdci som ukryl tvoju reč, aby som nezhršiel proti tebe.“*

Sons and Daughters of God, str. 318: *„Povznášajúce sily sú na dosah každého človeka. Pod Božím dohľadom môže mať človek neskazenú, posvätenú, vyvýšenú a zušlachtenú myseľ.“* Toto by vás malo naozaj nadchnúť. *„Z Kristovej milosti je myseľ človeka schopná milovať a oslavovať Boha Stvoriteľa. Pán Ježiš prišiel na tento svet predstaviť Otca. ... Kristus bol bezchybným obrazom osoby svojho Otca a prišiel na náš svet obnoviť v človeku mravný obraz Boha, aby človek, hoc padlý, mohol byť skrze poslušnosť Božím prikázaniam označený pečatou Božieho obrazu a charakteru.“* Priatelia, ten svätý obraz a charakter sa do nás vtláča práve skrze poslušnosť!

Vždy keď sa rozhodneme zosúladiť svoje myšlienky a pocity s duchom zákona, pre lásku Kristovu a v sile Ducha Svätého, čoraz hlbšie sa do nás vštepuje podoba charakteru Ježiša Krista. Učíme sa ovládať svoje myšlienky a pocity, ktoré dohromady tvoria charakter. Učíme sa ovládať svoje myšlienky a pocity duchom zákona, ktorým je láska. Týmto spôsobom sme pretváraní obnovením našich myslí. Je to duchovný proces, ktorý vlastne mení to ako zmyšľame a cítime v súkromí našej mysle.

Väčšina z nás sa vo svojom kresťanskom prežívaní snaží zmeniť iba svoje správanie. Lenže skutočné kresťanstvo je kresťanstvo zmeny myslenia. Ide o preprogramovanie našej mysle tak, aby sme mysleli inak, než ako sme zvyknutí. Zvykli sme uvažovať pod kontrolou zákona sebeckta. No keď nám Duch Svätý napíše zákon do srdca, a pre lásku Kristovu a v sile Ducha Svätého sa naučíme ovládať svoje myšlienky a pocity duchom zákona, ktorým je láska, meníme sa obnovenou svojej mysle... Je nesmierne dôležité, aby sme tomu všetci rozumeli.

Kvôli tomu hovorí Dávid v **Žalme 19,8-9**: *„Zákon Hospodínov je dokonalý, občerstvujúci dušu; svedectvo Hospodínovo verné, ktoré robí prostého múdrou. Ustanovenia Hospodínove sú priame, obveselujúce srdce; prikázanie Hospodínovo je čisté, osvecujúce oči.“*

Rimanom 6,17-18: *„No, vďaka Bohu, že pravda boli ste sluhami hriechu, ale ste zo srdca poslúchli druh náuky, do ktorého ste vydaní, a oslobodení súc od hriechu podrobení ste v službu spravodlivosti.“* Už dosť dlho sme boli otrokmi hriechu a sebeckta. Kiež nám Boh pomáha učiť sa podrobenosti v službe spravodlivosti! On je láskavý, vládny Pán. On je Pán lásky a byť pod vládou takého Pána je veľkou radosťou. Je prekrásne byť otrokom Ježiša Krista... Je to tá najväčšia radosť, akú môže kedy človek poznať.

No priamo tu spočíva celý problém. Pretože sme naozajstní majstri v ovládaní svojho správania podľa litery zákona, mnohí z nás si myslia, že vedú nefalšovaný kresťanský život, hoci v skutočnosti to tak vôbec nie je. Prepáčte, ak to vyznieva tak, že sa k tomu stále vraciam, ale musím. Tento problém je medzi nami veľmi rozšírený. A opäť to nehovorím zo svojej autority, ale na základe autority Právneho Svedka. (Zj 3,14) S dostatočne motivovaným egom môžeme robiť pozoruhodné výkony pri podriadení svojho správania litere zákona. Biblia to nazýva „mať zdanie pobožnosti.“ (2 Tim 3,5) Máme len zdanie pobožnosti, ale zapierame jej moc.

Moc evanjelia spočíva v jeho schopnosti premeniť nás obnovou našej mysle, (Rim 12,2) a urobiť z nás nových ľudí. (2 Kor 5,17) Akým spôsobom sa teda staneme novými bytosťami skrze obnovujúcu moc evanjelia? Vari tak, že dostaneme nové telo? Nie. To nie je to, čo nás robí tým, kým sme. Nové telo, to dostaneme až nakoniec. Avšak tá tvorivá moc evanjelia sa prejavuje v našich životoch teraz skrze obnovu nášho myslenia... „*Lebo ako (človek) zmyšľa vo svojej duši, taký je...*“ (Prísľ 23,7) Skrze moc evanjelia sa učíme myslieť tak radikálne odlišne, že sa stávame novým stvorením. Táto skúsenosť, ktorú by sme my všetci ako skutoční kresťania mali mať, nie je až taká bežná. Medzi nami, Božím ľuďom, je veľa pokrytectva. No znova prizvukujem, že ja tu nikoho nesúdím. Len s vami zdieľam posudok Pravého Svedka. On jasne o Laodicei hovorí: „*Lebo hovoríš: Som bohatý a zbohatal som a nepotrebujem nikoho, a nevieš, že si ty biedny i mizerný na poľutovanie i chudobný i slepý i nahý.*“ (Zj 3,17)

Ako môžeme žiť v takom sebaklame? To preto, lebo zachovávame určitú formu zbožnosti. Odviedli sme „skvelú prácu,“ čo sa týka obielenia našich hrobiek... (Mat 23,27) A teraz sme strašne dojatí tým, ako dobre vyzerajú. Bože pomáhaj nám.

Signs of the Times, 18. júl 1878: „*Formálne vyznanie viery v Krista dušu nespasí; rovnako ako ani formálne dodržiavanie zákona. Boží zákon sa musí poslúchať zo srdca; Jeho princípy sa musia realizovať v živote a viera v Ježiša Krista ako Spasiteľa sveta sa musí prejavovať v našom živote a charaktere, inak nenastalo žiadne skutočné obrátenie.*“ Desí ma kolíka z nás formálne vyznávajú vieru a formálne dodržiavajú zákon. Jediné čo máme je vonkajšie správanie v súlade s literou zákona. V skutočnosti sme však neprežili toto vpísanie zákona na živé dosky našich srdiec... Priatelia, až keď prežijeme zapísanie zákona na dosky našich srdiec, až potom skutočne pocítíme, ako sa náš prístup k zákonu načisto zmení.

Pozrite: „*mysel tela je nepriateľstvom naproti Bohu, lebo sa nepodriadiuje zákonu Božiemu, lebo sa ani nemôže podriaďovať.*“ (Rim 8,7) Prirodzený človek nemôže byť nadšený Božím zákonom, alebo ho naozaj milovať, lebo jeho telesná myseľ Boha nemiluje a Boží zákon je jednoducho prepisom Božieho charakteru. (COL 305.3) Čiže prirodzená myseľ zákon milovať nemôže. No môže byť schopná, kvôli udržaniu si dobrej povesti, prinajmenšom oceniť fakt, že ak žijeme v súlade s literou zákona, budeme obdivovaní a rešpektovaní... A stane sa to hlavnou motiváciou poslušnosti. Keďže je však za tým tá sebecká motivácia, nikdy to nebude pravou poslušnosťou.

V Biblii máme presný príklad toho, čo robili zákonníci a farizeji, aby vyzerali dobre vďaka svojmu pedantnému dodržiavaniu litery zákona. Motivovalo ich vlastné ego. Keď je nám však zákon napísaný na srdce, motivuje nás Láska.

2. Korinťanom 5,14-15: „*Lebo láska Kristova nás núti, ktorí sme usúdili toto: že ak jeden zomrel za všetkých, tedy všetci zomreli, a za všetkých zomrel preto, aby tí, ktorí žijú, nežili už viacej seba, ale tomu, ktorý zomrel za nich i vstal z mŕtvych.*“ A keď niekoho motivuje láska, poslušnosť sa už nepovažuje za povinnosť. Stáva sa potešením. (pozri Ž 40,9)

Najlepšie sa otestujete, či vám bol zákon napísaný Duchom Svätým na mäsité dosky srdca, alebo nie, keď sa sami seba úprimne spýtate: „Aký je môj postoj k poslúchaniu zákona?“ Je to skôr povinnosť alebo potešenie? Prečo chodíte v sobotu do modlitebne? Lebo sa to od vás očakáva? Lebo je to vaša povinnosť? Lebo to robíte už veľa rokov, a ľudia by si všimli, že ste tam nešli a čudovali by sa, prečo tam nie ste?

Priatelia, pochopte, že ak je dodržiavanie soboty povinnosť, tak sobotu nespasíte. Áno, svätenie soboty je povinnosť, ale ak je to povinnosť pre vás, tak sobotu v skutočnosti nedodržiavate. Ak ju

naozaj dodržiavate, budete nachádzať potešenie v Pánovi soboty tak veľmi, že odloženie všetkého ostatného na 24 hodín bokom, len aby ste strávili čas s Ním, ani nebudete považovať za povinnosť. Na ten deň sa budete tešiť po celý týždeň. Toto je skutočné zachovávanie soboty...

Jedna vec ma veľmi trápi na mnohých mojich drahých spolu-adventistoch siedmeho dňa. Hovorím vám to na rovinu. Väčšina z nás sa dychtivejšie teší na sobotňajší západ slnka, ako na západ slnka v piatok večer. Prečo? Pretože je to povinnosť... Keď sa to celé skončí, tak sa nám riadne uľaví. A môžeme sa vrátiť k tomu, čo sme skutočne chceli robiť počas uplynulých 24 hodín. A tak hneď ako slnko zapadne, vytiahneme pukance, zapneme televíziu, alebo si pustíme DVD. A strávime sobotňajší večer pri filmoch... Pretože telesný človek bol 24 hodín „hanebne zanedbaný,“ je naozaj hladný.

Uvedomte si, že ak sa to čo len trošku podobá vašej skúsenosti, sobotu proste nezachováte. Nezáleží na tom, ako technicky dokonale ladíte s literou zákona. Najlepší zachovávatelia soboty boli podľa litery zákona tí, čo tak úzkostlivo chceli dostať telo Pána soboty dole z križa, aby neporušili sobotu. Ak si myslíte, že takéhoto pokrytectva nie sme schopní, prosím, pouvažujte o tom znova.

Izaiáš 58. kapitola to hovorí veľmi jednoducho a jasne: „*Ak odvrátiš svoju nohu od soboty, aby si nečinil toho, čo sa tebe líbi, v deň mojej svätosti; ale nazveš sobotu rozkošou, svätú Hospodinovu ctenou, a keď ju budeš ctíť tak, že nebudeš konať svoje cesty a prevádzať to, čo sa tebe líbi, ani hovoriť daromné slovo, vtedy budeš mať rozkoš v Hospodinovi, a dám ťa vozit' po vysokých miestach zeme a budem ťa krmiť dedičstvom Jakoba, tvojho otca, lebo ústa Hospodinove hovorili.*“ (Iz 58,13-14) To je zachovávanie soboty a je to dôležité.

Viete čo je sobota? Je to Bohom daná 24-hodinová generálna skúška, ktorá má pomôcť Jeho ľudu pripraviť sa na tisícročnú sobotu. (Zj 20,6) Planéta Zem je stará okolo 6 000 rokov. Jedno milénium trvá 1 000 rokov. U Pána je jeden deň ako... 1 000 rokov. (2 Pet 3,8) Milénium teda znamená, že je to sobota siedmeho tisícročia ako siedmy deň. Potom pôjdeme všetci do Božieho domu, uctievať ho po celých 1 000 rokov.

Ne pamätajte: Boh nevezme do neba nikoho, kto by tam nebol šťastný. A najlepšie zistíme, či sme alebo nie sme skutočne pripravení na cestu domov s Ježišom a na uctievanie Boha počas 1 000 ročnej soboty tak, že sa spýtame sami seba, aký je náš postoj k 24-hodinovej sobote. Buďte k sebe naozaj úprimní, otvorení a objektívni... Naozaj si myslíte, že ak sa sotva dokážete zdržať a nerobiť všetky tie veci, ktoré by ste radi robili, a zatnete zuby a zachováte 24-hodinovú sobotu, lebo vám to káže povinnosť, myslíte si, že budete šťastní pri zachovávaní tisícročnej soboty? Premýšľajte nad tým...

Poslušnosť musí byť motivovaná láskou, ak má byť potešením. Súhlasíte? „Činiť tvoju vôľu, môj Bože, si želim, a tvoj zákon je v mojich vnútornostiach.“ (Ž 40,9) Keď je nám zákon lásky napísaný na mäsité tabule našich srdiec, určite nájdeme potešenie v poslušnosti. Prečo? Lebo milujeme Boha nadovšetko a bližných nesebecky... To je naplnením zákona. „...*plnosťou zákona je láska.*“ (Rim 13,10) Ak poslúchame z iného dôvodu než z lásky k Bohu a nesebeckej lásky k bližným, neposlúchame vôbec...

Nezáleží na tom, aké správne sa javí naše správanie. Ak nášho ducha nemotivuje láska, neposlúchame. Práve preto sú mnohí svedomití dodržiavatelia zákona, medzi adventistami siedmeho dňa, biedni a nešťastní ľudia. Zatiaňujú zuby a snažia sa prepchať telesné srdce do duchovnej formy... Život je potom skutočne ťažký, lebo na všetko, čo prirodzene chcú robiť, im zákon vraví: „Nie, to

nesmieš robiť!“ A všetko, čo od nich zákon vyžaduje, prirodzene netúžia robiť. Budú však škriptať zubami a prinútiť sa spraviť to, lebo sa musia správať dosť dobre na to, aby šli do neba.

Moje srdce veľmi súcitiť s tými, ktorí tak žijú! Je mi ich veľmi ľúto, pretože z dlhoročných osobných skúseností sám viem, aké to je! Preto to tak vášnivo prežívam. Všetku tú samospravodlivosť, sebaklam – sám som tam bol ... po celé roky. Predvádzal som skvelú šou, ale ako neobráteneý človek. Tí, ktorí umožnili Duchu Svätému písať na ich srdcia, ktorí skutočne dostali to nové srdce, môžu čestne povedať s Dávidom a Kristom: „Činiť tvoju vôľu, môj Bože, si želim, a tvoj zákon je v mojich vnútornostiach.“ (Ž 40,9)

1. Petrova 1,22: „*A tak očistiť svoje duše poslušnosťou pravdy skrze Ducha cieľom nepokrytekeho milovania bratstva vrúcne milujte jedni druhých z čistého srdca...*“ Priatelia, to je poslušnosť. Máme tu koncept zapečatenia...

Písmo hovorí v Efežanom 1,13-14: „...v ktorom aj vy počujúc slovo pravdy, evanjelium svojho spasenia, v ktorom aj, uveriac, zapečatení ste Svätým Duchom zaslúbenia, ktorý je záväzkom nášho dedičstva na vykúpenie Božieho nadobudnutého vlastníctva, na chválu jeho slávy...“

Zapečatenie má tri stránky. Predovšetkým, zapečatení sme Duchom Svätým. On je nástroj, ktorý Boh používa na zapečatenie. Keď spolupracujeme s Duchom Svätým, môžeme získať a udržať si tú milú a čarovnú podobnosť, ktorú nám Duch Svätý vtlačí do srdca a myslí. A čo je na nás napísané? Čo má toto zapečätovanie s nami do činenia?

Mám tu výrok, o ktorý by som sa rád s vami podelil. Nachádza sa v Signs of the Times, z 1. novembra 1899: „*Tí, čo prijímajú pečať živého Boha, majú Otcovo meno napísané na svojich čelách.*“ Keď Mojžiš na Sinaji povedal: „*Ukáž mi, prosím, svoju slávu!*“ (2 Moj 33,18) Boh povedal: „...*budem pred tebou vyzývať meno Hospodinovo.*“ Potom Boh oznámil vlastnosti, ktoré tvoria Jeho charakter. „*Hospodin, Hospodin, silný Boh lútosťivý a milosrdný, dlho zhovievajúci a veľký čo do milosti a pravdy, ktorý zachováva milosť tisícim a odpúšťa nepravosť, prestúpenie a hriech...*“ (2 Moj 34,6-7) Božie meno je Jeho charakter. A teda aj tou pečaťou je Boží charakter. V zapečätovaní zohrávame aktívnu úlohu spolupráce, keď sa učíme s Duchom Svätým podriaďovať svoje myšlienky a pocity zákonu lásky. Takýmto spôsobom je Otcov charakter napísaný na mäsité dosky našich srdca.

Maranatha, str. 200: „*Len čo bude Boží ľud zapečatený na ich čelách*“ – a tu dáva aj vysvetlenie: „*nie je to nejaká viditeľná pečať, alebo znak, ale ustálenie sa v pravde, tak intelektuálne ako aj duchovne, takže sa nepohmú...*“ Čo teda znamená byť zapečatený? ...do tej miery ako siaha úloha spolupráce? Znamená to vypestovať si, pre lásku Kristovu, taký návyk ovládať svoje srdcia, myšlienky a pocity Duchom lásky, že aj keď budeme v pokušení, nikdy mu nepodľahneme. Dospejeme tak ďaleko, že by sme radšej zomreli, ako vedome porušili Boží zákon, (COL 160.2) čo i len na úrovni svojich myšlienok... Presne o tomto je naša úloha spolupráce v zapečätovaní.

Keď získame tú skúsenosť, je tu tretí rozmer zapečätovania, ktorý dostaneme... A to je úlohou anjela. Zjavenie 7,2-3: „*A videl som iného anjela, ktorý vystupoval od východu slnca a ktorý mal pečať živého Boha a kričal veľkým hlasom na štyroch anjelov, ktorým to bolo dané, aby škodili zemi a moru, a hovoril: Neškodte zemi ani moru ani stromom, dokiaľ nepopečatíme služobníkov nášho Boha na ich čelách.*“ Toto je posledné vyvrcholenie zapečätovania, ktoré sa odohrávalo počas nášho kresťanského života. Keď dospejeme až tam, že budeme takí ustálení v pravde, že by sme radšej zomreli, ako vedome porušili Boží zákon, Boh posielala svojich anjelov, aby nás označili na čelách. Pozrite sa, ako to opisuje inšpirované slovo.

Maranatha, str. 243: „**Čo je pečaťou živého Boha, ktorá je na čelách Jeho ľudu? Je to znak, ktorý môžu prečítať anjeli, no žiadne ľudské oči, pretože anjel skazy musí vidieť tento znak vykúpenia...**“ Pamätáte sa, ako už raz anjel zhubca konal? (2 Moj 12,27) Bola to krv, ktorá ako viditeľný znak zachránila životy prvorodených. Priatelia, aj my musíme mať znak, aby nás anjel zhubca mohol preskočiť pri poslednom vykonaní odvetnej spravodlivosti.

Spolupracujte prosím s Duchom Svätým pri získavaní tejto pečate. Je to duchovný proces a na každom kroku v ňom musíme pre lásku Kristovu rozumieť, ako máme spolupracovať.

Zatiaľ sme viac menej hovorili o opatreniach, vďaka ktorým sa môže v nás Božia sláva obnoviť. V ďalšej kapitole už prejdeme na našu úlohu v spolupráci a zameriame sa na nevyhnutnosť ovládania myšlienok Duchom zákona...

NADO VŠETKO, ČO TREBA STRÁŽIŤ, STREŽ SVOJE SRDCE

(Prísľ 4,23)

Musíme sa naučiť spolupracovať s Duchom Svätým. Túto úlohu spolupráce za nás nemôže urobiť nikto iný. My máme byť predsa tými živými epištolami – listami, ktoré sú napísané, podpísané, zapečatené, aby mohli byť napokon doručené do Nového Jeruzalema. Na čo sa ten list píše? Na mäsitú dosku nášho srdca. Akým nástrojom sa ten list píše? Duchom Svätým. A čo je to, čo Duch Svätý plánuje napísať, alebo vyryť na mäsitú dosku našich srdiec? Božie Slovo. Princípy Božieho Slova, ktorým je v podstate zákon lásky. A dosky musia byť mäsité, aby mohli prijať ten odtlačok. Od prírody však máme kamenné srdcia, ktoré ten odtlačok schopné prijať nie sú... Ak máme prijať čo Duch Svätý píše na naše srdcia, musíme to prijať skrze tie tri veci, ktoré sme si už raz uviedli:

1. Musíme pochopiť pravdu svojim intelektom.
2. Musíme si ju zamilovať nadovšetko.
3. Musíme sa jej podrobiť vôľou.

S Duchom Svätým spolupracujeme na písaní tej epištoly, a to tak, že sa rozhodujeme podriaďovať svoju vôľu autorite Božieho Slova. Rozhodujeme sa privádzať svoje myšlienky a pocity do súladu s duchom zákona, ktorým je láska.

Naša úloha spolupráce teda zahŕňa oveľa viac, než len zosúladienie svojho správania, svojich slov a svojich skutkov s literou zákona. Ak by to bolo všetko čo by sme robili, dosiahli by sme iba... mŕtve epištoly, obielené hroby. Ale keď privedieme, pre lásku Kristovu, v moci Svätého Duha, svoje myšlienky a pocity do súladu s duchom zákona, potom budeme tou živou epištolou, a budeme premieňaní obnovením našej mysle. (Rim 12,2) Práve v našej Duchom zmocnenej a láskou motivovanej poslušnosti voči duchu zákona, spočíva podstata našej spolupráce. Keď takto privádzame svoje myšlienky a pocity do súladu s duchom zákona, odtlačok vytvorený Duchom Svätým sa stále prehlbuje a prehlbuje, až sa napokon nezmazateľne a nezvratne vyryje do našich srdiec – čo znamená byť zapečatení. Znamená to byť natoľko ustálený v pravde, že by sme radšej zomreli, než vedome porušili Boží zákon dokonca i na úrovni našich myšlienok. (COL 160.2; 4T 299.2)

Keď už budeme mať takúto skúsenosť, Boh sa na nás pozrie, a keď uvidí, že ten list je už prepísaný, že zjavuje Kristov charakter, potom si ten list podpíše svojím vlastným menom. Bude to

konečné Božie schválenie toho, čo Duch Svätý urobil v našich životoch, a tiež Jeho potvrdenie, že sme spôsobilí občania pre Jeho kráľovstvo. A podpíše to svojim menom...

Tu prichádza ešte ten tretí rozmer zapečatenia, a síce adresovanie listu. Túto úlohu vykonávajú anjeli. Píše sa o tom v Zjavení, 7. kapitole. Budeme zapečatení na čelách. Nebude to nejaké viditeľné znamenie pre ľudské oči, ale bude viditeľné očami anjelov. Jediné oči, ktoré potrebujú vidieť ten znak, sú oči anjelov poverených vykonať záhubu.

Zatiaľ čo Boží Poštár, samotný Ježiš Kristus, prichádza zhromaždiť svoje listy, aby ich doručil Otcovi, anjel zhubca prichádza doručiť všetky ostatné listy ich autorovi, ktorým je satan. Dajte satanovi, čo je satanove, a Bohu, čo je Božie. (Luk 20,25) Znamenie, alebo pečať rozhodnú, kde sa daný list doručí.

Ak máme znamenie, autorom toho listu je satan. My sami sme, skrze naše rozhodnutia, trvali na tom, aby nás doručili jemu. Adresátom teda bude: „satan, ohnivý jazero.“ (Mat 25,41) Prosím priatelia, nerobte to. No ak máme pečať, autorom toho listu je samotný Boh, a preto aj adresátom bude: „Boh, Nový Jeruzalem.“ (Zj 21,2)

Manuscript Release, zv. 15, str. 225: „*Tou pečaťou, ktorá sa dáva na čelo je: Boh, Nový Jeruzalem. Zjavenie 3,12: „napíšem na neho meno svojho Boha a meno mesta svojho Boha, toho nového Jeruzalema...“*“ Anjel napíše na všetky listy, ktoré zjavujú charakter Ježiša Krista adresu: „Boh, Nový Jeruzalem.“ Takéto listy nebudú doručené Satanovi. Počkajú si na Poštára, samotného Ježiša Krista, kým sa vráti, pozbiera ich a doručí ich na miesto určenia.

Milí bratia a sestry, musím vám povedať jednu veľmi dôležitú vec. Je nevyhnutné, aby sme sa naučili spolupracovať s Duchom Svätým, aby sme mohli mať list, ktorý Boh môže podpísať, anjel zapečatiť, a Ježiš napokon doručiť Otcovi. Čas sa rýchlo miňa. Na toto sa teraz zameriame.

Názov tejto kapitoly je: „*Nado všetko, čo treba strážiť, stráž svoje srdce.*“ (Prísł 4,23) Prezradím vám, že toto je pravdepodobne najstručnejšia a najpresnejšia definícia našej úlohy spolupráce. Musíme sa naučiť „strážiť si svoje srdce nado všetko.“ Inými slovami, musíme sa naučiť ovládať činnosť mysle a srdca.

Čo tým myslím? Nuž, ide o naše myšlienky a pocity. A kombináciou našich myšlienok a pocitov je náš charakter. Takže absolútnym základom pre budovanie charakteru kresťana je učiť sa ovládať svoje myšlienky a pocity duchom zákona, ktorý Duch Svätý vpisuje na dosky nášho mäsitého srdca...

Najprv si zdôrazníme a vysvetlíme ČO je našou úlohou spolupráce, ktorá je absolútne nevyhnutná. Potom sa pozrieme na to, AKO môžeme túto úlohu splniť. Pôjdeme na to systematicky, no dovoľte, aby som vám aspoň trochu naznačil to „AKO.“

Podstatou časti „AKO“ si strážiť svoje srdce nado všetko, je mať myseľ zameranú na Ježiša Krista. Len vďaka hľadaniu na Ježiša (Žid 12,2) môžeme ovládať svoje myšlienky a pocity. No úlohou našej spolupráce, je strážiť si svoje srdce nado všetko.

Tento výraz som prevzal z knihy Príslovi 4,23: „*Nado všetko, čo treba strážiť, stráž svoje srdce.*“ Hebrejské sloveso v tomto verši, preložené ako „stráž“, je tá najdôraznejšia forma príkazu, ktorú môžete v hebrejčine nájsť. V hebrejčine to doslova znamená: „Stráž, stráž,“ alebo „Stráž čo najostrejšie!“ Takže „*stráž svoje srdce,*“ je tá najbližšia forma, ktorou sa mohli slovenskí prekladatelia k tomuto výrazu priblížiť. Tento hebrejský výraz je predsa len v niečom dôležitý. Inými slovami, nám tu pisateľ hovorí: „postavte dvojitú stráž“ nad aktivitami svojej mysle. Prečo? Pretože robiť to je ťažké a nerobiť to je mimoriadne nebezpečné.

To je v podstate našou úlohou spolupráce. V sile Ducha Svätého a pre lásku Kristovu máme ovládať činnosť našich myslí...

Okrem tohto výslovného príkazu sú tam aj ďalšie, či už v Novom, alebo Starom Zákone. Jeden sa nachádza v 2. Korintánom 10,5. Neskôr sa tomu budeme v našom štúdiu ešte venovať.

Pavol nám hovorí, že máme zaujať: „...každú myseľ do poslušnosti Krista...“ Činnosť mysle musí byť ovládaná v plnom rozsahu, a to až tak, že všetky naše myšlienky prinesieme do poslušnosti Krista. No napriek týmto výslovným príkazom je pre mňa údivujúce, ako mnoho kresťanov zlyháva a neuvedomuje si svoju zodpovednosť a povinnosť v tejto veci. Na druhej strane si nemyslím, že sú kresťania, ktorí si neuvedomujú, že sú zodpovední za ovládanie svojho správania. Všetci predsa vieme, že existujú určité veci, ktoré už nikdy nesmieme robiť. A sú iné veci, ktoré musíte robiť. Veľmi veľa kresťanov si však neuvedomuje, že prvé a najdôležitejšie pre kresťana je naučiť sa ovládať svoju myseľ. „*Lebo ako (človek) zmyšľá vo svojej duši, taký je...*“ (Prísľ 23,7)

To čo z nás robí kresťanov nie je ani tak veľmi to, čo hovoríme a činíme, ako to ako myslíme a cítime. To, čo sa odohráva hore medzi pravým a ľavým uchom, to nás robí tým, kým naozaj sme. Preto, ak chceme byť kresťania, musíme byť kresťanmi v súkromí svojho myšlienkového života, kde len vy a Boh viete, čo sa deje. Málokto si to však uvedomuje, a toto netvrdím na základe vlastného uváženia.

Counsels to Parents, Teachers, and Students, str. 544: „*Len málokto si uvedomuje, že je povinnosťou udržiavať kontrolu nad svojimi myšlienkami a predstavami. Je ťažké sústrediť nedisciplinovanú myseľ na prospešné veci. Ale ak sú myšlienky nesprávne zamestnané, nemôže v duši prevlátať zbožnosť. Myseľ musí byť zaujatá svätými a večnými vecami, viac než čímkolvek iným, inak si bude hovieť v bezvýznamných a povrchných myšlienkach. Intelpektuálne ako aj morálne schopnosti musia byť disciplinované, a tie sa posilnia a zlepšia cvičením.*“ Takže sa posilnia a zlepšia vďaka cvičeniu.

Priatelia, mnohí z nás majú veľmi ochabnuté svaly, keď príde na udržiavanie našich myšlienok a citov pod kontrolou. Priznávate to? Až doteraz sme nevyvinuli nijaké úsilie, aby sme ovládali svoje myšlienky a pocity. Iba sa pokúšame držať nad nimi veko a neprejavovať ich navonok. Bežia však ďalej v súkromí našich myslí. Priatelia, ak nad nimi dokážeme iba držať veko, aby sme ich neprejavovali navonok, potom sme naozaj iba obielenými hrobmi. (Mat 23,27) Nie sme v ničom odlišní. Toto robia ľudia vo svete bežne. Pokúšajú sa iba držať veko nad nevhodným správaním, aby si nepoškodili svoje renomé, či neboli hodení do väzenia, alebo čokoľvek iné. Kresťan však nemá bojovať takýto boj. Kresťan má bojovať boj o ovládnutie svojej mysle, nie iba kontrolovať svoje správanie.

A mimochodom, keď sa učíme, pre lásku Kristovu a v moci Ducha Svätého, ovládať svoju myseľ, získame vďaka tomu i dôslednú kontrolu nad správaním. To je na tom to krásne. A po prvýkrát, keď sa učíme ovládať myseľ, bude naše správanie úprimným prejavom lásky, nie iba falošnou fasádou, či divadlom. Už sa nebudeme ďalej iba hrať na cirkev, budeme naozaj súčasťou Kristovho tela... a budeme úprimne zjavovať lásku Kristovu. Vyžaduje si to ale všetko úsilie, moji drahí priatelia, aby sme ovládali myseľ... Pozrime sa na nasledujúci citát. Je z tej istej strany ako ten predošlý.

Counsels to Teachers, str. 544: „*Aby sme túto vec správne pochopili, musíme pamätať na to, že naše srdcia sú od prirodzenosti zvrátené...*“ Keď sme študovali pád a jeho dôsledky na ľudskú prirodzenosť, poukázali sme na to čo nám hovorí inšpirácia, že podstatou zvrátenosti je sebeckosť.

(ST, 25. decembra 1901, odst. 9) Takže, keď sebeckvo nahradilo miesto lásky, (SC 17.1) čo sa stalo pri páde, ľudská prirodzenosť sa stala prirodzene zvrátená. Teraz ju prirodzene ovláda zákon sebeckva. Preto je v nepriateľstve s Bohom a **je** neschopná podriaďiť sa Božiemu zákonu. (Rim 8,7) Boh je láska, a Jeho zákon je láska. No naša prirodzenosť je sebecká a riadi nás zákon sebeckva. A milí priatelia, nemôžeme dokonca ani len začať ovládať naše srdcia, pokiaľ nedostaneme nové. A aj keď dostaneme čisté, nové srdce, ešte stále máme v sebe tie staré zdedené a vypestované sklony, s ktorými musíme denne bojovať a prekonávať ich. Práve kvôli týmto starým zvykom to veru nie je ľahká úloha, dostať svoju myseľ pod kontrolu.

Vráťme sa k nášmu výroku: „*Aby sme túto vec správne pochopili, musíme pamätať na to, že naše srdcia sú od prirodzenosti zvrátené a sami od seba nie sme schopní sledovať správny smer. Jedine skrze Božiu milosť, spojenú s najväčším úsilím z našej strany, môžeme dosiahnuť víťazstvo.*“

Bratia a sestry, môžeme dosiahnuť víťazstvo! Môžeme prekonať všetky zdedené a vypestované sklony. Môžeme sa naučiť ovládať svoje myšlienky dôsledne, aby boli v súlade s duchom zákona. Trvám na tom, že je to možné. Božia milosť je k tomu dostačujúca. No prosím, uvedomte si, čo je tou víťaznou **kombináciou**, ktorá nám prinesie víťazstvo. „*Jedine skrze Božiu milosť, spojenú s najväčším úsilím z našej strany, môžeme dosiahnuť víťazstvo.*“ Je to **Božia milosť** spojená s **najväčším ľudským úsilím**. „*Nado všetko, čo treba strážiť, strež svoje srdce.*“ (Prísľ 4,23)

Niektorí z vás by tu mohli namietat: „Hej, počkaj chvíľu. To mi znie ako legalizmus! Ľudské úsilie...“ No hovorím vám, že ľudské úsilie nie je bezpodmienečne legalizmom. O tom či je ľudské úsilie legalizmom, alebo nie, rozhoduje motivácia za ním. Keď vyvíjam ľudské úsilie za účelom, aby som si nejako zaslúžil prijatie, vtedy je to bezpochyby legalizmus. Keď však prideme k úpätiu križa, a tam si uvedomíme, že Ježiš Kristus za nekonečnú cenu získal pre nás prijatie, keď si uvedomíme, že vierou v Neho sme vlastne prijatí v tom Milovanom... (Mat 3,17) Vtedy reagujeme ocenením, vďačne a s láskou chceme robiť všetko pre neho. Chceme si vyhrnúť rukávy a ísť pre neho pracovať, páčiť sa mu, pretože Ho milujeme, a chceme mu ukázať, ako veľmi sme mu vďační za to všetko, čo pre nás urobil. Je to legalizmus? Tisíckrát nie. Je to viera pôsobiaca skrze lásku (Gal 5,6) a očisťujúca dušu (Sk 15,8-9; 4 Moj 19,20; 1MCP 35.4). Naša motivácia rozhoduje. My tu nevyvíjame vytrvalé ľudské úsilie, aby sme tým získali svoje prijatie. To nie. Vyvíjame neúnavné ľudské úsilie, pretože už sme prijatí, a chceme správne reprezentovať Ježiša Krista, aby aj ďalší mohli poznať Jeho spasiteľnú milosť. Chceme byť spôsobilí a morálne vhodní, aby sme s ním mohli žiť naveky. Jasne nám hovorí: „*Stíhajte pokoj so všetkými a posvätenie, bez ktorého nikto neuvidí Pána...*“ (Žid 12,14) Našou odpoveďou je: „*Pane urob ma svätým. Ty si svätý, a ja Ťa milujem. Chcem byť takým, akým si ty. Som ochotný tvrdo pracovať, s Tebou spolupracovať, aby som sa mohol stať Tebe podobným.*“ Ale toto nemá nič spoločné s legalizmom. Je to viera, pôsobiaca skrze lásku, prečisťujúca dušu.

Prečo je však našou povinnosťou strážiť si svoje srdce nadovšetko? Prečo je našou povinnosťou udržiavať naše myšlienky a predstavy pod kontrolou – v podstate dospieť do stavu, kde pre lásku Kristovu privedieme každú myšlienku do poslušnosti voči Kristovi? Pouvažujme spolu o dôvodoch, prečo je našim záväzkom a našou povinnosťou učiť sa ovládať naše mysle.

1. Dôvod: Samotný verš v Prísloviach 4,23 ďalej hovorí: „*Nado všetko, čo treba strážiť, strež svoje srdce, lebo z neho pochádza život.*“ Pochopte prosím, čo nám tu hovorí múdry muž. Hovorí nám, že

srdce je prameň, alebo žriedlo, z ktorého vyvierajú všetky naše slová a skutky. Všetko naše správanie pramení v srdci. Ako Písmo hovorí: „*Lebo čím je naplnené srdce, to hovorí ústa.*“ (Mat 12,34) A podľa toho čím je naplnené srdce, sa správa aj celé telo. Z toho dôvodu, je pre nás také dôležité naučiť sa strážiť svoje srdce. Lebo ak to, čo vyviera do okolia z nášho správania má byť úprimne čisté a Kristovi podobné, potom to, čo sa odohráva v prameni musí byť úprimne čisté a podobné Kristovi. Je to stav prameňa, ktorý priamo určuje kvalitu vody, ktorá bude vyvierať do okolia.

Dovoľte mi, aby som to ilustroval: Blízko nášho domu máme prameň. Voda, ktorá z neho vyteká je lepšia ako hociktorá iná. Je čistá, studená, a neuveriteľne osviežujúca – priam znamenitá voda. Moja žena, je na nej vyslovene závislá. Ja sa bez problémov napijem aj vody z vodovodu, ale ona musí mať tú pramenitú vodu. Vždy keď ideme okolo, má so sebou rinčiace džbánky a musíme tam zastaviť, aby si ich naplnila. Keď si ich vložíme do auta, všetky sú orosené studenými kvapkami z vonkajšej strany a tie kvapkajú dolu, a už len pri pohľade na ne dostávate smäd. Je to sladká, výborná, čistá voda... No jedného dňa, keď sme sa vracali domov, sme pri prameni videli veľkú červenú značku. Pod červenou značkou bol pripevnený nápis: „*Upozornenie! Táto voda bola testovaná a zistilo sa, že obsahuje baktérie E-coli. Nepite ju!*“ Moja manželka mala slzy na krajíčku. Bola to jej voda. Našťastie sme našli iný prameň, trochu bližšie k nášmu domu, ku ktorému sme sa uchýlili. Keď sme sa na to pýtali, zistili sme, že niekto, kto vlastnil majetok vyššie, si zriadil septický systém, a to mohlo tú vodu kontaminovať.

Drahí priatelia, je to podobenstvo. To, čo bude vyvierať von závisí od toho, čo sa odohráva vo vnútri. No dajte si pozor! Voda, čo vyvierala z toho prameňa bola na pohľad ako čistá pitná voda. Je teda možné hrať navonok pozoruhodne dobré divadlo, pokiaľ sa jedná o správanie, no pritom byť kontaminovaný sebestvom E- coli. Môžete sa oblieť vápnom tak, aby to urobilo dobrý dojem. Veď aj Ježiš povedal, že obielené hroby sú krásne zvonku. (Mat 23,27) Ale uisťujem vás, že tá biela omietka je kontaminovaná baktériami sebestva... pokiaľ nedošlo k radikálnej, nadprirodzenej zmene na úrovni prameňa, žriedla srdca. Toto je bod, ktorý musíme jednoznačne pochopiť.

Testimonies, zv. 2, str. 408: „*Nečisté myšlienky vedú k nečistému konaniu.*“ No aby bolo jasné, nečisté konanie nemusí vždy vyzeráť ako nečisté. Môže sa síce prejavovať ako poslušnosť, no táto poslušnosť je poškvrnená motiváciou sebestva. Všimnite si obrátený postup.

Bible Commentary, zv. 2, str. 997: „*Čistota srdca povedie k čistote života.*“ Takže skrze Božiu milosť spojenú s vytrvalým ľudským úsilím, musíme dosiahnuť čisté srdce. Je to tá istá pravda, ten istý základný koncept, ale ilustrovaný iným spôsobom.

Rád to prezentujem takto: Mysel je záhrada. Ovocím z tejto záhrady je náš charakter. Pri takejto predstave si uvedomte, že **keď zasejete myšlienku, zožnete skutok. Keď zasejete skutok, zožnete zvyk. Keď zasejete zvyk, zožnete charakter. A keď zasejete charakter, zožnete svoj osud.**

Všimnite si, že naše skutky, naše zvyky, náš charakter, a dokonca aj náš osud majú svoj pôvod v akom základnom semene? V našich myšlienkach...

Musím vás varovať, že „*čokoľvek seje človek, to bude i žať.*“ (Gal 6,7) Neklamte sami seba. Čo zasievate v súkromí záhradky vašej mysle, to predurčí váš charakter, ktorý napokon predurčí váš osud. Ani vy, ani ja nebudeme môcť nikoho obviňovať, iba seba, pokiaľ ide o náš večný osud.

Education, str. 109: „*Žatvou života je charakter, a je to práve on, čo predurčí osud, jednak pre tento život, ako aj pre život budúci. Žatva je reprodukciou zasiatého semena. Každé semeno*

prináša ovocie podľa svojho druhu. (1 Moj 1,11) Tak je to aj s vlastnosťami charakteru, ktoré si pestujeme. Sebecktosť, sebaláska, sebaobdiv, neviazanosť, sa reprodukovujú, a končí to nešťastím a skazou. „Lebo ten, kto seje v svoje telo, z tela bude žať porušenie...“ Vďaka Bohu, existuje aj druhá možnosť: „...a ten, kto seje v Ducha, z Ducha bude žať večný život.“ (Gal 6,8) Láska, súcitiť a láskavosť prinášajú ovocie pozhľadania, žatvu, ktorá nepodlieha skaze.“ Dávajte si pozor na to, čo sejete v súkromí vašej záhradky – vašej mysle, v oblasti svojich myšlienok, lebo tým predurčujete svoju žatvu, svoj osud a svoj charakter.

2. Dôvod: To, čo sa odohráva v našom srdci predurčuje, kým v skutočnosti sme. Táto pravda je samozrejme vyzdvihnutá v texte, ktorý sme už niekoľkokrát uviedli, ale v tejto súvislosti si ho uveďme znovu. Príslovia 23,7: „Lebo ako (človek) zmysľá vo svojej duši, taký je...“

Postupom času zisťujem, že máme veľký sklon prehliadať túto podstatnú, základnú pravdu. Máme veľký sklon hodnotiť sa skôr na základe svojho správania, než na základe toho, čo sa odohráva medzi pravým a ľavým uchom. Usiloval som sa to pochopiť a prišiel som k záveru, že dôvod, prečo máme sklon hodnotiť sa na základe svojho správania je ten, že sme sami boli takto hodnotení po celý život.

Príklad: Keď vás mamička zavolá, dobehnete. Čo vám potom povie? Šikovný chlapec, šikovné dievčatko. Správali ste sa dobre, dostali ste pochvalu. Alebo nepribehnete, keď vás mamička zavolá a ste neporiadny chlapec, neporiadne dievčatko. Sme ohodnotení na základe nášho správania.

Trošku podrastiete a idete do školy. Hádzete cez triedu papieriky, odvráivate učiteľom, neurobite test, ťaháte dievča pred vami za vlasy... To sa ale odhalujem, čo? Alebo dostanete dobré známky, prídete načas, vždy sa správate k iným s úctou, obzvlášť k učiteľom. Určite ste dobrý chlapec, dobré dievča, opäť hodnotení na základe správania.

Keď ste trochu starší, dostanete prácu. Prichádzate načas, robíte aj nadčasy. Ste svedomitý a dobrý zamestnanec. Zvýšia vám preto plat. Alebo ste toho opakom a vyhodí vás. Stále sme hodnotení na základe nášho správania. Niet potom divu, že s takýmto záznamom, takmer bez výnimky, keď príde na hodnotenie, použijeme tie isté kritériá. Hodnotíme sa na základe svojho správania.

Je to však bezpečným kritériom pre vyhodnocovanie rýdzosti našej kresťanskej skúsenosti? Čo najdôraznejšie nie! Práve pre ten desivý, všade sa šíriaci jav, zvaný pokrytectvo, alebo tvárnosť pobožnosti. (2 Tím 3,5) Je tzv. život v zhode s literou zákona. Pri dostatočnej motivácii nášho ega skutočne môžeme pozoruhodne priviesť svoje správanie do súladu s literou zákona, a pritom nebyť ani len obrátení! Môžete povedať a robiť to, čo sa od vás očakáva a pritom nebyť obrátení. V tom spočíva pokrytectvo. Navonok ste krásny, bez chyby predvádzate svoju rolu, na každého urobíte dojem. Môžu vás dokonca zvoliť do funkcie v cirkvi, lebo ste tak morálne bezúhonný a vážený občan, a pritom ani nemusíte byť obrátení. Je to všetko len pretváрка, biela omietka.

Bratia a sestry, čo mohol Saul z Tarzu, pred svojím obrátením o sebe povedať? „...podľa spravodlivosti, spravodlivosti v zákone, som bol bezúhonný.“ (Filip 3,6) Fíha, naozaj? Áno, naozaj. Pokiaľ ide o poslušnosť „litere zákona,“ Saul z Tarzu bol bezúhonný. Neuveriteľne ovládal svoje správanie. Problémom však je, že to bolo len správanie.

Aj dnes máme schopnosť predstierať rovnaké divadlo. Práve preto nie je nikdy bezpečné vyhodnocovať svoju kresťanskú skúsenosť na základe svojho správania. Môžete robiť všetky dobré veci, zo všetkých zlých dôvodov. V tom spočíva naša laodicejská vlačnosť. „...ktorí majú tvárnosť

pobožnosti, ktorí však jej moc zapreli.“ (2 Tim 3,5) Tou našou pôsobivou formou zbožnosti, sme oklamali sami seba a myslíme si, že sme bohatí, zbohatli sme, a ničoho nepotrebujeme. A nevieme, že sme biedni, mizerní, na poľutovanie, chudobní, slepí a nahí. (Zj 3,17) Očividne toto je prevažujúci problém v Laodicei, takže sa stal našou charakteristikou.

Ako sa vlastne dostávame do tejto samospravodlivosti, tohto sebaklamu? Tým, že sa sami vyhodnocujeme na základe povrchného kritéria: svojho relatívne dobrého správania. Keďže poznáme tak veľa pravdy, a keďže sa správame omnoho lepšie, než väčšina ostatných vďaka tomuto poznaniu, myslíme si, že sme Božimi ostatkami už pripravenými, a iba čakajúcimi na príchod Ježiša.

Drahí priatelia, nie ste takí, akí si o sebe myslíte, že ste, ale ste takí, ako myslíte. Príslovia 23,7: *„Lebo ako (človek) zmyšľa vo svojej duši, taký je...“*

Teraz si urobíme malú operáciu srdca. S pomocou Ducha Svätého, si prejdeme osobným testom a pozrieme sa dovnútra. Dopredu vás ale upozorňujem, že to nebude príjemné. Keď Boh robí operáciu otvoreného srdca nie vždy používa narkózu, a niekedy to bolí. No buďte si istí, že ak Majster Lekár spôsobí nejakú bolesť, je to pre naše uzdravenie.

Chcem vám prečítať jeden výrok a chcem, aby ste si ho vztiahli na seba, a dovolili mu preskúmať hlbiny vašej bytosti. Nájdete ho v knihe Steps to Christ str. 58: *„Je pravdou, že chovanie môže byť navonok korektné...“* To je vlastne správanie, ktoré je v zhode s literou zákona: morálne ctené, obdivuhodné. *„... aj bez Kristovej obnovujúcej moci.“* Môžete žiť obdivuhodným životom, a pritom nemusíte byť ani len obrátení! Je len jedna sila, ktorá to dokáže, a tou je sebecko. *„Lásku k sebe môže viesť k tomu, že sa budeme vyhybať prejavovaniu zla. Sebecké srdce môže vykonať ušľachtilé činy.“*

Tak toto je desivé! Ako len môže sebecké srdce vykonať ušľachtilé činy? Nuž, jednoducho tak, že každý vás obdivuje za to, keď také ušľachtilé činy konáte. Vlastne to poháňa a dovoľuje prežiť aj filantropickým organizáciám. Ak ste veľmi bohatý a túžite po obdive iných, musíte mať nejakú obľúbenú charitu, kam odvádzate veľké dary. Samozrejme radi to urobíte, pokiaľ sa to niekde uverejní, a vaše meno bude vyryté na nejakej bronzovej plakete...a k tomu vám príhodia oslobodenie od daní. Takže vás to v skutočnosti nestojí veľa, a vy z toho vyťažíte maximum.

Ja sa osobne obávam tých bronzových plakiet, na ktoré z času na čas narazím. Dostáva sa to aj do našich inštitúcií, kde sa hovorí: *„toto daroval ten a ten...“* Alebo je za to prísľub uverejnenia vášho mena v Review and Herald, alebo v iných novinách únie. Čo sa stalo s tým: *„Nech nevie tvoja lavica, čo robí tvoja pravica?“* (Mat 6,3) Nechcem teraz tvrdiť, že každý, kto niečo dal, by to neurobil, keby tam nebol prísľub bronzovej plakety. To nie... No jednako si nemôžem od tejto obavy pomôcť, pretože bronzová plaketa nemôže inak, než len podporovať zlé motivácie.

Hovorím k vám na rovinu. Priatelia, prečo sme štedrí v dávaní? Je to naozaj pre lásku Kristovu, alebo to zahŕňa tiež nejaké bočné, sebecké pohnútky? *„Sebecké srdce môže vykonať ušľachtilé činy.“* Nezáleží na tom, aké láskavé sa tie činy môžu zdať, ak sú motivované sebeckvom, nie sú až také atraktívne pre tých, pre ktorých sa robia. A tiež nemajú podmanivý vplyv na ich srdcia. Hoci vyzerajú dobre, páchnu sebeckvom. Preto obielené hroby nie sú úspešné pri získavaní ľudí...

Myslím, že sme tu poukázali na ten pravý dôvod, prečo niektoré naše projekty, slúžiace okolitej spoločnosti, nie sú také úspešné pri získavaní ľudí, ako by sme chceli. Nevyhnutne potrebujeme skúmať svoje srdcia v týchto oblastiach. Vo svetle toho, čo sme práve čítali si položme nasledujúcu otázku.

Steps to Christ str. 58: „Podľa čoho teda poznáme, na koho strane sme?“ Môžete to s istotou určiť na základe vášho správania? Nie, pretože hoci môžete robiť všetky správne, dokonca atraktívne, obdivuhodné, usľachtilé veci, môžete ich robiť zo sebeckých dôvodov. Tak podľa čoho potom určíme, na koho strane sme? Nasledovné otázky vám dajú odpoveď na túto otázku. Sú to skúšobné otázky, a chcel by som, aby ste si ich pre seba zodpovedali. Je to mimoriadna časť operácie otvoreného srdca.

Takže **otázka č.1: „Komu patrí vaše srdce?“** Inými slovami: Koho milujete nadovšetko? Čo milujete nadovšetko?... Ako to môžeme vedieť?

Otázka č.2: „Komu patria vaše myšlienky?“ To, čo milujeme najviac je to, na čo nevyhnutne najviac myslíme. Ak chcete vedieť čo najviac milujete, spýtajte sa sami seba, na čo najviac myslíte. A čo vám pomôže zistiť, na čo najviac myslíte?

Otázka č.3: „O kom radi hovoríte?“ Táto otázka je veľmi užitočná, „Lebo čím je preplnené srdce, to hovoria ústa.“ (Mat 12,34) Ak chcete vedieť, na čo myslíte viac, než na čokoľvek iné, nevyhnutne to bude to, o čom hovoríte viac, než o čomkoľvek inom. A viete o čom hovorí väčšina z nás, viac než o čomkoľvek inom? No, priznajme si to ...O SEBE!

Buďte úprimný a pravdivo sa na seba pozrite: O kom radi rozprávate? Komu náležia vaše najvrúcnejšie city? Ak sme Kristovi, naše myšlienky patria Jemu, a On je témou našich najmilších úvah. Všetko čo máme a čo sme, je zasvätené Jemu. Túžime byť Jeho obrazom, prejavovať Jeho ducha, konať Jeho vôľu a vo všetkom sa mu páčiť. Toto je rýdza kresťanská skúsenosť. Pýtam sa: Je toto vaša skúsenosť? Ak nie je, potom musíte utekať ku krížu, a volať spolu s Dávidom: „Stvor mi čisté srdce, ó, Bože, a obnov priameho ducha v mojom vnútri.“ (Ž 51,12)

HOSPODÍN HĽADÍ NA SRDCE

(1 Sam 16,7)

Dostali sme sa už k druhému dôvodu, prečo musíme strážiť svoje srdce nadovšetko. Tým dôvodom je, že čo sa deje v našom srdci, to nás robí tým, kým v skutočnosti sme. Je tu ďalší citát pod nadpisom, o ktorý sa s vami musím podeliť.

Messages to Young People, str. 144: „*Lebo ako (človek) zmyšľa vo svojej duši, taký je...'* Mnoho myšlienok spoluvytvára nenapísaný dej celého dňa a sú to naše myšlienky, ktoré majú hlavnú úlohu na vytváraní charakteru. Naše myšlienky musia byť prísne strážené...“ Ako vám to znie? „*Stráž si svoje srdce nadovšetko.*“ Ale prečo musia byť naše srdcia prísne strážené? „...pretože jedna nečistá myšlienka pôsobí mocným vplyvom na dušu. Zlá myšlienka zanecháva zlý odtlačok na myslí.“ Na zanechanie hlbokého, zlého odtlačku na dušu a myslí stačí jedna myšlienka. A mimochodom, zakaždým keď znova holdujeme zlej myšlienke, ten odtlačok sa prehľbuje a prehľbuje, až dovedy, kým sa časom permanentne a nezmazateľne vyryje do srdc z kameňa, a práve o tom je to znamenie.

Priatelia niet divu, že si musíme strážiť naše srdce nadovšetko. Ale chvála Bohu, že aj opak je pravdou. Čisté myšlienky zanechajú rýdzy odtlačok. A zakaždým, keď podriadujeme naše myšlienky Duchu zákona, (2 Kor 10,5) ten odtlačok sa prehľbuje a prehľbuje – a presne v tomto spočíva naša spolupráca v procese opätovného vyrývania Jeho obrazu, ktorý Boh, prostredníctvom svojho Ducha, vstúpuje do našich srdc, resp. na mäsité tabule našich srdc. Spolupracujeme v tomto procese tým, že prinášame naše myšlienky a pocity do harmónie s Duchom zákona. A stále viac a plnšie, sa stáva Boží zákon, ktorý je prepisom Jeho charakteru, základom, na ktorom budujeme chrám charakteru na Božiu slávu. A čo je to charakter? Spojenie našich myšlienok a pocitov. Čím viac prinášame náš charakter, naše myšlienky a pocity, do harmónie s Duchom zákona, tým viac sme premieňaní obnovením našich myslí.

Priatelia, dostaneme preprogramované počítače. Preprogramovaný dostaneme celý nový operačný systém. Miesto operačného systému sebeckva, budeme mať operačný systém lásky. A keď sa učíme zaobchádzať s Božím softvérom, hlavne Jeho Slovom, naše myšlienky sú disciplinované fungovať v súlade s Duchom zákona, ktorý je láska, a tým sú naše počítače preprogramované.

Tak sme premenení obnovením našich myslí. A ak sa učíme myslieť a cítiť, motivovaní a riadení láskou, potom budú naozaj naše slová a činy pravými výrazmi lásky. Ak sa snažíme praktizovať „lásku“ skutkami so sebeckým srdcom, je to len pokrytectvo. Ale ak robíme láskyplné skutky, pretože skutočne milujeme Boha nadovšetko a druhých nesebecky, potom je to pravé

zjavenie Kristovej lásky, ktoré sa stáva prítažlivým, čarovným a nádherným. To nás robí efektívnymi výhercami duší.

Viete, pravá láska je taký vzácny produkt v týchto dňoch, že kdekoľvek ju ľudia vidia, spozornejú a všimnú si ju. Dnes, takmer bez rozdielu, keď v tomto svete ľudia robia dobré skutky, je to preto, že majú nejaké skryté úmysly. Robia to, aby boli obdivovaní. Robia to, aby si to mohli odpísať z daní. Robia to, aby sa o nich písalo v miestnych novinách. Sú to všetko sebecké pohnútky. Ale priatelia, ak ľudia začnú robiť dobré skutky len preto, aby niekomu pomohli a nič za to neočakávajú, ľudia spozornejú a všimnú si to, pretože je to veľmi zriedkavé.

Jednou z najlepších ciest ako môžeme určiť, aké sú naše pohnútky, keď robíme dobré skutky, je analyzovať ako sa cítíme, ak si to nikto nevšimne. Jednoznačne, ak sme sklamaní, keď si nikto nevšimne, čo sme spravili, potom sú naše úmysly sebecké. Ak robíte dobré skutky, pretože niekoho skutočne milujete, potom nachádzate radosť v tom, že to robíte... Správne pritom reprezentujete Krista, aj keď to neocení nikto iný, než Ježiš. Pravdou tiež je, že pre ľudí, ktorí skutočne milujú Ježiša, Jeho prijatie nahradí neprijatie celého zvyšku sveta...

3. Dôvod: Tretím dôvodom, prečo musíme strážiť svoje srdcia nadovšetko je, že ak my nebudeme, tak bude Satan. Chceme vám prečítať citát, z ktorého máme našu pracovnú definíciu charakteru. Rozvineme si ho v širšom kontexte.

Testimonies, zv. 5, str. 310: *„Dokonca i vaše myšlienky musia byť podriadené Božej vôli a vaše pocity pod kontrolou rozumu a náboženstva. Vaša predstavivosť vám nebola daná, aby ste jej dovolili blúdiť a robili si po svojom bez akéhokolvek úsilia v zdržanlivosti, alebo v disciplíne. Ak sú zvrátené myšlienky, zvrátené budú aj pocity. **A myšlienky a pocity dohromady tvoria morálny charakter.**“*

Všimnite si, že charakter vytvára spojenie myšlienok a pocitov. Ale ktoré z týchto dvoch je dôležitejšie? **Myšlienky.** Všimnite si, že: *„Ak sú zvrátené myšlienky, zvrátené budú aj pocity...“* Čo je zdrojom problému s nezvládnuteľnými pocitmi? Sú to zvrátené myšlienky.

Takže, ak máte pocity, ktoré by ste nemali mať, to čo potrebujete, je požiadať Boha o pomoc rozoznať zvrátené myšlienky, ktoré k tomu vedú. Potom prinesiete tieto myšlienky do zajatia poslušnosti Krista a On si vaše pocity podmaní. Citát ďalej pokračuje: *„Ak sa ako kresťania domnievate, že nie ste povinní krotiť vaše myšlienky a pocity, ste vtiahnutí pod vplyv zlých anjelov a požadujete si ich prítomnosť a ich kontrolu.“*

Nedomnievajte sa, že nie je od vás vyžadované krotiť vaše myšlienky a pocity, pretože inak sa dostanete pod vplyv zlých anjelov a vyžadujete si ich prítomnosť a kontrolu.

Mimochodom, musíte pozvať Satana: *„Počuj, príď sem a riaď moje myšlienky?“* Nie, urobí to bez meškania. A pre neho to veru nie je ťažké urobiť. Od prirodzenosti sú vaše mysle v súlade s ním. Hovorím to len na základe písma. Rimanom 8,7: *„Pretože myseľ tela...“* Čo je to telesná myseľ? Je to prirodzená myseľ. Čo sa narodilo z tela je telo. (Ján 3,6) Je to jediná myseľ, ktorú máme až pokiaľ sa nenarodíme znova z Ducha. Potom dostaneme duchovnú myseľ. No pokiaľ sa nenarodíme znova, *„telesná myseľ je nepriateľstvom naproti Bohu; lebo sa nepodriadije zákonu Božiemu, lebo sa ani nemôže podriaďiť.“*

Prečo je telesná myseľ v takom rozpore, nenávisť voči Bohu a odmieta a rebeluje proti Jeho zákonu? Prečo to telesná myseľ robí? Pretože telesná myseľ je riadená zákonom, alebo duchom satana, ktorým je sebecko. A pri páde, priatelia, prirodzený človek nielenže vypadol z harmónie s Bohom, ale padol do harmónie, so satanom.

Je to presná príčina toho, že prvým zaslúbením, ktoré dáva Boh v záhrade je: „Položím nepriateľstvo **medzi tebou a medzi ženou...**“ (1 Moj 3,15) Naše prirodzené nepriateľstvo je voči Bohu. Ale chvála Jeho menu, On nám slúbil, že **položí nepriateľstvo medzi satanom a nami**. Musí ho tam položiť nadprirodzene, pretože prirodzene sa tam nenachádza. Podložím to Ellen Whiteovou.

Znamená čas, 11. júna 1894: „Musíme poznať význam slov: *„Položím nepriateľstvo medzi tebou a medzi ženou, medzi твоjím semenom a jej semenom, ono ti rozdrťí hlavu a ty mu rozdrťíš päťu.* Nepriateľstvo, ktoré existuje v srdci voči zlu, prirodzene neexistuje, ale je tu nepriateľstvo, ktoré bolo stvorené prostredníctvom Ducha Svätého.“ Inými slovami je to to nadprirodzené. „Ale všetkým, ktorí Ho prijali, dal právo a moc stať sa deťmi Božími, tým, ktorí veria v Jeho meno.“ (Ján 1,12) Prirodzený človek je v hriechu a jeho prirodzenosť je v súlade s tým prvým hriešnikom. Nie je žiadne prirodzené nepriateľstvo medzi padlým ľudstvom a padlými anjeli; obaja sú účastníkmi toho istého ducha skrze pôžitok v hriechu.“ Akého ducha sme účastníkmi spolu s padlými anjeli? Ducha seectva. A je to práve duch seectva, ktorý riadi prirodzené srdce. Boli by sme úplne bezmocní niečo urobiť a išli by sme ako dobrovoľní otroci tyranie hriechu, nášho ja a satana, až pokiaľ by sme sa sami nezničili skrze neviazanosť. Drvivá väčšina ľudskej populácie to usilovne robí. Ničí sa skrze neviazanosť, pretože sú otrokmi tých troch vecí. Všetko to plynie z toho, že sú týraní zákonom seectva. Chvála Bohu, z tejto tyranie môžeme byť oslobodení. Môžeme dostať nové srdce, ktoré je riadené zákonom lásky. A môžeme začať žiť pre druhých miesto samých seba.

Ezechiel 18,31-32: „Odvrhnite od seba všetky prestúpenia, ktorými ste prestupovali a zadovážte si nové srdce a nového ducha. Lebo veď načo máte zomrieť, dome Izraelov? Lebo nemám záľubu v smrti zomierajúceho, hovorí Pán. Obráťte sa preto a žite!“ Hovorí: „Prosím poďte naspäť ku Mne, predtým ako sa sami zničíte skrze neviazanosť. Vezmite si nové srdce... Jedno mám. Chcem vám ho dať, ale musíte sa obrátiť a požiadať ma o to. Nemôžem ho nikomu nanútiť. Dovoľte mi, aby som vám ho dal.“

4.Dôvod: Štvrtým dôvodom, prečo musíme **strážiť svoje srdce nadovšetko** je, že Boh vyžaduje poslušnosť zo srdca. Práve z neho ju Boh očakáva. Srdce je to, na čo sa Boh pozerá. Vyžaduje od nás poslušnosť. Kde ju od nás vyžaduje? V prvom rade medzi pravým a ľavým uchom. Nazývame to „duchovná poslušnosť.“

Čo to vlastne je? Je to učenie sa, pre lásku Kristovu v moci Ducha Svätého, prinášať naše myšlienky a pocity do súladu s Duchom zákona, ktorým je láska. Boh to vyžaduje... Písmo to veľmi jasne hovorí.

1. Samuelova 16. kapitola. Poznáte ten príbeh. Samuel, Boží prorok, je poverený ísť do domu Izaiho a pomazať medzi jeho synmi Saulovho následníka. A tak chlapi prichádzajú a predstavujú sa pred prorokom, podľa poradia ich veku.

Prvorodený sa predstavuje prvý: krásny exemplár, 220cm, dlhé tmavé vlasy, široké ramená, úzky driek, jasný kráľovský materiál. A Samuel sa natiahne po svoju fľašu a chystá sa tohto očividného kandidáta na Saulovho náhradníka pomazať, keď mu zrazu Boh hovorí: „Nie, nie tak rýchlo...“ „Ale Pán hovoril Samuelovi: *„Nehľad na jeho peknú tvár a na výšku jeho postavy, lebo som ho zavrhol.*“ „Skutočne? Ale Bože, on vyzerá tak dobre, je zdvorilý a dobre vychovaný.“ „Nie... Zavrhol som ho.“ „Prečo Pane?“ „...lebo ja nehľadím na to, na čo hľadí človek, pretože človek hľadá na to, čo je pred očima, ale Hospodín hľadá na srdce.“

Preto, priatelia, strážte si svoje srdce nadovšetko. Boh sa pozerá. On vidí každú myšlienku, ktorá preletí cez obrazovku vedomia nášho myšlienkového života, tak jasne a čisto. My vidíme len vonkajšie veci. On vidí vnútorné veci. Neexistuje myšlienka, ktorá by vám či mne prebehla hlavou, o ktorej by si Boh nebol plne vedomý. Jeho oči prenikajú do úplného jadra nášho bytia. Je vševediaci, On vie všetko!

Dávid, vychudnutý malý pastier, ktorý ani nebol v rade, pretože sa vonku staral o ovce... Jeho veľkí bratia ho tam nechali aby pracoval, aby sa tak oni sami mohli predstaviť prorokovi. Dávid bol tým, ktorého si Boh vybral kvôli jeho srdcu. Mal srdce, ktoré poznalo a milovalo Boha. Ten istý Dávid, predtým ako odovzdal kráľovskú korunu svojmu synovi Šalamúnovi, povedal: „A ty, Šalamúne, môj synu, znaj Boha svojho otca a slúž mu celým srdcom a ochotnou dušou...” (1 Par 28,9) Dávid nezdôrazňuje poslušnosť na úrovni správania. Hovorí o poslušnosti hore, medzi pravým a ľavým uchom. A ak tam budeme poslúchať, potom sa správanie postará samo o seba.

Prečo ho napomína, aby Mu slúžil celým srdcom a ochotnou myslou? „...lebo Hospodin pýtať všetky srdcia a rozumie každému útvaru myšlienok.“ On rozumie všetkým pohnútkam. Boh tomu všetkému rozumie...

Ježiš sa neustále snažil rôznymi spôsobmi pomôcť svojmu vyvolenému ľudu, Židom, aby porozumeli duchovnej prirodzenosti poslušnosti, po ktorej túži. Dospeli k profesionálnemu súladu s literou zákona. A aby sa uistili, že to tak robia, ich zákonníci a farizeji, ich rabíni strávili veľa času podrobným rozpisom toho, čo predstavuje správne správanie. V skutočnosti, mali popísané celé zväzky o tom, ako svätiť sobotu, až do najmenších detailov. Mali spísané všetko o tom, čo bolo a čo nebolo vhodným správaním v sobotu.

Je zaujímavé, že čím menej máte Ducha zákona, ktorý riadi vaše srdce, tým viac potrebujete literu zákona, aby riadila vaše správanie. Ale čím viac máte Ducha zákona, ktorý riadi vaše srdce, ani nepotrebujete literu zákona, pretože vaše správanie bude prirodzene v súlade s ním.

No pretože Duch zákona neriadil ich srdcia, upadli do tých najvzdialenejších definícií, najmenších detailov, ktoré určovali správne a nesprávne správanie. A keďže boli dobre zosúladení s týmito rozmanitými „musíš a nesmieš“, s týmito pravidlami a predpismi, tak sami seba presvedčili, že sú bohatí a zbohatli a nepotrebujú nikoho. (Zj 3,17)

Nie je vám to známe? Je možné, že sú medzi nami niektorí, čo idú tiež touto cestou? Ako môže Ježiš pomôcť týmto sebaoklamánym, samospravodlivým zákonníkom a farizejom, dostať sa von z ich jamy formalizmu?

Spýtam sa vás to inak: Čo kázate formalistom? Kázate im evanjelium? Opatrne... toto je zákerhá otázka. Kázate evanjelium formalistom? Nie, až pokiaľ im najprv nekázate zákon. Pýtate sa prečo? Nuž, čo je to evanjelium? Je to dobrá správa, že je tu Vykupiteľ z hriechu, ktorý nám odpúšťa naše hriechy. Ale žiadny dobrý formalista nezhréisť už poriadne dlhú dobu. Takže nepotrebuje odpustenie hriechov, zanechal ich už dávno predtým. Ale tí odporní pohania, žijúci za hranicami, ktorí sa, viete, vo všetkom hrubo správajú a nezachovávajú sobotu, to sú tí, ktorí potrebujú odpustenie, nie ja!

Pozrite priatelia, evanjelium je dobrá správa, že je tu Spasiteľ, ale formalista je plne presvedčený, že je schopný zachrániť sa sám. A povedať mu, že potrebuje Spasiteľa je preňho urážka. Takže predtým, ako môžete čo i len dúfať, že urobíte prvé základy s vyhlásením evanjelia, musíte formalistovi pomôcť uvedomiť si, že potrebuje Spasiteľa. A ako mu pomôžete pochopiť jeho hriešny, padlý a chudobný stav? „Ale hriechu som nepoznal, iba skrze zákon.“ (Rim 7,7) Práve

preto Pavol hovorí, že zákon bol naším pestúnom, vedúcim nás ku Kristovi, aby sme boli ospravedlnení z viery. (Gal 3,24)

Všetci sa od prirodzenosti snažíme ospravedlniť skutkami. Strašnou vecou je, že ak budeme v naozaj dobrom súlade s literou zákona, tak oklameme samých seba a budeme si myslieť, že sme spasení na základe našich dobrých skutkov. Preto Majster Kazateľ, keď káže farizejom a zákonníkom, káže zákon. Ak neveríte, čítajte!

Matúš, 5. kapitola, Kázanie na vrchu. Je to typický záznam Jeho najčastejšieho verejného prejavu. Vezmime si 20. verš: „*Lebo vám hovorím, že ak nebude vaša spravodlivosť hojnejšia ako spravodlivosť zákonníkov a farizejov, nevojdete nikdy do nebeského kráľovstva.*“

Všimnite si, že zákonníci a farizeji mali svoju spravodlivosť. Spočívala v poslušnosti a zachovávaní litery zákona. Hovorí Ježiš, že to nepotrebujeme? Nie, Ježiš hovorí, že potrebujeme, viac než len to. „...*Ak nebude vaša spravodlivosť hojnejšia*“ ako vonkajšia poslušnosť litere zákona, nevojdete nikdy do nebeského kráľovstva. Pretože bez svätosti, nikto neuvidí Boha. A ak sa chceme stať svätými, musíme byť svätí medzi pravým a ľavým uchom. Musíme mať myšlienky a pocity v súlade s Duchom zákona, rovnako ako slová a činy sú poslušné litere zákona. Preto Ježiš hovorí v tom istom kázaní: „*Blahoslavení čistí srdcom, lebo oni budú vidieť Boha.*“ (Mat 5,8)

Chcete vidieť Boha? Jeho milosťou sa musíte stať čistí srdcom. Nie je na výber: „*Stíhajte pokoj so všetkými a posvätenie, bez ktorého nikto neuvidí Pána...*“ (Žid 12,14)

Vec, ktorú ma tak veľmi dešuje je to, že bude veľmi veľa svedomitých, literu zákona dodržiavajúcich Adventistov siedmeho dňa, ktorí budú počuť ten hrozný verdikt, keď Ježiš príde: „*Nikdy som vás neznal. Odíďte odo mňa, páchatelia neprávosti!*“ (Mat 7,23) A oni sa zatackajú a povedia: „*Počkaj chvíľu, máš asi nesprávneho človeka. Zachovával som tvoj zákon toľko rokov. Chodil som do zhromaždenia každú sobotu! Podarilo sa mi zdržať sa robenia akýchkoľvek zlých vecí v sobotu! Dokonca som sa zdržal sledovania TV. Máš nesprávneho človeka.*“ „*Odíď odo mňa, ty páchatel neprávosti.*“

Priatelia, ak robíme správne veci z nesprávnych pohnútok, v Božích očiach je to nepravosť. Nezáleží na tom, aká svedomitá je vaša poslušnosť litere zákona, ak to nerobíte preto, že milujete Boha, potom to už nie je ani poslušnosť, ale je to nepravosť. A ja vás prosím, uvedomte si to teraz, kým je tu ešte možnosť, že sa stanete nefalšovanými, ak nie ste. Bože nedovoľ, aby sme pokračovali v samospravodlivosti, v sebaklame, až kým nebude príliš neskoro stať sa rýdzimi.

Viem, že je nepríjemné niekoho upozorniť, že nemusí byť ani obrátený, hoci má už šedivé vlasy a sedáva v tej istej lavici, so svojou košeľou a kravatou už veľa rokov. Nikto, kto bol takým svedomitým uchovávateľom litery zákona nemá rád, keď ho niekto upozorní, že dokonca nie je ani obrátený. No stále je tu tá možnosť! Prosím, neobjavte to, až keď bude príliš neskoro niečo proti tomu urobiť. Prosím kvôli vám a kvôli Kristovi. Boh žiada viac ako len spravodlivosť zákonníkov a farizejov. Áno, poslušnosť litere zákona sa vyžaduje, ale my musíme mať viac ako len to. Musíme mať duchovnú poslušnosť. Musíme byť zamilovaní do Darcu zákona, ak skutočne chceme zákon zachovávať.

Nie je možné dodržiavať sobotu, pokiaľ nemilujete Pána soboty. Nezáleží ako technicky správne je vaše správanie. Ak nie ste v zbore preto, lebo milujete Ježiša, nesvätíte sobotu. Musím vám to povedať tak, ako to je. Pre tých, ktorí skutočne zachovávajú sobotu, je sobota potešením. Pretože sa tešia z Pána soboty. Horlivejšie sa tešia na západ slnka v piatok večer, ako na západ slnka v sobotu večer, čo je veľmi odlišné od nás ostatných. Ak sa horlivejšie tešíte na západ

slnka v sobotu večer, ako na západ slnka v piatok večer, som tu, aby som vám povedal, že ste nesvätili sobotu. Nezáleží na tom, aké vhodné bolo vaše správanie počas 24 hodín, nesvätili ste sobotu. Pretože zachovávanie soboty je pre vás povinnosťou a vydýchnete si, keď už je preč až do ďalšieho týždňa. A vy sa spokojne môžete vrátiť k tomu, čo ste si skutočne priali robiť počas tých 24 hodín. A ak sa to podoba vašej skúsenosti, prosím pochopte, že nebudete pripravení ísť domov, do Otcovho domu, svaťiť tisícročnú sobotu. Milénium je v Božích výpočtoch siedmy deň, Sobota. U Boha je deň ako Tisíc rokov. (2 Pet 3,8) Koľko rokov má planéta Zem? 6000 rokov. Takže milénium je ten siedmy deň, sobota, v obraznom (6000 ročnom) týždni oddelenom pre spásu. Musíte byť k sebe skutočne úprimní. Ak sotva dokážete vydržať 24 hodinovú sobotu, budete šťastní, ak budete musieť vydržať 1000 ročnú sobotu?

A ako som už predtým povedal: Boh nevezme do neba nikoho, kto by tam nebol šťastný. Pozrite, v nebi budeme dlhú dobu. A neviem ako vy, ale ja neverím v Boha, ktorý by pripustil večné trápenie. Ak by Boh vzal do neba neobrátenu osobu, bolo by to pre ňu peklo...

Preto vás, z hĺbky svojho srdca prosím, učte sa, ako byť šťastný v svätosti už teraz, pretože celé nebo je o svätosti. A ak ste nenašli šťastie vo svätosti, nebudete tam šťastnými táborníkmi, a ani tam nebudete schopní ísť, pretože bez svätosti, nikto nemôže vidieť Boha. Musíme mať viac, než len vonkajšiu poslušnosť, milí spoluobčania Laodicey. Musíme mať viac...

Potom, ako to Ježiš povedal, pristúpil k rozširovaniu duchovnej prirodzenosti zákona. Začnime s Jeho jednaním s našimi pocitmi. Chce nám pomôcť vidieť, akú má nad nimi zákon právomoc.

Matúš 5,21: „*Počuli ste, že bolo povedané starým: ‚Nezabiješ!‘ A ktokolvek by zabil bude vinný aby bol vydaný moci súdu.*“ Teraz počúvajúci samospravodliví zákonníci a farizeji, rýchlo hodnotia svoj život: „Píchl som niekedy niekoho do chrbta? Nie. Udrel som niekoho do hlavy tak, že zomrel? Nie. Preto, pokiaľ ide o zákon, som spravodlivý.“ Pozrite, ak zoberieme do úvahy len dodržiavanie litery zákona, tak pravdepodobne na blízku nie je nikto, kto porušil zákon, hovoriaci: „*Nezabiješ.*“ (2 Moj 20,13) Čo ale robí Darca zákona? Ide nám povedať, čo tým vlastne myslel. A mimochodom, má na to právo, lebo On je Ten, ktorý ho napísal svojim prstom na kameňové dosky. Má právo nám povedať, čo tým myslel. „*Ale Ja vám hovorím, že každý, kto sa hnevá na svojho brata bez príčiny, bude vinný, aby bol vydaný moci súdu. A ktokolvek by povedal svojmu bratovi, Ráka!*“ ...čo je voľne preložené ako hlupák, „*bude vinný, aby bol vydaný moci vysokej rady. A ktokolvek by povedal: ‚Blázon!‘*“ ...veľmi silné slová vo význame „ty bezbožný nehanebník...“ „... bude vinný, aby bol uvrhnutý do ohnivého pekla.“

Všimnite si, že čím viac sa vina stupňuje, tým viac je navonok zjavne a silno vyjadrený hnev, a nenávisť. Ale aj na treťom stupni ešte stále nie sme na strane skutočnej vraždy. Vec, ktorú si musíme uvedomiť je to, že môžeme v Božích očiach porušiť zákon, ktorý hovorí: „*Nezabiješ!*“ len pocitmi hnevu ešte skôr, ako ich vyjadríme jediným slovom „*hlupák.*“ To je druhý stupeň.

Zákon je duchovný. Má právomoc nad našimi najvnútornejšími pocitmi... nie len nad našim správaním. Nieкто z vás môže povedať: „Hej trochu spomaľ. Koniec koncov je napísané: ‚Ktokolvek sa hnevá na svojho brata bez príčiny, bude vydaný moci súdu.‘ To sa mňa netýka, nikdy sa nehnevám bez príčiny. Vždy mám skutočne dobrý dôvod, aby som sa na niekoho nahnevál. Hnevám sa, len keď nieкто povie niečo skutočne odporné, urobí niečo podlé, atď. To sa určite nemôže aplikovať na mňa, alebo áno?“

Nuž, milí usilovní hľadači zadných dvierok, počúvajte: Fráza „*bez príčiny*“ sa v tých najstarších rukopisoch, ktoré považujeme za najpresnejšie, nenachádza. Nie je to tam. Niektoré

z novších prekladov, rešpektujúce starodávne rukopisy, uvádzajú: „*Ktokoľvek sa hnevá na svojho brata, bude vydany moci súdu.*“

A mimochodom, ak chcete ten istý základný koncept, ale bez zadných dvierok, nalistujte si 1. Jánovu 3,15: „*Každý, kto nenávidí svojho brata, je vrahom...*“ Zadné dvierka sa tu teda zatvárajú. Určite môžeme prestúpiť zákon, ktorý hovorí: „*Nezabiješ,*“ pokiaľ pocity nenávisti voči nášmu bratovi len ukrývame. Ak napriek tomu trváte, že to slovné spojenie „*bez príčiny*“ treba zahrnúť, tak si prosím uvedomte, že jediná vec, ktorá to pripúšťa je špeciálny hnev.

Existuje hnev, ktorý nie je hriechom? Áno, nazýva sa „oprávnené rozhorčenie.“ Ale čo to oprávnené rozhorčenie vlastne je? Buďte veľmi opatrní, čo sa snažíte dostať pod túto hlavičku. Oprávnené rozhorčenie je nenávisť k hriechu. Ježiš nenávidel hriech s dokonalou nenávisťou, ale po celú dobu miloval hriešnika dokonalou láskou. My to žiaľ robíme opačne. Milujeme hriech a nenávidíme hriešnika. To ale pod hlavičku oprávneného rozhorčenia nespadá.

Child Guidance, str. 95: „*Je to hriech hovoriť netrpezlivo a podráždene, alebo sa cítiť nahnevane – i napriek tomu, že nehovoríme.*“ O tom Ježiš hovorí vo svojom Kázaní na vrchu. Takže, len preto, že ste schopní si zahryznúť do jazyka, zdržať sa a nepovedať „*hlupák,*“ to ešte nemusí znamenať, že ste neporušili zákon, ktorý hovorí: „*Nezabiješ!*“ Bďte, aby ste nesklzli do telesného zmyšľania.

Viete, telesná myseľ vás môže naviesť k tomu, že poviete: „Dobre, ak som vinný z porušenia zákona, ktorý hovorí: ‚Nezabiješ,‘ už len keď mám pocity hnevu a nenávisti voči bratovi, tak potom môžem ísť rovno ďalej a dostať späť všetky výdavky a aj si jednu udrieť. Veď i tak som vinný. Alebo ho úplne odrovnať.“ Priatelia, vaša vina sa tak podstatne zväčšuje. Preto, prosím nechodte touto cestou!

Znamená čas, 5. júna 1901: „*Kristus vo svojom učení plne rozvinul princípy zákona, urobiac ich jednoduchými, aby sa to netýkalo len vonkajších činov, ale aj srdca, siahajúc až k nevysloveným myšlienkam.*“ Áno, je lepšie zahryznúť si do jazyka ako povedať „*hlupák,*“ ale zákon siaha k nevysloveným myšlienkam a emóciám, ktoré sú v skrytosti srdca. A ak máte skryté pocity nenávisti a hnevu voči bratovi, prestúpili ste zákon, ktorý hovorí: „*Nezabiješ...*“ a to preto, lebo zákon je duchovný.

Efežanom 4,26 hovorí: „*Hnevajte sa a, nehrešte, slnko nech nezapadá nad vašim rozhnevaním sa.*“

Review and Herald, 18. február 1890: „*Je to oprávnené rozhorčenie voči hriechu, ktoré pramení z horlivosti pre Božiu slávu, nie ten hnev podnietený sebeláskou, alebo zranenou tížňadostou, čo sa vzťahuje na Písmo: ‚hnevajte sa a nehrešte.‘“* Teda jediným hnevom, ktorý nie je hriechom je oprávnené rozhorčenie.

Boh nám pomáha naučiť sa podriaďovať naše pocity Duchu zákona, ktorým je láska. Verte mi, že keď sa to budeme učiť, budeme rozhodne šťastnejšími ľuďmi. Je to príjemné, cítiť sa nahnevane a mať pocit nenávisti voči druhým? Nie je! Ochudobňuje to vás a aj ich. Je príjemné, cítiť lásku k druhým? Áno. Chcete byť šťastní? Potom sa učte byť svätými. Učte sa byť svätými medzi pravým a ľavým uchom. Učte sa strážiť svoje srdce nadovšetko. Učte sa prinášať vaše myšlienky a pocity do súladu s Duchom zákona...

ZÁKON BOL NAŠÍM PESTÚNOM

(Gal 3,24)

Už sme si povedali niekoľko dôvodov, prečo je pre nás dôležité, aby sme strážili svoju myseľ nadovšetko. Pozreli sme sa na duchovnú povahu zákona a na pozoruhodné učenie Krista, Majstra Učiteľa, nazvané Kázanie na vrchu, kde tú duchovnú povahu zákona vykladal. Cítil potrebu to urobiť, lebo oslovil mnohých samospravodlivých pokrytco, ktorí žili v súlade s literou zákona, akoby to bolo ich zamestnanie, no úplne zabudli žiť v súlade s duchom zákona.

Presne preto, moji milí priatelia, tí istí svedomití dodržiavatelia litery zákona, dodržiavatelia soboty, boli takí dychtiví sňať telo Pána soboty z kríža, aby neporušili sobotu. Hovoríme tu o chýbajúcom duchu zákona. A vedzte, že sme schopní takého istého pokrytectva. Nemyslím teraz na to, že niekto z nás v sobotu pracuje, ale budme k sebe úprimní...

O čom v sobotu rozprávame? O práci a všetkých možných svetských, každodenných veciach. „*Lebo čím je preplnené srdce, to hovoria ústa.*“ (Mat 12,34, Luk 6,45) Len preto, že sa vyhneme nevhodnému správaniu si myslíme, že svätíme sobotu. A pretože sme schopní toho istého druhu pokrytectva, Ježiš, ktorý kázal verejne zákonníkom a farizejom, sa im pokúšal pomôcť, aby pochopili, že poslušnosť zákonu je viac, ako dodržovanie litery zákona. Preto hovorí: „*Ak nebude vaša spravodlivosť hojnejšia ako spravodlivosť zákonníkov a farizejov nevojdate nikdy do nebeského kráľovstva.*“ (Mat 5,20) Musíte mať posvätené srdce, ak chcete byť spôsobilí pre nebo, lebo bez posvätenia nikto neuvidí Pána. (Žid 12,14)

Bratia a sestry, ak si myslíte, že dnes nemusia adventisti siedmeho dňa počúvať tie isté kázne, tak si to prosím znovu premyslite. My sme tiež profesionálni dodržiavatelia litery zákona. Preto sme vlažní, robíme samé správne veci, no z nesprávnych pohnútok. Preto aj my potrebujeme počúvať duchovnú podstatu zákona.

Pozreli sme sa spoločne na prikázanie, ktoré hovorí: „*Nezabiješ!*“ (Ex 20,13) Jeho právomoc nezasahuje len naše správanie, no tiež naše najvnútornejšie súkromné pocity. „*Každý, kto nenávidí svojho brata, je vrahom.*“ (1 Ján 3,15) Ak prechováame hnev voči bratovi, aj keď si zahryzeme do jazyka a nepovieme mu, že je hlúpy, stále tým prestupujeme zákon, ktorý hovorí: „*Nezabiješ!*“ lebo ten zákon je duchovný. A práve tu strácame dych.

No teraz musíme urobiť niečo ešte nepríjemnejšie. Musíme sa pozrieť na to, ako zákon aplikovať do našich myšlienok, ako aj našich pocitov. Kristus nám adresoval siedme prikázanie, aby nám tomu pomohol porozumieť. Toto prikázanie je veľmi vážnym problémom. Prekračuje sa neustále. Pán jasne hovorí u Matúša 5,27-28: „*Počuli ste, že bolo povedané starým: Nescudzoložíš.*

Ale ja vám hovorím, že každý, kto by pozrel na ženu s myšlienkou požiadať ju, už aj scudzoložil s ňou vo svojom srdci.“ Keď Ježiš povedal, citujúc prikázanie: „Nescudzoložíš,“ (Ex 20,14) zákonníci a farizeji, ktorí ovládali svoje správanie v zhode s literou zákona, sa rýchlo preskúmali a položili si otázku: „Urobil som to niekedy? Nie. Som teda spravodlivý.“ No Ježiš pokračuje a hovorí: „*Ale ja vám hovorím, že každý, kto by pozrel na ženu s myšlienkou požiadať ju, už aj scudzoložil s ňou vo svojom srdci.*“ Poproste Ducha Svätého o pomoc, v zavedení tejto aplikácie do vašej vlastnej skúsenosti...

Toto je adresované hlavne mužom. Bratia, uznávate, že sme schopní prekročiť zákon, ktorý hovorí: „Nescudzoložíš!“ v súkromí samotnej predstavivosti? Viete, toto je niečo, čo väčšina neuznáva.

Pamätám si, ako som raz stál vedľa mladých mužov. Bolo to pred mnohými rokmi, keď som bol aj ja mladý, a bolo to na takom peknom zhromaždení pod širým nebom. Bola tam jedna sporo odetá žena, prechádzajúca okolo, a pozerali sa na ňu s veľmi žiadostivými pohľadmi. Keď sa stratila z dohľadu, jeden z nich poznamenal, že som sa toho nezúčastnil. A povedal mi: „No tak, veď pohľadom nikomu neublížiš.“ No pýtam sa vás, je to pravda?

Naozaj veľa ľudí tomu verí. Myslia si, že pokiaľ nič neurobili, tak nezhršli. No Ježiš povedal: „*Každý, kto by pozrel na ženu s myšlienkou požiadať ju, už aj scudzoložil s ňou vo svojom srdci.*“ Zamyslite sa nad tým. Zákon je duchovný. Má teda právomoc nad tým, čo sa deje v súkromnej sfére vašej predstavivosti. Preto môžete prekročiť zákon, ktorý hovorí: „Nescudzoložíš!“ v súkromí vašej samotnej fantázií.

Patriarchs and Prophets, str. 308: „Nescudzoložíš. Toto prikázanie zakazuje nielen nečisté skutky, či zmyselné myšlienky a žiadosti, ale aj všetko, čo ich podnecuje a vyvoláva.“ Sú nejaké praktiky, ktoré smerujú k podnecovaniu zmyselných myšlienok a žiadostí?

Drahé sestry, toto sa možno hodí pre vás. Dovoľte, aby som vás láskavo oslovil, ako brat, ktorý vás má rád. A bratia, nenechajte ma v tom samého. Naše sestry sa obliekajú a správajú spôsobom, ktorý prebúdzá zmyselné myšlienky a túžby. Viete, muži sú veľmi vizuálne orientovaní... viac ako ženy. Dajú sa veľmi ľahko vizuálne stimulovať. Ak sa obliekate a konáte spôsobom, ktorý podnecuje v mužoch zmyselné túžby, prosím vedzte, že pred Bohom a v knihe záznamov v nebi, ste práve tak vinné zo spáchania cudzoložstva ako muži, vo fantázii svojej mysle. Bojím sa o mnohé milé sestry, ktoré budú musieť čeliť dlhému záznamu cudzoložstva, aj keď možno skutočne nikdy neprišlo k skutku, no z dôvodu ako sa obliekali a správali, prekročili zákon, ktorý hovorí: „Nescudzoložíš!“ Hovorím vám to, lebo vás mám rád. Niektoré z vás si to ani neuvedomujete. No desivé je, že niektoré áno, a robíte to aj tak, lebo sa vám páči tento druh pozornosti.

Milí priatelia, aké sú dôsledky toho, čo sa týka celého, masívneho pornografického priemyslu? Pornografia jasne smeruje k podnecovaniu zmyselných myšlienok a túžob. O tom to všetko je. Aké sú dôsledky toho, čo sa týka pravdepodobne najuniverzálnejšieho, smrtiaceho osobného návyku, v ktorého otroctve sa ľudstvo nachádza, známeho ako masturbácia? Nie je to náhodou prekročenie zákona, ktorý hovorí: „Nescudzoložíš?“ Samozrejme, že je...

Ak ste k sebe vôbec čestní alebo objektívni, ste si vedomý duchovného charakteru tohto zákona. Prosím uvedomte si, že aj keď nikto iný nevie čo robíte, Boh to vie. A v súdny deň budete musieť čeliť úplne presnému a precíznemu záznamu, každej zmyselnej myšlienky a činu. Prosím vás, pokiaľ je ešte čas, dosiahnite odpustenie a víťazstvo. Vo vašom záujme vás prosím, neklamte sami seba.

Je to pre mňa veľmi desivé, keďže je teraz na internete bežne dostupnej pornografie. Porno-grafický priemysel zarába viacej peňazí, než všetky ostatné obchodné spoločnosti na internete. Tu vidíme, aké rozsiahle je to otroctvo. Ak je niekto z vás v tomto uväznený, prosím... Nech vás Ježiš Kristus svojou krvou a svojim Duchom oslobodí. Tam spočíva sloboda! Vy to môžete prekonať! Bude to síce vyžadovať vytrvalé úsilie spojené s Božou milosťou, no i tak to môžete, ba musíte prekonať... *„Blahoslavení čistého srdca, lebo oni uvidia Boha.“* (Mat 5,8) V žiadnom prípade nemôžete byť čisti v srdci, keď sa podielate na takýchto praktikách. Takto nebudete spôsobilí na to, aby ste dostali nebeské občianstvo a večný život.

Moji drahí priatelia, **musíte si strážiť srdce nadovšetko**, pretože je to práve srdce, kde sa Boh pozerá, a kde od nás vyžaduje poslušnosť.

Teraz by niekto z vás mohol povedať: „Počkaj! Znamená to, že vždy keď mám zlú myšlienku, tak som zhršiel?“ Nie, lebo byť pokúšaný ešte nie je hriech. Pokúšenie však vždy upúta vaše myšlienky. No kľúčovým bodom je to, čo s tou myšlienkou urobíme. To určí, či z toho bude, alebo nebude hriech, alebo či to zostane len pri pokúšení, ktoré, z Božej milosti, prekonáme. V ďalších kapitolách budeme veľmi starostlivo a systematicky študovať, čo spôsobuje, že sa z pokúšenia stane hriech. Väčšina ľudí si myslí, že pokúšenie sa nestane hriechom, pokiaľ skutočne nevykonáme skutok. No v skutočnosti to tak nie je. Ježiš sa vyjadruje jasne: *„Každý, kto by pozrel na ženu s myšlienkou požiadať ju, už aj scudzoložil s ňou vo svojom srdci.“* Hoci ste nevykonali skutok, i tak ste prestúpili zákon, ktorý hovorí: *„Nescudzoložiť!“*

Znova sa tu teda vytvára otázka, čo spôsobí, že sa pokúšenie stane hriechom? Budeme sa jej ešte venovať neskôr. No nateraz, aby sme si to objasnili, vám prečítam jeden výrok, a ústne zdôrazním tie kľúčové body, ktoré snáď odkryjú na akom mieste a akými spôsobmi sa z pokúšenia stáva hriech.

Testimonies, zv. 2, str. 561: *„Musíš si kontrolovať svoje myšlienky. Toto nebude ľahká úloha. Nemôžeš ju splniť bez dôkladného a dokonca maximálneho úsilia.“* Opäť to znie ako: *„Stráž si svoje srdce nadovšetko!“* (Prísľ 4,23) *„Napriek tomu to Boh od teba vyžaduje, je to povinnosť spočívajúca na každej zodpovednej bytosti. Si zodpovedná Bohu za svoje myšlienky. Ak sa oddávaš márnivým predstavám, dovoľuješ svojej myšli, aby sa zaoberala nečistými námetmi, potom si do istej miery vinná pred Bohom tak, ako keby tvoje myšlienky boli premenené na čin. Jediné, čo bráni takému činu, je len nedostatok príležitosti.“* Takto to funguje. Práve toto určuje, či ste alebo nie ste len pokúšaní, alebo či ste už zhršili. Keď máme zlú, nečistú myšlienku, a ak ju okamžite, pre lásku Kristovu odmietneme, nezhršili sme, ale sme prekonali pokúšenie. No ak dovoľíte, aby vám zostali v mysli a zaoberáte sa nimi, premýšľate o nich a snívate, v Božích očiach ste zhršili... Uvedomte si to, prosím.

Niet divu, že Izaiáš hovorí v 55,7: *„Nech opustí bezbožný svoju cestu a nešľachetný človek svoje myšlienky.“* Naše smerovanie, naše správanie zmeníme len jediným spôsobom. Zmenou svojich myšlienok! *„Nech opustí bezbožný svoju cestu a nešľachetný človek svoje myšlienky a nech sa navráti k Hospodinovi, a zľutuje sa nad ním, a k nášmu Bohu, lebo je hojný odpustiť.“* Musíte však k nemu prísť a prosiť ho o to, rovnako ako o víťazstvo. Verš 8-9: *„Lebo moje myšlienky nie sú vašimi myšlienkami ani moje cesty nie sú vašimi cestami, hovorí Hospodin. Lebo o kolko vyššie sú nebesia než zem, o toľko sú vyššie moje cesty než vaše cesty a moje myšlienky než vaše myšlienky.“* Bože, pomôž nám myslieť myšlienkami Krista, aby sme mohli chodiť po Jeho cestách v našich životoch.

Presne toto má na mysli Dávid, keď hovorí: „*Vo svojom srdci som ukryl tvoju reč, aby som nezhréšil proti tebe.*“ (Ž 119,11) Srdce je miesto, kde získame, alebo strácame v boji proti pokušeniu...

Svedectvá, zv. 8, str. 314: „*Naše srdcia musíme vzdelávať, aby stáli pevne v Bohu. Máme si vytvárať zvyky v myslení, ktoré nám umožnia odolávať pokušeniu. Musíme sa naučiť pozerať dopredu. Princípy Božieho slova – princípy, ktoré sú vyššie než nebesá, a ktoré siahajú až do večnosti – máme chápať v ich vzťahu k nášmu každodennému životu. Každý čin, každé slovo, každá myšlienka má byť v súlade s týmito princípmi.*“ Je to naozaj vysoká meta. „*Naše srdcia musíme vzdelávať, aby stáli pevne v Bohu.*“

Položím vám otázku: Získali ste vzdelanie za jednu noc? Určite nie. Získať vzdelanie trvá nejaký čas. Nepýtam sa vás či máte, alebo nemáte titul, ani či ste absolvovali, alebo neabsolvovali tento vzdelávací proces. No pýtam sa vás: Zapísali ste sa vôbec do tejto školy? Viete, toto je Kristova škola. (CT 51.1) Tu sa učíme bojovať a vyhrávať duchovný boj ovládania mysle. Väčšina kresťanov sa ešte ani nezapísala do tejto školy. Jednoducho sa zapísali do školy ovládania správania. Tak ako sa zvyšok sveta pokúša držať pod vekom nevhodné správanie, aby si nepokazil meno, alebo sa nedostal do ťažkostí. To ale nie je tá škola, do ktorej by kresťan s najväčším predpokladom mal byť zapísaný. Máme byť zapísaní do Kristovej školy, kde sa učíme ovládať myšlienky a pocity. Ste v tej škole? Zapísali ste sa už do nej? Ešte tu tá možnosť je...

Toto vzdelanie nám má pomôcť dostať sa na miesto, kde princípy Božieho Slova – máme tu znova naše slovo „princípy“ – už sme si o nich niečo povedali... Princípy, tie ktoré píše Duch Svätý na naše srdcia sú niečo oveľa podstatnejšie ako „robiť, či nerobiť.“ Je to základný Boží zákon, princíp Božej vlády, kde „robiť, či nerobiť“ sú jednoducho praktické aplikácie. „*Princípy Božieho slova – princípy, ktoré sú vyššie než nebesá, a ktoré siahajú až do večnosti – máme chápať v ich vzťahu k nášmu každodennému životu. Každý čin, každé slovo, každá myšlienka má byť v súlade s týmito princípmi.*“ Toto je tá vysoká meta, ku ktorej nás Biblia vyzýva, aby sme ju dosiahli. 2. Korinťanom 10,5: „*ktorí boríme úmysly a každú vysokosť, ktorá sa povyšuje proti známosti Božej, a zajímame v plen každú myseľ do poslušnosti Krista.*“ Je to vysoká meta, no neuchýľte sa prosím k nižšej.

Teraz vám položím jednu dôležitú, prechodnú otázku. Je možné, aby sme to urobili? Je možné, aby to prirodzený človek dokázal? Nie, čo najdôraznejšie, nie. Nielen že je nemožné, aby prirodzený človek priniesol každú myšlienku do zajatia poslušnosti Krista, no je nemožné, aby prirodzený človek priniesol čo i len jednu myšlienku do zajatia poslušnosti Krista. Tvrdím to opäť na základe Písma. Rimanom 8,7 hovorí o prirodzenom človeku a o prirodzenom srdci: „... pretože myseľ tela je nepriateľstvom naproti Bohu, lebo sa nepodriadiuje zákonu Božiemu, lebo sa ani nemôže podriaďiť.“

Paol nám tu vlastne hovorí, že telesná, prirodzená myseľ je totálne neschopná, riadiť sa duchom zákona. Jednoducho to nedokáže. No dávajte pozor! Dostatočná sebecká motivácia môže spôsobiť to, že budete ovládať vaše správanie podľa litery zákona. Nebudete ho však ovládať duchom zákona. Práve v tom spočíva pozoruhodná schopnosť oklamať nás, že sa budeme považovať za niekoho, kým v skutočnosti nie sme. Vidíte, „*najľstivejšie od všetkého je srdce a je neduživé na smrť.*“ (Jer 17,9) Je naozaj desivo schopné maskovať svoju hriechnosť obielením a správaním, ktoré je v zhode s literou zákona. To je jeden z dôvodov, prečo nikdy nie je bezpečné ani múdre, aby sme hodnotili legitimitu, rýdzoť našej kresťanskej skúsenosti analýzou nášho správania. Nikdy to nie je bezpečné...

Znamená doby, 23.máj 1895: „Telesná [alebo prirodzená*] myseľ je nepriateľstvom voči Bohu; nepodriaďuje sa zákonu Božiemu, lebo sa ani nemôže podriadiť.“

Pozrel som sa na slovo prirodzená, aby som lepšie pochopil, prečo ho inšpirácia dáva do ztvorky a používa ho pre lepšie porozumenie. „*Prirodzená: sa vzťahuje na niečo prírodné alebo konštitučné; nám vlastné; vrodené; existujúca od prírody, nie získaná, ale vrodená.“

Máme zdedenú, nám vlastnú, vrodenu nenávisť k Bohu a absolútnu, nenapraviteľnú rebeliu voči Jeho zákonu. Toto je naša vrodená prirodzenosť, priatelia. V tomto stave sa prirodzene rodíme. Vždy tu musím doložiť: Bohu buď chvála za to, že sa môžeme narodiť znovu! Avšak srdce, ktoré získame ako prirodzené dedičstvo, je tyranizované duchom, zákonom, resp. princípom sebeckva. Preto nie je schopné podriaďovať sa duchu zákona lásky. Telesný človek nenávidí Boha a spravodlivosť, no miluje satana a hriech.

Mohli by ste namietat: „No tak, myslím si že si zašiel trochu príďaleko. Poznám ľudí, ktorí si nenárokujú, že sú kresťania a nikdy by nepovedali, že nenávidia Boha.“

Ak by ste pred vyše 2000 rokmi prišli za zákonníkmi a farizejmi, a spýtali sa ich, čo si myslia o Mesiášovi, ktorý má čoskoro prísť, čo by povedali? „Ó, tak veľmi po tom túžime. To je to, na čo sa tešíme. Už sa nevieme dočkať, kedy príde.“ Ak by ste im boli povedali, že nenávidia Mesiáša, jednoducho by vám povedali: „Vy nie ste normálni!“ Na mieste by vás ukameňovali. „My Mesiáša milujeme!“ No keď naozaj prišiel, zavraždili Ho. Nastal tu obrovský sebaklam. Telesné srdce si vymyslí telesného Boha, a potom takého Boha miluje. Presne toto urobili tí pradávni zákonníci a farizeji. Predstavovali si telesného Mesiáša, ktorý mal naplniť všetky ich sebecké záujmy. Mal ich nadradiť nad každého na zemi, zlomiť otroctvo rímskej nadvlády a spôsobiť, aby boli rešpektovaní a celým svetom obdivovaní. Toto je Mesiáš, akého milovali. No keď prišiel ten reálny, zavraždili ho. A milí priatelia, desí ma, že mnohí z nás robia presne tú istú vec. Vynašli sme telesného spasiteľa, a ako taký, je veľmi prítiažlivý pre telesnú myseľ. On vás robí zdravými, prosperujúcimi. Splnía všetky vaše potreby, chráni vás. Robí vás šťastnými. Samozrejme, nikdy po vás nežiada, aby ste zapreli sami seba. Je to ten boh, ktorého mnohí v kresťanstve milujú. Z toho dôvodu môže satan tak úspešne stelesňovať Ježiša Krista. Ľudia hľadajú taký druh mesiáša. Nenechajte sa v tomto zmiašť. Prirodzený človek môže Boha jedine nenávidieť.

Ale dodajme si odvalu: Môžeme predsa zakúsiť nadprirodzenú zmenu, ktorá nám umožní milovať Boha, celým svojim srdcom, dušou, myslou a silou. To je ten pravý, reálny Boh. Toto nám umožní získať nové srdce. No predtým než ho vôbec dostaneme, musíme oň poprosiť. Boh nám nemôže dať nič bez toho, aby sme o to prosili... Nie bez porušenia našej slobodnej vôle. Kvôli tomu celá ekonomika nebies pracuje na jednoduchom princípe: „Proste a bude vám dané...“ (Mat 7,7) Je toho tak veľa čo vám Boh chce dať, ale On vám to nemôže nanútiť. A hoci si to ničím nemôžete zaslúžiť, môžete o to prosiť. No je tu problém.

Nebudeme o to prosiť, až kým si neuvedomíme, že to vážne potrebujeme. A čo nám pomôže uvedomiť si svoju potrebu nového srdca? Duchovne rozlíšiteľný Boží zákon. Je veľmi dôležité toto pochopiť. Zaryme preto hlbšie. Toto telesné srdce, ktoré nenávidí Boha, nie je schopné podriaďiť sa duchu zákona. No je až neuveriteľne schopné podriaďiť svoje správanie litere zákona.

Review and Herald, 11. apríl 1893: „Je mimo sily človeka páčiť sa Bohu nehladiac na Krista. Môžeme robiť rozhodnutia a sľubovať, no telesné srdce premôže všetky naše dobré úmysly. Môžeme kontrolovať naše vonkajšie správanie, no nemôžeme zmeniť svoje srdce.“

Steps to Christ, str. 18: „*My sami nemôžeme uniknúť priepasti hriechu, do ktorej sme upadli. Naše srdcia sú zlé a my ich nemôžeme zmeniť. Kto môže vydať čisté z nečistého? Nikto! ...pretože myseľ tela je nepriateľstvom naproti Bohu, lebo sa nepodriadať zákonu Božiemu, lebo sa ani nemôže podriať.*“ (Jób 14,4 a Rim 8,7) *Výchova, vzdelanie, vôľové vypätie a ľudské úsilie majú svoj význam, ale tu sú bezmocné.*“ Čo však môžu robiť? „*Navonok môžu podnieť bezchybné správanie, no srdce zmeniť nemôžu; prameň života neočistia. Skôr než sa človek obráti od hriechu k svätosti, musí zasiahnuť určitá moc zvonku, nový život zhora. Tou mocou je Kristus. Len Jeho milosť môže oživiť umŕtvené duchovné schopnosti a pritiahnúť ich k Bohu, k svätosti.*“ Priatelia, tá sila bude naša, ak dostaneme nové srdce. Celým srdcom po nej túžim! Túžite po nej aj vy? Zúfalo potrebujeme nové srdce. No nedostaneme ho, iba ak on budeme prosiť. A nebudeme on prosiť, pokiaľ si neuvedomíme, že ho potrebujeme. Tí, ktorí majú dostatočnú sebeckú motiváciu, a správajú sa pozoruhodne dobre, obzvlášť v porovnaní s inými, sú veľmi náchylní klamať sa, pokiaľ ide o našu zúfalú potrebu. Často je to tak, že čím viac svetla niekto má, tým je náchylnejší myslieť si, že je niečím, čím nie je.

Saul z Tarzu, bol podľa spravodlivosti v zákone bezúhonný, (Filip 3,6) pretože mal naozaj široké vedomosti. Jeho život bol v úplnej zhode s týmto chápaním, a preto si o sebe myslel, že je spravodlivý. Priznajme si, že máme sklon robiť to isté.

Príslovia 16,2: „*Všetky cesty človeka sú čistými v jeho očiach, ale ten, kto spytuje duchov, je Hospodín.*“ Prečo sú cesty človeka čisté v jeho očiach? Jednoducho preto, lebo vyhodnocuje svoje správanie na základe litery zákona. „*Cesty,*“ symbolizujú správanie. A pretože jeho správanie je v zhode s literou zákona, myslí si, že je bohatý, zbohatol a nepotrebuje nikoho... (Zj 3,17)

„*...ale ten, kto spytuje duchov, je Hospodín.*“ Čo znamená spytovať duchov? Nuž, ide tu o motiváciu, pohnútky za správaním. A milí priatelia, my tiež potrebujeme skúmať a testovať pohnútky. „*Sami seba skúmajte, či ste vo viere, seba skúšajte.*“ (2 Kor 13,5) V skutočnosti je to veľmi nevyhnutné a potrebné robiť, a síce vo svetle faktu, že žijeme v čase naplnenia predobrazného Dňa Zmierenia.

Čo robili deti Izraela počas Dňa zmierenia? Postili sa a modlili a skúmali svoje srdcia, aby videli, či je to z ich dušami v poriadku. Nemyslíte si, že v čase naplnenia predobrazného Dňa zmierenia by bolo vhodné robiť to isté? Napriek tomu, ako málo sa z toho deje. Je jedna modlitba, ktorú by som vám chcel odporučiť na toto skúmanie duše a dôrazne vás chcem vyzvať, aby ste sa do toho zapojili.

Žalm 139,23-24: „*Preskúmaj ma, silný Bože, a poznaj moje srdce! Skús ma a poznaj moje myšlienky a vidz, či je vo mne nejaká zlá cesta, a veď ma cestou večnosti.*“ Dávid úpenlivo prosí Boha, aby mu pomohol pozrieť sa za hranice správania. Pozrieť sa na predchádzajúci vonkajší životný štýl a ohodnotiť pohnútky, myšlienky a túžby za tým všetkým. Milí spoluobčania Laodicey, aj my sa potrebujeme modliť takú modlitbu. Uvedomte si, že duchovné veci sa posudzujú iba duchovne a na zváženie ducha sa vyžaduje duchovné rozlíšenie. Preto proste, aby vám Boh pomazal oči kolýriom. (Zj 3,18) Pokiaľ nebudete mať duchovné rozlíšenie, mohli by ste žiť v sebaklame, že ak je vaše správanie dobré, tým pádom ste spravodliví. Zvážte však ducha za tým. Aká je vaša motivácia? A pri tomto seba-skúmaní, proste Ducha Svätého aby oživil a usmernil vaše svedomie.

Príslovia 20,27: „*Dych človeka je sviecou Hospodinovou, ktorá spytuje všetky vnútornosti jeho života.*“ Čo je to dych života? Je to najvyššia schopnosť mysle človeka, ktorou je obzvlášť jeho

svedomie, hlas, pomocou ktorého mu môže Boh oznamovať svoju vôľu. A tento dych človeka je sviecou, alebo baterkou, s ktorou budeme môcť nazrieť dovnútra, a objaviť čokoľvek, čo má byť objavené. No priatelia, túto baterku musíme dať Ježišovi, aby do nej mohol vložiť batérie Ducha Svätého. Musí to byť riadené Slovom, aby sa odkrylo v nás to, čo má byť odkryté. Ináč nebude baterka ľudského svedomia fungovať. Takže dajte baterku Ježišovi. Nechajte Ho oživiť ju Duchom Svätým a riadiť ju Jeho Slovom. To vám pomôže objaviť čokoľvek, čo má byť objavené vo vnútorných zákutiach vašej mysle a srdca. Naučte sa v tomto sebakúmaní používať Božie Slovo, no používajte ho duchovne.

Židom 4,12: *„Lebo slovo Božie je živé a účinné a ostrejšie nad každý meč dvojsečný, a prenikajúce až do rozdelenia duše a ducha, klbov a špikov a spôsobilé posúdiť myšlienky a mysle srdca.“* Keď je Slovo duchovne rozlíšiteľné, je to meč ostrý ako britva, ktorý si jasne preréže svoju cestu dole až k samotnému jadrú vášho bytia, do ríše vašich myšlienok, a dokonca do úmyslov srdca, ktoré sú vašou motiváciou. Ak ale Slovo nie je duchovne rozlíšiteľné, je to len nôž na maslo, ktorý spôsobí, že budete so sebou spokojní. Zaisťte si tú ostrú čepeľ. A až potom budete ochotný podstúpiť operáciu srdca. Majster Lekár je naozaj kvalifikovaný. Nespôsobí vám žiadnu zbytočnú bolesť. Ale upozorňujem vás, že bude odkrývať to, čo je potrebné odkryť. Keď to objavíte, nepohoršujte sa, nevzdávajte to. Utečte ku krížu, prijmite Jeho odpustenie, a s Jeho milosťou to prekonáte. Priatelia, prosím urobte to, kým je čas. Neodkladajte to! Preskúmajte svoje srdca.

Review and Herald, 10. november 1910, č.14: *„Žiarlivo si stráž svoj čas na modlitbu a sebakúmanie. Každý deň si oddel' určitý čas na štúdium Písíem a na spoločenstvo s Bohom. Takto obdržíš duchovnú silu a budeš rásť v milosti a oblube u Boha. Jedine On môže správne riadiť naše myšlienky. Jedine On nám môže dať vznesené ciele a formovať naše charaktery na Božiu podobu. Pokiaľ sa k Nemu budeme približovať v úprimnej modlitbe, On naplní naše srdcia vysokými a svätými zámermi a hlbokou vážnou túžbou po čistote a jasnosti mysle.“*

STVOR MI ČISTÉ SRDCE

(Ž 51,12)

Skúmanie duše, je pre nás dôležité a absolútne nevyhnutné. Aby sme sa osobne mohli zapojiť do toho skutočného Dňa zmierenia, je od nás vyžadované, aby naše svedomie posilňoval a usmerňoval Duch Svätý a Božie Slovo. Musíme duchovne posudzovať a skúmať sami seba nie podľa svojej vlastnej normy, ale podľa normy Božieho Slova.

Sme veľmi náchylní, keď ide o sebakúmanie, porovnávať sa sami so sebou. (2 Kor 10,12) V tom je náš problém. Kedykoľvek, keď trochu zneistíme ohľadne pravosti našej skúsenosti, hneď sa pýtame sami seba: „No, ako sa mi darí? V porovnaní s ním mi to ide celkom dobre. A čo sa týka tamtej a tamtoho, som o riadny kus pred nimi.“ Je naozaj ľahké nájsť niekoho, kto si nepočína tak dobre ako vy, však? Presne kvôli tomuto sú legalisti takí kritickí a náchylní k vyhľadávaniu chýb. Tých druhých musia zbúrať, aby vystavali samých seba. Tento legalistický, samospravodlivý duch, je zodpovedný za toľké rozdelenia a spory v našich vlastných rodinách a v našich zborových rodinách! Keby sme radšej všetci utekali ku krížu a uvedomili si, že všetci sme rovnako dlžníkmi milosti, pochopili by sme, že sme presne na jednej úrovni. Na úpäť kríža niet žiadnych falošných komplexov nadradenosti, či menejcennosti. Všetci sme zúfalo závislí od milosti. A práve tak, ako sme ju od Krista prijali, ju budeme šíriť ostatným. Budeme trpezliví a milosrdní. Boh nám pomáha, aby sme takí boli...

Tiež si ale uvedomte, že Písmo odsudzuje takéto porovnávanie sa so sebou samými ako bláznovstvo. Tá jediná pravá norma je nielen Božie Slovo, ale najmä Slovo, ktoré sa stalo telom, teda Ježiš Kristus. A ak nám má Slovo pomôcť pri tomto sebakúmaní, musí sa posudzovať duchovne. Jedine tak je mečom ostrým sťa britva, ktorý môže operovať srdce a siahnuť až na pohnútky, túžby, myšlienky a pocity v súkromí mysle. Božie Slovo najlepšie duchovne pochopíte tak, že sa budete pozeráť, ako bolo prežívané živým Slovom, ktoré sa stalo telom – Ježišom Kristom.

Tu nám do hry vstupuje Pavol. Študoval Saul z Tarzu Božie Slovo? Samozrejme, bola to jeho profesia. Vedel ho odpredu dozadu aj odzadu dopredu. Posudzoval ho však pri štúdiu duchovne? To určite nie. Myslel si totiž o sebe: „...podľa spravodlivosti, spravodlivosti v zákone som bol bezúhonný.“ (Filip 3,6) Inými slovami, som bohatý a zbohatol som a nepotrebujem ničoho... (Zj 3,17) Čo teda pomohlo Saulovi prísť k poznaniu duchovnej povahy Slova? Bolo to osobné stretnutie so Slovom, ktoré sa stalo telom, na ceste do Damašku. Keď sa Saul v to ráno v Jeruzaleme zobudil, obliekol si pôsobivé farizejské rúcho a s plným oprávnením od svojich kamarátov v Sanhedrine, sa so svojou strážou ostenatívnne vydal na cestu do Damašku, aby sa vysporiadal

s kresťanmi. Bol to dokonalý laodicejčan, až pokým sa nestretol s Ježišom. To stretnutie bolo také dramatické, že mu úplne, radikálne zmenilo život. Letmo zazrel odblesk Božej slávy. Odblesk Božej slávy, (Žid 1,3) úplné zjavenie Božieho charakteru, zosobnenie Božieho zákona – to Slovo, ktoré sa stalo telom. (Ján 1,14) To zjavenie bolo také žiarivé, až mu oslepilo telesné oči. Na druhej strane, tie duchovné sa mu po prvýkrát otvorili. A v tom plnom svetle mohol náhle uvidieť, ako to bolo v skutočnosti s jeho vlastnou dušou. Ten muž z Jeruzalema, ktorý bol bohatý, zbohatol a nepotreboval nič, muž, ktorý bol pri odchode z Jeruzalema podľa skutkov zákona bezúhonný, sa naspäť dotackal ako najväčší hriešnik. (1 Tim 1,15)

Bratia a sestry, zúfalo potrebujeme také stretnutie. Zúfalo potrebujeme stretnúť Ježiša na našej ceste, a čím skôr, tým lepšie. Bože, pomôž nám uvidieť v oslňujúcom jasnom svetle, ktoré prúdi z Ježiša, to, čo v sebe potrebujeme odhaliť.

Review and Herald, 23. marca 1911: „*Pavlovo obrátenie sa vyznačovalo úprimným pokáním, dôkladným vyznaním a naliehavou túžbou po odpustení hriechov. Saul bol pred svojím obrátením pyšný a sebedovomý, teraz sa skláňal s ľútosťou a zahanbený. Protivil sa sám sebe... Vo svetle zjavenia, ktoré k nemu prišlo, začal sám seba vnímať ako najväčšieho hriešnika.*“ Keď prežijeme také stretnutie, prežijeme aj takú skúsenosť.

Review and Herald, 16. október 1888: „*Teda, keď je Božiemu služobníkovi povolené zazrieť Božiu slávu v nebi, ako je odhalená ľudstvu, a nepatrne si uvedomí čistotu Svätého Izraelovho, prekvapivo vyzná, že v duši je nečistý, skôr než by sa chvástal svojou svätosťou.*“

Všimnime si aj iný rozmer v Saulovej skúsenosti a poučme sa z neho. Čo ďalšie Boh použil, aby mu pomohol vyjsť z jeho samspravodlivého sebaklamu? Duchovne posudzovaný zákon. Práve tak ako sa Slovo najlepšie duchovne posudzuje v zosobnenom Slove, aj zákon sa najlepšie duchovne posudzuje vo svojom zosobnení, čiže v Ježišovi Kristovi. Keď Saul letmo zazrel Ježiša, zosobnenie zákona, to, čo celé bezpočetné a dlhé roky študoval, Slovo náhle zduchovnelo a po prvýkrát mu umožnilo odhaliť koreň problému hriechu. Saul si veľmi dobre uvedomoval problém ovocia hriechu. Hovoríme tu o hriešnom správaní. No hoci si Pavol bol vedomý problému ovocia hriechu, absolútne prehliadal koreň problému hriechu. A tým koreňom je sebecké srdce skryté za správaním.

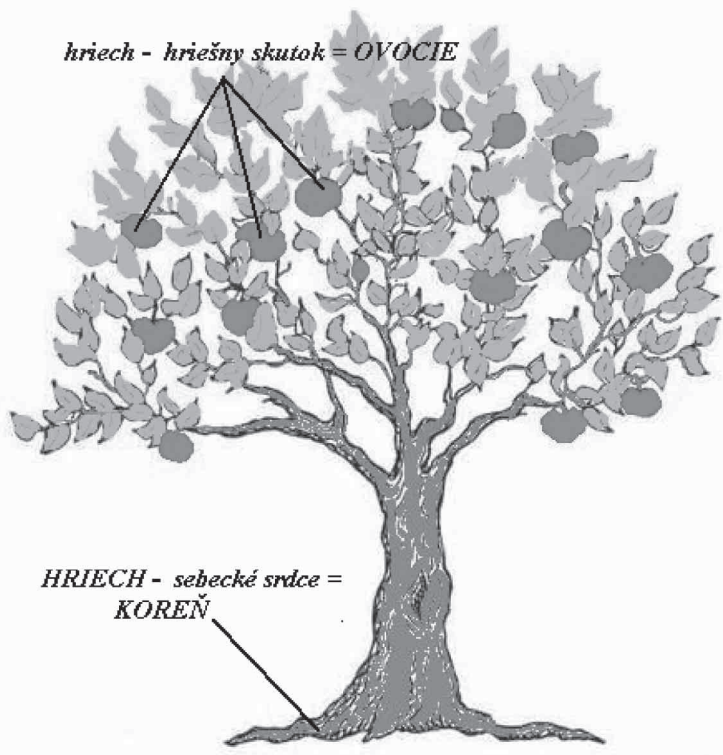
Čo napokon pomohlo Saulovi rozpoznať koreň hriechu? Bol to zákon. Pozrime sa na jeho vlastné svedectvo v Rimanom 7,7: „*Čo teda povieme? Že je zákon hriechom? To nech sa nestane! Ale hriechu som nepoznal, iba skrze zákon. Lebo ani o žiadosti by som nebol vedel, keby nehovoril zákon: „Nepožiadaš!“ Aký rozmer problému hriechu však objavuje Saul, prostredníctvom tohto desiateho prikázania? Nebolo to ovocie, nebol to hriešny skutok. Vedel, čo tvorí taký hriešny skutok; bola to jeho profesia. Vedel podrobne popísať každé hriešne správanie, najmä keď išlo o svätenie soboty. V určovaní hriešneho skutku bol skutočne dobrý. Aký rozmer problému hriechu teda objavuje prostredníctvom zákona? Objavil hriech prirodzenosti, ten podstatný koreň – sebecké srdce. Pomáha mu to odhaliť práve desiate prikázanie: „Nepožiadaš.“ (2 Moj 20,17)*

Prečo mu to odhalilo práve desiate prikázanie? Je na čísle desať niečo jedinečné? Premýšľali ste už o tom? Prosím, v Písme si len tak nelistujte. Zastavte sa a dávajte sami sebe zmysluplné otázky. Prečo ti Pavol práve desiate prikázanie pomohlo odhaliť tento rozmer problému hriechu? Je na desiatom prikázanií niečo jedinečné? Ó, určite je. Ako jediné zo všetkých desiatich, sa zaoberá výlučne tým, čo sa odohráva v mysli. Pri všetkých ostatných z Desiatich prikázanií, môžete niečo robiť na úrovni správania, aby ste presvedčili sami seba, že splňate ich požiadavky. Tieto prikázania majú aplikáciu v správaní.

„Nebudeš mať iných bohov predou mnou.“ (2 Moj 20,3) V poriadku, všetkých ich odtiaľto vyhádžte; nebudem to robiť. „Nebudeš sa im klaňať ani im slúžiť.“ „Neučiniš si rytiny.“ Neurobím to! „Nevezmeš meno Hospodina...“ (2 Moj 20,7) Zahryznem si do jazyka, neurobím to. „Pamätaj na deň soboty.“ (2 Moj 20,8-11) Spoloční sa, budem v zbere. Dokonca prídem aj na sobotnú školu. To sú dobré body na viac. Tá istá lavica, tá istá košela, tá istá kravata – sobotu naozaj svätím. „Cti otca svojho i matku svoju.“ (2 Moj 20,12) Hej, vyberiem im ten najlepší domov dôchodcov v meste. „Nezabiješ.“ (2 Moj 20,13) Nikomu nevezmem život. „Nepokradneš.“ (2 Moj 20,15) Nie, neberiem, čo mi nepatrí. „Nepovieš falošného svedectva.“ (2 Moj 20,16) Ja veru neklamem. „Nezosmilniš.“ (2 Moj 20,14) Na to by som ani nepomyslel, svojej žene som verný. Nič z týchto vecí nerobím, takže som spravodlivý. „**Nepožiadaj.**“ Pozrime sa, čo urobíte, aby ste nepožiadali? Môžete robiť niečo na úrovni správania, aby ste presvedčili sami seba, že splňate desiate prikázanie? Nie nemôžete. Prečo? Lebo žiadostivosť sa odohráva v mysli. Už chápete, prečo mu práve desiate prikázanie pomohlo objaviť koreň problému hriechu? Je naozaj jedinečné.

Patriarchs and Prophets, str. 309: „Desiate prikázanie siaha na samotný koreň všetkých hriechov, lebo zakazuje sebecké žiadosti ako prameň hriechových skutkov.“

Tu máte rozdiel medzi koreňom a ovocím. Hriechy skutok, hriechy: „hriech,“ s malými písmenami. Koreňom je sebecké srdce, sebecké túžby: „**HRIECH,**“ s veľkými písmenami.

V gréčtine i hebrejčine existovali všelijaké slová, ktorými definovali problém hriechu. No my si musíme pomôcť s veľkými a malými písmenami: „HRIECH a hriechy.“ Veľký „HRIECH“ je koreň. To je naše sebecké srdce. Malé „hriechy“ sú ovocím.

Priatelia, je naozaj nevyhnutné, aby sme si uvedomili, čo je koreň problému hriechu, až potom môžeme prežiť skutočné obrátenie. Prečo?

Dovoľte mi to povedať takto: Nevyhnutne budeme hľadať také riešenie hriechu, ktoré bude priamo úmerné nášmu chápaniu problému hriechu. Ak si myslím, že s hriechom mám len malý problém, budem hľadať len malé riešenie. Ak si myslím, že môj problém s hriechom je iba v mojich „hriechoch,“ zlych veciach, ktoré som povedal a urobil, budem prosiť len o odpustenie mojich „hriechov.“ Lenže ten problém je o niečom viac, než len o „hriechoch.“

Existuje „Hriech s veľkým H“ – koreň, sebecké srdce! A nebudem Boha prosiť o riešenie koreňa problému, pokiaľ si neuvedomím, že ho mám. Nevyhnutne budeme hľadať také riešenie hriechu, ktoré je priamo úmerné nášmu chápaniu problému hriechu. A práve tu, ako ľud prežívame ťažké časy, lebo aj v tejto milovanej cirkvi sú mnohí, čo chcú definíciu hriechu obmedziť len na vedomé porušenie Božieho zákona, čiže ovocie.

Musím vám ale povedať, že to nie je celý problém. Je tu koreň, sebecké srdce, ktoré dostávame pri narodení. Božia služobnica ho nazýva „**vrodený hriech**.“ (Signs of the Times, 17. december 1885, ods. 14) Zjavne tu hovoríme o niečom viac, než len o vedomej voľbe...

Keď hovoríme o vrozenom hriechu, hovoríme o prirodzenej sebeckosti srdca, o koreni všetkých spáchaných hriechov. Preto je také nevyhnutné, aby sme si uvedomili celý problém hriechu. Inak nikdy neprežijeme úplné obrátenie. Budeme nevyhnutne prosiť len o riešenie toho, čo si myslíme, že potrebujeme. A ak si myslíme, že máme len „hriechy,“ ktoré potrebujeme odpustiť, bude to jediné, o čo budeme žiadať. No ak si uvedomíme, že máme „HRIECH,“ ktorý potrebujeme prekonať, rovnako ako ho mať aj odpustený, budeme hľadať riešenie pre oboje. Dáva vám to zmysel?

Pozrime sa, ako to vyjadruje inšpirácia. Faith and Works, str. 31: „*Najskôr musí byť o hriechu presvedčená duša, až potom hriešnik pocíti túžbu prísť ku Kristovi. Hriech je prestúpením zákona.*“ (1 Ján 3,4) Je to klasická, biblická definícia. Je dobrá, ale buďte opatrní. Ďalej cituje z Rimanom 7,7 verš, na ktorý sme sa už pozreli. „*Ale hriechu som nepoznal, iba skrze zákon.*“ Až keď prikázanie zapôsobilo na Saulovo svedomie, hriech ožil, a on zomrel. Sám seba uvidel ako takého, ktorého Boží zákon odsúdil. **Hriešnik nemôže byť presvedčený o svojej víne, ak nechápe, v čom spočíva hriech.**“ V čom teda spočíva hriech? Nuž, odpoveď je ľahká: „Hriech je prestúpením zákona.“

No tu sa nám vynára ďalšia otázka. Buďte opatrní! Áno, je pravda, že „hriech je prestúpením zákona.“ (1 Ján 3,4) Žiada si to však otázku: Čo je to zákon? Ak je zákon len morálny kódex, ktorý platí pre naše správanie, potom je hriech iba priestupok na úrovni správania. A žiadať teda musíme jedine o odpustenie svojich hriechov, svojich vedomých volieb, keď sme sa vzbúрили proti Božiemu zákonu a urobili zlé veci. No je to všetko o čom je zákon? Je to len morálny kódex, ktorý platí pre moje správanie? Nie. Tak čím je ešte zákon? Je prepisom Božieho charakteru.

Christ's Object Lessons, str. 305: „*Boží zákon je prepisom Božieho charakteru.*“ A čo je to charakter? „...*myšlienky a pocity dohromady*...“ (5T 310.1) Už sme zistili, že zákon má súdnu právomoc nad našimi myšlienkami a pocitmi. Preto môžeme zákon prestupovať na úrovni našich

myšlienok a pocitov, a nielen na úrovni našich slov a činov. Hriech je prestúpením zákona. No keďže je zákon prepisom Božieho charakteru, znamená to, že ho môžete prekročiť aj v súkromí vašej mysle. Ale ani týmto sa zákon ešte nekončí...

Čím je ešte zákon? Prosím, všimnite si aj tento hlbší, ba aj najhlbší rozmer zákona. Steps to Christ, str. 60: „Boží zákon je výrazom skutočnej Božej prirodzenosti...“

Skutočná Božia prirodzenosť je jedným slovom **láska**.

Naša skutočná prirodzenosť je jedným slovom **sebeckto**.

Preto sme od prirodzenosti hriešny. Toto je koreň problému hriechu: je ním naše prirodzene sebecké srdce. A pretože máme sebecké srdcia, máme aj hriešne myšlienky a pocity. A pretože máme hriešne myšlienky a pocity, máme hriešne slová a činy. Lenže tie hriešne slová a činy sú len ovocím celého problému hriechu. Koreň leží pod povrchom a je ním sebecké srdce, sebecké pohnútky, sebecký duch, sebecké túžby... To všetko leží pod povrchom.

Priatelia, zákonu treba dovoliť, aby v srdci urobil to, čo má, a až potom budeme pripravení na prežitie úplného, dokonalého obrátenia. Inými slovami, zákon má byť našim pestúnom, vedúcim nás ku Kristovi, aby sme boli ospravedlnení z viery. (Gal 3,24) Ak nám zákon nie je schopný odhaliť koreň problému hriechu, môžeme si pokojne myslieť, že naše dodržiavanie litery zákona na úrovni správania nás robí spravodlivými. No keď zákon zasvieti svojim lúčom do jadra našej bytosti a dovolí nám pochopiť, že sa nevzťahuje len na to, čo robíme a čo nerobíme, ale najmä na to, prečo to robíme, alebo prečo to nerobíme, teda pohnútky za tým – potom nám náhle pomôže uvedomiť si ten koreň problému. A presne tým napokon zákon Saulovi pomohol. Presne tým môže pomôcť aj nám.

Mimochodom, viete prečo je toľko z polovice obrátených a neobrátených ľudí v tejto milovanej cirkvi a kresťanstve všeobecne? Pretože z našich kazateľníc neznie dost kázni o Božom zákone, tak ako kázal náš Majster Kazateľ. Tým pádom zákonu nie je dovolené byť dostačujúcim učiteľom a pestúnom, aby nám odkrýval hlbiny nášho problému hriechu. A tí, ktorým nebolo nič vysvetlené o hĺbke ich problému s hriechom, tí nepôjdu, lebo ani nemôžu ísť k Spasiteľovi. Nemôžu prijať úplné riešenie problému hriechu, pretože nepoznajú celý problém hriechu. Tým pádom, samozrejme, ani nebudú žiadať úplné riešenie.

Mind, Character and Personality, str. 32: „*Hospodinov zákon je mimoriadne široký. Ježiš jasne vysvetlil svojim učeníkom, že tento svätý Boží zákon sa dá porušiť aj v myšlienkach, pocitoch a túžbach, ako aj slovom a skutkom.... ak sa zákon vníma vo svojej duchovnej sile, vtedy prikázania prídu domov do duše so svojou skutočnou mocou. Hriech sa bude javiť ako nadmieru hriešny... Už nieto samospravodlivosti, samolúbosti, úcty k sebe. Sebaistota je peč. Výsledkom je hlboké presvedčenie o hriechu a odpor k sebe a duša sa vo svojom zúfalom pocite ohrozenia chopí krvi Božieho Baránka, ako svojho jediného lieku.*“ Práve preto sme dostali zákon, aby bol našim pestúnom, ktorý nás vedie ku Kristovi, aby sme boli ospravedlnení z viery.

Manuscript Release, zv. 10, str. 287: „*Boží zákon je v Písme predstavený ako taký, čo má rozsiahle požiadavky. Všetky zásady sú sväte, spravodlivé a dobré. Zaväzujú človeka k poslušnosti voči Bohu, dosahujú na jeho myšlienky a pocity, vedú k presvedčeniu o hriechu u každého, kto si uvedomuje, že ich porušil. Keby sa zákon týkal len vonkajšieho správania, ľudia by nepocitovali vinu kvôli svojim nesprávnym myšlienkam, túžbam a zámerom. Ale zákon vyžaduje, aby samotná duša, ten duchovný činiteľ, bola čistá, myseľ svätá, a aby všetky myšlienky a pocity boli v súlade so zákonom lásky a spravodlivosti. V jeho svetle sa ľudia vidia vinní pred Bohom.*“ Presne toto si

potrebujeme všetci uvedomiť, ak máme byť pripravení na úplné, pravé obrátenie. Potrebujeme uvidieť samých seba ako vinných pred Bohom.

Podľa mojej mienky, práve tu spočíva prvotný problém moderného, populárneho kresťanstva. Zdá sa, že medzi kazateľmi evanjelia je strašná averzia voči tomu, aby povedali niečo, čo by vyvolalo pocity viny. „Nechceme, aby sa ľudia cítili vinní, chceme, aby sa každý cítil ako prijatý.“ Je to smrtiaca imitácia, priatelia. Áno, je pravda, že sme prijatí, ale jedine v Milovanom. A vy a ja nemáme právo nárokovať si na prijatie v Milovanom, ak sme neprišli v úplnom, hlbokom pokání k úpätiu kríža a neprijali odpustenie svojich hriechov a moc na ich prekonanie.

Desire of Ages, str. 308: *„Keď Boh na Sinaji ohlasoval ľuďom svoj zákon, oznamoval im svätosť svojej povahy, aby ako v zrkadle videli svoju hriechnosť. Zákon mal usvedčovať ľudí z hriechu a upozorňovať ich na to, že potrebujú Spasiteľa. To je možné iba vtedy, keď Duch Svätý píše jeho zásady do ľudských sŕdc. Zákon má toto poslanie aj dnes.“* Najmä dnes, milí priatelia. *„Kristov život objasnil zásady zákona.“* Najlepšie rozpoznáte duchovnú povahu zákona, keď sa pozriete, ako ho prežíval Ježiš. Tam skutočne uvidíte sebaobetavú a sebazapierajúcu Božiu lásku. A o tomto je vlastne zákon: o sebaobetavej a sebazapierajúcej láske. *„Kristov život objasnil zásady zákona, a ako sa Duch Svätý dotýka ľudského srdca, tak Kristovo svetlo zjavuje ľuďom, že potrebujú Jeho očisťujúcu krv a spravodlivosť, zákon je aj naďalej naším sprievodcom ku Kristovi, aby sme mohli byť ospravedlnení z viery.* Prosím vás, dovoľte zákonu, aby bol vo vašom živote starostlivým pestúnom. Dovoľte mu byť dobrým učiteľom. (Gal 3,24)

Boh používa ešte niečo iné, aby nás priviedol ku krížu. Zákon nás vedie k uvedomeniu si svojej viny a svojej zúfalej potreby odpustenia. Teda zákon nás vedie. No kým nás zákon vedie, Baránok nás priťahuje. *„A ja, keď budem povýšený od zeme, všetkých potiahnem k sebe.“* (Ján 12,32) Tieto dve spolupracujúce nadprirodzené moci nás, ak sa nebudeme aktívne brániť, privedú k úpätiu kríža. Zákon nás bude viesť a Baránok priťahovať. Uvediem sem výrok, kde sú tieto dve veci nádherne poprepletané.

Review and Herald, 2. september 1890: *„Keď sa pozeráme na kríž a vidíme na ňom trpieť Syna nekonečného Boha, naše srdcia smerujú k pokánaniu. Ježiš dobrovoľne naplnil najväčšie požiadavky zákona, aby mohol ospravedlniť všetkých, čo v Neho veria. Hľadáme na kríž a vidíme v Ježišovi plne uspokojeného a zmiereného Boha. Ježiš je spravodlivosť. Akú plnosť vyjadrujú tieto slová! A keď môžeme jednotlivo povedať: ‚Hospodin je moja spravodlivosť,‘ vtedy sa môžeme skutočne radovať, lebo keď sa na tú zmierujúcu obeť pozeráme vierou, prináša pokoj, útechu a nádej chvejúcej sa duši, obťaženej pocitom viny. Boží zákon je detektorom hriechu a keď hriešnika priťahuje zomierajúci Kristus, vidí nebezpečnú povahu hriechu, kajú sa a uchopí liek Božieho Baránka, ktorý sníma hriech sveta.“* Priatelia, toto je pravé obrátenie.

Zákon vedie a Baránok priťahuje. Zákon odsudzuje a láska nás priťahuje, aby sme prijali milosť a odpustenie ako aj nové srdce.

Pozorne sledujte: Keď prichádzame ku krížu, moc Ducha Svätého nás urobí schopnými nefalšovane smútiť kvôli nášmu hriechu, čo vedie k nefalšovanému pokániu z hriechu. Zámerne tu používam vymedzujúci termín „nefalšovaný.“ Existuje totiž aj falošný smútok nad hriechom a falošné pokánie. 2. Korintanom 7,10: *„Lebo zármutok podľa Boha pôsobí pokánie na spasenie, ktorého zármutku nikdy neolutuje človek; ale zármutok sveta pôsobí smrť.“*

Lutoval Judáš svoj hriech? Činil pokánie? Áno, lenže to nebolo pravé pokánie. Keď hodil tých tridsať strieborných veľkňazovi k nohám a povedal: *„Zhrešil som zradiac nevinnú krv,“*

(Mat 27,4) strašne ľutoval následok hriechu. K čomu viedol ten smútok? „...ale zármutok sveta pôsobí smrť.“ (2 Kor 7,10) Judáš následne vyšiel von a obesil sa. (Mat 27,5) Nefalšovaný smútok nás ťenie ku krížu a tam prijímame dar pokánia.

Skutky 5,31: „*Toho Boh povýšil svojou pravícou na Veľvodcu a Spasiteľa, aby dal Izraelovi pokánie a odpustenie hriechov.*“ Vieme, že odpustenie hriechu je dar milosti. No uvedomte si aj to, že tak isto je to s pokáním. Pokánie je darom práve tak, ako odpustenie. Nedokázate v sebe vyvolať skutočný smútok, pokánie nad hriechom. No môžete prísť ku krížu a mocou Ducha Svätého dostanete oboje ako dar. Kristova láska vo vás vyvolá smútok nad hriechom, lebo na úpätí kríža uvidíte, čo vaše hriechy urobili Ježišovi. Náhle si uvedomíte, aký hrozný je hriech, aké nekonečné utrpenie spôsobil Božiemu Synovi, ktorý so zlomeným srdcom volá: „*Môj Bože, môj Bože, prečo si ma opustil?*“ (Mat 27,46)

A prečo Boh opustil svojho Syna? Lebo „*toho, ktorý nepoznal hriechu, učinil hriechom za nás.*“ (2 Kor 5,21) Zaobchádzal s Ním ako s hriešnikom, aby strašné dôsledky hriechu nedopadli na nás. Keď ideme ku krížu a počujeme Ježiša vraviť: „*Môj Bože, môj Bože, prečo si ma opustil?*“...my taktiež potrebujeme zvolať: „*Môj Bože, môj Bože, prečo si ma prijal?*“ Je to na tej istej báze. Boh Jeho odmietol, lebo moje hriechy pripočítal Jemu. Mňa prijíma, lebo mi pripočítava Jeho spravodlivosť. S nami oboma – s Kristom a hriešnikom – nezaobchádza tak, ako si každý zaslужujeme, ale ako si zaslужuje ten druhý. S Kristom zaobchádzal tak, ako si zaslужíme my, aby s nami mohol zaobchádzať tak, ako si zaslужí On. A keď si uvedomíte, aký smútok a utrpenie váš hriech spôsobuje Božiemu srdcu, mocou Ducha Svätého vás to privedie k nefalšovanému smútku nad hriechom! Ten povedie k pravému pokániu. Je to DAR, priatelia! V tom duchu pravého pokánia a smútku nad hriechom, sa budete dovolávať úplného riešenia hriechu. Inými slovami, budete prosiť nielen o odpustenie svojich hriechov, ale aj o Božie riešenie hriechu.

Môžete to počuť v Dávidových modlitbách. Vzorová modlitba o pravé pokánie a obrátenie je v Žalme 51,11-12. Dávid, vedený zákonom a priťahovaný Baránkom, mal len predobrazného Baránka. My máme už Jeho naplnenie. Takto budený zákonom a priťahovaný Baránkom, kričí z hĺbín svojej duše: „*Skry svoju tvár pred mojimi hriechmi a zahľad všetky moje nepravosti.*“

O aký rozmer problému hriechu tu ide? Ide tu o ovocie. Je dôležité, aby nám bolo odpustené to zlo, čo sme napáchali? Určite áno, ale to nie je všetko, o čo musíme žiadať. Ešte stále je tu ten koreň. Preto tu Dávid okamžite chytá dych a dodáva: „*Stvor mi čisté srdce, ó, Bože, a obnov priameho ducha v mojom vnútri.*“ Tu sa už zaoberá koreňom problému, a uznáva, že má prirodzene sebecké srdce. Ešte predtým v 7. verši hovorí: „*Hľa, v nepravosti som splodený, a v hriechu ma počala moja matka.*“ Je tu teda jasne ukázané, že Dávid si plne uvedomuje vrodenný hriech, a to sebecké srdce, ktoré dostal do dedičstva. Je si vedomý hĺbky problému hriechu a je v pozícii žiadať a prijať úplné riešenie hriechu. Aj my sa musíme modliť tak isto.

Niektorí z vás možno teraz povedia: „No dobre, k tomu ma nemusíš vyzývať. Urobil som to pred mnohými, mnohými rokmi. Vlastne som to urobil niekoľkokrát. *Stvor mi čisté srdce, ó, Bože, a obnov priameho ducha v mojom vnútri.*“ Požiadal som Boha, aby to urobil.“ Pochopíte však priatelia, že Boh počúva vaše srdce viac než vaše ústa. Bez problémov môžete ústami povedať: „*Stvor mi čisté srdce, ó, Bože, a obnov priameho ducha v mojom vnútri,*“ a pritom to nemyslieť vážne. Oklamete tým akurát tak seba, ale Boha nemôžete oklamať v tom, či to myslíte naozaj vážne, alebo nie. Nepokúšam sa spochybniť pravosť vášho obrátenia. Mimochodom, ak ste skutočne obrátení, tak to, čo spolu v tejto knihe rozoberáme, vás len utvrdilo a ubezpečilo

v tom, že vaša skúsenosť je pravá. Ja sa vám len pokúšam pomôcť, ak to potrebujete, aby ste si uvedomili, že vaša skúsenosť možno pravá nebola. Že ste sa možno v skutočnosti neobrátili. Že to možno toľké roky len predstierate. Veru, taká možnosť tu je. Boli by ste ochotní takú možnosť zväziť?

A ak vás Duch Svätý usvedčil, že sa možno potrebujete pokoriť, viem, že je to ťažké. Najmä ak ste ako Nikodém. Úšľachtilý, vznešený, vážený, obdivovaný a poverený vedúcim postavením. A Kristus mu predsa povedal: „Musíš sa narodiť znova, Nikodém.“ (Ján 3,3) Nie si ani len obrátený.

Prosím, nebuďte príliš hrdí! Buďte ochotní prísť ku krížu a volať s Dávidom: „*Stvor mi čisté srdce, ó, Bože, a obnov priameho ducha v mojom vnútri.*“ A ak to myslíte vážne, Ježiš vám splní svoje novozmluvné zasľúbenie. Aké novozmluvné zasľúbenie myslím? Nuž, je naozaj krásne, a je dvojaké. Je dvojaké, lebo aj potreba je dvojaká. Jeho riešenie odpovedá na celý problém. Nájďme ho v Židom 10,16: „*Toto je zmluva, ktorú uzavriem s nimi po tých dňoch, hovorí Pán: Dám svoje zákony na ich srdcia a napíšem ich na ich mysle.*“ Toto je riešenie problému Hriechu, teda sebeckého srdca, ktoré dostávame od prírody. A potom si všimnite, čo dodáva: „... a na ich hriechy a na ich nepravosti viacej nikdy nespomeniem.“ Toto je riešenie ovocia. Máme tu riešenie na koreň aj ovocie, milí priatelia. Chce vám dať úplné riešenie na problém hriechu, lenže nemôže, pokiaľ Ho oň nepožiadate...

Ako brat, ktorý vás miluje vás úpenlivo prosím, aby ste Ho oň požiadali. Keď dostaneme to nové srdce, staneme sa novými stvoreniami. Tá zmena je taká radikálna, že sa nazýva znovuzrozením.

Testimonies, zv. 4, str. 17: „*Pravé obrátenie je radikálna zmena. Celý smer nášho myslenia a sklony srdca by mali byť zmenené a život by sa mal obnoviť.*“ Táto skúsenosť nie je bežná. Je veľmi zriedkavá. Nedomnievajte sa, že ste ju prežili. Chcete tú skúsenosť? Niektorí ste ju možno zažili, ale uznali by ste so mnou, že ak ste ju prežívali včera, pre dnešok už nestačí? Potrebujeme sa nanovo obracať každý deň. Služobnica Pánova nám hovorí, že čím viac pokročíme vo svojej kresťanskej skúsenosti, tým viac sa prehĺbi naše pokánie. (AA 561.2) Pozrite, zákon nás vedie každý deň a Baránok nás priťahuje každý deň. Každý deň máme na kolenách prosiť o odpustenie svojich hriechov a modliť sa: „*Stvor mi čisté srdce, ó, Bože, a obnov priameho ducha v mojom vnútri.*“ Keď sa takto modlíme, Boh to svoje novozmluvné zasľúbenie splní. Dá nám srdce, čo má na sebe napísaný Boží zákon a náš postoj k tomu zákonu sa radikálne zmení.

Signs of the Times, 24. november 1887: „*To telesné srdce, ktoré sa nepodriadiuje Božiemu zákonu, lebo sa ani nemôže, sa stane duchovným a volá s Kristom: Činiť tvoju vôľu, môj Bože, si želám, a tvoj zákon je v mojich vnútornostiach.*“ (Ž 40,9) S novým srdcom sa náhle kresťanská skúsenosť stáva potešením a radosťou. Je v ňom pokoj a šťastie, aké ste predtým nepoznali. Vyjdite z režimu povinnosti a budete sa radovať, kedykoľvek sa bude od vás vyžadovať poslušnosť. Je to neopísateľná radosť. Máte takú skúsenosť? Ak nemáte, prosím, bez meškania bežte ku krížu, hnaní zákonom a priťahovaní Baránkom a dovoľajte sa z hĺbín svojej duše, nielen o odpustenie svojich hriechov, ale aj o nové srdce...

TELO ŽIADA PROTI DUCHU

(Gal 5,17)

Teraz sa zamerajme na poznanie protichodného činiteľa, s ktorým budeme musieť zápasiť, dokonca aj ako znovuzrodení kresťania, ak chceme byť schopní, strážiť si svoje srdce nadovšetko a byť premenení obnovou svojich myslí.

Máme tu jeden protichodný činiteľ. Názov kapitoly vám k tomu môže poskytnúť kľúč: „Telo žiada proti Duchu.“ Po prosbe na úpäti kríža môžeme dostať nové srdce.

Review and Herald, 17. máj 1887: „Keď je Boží zákon napísaný v srdci, prejaví sa to v čistom a svätom živote. Božie prikázania nie sú mŕtve slová. Sú duch a život, prinášajú predstavivosť a dokonca aj myšlienky do podriadenosti Kristovej vôle. (2 Kor 10,5) Srdce na ktorom sú napísané, bude strážené nadovšetko, lebo z neho pochádza život.“ (Prísl 4,23)

Musím tu podčiarknuť priatelia, že dokonca aj nové srdce si vyžaduje plnú ostražitosť. Áno, po prvýkrát máme schopnosť, ovládať svoje myšlienky a pocity, keď dostaneme to nové srdce. No robiť to nie je ani ľahké, ani automatické. Stále si to vyžaduje plnú ostražitosť. Čím je to, že dokonca aj nové srdce si vyžaduje plnú ostražitosť? Z dôvodu zostávajúceho, hoci už nie prevládajúceho protichodného činiteľa, nazývaného „telo.“ Názov tejto kapitoly: „Telo žiada proti Duchu,“ je prevzatý z Galaťanom 5,17.

Pozrime sa na to spoločne. Začnime od 16. verša, kde Pavol hovorí: „Ale hovorím: Chodte Duchom...“ Koho zrejme oslovuje týmto nabádaním? Očividne tých, ktorí sa narodili z Ducha. Nikto nemôže chodiť, ak sa nenarodil. Nemôžete chodiť v Duchu, ak ste sa nenarodili z Ducha. Takže Pavol to adresuje tým, ktorí vykonali tú púť k úpätiu kríža, ako my v predošlej kapitole, vedení zákonom, priťahovaní Baránkom a volali sme úprimne: „Stvor mi čisté srdce, ó, Bože, a obnov priameho ducha v mojom vnútri.“ (Ž 51,12) Teda hovorí k tým, ktorí sa znovu narodili a dostali nové srdce. Jedine oni sú schopní chodiť v Duchu.

Podme na ďalší riadok: „Ale hovorím: Chodte Duchom a nebudete MAŤ žiadosti tela.“ Nedajte sa nacytať. Hovorí tam Pavol toto? Nie, Pavol hovorí: „Chodte Duchom a NEVYKONÁTE žiadosti tela.“ Je v tom rozdiel? Áno, a veľký. Je to jednoduchý fakt, že znovuzrodený kresťan má ešte stále telesné žiadosti. No buď Bohu chvála, znovuzrodený kresťan ich už viacej nemusí spĺňať.

Uvedomte si prosím, že keď sa znovu narodíme, máme potom už dve prirodzenosti. Keď sa prvýkrát narodíme máme len jednu prirodzenosť – je to tá telesná prirodzenosť. „Čo sa narodilo z tela, je telo,“ (Ján 3,6) a je to zároveň jediná prirodzenosť, ktorú máme, kým sa nenarodíme znova. „Čo sa narodilo z Ducha je Duch.“ (Ján 3,6) A aj keď získame duchovnú prirodzenosť,

máme ešte stále tú ľudskú, alebo telesnú prirodzenosť. Ona už viac nemá nás, ale my ešte stále máme ju. Už nám viac nevládne, no buďte si vedomí, že ju stále máme.

Pavol to veľmi jasne vysvetľuje. Majte na pamäti, že tu hovorí o skúsenosti znovuzrodeného kresťana: „*Choďte Duchom a nevykonáte žiadosti tela. Lebo telo žiada proti Duchu a Duch proti telu, lebo to sa jedno druhému protiví; aby ste nerobili toho, čo by ste chceli.*“ (Gal 5,16-17)

Dovoľte mi tu niečo poznamenať. V gréčtine slovo, ktoré je preložené ako „žiada,“ je v prítomnom činnom čase. Inými slovami, Pavol tu doslovne hovorí o kresťanoch: „*Lebo telo (neustále) žiada proti Duchu a Duch (neustále) žiada proti telu.*“ Duch si neustále žiada.

Pochopte tu jednu dôležitú vec. Keď vy a ja používame toto slovo „žiadostivosť,“ obyčajne myslíme na sexuálnu vášň. No pre Gréka a v Gréckom jazyku, hoci sa to používalo ako taká narážka, to malo oveľa všeobecnejší význam, a jednoducho to znamenalo silné túžby a vášne. Pavol hovorí, že „*Duch žiada proti telu.*“ Duch, duchovná prirodzenosť, alebo inak povedané, to nové srdce má silné túžby. Telesná prirodzenosť má tiež silné túžby. A tie sa navzájom jedna druhej protivia.

Čo znamená protivit' sa? Znamená to, že sú úplne opačné. A my sa, ako kresťania, budeme musieť zaoberať týmto protichodným činiteľom. Dostávame nové srdce, ktoré má nové túžby, no máme ešte stále starú prirodzenosť. Tá je ustavične v protiklade s novými túžbami, a preto budeme musieť rozoznať ten protichodný činiteľ, a čo je najdôležitejšie, budeme sa ho musieť naučiť prekonávať. Budeme sa musieť naučiť, ako odmietnuť „žiadosti tela.“ Ešte stále ich máme, no Bohu buď chvála, nemusíme ich už viacej splňať, oddávať sa im, podriaďovať sa im...

A mimochodom, práve odtiaľto pochádza pokušenie. Je to tá nižšia, skazená prirodzenosť, nazývaná telo. Kresťan je, samozrejme, vystavený pokušeniu. Jakub 1,14 nám poukazuje na to, odkiaľ pokušenie pochádza: „*Ale každý je pokušáný od svojej žiadosti, vyvlačovaný a vábený.*“ Od našej žiadosti. Áno, satan sa na tom tiež podieľa. No satan nás pokúša podnecovaním a miešaním tých sebeckých, zvrhých chútok a vášní našej nižšej prirodzenosti... Poďme sa teraz uistiť, či dobre rozumieme, čo to „telo“ vlastne je. „...*telo žiada proti Duchu.*“

Čo je to telo? Je to tá hmota, ktorá lipne k mojim kostiam ako taký biedny kabát? Hovorí doslova o mäse? Nie. Samozrejme, úzko to súvisí s touto hmotou, a je to s ňou dôverne prepojené, ale nie je to totožné s tou hmotou, ktorá prilieha k mojim kostiam. Máme tu inšpirovanú definíciu z knihy, ktorej cena je hodná zlata.

Adventist Home, str. 127: „*Nižšie vášne majú svoje sídlo v tele a pracujú skrze neho.*“ Preto som povedal, že to dôverne s tou hmotou súvisí. „*Slová ‚telo,‘ alebo ‚telesný,‘ alebo ‚telesná žiadostivosť,‘ predstavujú tú našu nižšiu skazenú prirodzenosť; telo,“ tá hmatateľná vec, „telo, samo o sebe nemôže konať proti vôli Božej.“* Takže tá doslovná hmota, priliehajúca k mojim kostiam, nemôže konať proti vôli Božej. Ale „telo,“ ktoré má svoje sídlo v nás a koná skrze telo – cez hormonálny systém, cez nervový systém, má schopnosť pracovať proti vôli Božej. A je to to jediné, čo robí. Je nenapraviteľne proti Božej vôli, lebo je sebecké do špiku kostí! Naša prirodzenosť, nižšia prirodzenosť, ktorú dostaneme ako dedičstvo od našich padlých rodičov, je zvrátená. A podstatou zvrátenosti je sebeckosť. (ST, 25. december 1901 č. 9)

Keď sa ľudská prirodzenosť stala zvrátenou, došlo k morálnemu úpadku, (1MCP 228.1) k zvráteniu všetkých našich schopností. Voláme to zvrhlosť. A všetky tie úžasné božské schopnosti, ktoré sa pred pádom používali na vzdanie slávy Bohu, boli Bohu milé a mali sklon jedine k tomu. Odkedy sa stali zvrátenými, odkedy sa nakazili a morálne narušili sebeckosťou, odvtedy

majú dedičný sklon uspokojovať a byť použité na svoju slávu! Stalo sa to pred 6000 rokmi, v záhrade Eden. Pokúsme sa to spoločne pochopiť. Je to veľmi dôležité.

Človek mal vždy nižšiu prirodzenosť, dokonca aj pred pádom. Človek mal nižšiu, alebo telesnú prirodzenosť. Toto mal spoločne s ríšou zvierat. No človek sa odlišuje od ríše zvierat v tom, že mu Boh dal aj vyššiu prirodzenosť, ktorá ho urobila podobným Bohu, a to spôsobom, ktorý ríša zvierat nemá. A táto vyššia prirodzenosť zahŕňa ľudské vedomie, ľudskú schopnosť odôvodňovať, pamätať si, oceňovať, robiť rozhodnutia na základe porozumenia Božej vôle. Toto sú všetky funkcie vyššej prirodzenosti.

Človek mal s vyššou prirodzenosťou, ovládať svoju nižšiu prirodzenosť a udržiavať ju v súlade s Božou vôľou. A pokiaľ vyššia prirodzenosť človeka zostala podriadená Božej autorite, bol schopný udržiavať perfektnú kontrolu nad svojimi chuťami a vášňami. A používal ich iba zákonným spôsobom, ktorý napomáhal len jeho zdraviu a šťastiu. A podľa Božieho úmyslu mal byť človek vždy takýto. Človek nemal zvrátené chute, alebo vášne a so svojou vyššou prirodzenosťou, podriadenou Bohu, mal dokonalú kontrolu nad svojimi chuťami a vášňami tej nižšej, alebo telesnej prirodzenosti. Pri páde sa ale stalo niečo veľmi zásadné. Satan prichádza k našim prvým rodičom a apeluje na tri kategórie túžob tej nižšej prirodzenosti. Už sme si to predtým spomenuli.

1. Mojžišova 3,6: „*A žena videla, že je strom dobrý na jedenie,*“ to je žiadosť tela (1 Ján 2,16), „*....a že je žiadosťou očíam,*“ tu máme žiadosť očí. „*....a že je to prežiadácnny strom, aby urobil človeka rozumným,*“ teda **pýcha života**.

Keď satan apeloval na tých, čo mali pred-pádovú prirodzenosť, ešte neboli sebeckí a hriešni. Avšak keď uspel v tom, že sa začali oddávať túžbam v tých troch oblastiach, Bohom zakázaným spôsobom, teda jedením zakázaného ovocia, (1Moj 3,17) s tými túžbami sa stali dve veci:

Stali sa zvrhlymi, morálne narušenými, pretože boli nakazené duchom, alebo princípom sebeckva.

Získali prevahu v ľudskej prirodzenosti.

Nižšia prirodzenosť sa stala zvrhlou; teda skazenou prirodzenosťou a zároveň získala prevahu v ľudskej prirodzenosti. A teraz sme, ako Biblia hovorí: „*telesne zmysľajúci.*“ (Rim 8,6) To znamená, že teraz počúvame, alebo poslúchame diktát tela. Sme touto nižšou, skazenou prirodzenosťou týraní. Pretože od pádu, nielen že sa stala zvrhlou, ale získala tiež prevahu. (AH 64.3) Preto sa rodíme do tohto sveta s touto prirodzenosťou. Rodíme sa s telesnou prirodzenosťou, tou sebeckou, dedične a morálne narušenou, zvrátenou prirodzenosťou. Rodíme sa s ňou v prevahu nad svojimi vyššími schopnosťami. A hoci ešte stále máme vyššie schopnosti, ako napríklad svedomie, nie sme schopní sami získať prevahu nad telesnou prirodzenosťou v nás. Nemáme toľko síl. Bez Neho nemôžeme robiť nič. (Ján 15,5)

Môžeme túžiť po tom, aby sme sa stali lepšími a aby sme konali lepšie. Môžeme cítiť vinu, že konáme zle. Ale bez Božej pomoci nie sme schopní dosiahnuť víťazstvo a moc nad našou telesnou prirodzenosťou. Naša **ľudská prirodzenosť** tyranizuje našu **duchovnú prirodzenosť**. Tá vládne, hoci duchovná prirodzenosť ešte stále zostáva, dokonca aj v padlom človeku. Až kým, pravdaže – a musím sem vložiť tento podmieňujúci činiteľ – úmyselným pôžitkárstvom človek úplne nezničí aj posledné zvyšky svojho svedomia. Potom je už len telesný.

Práve toto je mimochodom stav, ktorý ľudstvo dosiahlo pred potopou, keď „*všetko, čokoľvek vytvorili myšlienky jeho srdca, bolo len zlé po všetky dni.*“ (1Moj 6,5) Človek sa znovu rýchlo približuje k tomu stavu. „*Ako bolo vo dňoch Noeho, tak bude i vo dňoch Syna človeka.*“ (Luk 17,26)

No ešte stále je dosť takých, čo majú ostatky duchovnej prirodzenosti. Obraz Boha je „poškodený a takmer zničený.“ Education, str. 15. Ale nie úplne. Hoci zostáva, nie je schopný vládnuť, keď nemá Božiu silu.

Kde potom dostaneme tú Božiu silu? Dostaneme ju, keď pôjdeme k úpätiu kríža a budeme kričať: „Stvor mi čisté srdce, ó, Bože, a obnov priameho ducha v mojom vnútri.“ Keď toto urobíme, Boh zrýchli a nabudí naše, až dosiaľ utláčané duchovné schopnosti. Splnomocní ich, zušľachtí ich, a umožní im získať nadvládu. Až potom sme tými, ktorých Biblia označuje ako duchovne zmyšľajúcich a už nie ako telesne zmyšľajúcich. Už viac nemusíme poslúchať diktát tela. Už sme duchovne zmyšľajúci. Teraz už máme silu všimnúť si, alebo poslúchať diktát Ducha Svätého, skrze svoje svedomie.

Je tu dôležitá otázka priateľa: Keď sa uskutoční táto nadprirodzená zmena, čo sa stane s telesnou prirodzenosťou? Jednoducho sa stratí? Prestane existovať? Už nás nebude viac otravovať? Nie, vôbec nie. Stále zostáva. Už síce nevládne, ale stále zostáva. Už viac nedominuje, ale pre vaše dobro, buďte si vedomí, že ju stále máme. V mojej domácnosti už viac nevládne, vládne Ježiš Kristus. No naďalej zostáva.

A tu je jedna vec, ktorú každý musí pochopiť, že hriešna prirodzenosť, tá telesná prirodzenosť, a Biblia ju nazýva „starý človek,“ (Rim 6,6) nie je ochotná len tak zostať. Chce opäť vládnuť. Chce dominovať. Chce získať kontrolu nad našim životom, a je neustále poháňaná a povzbudzovaná to robiť. Kým? Satanom a všetkým čo je vo svete a zo sveta. Práve sme si tu identifikovali protichodný činiteľ, s ktorým musíme bojovať.

Manuscript Release, zv. 10, str. 288: „*Naše prirodzené sklony, ak nie sú napravidované Božím Duchom Svätým, majú v sebe semena morálnej smrti. Telo so všetkými svojimi nutkaniami, žiada proti Duchu a Duch proti telu.*“ Pozrite, už viac nemáme to, čo mali naši prví rodičia. Naši prví rodičia mali sväté telo. Samozrejme, Boh ich stvoril svätými. Mali chute a vášne, ktoré boli prirodzené v dokonalej harmónii s Božími svätými zákonmi. Mali vyššie schopnosti, ktoré boli plne podriadené Božiemu svätému zákonu a dokonale riadili tieto prirodzené chute a vášne, takže nemali žiadne sklony a boli ustavične riadené a udržiavané v súlade. No odkedy človek zhrešil, všetko sa zmenilo. Jeho nižšia prirodzenosť už nie je svätá. Je zvrhľá, poškrvnená a narušená sebeckom. A hoci tá prirodzenosť už po obrátení ďalej nevládne, tá prirodzenosť ešte stále zostáva, a preto musíme byť stále na stráži.

Peter nás v 1. Petrovej 2,11 nabáda: „*Milovaní, napomínam vás ako pohostínov a pútnikov, aby ste sa zdržali, telesných žiadostí, ktoré bojujú proti duši.*“ Hovorí k znovuzrodeným kresťanom, a vie, že ešte stále majú telesné žiadosti. Lebo telo neustále žiada proti Duchu, dokonca aj u znovuzrodeného kresťana. Je to túžba starého človeka, a jeho spojencov z kráľovstva temnoty, zosadiť Ježiša Krista, bojovať proti našej duchovnej skúsenosti a znova získať nadvládu v našich životoch. Preto musíme byť nepretržite na stráži.

Čo zahŕňa tá telesná žiadostivosť, ktorej sa musíme zdržiavať? Pochopte ten široký význam tohto slova. Inšpirácia nám znova pomôže.

Review and Herald, 28. júl 1891: „*Táto žiadostivosť, sa nesmie chápať len ako výraz pre nemravnosť, ale ako všetky nezákonné túžby, ambície, túžba po moci, túžba po chvále od ľudí.* To zahŕňa všetky túžby sebeckého srdca.“ Hoci pri obrátení dostaneme nové srdce, duchovnú prirodzenosť, ešte stále máme tú starú, telesnú prirodzenosť. Máme sebecké srdce so sebeckými sklonsmi a túžbami. Musíme byť neustále na stráži proti nim. Máme dve srdcia, máme dve priro-

dzenosti. Len jedna môže vládnuť. Tá druhá zostáva. A čo teda musí kresťan neustále strážiť, a proti čomu bojovať?

Testimonies, zv. 5, str. 397: „Musíme viesť ustavičný boj proti sebecktvu a skazenosti ľudského srdca.“ Iný výrok...

Manuscript Release, zv. 21, str. 158: „Boží ľudia nesmú dôverovať svojej nižšej prirodzenosti. Musia bojovať proti telesným túžbam. Zlé srdce nedôvery, nepretržite bojuje s Božími zámermi, vábí dušu preč od Kristovho boku na zakázané chodníčky.“ Takže v kresťanskej skúsenosti prvotným protichodným činiteľom, nepriateľom číslo jeden, s ktorým musíme bojovať, je **naša vlastná sebecká prirodzenosť, naše ja**.

Pozrite, väčšina kresťanov si myslí, že nepriateľom číslo jeden je satan. Áno, satan je strašný nepriateľ, ale pochopte, že nepriateľ, ktorého sa musíme báť najviac je ten, ktorý sídli priamo uprostred tábora. Je to ten starý človek, ktorý stále zostáva a je prirodzene spojený a v dokonalejšej harmónii so satanom a rišu temnoty. On je, mimochodom, najšľstivejší nadovšetko a nezužívny na smrť. (Jer 17,9) Vie sa dobre maskovať a budete si myslieť, že oddávať sa mu nie je nič zlé, ba naopak, že je to správne. Dávajte si pozor; nedôverujte mu.

Páči sa mi, čo k tomu hovorí inšpirácia: „Boží ľudia nesmú dôverovať svojej nižšej prirodzenosti.“ Budte veľmi opatrní ohľadom svojich túžob, ktoré prúdia z vášho vlastného srdca, vášho sebeckého srdca. Nasledovný výrok krásne zahŕňa to, čo sme si práve vysvetlili.

Acts of the Apostles, str. 476 a 477: (V tomto kontexte sa tá skúsenosť vzťahuje na obrátenie. Na pút k úpätiu kríža, kde dostaneme nové srdce.) „Kresťan však práve na základe tejto skúsenosti nemôže nečinne zložiť ruky a uspokojiť sa s tým, čo preňho Kristus vykonal. Kto chce vojsť do duchovného kráľovstva, zistí, že všetky sily a vášne hrišnej prirodzenosti, zaštitené silami riše temnoty...“ Hovorí tu o satanovi a celom jeho vojsku. „...sa proti nemu postavili.“ Aký desivý protichodný činiteľ! Tí čo sú skutočne obrátení zistia, že ten starý človek v spojení s rišou temnoty je v opozícii, sústredený proti nim. „Deň čo deň musí obnovovať svoje posvätenie a dennodenne bojovať, proti zlu.“ Každý deň!

Čo je to zlo, s ktorým musíme špeciálne bojovať? „Staré návyky a vrodené sklony k zlému ho budú chcieť ovládnuť, a preto musí byť veľmi obozretný, ak chce nad nimi v Kristovej moci zvíťaziť.“

Je to desivý protichodný činiteľ, ale chvála Bohu, lebo Ten, ktorý je s nami je väčší než ten, ktorý je proti nám. Bude to však vyžadovať nepretržitý boj v Kristovej sile, získať a udržiavať víťazstvo nad starými zvykmi a dedičnými sklonmi. To je to zlo, s ktorým musíme denne bojovať ako znovuzrodení kresťania. Popracujme na tom...

Staré zvyky a dedičné sklony. Vo svetle faktu, že toto je to, čo znovuzrodený kresťan musí prekonávať, a že toto je to, čo stojí proti nemu každý deň po obrátení, uvedomujete si, že jeden kresťan môže mať oveľa intenzívnejší protichodný činiteľ v porovnaní s iným? Ak sú to staré zvyky a dedičné sklony, pravdou je, že niekto môže mať výrazne mocnejšieho a aktívnejšieho starého človeka, s ktorým musí bojovať, než niekto iní.

Budem to ilustrovať. Zoberme si nejakého Jakuba. Neberte to osobne, ak sa tak voláte. Je to len pre ilustráciu. Jakuba splodili bezbožní, veľmi pôžitkárski rodičia. Podľa zákonov dedičnosti, Jakub dostal hrozné dedičstvo. Má nadmerný sklon k zlu v presne rovnakých oblastiach, ako jeho rodičia. Je to dedičný činiteľ, drahí priatelia.

Vidíme to ilustrované na tzv. „narkomanských deťoch.“ Počuli ste už o tom? Deti, ktoré sa rodia závislé od drog, nie preto, že by im holdovali, ale preto, lebo ich matka tomu holdovala,

a oni to zdedili. A to je len jedna ilustrácia z oblasti telesných závislostí, kde je to viac viditeľné. Existujú oveľa zákernejšie sklony a inklinácie, ktoré sú prenášané zákonom dedičnosti.

Jakub bol podľa zákona dedičnosti veľmi znevýhodnený, už od narodenia. Presnejšie môžeme povedať, od momentu jeho počatia. Obvyčajne tí istí bezbožní rodičia, ktorí tak veľmi znevýhodnili Jakuba cez zákon dedičnosti, ho znevýhodňujú naďalej tým, že neuplatňujú Božiu disciplínu pri jeho výchove. Obvyčajne to tak býva.

Takže úbohý malý Jakub... Mama si nechce odoprieť žiadny čas pre seba, takže kúpi veľký televízor, Jakuba pred neho posadí a nechá ho pozerat čokoľvek. A nepriateľ sa naozaj dobre baví, keď programuje do jeho detskej vnímavej mysle všetky druhy zla. (AH 284.2) Keď Jakub trochu podrastie, ide von a behá po okolí. Má dovolené hrať sa s kýmkoľvek, a tak preberá všetky druhy zlých zvykov od svojich bezbožných spoločníkov. Tieto zdedené sklony sa tak stanú pestovanými sklonmi, a náš Jakub preberá veľa nových, zlých aktivít a návykov z takéhoto životného štýlu. Božia milosť je však dostatočná aj pre záchranu Jakuba. (2 Kor 12,9) No dokážete si uvedomiť, že keď teraz Jakub príde k úpatiu kríža, že bude mať oveľa silnejší protichodný činiteľ, s ktorým musí od toho dňa bojovať, než Ján?

Nuž, pozrime sa, kto je Ján... Jána splodili zbožní rodičia, rodičia, ktorí zvíťazili. Podľa zákona dedičnosti má Ján obrovskú výhodu pokiaľ ide o to, čo zdedil. Nepochopíte ma tu zle. Nehovorím, že ak si „veľmi dobre vyberieme svojich rodičov,“ môžeme sa narodiť bez sklonov, alebo inklinácií k hriechu... Nie priatelia, nikto sa nemôže druhýkrát narodiť. Áno, môžeme mať obrovskú výhodu oveľa menšieho sklonu k zlu, keď nás počnú zbožní rodičia. Ale všetci, a zdôrazňujem, že **všetci** máme sklon k zlu, ktorého sile bez pomoci nevieme odolať.

Education, str. 29: „*Následky jedenia zo stromu poznania dobra a zla sú zrejme zo skúsenosti každého človeka...*“ To zahŕňa aj Jakuba a Jána. „*Už v jeho prirodzenosti je sklon k zlému, sila, ktorej sám nemôže odolať.*“

Dokonca i Ján má sklon, k zlému. Ten sklon k zlému môže byť podstatne viac, alebo menej radikálny. My všetci, ako potomkovia Adama, ktorý jedol zo stromu poznania dobra a zla, budeme mať neodvratne sklon k zlému. Ale čo je to, čo určuje aký zásadný ten sklon je? Čo je to, čo určuje k akému konkrétnemu druhu zla máme sklon? Sú to naši najbližší predkovia. Tu to máte: „*Navštevujem neprávosť otcov na synoch do tretieho i štvrtého pokolenia.*“ (2Moj 20,5) Naši najbližší predkovia určujú konkrétny sklon k zlému, ktorý každý z nás dostal ako dedičstvo. Je dôležité brať to do úvahy?

Testimonies, zv. 4, str. 439: „*Uvedom si, že povahové sklony sa prenášajú z rodičov na deti. Vážne o týchto veciach uvažuj, a potom sa v báňni Božej vyzbroj zbraňami, potrebnými k životnému zápasu s dedičnými sklonmi. Pritom nenapodobňuj nikoho iného, než božský Vzor. Ak chceš dosiahnuť úspech, musíš pracovať vytrvalo a horlivo. Budeš musieť zvíťaziť sám nad sebou, čo bude boj, zo všetkých najťažší. Neospravedlňovaný odpor k vlastným cestám a tvojim špatným návykom ti zaručí cenné a trvalé víťazstvo.*“ Milí priatelia, bude to boj. Bude to boj obzvlášť pre Jakuba...

Vráťme sa teraz k Jánovi. Tí istí zbožní rodičia, ktorí ho zvýhodnili prostredníctvom zákona dedičnosti, ho budú naďalej zvýhodňovať, uplatňovaním Božej disciplíny v jeho výchove. Sveďomito a so zdravým úsudkom, ho budú chrániť pred zlými vplyvmi na jeho mladú, vnímavú myseľ. Neposadia ho pred televízor, ale mu budú rozprávať drahocenné príbehy z Božieho Slova, a o láske Ježiša. Budú ho chrániť pred negatívnym vplyvom zlých spoločníkov. Budú starostlivo sledovať s kým sa priateli, lebo chápu ten silný vplyv, ktorý budú na neho mať jeho

rovesníci. A vo veľmi mladom veku ho privedú k úpätiu kríža, kde zažije skutočné obrátenie. Ján tým pádom nebude mať taký hrozivý protichodný činiteľ, s ktorým bude musieť bojovať, keď príde na staré zvyky a dedičné sklony, ako Jakub.

Prečo sme to takto rozvíjali? Z niekoľkých dôvodov: V prvom rade, prosím pochopte, že potrebujeme vziať tieto veci do úvahy, pretože to ovplyvňuje naše vzájomné vzťahy. Vidíte, je to skutočná výzva pre Jánov, aby boli trpezliví s Jakubmi. Jánovia častokrát nemajú ani predstavu o tom, čím si Jakubovia prechádzajú.

A viete čo je skutočne výzvou? Keď sa niekto na konci Jánovej škály, spojí v manželskom zväzku s niekým z konca Jakubovej škály. Je to ozajstná výzva a naozaj sa to stáva. Boh berie tieto veci do úvahy vo vzťahu k nám...

Ani tu ma prosím, nepochopte zle. Povie Boh Jakubovi: „Vieš čo, ty si v obrovskej nevhode, no poviem ti niečo. Ja budem proste prižmurovať oči. Budem prehliadať to holdovanie. Pôjdeme ďalej a necháme ťa tomu holdovať?!“ Určite nie, priatelia. Boh to takto nerobí. Ale jedna vec je istá: „*Kde sa rozmnožil hriech, tam sa ešte väčšmi rozmnožila milosť.*“ (Rim 5,20) Jakubovia, naberte odvahu! Nezáleží na tom, v akej ste nevhode, z hľadiska svojich zdedených a pestovaných sklonov k zlému. Jeho milosť je dostatočná. Počúvajte toto krásne zaslúbenie...

Desire of Ages, str. 440: „*Anjeli slávy, ktorí stále hľadajú na tvár nebeského Otca, radostne slúžia jeho deťom. Trasuje sa duše, ktoré majú veľa problematických charakterových čŕt, sú osobitným predmetom ich záujmu. Anjeli sú vždy prítomní tam, kde je ich treba najviac, kde ľudia vedú najťažší boj s vlastným ja a zápasia v najťažších podmienkach. Kristovi skutoční spolupracovníci budú práve tu pomáhať.*“

Nuž Jánovia, musíme mať zvláštnu trpezlivosť s Jakubmi. Boh ju má. Či už ste Jakub, alebo Ján, alebo ste niekde v prostriedku... Ilustrovali sme si extrémny. Väčšina z nás je niekde medzi týmito dvomi extrémami. Niektorí z nás môžu byť práve v strede, niektorí z nás môžu mať sklon k Jakubovej strane tejto škály, niektorí zas k Jánovej strane.

No či už ste Jakub, alebo Ján, alebo niekto medzi tým, ako dlho budete musieť bojovať s tým starým človekom, protichodným činiteľom, nazývaným telo? Ako dlho ten boj potrvá? Až do smrti, alebo oslávenia, podľa toho, čo príde skôr.

Uvediem jeden zásadný výrok a trvám na tom, že je pravdivý. Prečo musíme neustále bojovať s tým starým človekom? Lebo ten starý človek sa nikdy neobráti. Práve preto ho nechávate každý deň umierať. (1 Kor 15,31) Musíme ho prekonávať, až do chvíle, keď „*razom, v okamihu,*“ (1 Kor 15,51) bude konečne vyhubený a dostanete sväté telo. Neexistuje nič také ako „*sväté telo*“ skôr, než budeme oslávení. Práve preto musíme ukrižovať telo s jeho vášňami a túžbami každý jeden deň. Ak by sa ten starý človek niekedy obrátil, nemuseli by sme to robiť. Ale on obrátený nebude! Táto dimenzia vašej prirodzenosti je nenapraviteľne proti vôli a zvrchovanosti Boha. Musíme ho prekonávať každý jeden deň svojho života. Všimnite si, ako tento boj pokračuje a prebieha.

Testimonies, zv. 4, str. 439: „*Vyzbroj sa zbraňami, potrebnými k celoživotnému zápasu s dedičnými sklonmi.*“ Ide o celoživotný zápas priatelia...

Testimonies, zv. 2, str. 479: „*Neustály boj proti telesnej mysli, musí byť udržiavaný.*“

Testimonies, zv. 3, str. 537: „*Boh formuje srdce na niečo Jemu čoraz podobnejšie. A napriek tomu, to naše sebecké ja sa neustále dožaduje víťazstva.*“

Nuž, ľudský rozum by povedal: „Ak Boh modeluje moje srdce na niečo čoraz viac Jemu podobné, potom by som mal stále menej a menej vzdorovať, až by som bol nakoniec taký svätý, že by

som už v sebe nemal žiadny odpor voči Nemu.“ Nepovedal by toto ľudský rozum? No hovorím vám, neverte ľudskému rozumu. Áno, Boh formuje vaše srdce, vašu novú prirodzenosť stále viac a viac na Svoj obraz, ale ešte stále máte tú starú prirodzenosť, toho starého človeka, ktorý sa vôbec neobrátí. On vám vždy bude vzdorovať. Práve preto, hoci Boh formuje srdce na niečo čoraz viac Jemu podobné, napriek tomu to naše sebecké ja sa neustále dožaduje víťazstva. Poznáte to z vlastnej skúsenosti, ak ste sa naozaj znova narodili a naozaj bojujete dobrý boj viery.

Tu je iný citát z Acts of the Apostles, str. 565: „*Jeho deti... musia **neustále** bojovať proti svojmu sebeckvu.*“

Review and Herald, 30. máj 1882: „*Denne musíme zápasit s vonkajším zlom a vnútorným hriechom.*“ Čo je to ten vnútorný hriech? Je to ten koreň, HRIECH s veľkými písmenami, tá hriešna, sebecká prirodzenosť. Hoci už nevládne, ešte stále zostáva. No neuspokojí sa s tým, že len zostáva, takže musíme denne bojovať proti vnútornému hriechu, lebo sa neustále pokúša znovu posadiť na trón.

Uvediem jeden citát, ktorý si obzvlášť cením, lebo označuje nielen začiatok boja, ale tiež finále. Vyjadruje teda celý príbeh. Review and Herald, 29. november 1887: „*Od kríža, ku korune...*“ Je to symbolický jazyk. Ešte sa k tomu vrátíme a vysvetlíme si to. „*Od kríža ku korune treba vykonať naliehavú prácu. Je to zápas s vrozeným hriechom; je to zápas proti vonkajšiemu zlu. Život kresťana je boj a pochod. No poďme vpred, lebo sa usilujeme o nesmrteľnú korunu.*“

Aké je teda trvanie boja? Začal pod **krížom**, čo symbolizuje **obrátene**. (AA 246.1) Keď vedení zákonom a prítahovaní Baránkom kričime: „*Stvor mi čisté srdce, ó, Bože, a obnov priameho ducha v mojom vnútri.*“ (Ž 51,12) To je miesto, kde sme sa obrátili; kde sme sa znova narodili. Tam ten boj iba začína. Tak veľa ľudí si myslí, že keď sa už obrátili, ich boj skončil. V žiadnom prípade! Ten duchovný boj o ovládnutie mysle vtedy iba začína! Nemôžete bojovať ten boj, kým nedostanete novú myseľ. A ten boj pokračuje, až **...ku korune**. Čo je koruna? Je to tá koruna nesmrteľnosti, tá koruna neporušiteľnosti. To je to, čo dostaneme „*razom, v okamihu, pri zatrubení poslednej trúby.*“ (1 Kor 15,51) Od kríža ku korune je to zápas s vrozeným hriechom. Čo je to ten „vrozený hriech?“

Historical Sketches, str. 138: „*Sebeckvo je votkané do našej samotnej podstaty. Dostalo sa k nám ako dedičstvo...*“ To je ten „vrozený hriech.“ So sebeckou prirodzenosťou budeme musieť bojovať počas celého kresťanského života. Boh vám v tom žehnaj. Nebojte sa ak to znie zastrašujúco. V boji a víťazstvách dobrého boja viery, (1 Tim 6,12) proti protichodnému činiteľu, nazývanému telo, je požehnanie. V čom spočíva to, že môžeme nie len bojovať a víťaziť, ale byť pritom aj požehnaní? Vydáme sa na ďalšiu cestu...

NECH ČINÍ SPRAVODLIVOSŤ EŠTE

(Zj 22,11)

Chystám sa s vami pustiť do nesmierne spornej témy. Od prirodzenosti sa nerád zaobieram spornými otázkami. Ale ak vidím, ako nás ľudí rozdeľuje sporná otázka, skutočne ma to znepokojuje.

Priatelia, ak máme vydať hlasité volanie (Zj 18,1-4), musíme byť jednotní v tom, čo hlásame. Musíme byť jednotní, a práve pravda nás zjednocuje. Preto sa aj ja, pre Toho, ktorý je Pravda, ktorého milujem z celého môjho srdca a pre Jeho cirkev, ktorú takisto milujem, musím snažiť, mocou Ducha Pravdy, starostlivo pravdu prezentovať, aby sme došli k vzájomnej dohode v tejto spornej otázke a našli jednotu v pravde. To je jediné miesto, kde máme skutočne jednotu...

Veľmi jasne sme objavili a stanovili z Písma a z Ducha prorockého, že kresťanský život je neustály konflikt, neustály boj. V skutočnosti inšpirácia hovorí v Testimonies, zv. 3, str. 253: „*Kresťanský život je neustály boj a pochod. Neexistuje v tomto zápase žiaden oddych.*“

Niektorí z vás by mohli namietat: „Dobre, počkaj chvíľu. To znie dosť kruto. Myslím tým, kde je pokoj? Nemá tu byť pokoj? Nemal by kresťan údajne poznať pokoj? Ako to spojíš s tým, že celý kresťanský život je neustály boj? Ako sa to s tým zhoduje, že zápasu nieto konca? ...a že tento zápas nepozná odpočinok? Kde je pokoj?“

Nuž, v prvom rade si prosím uvedomte, s kým je ten pokoj. Rimanom 5,1: „*Ospravedlnení súc tedy z viery máme pokoj, so sebou...*“ Hovorí tu toto? Nie! „*Ospravedlnení súc tedy z viery máme pokoj blížiti sa k Bohu, skrze svojho Pána Ježiša Krista.*“ Áno, je tu pokoj, ale je to pokoj s Bohom! Ale ak chceme byť v pokoji s Bohom, musíme viesť vojnu sami so sebou.

V skutočnosti, predtým, než budeme oslávení máme len dve možnosti. Môžeme viesť vojnu so sebou a byť v mieri s Bohom, alebo môžeme byť v mieri so sebou a viesť vojnu proti Bohu. To sú jediné možnosti, ktoré máte. Prečo? Pretože to „ja“ o ktorom hovoríme, sa nikdy neobrátí. Je to starý človek, s ktorým musíme zápasiť dennodenne, až kým nebude konečne vyťatý: „*razom, v okamihu, pri zatrubení poslednej trúby.*“ (1 Kor 15,51) Nevieť ako vy, ale ja sa veľmi teším na ten deň, keď sa protichodný faktor zničí, vykorení a „*razom, v okamihu,*“ bude toto „*skazené telo*“ premenené a stane sa „*súpodobným telu Jeho slávy.*“ (Filip 3,21) a už viac nebudem mať toho starého človeka, ktorý ma trápi každý deň.

Trochu vám poodhalím svoju dušu... Boli chvíle, keď boli moje boje také ťažké, že som vykrikol a povedal: „Pane, prosím Ťa, mohol by si ma nechať zaspáť?“ Čo je spánok smrti pre kresťanov? Je to niečo, čoho sa máme obávať? Nie. Niekedy je to veľmi lákavá alternatíva, v porovnaní

s neuveriteľne intenzívnym bojom; a vzápätí vieme, že zaznie zvuk trúby a „*mŕtvi vstanú neporušiteľní!*“ (1 Kor 15,52) Už nebudeme mať ten protichodný činiteľ; a môžeme „zložiť náš meč a štít a vojnu viac neštudovať,“ ako sa spieva v tej pesničke. Z celého srdca túžim po tom dni! Ale zakaždým keď niečo také vyslovím, vždy rýchlo dodám: „*Avšak, nie moja vôľa, ale tvoja nech sa stane;*“ (Luk 22,42) a ak chceš, aby som žil až dokiaľ príde Ježiš, potom s Tebou počítam, že mi dáš silu bojovať a vyhrať v tomto neuveriteľnom boji, proti môjmu starému človeku.“ Veľmi túžim po tom čase, keď už bude ten boj za nami. Ale neskončí sa, až do oslávenia, alebo smrti, podľa toho, čo príde skôr. No napriek tomu, že musíme neustále bojovať so starým človekom, môžeme poznať radosť z pokoja s Bohom.

Písmo vlastne odkazuje na tento pokoj, ako na pokoj, ktorý „*prevyšuje každý rozum.*“ Filipanom 4,7: „*A pokoj Boží, ktorý prevyšuje každý rozum, bude strážiť vaše srdcia a vaše mysle v Kristu Ježišovi.*“ Páči sa mi to vyjadrenie: „...*strážiť vaše srdcia a mysle.*“ Opäť tu máme srdce a myseľ. Hovoríme o myšlienkach a pocitoch, a tým pádom hovoríme vlastne o charaktere! (5T, str. 310)

Signs of the Times, 17. marec 1887: „*Je to naša prednosť, mať každý deň pokojnú, blízku, radostnú prechádzku s Ježišom. Nemusíme byť zdesení, keď naša cesta vedie cez konflikty a utrpenie. Môžeme mať pokoj, ktorý prevyšuje každý rozum, ale bude nás to stáť boje so silami temnoty, kruto zápasit proti sebestvnu a vrozenému hriechu.*“ Áno, je tu pokoj, ale ak budete mať pokoj s Bohom, musíte viesť vojnu so sebou.

Je tu ale sporná otázka, ktorej sa potrebujeme venovať. Čo je tou spornou otázkou? Nuž, má to čo do činenia s celou problematikou, týkajúcou sa stavu, ktorý Boží ľud musí dosiahnuť, ak majú byť schopní obstáť bez Prostredníka, po ukončení doby milosti.

Verím, že doba milosti sa uzatvorí tesne pred Jákobovým súžením (Jer 30,7) a siedmimi poslednými ranami. (Zj 15,1) Medzi ukončením doby milosti a oslávením, (ktoré nastane „*razom, v okamihu,*“ keď Ježiš príde) je veľmi významný časový úsek. Pri ukončení doby milosti, Ježiš prestane vykonávať svoju veľkňazskú službu. (PH098 13.2) Jeho sprostredkovateľská úloha sa skončí. Odloží svoje veľkňazské rúcho, oblečie si svoje kráľovské rúcho, (DS, 14. marec 1846, ods. 2) a začne sa pripravovať na svoj skorý príchod.

A chvála Bohu, bude to urýchlené v spravodlivosti. (Rim 9,28)

Teraz je tu však otázka: Do akého stavu musí skrze milosť Jeho ľud dospieť, ak má byť schopný obstáť bez Prostredníka? Sú takí, ktorí argumentujú, že musia byť úplne bez akéhokoľvek hriechu. Tu už prechádzame na teologické mínové pole... Budeme pokračovať veľmi opatrne, drziac sa veľmi blízko inšpirácie, ktorá je našou záchrannou sieťou.

Signs of the Times, 17. december 1885: „*Podíme vpred, pretože sa usilujeme o nesmrteľnú korunu. Tým viac sa usilujeme upevňovať svoje povolanie a vyvolenie. (2 Pet 1,10) Lenivý, nerozvážny kresťan si nikdy nezaistí vstup do Božieho kráľovstva. Od kríža ku korune sa má vykonať vážna práca. Je to boj proti vrozenému hriechu a zápas proti vonkajšiemu zlu. Ale nakoniec dosiahneme víťazstvo, ak sa neunavíme v konaní dobra. Nebeské brány budú otvorené každému, kto robí to najlepšie čo môže pre Boha a svojich blížnych.*“

Toto nie je jediný prípad. Je oveľa viac miest, kde nám je povedané, že musíme bojovať s vrozeným hriechom „*od kríža ku korune.*“ Korunu nedostaneme pred, ale po ukončení doby milosti. Koruna je vlastne to, čo dostaneme „*razom, v okamihu, pri zatribení poslednej trúby.*“ (1 Kor 15,51) A doba milosti sa uzavrie, dokonca ešte pred časom Jákobovho súženia. (GC, str. 616) Takže je jasné, že od ukončenia doby milosti po oslávenie, podľa inšpirácie stále „*bojujeme s vro-*

deným hriechom.“ Koruna je korunou nesmrteľnosti. Dostaneme ju „razom, v okamihu, pri zatrúbení poslednej trúby,“ keď príde Ježiš. Takže je jasné, že je tu určitý časový úsek, od ukončenia doby milosti až do oslávenia, kde ešte stále bojujeme s vrozeným hriechom. Začalo to pod krížom, ale pokračuje to ďalej, dokonca aj po ukončení doby milosti, až po oslávenie. Stále bojujeme „s vrozeným hriechom.“

Znamená to, že aj naďalej budeme pokračovať v hrešení, až kým budeme oslávení? Tu prosím pochopte dôležitú vec: Pre lásku Kristovu a v moci Ducha Svätého, sa musíme stať takými šikovnými zápasníkmi, že musíme držať toho starého človeka pod smrteľným zámkom, priklincovaného k zemi, že by sme radšej zomreli, ako vedome prestúpili Boží zákon. Toto znamená byť víťazom. (Zj 1 a 2) Presne toto znamená byť zapečatený a my musíme byť zapečatení pred ukončením doby milosti.

Ak sme aj z Božej milosti dosiahli takúto skúsenosť, sme už v tom okamihu tým pádom bezhriešni? Nie! Prečo? Pretože stále máme „...vrozený hriech.“ Už nevládne, ale ešte stále zostáva. A hoci ho ešte stále máme, on už nemá nás. Podľa inšpirácie máme stále vrozený hriech – až do chvíle oslávenia.

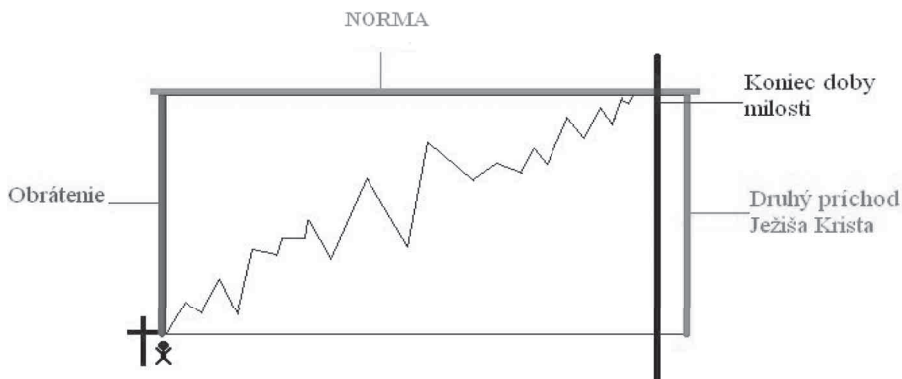
Potom sa tu ale vynára ďalšia otázka: Ako bude potom ten hriech prekrytý, keď Kristus pri ukončení doby milosti opustí svoju úlohu Prostredníka? Ako sa to bude riešiť, keď sa už Kristus viac nebude prihovárať ako náš Veľkňaz? Je mnoho tých, ktorí to vidia ako výzvu, a tak prichádzajú s rôznymi teóriami – a to je veľmi láskavý spôsob, ako ich opísať. Bolo by presnejšie, keby sme ich nazvali rôznymi „bludmi,“ ktoré predstavujú ľudské snahy v riešení tohto problému. Počas histórie našej cirkvi sme prišli s rôznymi teóriami.

Jedna zo skorších, ešte za života Ellen Whiteovej, sa nazývala „hnutie svätého tela.“ Toto hnutie učilo, že musíme, ak máme obstať pri Kristovom príchode bez toho, aby sme prešli tým, čo nazývali „podzemnou železnicou do neba,“ (teda hrobom)... musíme dosiahnuť stav posvätenia, byť úplne oslobodení od hriechu, takže budeme mať sväté telo. Ellen Whiteová sa tejto otázke venovala. (2SM 32.1)

Prečo sú tu tieto druhy úsilií vysvetliť, ako môžeme byť sami dostatočne spravodliví, aby sme obstáli bez Zástupcu po ukončení doby milosti? Poviem vám, prečo.

Bolo to na Biblickej hodine na univerzite. Môj učiteľ Biblie ma učil pravdepodobne to, čo sa sám naučil. V ten deň sa postavil a povedal: „Trieda, vysvetlím vám, ako sme ospravedlnení a ako sme posvätení, a musím vám vysvetliť aj rozdiel, medzi pripočítanou a udelenou spravodlivosťou.“ Aj vy sa možno budete môcť stotožniť s touto biblickou prednáškou, ktorú som dostal ako študent, pretože ste pravdepodobne dostali takú istú lekciu. Podišiel k tabuľi, a nakreslil na tabuľu obdĺžnik. Priamka, ktorá tvorila ľavú stenu obdĺžnika, znázorňovala obrátenie. Do ľavého dolného rohu nakreslil malého panáčika (ktorý symbolizoval nás) a kríž (symbolizujúci obrátenie). Pravú stenu toho obdĺžnika tvorila priamka, ktorá znamenala druhý príchod. Tesne pred ňou nakreslil ďalšiu čiaru a povedal: „To je ukončenie doby milosti.“ Potom pokračoval a povedal: „Keď prideme ku Kristovi a sme obrátení, Boh nám pripočítava Kristovu spravodlivosť, ktorá nás prekryva. Sme síce hriešni, ale ak vierou prijmeme Kristovu spravodlivosť, ktorá je nám pripočítaná a ktorá splňa za nás tú požadovanú normu, potom začíname posvätený život.“ Horná stena obdĺžnika bola tou „normou,“ ktorá sa musí dosiahnuť, aby sme mohli byť ospravedlnení. Položil kriedu na ľavý dolný roh a začal kresliť takú nepravidelnú čiaru, nie presne schody, ale skôr niečo ako stúpajúci graf.

Tu je podobizeň toho nákrasu:

Potom povedal: „Trieda, my prijímame nielen pripočítanú, ale aj udelenú spravodlivosť. Čím viac rastieme v našej kresťanskej skúsenosti, tým viac sa podobáme Kristovi, a tým máme viac a viac udelenej spravodlivosti.“ A tu prišla na rad tá veta: „Tým menej a menej pripočítanej spravodlivosti budeme potrebovať, na splnenie požadovanej normy.“ **Mimochodom, toto je smrteľný blud, priatelia.... Ďalej si vysvetlíme prečo.** „Čím viac a viac máme udelenú spravodlivosti, tým posvätenejší sme, a tým menej a menej pripočítanej spravodlivosti potrebujeme, aby sme boli ospravedlnení.“

A potom povedal: „Trieda, je pre nás všetkých veľmi dôležité, aby sme si uvedomili, že keď sa doba milosti ukončí, Ježiš už viac nebude našim Príhovorcom, a preto musíme mať sami v sebe dost spravodlivosti na to, aby sme aj bez Príhovorcu stáli pred Bohom spravodliví. A tak tá čiara (resp. graf) musí dosiahnuť hornú hranicu, lebo tam máme všetku udelenú spravodlivosť. A už viac nepotrebujeme pripočítanú spravodlivosť, pretože už nebude žiadna spravodlivosť, ktorá by nám bola pripočítaná, keď Kristus ukončí svoju príhovornú službu.“

Toto chybné, skreslené chápanie evanjelia je dôvodom, prečo je tak veľa zmätku medzi nami, ohľadom otázky týkajúcej sa stavu, ktorý musia vykúpení Božou milosťou dosiahnuť, ak majú byť schopní prejsť dobou Jákobovho súženia bez Príhovorcu. Niektorých z vás pravdepodobne učili toto, a či ste to už vedome, alebo nevedome prijali, prosím pochopte, že je to smrteľný blud. A to hneď z niekoľkých dôvodov:

1.Dôvod: Môžete hore nakresliť čiaru, na označenie normy, ktorá sa musí dosiahnuť, aby sme boli ospravedlnení? Aká je to norma? Je to nekonečná norma. A môžete zmerať nekonečno? To určite nie. Je to Božia spravodlivosť, ktorá je požadovaná pre naše ospravedlnenie. Takže to je len jedna chyba, pre začiatok. Mali by tam byť skôr nakreslené šípky, ktoré by smerovali hore, donekonečna... Jediná spravodlivosť, ktorá splní tú normu je spravodlivosť Ježiša Krista, ktorá je nám zadarmo pripočítaná.

2.Dôvod: Posvätenie nemá nič spoločné so získaním ospravedlnenia... Židom 10,14 hovorí: „Lebo jednou obetou zdokonalil navždy tých, ktorí sa, posväčujú.“ Ospravedlnenie nám teda zís-

kava jedna obeť. Ako dlho sme tou jednou obeťou zdokonaľovaní? **Navždy! Po celú večnosť!** Napriek tomu, že posvätenie nemá nič spoločné so získaním ospravedlnenia, má veľa čo do činenia s udrzaním si ospravedlnenia.

Naša Duchom splnomocnená, láskou motivovaná poslušnosť nezíska ospravedlnenie, ale je nevyhnutná na udržanie si ospravedlnenia. Prečo? Nuž, pretože „*viera bez skutkov je, mŕtva.*“ (Jak 2,26) Sme ospravedlnení len vierou v Kristovu spravodlivosť, ale viera v Kristovu spravodlivosť sa bude vždy prejavovať v posvätenom živote poslušnosťou, ktorá je motivovaná láskou.

Povedzme si to takto: Sme ospravedlnení vierou, nie činením dobra, ale viera, ktorá ospravedlňuje, vždy čini dobro. Ak nie je činenia dobra, nie je ani viery a kde nie je viery, nie je ani ospravedlnenie z viery. Ale tento posvätený život pre nás ospravedlnenie nezíska. Nie je to pripočítaná spravodlivosť plus udelená spravodlivosť, pretože v skutočnosti posvätený život nežijeme za tým účelom, aby sme vďaka nemu boli ospravedlnení a získali oprávnenie do neba. Žijeme ho preto, aby sme sa stali svätými a získali spôsobilosť pre nebo. Je to pre úplne iný účel. Neusilujeme teda o posvätený život za tým účelom, aby sme si mohli večný život „zaslúžiť.“ Posvätený život je taký, že sa z neho môžeme tešiť, keď ho zdedíme ako bezplatný dar, ktorý bol pre nás zaslužený Ježišom Kristom. Takže naskladať posvätenie na ospravedlnenie, je absolútne nesprávne a mylné. Je to iný program. Nie je to súčasťou toho, čo nás ospravedlňuje... a opravňuje do neba, je to súčasťou toho, čo nás posväcuje a robí spôsobilými pre nebo. Je to rozdielna vec...

Okrem toho, dokonca táto udelená spravodlivosť, ktorá je rozhodujúca, je prijateľná len v kontexte pripočítanej spravodlivosti. Pamätajte, že keď poslúchame Boha a ponúkame mu našu modlitbu a našu chválu, pretekajúcu cez skazené kanály ľudskosti, je to tak poškrvené, že pokiaľ to nebude očistené krvou, nebude to mať nikdy u Boha hodnotu. (ISM 344.2) K našim bohoslužbám, modlitbám, chválam a kajúcny m vyznaniám hriechov sa musí pridať Kristova spravodlivosť. Takže aj udelená spravodlivosť je prijateľná, len ak má pripočítanú Kristovu spravodlivosť a pridanú Jeho krv na očistenie. Preto, posvätenie nemôže byť ani len časťou toho, čo získava naše ospravedlnenie.

3. Dôvod: Avšak najhoršou vecou tohto smrteľného bludu je to, že si vyžaduje jednu z dvoch vecí: buď zúfalstvo alebo sebaklam. Čo tým myslím?

Takže, priatelia, ako rastieme v našej kresťanskej skúsenosti, ako sa lepšie a lepšie oboznamujeme s nekonečnou spravodlivosťou Kristovho charakteru, vidíme v sebe stále viac a viac nedokonalostí a nedostatkov. Čím bližšie prichádzame ku Kristovi, tým viac vidíme samých seba ako hriešnych, previnilých, porušených, nedokonalých... A ak si myslíme, že musíme mať v sebe spravodlivosť, ktorá nás urobí spravodlivými v Božích očiach, budeme zúfať... A veľa ľudí to robí... V skutočnosti, poznal som niekoho, kto dokonca spáchal samovraždu.

Nedávno som kázal v jednom zbore o tejto téme. Po kázni, milá sivovlasá pani prišla za mnou so slzami, stekajúcimi po jej líkach, a povedala: „Tak si želim, aby toto štúdium mohol počuť môj manžel.“ Položil som jej ruku okolo pliec a povedal som: „Sestra, čo tým myslíš?“ A ona povedala: „Vieš, on bol taký svedomitý. Tak veľmi si prial mať spravodlivosť, ktorá ho v jeho vlastnom živote urobí spravodlivým v Božích očiach, a veril, že to musí dosiahnuť pred ukončením doby milosti. Veľmi sa snažil... A jedného dňa som prišla do garáže a našla som ho visieť z trámov.“ Je to smrteľný blud bratia a sestry.

Tí, ktorí sú zásadoví a čestní, keď sa na seba pozerú, nevidia spravodlivosť, ktorá by ich urobila spravodlivými v Božích očiach. Preto zúfajú. Samozrejme, nie všetci z nich spáchajú

samovraždu, ale veľa z nich si povie: „Ja sem nepatrím, zabudni na to, nikdy to nedosiahnem. Nemá to cenu ani len skúšať.“ Alebo ďalšou alternatívou je oklamať samých seba a myslieť si: „Áno, ty vieš, že to robíš dobre. V skutočnosti si bohatý, zbohatol si a nepotrebuješ nič.“ (Zj 3,17) No nemusíme si vybrať žiadnu z týchto alternatív a evanjelium nám predsa len dovoľuje byť úplne čestnými, vzhľadom na naše vlastné nedostatky a zároveň si uchovať nádej, pretože sme spravodliví v Božích očiach, nie na základe toho, čím sme my sami v sebe, ale na základe toho, čím sme v Kristovi. Pokiaľ sa usilujeme ísť za cieľom, (Filip 3,14) a pre lásku Kristovu sa snažíme chodiť vo svetle, ktoré máme, v maximálnej miere našich schopností, a nepestujúc si žiadny vedomý hriech, Kristova spravodlivosť nás prekrýva a Boh nevidí naše nedostatky. Miesto toho vidí Kristov nekonečne dokonalý charakter. To vám dáva odvalu usilovať sa ďalej, a tiež zostať čestnými, čo sa týka vašich nedostatkov.

Tento boj proti vrozenému hriechu, sa pre lásku Kristovu, môžeme naučiť bojovať a vyhrať na pevnom základe. My v skutočnosti musíme prísť do stavu, kde by sme radšej zomreli, ako vedome prestúpili Boží zákon, (5 Testimonies, str. 53) a keď Boh bude mať ľudí tak stálych v pravde, že by radšej zomreli, ako by mali vedome prestúpiť Boží zákon, potom môže ukončiť svoju veľkňazskú službu.

No prečo tam ešte stále je? Pretože Jeho ľud býva pre nedostatok bdelosti a modlitby ešte stále zaskočený, nepripravený, potkýna sa, padá a hreší. Ale chvála Bohu, že ak zhrešíme máme Prímluvcu u Otca (1 Ján 2,1) a môžeme zobrať ten hriech Kristovi. A pokiaľ je našim Veľkňazom, môže nám odpustiť a berie ten hriech do svätyne. Ten proces, ktorý je nakoniec vykonaný je úžasný. Zložený na hlavu obetného kozla... (3 Moj 16)

Musíme sa ale dostať do stavu, kde by sme radšej pre lásku Kristovu zomreli, ako zhrešili a vedome prestúpili Boží zákon, a to v žiadnej oblasti, dokonca ani v ríši našich myšlienok. Pretože prichádza čas, kedy Kristus musí ukončiť svoju veľkňazskú službu a On tam už viac nebude, aby sme mu vyznávali naše zámerné hriechy. Preto musíme prísť do toho stavu, kdeby sme radšej zomreli ako zámerne zhrešili.

4.Dôvod: Ďalšou otázkou je, že keď Ježiš ukončí svoju veľkňazskú službu, vezme si späť naše rúcha spravodlivosti? Tento smrteľný blud by tu naznačoval, že rúcho spravodlivosti je nejaká pôžička, ktorú dostanete pri obrátení a je vašou, až pokiaľ nebudete mať sami v sebe dostatok spravodlivosti, a teda ju už ani viac nebudete potrebovať. Pri ukončení doby milosti budú tieto rúcha vzaté späť, a ak nemáte v sebe dostatok spravodlivosti, tak máte veľký problém. Toto je smrteľný blud.

Rúcho Kristovej spravodlivosti nie je pôžička, je to vlastníctvo. Ale kto jediný má právo ho vlastniť? „*Lebo jednou obetou zdokonalil navždy...*“ (Žid 10,14) Ako dlho môžeme vlastniť rúcho spravodlivosti? „*Navždy.*“ „*Lebo jednou obetou zdokonalil navždy, tých, ktorí sa posväcujú.*“ Je teda vašim vlastníctvom, pokiaľ ste v procese posväcovania.

Podme späť k spôsobu, ktorým sme spojili dokopy tie dva aspekty: pripočítanie a udelenie, ospravedlnenie a posvätenie. Pamätáte si, pozerali sme sa na meno Krista. **On je Hospodin naša Spravodlivosť** (Jer 23,6) a On zostane našou spravodlivosťou tak dlho, pokiaľ my zostaneme podrobení Jeho vláde. A tak môžeme byť prekrytí Jeho spravodlivosťou. Ak si však zvolíme odmietnuť a vzbúriť sa proti Jeho vláde, potom nám bude Jeho spravodlivosť odňatá. Pozrite, spravodlivosť neprekrýva žiadny pestovaný hriech. (7BC 931.1) Ale prekrýva, chvála Bohu, všetky naše neodstrániteľné nedostatky. (3SM 196.1)

Christ's Object Lessons, str. 316: „*Kristova spravodlivosť neprikryje ani jediný pestovaný hriech.*“ Ale prekryva všetky neodstrániteľné nedostatky, z ktorých jedným je vrozený hriech. Môžeme vy a ja niečo urobiť so skutočnosťou, že máme vrozený hriech? Nie. Je to nedostatok, s ktorým nemôžeme urobiť nič. Nemôžeme sa ho zbaviť sami. Pokiaľ ho ale v Kristovej sile prekonávame, môžeme ho v Kristovej sile premôcť. Môžeme mu zabrániť v tom, aby vládol, ale nie v tom, aby zostal. Takže tá zostávajúca prítomnosť je neodstrániteľný nedostatok. Ale chvála Bohu, že je tu opatrenie na prekrytie zostávajúcej prítomnosti hriechu tak dlho, pokiaľ ho Božou milosťou prekonávame.

To je to, čo Pavol hovorí v Rimanom 8,1: „*A tak teraz, už nieto nijakého odsúdenia tým, ktorí sú, v Kristu Ježišovi, ktorí nechodia podľa tela, ale podľa Ducha.*“ Keď sa rozhodneme prekonávať žiadosti tela a odmietneme ich naplňať, potom už nie je žiadne odsúdenie kvôli ich zostávajúcej prítomnosti. Je prekrytá krvou a spravodlivosťou Ježiša Krista.

Napokon, ako to všetko do seba zapadá? Pochopte prosím, že stav, ktorý musíme docieľiť Božou milosťou a pre lásku Kristovu, nie je, ukončením doby milosti, stavom bezhriechosti. Je to stav láskou motivovanej vernosti Bohu, ktorá by nás dovedla do stavu, kde by sme radšej zomreli, ako vedome zhrešili...

Mimochodom, myslíte si, že tam bude aj nejaká skúška, dokazujúca, či sme to dosiahli, alebo nie? Áno, bude. Pôjde o štvrté prikázanie a k zachovávaní štvrtého prikázania (LDE 258.3) bude pripojený aj trest smrti. Je to také jasné a úplne biblické. (Zj 13,15) Je jasné, že ak máme byť potom pripravení na ukončenie doby milosti a na ukončenie veľkňazskej služby Ježiša Krista, musíme prísť do stavu, kde by sme radšej zomreli, ako vedome prestúpili Boží zákon, pre lásku Kristovu. Ale to nie je synonymum s bezhriechosťou, pretože stále máme vrozený hriech.

Podme si to ale podložiť z Ducha prorockého. My Life Today, str. 52: „*„Ak by si zápasil proti sebeckej ľudskej prirodzenosti, napredoval by si v práci prekonávania dedičných a pestovaných sklonov k zlému.*“ Ak teda „zápasíme proti sebeckej ľudskej prirodzenosti,“ musíme získať víťazstvo „...nad dedičnými a pestovanými sklonmi k zlému.“ Ako dlho budeme musieť zápasit s dedičnými a pestovanými sklonmi k zlému?

Counsels to Teachers, str. 20: „*Sú dedičné a pestované sklony k zlému, ktoré musia byť prekonané. Chuť a vášň musia byť prinesené pod kontrolu Ducha Svätého. Niet konca zápasu na tejto strane večnosti.*“ Kedy začína večnosť? Keď si porušiteľné oblečie neporušiteľnosť a smrteľné oblečie nesmrteľnosť. (1 Kor 15,53) razom, v okamihu... až do tej doby je tu zápas proti dedičným a pestovaným sklonom. „*Ale kým sú tam neustále boje, ktoré treba bojovať, sú tam taktiež vzácné víťazstvá, ktoré môžeme získať; a triumf nad sebou a hriechom je oveľa cennejší, ako len môže myseľ odhadnúť.*“ Takže, priatelia, z toho dôvodu nemáme sväté telo až do oslávenia. Preto tomuto zápasu nieto konca. Stále máme telo, ktoré je zvrátené, ktoré je nesväté, ktoré má sklon k zlému, tú morálnu poruchu, nazývanú nemravnosť, čo je spôsobené jeho nakazením sebeckvom.

Selected Messages, zv. 2, str. 32: „*Dané učenie vzťahujúce sa na to, čo nazývame „sväté telo,“ je mylné. Všetci môžu teraz získať sväté srdcia, ale nie je správne tvrdiť, že v tomto živote máme sväté telo.*“ Je v tom veľký rozdiel. „*Apoštol Pavol vyhlasuje: „Lebo viem, že neprebýva vo mne, to jest v mojom tele, dobré: (Rim 7,18) Tým, ktorí sa tak ťažko snažili dosiahnuť vierou takzvané sväté telo, by som povedala: „Nemôžete ho získať. Žiadna duša z vás teraz nemá sväté telo. Žiadna ľudská bytosť na Zemi nemá sväté telo. Je to nemožné...“ Keď ľudské bytosti dostanú sväté telo, nezostanú*

na Zemi, ale budú vzaté do neba. Zatiaľ čo hriech je v tomto živote odpustený, jeho následky nie sú celkom odstránené. Až pri svojom príchode, Kristus premení telo nášho poníženia, aby bolo súpodobným telu Jeho slávy.“ Nemáme žiadne sväté telo až do oslávenia... Až kým bude toto skazené telo premenené a „súpodobné telu Jeho slávy.“ (Filip 3,21)

Signs of the Times, 23. marca 1888: „Nemôžeme povedať ‚som bezhriešny;‘ pokiaľ toto skazené telo nie je premenené a súpodobné telu Jeho slávy.“ Je to celkom jasné...

Všimnite si, že toto nie je vec skromnosti ...pokory: „Vieme, že sme bezhriešni, ale nikdy by sme to nepovedali, pretože by to bolo trochu nevhodné.“ Ak by to bol prípad pokory a skromnosti, povedala by: „Nebudeme hovoriť ‚som bezhriešny;‘“ Ale ona hovorí, že my to „Nemôžeme povedať!“ My „nemôžeme povedať ‚som bezhriešny;‘ pokiaľ toto skazené telo nie je premenené a súpodobné telu Jeho slávy.“ Pretože hoci môžeme, Božou milosťou prísť do stavu, kde by sme radšej zomreli ako vedome zhršli, i tak máme stále vrozený hriech. Ten stále zostáva.

Acts of the Apostles, str. 561: „Nikto z apoštolov či prorokov nikdy netvrdil, že je bez hriechu. Muži, ktorí žili tak blízko Boha, a ktorí by radšej obetovali vlastný život, než aby sa vedome dopustili neprávnosti...“ To je stav, ktorý musíme dosiahnuť; to je to, čo znamená byť zapečatený. „...muži, ktorých Boh poctil božským svetlom a mocou, vyznali hriechnosť svojej prirodzenosti.“ Radšej by zomreli ako zhršli, no i tak vyznali hriechnosť svojej prirodzenosti. „Nedôverovali svojej telesnej prirodzenosti, netvrdili, že sú spravodliví, ale bezvýhradne sa spoliehali na Kristovu spravodlivosť. Podobne to bude aj so všetkými, ktorí hľadajú na Krista. Čím viac sa blížime k Ježišovi a čím lepšie spoznávame čistotu Jeho charakteru, tým jasnejšie budeme vidieť krajinu ohavnosti hriechu, a tým menej budeme chcieť vyvyšovať samých seba. Bude tam nepretržité prahnutie duše po Bohu, ustavičné, úprimné, srdcer-vice vyznávanie hriechu a srdce, ponížujúce sa pred Ním. S každým krokom vpred, v našej kresťanskej skúsenosti, sa bude pokánie prehlbovať. Pochopíme, že náš dostatok je len v Kristovi a sami s apoštolom vyznáme: „Lebo viem, že neprebýva vo mne, to jest v mojom tele, dobré. (Rim 7,18) ‚Ale odo mňa nech je to preč, aby som sa chválil okrem kríža nášho Pána Ježiša Krista, skrze ktorý mi je svet ukrižovaný a ja svetu.“ (Gal 6,14) Všetci potrebujeme urobiť také vyznanie! V mojom tele neprebýva nič dobré a som závislý výhradne na Kristovej spravodlivosti.

A čo Danielova skúsenosť? Zbožný prorok, muž, ktorého život v Písme nemá záznam priestupku. Čo vyznal on? Čo vyznal potom, ako uzrel vo videní záblesk jasu Božej slávy? Daniel 10,8: „Ja som zostal samotný a videl som to veľké videnie, ale nezostalo ani vo mne sily a moja krása zmenila sa pri mne a porušila, a nezadržal som v sebe sily.“ O čom tu hovorí?

Reflecting Christ, str. 90: „A ja Daniel som samotný videl videnie... A nezostalo vo mne sily, a moja krása zmenila sa pri mne a porušila.“ ...Všetci, čo sú skutočne posvätení budú mať podobnú skúsenosť. Čím jasnejšie chápú veľkosť, slávu a dokonalosť Krista, tým živšie budú vidieť svoju vlastnú slabosť a nedokonalosť. Nebudú mať žiadny sklon tvrdiť, že majú bezhriešny charakter – ten ktorý oni sami pokladali za správny a krásny, sa im v porovnaní s Kristovou čistotou a slávou, ukáže len ako nehodný a skazený. Keď sú ľudia oddelení od Boha, keď chápú Krista veľmi nejasne, vtedy hovoria: ‚Som bez hriechu, som posvätený...‘“ a môžem pridať: „Som bohatý a zbohatnul som a nepotrebujem nikoho.“ (Zj 3,17) Čím bližšie prichádzame ku Kristovi, tým hriechnejších vidíme samých seba. Čo nám to hovorí o ľuďoch, ktorí si myslia, že sú „bohatí a zbohatli a nepotrebujú nikoho?“ Že sú veľmi ďaleko od Ježiša Krista...

Signs of the Times, 23. marec 1888: „Keď máme jasnejšie chápanie Kristovej nepoškvrnenej a nekonečnej čistoty, budeme sa cítiť ako Daniel, keď uzrel Pánovu slávu a povedal: ‚Moja krása

zmenila sa pri mne a porušila.' (Dan 10,8) Nemôžeme povedať: ‚Som bez hriechu,‘ pokiaľ toto skazené telo nie je premenené na súpodobné telu Jeho slávy. Ale ak sa neustále usilujeme nasledovať Ježiša, tá požehnaná nádej, že môžeme stáť pred Božím trónom, je naša, bez škvrny, alebo vrásky, alebo niečoho podobného – dokonali, v Kristovi – odetí, v Jeho spravodlivosti a dokonalosti.“

Priatelia, keď stojíme pred Bohom, čím sme odetí? ...spravodlivosťou Krista. To nám dáva nekonečnú hodnotu pre večnosť. Je to spravodlivosť Krista, ktorá nás pozdvihuje vo sfére morálnych hodnôt, do morálnej hodnoty s Bohom a je našou naveky. (ST, 7. augusta 1879, časť 8.) *„Lebo jednou obeťou zdokonalil, navždy tých, ktorí sa posväcujú.“* (Žid 10,14) To rúcho nie je pôžička, je to vlastníctvo! Ak sme úplne a nezmeniteľne oddaní posvätenému životu a podrobení Kristovej vláde, budeme mať to rúcho neustále, počas celej večnosti...

Teraz sa spolu pozrieme na poslednú vec, ktorú Ježiš robí ako náš Zástanca, Príhovorca a Veľkňaz. Biblia nám o tom hovorí v Zjavení 22,11. Tento verdikt je to, čím vrcholí vyšetrovací súd. Po vyslovení tohto verdiktu odkladá svoje kňazské rúcho a oblieka si kráľovské. Pripravuje sa na príchod a na to, že si nás vezme domov.

Aký je to verdikt? V skutočnosti je dvojaký. Máme tu verdikt nielen pre spravodlivých, ale aj pre nespravodlivých. No každý z týchto verdiktov – pre spravodlivých i nespravodlivých – je ešte dvojaký. *„Kto robí nepravosť,“* to je iný spôsob vyjadrenia nespravodlivosti, *„nech len robí, nepravosť ešte.“* No je tu aj druhé stanovisko tohto hrozného verdiktu: *„Kto špiní, nech špiní ešte.“* Takže tu máme nezrušiteľné poskytnutie oprávnenia do pekla, spojené s neodvolateľným vyhlásením spôsobilosti pre peкло.

Počuli ste tie známe výrazy? – oprávnenie a spôsobilosť. Takže, doteraz sme si mysleli, že sa termíny: oprávnenie a spôsobilosť, týkajú len neba, ale je tiež oprávnenie a spôsobilosť pre peкло.

Uistujem vás, že Ježiš s odporom vyslovuje tento verdikt a ak si myslíte, že z toho má nejaké potešenie, prosím, premyslite si to znova. A pozrite sa na kríž a zväžte, čo urobil, aby nemusel vyrieknuť taký hrozný verdikt nad nikým. On vzal kalich hnevu a vypil ho do dna, aby sme ho my nemuseli vypíť. My môžeme piť kalich života, prekypujúci a večný. Môžeme piť to, čo si On zaslúžil piť, pretože On pil to, čo sme si zaslúžili piť my. Uistujem vás, že Ježiš s odporom vyslovuje tento verdikt, ale musí to urobiť, pretože musí rešpektovať slobodnú vôľu tých, ktorí rozhodne trvali na tom, že sami zaplatia dlžoby za svoje vlastné hriechy. Títo ľudia odmietli nechať Ježiša Krista, aby tú dlžobu zaplatil za nich tým, že by prišli k upätiu kríža a prijali Ho za svojho osobného Spasiteľa. Akokoľvek nerád, musí ich voľbu rešpektovať. No tá istá voľba, ktorá spôsobuje, že ľudia odmietnu nechať Krista, aby za nich prevzal dlžobu hriechu, je tiež voľbou, ktorá odmieta nechať Krista, aby ich oslobodil z moci hriechu – lebo pamätajte, je to jeden balík.

Krv nás oslobodzuje od dlžoby hriechu, voda nás oslobodzuje z moci hriechu. To dvojité opatrenie milosti, ktoré vyteká z prepichnetého boku ukrižovaného Krista je to, ktoré nás oslobodzuje, nielen od zavrhnutia hriechom, ale aj spod kontroly hriechu, nielen od jeho dlžoby, ale tiež od jeho moci. Ľudia, ktorí to odmietajú, zostávajú pod tyraniou hriechu, svojho ja a satana a sú hriechom znesvätení. Preto musí byť na konci času vyrieknutý ten dvojitý verdikt. *„Kto robí nepravosť, nech len robí nepravosť ešte. Kto špiní, nech špiní ešte.“* Pretože odmietli ten jeden balík, ktorý by ich oslobodil od obidvoch – dlžoby za hriech a od moci hriechu – podľa svojej voľby skončili nielen s rozsudkom smrti, ale aj so žalostnou, totálnou skazenosťou. A v tom

bode ich Boh, vo svojom milosrdenstve – vlastne rovnako ako aj vo svojej spravodlivosti – obráti na dôsledok ich voľby, ktorým je večné zabudnutie.

Hovoríš milosrdenstvo? Áno, milosrdenstvo. Pýtate sa prečo? Nuž, lebo sú absolútne úbohí. Pozrite, pôžitky hriechu sú len dočasné. (Žid 11,25) Je naozaj od Boha milosrdné, ako aj spravodlivé, ukončiť takú úbohú existenciu. Prosim pochopte, že všetko čo Boh robí, nádherne splyvá s obidvomi – so spravodlivosťou aj s milosrdenstvom.

Rád to vyjadrujem takto: Boh je vždy spravodlivo milosrdný a vždy je milosrdne spravodlivý. To je Boh, ktorého poznáme.

Ďalej, čo sa týka toho hrozného verdiktu: „*Kto robí nepravosť, nech len robí nepravosť ešte; a kto špiní, nech špiní ešte.*“ Ako dlho potrvá to „ešte?“ Navždy milí priatelia. Je to večný, nezrušiteľný verdikt. Je to Božie nariadenie. Je to definitívne vyhlásenie definitívnej autority vesmíru. Tento verdikt je nemenný, nezrušiteľný a večný.

Všimnite si niečo ďalšie, veľmi významné v týchto slovách... Je v tomto verdikte niečo ľubovoľné? Nie. „...*nech len...*“ Čo teda robí Boh nakoniec? ...pripúšťa dôsledky našej vlastnej voľby. „Urobil som pre vás absolútne všetko, čo som mohol, aby ste nemuseli zomrieť naveky za svoje hriechy. Nič viac som pre vás nemohol urobiť, okrem toho, že by som vás prinútil, ale to neurobím, pretože nebudem obmedzovať vašu slobodnú vôľu. Ale pretože ste úplne odmietli prijať Moje opatrenia, budem vás musieť nechať, aby ste dostali to, čo ste si vybrali.“ Priatelia, nestavajte Boha do takej bezvýhodiskovej situácie, čo sa týka vášho večného rozsudku. On bude rešpektovať vašu voľbu, ak trvate na odmietnutí Krista ako Hospodina vašej Spravodlivosti. (Jer 23,6) A pamätajte prosím, že prijatie Krista ako svojho Spasiteľa znamená, že Ho prijímame nielen ako našu Spravodlivosť – čím môžeme byť ospravedlnení; ale znamená to tiež, že Ho prijímame aj ako svojho Hospodina – čím môžeme byť posvätení. Krista nemôžete rozdeliť. Nemôžete povedať: „Počuj, mám záujem o tú časť spravodlivosti, no neobťažuj ma s Kristovou vládou. Nechcem žiť posväteným životom.“ Toto nemôžete urobiť! Je to jeden balík. Ten istý Boh, ktorý vám za svoju nekonečnú cenu, umožnil byť oslobodenými od odsúdenia z hriechu – skrze Jeho pripočítanú spravodlivosť, vám umožňuje oslobodiť sa spod vlády hriechu – skrze Jeho udelenú spravodlivosť. Tá istá viera, ktorá je dostatočná na to, aby vás ospravedlnila, bude dostatočná pre spoluprácu s Duchom Svätým, čím môžete byť posvätení.

Jakub to vyjadruje veľmi výstižne: „*Viera bez skutkov je mŕtva.*“ (Jak 2,20) Je mŕtva, a to nás privádza k úvahe o druhom verdikte. Ten je tiež dvojity: „*Spravodlivý nech činí, spravodlivosť ešte, a svätý, nech sa, posväti ešte.*“ Čo to tu máme? Máme tu neodvolateľné vyhlásenie oprávnenia do neba: „*Kto je spravodlivý nech činí spravodlivosť ešte,*“ spojené s neodvolateľným vyhlásením spôsobilosti pre nebo: „*Kto je svätý, nech sa posväti ešte.*“ Počas celej cesty sú ospravedlnenie a posväcovanie, od samého začiatku, až po samý koniec neoddeliteľné! Boh nemôže nikomu povedať: „Kto je spravodlivý Mojou pripočítanou spravodlivosťou, nech činí spravodlivosť ešte,“ pokiaľ nemôže tej istej osobe povedať: „Kto je svätý Mojou udelenou spravodlivosťou, nech sa posväti ešte.“ Ani vy, ani ja nemôžeme nikdy oddeliť toto dvojité opatrenie milosti. Je to jeden balík.

Je dôležité, aby ste tu pochopili jednu vec: Dôvod, prečo nám Boh môže nezrušiteľne pripočítať svoju spravodlivosť a na základe tejto pripočítanej spravodlivosti nás ospravedlniť („ešte“), teda navždy, je ten, že sme sa dostali do stavu, kde sme nezrušiteľne podriadení Kristovej vláde.

Už sme si predtým spomenuli, že neveríme to, čo ľudia bežne veria: „Raz spasený, navždy spasený.“ Prečo? Práve preto, že si v celom procese spásy navždy ponecháme svoju slobodnú vôľu. Boh nikdy nenaruša našu slobodnú vôľu v procese našej záchrany.

Keď prideme k úpätiu kríža a zvolíme si Krista za svojho osobného Spasiteľa, máme pripočítaný Jeho nekonečne dokonalý charakter a sme tým ospravedlnení. Sme spravodliví v Božích očiach, nie na základe toho, čo sme sami v sebe, ale na základe toho, čo sme v Kristovi. No tá istá viera, ktorá prijme spravodlivosť Krista, prijme tiež vládu Krista. Pamätajte, že On je Hospodin naša Spravodlivosť, (Jer 23,6) a tak dlho, pokiaľ chceme zostať podriadenými Jeho vláde, zostávame ospravedlnení Jeho spravodlivosťou.

Židom 10,14: „*Lebo jednou obeťou zdokonalil navždy tých, ktorí sa, posväcujú.*“ Chcete byť zdokonalení navždy jednou obeťou? Čo je to tá jedna obeť? Je to život a smrť Ježiša Krista, symbolizované Jeho krvou. Ak chceme byť vy a ja navždy zdokonalení jednou obeťou, musíme byť neustále v procese „...posväcovania.“ Aj v Gréčtine je to prítomný činný čas: teda neustále byť posväcovaný.

Takže, ako sa vyvíjame v našej kresťanskej skúsenosti, môžeme sa v ktoromkoľvek bode rozhodnúť, nezostať podriadenými Kristovej vláde, nežiť posväteným životom, však? Môžeme si slobodne vybrať. Slobodne môžeme kedykoľvek povedať: „Nie Pane, nechcem sa vzdať toho hriechu. Chcem nechať ten hriech vládnuť. Chcem prílnúť k tomu hriechu, chcem si ten hriech zachovať.“ Priatelia, máme moc aj slobodu si vybrať. To nám Boh nikdy neberie. No keď si vyberáme, musíme si uvedomiť, že vo vybratí si odmietnutia Kristovej vlády, si tiež vyberáme odmietnutie Kristovej spravodlivosti, lebo On je Hospodin naša Spravodlivosť. Nemôžete rozdeliť Krista. Nemôžete povedať: „Počuj, nechcem Tvoju vládu, ale chcem, aby si ma stále robil spravodlivým Tvojou pripočítanou spravodlivosťou. Neobťažuj ma však Tvojou vládou. Nenúť ma žiť posväteným životom kvôli Tvojej udelenej spravodlivosti.“ Tadiaľ ísť nemôžete. Toto nemôžete urobiť. Nemôžete rozdeliť Krista; a tak odkedy máme tú voľbu, už to nie je „raz spasený, navždy spasený.“ Denne musíme prísť k úpätiu kríža a denne sa musíme podriať Hospodinovi našej Spravodlivosti, a prijať Ho vierou ako nášho Spasiteľa a ako nášho Vykupiteľa. A až vtedy, keď dospejeme do toho stavu, moji milí priatelia, kde pre lásku Kristovu, urobíme to nezrušiteľné rozhodnutie, až vtedy nám Boh môže nezrušiteľne pripočítať Jeho spravodlivosť. Práve preto nemôžeme prijať to konečné „ospravedlnenie“ – „ *kto je spravodlivý nech činí spravodlivosť ešte,*“ až kým neprežijeme to „konečné spojenie s Kristom,“ – „ *kto je svätý, nech sa posväti ešte.*“

„Ospravedlnenie“ je to, čo urobil Kristus, aby nás oslobodil od dlžoby za hriech. „Konečné spojenie s Kristom“ je to čo robí, aby nás oslobodil od moci hriechu. „Ospravedlnenie“ ospravedľuje a „konečné spojenie s Kristom“ posväcuje. Keď sa stávame čoraz viac a viac zajedno s Kristom, podriadení Jeho vláde sme stále viac a viac, dôsledne a plne oslobodzovaní od moci hriechu.

Toto je posvätený život a posvätený život je progresívny. Rastíme od slávy k sláve, od milosti k milosti a každý deň sa učíme stále plnšie podriať Ježišovej vláde. On skrze vedenie nášho štúdia Jeho Slova, ako aj skrze okolnosti, púta našu pozornosť na problémové oblasti v našom živote, v ktorých potrebujeme prosiť o Jeho odpustenie a prijať Jeho milosť, umožňujúcu to prekonať. Musíme nielen oľutovať, ale aj zanechať tieto hriechy, keď sú prinášané do našej pozornosti, alebo nášho vedomia. A ako rastíme od milosti k milosti, od slávy k sláve, dospievame do plnej veľkosti mužov a žien v Kristovi. (Ef 4,13)

Učíme sa, pre lásku Kristovu, zostať podriadenými Jeho vláde, až pokiaľ nie sme tak upevnení, v poslušnom vzťahu láskou motivovanej zhody s Kniežatom lásky, že by sme dokonca radšej zomreli ako Ho neposlúchli, sklamali, alebo Ho nejako zle prezentovali, a toto je to „konečné spojenie s Kristom.“ Nazýva sa to tiež aj ako **zapečatenie**. Znamená to dostať sa do stavu, kde ste tak upevnení v pravde, že by ste radšej zomreli, než vedome prestúpili Boží zákon. A keď sa dostaneme do toho stavu, kde máme, pre lásku Kristovu, návyk žiť nie pre seba, ale pre Neho, kde by sme boli ochotní nielen zomrieť sebe skrze vieru – teda zaprieť samých seba – no boli by sme naozaj ochotní radšej zomrieť aj fyzicky, než Ho neposlúchnuť, to je to naše zapečatenie, to je to naše „konečné spojenie s Kristom.“

„Kto je spravodlivý nech činí, spravodlivosť ešte.“ To je to konečné „ospravedlnenie.“

„Kto je svätý, nech sa posväti ešte.“ To je to „konečné spojenie s Kristom,“ a v tomto bode teda platí raz spasený, navždy spasený.

Takže, čo sme sa dozvedeli? Veríme v to, že platí raz spasený, navždy spasený, a ak sa vás nabudúce niekto spýta: „Veríte v raz spasený, navždy spasený?“ Vy povedzte: „Áno, verím... ale prosím dovoľte, aby som vám vysvetlil, KEDY platí raz spasený, navždy spasený,“ a potom ich zoberte do Zjavenia 22,11. Moji drahí priatelia, v tomto bode, v tomto verdikte: *„Kto je spravodlivý, nech činí spravodlivosť ešte; kto je svätý, nech sa posväti ešte,“* platí raz spasený, navždy spasený!

Prosím, pochopte v tomto bode niečo skutočne dôležité. Fakt, že náš večný osud bol v tomto bode neodvolateľne vyhlásený, z toho robí v skutočnosti oveľa menšiu otázku ohľadom toho, ako sa dostaneme od záveru doby milosti k osláveniu. Dostať nás od konca doby milosti k osláveniu je predsa v Božom záujme. On už náš večný osud vyhlásil. Sme podpísaní, zapečatení a čakáme len na odoslanie. Avšak priatelia, keď si to uvedomíte pri tom prehlásení: *„Kto je spravodlivý nech činí spravodlivosť ešte, kto je svätý, nech sa posväti ešte,“* tak sme vlastne doma zadarmo. V tomto bode platí raz spasený, navždy spasený. Potom to proste sníma obrovské bremeno z vašej hrude a z vašich pliec ohľadne tejto otázky, však?

Maranatha, str. 242: *„Keď Pán Ježiš opustí svätyniu, vtedy tí, ktorí budú svätí a spravodliví, zostanú svätými a spravodlivými naďalej, lebo všetky ich hriechy budú potom, vymazané a budú zapečatení pečatou živého Boha. Ale tí, ktorí robia nepravosť a špinia, budú robiť nepravosť a špiniť naďalej; lebo potom už nebude žiadny Kňaz vo svätyni, ktorý by predložil ich obete, ich vyznania a ich modlitby pred Otcov trón. Preto teda, čo má byť vykonané, aby boli duše zachránené pred prichádzajúcou búrkou hnevu, musí byť vykonané predtým, než Ježiš opustí svätyniu svätých v nebeskej svätyni.“*

Po oznámení toho verdiktu bude už príliš neskoro pripraviť sa! A musím vám povedať, v mene Krista, že ten verdikt príde veľmi skoro. Prosím, neomeškajte sa v uistení, že poznáte Krista, ako Pána vašej Spravodlivosti. Vstúpte do takeého vzťahu s Ním, ktorý Mu plne umožní vo vás pôsobiť, a bude môcť vyhlásiť vo vašom mene tento verdikt: *„Kto je spravodlivý, nech činí spravodlivosť ešte, kto je svätý, nech sa posväti ešte.“* Takže tú zostávajúcu dimenziu hriechu od ukončenia doby milosti, až po oslávenie prekrýva pripočítaná spravodlivosť Ježiša.

Dostali sme sa do stavu, kde by sme radšej zomreli než zhršli, no ešte stále zápasíme s vrodenným hriechom. A budeme to robiť až po korunu a korunu dostaneme až v poslednej chvíli, *„razom, v okamihu, pri zatrúbení poslednej trúby.“* (1 Kor 15,51) Takže prechádzame cez čas Jákobovho súženia – od ukončenia doby milosti až po oslávenie – ešte stále s vro-

deným hriechom. No prekryva ho pripočítaná spravodlivosť Ježiša Krista. A keď Ježiš príde v oblakoch slávy, vykúpení budú výlučne závisieť na tom, čím sú v Ježišovi a nie na tom, čím sú sami v sebe.

A keď teraz príde znova, bude Jeho sláva zahalená? Veru nie. Bola zahalená v ľudskosti pri prvom príchode, ale pri druhom príchode bude odhalená. Príde v nekonečnej sláve, a pamätajte, že Božia sláva je ohňom spalujúcim pre hriech. (Žid 12,29) Práve preto musí byť toto skazené telo premenené a stať sa súpodobným telu Jeho slávy, (Filip 3,21) ak máme byť schopní ísť s Ním domov. Posledné stopy hriechu musia byť odstránené „razom, v okamihu,“ aby sme boli pripravení na cestu do neba v prítomnosti nezahalenej slávy. No keď ho uvidíme prichádzať, Písmo hovorí, že budeme volať: „Kto môže obstáť?“ (Zj 6,17) A čo nám povie Ježiš? „Dost ti je moja milosť.“ (2 Kor 12,9)

Čo je milosť? Nezaslúžená priazeň. Bohom vykúpení ľudia, sú nielen po ukončení doby milosti, ale aj tesne pred oslávením, pred vystúpením do neba, stále závislí na milosti!

V Youth>s Instructor, z 31. mája 1900, je veľmi vzácna myšlienka, o ktorú sa s vami chceme podeliť: „Oderaz uvidíte Syna človeka sedieť po pravici Moci a prichádzať na nebeských oblakoch.“ Hovorí tu o druhom príchode. „V ten deň bude Kristus sudcom. Každá tajná vec bude vynesená na svetlo Božie.“ No vieme, že budú dve radikálne opačné skúsenosti, ktoré zažije každá ľudská bytosť, buď jednu alebo druhú.

Po prvej skúsenosti tých, ktorým Kristus musel povedať: „Kto robí nepravosť, nech len robí nepravosť ešte. Kto špiní, nech špiní ešte.“ Toto je ich skúsenosť: „Aký rozdiel potom bude medzi tými, čo odmietli Krista a tými, čo Ho prijali za osobného Spasiteľa? Hriešnici potom uvidia svoje hriechy bez tieňa, ktorý by skrýval, alebo zjemňoval ich ohavnosť. Taký žalostný bude ten pohľad, keď budú túžiť po tom, aby boli prikrytí vrchmi alebo v hĺbinách oceánu, len aby mohli uniknúť hnevu Baránka.“ Bože, nedovoľ aby sme boli v tej skupine v onen deň. Bože, daj prosím, aby naša skúsenosť bola tá nasledovná.

A toto je skúsenosť všetkých, ktorým Kristus mohol povedať: „Kto je spravodlivý nech čini spravodlivosť ešte, kto je svätý, nech sa posväti ešte.“ Aká bude ich skúsenosť v onen deň, keď Ježiš príde? Aj to nám pekne popisuje tento citát: „Ale tí, ktorých život je skrytý s Kristom v Bohu, môžu povedať...“

Prosím všimnite si, že sú skrytí v Ježišovi Kristovi. Nuž, myslel som si, že už viac nie je naším Príhovorcom. To však ešte neznamená, že už viac nie je našou Spravodlivosťou. Takže hoci Ježiš už viac nie je naším Zástancom, ešte stále je našou Spravodlivosťou. „Ale tí, ktorých život je skrytý s Kristom v Bohu, môžu povedať: Verím v Toho, ktorý bol odsúdený Pilátovým tribunálom a vydaný kňazom a zákonníkom, aby bol ukrižovaný. Nehľad na mňa, ako na hriešnika, ale hľad na môjho Prímluvcu.“ Buď Bohu chvála, že je ešte stále našim Prímluvcom! Toto je po ukončení doby milosti, bratia a sestry, ale On je ešte stále náš Prímluvca. „Nič na mne nie je hodné lásky, ktorú mi preukázal, no On dal za mňa svoj život. Hľad na mňa v Kristovi. On sa stal za mňa hriechom, aby som sa mohol stať spravodlivosťou Božou v ňom.“ Ich nádej sa výlučne zakladá na Ježišovi. Je založená na tom, čím sú skrze milosť v Kristovi, nie na tom, čím sú sami v sebe. Oni síce hovoria: „Nehľad na mňa, na hriešnika. Nič nie je na mne hodné...“ ale zúfajú? Nie, pretože nemajú žiadne nevyznané, žiadne pestované hriechy. V skutočnosti, bytosť nenávidia hriech. Nenávidia ho až tak, že by radšej zomreli, než by s ním mali niečo do činenia; a majú právo povedať: „Nehľad na mňa, na hriešnika. Hoci nie je na mne nič

hodné, hľad' na mňa, aký som v Ježišovi. V Ňom mám Božiu spravodlivosť.“ Chválím Boha za dobrú zvesť, ktorá je zahrnutá v tom verdikte. „*Kto je spravodlivý, nech čini spravodlivosť ešte; kto je svätý, nech sa posväti ešte.*“

Review and Herald, 3. september 1901: „...*spravodlivosť bez poškrvny môže byť získaná len skrze pripočítanú spravodlivosť Kristovu.*“ Takže, keď Boh hovorí: „*Kto je spravodlivý nech čini spravodlivosť ešte,*“ vlastne hovorí: „Ten, kto je mojou pripočítanou spravodlivosťou spravodlivý, nech čini spravodlivosť navždy.“ A ako sme už skôr spomenuli, je to pripočítaná spravodlivosť Ježiša, ktorá nám naveky dáva nekonečnú hodnotu.

Inšpirácia nám hovorí, že pripočítaná spravodlivosť Krista, nás pozdvihuje vo sfére morálnych hodnôt, do morálnej hodnoty s Bohom. (ST, 7. august 1879 ods. 8) Umiestňuje nás na vyššiu pozíciu cti, než majú akékoľvek iné bytosti vo vesmíre, dokonca vyššiu než anjeli, ktorí nikdy nepadli! Lebo máme spravodlivosť Božiu, ktorá je nám pripočítaná, a preto aby sme boli zachránení, sa stal Boh jedným z nás! A oboma – mocou inkarnácie a mocou pripočítania Božej spravodlivosti – je ľudské pokolenie vyzdvihnuté do sféry morálnej hodnoty s Bohom, a to po celú večnosť.

Priatelia, budeme ohromení a udivení tým, aké je vzácne a skvostné rúcho Kristovej spravodlivosti. Navždy budeme môcť rásť od slávy k sláve do podobnosti charakteru, ktorý nám bol pripočítaný. Ako dlho sa môžete približovať k nekonečnu, predtým než dorazíte? Naveky! Preto nám služobnica Pánova hovorí, že úsilie o zdokonalenie kresťanského charakteru bude pokračovať po celú večnosť... (4T 520.1) Nevieť ako vy, ale toto skutočne rozochvieva moje srdce. Večnosť je dlhý čas. Čo ak dorazíme na to miesto, kam sme cestovali? Čo by ste potom robili? Bolo by to dosť nudné, však? Ale dostaneme sa niekedy na to miesto kam „cestujeme,“ kde už viac nemôžeme rásť od slávy k sláve? Nie. Pretože sa približujeme k nekonečne slávnej podobnosti Boha! Preto naveky budeme môcť stúpať od slávy k sláve, vždy a stále do nekonečne slávnej podobnosti Krista, navždy majúť pred sebou nekonečnú hodnotu rozvoja. A po celú tú dobu budeme Bohom považovaní za nekonečne dokonalých, vďaka pripočítanej spravodlivosti Ježiša Krista.

Moji priatelia, táto nádej by vás mala rozochvieť do špiku kostí. Ak nie, tak potom s vami niečo nie je v poriadku. Je to oveľa krajšia nádej a príležitosť, než čokoľvek, čo vám tento svet ponúka. V porovnaní so všetkým bohatstvom, poctou a slávou, ktoré by vám ľudské pokolenie mohlo poskytnúť, by to všetko mala tá nádej tak ďaleko predčiť v prítlačivosti, že už nebudete ani len na okamih priťahovaní týmto svetom. No satan nás dostáva do pohrúženia a chytá nás na kadejaké čacky, brak a všetky dočasné pôžitky hriechu, (Žid 11,25) aby sme stratili z dohľadu večnú hojnosť slávy, (2 Kor 4,17-18) ktorá je dosiahnuteľná pre každého jedného z nás.

Úpenlivo vás prosím, kvôli vám a kvôli Kristovi, nepredávajte svoje prvorođenstvo za misu šošovice. (Žid 12,16) Prosím, nerobte to! „*Kto je spravodlivý nech čini spravodlivosť ešte, kto je svätý, nech sa posväti ešte.*“ Ak si to zvolíte, Boh vám to ponechá naveky. No musíte si vybrať. Lahšie sa to hovorí ako robí, však? Ale ak zotrváte pod krížom, a budete vzhliadať k láske a zaplatenej cene, ktorá to všetko umožnila, tá láska vás bude mocne motivovať stále viac a viac, každý deň, aby ste si Ho zvolili, a teda aby za vás neumrel zbytočne. Hľa, Baránok Boží, (Ján 1,36) a v tom vzhliadaní budete premieňaní...

NECH SA POSVÄTÍ EŠTE

(Zj 22,11)

Nemôžeme ešte celkom ukončiť našu tému, pretože chceme, aby sme si pozorne definovali z Písma a Ducha prorockého, čo je to svätosť. Je to naša nevyhnutná spôsobilosť pre nebo, ale čo predstavuje túto svätosť? Akú skúsenosť budú mať Boží vykúpení pri ukončení doby milosti, že im Boh bude môcť povedať: „*Kto je svätý, nech sa posväti ešte?*“

Písmo hovorí: „*Stíhajte pokoj so všetkými a posvätenie, bez ktorého nikto neuvidí Pána.*“ (Žid 12,14) Keď je Sudca zároveň aj našim Prímluvcom, ako môžeme neuspieť, keď máme na súde takého Priateľa? On nás tak miluje, že dal za nás svoj život. Keď Sudca hovorí: „*Kto je svätý, nech sa posväti ešte...*“ pamätajte, že hovorí: „*NECH SA posväti ešte...*“ Nie je to niečo, čím nás On v tom okamihu urobí. Je to niečo, čím nás On už urobil a tu nám zaručuje, že odteraz až naveky takí ostaneme.

Čo je tou svätosťou? Samozrejme, má to čo do činenia s tým, čo sa odohráva v mysli. „*Lebo ako (človek) zmyšľa vo svojej duši, taký je...*“ (Prís 23,7) Preto, ak máme byť svätí, musíme byť svätí v našich srdciach, v našich myšliach. Musíme byť svätí medzi pravým a ľavým uchom. Preto Ježiš hovorí: „*Blahoslavení čistí srdcom, lebo oni budú vidieť Boha.*“ (Mat 5,8)

Chcete vidieť Boha? Čoskoro Ho uvidíme a to v nezahalenej sláve. No ak Ho chceme vidieť, musíme byť čistí srdcom. Musíme mať svätosť tam, kde sa to skutočne počíta, a to je tou nevyhnutnou spôsobilosťou pre nebo.

Keď Kristus hovorí: „*Nech sa posväcuje ešte,*“ neodvolateľne prehlasuje našu spôsobilosť pre nebo. Ako ale dosiahneme takú spôsobilosť, a čo zahŕňa získanie takej spôsobilosti? Kološanom 2,9 je ďalší taký verš, a nachádzame ich v celom Písme, ktoré neoddeliteľne spolu viažu oprávnenie a spôsobilosť – ospravedlnenie a posvätenie. Už sme na to predtým poukázali, ale pozrime sa na to ešte raz v tejto súvislosti: „*Lebo v ňom prebýva všetka plnosť božstva telesne, a ste naplnení, v ňom, ktorý je hlavou každého kniežatstva a každej vrchosti.*“ (Kol 2, 9-10) Toto je naše oprávnenie, aby sme mohli stáť pred Bohom. Toto je naše ospravedlnenie. No všimnite si, že ak máme s Ním tento vzťah a sme naplnení v ňom, budeme zároveň aj... „*V ktorom ste aj, obrezaní obriezku, nie učenou rukou, vo zvrhnutí tele hriechov ľudského tela v obriezke Kristovej...*“

Priatelia, toto je svätosť, ktorú musíme mať. Musíme mať svoje srdcia úplne obrezané a oddelené od našej nesvätej telesnej prirodzenosti. Zo Selected Messages sme si uviedli citát, kde nám inšpirácia hovorí, že môžeme mať sväté srdcia tu a teraz, ale sväté telo tu a teraz nemôžeme mať... (2SM 32.1)

Tu prosím pochopte, že naše srdcia prebývajú v telesnej prirodzenosti. Takže, ako budú naše sväté srdcia sväté, v nesvätom tele? Jedine tak, že budú úplne obrezané. Všetky náklonnosti k žiadostiam tela musia byť z našich srdiec odrezané. Presne o tom hovorí Pavol v Rimanom 2,29: „...a obriezku je obriezka srdca v duchu, nie v litere.“ Je tu predobrazná obriezka, ktorú mal Boží ľud v dávnych časoch, o ktorej si mysleli, že ich robila svätými. Ale to bol iba predobraz duchovnej obriezky, ktorá jediná nás môže urobiť svätými. Je to obriezka srdca, priateľa.

Review and Herald, 24. apríl 1900: „Musíme sa učiť od Krista. Musíme poznávať, čím je pre tých, za ktorých zaplatil výkupné. Musíme si uvedomiť, že skrze vieru v Neho je našou prednosťou, byť účastníkmi božskej prirodzenosti, a tak uniknúť úpadku, ktorý je vo svete skrze žiadosť. Potom sme očistení od každého hriechu, každej charakterovej vady. Nesmieme si uchovať ani jeden hriešny sklon...“

Počkať! Predtým sme sa pozreli na výrok z Counsels to Parents, Teachers and Students, str. 20: „Sú dedičné a pestované sklony k zlému, ktoré musia byť prekonané. Chuť a vášeň musia byť prinesené pod kontrolu Ducha Svätého. Niet konca zápasu na tejto strane večnosti.“ Teda ak si nesmieme uchovať ani jeden hriešny sklon, znamená to, že môžeme byť oslobodení od všetkých hriešnych sklonov na tejto strane večnosti? Nie. Sväté telo nedostaneme až do druhého príchodu, keď „razom, v okamihu,“ (1 Kor 15,51) bude toto skazené telo premenené a stane sa „súpodobným telu jeho slávy.“ (Filip 3,21) Až vtedy budeme mať sväté telo, a to sväté telo už nebude mať viac sklony a tendencie k zlému. Osobne sa už nemôžem dočkať, kedy také telo dostanem. No naša telesná prirodzenosť bude mať až do toho momentu hriešne sklony.

Tak o čom je teda reč, keď je nám povedané, že „si nesmieme uchovať ani jeden hriešny sklon?“ Vlastne je nám tu povedané, že na nich nesmieme lipnúť, alebo si ich pestovať v ríši našich srdiec. Ďalej sa nám to vyjasňuje. „Ako účastníkovi božskej prirodzenosti, sú dedičné a vypestované sklony k zlému odrezané od charakteru.“ To je tá obriezka srdca. Všetky naše prirodzené sklony k sebecktvu sa môžeme, Božou milosťou, naučiť odmietat, a to okamžite a dôsledne, dokonca i vo sfére našich myšlienok. Toto je obriezka srdca, a to je tá pravá svätosť. „Ako účastníkovi božskej prirodzenosti, sú dedičné a vypestované sklony k zlému odrezané od charakteru, a my sme pretváraní živou mocou k dobrému. Neprestajným učením sa od božského Učiteľa, každodenným podielaním sa na Jeho prirodzenosti, spolupracujeme s Bohom na zdolávaní satanových pokušení. Boh pracuje a človek pracuje, aby človek mohol byť jedno s Kristom, ako je Kristus jedno s Otcom.“

Táto obriezka srdca nie je namáhavým a bolestivým procesom. Áno, môže si to vyžadovať sebazaprenie, a určite si to vyžaduje usilovnú, vytrvalú snahu. No to, čo musím zdôrazniť a trvať na tom je, že keď sme motivovaní láskou Kristovou, nie je to až tak povinnosťou, ako potešením. A nie je to až tak o tom ako zanechať veci, ktorých sa nechceme vzdáť, je to učenie sa, ako prilnúť a ovinúť naše srdcia, mysle a myšlienky okolo Toho, ktorého milujeme každý deň viac a viac. A ako sú naše srdcia a mysle, naše myšlienky a pocity priťahované ku Kristovi, prirodzene sa vzdávame všetkých vecí tela.

Ježiš nám hovorí: „A ja, keď budem povýšený od zeme, všetkých potiahnem k sebe.“ (Ján 12,32) Priatelia, ak budeme vzhliadať k ukrižovanému Kristovi, ak budeme premýšľať o Jeho nekonečnej láske, potom bude pre nás čoraz viac a viac príťažlivejším...vtedy sa stane našim vznešeným ideálom a naše srdcia, pocity a myšlienky budú vo všetkom ovinuté len okolo Neho. A čím viac sú naše myšlienky a pocity pripútané k Nemu, tým menej budú pripútané k žiadostiam tela a veciam tohto sveta.

Pozrite, čím sme viac a viac zamilovaní do slávy, teda charakteru Božieho, tým menej a menej sú pre nás prítlačlivé veci tohto sveta a veci tela. To je dôvod prečo si prajeme, aby ste sa pozerali na pozitívnu stránku tohto procesu obriezky srdca. Nie je to až tak bolestivé odlúčenie sa od vecí tela a vecí tohto sveta, ako radostné je to pripútanie sa k Ježišovi. S takýmto prístupom sa to skutočne stáva pozitívne a nádherné.

2. Korinťanom 5, 14-15: „*Lebo láska Kristova nás núti...*“ Vidíte, to je tou motivačnou silou v obriezke tela, v odrezaní všetkých našich sklonov k rozmaznávaniu sa a žitiu pre seba. Je to láska Kristova! „*Lebo láska Kristova nás núti, ktorí sme usúdili toto: že ak Jeden zomrel za všetkých, teda všetci zomreli, a za všetkých zomrel preto, aby tí, ktorí žijú, nežili už viacej seba, ale Tomu, ktorý zomrel za nich i vstal z mŕtvych...*“ Ak si uvedomíme, ako veľmi nás Kristus miluje, Jeho lásku budeme opätovať. V skutočnosti, to je jediný spôsob, ako Ho môžeme milovať. „*My milujeme Jeho, pretože On prvý miloval nás.*“ (1 Ján 4,19) Čím viac rozumieme tomu, ako veľmi On prv miloval nás, tým viac Ho budeme za to milovať, a čím viac budeme milovať Krista, tým menej budeme milovať hriech.

Uvedomte si, že ak máme záľubu v hriechu, v žiadostiach tela a vo svetských veciach, je to ako kričiaci varovný signál, ktorý nám hovorí, že v skutočnosti ešte nemilujeme Krista tak, ako by sme mali. Nemôžete predsa milovať Krista a zároveň milovať svet. Preto, ak máte byť oddelení od všetkých vašich prirodzených náklonností k veciam tela a veciam sveta, musíte sa láskyplne pripútať ku Kristovi a tento vzťah umocňovať každý deň.

Signs of the Times, 8. júla 1897: „*.....a ja, keď budem povýšený od zeme, všetkých potiahnem k sebe.* Kladieme si otázku: „*Prečo teda všetci nie sú prítiahnutí ku Kristovi? Je to preto, lebo neprídu, pretože sa nerozhodnú zomrieť svojmu ja, ale si chcú, ako to urobil Judáš, ponechať svoju vlastnú individualitu, svoje vlastné prirodzené a vypestované charakterové rysy. Hoci sa im dostáva každá príležitosť, každá prednosť, napriek tomu sa nevzdajú týchto sklonov, ktoré ich – ak nebudú z charakteru pozrezávané – oddelia od Krista.*“ Prosim, vezmite to ako varovanie. „*Ak by pokračovali v pestovaní svojich charakterových črt a boli by pustení do neba, vyvolali by druhú vzburu.*“ Je v tom toľko pravdy, moji drahí priatelia.

Najskôr si uvedomme, že ak nemáme tieto náklonnosti k telesným žiadostiam pozrezávané z nášho charakteru, z našich srdc – a pamätajme, že to, čo sa odohráva v našom srdci, nás robí tým, čím sme, a to zahŕňa naše myšlienky a pocity. Teda, ak nemáme v ríši nášho myšlienkového života, všetky naše náklonnosti k telesným žiadostiam odrezané, dokonca, keď lipneme len na jedinej telesnej žiadosti, sami seba z neba diskvalifikujeme. Musím vám to povedať na rovinu.

Keď bude Boh posledný raz riešiť problém hriechu, skoncuje s ním takým spôsobom, aby sa uistil, že už nikdy viac nepovstane. (GC 504:1) Ale ako urobí to, že hriech už nikdy viac nepovstane? Urobí to preprogramovaním ľudských myslí? ...a odstránením našej schopnosti slobodnej voľby? ...a absolútne sa uistí, že nikto sa nikdy nerozhodne proti nemu vzbúriť, pretože im to znemožní? Je toto spôsob, ktorým Boh zabráni, aby hriech už viac nepovstal? Nie, čo najdôraznejšie nie. Vykúpení ľudia sú takí slobodní, že sú v skutočnosti slobodnejší ako kedykoľvek predtým. Majú slobodnú vôľu. Fakticky by si mohli vybrať vzburu proti Bohu. Mohli by sa rozhodnúť pre hriech, ale nikdy to nespravia. Prečo? Pretože počas skúšobného života prišli do stavu, kde tak veľmi milovali Boha a tak veľmi znenávideli hriech, že by ochotne radšej zomreli, ako by mali mať niečo do činenia s hriechom. A len takým ľuďom je bezpečné zveriť večnosť, pretože aj keby fakticky mohli opäť povstať ohavnou vzburou hriechu, nikdy to

neurobia. Boh je zodpovedný za šťastie všetkých nepadlých, bezhriешných bytostí vo vesmíre a oni sa veľmi zaujímajú o to, komu Boh zverí večný život. Takže do neba môže zobrať len tých, ktorí majú srdcia úplne obrezané.

Keď On príde, zoberie tú nízku, skazenú prirodzenosť nazývanú telo. Zmení toto „telo nášho poníženia, aby bolo súpodobným telu jeho slávy.“ (Filip 3,21) Ale, môže to urobiť...? Môže odstrániť túto prebývajúcu nižšiu prirodzenosť nazývanú telo a nahradiť ju osláveným telom, pokiaľ pestujeme čo i len jedinú telesnú žiadosť? Môže to odstrániť bez obmedzenia našej slobodnej vôle? Ak sa pridžiam čo i len jediného pestovaného hriechu – ten jeden úplne stačí – ak na ňom lipnem, keď príde čas, aby bolo toto skazené telo odobraté, „razom, v okamihu,“ môže mi ho Boh zobrať bez toho, aby neobmedzil moju slobodnú vôľu? Nie, nemôže. Ak sa rozhodneme prílišnú k tomu hriechu, budeme s ním musieť byť zničení. Budte tu prosím k sebe úprimní. V tomto sa so sebou nezahrávajúte. Všetko čo to zahŕňa je uchovávanie jediného hriechu, (COL 316.2) aby ste dali Bohu najavo, že sa ho nechcete vzdáť, a ak trváte na tom, že k nemu chcete naďalej lipnúť, rozhodli ste sa, že s ním chcete byť zničení.

Viem, že je to možno ťažké prehltnúť, no prosím pochopte, že vám hovorím pravdu. Boh vám nevezme vašu telesnú prirodzenosť a nenahradí ju telom slávy, pokiaľ vaše srdce nebude úplne obrezané, a vy mu, pre lásku Kristovu, nedovolíte odrezat všetky vaše náchylnosti k telesným žiadosťam. Táto obriezka srdca, sa nedeje pri oslávení, deje sa pred oslávením a presne z tej príčiny, ktorú som teraz vysvetlil. Boh nemôže zobrať „razom, v okamihu“ – čo je v skutočnosti oslávenie – tú telesnú prirodzenosť, pokiaľ sme mu už predtým nedovolili, aby odrezal všetky naše náchylnosti k žiadosťam. A zdôrazňujem, že **všetky**.

God's Amazing Grace, str. 243: „Veríme bez pochybností, že Kristus príde skoro. Toto nie je výmysel, je to realita... Keď príde, tak už nie preto, aby nás očistoval od našich hriechov, či odstraňoval vady na našich charakteroch, alebo nás liečil z nedostatkov v našich povahách a náklonnostiach. Ak sa toto má vôbec niekedy stať, potom sa to musí dosiahnuť ešte pred Jeho príchodom. Keď príde Pán, tí, ktorí sú svätí, nech sa posvätia ešte. Tí, ktorí si udržali svoje telo a ducha v svätosti, v posvätení a úcte, potom dostanú konečný dotyk nesmrtnosti. Ale tí, ktorí sú nespravodliví, znesvätení a nečistí, takými navždy ostaniú. Nebude už pre nich vykonaná žiadna práca, ktorá by odstránila ich nedostatky a dala im svätý charakter. Tavič už nebude viac sedieť a pokračovať v procese prepalovania a nebude odstraňovať ich hriechy a skazenosť. Toto všetko musí byť vykonané v týchto hodinách skúšobnej doby. Teraz sa musí pre nás dokončiť táto práca.“

Je to teraz, milí priatelia. Oslávenie je len „ukončujúcim dotykom.“ Je to posledné potvrdenie života, ktorý sa mení od slávy k sláve – rastie do podobnosti Kristovho charakteru, učí sa prinášať myšlienky do zajatia poslušnosti Krista, a odmieta sa oddávať žiadosťam tela. Dokonca i v súkromí našej predstavivosti, pokiaľ nebudeme konečne zapečatení a potom, „razom, v okamihu,“ oslávení.

V Izaiášovi 60. kapitole v 7. verši Boh hovorí: „Oslávim dom svojej slávy.“ Kto je kandidátom na oslávenie? Tí, ktorí dovolili, aby bol v nich obnovený Kristov charakter.

Pozrite, boli sme stvorení, aby sme boli chrámom Božím a oslavovali Boha svojím telom a svojím duchom, ktoré sú Jeho. (1 Kor 6,19-20) A keď sa milosťou učíme byť obnovení od slávy k sláve, a odrážať Jeho slávu v tomto telesnom chráme, v plnosti našich hriechom zničených schopností, staneme sa domom Jeho slávy a On oslávi dom svojej slávy. Dokončí ten proces „razom, v okamihu,“ vykúpením nášho tela a dá nám nové telo slávy, aké má aj On sám. Nevie

presne čo za telo to bude, ale služobníčka Pánova nám hovorí, že nám dá také telo, aké nám On sám chce dať. (Mar 301.1) Rozochvieva to moje srdce do hĺbky, pretože mojím práním a túžbou celej mojej bytosti je byť takým, akým ma chce mať Ježiš a nádej, že mi dá telo, aké mi chce dať On sám je proste užasná.

Great Controversy, str. 623: „Teraz, keď náš Velký kniaz koná za nás dielo zmierenia, musíme sa usilovať o dokonalosť v Kristovi. Náš Spasiteľ sa nepoddal pokušeniu ani myšlienkou. Satan hľadá v ľudských srdciach slabé miesta, ktoré môže využiť. Keď niekto pestuje hriechnú náklonnosť...“ Tu je jasne vykreslený náš problém. Nie sme v tejto oblasti obrezaní. Lipneme na nejakej telesnej žiadosti. Stále milujeme hriech. „Satan hľadá v ľudských srdciach slabé miesta, ktoré môže využiť. Keď niekto pestuje hriechnú náklonnosť, satan na ňu zaútočí svojím pokušením. Kristus o sebe povedal: *Idé knieža tohto sveta, a nemá na mne ničoho.* (Ján 14,30) Satan nedokázal nájsť nič na Božom Synovi, čím by mohol nad ním zvíťaziť. Boží syn zachovával prikázania svojho Otca a nevykonával žiaden hriech, ktorý by satan mohol využiť vo svoj prospech. V takomto stave musia byť ľudia, ktorí chcú obstáť v čase súženia.“

No ako už vieme, máme „vrodenný hriech,“ od ktorého sme očistení až „pri oslávení.“ To však ešte neznamená, že v nás jednoznačne musí byť hriech, ktorý satan môže použiť vo svoj prospech. Pretože ak sú naše srdcia úplne obrezané, aj napriek tomu, že stále máme telesné žiadosti, ktoré sa bude satan snažiť vzbudiť, my ich budeme priamo a dôsledne odmietať a budeme prinášať naše myšlienky do zajatia poslušnosti Krista (2 Kor 10,5) pre lásku Kristovu, v moci Ducha Svätého. To je to stále víťazstvo. To je skúsenosť, ktorú môžeme a musíme mať – prísť do stavu, kde Krista tak milujeme, že priamo a neochvejne odmietať pokušenie a prinášame naše myšlienky do podrobenosti Jemu. „V tomto živote sa musíme zbaviť hriechu, prostredníctvom viery v očisťujúcu krv Ježiša Krista. Náš drahý Spasiteľ nás požíva, aby sme sa s Ním spojili, aby sme spojili svoju slabosť s Jeho silou, svoju nevedomosť s Jeho múdrosťou, svoju nehodnosť s Jeho zásluhami. Božia prozreteľnosť je školou, v ktorej máme získavať tichosť a pokoru Ježiša. Pán pred nás stále kladie skutočné životné ciele, nie však cesty, ktorú by sme si vybrali sami, pretože sa nám zdá ľahšia a príjemnejšia. Je na nás, aby sme spolupracovali s prostriedkami, ktoré používa Pán na pretvorenie našej povahy podľa nebeského vzoru. Kto zanedbáva, alebo odkladá túto úlohu, vážne ohrozuje svoje spasenie.“

Prosím nemeškajte a nechajte si obrezať svoje srdcia. Neodkladajte to! Áno, obriezka spôsobí nejakú tú bolesť, ale uisťujem vás, že radosť, ktorú zakúsite, keď dovolíte Ježišovi, aby vás zbavil všetkých náklonností k telesným a svetským veciam, urobí tú bolesť obriezky tak relatívne bezvýznamnú, že si to ani nebudete pamätať. Veď predsa „utrpenia terajšieho času nie sú hodné, aby boli prirovnané k budúcej sláve, ktorá má byť zjavená na nás.“ (Rim 8,18)

Sláva je „charakter.“ Ako teda spolupracujeme s Kristom, z lásky k Nemu, v sile Kristovho Ducha, učíme sa prinášať naše myšlienky a pocity, teda náš charakter, čoraz viac bez výkyvov do súladu s duchom zákona, a zároveň sa učíme, čoraz viac bez jediného váhania odmietať holdovanie žiadostiam tela. Áno, môže si to vyžiadať nejaké utrpenie, sebazaprenie a obetovanie, ale to utrpenie nie je hodné, aby bolo porovnávané so slávou. A nehovorím tu len o budúcej sláve. Hovorím o radosť a šťastí svätosti tu a teraz. Jedinou cestou ako hociktorí z vás môžete byť šťastní, je učiť sa svätosti! A tá sa musí dosiahnuť v našej myslí. „Lebo ako človek zmýšľa vo svojej duši, taký je.“ (Prísľ 23,7)

Takže áno, v sebazapieraní je určité množstvo utrpenia a nepohodlia, ale ja vás uisťujem, že to bude – tak ako v tomto čase, tak i po celú večnosť – vyvážené radosťou a šťastím, ktoré

prichádzajú skrze svätosť a podobnosť Bohu. Cieľom evanjelia je priviesť nás do stavu, kde sú naše srdcia úplne obrezané. Všetky naše myšlienky a pocity sú odrezané od ich prirodzenej náklonnosti k telesným a svetským veciam a sú uchvátené, ponorené, pohrúžené a zamilované do Ježiša Krista. To je cieľom evanjelia, zmeniť nás obnovením našich myslí. (Rim 12,2) **Vziať ľudí, ktorí prirodzene milujú hriech a nenávidia Boha a urobiť z nich ľudí, ktorí nenávidia hriech a milujú Boha. To je to čo robí evanjelium. Je „mocou Božou na spasenie.“** (Rim 1,16) Nezachraňuje nás len od trestu za hriech, ale tiež nás ochraňuje od moci hriechu, a my musíme túto moc zažiť v našich životoch.

1. Jánova 2,1: *„Moje dieťatka, toto vám píšem nato, aby ste nezhrešili.“* Tým cieľom je, aby sme prestali hrešiť. Preto je napísané celé evanjelium, a Ján, ktorý to píše, je ten, ktorý podľa môjho názoru napísal to najkrajšie z evanjelií – Evanjelium podľa Jána. A on tu hovorí: *„Moje dieťatka, toto vám píšem nato, aby ste nezhrešili.“*

Zámerom celého evanjelia je oslobodiť nás od nášho tyranského otroctva hriechu, svojho ja a satana. Ale všimnite si, čo láskavo pridáva: *„A keby niekto zhrešil, máme Prímluvcu u Otca, Ježiša Krista, spravodlivého.“* A v 1. Jánovej 1,9: *„Keď vyznávame svoje hriechy, verný je a spravodlivý, aby nám odpustil hriechy a očistil nás od každej nepravosti.“*

Niečo si tu ale uvedomme. Musíme tak naplno zažiť premieňajúcu silu evanjelia, že prideme do stavu, kde by sme radšej zomreli ako zhrešili. Prečo? Pretože nebudeme mať navždy Veľkňaza, ktorému budeme môcť vyznávať naše hriechy a prijímať od neho odpustenie. Je dôležité tento koncept pochopiť.

Pozrite, keď Ježiš Kristus ukončí svoju veľkňazskú službu, už viac nebudeme mať nikoho, komu budeme môcť vyznať náš úmyselne spáchaný hriech. Preto priatelia, musíme dôjsť do stavu, kde prestaneme s úmyselným dopúšťaním sa hriechu, a musíme prísť do toho stavu, ešte predtým, ako Ježiš ukončí svoju veľkňazskú službu.

Selected Messages, zv.1, str. 343-344: *„Ježiš Kristus je opisovaný ako neustále stojaci pri oltári, obetujúc obeť za hriechy ľudstva. On je kňazom pravého svätostánku, ktorý postavil Pán a nie človek. Zmierujúca obeť skrze Prostredníka je nevyhnutná, kvôli neustálemu páchaniu hriechu.“* Je nevyhnutné pokračovať v zmierujúcej obeti kvôli „neustálemu páchaniu hriechu.“

Bratia a sestry, Ježiš Kristus musí mať ľudí, ktorí už viac, kvôli láske k Nemu, nepáchajú vedomý hriech. Keď bude mať takých ľudí, môže odložiť svoje veľkňazské rúcho, prísť a vziať si nás domov. Bože pomôž nám, aby sme boli takými ľuďmi...

Júda 1,24: *„A tomu, ktorý vás môže zachovať tak, čo neklesnete, a postaviť bezvadných pred tvárou svojej slávy v plesaní.“* Náš Veľkňaz chce urobiť niečo viac ako nám len odpustiť naše potkýnanie a padanie. Chce nám pomôcť, aby sme sa už vôbec nepotkli a nepadli.

Už predtým sme si všimli, že Ján hovorí: *„Nikto, kto sa narodil z Boha, nerobí hriechu.“* (1 Ján 3,9) V gréčtine je to pôvodne v prítomnom aktívnom slovesnom čase. A doslovne to teda znamená, že *„ten, kto sa narodil z Boha, prestáva neustále hrešiť.“* Ale tí, ktorí sa narodili z Boha, predsa len ešte niekedy zhrešia. Potkýňajú sa a padajú kvôli nedostatku bdelosti a modlitby. To je v gréčtine jednoduchý slovesný tvar vyjadrujúci minulý dej, a to je to, čo Ján hovorí: *„A keby niekto zhrešil máme Prímluvcu u Otca.“* (1 Ján 2,1)

Keď si prestaneme dávať pozor, zakopneme a padneme, pretože nemilujeme Krista skutočne tak, ako by sme mali... Alebo keď sme Ho stratili z dohľadu a boli sme prichytení, keď sme si prestali dávať pozor, potom, vďaka Bohu, máme Advokáta. Môžeme toto zlyhanie vyznať. Boh

nás chce doviesť na úroveň zrelosti, kde ho budeme tak milovať a budeme na ňom takí závislí, že mu dovoľíme, aby nás ochránil dokonca i pred potkýnaním a padaním. On nás je schopný ochrániť dokonca i pred tým. A to je tá skúsenosť, úroveň zrelosti, ktorú musíme mať.

Testimonies, zv. 5, str. 53: „Dokonca jedna zlá povahová črta, jedna hriešna pestovaná túžba, napokon zneutralizuje všetku silu evanjelia.“ To je citát na vytriezvenie, moji drahí priatelia! Viem, že niektoré z týchto vecí nemusia byť ochotne, alebo pozitívne prijaté niektorými z vás, ale aj tak sa o to s vami musím podeliť.

Evanjelium je mocou Božou na spasenie, (Rim 1,16) aby nás ochránilo nielen od trestu za hriech, ale aj od jeho sily, a ak odmietate, aby vás evanjelium oslobodilo od moci hriechu, odmietate, aby vás zbavilo aj trestu za hriech. Neutralizujete silu evanjelia, ak si pestujete čo len jeden jediný hriech. „Prevala hriešnej žiadosti svedčí o zaslepení duše. Každé uspokojovanie tejto žiadosti posilňuje odpor voči Bohu. Tárcha povinností a hriešne radovánky sú motívy, ktorými satan zaplieta ľudí do svojich sietí. Tí, ktorí radšej zomrú, než by mali spáchať zlý čin, sú jediní, ktorí zostanú verní.“

Aby nám satan zabránil prežiť túto skúsenosť, použije „tárchu povinností a hriešne radovánky...“ Avšak satanove sily – tárcha povinností a hriešne radovánky – ktoré používa, aby nás udržal v otroctve hriechu sú zlamané, keď sa zamilujeme do Ježiša Krista. Lebo čím viac ho milujeme, povinnosť už viac nie je povinnosťou, ale potešením. Už to viac nie je tárcha povinností a radosť z hriechu, je to radosť z povinností a bolesť z hriechu. Čím viac milujete Krista, tým viac mu chcete robiť radosť, a čím viac sa radujete, že tak robíte, tým viac vás bolí keď mu ubližujete. A vy viete, že hriech mu spôsobuje bolesť! **Takto sa stáva pre vás hriech bolestivým, pretože to bolí Ježiša.** Ale to všetko sa stáva našou skusenosťou len vtedy, keď rastieme v láske k Ježišovi.

Ak sa snažíte obrezať vaše srdce bez toho, aby ste skutočne milovali Ježiša, je to extrémne bolestivý proces. V skutočnosti sa to tak ani nedá. Musíte rásť v láske k Ježišovi.

Je tu ešte jeden koncept, ktorý chcem s vami rozviesť, týkajúci sa ukončenia doby milosti, a ukončenia Kristovej zástupnej činnosti. Je veľa vecí, ktoré sa môžeme naučiť z Noachovej skúsenosti. Sám Ježiš povedal... Matúš 24,37: „A ako bolo za dní Noeho, tak bude aj za príchodu Syna človeka.“ Pamätáte si, ako Noe a jeho rodina vošli do korábu, a potom ako tam vošli, sa dvere zavreli? Zatvorili tie dvere oni? Nie. Dvere boli zatvorené Bohom. (Gen 7,16)

Tu prosím niečo pochopte. Potom ako vošli dnu, dvere ešte chvíľu ostali otvorené. Čo Boh robil? Dlhو zhovievavo a milosrdne čakal na kohokoľvek ďalšieho, kto by sa bol rozhodol vstúpiť. Ale až keď bolo úplne jasné, že absolútne nikto ďalší nechce vstúpiť, až vtedy Boh tie dvere zatvoril. Je to veľmi dôležité, priatelia.

Pozrite, dvere doby milosti sa onedlho zatvoria, ale Boh milosrdne zhovieva a necháva ich otvorené. Prečo? Peter nám to povie: „...pretože nechce, aby niektorí zahynuli, ale aby všetci prišli k pokániu.“ (2 Pet 3,9)

Keď ľudské pokolenie príde do stavu, kde budú zatvrdení voči priťahujúcej láske Krista, budú jej vzdorovať, a pritom budú tak pripútaní k žiadostiam tela a svetským veciam, že nikdy k pokániu neprídu... Bez ohľadu na to, čo Boh urobil, a Boh nebude nikdy nikoho nútiť, potom pre ich vlastné, konečné, neodvolateľné rozhodnutie Boh zavrie dvere...

Viete, chcem aby ste pochopili, že ukončenie doby milosti nie je len nejaká svojvoľná vec, ktorú Boh uzákonil, a že práve v danom časovom bode povie: „Dobre, skúšobná doba je ukon-

čená,“ a ak by počkal ešte päť minút dlhšie, niekto by prišiel k pokániu a obrátil by sa. Kedysi som si to myslel, ale je to nezlučiteľné s faktom, že Boh: „*nechce, aby niektorí zahynuli, ale aby všetci prišli k pokániu.*“ (2 Pet 3,9)

Keď sa ukončí doba milosti, každý, kto nebude v arche zahynie. A tento krát svet nebude očistený vodou, ale ohňom. (2 Pet 3,10-12) Trvám teda na tom, že keď sa dvere zatvoria, bude to preto, že už nikto nikdy nepríde k pokániu aj keby dvere ostali otvorené navždy. Preto ukončenie doby milosti nie je svojvoľná vec. Je to určené ľudstvom, keď si každý neodvolateľne vybral. A práve preto sú len dva verдикty:

1.,Kto robí nepravosť, nech len robí nepravosť ešte, a kto špiní, nech špiní ešte.“
2.,Spravodlivý nech číni spravodlivosť ešte, a svätý nech sa posväti ešte.“

Nehovori: „*Kto váha, nech len váha ešte.*“ Nikto nie je nerozhodný. Všetci sa neodvolateľne rozhodli. Každý má buď pečať, alebo znamenie. Pečatou je to, že sme tak zakorenení v pravde, že by sme radšej zomreli, ako vedome zhrešili. Znamenie je, že sme tak zakorenení v hriechu, že by sme radšej zomreli, ako poslúchli. A Boh nás nakoniec bude musieť nechať v tom, čo sme si vybrali, a dvere sa zatvoria. Chceme, aby ste boli vo vnútri archy, keď sa to stane, priatelia. Uistite sa, že v tej arche naozaj ste. **Tou archou je Ježiš Kristus.**

Conflict and Courage, str. 39: „*Milosť pozastavila svoje žaloby na previnilé pokolenie. Zveri pola a vtáky neba vošli do svojho útočiska. Noe a jeho domácnosť boli vo vnútri archya Hospodin zavrel za ním. Masívne dvere, ktoré bolo nemožné zatvoriť pre tých, ktorí boli vo vnútri, boli pomaly zasunuté na svoje miesto neviditeľnými rukami. Noe bol zatvorený vo vnútri a tí, ktorí odmietali Božiu milosť, ostali vonku. Pečať Neba na tých dverách, Boh ich zatvoril a On jediný ich mohol otvoriť. Rovnako, keď Kristus ukončí svoju príhovornú službu za previnilých ľudí, pred Jeho príchodom na nebeských oblakoch budú dvere milosti zatvorené. Potom božská milosť už viac nebude brániť hriešnikom a satan bude mať plnú kontrolu nad tými, ktorí odmietli milosť. Budú sa snažiť zničiť Boží ľud, ale ako bol Noe zavretý v arche, tak budú spravodliví ochránení štítom Božej moci.*“

Keď sa ukončí doba milosti, budeme uzamknutí v Kristovi a Kristus bude uzamknutý v nás a budeme neoddeliteľne jedno s Ním. Ak sme v arche, sme v bezpečí. A byť v arche bude rozhodne naliehavé. Pretože keď sa skončí doba milosti, Božia obmedzujúca sila, ktorou Jeho Duch Svätý ovplyvňuje planétu Zem bude odobratá a doslova celé pekló vzplanie na planéte Zem. Razom budeme vidieť, čo sa stalo ľudskej prirodzenosti, v jej surovej, prišernej, ohavnosti. Nebude už žiaden obmedzujúci vplyv, a mimochodom verím, že Boh nám dáva malé ukážky toho na miestach ako Rwanda, alebo Juhoslávia. Na miestach, kde je odhalená neľudskosť človeka k človeku a vidíte tých posadnutých ľudí, navzájom sa usmrcovať. Toto všetko sú len malé ukážky toho, aké bude celé ľudstvo, keď sa doba milosti ukončí, a Duch Svätý bude vzatý z planéty Zem. Celé ľudstvo...

A keď bude Duch Svätý vzatý, všetci si náhle uvedomíme, akí neuveriteľne závislí sme na ňom boli, pre Jeho ochraňujúci vplyv. Bude veľmi dôležité byť v arche, keď sa to stane.

Early Writings, str. 43: „*Satan teraz v dobe zapečatovania skúša všelijakú lešť, aby myseľ ľudu Božieho odvrátil od prítomnej pravdy a zapríčinil ich váhavosť. Videla som prikrývku, ktorú Boh rozprestrel nad svojím ľudom, aby ich ochránil v dobe súženia. Každá duša, ktorá sa rozhodla pre pravdu a bola čistého srdca, bola prikrýta touto prikrývkou Všemohúceho.*“ Boh je stále s nami. Áno, ukončí svoju veľkňazskú službu, ale ešte stále nás bude ochraňovať. Už za za nás viac neprihovára, pokiaľ

ide o naše hriechy a vyznania hriechov, pretože sme s tým, pre lásku Kristovu, prestali. Už sa viac nedopúšťame žiadneho vedomého hriechu. Radšej by sme zomreli, ako by sme to robili, takže On už viac nemusí pokračovať v príhovornej službe. No som tu, aby som vám povedal, že On sa stále prihovára za našu ochranu... Židom 7,25: „Prečo aj môže vždycky dokonale spasit' tých, ktorí skrze neho prichádzajú k Bohu, vždycky žijúc, aby sa prihováral za nich.“

Bratia a sestry, prosím vás, kvôli vám samým a kvôli Kristovi, počas týchto pretrvávajúcich chvíľ, pretrvávajúcich dní doby milosti... Dovoľte mu obrezať vaše srdce, dovoľte mu odrezať vás od všetkých týchto náklonností tela, a dovoľte mu urobiť vás svätými, aby o vás mohol povedať nielen: „Spravodlivý nech činí spravodlivosť ešte,“ ale aby mohol tiež povedať: „a svätý nech sa posväti ešte.“

BOJUI DOBRÝ BOJ VIERY

(1Tim 6,12)

Chcem vás vyzvať, aby ste boli dobrými „berejskými.“ (Sk 17,11) Čo tým myslím? Pavel pochválil berejských, pretože ho kontrolovali! A ak bolo potrebné kontrolovať apoštola Pavla, uistujem vás, že je oveľa potrebné kontrolovať mňa, biedneho smrteľníka.

Boh vie, že sa snažím s vami deliť o pravdu a len pravdu, ale priznávam, že nie som neomylný. V skutočnosti som si vedomý veľmi reálnej možnosti, že som nesprávne pochopil pravdu. Takže vás chcem z celého svojho srdca povzbudiť, aby ste študovali a overovali si to, čo čítate.

Častokrát sa na kazateľov obraciame, lebo máme iný názor na danú vec. Všetci máme právo na vlastné názory, no keď dôjde na pravdu, potrebujeme niečo oveľa pevnejšie a spoľahlivejšie, ako sú ľudské názory. Preto sa tu snažím s vami zdieľať nie moje vlastné teórie a predstavy, ale to, čo hovorí Pán. Hovorím s autoritou k tejto téme presne do tej miery, pokiaľ nie som autorom svojich slov ja, ale je ním Ježiš. Jediné On má skutočnú autoritu a ja Ho prosím, keď sa pripravujem a keď pristupujem k tejto výsade a zodpovednosti vedenia štúdia Jeho Slova o vedenie a usmernenie Duchom Svätým, pretože sa zaoberáme životne dôležitou a niekedy veľmi spornou pravdou. A mojím najväčším strachom je, že by som zle prezentoval pravdu, a to z dvoch dôvodov:

Po prvé, Ježiš je Tá Pravda. Bože chráň, že by som zle prezentoval môjho Pána.

Po druhé, pravdou sme oslobodení a posvätení, a ak je pravda zle podaná, potom je jej moc oslobodiť a posvätiť ohrozená. Je to vážna vec, ktorú by si mal uvedomiť každý kazateľ.

Niekedy je potrebné trochu cúvnuť a pozrieť sa znovu na les. Pozerali sme sa len na určité stromy. V niekoľkých posledných štúdiách sme sa **zaoberali našou úlohou spolupráce v budovaní charakteru:**

Uvedomili sme si, že v podstate ide o to, aby sme sa **učili, ako si strážiť srdce nadovšetko. (Prísľ 4,23)**

Pochopili sme, že cieľom ovládania mysle je v skutočnosti **prinášať každú myšlienku do poslušnosti Krista. (2 Kor 10,5)**

Potom sme pokračovali a uvedomili sme si, že prirodzene je to nemožné. V skutočnosti, my od prirodzenosti nemôžeme priniesť ani jednu myšlienku. **„Pretože myseľ tela je nepriateľstvom naproti Bohu, lebo sa nepodriadyje zákonu Božiemu, lebo sa ani nemôže podriaďiť.“ (Rim 8,7)**

Na základe toho sme pochopili, že potrebujeme dostať nové srdce.

Dovolili sme **zákonu, aby nás viedol a Baránkovi aby nás priťahoval** na úpätie kríža. A s Dávidom sme prosili, nielen o odpustenie našich hriechov, ale sme tiež volali: „**Stvor mi čisté srdce, ó, Bože, a obnov priameho ducha v mojom vnútri.**“ (Ž 51,12)

V tomto bode, a len v tomto bode sme schopní dostať myseľ pod kontrolu. Jedine to srdce, do ktorého je vpísaný Boží zákon, môže byť nadovšetko strážené. (Prís 4,23)

No i takéto srdce si na ovládnutie vyžaduje všetko úsilie, a to z dôvodu zostávajúceho, hoci už viac nie vládnuceho protichodného činiteľa, nazývaného „telo.“

Denne musíme zápasíť so zlom, **s vrozeným zlom prirodzeného srdca** – aby sme použili terminológiu inšpirácie. (Review and Herald, 4. máj 1886, ods.7)

To zlo je predovšetkým zahrnuté v starých návykoch a vrozených sklonoch, a z tohto dôvodu môže byť protichodný činiteľ oveľa viac, alebo menej intenzívny. Závisí to od toho, s akým konkrétnym súborom starých zvykov a zdedených sklonov zápasíme.

V našom štúdiu sme si tiež všimli, že boj pokračuje **od kríža až po korunu**. (RH, 29. november 1887, č.12)

A v tomto bode sme sa podstatne priklonili k veľmi zaujímavej teologickej otázke, ktorá sa týkala stavu, ktorý musia Boží ľudia dosiahnuť, skúsenosti, ktorú musia nadobudnúť, ak majú byť schopní prejsť časom súženia bez Prostredníka.

Takže sme si to tu stručne zhrnuli. Teraz sa chcem s vami znova vrátiť k pochopeniu tohto protichodného činiteľa a zvlášť si uvedomiť, ako ho môžeme a musíme prekonať.

Uvediem tu jeden citát, v ktorom máme pekné zhrnutie a od neho sa potom odrazíme ďalej. Great Controversy, str. 425: „*Keď sa Kristus prestane prihovárať v nebeskej svätyni, tí, ktorí žijú na zemi, budú musieť stáť pred tvárou svätého Boha bez prostredníka. Ich rúcha musia byť bez poškvrnny, ich charaktery musia byť pokropením krvou očistené od hriechu. Prostredníctvom Božej milosti a vlastným vytrvalým úsilím...*“ Prosím, všimnite si tú kombináciu. „*Prostredníctvom Božej milosti a vlastným vytrvalým úsilím, musia zvíťaziť v boji so zlom. Zatiaľ čo v nebi prebieha vyšetrovací súd, zatiaľ čo hriechy kajúcich veriacich sú odstraňované zo svätyně, musí ľud Boží na zemi vykonať zvláštne dielo očistenia – odstránenie hriechov.*“ A to je ten čas, v ktorom práve teraz žijeme, čas, kedy je potrebné pracovať na tom zvláštnom diele. „*Keď bude toto dielo dokončené, nasledovníci Krista budú pripravení na Jeho príchod...*“ Príde to veľmi skoro. „*Potom cirkev, ktorú náš Pán prijme k sebe pri svojom príchode, bude cirkev: slávna cirkev, nemajúca škvrnny, alebo vrásky, alebo niečoho takého.*“ (Ef 5,27) Chcem byť súčasťou tej „slávnej cirkvi.“

Aká by mala byť tá slávna cirkev? Použite svoj kľúč. Mala by to byť cirkev, ktorá odráža charakter, slávu jej Pána a Spasiteľa, Ježiša Krista. A musí byť bez „škvrnny, alebo vrásky, alebo niečoho takého.“ Tá cirkev musela získať víťazstvo v boji proti zlu. Musela sa naučiť, ako byť víťazom. A ak máme byť súčasťou tej cirkvi, to je to, čo sa musíme naučiť my. Musíme sa naučiť víťaziť nad týmto protichodným činiteľom, nazývaným zlo.

Otázkou ale je: Môžeme sa to naučiť? Ano, môžeme! Máme na to vzácne zaľúbenie: „*Ty zvíťazíš!*“ (5T.513) No sľuby sú niečím podmienené, však? Preto musíme nájsť aj podmienku.

Nájdeme ju v Testimonies, 5. zv., str. 513. Táto podmienka je dvojaká: „*Ak bojuješ boj viery celou silou svojej vôle, zvíťazíš.*“ Sľub je že „*zvíťazíš.*“ Podmienkou ale je, že sa musíme naučiť „**bojovať boj viery celou silou svojej vôle.**“ A práve sme tu načrtli obsah našich niekoľkých ďalších štúdií. Musíme sa naučiť ako „bojovať boj viery celou silou svojej vôle.“ Zamerajme teraz našu pozornosť na to, ako bojovať boj viery. Nepriateľ nad ktorým musíme zvíťaziť, je zlo. Je dvojaké a zahrňa:

1. Satana, autora zla.
2. Ale obzvlášť naše ja, vrodené zlo prirodzeného srdca, čo je inak povedané telesný, alebo starý človek.

Teraz sa podíme pozrieť na oboje. **1. satan:** 1. Petrova 5, 8-9: „*Buďte triezvi a bdejte, lebo váš protivník, diabol, obchádza ako revúci lev a hľadá, koho by zožral, ktorému sa postavte na odpor, pevní vo viere...*“ Priatelia, na to aby sme prekonali autora zla, sa musíme naučiť, ako bojovať a vyhrať dobrý boj viery. Musíme sa naučiť ako zostať pevnými vo viere. Jedine takto odoláme pôvodcovi zla.

Christian Education, str. 114: „*Verte, že On je pripravený vám pomôcť skrze svoju milosť, keď k nemu prídete v úprimnosti. Musíte bojovať dobrý boj viery. Musíte byť zápasníkmi pre korunu života. Bojujte, lebo satan vás má na dosah, a ak sa nevymaníte spod jeho rúk, budete postihnutí a zničení. Nepriateľ je na pravej strane a na ľavej, je pred vami a za vami, a vy ho musíte udupať pod svojimi nohami. Bojujte, aby ste vyhrali korunu. Bojujte, lebo ak nevyhráte korunu, stratíte všetko v tomto živote a v budúcom živote. Bojujte, ale nechajte to v sile vášho vzkrieseného Spasiteľa.*“ Bez Neho nemôžeme urobiť nič. Ale „*všetko vládzem v tom, ktorý ma posilňuje, v Kristovi,*“ (Filip 4,13) a to zahŕňa aj bojovanie a vyhranie dobrého boja viery (1 Tim 6,12) proti pôvodcovi zla, satanovi.

No prosím pochopte, že z týchto dvoch dimenzií zla, s ktorými musíme bojovať v našom kresťanskom zápase – našom duchovnom zápase – je tým najhorším a najobávanejším nepriateľom – **2.naše ja**. Je to naše ja, to vrodené zlo prirodzeného srdca.

Testimonies, 3. zväzok, str. 106: „*Boj proti nášmu ja je tým najväčším zápasom, aký sa kedy bojoval.*“

Review and Herald, 5. marec 1908: „*Nemáme žiadneho nepriateľa, ktorého sa musíme báť.*“ Nie je vari satan nepriateľom, ktorého sa máme báť? Priatelia, dobrou správou je, že satan bol porazený. Spomínate si na to, ako sme išli na Golgotu? Na to „*miesto ľabky?*“ Máme smrteľne raneného nepriateľa. Keď kríž dopadol do tej kamenistej jamy na Golgote, hlava hada, toho starého hada, nazývaného tiež diabol, bola rozdrtená. (1 Moj 3,15) A jedinou vecou, ktorá mu môže dať nad nami moc je to, že prestaneme vidieť, chápať, osobne veriť a prijímať pravdu, ako je zjavená v ukrižovanom Kristovi.

On povedal: „*A poznáte pravdu, a pravda vás vyslobodí.*“ (Ján 8,32) A tých, ktorí prichádzajú ku krížu, a uvedomujú si

pravdu, čo sa týka Božieho charakteru

a pravdu, čo sa týka dôsledku hriechu,

tých pravda vyslobodzuje a satanova moc je zlomená. Takto bola jeho hlava rozdrtená. (1 Moj 3,15)

No je to srdce nevery, ktoré v nás prebýva, a ktorého sa musíme báť. A je to to vrodené zlo nášho prirodzeného srdca, ktoré má prirodzený sklon nechať sa nahovoriť satanovými klamstvami. Toho sa musíme báť. Keď porazíme nepriateľa číslo jedna, ktorý prebýva v nás, postupne porazíme aj jeho spojenca. Kto je spojencom toho starého človeka? Satan a kráľovstvo temna.

Vrátime sa k nášmu citátu: „*Nemáme žiadneho nepriateľa, ktorého sa musíme báť. Náš veľký konflikt je s našim neposväteným ja. Keď víťazíme nad našim ja, prostredníctvom Toho, ktorý nás miloval, potom sme viac ako len víťazi. Bratia moji, víťazstvom je večný život. Podíme bojovať dob-*

rý boj viery.“ Keď bojujeme a vyhrávame v dobrom boji viery, nad vrozeným zlom nášho prirodzeného srdca – nad našim ja, sme viac ako len víťazmi. Pretože, získame nielen víťazstvo nad nepriateľom v nás, ale získame víťazstvo nad celým kráľovstvom temnoty. Keď zvíťazíš nad nepriateľom, ktorý prebýva v tábore, zvíťazíš aj nad jeho spojencom a nad celým kráľovstvom temnoty. Aké je potom pre nás dôležité naučiť sa bojovať a víťaziť v dobrom boji viery.

Dobrý boj, prečo je to dobrý boj? Nuž, v prvom rade preto, lebo máme nekonečne mocného a milujúceho Pána, ktorý tento boj bojoval a vyhral v náš prospech, a s Ním na našej strane, nemôžeme tento boj prehrať. Jediný spôsob ako môžeme prehrať je, že opustíme nášho Pána a Spasiteľa. Rimanom 8,37: *„Ale v tom vo všetkom statne víťazíme skrze toho, ktorý si nás zamiloval.“* Miloval nás tak veľmi, že za nás zaplatil nekonečnú cenu, aby pre nás získal víťazstvo a umožnil nám, skrze Jeho milosť, získať si víťazstvo samostatne. Tak veľmi nás miloval, že nielen že bojoval a zvíťazil, aby nás oslobodil od trestu za hriech, On ten zápas bojoval a vyhral, aby nás oslobodil aj od moci hriechu. Až príliš nás miluje, než aby nás nechal tyranizovať našim starým človekom a jeho spojencom satanom. Chvála Bohu, že Jeho milosť je dostačujúca, aby nás oslobodila od tyranie toho vrozeného zla prirodzeného srdca.

Ako dlho trvá pre kresťana tento boj? Nuž, trvá počas celej kresťanskej skúsenosti na planéte Zem. *„Od kríža ku korune treba vykonať naliehavú prácu. Je to zápas s vrozeným hriechom; je to zápas proti vonkajšiemu zlu. Život kresťana je boj a pochod.“*

Review and Herald, 29. novembra 1887. Celý kresťanský život na planéte Zem je boj. Nie je to však fyzický boj, ale duchovný boj. Je to boj o podmanenie mysle. Je to boj o ovládnutie myšlienok.

Pozrite sa, ako jasne Pavol hovorí o duchovnej podstate tohto boja v 2. Koríntanom 10,3-5: *„Lebo pravda chodíme v tele, ale nebojujeme podľa tela – lebo zbrane nášho bojuvania nie sú telesné, ale mocné Bohu na borení pevnosti – ktorí boríme úmysly a každú vysokosť, ktorá sa povyšuje proti známosti Božej.“* Kde máte vy svoju známosť, svoje poznanie? – vo svojej mysli. A čo je cieľom tohto boja? Koniec 5. verša: *„Zajímame v plen každú myseľ do poslušnosti Krista.“* Je zrejmé, že je to duchovný boj a je to boj o dobytie a ovládnutie myšlienok, do tej miery, že budeme prinášať *„v plen každú myseľ do poslušnosti Krista.“*

V gréčtine je sloveso, ktoré je preložené ako *„zajímame v plen,“* v prítomnom aktívnom čase. To znamená, že je to niečo, čo musí byť pretrvávajúce a ustavičné. Naše myšlienky majú totiž tendenciu podriaďiť sa a oddávať sa vrozenému zlu nášho prirodzeného srdca, tým telesným túžbam, takže bojujú proti duši. Máme tú prirodzenú tendenciu. Hoci v záujme zachovania, dobrého zvlhľadu, dobrej fasády, sa nám môže podariť, udržať si to oddávanie sa žiadostiam, len na úrovni správania. Avšak mnohí z nás sa práve v súkromí mysle, kde si myslíme, že je to v poriadku, oddávame telesným túžbam. V tomto prípade nebojujeme a nevyhrávame duchovný boj. Bojujeme a vyhrávame len telesný boj, aby sme si udržali pokrievku na našom správaní.

Náš je však duchovný boj o ovládnutie toho, čo sa deje v našej mysli, kde len vy a Boh viete, čo sa odohráva. To bojisko, na ktorom kresťan bojuje je medzi pravým a ľavým uchom. Ide o úplné víťazstvo nad našimi myšlienkami.

Máme silnú zbraň na to, aby sme tam získali víťazstvo. Aká je to zbraň? Je to základná útočná zbraň v kresťanskej zbroji. Ako ju voláme? Meč. Je to meč Ducha, ktorým je Slovo Božie. To sú tie vzácné zaslúbenia a pravdy Božieho Slova a nimi boríme všetky *„úmysly a každú vysokosť, ktorá sa povyšuje proti známosti Božej.“* Všetky diablove klamstvá, tie mylné filozofie, ktoré

sú založené na zvodoch satana, musia byť zborené a naše mysle musia byť preprogramované pravdou, aby sme mohli skutočne získať víťazstvo v ríši nášho myšlienkového života. A znova – cieľom je zaujímať v plen každú myšlienku do poslušnosti Krista.

Faith I Live By, str. 124: „*So zakoreneními hriechmi sa musí bojovať a musia sa prekonávať. Nežiaducim charakterovým rysom, či už zdedeným, alebo vypestovaným, by sme sa mali rozhodne vzoprieť a prekonať ich, skrze Kristovu moc... Deň za dňom a hodinu za hodinou, v nás musí prebiehať aktívny proces sebazapierania a posväcovania. A potom vonkajšie skutky budú dosvedčovať, že Ježiš prebýva vierou v našom srdci... Tam je nebo, a ako vážne by sme sa mali usilovať ho dosiahnuť. Vyzyvám vás... uverte v Ježiša, ako vášho Spasiteľa. Verte, že On je vám pripravený pomôcť, skrze svoju milosť, keď k Nemu prídete v úprimnosti. Musíte bojovať dobrý boj viery. Musíte byť zápasníkmi pre korunu života.*“

Všimnite si prosím, že my o tú korunu nezapasíme, aby sme si ten večný život zaslúžili, ale zápasíme, aby sme sa stali preň spôsobilí a aby nám tento večný život mohol byť zverený. Nemá to nič dočinenia so zásluhami, alebo skutkárčením. Nemá to nič dočinenia so záslužením si večného života. Má to však čo dočinenia s prípravou na radosť z neho.

Predtým, ako nám môže byť zverený večný život, musíme prísť na miesto, kde sme, pre lásku Kristovu, s hriechom prestali. Charakter sa nezmení, keď pôjdeme do neba. Naše charaktery si zoberieme so sebou, a naše charaktery tvoria naše myšlienky a pocity. Takže, ak ešte stále lipneme k hriechu v ríši našich myšlienok a pocitov, nemáme charakter, ktorý by bol spôsobilý pre večnosť, alebo by mu mohol byť zverený večný život. V žiadnom prípade to ale nie je spravodlivosť zo skutkov! Je to práca, ale nie je záslužná. Je to viera, ktorá pracuje skrze lásku, (Gal 5,6) za účelom očistenia duše, aby sme mohli byť spôsobilými občanmi neba. Majte to prosím na pamäti.

Aké sú naše rozkazy v tomto duchovnom boji, milí kresťanskí spolubojovníci? Čo nám náš Princ Immanuel, ktorý je hlavou našej armády, velí robiť? Rimanom 6,12: „*Nech tedy nekráľuje hriech vo vašom smrteľnom tele, aby ste ho poslúchali, totiž hriech, v jeho, to jest tela, žiadostiach...*“ Všimnite si, že nie sme napomínaní nenechať si hriech, aby vôbec nemohol zostať v našich smrteľných telách... Ale sme napomínaní, aby sme ho nenechali vládnuť. A mimochodom, skutočnosť, že sme napomínaní, aby sme ho nenechali vládnuť, je veľmi jasné znamenie toho, že ešte stále očividne zostáva. Prečo by sme mali bojovať, aby sme ten hriech zdržali od vládnutia, keby tam vôbec nebol?

Pamätajte, keď sa znovu narodíme, máme dve prirodzenosti. Duchovná prirodzenosť vládne, no telesná prirodzenosť stále zostáva. Naším duchovným bojom je zdržať tú telesnú prirodzenosť od vládnutia. Čo určuje, či tá prirodzenosť vládne, alebo nie? „*Nech tedy nekráľuje hriech vo vašom smrteľnom tele, aby ste ho poslúchali, totiž hriech, v jeho, to jest tela žiadostiach.*“ Ak poslúchame, ak plníme túžby tela, tá prirodzenosť nielenže zostáva, ona aj vládne. „*Či nevíete, ... že ste sluhami toho, koho poslúchate?*“ hovorí v tej istej kapitole, len o niekoľko veršov ďalej. Takže to, čo určuje, či bojujeme a vyhrávame ten duchovný boj, alebo nie, je to, či poslúchame, alebo neposlúchame žiadosti tela, a či ich plníme.

V prvom rade sú najviac naplihané medzi pravým a ľavým uchom, v súkromí mysle, a len preto, že sa zdržiavame robenia nesprávnych vecí ešte nemôžeme určiť, či úspešne bojujeme a vyhrávame tento boj. Môžete sa panovačne, so sebeckou motiváciou, zdržiavať od robenia špatných vecí, aby ste si nepoškvrnili dobrú povesť, no pritom sa im stále oddávať vo vašom

myšlienkovom živote, vo vašej predstavivosti a fantázii. A ak sa im oddávate v myšli, potom hriech vládne. **Takže je nevyhnutné učiť sa, ako bojovať a vyhrať tento boj, na úrovni našich myšlienok a pocitov.**

Review and Herald, 3. mája 1881: „*Ste sluhami toho, koho poslúchate: (Rim 6,16) Ak sa oddáme hnevu, žiadosti, chamtivosti, nenávisti, sebeckosti...*“ Opäť tu ide o myseľ. „...*alebo akémukolvek inému hriechu, stávame sa služobníkmi hriechu. ‚Nikto nemôže slúžiť dvom pánom.‘ Ak slúžime hriechu, nemôžeme slúžiť Kristovi. Kresťan pocíti nábádanía hriechu. ‚Lebo telo žiada proti Duchu, no Duch bojuje proti telu, udržiavajúc neustály boj. Tu je Kristova pomoc potrebná. Ľudská slabosť sa spája s božskou mocou, a viera volá: ‚Vďaka Bohu, ktorý nám dáva víťazstvo skrze nášho Pána Ježiša Krista.‘“ (1 Kor 15,57)*

Priatelia, je to boj, je to neustály konflikt, no je to dobrý boj viery. Viera volá: „Vďaka Bohu, ktorý nám dáva víťazstvo skrze nášho Pána Ježiša Krista.“ Ak vládne hriech, a ak slúžime hriechu, nevládne Kristus. Ak Kristus nevládne, nie je Pánom, a ak On nie je Pánom, nie je našou Spravodlivosťou. Buďte tu preto k sebe naozaj úprimní. Jeho meno je Hospodin naša Spravodlivosť. (Jer 23,6) Nemôžete Ho prehlásiť za svoju spravodlivosť a odmietnuť Ho ako svojho Hospodina. Presne z toho dôvodu nemôže rúcho spravodlivosti zahaliť žiadny pestovaný hriech. Ak si volíte aby vládol len jeden jediný hriech, nenechávate vládnuť Krista a On nie je Pánom, a ak On nie je Pánom, nie je ani vašou spravodlivosťou. Takže tento boj sa nazýva „**dobry boj viery.**“

No viete bratia a sestry, ako bojovať tento boj viery? Trvám na tom, že ak máme byť víťazmi, ak máme premôcť tento protichodný činiteľ – autora zla, a čo je najdôležitejšie, **vrodené zlo prirodzeného srdca**, musíme sa naučiť bojovať a vyhrať tento boj viery. Tiež ale trvám na tom, že ak sa máme učiť bojovať a vyhrať dobrý boj viery, musíme pre začiatok pochopiť, čo je to viera.

Môže to znieť ako celkom jednoduchá a základná otázka a možno by ste si mohli pomyslieť: „Prečo sa zaoberáme tým, či rozumieme alebo nerozumieme tomu, čo je viera? Samozrejme, že každý vie, čo je to viera.“ Nuž mnohým z vás je určite známy kľúčový text na definíciu viery: „*A viera je podstatou toho, na čo sa človek nadeje, presvedčením o veciach, ktoré sa nevidia.*“ (Žid 11,1) Pravdepodobne teda viete, čo je viera.

Položím vám inú otázku. Čo to ale znamená? „...*je podstatou toho, na čo sa človek nadeje, presvedčením o veciach, ktoré sa nevidia.*“ Skúsili ste niekedy prostredníctvom toho pracovať? Čo to v skutočnosti znamená? Viete, často sa tu dostávame do uzavretého kruhu. Keď sa nás niekto spýta, čo je viera, odpovedáme, že je to „dôverovanie Bohu,“ a ak sa vás potom spýtajú: „Dobre, a ako vy dôverujete Bohu?“ odpovieme: „No... na to musíte mať vieru.“

Pripomína mi to jeden príbeh. Kazateľ chcel spraviť malú kontrolu, či jeho kázanie bolo, alebo nebolo jasne pochopené. Kázanie bolo na tému viera. Skutočne ťažko na ňom pracoval, aby vo svojom zhromaždení objasnil, čo to vlastne viera je. Hneď po kázni sa pobral do zadnej časti zboru a prvému dieťaťu, ktoré našiel, položil otázku ohľadne kázne. Pomyslel si totiž, že ak by to pochopili deti, pre dospelých by to nebol žiadny problém. A tak, keď dopovedal obdivuhodnú kázeň, sa s dychtivým očakávaním ponáhlal dozadu, zastavil malého chlapca a povedal: „Prepáč mi synu. Po vypočutí si tejto kázne, môžeš mi povedať, čo je to viera?“ A malý chlapec bez váhania povedal: „Áno kazateľ, je to jednoduché. Viera znamená veriť v niečo, čo viete, že nie je pravda.“ Kazateľ sa zarazil a uvedomil si, že sa musí vrátiť späť k svojmu štúdiu a znovu na tejto kázni popracovať.

No viete, mnohí z nás máme práve tento druh podvedomého myslenia v našich vlastných myšliach. „Viera znamená veriť v niečo, čo viete, že nie je pravda.“ Takmer to vyznie, ako by viera musela dať zbohom bežnému rozumu – takže skočíte do prázdna a veríte, že vás niečo zachytí. Nie priatelia, takto nerozmýšľajte.

Čo je to teda viera? V prvom rade si uvedomme, že viera je neoddeliteľná od Božieho Slova. Všimnite si Rimanom 10,17: „*Tak teda viera z počutia a počútie skrze Slovo Božie.*“ Môžete mať vieru bez Slova Božieho? Určite nie. Zachraňujúcu vieru nie.

1. Timotejova 6,12 hovorí: „*Bojuj dobrý boj viery, uchop večný život...*“ No prečo máme život hojný a večný? Ján 6,63: „*Slová, ktoré vám ja hovorím, sú duch a sú život.*“ Takže viera musí uchopiť životodarné Božie Slovo. Musí počúvať, veriť a prijať životodarné Slovo Božie a pokračovať v konaní podľa toho.

Podme si to teraz ilustrovať. Jeden z najlepších spôsobov, ako definovať vieru, je ilustrovať ju. Kto je použitý v Písme, ako klasická ilustrácia pravdivej viery? Abrahám. Rimanom 4,3: „*A Abrahám uveril Bohu, a bolo mu to počítané za spravodlivosť.*“

Máme tu citát zo staro-zmluvného príbehu. Je zaznamenaný v 1. Mojžišovej 15,6. Samozrejme, Starý Zákon je písaný v Hebrejčine. „*A uveril Hospodinovi, a On mu to počítal za spravodlivosť.*“ To nám hovorí pôvodný príbeh v hebrejčine.

Keď sa pozrieme na pôvodný jazyk získame vzácny náhľad. Hebrejské slovo, ktoré je preložené ako „*uveril*“ je slovo „*aman*.“ Aké slovo tam počujete? „**Amen.**“ Náš výraz „*amen*“ dostaneme z tohto hebrejského slova „*aman*.“ Priatelia, prosím, zapamätajte si tento postreh.

Čo je teda viera? Je to odpoveď „*nech sa tak stane,*“ keď počujeme životodarné Slovo Božie. Podme popracovať s Abrahámom. Čo povedal Boh Abrahámovi svojim životodarným slovom? Povedal: „*Učínim som ťa otcom mnohých národov.*“ (Gen 17,5) Je to pozoruhodné, zvlášť keď uvažujete o skutočnosti, že Abrahám mal okolo 100 rokov.

Teraz sa zamyslite. Ak by sa Abrahám rozhodol odpovedať na Božie Slovo na základe ľudského ho uvažovania, a na základe toho, čo mu vraveli ľudské zmysly, keď sa pozrel do stále líbeznjej, no veľmi zvráskavenej tváre Sáry, ako by odpovedal na toto Božie prehlásenie? Ako by odpovedal, keby bol ovládaný ľudským rozumovaním a reagoval by na prosté, ľudské zmyslové vnemy? „*To sa, Bože, ani náhodou nemôže stať. V žiadnom prípade sa to nestane. Je príliš neskoro. Kde si bol vtedy dávnejšie, keď sa to mohlo stať?*“ No priatelia, po veľmi chybnom pokuse o spravodlivosť zo skutkov, známom ako Hagar, je pre mňa pozoruhodné, keď Písmo hovorí, že Abrahám o tom nepochyboval. Pochyboval dosť na to, aby nastúpil na nesprávnu koľaj a snažil sa, aby sa Božie Slovo stalo pravdou, však? No uvedomte si prosím, že Abrahám v odpovedi na Božie mimoriadne vyhlásenie o tom, že bude otcom veľkého národa, povedal: „*Aman,*“ teda uveril. Inými slovami povedal: „*Nech sa tak stane.*“

Ako mohol povedať takú vec? Nuž vedel, že Ten, ktorý k nemu prehovoril, mal aj moc privedieť do reality to, čo prehlásil. Slovo Božie nie je obyčajné slovo. „*Slovom Hospodinovým učinené sú nebesia a duchom jeho úst všetko ich vojsko.*“ (Ž 33,6) „*Lebo On povedal, a stalo sa...*“ Presnejšie hebrejčina hovorí: „*On povedal a bolo, On rozkázal, a postavilo sa.*“ Slovo Božie nie je obyčajné slovo. Je v ňom tvorivá moc, ktorá prináša do skutočnosti to, čo On prehlasuje. A Abrahám vedel, že Boh, ktorý mu povedal, že bude otcom veľkého národa, mal tú moc, svojím Slovom tak aj učiť. Toto je veru podstatná časť viery. Vedel, že Boh mal tú moc svojím Slovom uskutočniť to, čo sám prehlásil. Preto mu odpovedal: „*Nech je teda tak, nech sa tak stane v mojom živote.*“

A pasáž pokračuje ďalej v Rimanom 4,21: „*A súc cele istý toho, že to, čo zaslúbil, je mocný aj učiniť.*“ Abrahám veril, že to, čo Boh povedal, mal aj moc priniesť do reality. A bola to viera, ktorá mu bola počítaná za spravodlivosť. Prosím pochopte z tejto ilustrácie, čo je to viera.

Viera, v prvom rade počúva Božie Slovo. Verí, že čo Boh hovorí je tiež schopný učiniť a priniesť do reality. Je to Jeho Slovo, ktorý povedal a bolo, rozkázal, a postavilo sa. (Ž 33,9) Je to Slovo Boha, ktorý povedal: „*Nech je svetlo! A bolo svetlo.*“ (1Moj 1,3) A tak s vedomím si toho, že mal moc uskutočniť to, čo vyhlasoval, dáva Bohu povolenie... Viera tiež dáva Bohu povolenie, aby tak učinil vo vašom živote. No je tu aj štvrtá vec, ktorú viera robí. Skutočná viera, pokračuje ku konaniu na základe toho Slova, pretože si je vedomá, že Boh dáva silu dané Slovo poslúchať. „*Viera bez skutkov je mŕtva.*“ (Jak 2,20) Musíte to dotiahnuť do toho štvrtého kroku. Zachytili ste tie štyri kroky? Moji drahí priatelia, toto je viera:

Viera počúva Božie Slovo.

Viera vie, že Boh má moc uskutočniť to, čo On sám prehlasuje.

Vo vedomí si toho, dovoľuje Bohu, aby tak učinil v našom živote.

Na základe toho aj koná, pretože si je vedomá, že Boh nám dá silu vykonávať Jeho vôľu v našom živote.

No predsa je tu niečo, čo Abrahám musel vykonať na základe daného Slova. Musím podstúpiť riziko, že budem indiskrétny... Izák neprišiel na svet z panny, teda z nepoškvrnenosti. Abrahám musel konať na základe Slova. No vedel, že Boh mal tú moc vziať jeho „mŕtve“ telo a dať mu život... a urobiť to isté pre Sáru.

Pozrite, viera verí, že v Slove Božom je živá moc a na základe toho koná, dôverujúc Bohu, že dá tú živú moc a uspôsobí nás k vykonávaniu Jeho vôle v našich životoch... Teraz chcem vziať tento princíp a aplikovať ho do toho, ako bojujeme a vyhrávame dobrý boj viery. Dostali sme povel, aby sme toho protichodného činiteľa nazývaného telo, ktorý je vlastne vrozeným zlom prirodzeného srdca, nenechali vládnuť. Rimanom 6,12: „*Nech teda nekraluje hriech vo vašom smrteľnom tele, aby ste ho poslúchali, totiž hriech, v jeho, to jest tela, žiadostiach.*“ Takže tento povel poslúchame vierou. Tento verš sa začína na slovné spojenie „*nech teda.*“ Lepšie je to preložené ako „*preto.*“ No kedykoľvek použijete slovo „*preto,*“ alebo „*nech teda,*“ je to vlastne signál, ktorý nám napovedá, že to, čo nasleduje je záver, a ten je založený na tom, čo bolo práve povedané. Takže tento povel, aby sme nedovolili hriechu vládnuť, je zároveň aj záver.

Tak vám teda položím otázku: Kde musíme ísť, vypočúť si Božie Slovo a povedať „*amen,*“ aby sme ten povel poslúchli vierou? Nuž, mali by sme ísť k tomu, čo bolo práve povedané pred slovom „*preto.*“ Rimanom 6,1: „*Nuž čo tedy povieme? Či zostaneme v hriechu, aby sa rozmnožila milosť? Nech sa nestane! Lebo veď ktorí sme zomreli hriechu – jako budeme ešte žiť v ňom?!*“ Veľmi zaujímavé.

Božie Slovo nám hovorí, že sme zomreli hriechu a už v ňom nepotrebujeme dlhšie žiť. Či nevidíte, že ak skutočne veríme, že sme zomreli hriechu, tak môžeme zabrániť hriechu vládnuť? Ako môže predsa vládnuť mŕtvy muž? No dobre Pavol, pomôž nám...

Ako, kde, a kedy sme zomreli hriechu? 3. verš: „*Alebo či neviete, že všetci, ktorí sme pokrstení v Krista Ježiša, pokrstení sme v jeho smrť? Pohrobení sme tedy s ním skrze krst v smrť, aby sme, jako Kristus vstal z mŕtvych slávou Otcovou, tak aj my chodili v novote života.*“ 5. verš: „*Lebo ak sme sa stali spoluzrastlými podobnosťou jeho smrti, ale takými aj podobnosťou vzkriesenia budeme.*“ Práve sme tu potvrdili nariadenie krstu. Nevieť, kto z vás čitateľov je pokrstený, no prosím

pochopte ten hlboký, duchovný symbolizmus v tomto nariadení. Práve preto krstíme ponorením. Pokropenie nevytvára to isté, hlboko významné, symbolické rozhodnutie...

Inšpirácia nám hovorí, že Božia Trojica, všetky tri osoby Božstva sú prítomné pri každom krste a sú Svedkami každého krstu – hlboko úctivý Svedkovia. (FLB 146.3) Keď ste dovolili kazateľovi, aby vás naklonil nad vodný hrob, čo ste symbolicky vyznali, pred pozerajúcimi sa svedkami? Hovorili ste, že ste sa rozhodli prijať Kristovu smrť hriechu za svoju, a tým ste sa rozhodli považovať seba samých, za mŕtvych hriechu. (Rim 6,11) A symbolicky ste povedali, že dovoľením kazateľovi pochovať vášho starého človeka, sa krst stal hrobom pre starého človeka. Priatelia, chvála Bohu, to ešte nie je koniec obradu. Keby to bol koniec obradu, krst by bol konečný.

My sa vierou nestotožňujeme len s ukrižovaným a pochovaným Spasiteľom, my sa vierou stotožňujeme so vzkrieseným Spasiteľom! A to symbolicky hovoríte, keď dovoľíte kazateľovi, aby vás znova vynoril. No vynárate sa už ako nové stvorenie, nová bytosť! Váš starý človek je mŕtvy a pochovaný. Vodný hrob, ktorý je hrobom pre starého človeka, je maternicou pre nového človeka. Tak ste narodení z vody a z Ducha. Narodení, aby ste chodili v novote života. (Rim 6,4) Chvála Bohu za nariadenie krstu. A poviem vám, je to pre nás prednosť, že to vieme... Prečo? Lebo Rimanom 6,6 hovorí: „*Vediac to, že náš starý človek je spolu ukrižovaný...*“ doplním sem, že s Kristom „...*aby bolo zmarené telo hriechu čo do svojej pôsobnosti, aby sme viacej neslúžili hriechu.*“

Majte sa ale na pozore! Znie to takmer akoby bol starý človek pri krste vyhladený. Akoby definitívne odišiel, už žiadny ďalší problém, žiadny ďalší spor. Je to pravda, alebo nie?

KAŽDÝ DEŇ ZOMIERAM

(1 Kor 15,31)

Rimanom 6,6: „Vediac to, že náš starý človek je spolu ukrižovaný, aby bolo zmarené telo hriechu čo do svojej pôsobnosti, aby sme viacej neslúžili hriechu.“ Musíme tu byť opatrní. Niektoré preklady tu uvádzajú miesto slova „zmarené“, výrazy ako: „zničené“, „zneškodnené“, „odstránené.“ Tieto slová znejú takmer akoby bol tento „starý človek“ históriou. Je navždy preč, je odstránený. Už sa kvôli nemu nemusíte sužovať. Je to ale skutočne to, čo Pavol hovorí?

Nuž, ak by bol teda načisto odstránený, azda by sa Pavol namáhal varovať nás, iba o šesť veršov ďalej: „*Nech tedy nekraľuje hriech vo vašom smrteľnom tele!*“ (Rim 6,12) To predsa nedáva žiadny zmysel. Keby bol naozaj načisto odstránený pri krste, už by sme sa vôbec nemuseli trápiť tým, aby sme mu bránili v nás vládnuť.

Čo je to potom za slovo? Čo to v skutočnosti znamená? Na okraji novej Biblie kráľa Jakuba (NKJV) je istá pomôcka. V poznámke na okraji je preklad, ktorý tam dáva miesto výrazu „odstránené“, výraz „vyraďené z prevádzky.“ Priatelia, vrelo vám to odporúčam, ako dobrý preklad tohto gréckeho slova. Toto grécke slovo je veľmi jedinečné, a môže sa prekladať ako: „aby telo hriechu stratilo vládu,“ alebo aby bolo „vyraďené z prevádzky.“ Inými slovami, starý človek sa stane bezmocným. Takže už nad nami dlhšie nemôže panovať. Jeho moc je mu odobratá, ale nie jeho zostávajúca prítomnosť.

Kedy je vôbec táto zostávajúca prítomnosť toho protichodného činiteľa, nazývaného telo zničená? Kedy je odstránená? „*Razom, v okamihu, pri zatrubení poslednej trúby...*“ (1 Kor 15,51) „*Keď toto porušiteľné oblečie neporušiteľnosť, a toto smrteľné oblečie nesmrteľnosť.*“ (1 Kor 15,54) Keď bude premenené „*telo nášho poníženia, aby bolo súpodobným telu jeho slávy.*“ (Filip 3,21) Až vtedy, ale nie dovtedy, je tá zostávajúca prítomnosť odstránená. No tá vládnuca moc je odstránená pri krste a ak si chcete ponechať výrazy ako: „zničené“, „zneškodnené“, „odstránené“, aplikujte to na zostávajúcu moc, a nie na zostávajúcu prítomnosť hriechu. Vládnuca moc je odstránená a zničená pri krste. Zostávajúca prítomnosť je odstránená a zničená pri oslavení...

Problém hriechu má v skutočnosti tri dimenzie: Máme „**požadovaný trest**“ za hriech, „**vládnucu moc**“ hriechu, a po tretie ide o „**zostávajúcu prítomnosť**“ hriechu.

Taktiež máme tri dimenzie riešenia hriechu: Riešenie požadovaného trestu sa nazýva – **ospravedlnenie**. Riešenie vládnucej moci sa nazýva – **posvätenie**. Riešenie zostávajúcej prítomnosti sa nazýva – **oslavenie**. A Boh sa zaoberá tou vládnucou mocou počas posväcujúceho života, ktorý sa začína – len symbolicky – pri krste. V skutočnosti sa začína ešte predtým,

pretože my nezomierame hriechu vo vode. My vo vode symbolizujeme len to, čo sa stalo už predtým v mysli.

<i>3 dimenzie problému hriechu</i>	<i>3 dimenzie riešenia problému hriechu</i>
požadovaný trest	ospravedlnenie
vládnuca moc	posvätenie
zostávajúca prítomnosť	oslávenie

Mimochodom, služobníčka Božia nám hovorí, že mnohí z tých čo sú pokrstení, sú pochovaní zaživa. (6BC 1075.7) Inými slovami, starý človek jednoducho spravil hlboký nádych, ponoril sa a povedal si: „Správaj sa nenápadne, veď on/ona len cez to prejde; len to vydrží!“ A krátko po krste, s uistením že je vzduch čistý, si hriech opäť nárokuje na trón svojou vlastnou sebeckou cestou. Často to tak byva...

Ako sme si už povedali, slová „odstránený“ alebo „zničený“ je vhodné použiť, ak rozumiete tomu, že sa to vzťahuje len na vládnucu moc, no nevzťahuje sa to na zostávajúcu prítomnosť. Predsa sa tu však vynára otázka: Na základe čoho, alebo čím to je, že vládnuca moc vrozeného zla prirodzeného srdca je zničená a odstránená pri krste? No, na základe toho, že máme tú prednosť pokladať ju za mŕtvu. Rimanom 6,7: „*Lebo ten, kto zomrel, je už ospravedlnený od hriechu.*“ Zaujímavé. Ak ste zomreli, boli ste ospravedlnení, resp. oslobodení od hriechu.

Vidíte, mŕtvý človek nad vami nemôže vládnuť. „*Mŕtvi nevedia ničoho.*“ (Kaz 9,5) Mŕtvý človek vás nemôže ovládať. „*Lebo ten, kto zomrel, je už ospravedlnený od hriechu. Ale ak sme zomreli s Kristom, veríme, že budeme s Ním aj spolu žiť vediac, že Kristus vstanie z mŕtvych už viacej nezomiera. Smrť viacej nepanuje nad ním. Lebo čo zomrel, hriechu zomrel raz navždy...*“ (Rim 6,7-9) Zahŕňa to každú ľudskú bytosť na tvári Zeme. „*Lebo čo zomrel, hriechu zomrel raz navždy, a čo žije, žije Bohu.*“ Verš 11.: „*Tak aj vy súdte o sebe, že ste mŕtvi hriechu, ale živí Bohu v Kristu Ježišovi, v našom Pánovi.*“

Všimnite si, že máme samých seba pokladať za mŕtvych. Prečo hovorí: „*Súďte o sebe, že ste mŕtvi?*“ Pretože je to vierou, a viera je: „*Podstatou toho, na čo sa človek nadeje, presvedčením o veciach, ktoré sa nevidia.*“ (Žid 11,1)

Položím vám jednu otázku. Dokonca aj po krste, keď sa pozriete do seba, vidíte starého človeka mŕtveho? Nevieť ako vy, ale ja určite nie. Vidím starého človeka, ktorý ma sužuje každý deň môjho života. Je mojím najväčším nepriateľom, najväčšou bolesťou. Odtiaľ prichádzajú všetky moje pokušenia.

Je kresťan pokúšaný? Áno je! Odkiaľ prichádza pokušenie? Jakub 1,14: „*Ale každý je pokúšaný od svojej žiadosti, vyvlačovaný a vábený.*“ Sú to žiadosti tela! (Ef 2,3) Vidíte, telo neustále žiada proti Duchu, dokonca aj v znovuzrozenom kresťanovi. Telesná prirodzenosť stále zostáva, a len s tým sa neuspokojí. Chce vládnuť. Po tom všetkom, čo šla svojou cestou „tolko“ rokov je trochu nešťastná z toho, že bola odmietnutá... A chce aby ste sa jej oddali ako za „starých dobrých čias.“ Len do toho ...a tak sa vás neustále snaží dostať, aby ste naplnili jej túžby, aby v dôsledku toho mohla vládnuť. Keď sa teda pozrieme do seba, vidíme tohto starého človeka, ako nás terorizuje a veru, nezdá sa byť veľmi mŕtvym.

Ale čo je to teda viera? *„Viera je podstatou toho, na čo sa človek nadeje, presvedčením o veciach, ktoré sa nevidia.“* (Žid 11,1) *„Lebo chodíme vierou a nie videním.“* (2Kor 5,7) Viera nekoná na základe toho čo vidíme, ale na základe toho, čo počujeme. Viera prichádza počutím Slova Božieho. (Rim 10,17) Keď to, čo vidíme je v protiklade s tým, čo počujeme v Slove Božom, ktoré je väčšou realitou a vyššou pravdou, vtedy musíme konať na základe Slova Božieho...

Takže napriek tomu, čo vidím, mám konať na základe toho, čo počujem a Biblia mi hovorí, že som v skutočnosti „mŕtvy hriechu“ v Ježišovi Kristovi. (Rim 6,11) A tak musím konať adekvátne. Musím pokladať toho starého človeka za mŕtveho a okamžite poselať tie žiadosti, túžby a pokušenia späť do hrobu, odkiaľ vyšli. Ten človek je mŕtvy ...a ja nie som na prenájom, aby som sa sám dosadil na trón v mojom živote. Je veľmi dôležité, aby ste to pochopili, ale je oveľa dôležitejšie to aj zažiť.

Rozoberme si to... Ak po krste pokračujeme v plnení žiadostí tela, nechávajúc hriech vládnuť, čo je potom našim problémom? Jedna z dvoch vecí: buď neveríme, že sme skutočne zomreli hriechu v Kristovi a s Kristom, alebo prehlasujeme, že sme skutočne zomreli hriechu, no predsa stále nechávame hriech vládnuť.

Musím dôjsť k záveru, že máme veľmi chybnú predstavu o stave mŕtvych. Preto je tak veľmi dôležité, mať tú správnu teológiu. Kedy hovoríme o stave mŕtveho? Vo vašej praktickej kresťanskej skúsenosti? Aká je realita o stave mŕtvych? „Mŕtvi nevidia ničoho,“ (Kaz 9,5) a kde je centrum vášho poznávania, vášho zmysľania a vnímania? V myslí.

Takže, ak skutočne veríte, že váš starý človek je mŕtvy, potom už vôbec nebudete zmysľať tak, ako ste zmysľali predtým... nehovoriac o rozprávaní a konaní, pretože mŕtvy predsa nevidia nič. Ich myseľ už viac nie je funkčná, už viac nepremýšľajú. A keď tie staré, sebecké myšlienky prídu do vášho vedomia, aby ste sa k nim vrátili, v čom vlastne spočíva pokušenie, okamžite ich odmietnite a pošlite späť do hrobu, odkiaľ prišli.

Takto, moji drahí priatelia, bojujeme a víťazíme v dobrom boji viery, (1Tim 6,12) a to sa všetko odohráva medzi pravým a ľavým uchom, v súkromí mysle... kde len vy a Boh viete, čo sa deje. Toto je súkromný, duchovný boj o dobytie mysle. Vierou bránite myšlienkam, oddávať sa žiadostiam tela, uchopíte ich a zajmete v plen do poslušnosti Krista. (2 Kor 10,5) Prinášať v plen každú myšlienku do poslušnosti Krista, bojovaním a víťazením v dobrom boji viery. To je našim cieľom v tomto duchovnom boji.

Teraz si prosím všimnite, Rimanom 6,11: *„Tak aj vy súďte o sebe, že ste mŕtvi hriechu, ale živí Bohu v Kristu Ježišovi, v našom Pánovi.“* 12. verš sa však opäť začína na to slovné spojenie: *„Nech tedy!“* Preto sa na základe tejto úžasnej prednosti, môžeme pokladať za skutočne mŕtvych hriechu a živých Bohu v Kristovi Ježišovi. Na základe Božieho Slova, ktoré vám hovorí že ste zomreli v Kristovi a s Kristom, na základe vašej viery, ktorá prijala to Slovo a uverila, že Boh má moc uskutočniť to, čo prehlasuje. Tá viera zároveň dáva Bohu povolenie, aby tak učinil v našom živote, a potom pokračuje v konaní podľa toho slova. Na základe tohto druhu viery, zabránite hriechu vládnuť. Musíte to ale dotiahnuť do toho štvrtého kroku.

Musíte nie len **(1) počúvať Božie Slovo**, nie len **(2) veriť**, že Boh to môže aj uskutočniť, nie len **(3) Mu dať povolenie**, aby tak učinil, ale musíte pokračovať až ku **(4) konaniu podľa toho**. Musíte, v sile Krista, odmietat tie telesné žiadosti, ktoré neustále mrmlú z hrobu. Posielajte ich späť. Posielajte ich okamžite a dôsledne späť, bojovaním dobrého boja viery. Od kríža po korunu potrvá tento boj. (RH, 29. november, 1887, kap.12) Pretože, pokiaľ nezískame tú

korunu, nemáme sväté telo. Je nesväté a má nesväté túžby. Preto ich musíme neustále odmieťať... Bojovať dobrý boj viery.

Dovoľte mi opísať vám to takto. Kresťan žije na prekrytí vekov. Žije v tejto prítomnej dobe a žije v dobe, ktorá prichádza. Žije v tejto prítomnej dobe, v ktorej sa narodil z tela. „...čo sa narodilo z tela, je telo,“ (Ján 3,6) a telom zostane až do oslávenia. Takže táto doba pretrváva od narodenia až do oslávenia.

Keď sa narodíme znova, narodíme sa z Ducha, sme novou bytosťou, „*novým stvorením*,“ (2Kor 5,17) a začíname život v Kristovi, ktorý je večný. A tak v určitom slova zmysle, žijeme v dobe, ktorá pomaly prichádza. Žijeme v dobe, ktorá prichádza, a tá doba bude trvať navždy. Začína sa však v okamihu pravého obrátenia.

Vidíte, čo sa nám tu vrysovalo? Od obrátenia po oslávenie, od križa po korunu, žijeme na prekrytí týchto dvoch dôb. Máme našu telesnú prirodzenosť a máme našu duchovnú prirodzenosť, a počas týchto rokov prežívame odporujúce si túžby oboch týchto prirodzeností. Lebo telo žiada proti Duchu a Duch proti telu, lebo to sa jedno druhému po celú dobu protiví. (Gal 5,17) „*Od križa po korunu*“ v nás prebieha tento neustály spor. Preto je duchovný boj taký dlhý, ako je dlhá kresťanská skúsenosť na planéte Zem. A jedine božovaním dobrého boja viery zabránime hriechu vládnúť. Tým, že budeme pokladať seba za živých v Ježišovi Kristovi a mŕtvych hriechu. (Rim 6,11) Pokladáme samých seba za duchovných, hoci sme stále telesní. A pokladajúc samých seba za duchovných, chodíme podľa Ducha a nie podľa tela. Ale ak budeme chodiť podľa Ducha, musíme aj rozmyšľať podľa Ducha. A tak ako sa učíme ovládať naše myšlienky, v moci Ducha Svätého, a odmietame sa oddávať telesným žiadostiam, dokonca aj v ríši našich myšlienok, to nám umožňuje, chodiť podľa Ducha. A práve tu sa učíme chodiť cestou, ktorou budeme chodiť navždy, vo veku, ktorý príde.

No máme tento spor, pokračujúci až do oslávenia. Inšpirácia hovorí v Signs of the Times, 1.októbra 1895: „*No hoci sme telesní...*“ To je realita, ku ktorej je každý z nás prilepený, nakoľko stále žijeme v tejto prítomnej dobe. Táto súčasná doba sa ešte neskončila a nebude ukončená až pokiaľ „*toto porušiteľné oblečie neporušiteľnosť, a toto smrteľné oblečie nesmrteľnosť.*“ (1 Kor 15,54) Takže, do toho okamihu sme telesní. „*No hoci sme telesní, my sa pokladáme za skutočne mŕtvych hriechu, ale živých Bohu, prostredníctvom Ježiša Krista nášho Pána.*“ To je to, čo robíme vierou. A priatelia, tým, že sa to učíme okamih za okamihom, na dennom poriadku, tým v podstate bojujeme dobrý boj viery. (1 Tim 6,12)

2. Korinťanom 5,7: „*Lebo chodíme vierou a nie videním.*“ Nemôžeme žiť v tomto živote na základe toho, čo nám hovoria naše zmysly. V tomto živote musíme žiť na základe toho, čo nám hovorí Božie Slovo. Naše zmysly nám povedia, že sme telesní, ale Božie Slovo nám hovorí, že sme sa narodili z Ducha, a že sme skutočne mŕtvy hriechu, no živí Bohu v Kristovi Ježišovi. Takže poďme vierou veriť Božiemu Slovu, veriť, že On má moc to aj uskutočniť, dajme Mu povolenie aby tak uskutočnil a potom podľa toho konajme. Zabránime tak hriechu vládnúť. Zabránime naplneniu jeho žiadostí v myslí a zdržíme sa týchto utekajúcich myšlienok. Schmatnite ich za vlasy. Nedovoľte im oddávať sa žiadostiam tela, dokonca ani v ríši vašich fantázií, a privedte ich do podriadenosti Ježišovi tým, že sa budete skutočne pokladať za mŕtvych hriechu, ale živých Bohu, v Nóm.

Je dôležité pochopiť ako to funguje. Vďaka tomuto môžeme ukrižovať telo s jeho žiadostami a túžbami. Galatňanom 5,24: „*A tí, ktorí sú Kristovi, ukrižovali svoje telo s jeho vášňami a žiadostami.*“

Otázka: Urobili to len raz? Ukrižovali ste svoje telo s jeho túžbami a žiadosťami len raz, priatelia? Tisíckrát nie. Musíme to robiť denne. Pavol v 1.Korintánom 15,31 hovorí: „Každý deň zomieram.“

Teraz by ste si mohli položiť otázku: „Dobre, počkaj chvíľu, ako to, že máme zomierať denne?“ Nuž, priatelia, nie je to: „Raz mŕtvy, navždy mŕtvy,“ pretože nie sme skutočne mŕtvy! My sa len pokladáme za mŕtvych... a musíme obnovovať naše pokladanie sa – vierou – za mŕtvych, každý deň! Takto rastie viera.

Nie je to empirická realita, je to duchovná realita. Ten koho vidíme je starý človek, ktorý je živý a zdravý a sužuje nás. No my ho musíme každý jeden deň, znova pokladať za mŕtveho, každodenným prijatím Kristovej smrti hriechu, za našu vlastnú. Toto je to, čo znamená byť ukrižovaný s Kristom. (Gal 2,20) Pokladáme samých seba, ako za tých, ktorí umreli s Kristom na Jeho kríži.

Youth's Instructor, 22. december 1886.Tu nám sestra Whiteová vysvetľuje, ako máme ukrižovať telo s jeho túžbami a žiadosťami, a čo to zahŕňa: „Kresťanský boj nie je hra; neangážujeme sa v predstieraných bojoch, nebojujeme ako čo by sme bili do povetria... (1 Kor 9,26) Je tu neustále udržiavaný boj proti zlu a sklonom našich vlastných prirodzených sídc. Nesmieme si vyberať nám najsympatickejšiu prácu. Pretože sme Kristovými vojakmi, pod Jeho disciplínou, nemáme študovať náš vlastný pôžitok. V bojoch Pána musíme bojovať statočne. Máme premôcť nepriateľov, ktorí by inak získali kontrolu nad všetkými našimi silami. Svojevôľa v nás musí zomrieť a jedine Kristova vôľa má byť poslúchaná. Vojak Kristovej armády sa musí naučiť pretrpieť ťažkosti, zaprieť samého seba, vziať svoj kríž a nasledovať svojho Kapitána tam, kam ho povedie. Je potrebné vykonať mnoho vecí, ktoré sú ľudskej prirodzenosti ťažké, a bolestivé telu a krvi. Táto práca seba-podrobovania si vyžaduje odhodlané, nepretržité úsilie. Bojovaním dobrého boja viery a získavaním vzácných víťazstiev, sa zameriavame na udržanie si večného života. Tento boj si vyžaduje najhúževnatejšie úsilie, uplatnenie všetkých našich síl. Máme ukrižovať telo s jeho náklonnosťami a zvodmi.“ Je to pozoruhodné zhrnutie tohto dobrého boja viery. Vyžaduje si to ale horlivé, nepretržité, odhodlané úsilie. Toto je vážna záležitosť a jedine tým, že sa budeme učiť podľa toho aj konať, nám bude umožnené poslúchať Kristov príkaz. A On nám dáva jasný príkaz v Matúšovi 16,24: „Vtedy povedal Ježiš svojim učeníkom: Ak chce niekto prísť za mnou, nech zaprie sám seba, a vezme svoj kríž, a ide za mnou!“

Ak sa vôbec máme dostať do Kráľovstva, musíme nasledovať Krista. On tam je a ak sa tam máme dostať, musíme Ho nasledovať. No uvedomte si, že sme od prirodzenosti vedení opačným smerom. Naše ja je skalopevne rozhodnuté zničiť sa skrze pôžitkárstvo. Preto ak máme nasledovať Krista a mať večný život, musíme zaprieť naše ja. A presne to nám hovorí, aby sme robili: „Ak chce niekto prísť za mnou, nech zaprie sám seba.“

Dobre Pane, ale ako? Ako máme zaprieť naše ja? „...a vezme svoj kríž.“ Vidíte v tom tú pravdu? Jedine pokladaním sa za ukrižovaných s Kristom môžeme zaprieť naše ja. To znamená vziať svoj kríž.

Pamätám sa, že pred niekoľkými rokmi, som bol s jedným mladým evanjelizačným tímom. Išli sme sa poprechádzať po pláži a svedčili sme. Všimol som si, že tam bol mladý muž, ktorý schádzal dole na pláž, s obrovským dreveným krížom na svojom ramene. V skutočnosti, bol to celkom dômyselný mladý muž, a tak aby si trochu uľahčil prenos nákladu, na spodok kríža si priskrutkoval skateboard a chodil s tým po pláži. Samozrejme, získal si

moju zvedavosť, a som si istý, že to urobil zámerne. Prišiel som k nemu a spýtal som sa ho: „Načo to robíš?“ ...a on odpovedal, citujúc písmo: „Ježiš hovorí, aby sme zapreli samy seba, vzali svoj kríž a nasledovali ho.“

Nemal som už čas ďalej skúmať, či vôbec premýšľal, alebo nepremýšľal o tom, či skutočne robí to, čo mu Ježiš prikázal robiť. Dúfam že to bol len trik, ako dostať ľudí do rozhovoru. No priatelia, nesenie svojho kríža a nasledovanie Ježiša je „duchovný kríž,“ a to si vyžaduje, aby sme sa pokladali za ukrižovaných s Kristom. Takto máme vziať svoj kríž, a zaprieť naše ja. A jedine takto musíme zaprieť naše ja, ak máme nasledovať Krista. Žiadne možnosti, žiadne alternatívy, je to direktívne a absolútne nevyhnutné.

Testimonies, zv. 2, str. 651: „*Sebazaprenie a kríž leží priamo na ceste každého Kristovho nasledovníka. Kríž je to, čo križuje prirodzené záľuby a vôľu.*“ Všimnite si, čo je to ten kríž. Inými slovami, kríž križuje prirodzené záľuby, teda chute a vášne starého človeka, telesnej prirodzenosti. A ten starý človek má predsa svoju vlastnú vôľu. Takže, keď sa ženieme za cieľom, (Filip 3,14) v snahe vojsť tesnou bránou, (Luk 13,24) a zostať na priamej a úzkej ceste, vynorí sa nám veľa takých situácií, kde to, čo si od nás Boh pýta, čo si od nás vyžaduje, čo nám prikazuje, je v rozpore s tým, po čom prirodzene túžime. V skutočnosti, vždy to tak bude...

Čo je telo? Neustála žiadostivosť proti Duchu. A Duch neustále žiada proti telu, a to je vždy v rozpore jedno s druhým. (Gal 5,17) Takže, keď toto nastane, dostali sme kríž.

Teraz, čo môžeme urobiť v tomto bode? Sú len dve voľby. Buď sa oddáme nášmu ja, poprieme Krista a znova Ho ukrižujeme, (Žid 6,6) alebo zaprieme samých seba ukrižovaním starého človeka, prostredníctvom vieryu prijatej Kristovej smrti, za našu vlastnú. Takto si berieme svoj kríž a ženieme sa za cieľom. Priatelia, prosím, zvoľte si ukrižovanie vášho ja.

Možno si položíte otázku: A prideme my vôbec do bodu, kde budeme tak posvätení, že už viac nebudeme mať telesnú prirodzenosť, toho starého človeka, ktorý musí byť ukrižovaný? Prideme? Nie, neprídeme.

Apoštol Pavol, zrelý kresťan, Boží muž, sám priznal v 1. Korintánom 15,31: „*Každý deň zomieram, na vašu chválu, bratia, ktorú mám v Kristu Ježišovi, v našom Pánovi!*“ Apoštol Pavol musel denne zomrieť svojim prirodzeným záľubám a vôli, svojmu starému človeku, svojej telesnej prirodzenosti – denne to musel urobiť.

Inšpirácia nám k tomu dáva pekný náhľad v Ministry of Healing, str. 452: „*Život apoštola Pavla bol neustálym bojom so svojím ja.*“ Život apoštola Pavla! Nehovoríme o Saulovi z Tarzu, hovoríme o znovuzrozenom, obrátenom, zreлом, Božom mužovi, apoštolovi Pavlovi. „*Život apoštola Pavla bol neustálym bojom so svojím ja. Povedal: „Každý deň zomieram.“ 1. Korintánom 15,31 Jeho prirodzená vôľa a túžby boli každý deň v rozpore s jeho službou a vôľou Božou.*“ Znamenalo to, že nebol obrátený? Nie priatelia, tisíc krát nie. Všimnite si nasledovnú vetu. Toto je to, čo ho obrátilo: „*Miesto nasledovania svojich záľub, činil Božiu vôľu a to ukrižovaním svojej prirodzenosti.*“ Inými slovami, hoci mal stále telesnú prirodzenosť, nedovolil, aby tá telesná prirodzenosť mala jeho. Zostala, to áno, ale odmietol ju nechať vládnuť tým, že sa rozhodol bojovať dobrý boj viery. Rozhodol sa pokladať ju za mŕtvu a seba za živého Bohu, v Ježišovi Kristovi, a s takouto vierou bojoval a úspešne víťazil v tom dobrom boji viery. Bol si vážne vedomý, že to musel urobiť, a musel byť neustále na stráži, aby nestratil svoje vlastné, osobné spasenie. Dokonca aj pre apoštola Pavla bola reálna tá možnosť, žeby prišiel o večný život. Sám o tom hovorí v 1. Korintánom 9,27: „*Ale do tvári bijem svoje telo a podmaňujem ho, aby som snád iným*

kážuc nebol sám taký, ktorý sa nedokázal.“ Apoštol Pavol! Veľkosť tohto zrelého Kresťana, bola neustále zaujatá možnosťou, že by ten starý človek, ktorý bol stále v ňom, mohol nakoniec opäť získať vládu, a keby sa to stalo, stratil by svoje spasenie. Keď sa tým Pavol zaoberal, nemyslíte si, že by sme sa mali aj my?

This Day with God, str. 277: *„Pavol bol v takom neustálom strachu, aby ho jeho zlé sklony nepremohli, že neustále bojoval s tvrdým odporom, s nedisciplinovanými chuťami a vášňami. Keď sa tento veľký apoštol strachoval, kvôli zreteľu svojich slabostí, kto má potom právo, cítiť sa sebavedomo a chválenkársky? Vo chvíli, keď sa začíname cítiť sebestačne a sebaisto, nachádzame sa v nebezpečenstve hanebného zlyhania.“* My sa tiež môžeme ľahko stať diskvalifikovanými, ak zlyháme v neustálom boji a víťazstve dobrého boja viery. Znovu vás vyzývam so slovami Pavla, 2. Korintanom 13,5: *„Sami seba skúmajte, či ste vo viere,“* či bojujete dobrý boj viery. *„Seba skúšajte. Alebo či sami seba neznáte, že Ježiš Kristus je vo vás? – iba ak by ste sa boli nedokázali.*

Drahí priatelia laodicejčania, dôvodom, prečo vás musím opäť vyzvať vzhľadom k tomu-to je, že sme v hroznom sebaklame. Podarilo sa nám prestať v oddávaní sa telesným žiadostiam, na úrovni správania. So sebeckou motiváciou sa nám podarilo udržať si formu zbožnosti, (2Tim 3,5) a udržať si naše správanie v zhode s literou zákona. (Rim 7,6) Zmiatli sme sami seba v myslení, že sme niečím, čím nie sme.

Preto sa máme skúmať, testovať, a pýtať sa samých seba: Bojujem a víťazím v duchovnom boji o ovládnutie mysle, o víťazstvo nad pokušením – v mysli? Je to s mojou dušou v poriadku? Bojujem a víťazím v boji, ktorý musí vybojovať každý Kresťan – v boji mysle? Prinášam v plen každú myseľ do poslušnosti Krista? (2 Kor 10,5)

Skúmajte prosím vás, či ste vo viere. Skúmajte, aby ste neboli diskvalifikovaní. (2 Kor 13,5) Nevyhnutnosť denného zomierania svojmu ja, je presne tým dôvodom, prečo tak veľmi málo ľudí je na tej rovnej, úzkej ceste, ktorá vedie do kráľovstva, a väčšina z nás je mimo tej cesty, v priekopách. Matúš 7,14: *„Lebo je tesná brána a úzka cesta, ktorá vedie do života, a málo je tých, ktorí ju nachádzajú.“* Prečo tak málo? Pretože jediný spôsob ako môžete zostať na úzkej a priamej ceste, je zapretím svojho ja, vzatím svojho kríža a nasledovaním Ježiša. Nie je žiadny iný spôsob, a my sme tak náchylní k oddávaniu sa svojmu ja... Buď sa oddávame nášmu sklonu seba-osláveniu, ktorý nás dostane mimo, do priekopy legalizmu, alebo sa oddávame nášmu sklonu seba-uspokojeniu, ktoré nás tiež dostane mimo, do priekopy lacnej milosti. Bože, pomôž nám naučiť sa zaprieť naše ja, vzatím nášho kríža, a pomôž nám zostať na priamej a úzkej ceste...

Testimonies, zv. 2, str. 687: *„Nastane konflikt medzi ich vlastným ja a Božou milosťou. Vlastné ja sa bude snažiť prevládať a bude odporovať práci, ktorá privádza život a myšlienky, vôľu a záľuby...“* Čo tu máme? Život a myšlienky, vôľu a záľuby. Hovoríme o charaktere. *„...do podrobenia sa vôli Kristovej. Sebazaprenie a kríž doprevádza všetkých na ceste k životu večnému, a kvôli tomu je, málo tých, ktorí ju nachádzajú.“* (Mat 7,14)

Vidíte, moji drahí priatelia, práve preto bez nosenia kríža, nebude nosená žiadna koruna, (3T str. 67, č.1) a len veľmi málo ľudí nakoniec tú korunu poniesie. Nie sú ochotní niesť kríž. No inej cesty niet. Bez nosenia kríža, nebude nosená žiadna koruna.

No chceme vás povzbudiť, bratia a sestry. Pochopte, že tou najlepšou cestou ako vás pripravíť na slávu nosenia koruny, je trápenie, ktoré prináša nosenie kríža. Ak ste niekedy zväzdaní k pohoršeniu sa nad tým, že nosenie kríža je nevyhnutné, ak chceme prežiť spasenie, prosím, dobre

zvážte, čo urobil Kristus, aby nám spasenie poskytol. Niesol kríž On? Ó, ubezpečujem vás, že utrpenie, ktorým si prešiel On nesením kríža, nekonečne prevyšuje akékoľvek utrpenie, ktoré kedy prežijeme my, nesením kríža...

Testimonies, zv.3, str. 481: „*Kristus obetoval pre človeka všetko, aby mu umožnil získať nebesia. Teraz je to na padlom človeku, aby preukázal, čo je ochotný obetovať zo svojej strany kvôli Kristovi, aby mohol získať nesmrteľnú slávu. Tí, ktorí si uvedomujú aspoň čo to z veľkoleposti spasenia a jeho cenu, nikdy nebudú reptat že ich sejba musí byť v slzách, a že vnútorné boje a sebazaprenie sú kresťanovým podielom v tomto živote. Podmienky spásy pre človeka ustanovuje Boh. Seba-pokorenie a nesenie kríža sú zaopatrenia, ktorými kajúcny hriešnik môže nájsť pokoj a útechu. Predstava, že Ježiš sa podrobil poníženiu a obeti, aké človek nikdy nebude povolaný znášať, by mala umlčať každý reptajúci hlas.*“

Nerozhorčujte sa teda nad faktom, že musíte trpieť nosením kríža, aby ste mali večný život. Ježiš Kristus trpel nekonečne, aby vám umožnil mať večný život. A chcem vás povzbudiť, aby ste neboli len ochotný niesť kríž, ale aby ste sa naučili radovať z tej prednosti, že tak robíte. Viem, že je to vyzývajúce, no dá sa to. Skutočne môžeme prísť do bodu, kde si uvedomíme, že nosenie kríža je pravdepodobne tým najväčším požehnaním, ktoré nám Boh mohol dať. Prečo? Pretože je to jedine utrpenie z nosenia kríža, ktorým si rozvíjame charakter, a vďaka ktorému môžeme byť poverení večným životom.

Vždy som si myslel, že by bolo od Boha oveľa lepšie, keby v bode obrátenia, zničil moju telesnú prirodzenosť, a žeby pri krste bol ten starý človek úplne zničený, odstránený. Ale keď som lepšie začal rozumieť týmto veciam, uvedomil som si, že na strane Boha je nekonečná múdrosť, ktorá rozhodla, že to takto robiť nebude. On sa radšej rozhodol, nechať toho starého človeka prebývať v každom kresťanovi, no zároveň tak vyžaduje od každého kresťana, aby zaprel svoje ja.

Prečo je to skutočne rozumná vec, ktorú Boh učinil? A prečo je pre nás požehnaním? Pretože kedykoľvek sa pre lásku Kristovu rozhodneme zaprieť naše ja, rozvíjame v sebe milujúci charakter, aký má Kristus. Podstatou Kristovho charakteru je sebaobetujúca, sebazapierajúca láska. A tak kedykoľvek si volíme, pre lásku Kristovu, zaprieť naše ja, nesmierne nám to pomáha v rozvíjaní charakteru, aký má Kristus. Potom trvám na tom, že nie je lepší spôsob, ktorý by Boh mohol naplánovať, aby nás pripravil na slávu nosenia koruny, než požadovať denné znášanie útrap kríža. Čo je to sláva? Je to charakter, a bez utrpenia nie je žiadna sláva.

V celom Písme je priame spojenie a vzťah medzi utrpením a slávou. Pozrime sa napríklad na Rimanom 8,16: „*Sám ten Duch spolu svedčí s našim duchom, že sme deťmi Božími. A jestli deťmi, tedy aj dedičmi, dedičmi Božími a spoludědičmi Kristovými; akže spolu trpíme, aby sme aj spolu boli osláveni.*“ Ak chcete byť oslávení s Kristom, musíte byť ochotní trpieť s Kristom! 18. verš: „*Lebo tak súdím, že utrpenia terajšieho času nie sú hodny, aby boli prirovnané k budúcej sláve, ktorá má byť zjavená na nás.*“ Prosím, nestrácajte perspektívu priateľa. Utrpenie z nosenia kríža nie je hodné toho, aby bolo porovnávané so slávou nosenia koruny.

V skutočnosti, Pavol v 2. Korintanom 4,17 hovorí: „*Lebo terajšie kratučné ľahké nášho súženia, nám pôsobí prenesmierne veľkú večnú tiaž slávy.*“ Dokonca aj keby sme mali trpieť každý deň nášho bežného života, nebolo by to hodné porovnávať so slávou večnosti. Takže vás prosím, nebuďte len ochotní niesť ten kríž, ale sa tešte z tej prednosti a požehnania že ho môžete niesť. Spôsobí vám to prenesmierne „*veľkú večnú tiaž slávy.*“

Čím väčšie je utrpenie, tým je väčšia sláva. Chcem sa s vami podeliť o jeden výrok. Reflecting Christ, str. 350: „Budeme sa tešiť v utrpení a pamätať na pripravenú odmenu, lebo ľahké nášho súženia nám pôsobí prenesmierne veľkú večnú tiaž slávy.“ (2 Kor 4,17) V skutočnosti sa tieto utrpenia ani nedajú porovnať s budúcou slávou. (Rim 8,18) „Nebude v nás reptavej myšlienky, pretože budeme prechádzať skúškami... Každá skúška, ktorú tu dobre zvládneme, nás obohatí v sláve.“ Nie je to pozoruhodný výrok? Keď som to čítal prvýkrát, bol som ohromený. Toto je osobné svedectvo Ellen Whiteovej: „Túžim po utrpení.“

Ako môže niekto povedať niečo také? Nuž, musí najprv pochopiť, čo mu utrpenie prináša. Sestra Whiteová ďalej hovorí: „Túžim po utrpení. Aj keby som mohla, bez utrpenia by som nešla do neba, aby som videla Ježiša, ktorý tak veľmi trpel za nás, a získal nám to bohatstvo a dedičstvo... Nie, nie. Nechajte ma zdokonaľiť sa cez utrpenia. Túžim byť s Kristom účastníkom na Jeho utrpeniach, lebo keď som, tak viem, že budem aj účastníkom Jeho slávy.“ Vidíte, priatelia, žiadne utrpenie, žiadna sláva. Čím väčšie utrpenie, tým väčšia sláva. Niet divu, že hovorí: „Túžim po utrpení.“ Nehovoriac o skutočnosti, že čím viac trpíme pre lásku Kristovu, tým viac sa s Ním môžeme stotožniť a oceniť Jeho lásku k nám...

VYVOLTE SI DNES

(Joz 24,15)

Teraz si aplikujeme to, čo sme sa naučili o viere a jej štyroch krokoch... Tretí a štvrtý krok zahŕňajú vôľu. Tretí krok podriaďuje vôľu Bohu, dávajúc Mu povolenie, aby vykonal v našom živote to, čo chce vykonať. V štvrtom kroku robí vôľa viac, než sa len pasívne podriaďuje. Vôľa aktívne spolupracuje, dôverujúc Bohu, že nám dá silu na splnenie Jeho vôle. Použili sme Abraháma, aby sme si to ilustrovali.

Takže, majúč toto na pamäti, zamerajme sa teraz na úlohu vôle v prekonávaní protichodného činiteľa, nazývaného telo.

Túto tému máme z knihy Jozue, z 24. kapitoly. Je to posledná Jozuova kázeň jeho milovaným, ale tvrdošijným a rebelujúcim deťom. Samozrejme, vodcovstvo mu bolo odovzdané Mojžišom, a už to je významné. Mojžiš je spájaný najmä so zákonom, však? Tento zákon nás sice nemohol dostať do zaslúbenej zeme, no zákon je našim pestúnom, ktorý nás vedie k Ježišovi. (Gal 3,24)

Meno Ježiš, je grécka verzia mena Jozue. Majú rovnaké meno. Vidíte ten hlboký, názorný príklad? Mojžiš privádza deti Izraela k Jozuovi, predobrazu Ježiša a on ich vedie do zaslúbenej zeme. A pokiaľ bojujú pod jeho vedením, tak víťazia...

Mimochodom, bol jedným z tých dvoch, ktorí jediní prešli celú cestu z Egypta do zaslúbenej zeme. Druhým bol Kálef. Všetci ostatní zomreli na púšti. Napokon aj jeho dostihne vek. Je už síce starý, ale stále má srdce naplnené láskou k svojim deťom, a preto ich zhromažďuje k poslednej povzbudzujúcej reči. Sú to naozaj silné slová. Predstavte si ho, ako stojí na výbežku skaly, pred tisícami, možno sto tisícami Izraelitov a káže im od srdca – bez mikrofónu. To bol muž...

14. verš: *„Preto teraz sa bojte Hospodina a slúžte mu v úprimnosti a v pravde odstráňte bohov, ktorým slúžili vaši otcovia tam za riekou a v Egypte, a slúžte Hospodinovi.“* Volá z hĺbin svojej bytosti, so srdcom skutočnej lásky a starostlivosti. *„Slúžte Hospodinovi,“* a jeho hlas sa vracia v ozvene, od vzdialených skál planiny: *„Slúžte Hospodinovi, slúžte Hospodinovi, slúžte Hospodinovi.“*

Zrazu sa však zastaví, pretože si uvedomí, že ak majú slúžiť Hospodinovi, musia sa najprv preto rozhodnúť. Nadýchne sa a dodáva tieto veľmi známe slová. Verš 15: *„No, ak je to zlé vo vašich očiach slúžiť Hospodinovi, vyvolte si dnes, komu budete slúžiť.“* A aby ich povzbudil urobiť to správne rozhodnutie, oznamuje im svoje vlastné: *„Ale ja a môj dom budeme slúžiť Hospodinovi.“*

Prečo bude Jozua slúžiť Hospodinovi? Lebo sa tak rozhodol, vyvolil si slúžiť Hospodinovi, a rovnako aj my: čokoľvek sa rozhodneme urobiť, to potom aj urobíme. Slovo vyvoliť je odvodené od slova voliť alebo voľba. Úzko to súvisí s vôľou.

Čo je to vôľa? Education, str. 289: „*Vôľa je v prirodzenosti človeka vládnucou silou, mocou rozhodovať sa, alebo voliť si. Každá ľudská bytosť vlastniaca rozum má schopnosť správneho výberu. V každej životnej skúsenosti nám znie Božie slovo: „Vyvolte si dnes, komu budete slúžiť.“ (Joz 24,15)* Vôľa je vládnucou silou v prirodzenosti človeka. Je to sila rozhodnutia, sila voľby. Všetko čo povieme, všetko čo urobíme je určené vôľou. „*V každej životnej skúsenosti nám znie Božie slovo: „Vyvolte si dnes, komu budete slúžiť.“ (Joz 24,15)* Zahŕňa to všetko.

Je naozaj pravdou, že v každej životnej skúsenosti nám Božie Slovo hovorí: „*Vyvolte si dnes, komu budete slúžiť?*“ Áno. Keď sa kresťan znovu narodí, dostane duchovnú prirodzenosť. Ešte stále však má telesnú prirodzenosť. Už síce nevládne, ale stále zostáva. Jeho skúsenosťou teda je – Galatánom 5,17: „*Lebo telo žiada proti Duchu a Duch proti telu, lebo to sa jedno druhému protiví.*“

Ako sme už spomenuli, v gréčtine je sloveso „žiada“ v prítomnom činnom čase. Pavol tu teda doslovne hovorí, že telo neustále žiada proti Duchu a Duch neustále žiada proti telu, a tieto dve sady protichodných túžob sa jedna druhej protivia.

Pozrite, telo chce v akejkoľvek situácii, aby ste konali na princípe sebeckta. Zatiaľ čo duchovná prirodzenosť, to nové srdce chce, aby ste reagovali na princípe lásky – seba-obetujúcej, seba-zapierajúcej lásky. Tieto dve túžby sa jedna druhej protivia, sú protichodné. Práve preto Ježiš hovorí: „*Nikto nemôže slúžiť dvom pánom.*“ (Mat 6,24) Nehovorí že: „*Nikto nechce slúžiť...*“ On hovorí: „*Nikto nemôže slúžiť...*“ Je to proste nemožné.

Neexistuje nič také, čo by ste mohli urobiť, aby ste zároveň uspokojili telo aj Ducha. **Musíte si vyvoliť dnes, v tomto momente, v každej životnej skúsenosti, komu budete slúžiť.** Budete plniť žiadosti tela? Alebo budete plniť žiadosti Ducha? Musíte si vyvoliť! Už začínate vidieť, kľúčovú rolu tej vládnucej sily v ľudskej prirodzenosti, ktorú nazývame vôľa? Všetko je tu v stávke. Všetko tu závisí od správnej činnosti vôle.

No je tu jeden veľmi vážny problém, ktorý si musíme uvedomiť, a to síce skutočnosť, že od prirodzenosti, v dôsledku pádu, je ľudská vôľa absolútne neschopná vybrať si správne. V skutočnosti je ľudská vôľa od prirodzenosti, v dôsledku pádu v zajatí hriechu, Satana a nášho ja. (AA 560.3) Všetko, čoho je vôľa schopná, je povolovať žiadostiam tela, prinajmenšom, v súkromí mysle. No ak je sebecká motivácia dostatočná, mohli by sme byť schopní zatáť zuby, a tak na úrovni správania zabrániť, oddávaniu sa žiadostiam tela. Mohlo by to, koniec koncov, poškodiť našu reputáciu, alebo by sme sa mohli dostať do ťažkostí. Od prirodzenosti ľudská vôľa, s dostatočnou sebeckou motiváciou, môže držať pokrievku na vašom správaní. Ľudská vôľa teda nie je od prirodzenosti schopná, odmietat oddávanie sa žiadostiam tela v oblasti mysle. Preto je to tak? Pretože bola predaná. Kto ju predal? Adam.

Testimonies, zv. 5, str. 515: „*Musíš však pamätať, že tvoja vôľa je prameňom všetkých tvojich činov. Vôľa, ktorá tvorí taký dôležitý faktor v charakte človeka, sa pádom dostala pod kontrolu satana a on sa od tej doby vždy usiloval doviest človeka k voleniu a konaniu jeho vlastnej vôle, avšak k úplnému zničeniu a úbohosti človeka.*“

Milí priatelia, pred 6000 rokmi v záhrade Eden, Adam, otec a predstaviteľ ľudstva, predal ľudskú vôľu do otroctva hriechu, nášho ja a satana. To je tá zlá správa.

Ste pripravení na dobrú správu? Čo prvý Adam predal, to druhý Adam kúpil späť, a to za nekonečnú cenu. V skutočnosti svojou vlastnou krvou vykúpil ľudskú vôľu.

Nasledovný odsek na tej istej strane v Testimonies, zv. 5, str. 515 hovorí: „*Avšak nekonečná Božia obeť v dare Ježiša, Jeho milovaného Syna, ktorý sa stal obeťou za hriech, Mu umožňujú*

povedať bez jediného porušenia princípu Jeho vlády: „Odovzdajte sa mi, dajte mi svoju vôľu, vezmite ju spod vlády satana, a ja sa jej zmocním. POTOM môžem pôsobiť vo vás i chcenie i činenie pre Moju záľubu.“ Keď vám On dáva Kristovú myseľ, tvoja vôľa sa stáva Jeho vôľou, a váš charakter je zmenený podľa podoby Kristovho charakteru.“

Vidíte akú rolu má vôľa pri budovaní Kristovho charakteru? Náš charakter je zmenený na Kristov charakter jedine vtedy, keď sa naša vôľa stane Jeho vôľou. A kedy sa naša vôľa stane Jeho vôľou? Len vtedy, keď si uvedomíme, že naša vôľa je od prirodzenosti v otroctve hriechu, nášho ja a satana, ale z milosti bola vykúpená krvou Ježiša Krista, a nakoniec to vykúpenie aj osobne prijmeme.

Osobne prijmeme vykúpenie, tým, že prideme k úpätiu kríža, a povieme: „Pán Ježiš, ďakujem Ti, že si vykúpil moju vôľu. Volím si teraz na základe slobody, ktorú si mi vykúpil za nekonečnú cenu. Volím si teraz, v Tvojej moci, vziať svoju vôľu z toho jej prirodzeného otroctva hriechu, môjho ja a satana, a odovzdať ju Tebe, Pán môj. Vezmi si moju vôľu do svojho vlastníctva.“

Nikto, a zdôrazňujem, že nikto to za vás nemôže urobiť. Len vy sami to môžete urobiť. Dokonca ani Ježiš, ani Duch Svätý to za vás neurobia. Ježiš vás bude silno motivovať svojou láskou, aby ste to urobili, a Duch Svätý je pripravený vás k tomu posilniť a dodať vám energiu. No ani jeden z nich to neurobí za vás. Ak by to za vás urobili, bolo by to nerespektovanie vašej slobodnej vôle. Priatelia, Kristus nešiel na kríž a nezaplátil nekonečnú cenu, aby vykúpil vašu vôľu z tyranského otroctva hriechu, nášho ja a satana len preto, aby ju vložil do zajatia seba samého. Išiel na kríž, aby ju skutočne oslobodil! Chodte prosím ku krížu, prijmite osobne vykúpenie, a podriadte svoju vôľu vláde Ježiša Krista. To je jediný spôsob, ktorým sa môže váš charakter zmeniť na charakter podobný Kristovmu.

Steps To Christ, str. 47: „*Nemôžeš zmeniť svoje srdce.*“ Aký je ale celý zámer budovania charakteru? – strážiť si svoje srdce nadovšetko, (Prísľ 4,23) premeniť sa obnovením svojej mysle. (Rim 12,2) To znamená zmeniť srdce!... čo sme práve čítali? „*Vy si nemôžete zmeniť svoje srdce, nemôžete dať Bohu svoje pocity.*“ Dobré teda, a čo potom môžeme? „*No môžete sa rozhodnúť Mu slúžiť. Môžete Mu dať svoju vôľu. On bude potom pôsobiť vo vás i chcenie i činenie pre Jeho záľubu.* Takto bude celá vaša povaha prinesená pod kontrolu Ducha Kristovho, vaše city budú zamerané na Neho, vaše myšlienky budú v harmónii s Ním.“ Pocity a myšlienky... O čom teda hovoríme? O charaktere.

Všimnite si prosím, že On v nás môže pôsobiť vtedy, a len vtedy, keď mu dáme svoju vôľu. „...*ktorý vo vás pôsobí i chcenie i činenie pre záľubu.*“ (Filip 2,13)

Napriek tomu tu teraz máme veľmi dôležitú otázku: AKO nám teda Kristus ponúka to, že v nás bude pôsobiť „*chcenie i činenie pre záľubu,*“ keď Mu odovzdávame svoju vôľu? Navrhuje vám, že bude za vás chcieť a konať? Alebo vám navrhuje, že vás bude motivovať a posilniť vás, aby ste chceli a konali v Jeho sile? Ktorá to je? Prvá, alebo druhá možnosť? Je to tá druhá možnosť.

Dovoľte, aby som vám predviedol aj viacero možností. Keď Mu odovzdáme svoju vôľu, potom v nás môže pôsobiť chcenie i činenie pre záľubu, ale ako? Bez nášho úsilia? Alebo skrze naše úsilie?

Opäť sú tu dve možnosti. Práve v tejto otázke je veľa nejasností. Medzi nami je jedna veľmi, veľmi populárna falošná doktrína, týkajúca sa práve tejto otázky. V skutočnosti, pôjdem oveľa ďalej, a nazvem ju herézou. Veľmi hlboko ma to znepokojuje. Urobilo to podstatný zásah

do myslenia mnohých ľudí, a závažne to ovplyvnilo ich kresťanskú skúsenosť. Čo je tým falošným učením, tou herézou, ktorá ma znepokojuje?

Celé sa to zrodilo z prehnanej reakcie na legalizmus. Povstali mnohí, ktorí pozdvihli svoj hlas proti narastajúcej vlne legalizmu. No niekedy máme tendenciu strácať vyváženosť, a zatiaľ čo sa pokúšame dostať ľudí von z priekopy legalizmu, padáme do priekopy lacnej milosti. Pochopte prosím, že problémom je tu neschopnosť rozpoznať, že ľudské úsilie nie je kategoricky legalizmus. Dúfam, že toto sme už jasne pochopili. Tejto otázke sme sa venovali v predošlých kapitolách.

Čo robí, a čo nerobí z ľudského úsilia legalizmus? Motivácia, ktorá je za tým. Ak predkladám ľudské úsilie s cieľom získať prijatie, alebo spasenie, je to bez debaty legalizmus. Ak však predkladám ľudské úsilie, pretože veľmi milujem a cením si Ježiša za voľne dostupný dar prijatia, za veľký dar spasenia, ak chcem byť a konať všetko čo len môžem, aby som Mu prejavil svoju lásku a vďačnosť, ak Ho chcem správne odzrkadľovať, a dovoliť Mu, aby ma menil tak, že budem spôsobilý s Ním žiť večne, v prítomnosti Svätého Boha a spoločnosti svätých bytostí... Je to legalizmus? Samozrejme, že nie. Rozhodne nie. Je to viera, ktorá pracuje láskou a prečisťuje dušu. (CTr 220.3) Prosím, nereagujte vznetlivo na ľudské úsilie. Nie je to kategoricky legalizmus. Vždy rozhoduje motivácia za tým.

No toto falošné učenie, pred ktorým sa vás snažím varovať, poškodilo odlišenie medzi legalistickým ľudským úsilím a láskou motivovaným úsilím. Toto falošné učenie je veľmi pasívne, je to taký druh: „Nerob to, nechaj to na Boha,“ teológie. Jednoducho sa tu podriadujete Ježišovi, a táto teológia pripustí ešte aj to, že musíte podriadiť svoju vôľu Ježišovi.

Na druhej strane však učí, že On si vašu vôľu zoberie do svojho vlastníctva, a potom ju spravuje a koná ňou za vás. Vyzerá to, ako keby vôľa bola nejaká rukavica, a áno, pripúšťa sa tu aj určité množstvo povinností, kde sa požaduje odovzdanie tej rukavice Ježišovi. Avšak keď mu ju dáte, vloží do nej svoju ruku a pracuje ňou za vás. Ale skutočne robí toto Ježiš, keď mu dáme svoju vôľu? Absolútne, čo najdôraznejšie nie. Toto robí satan, keď mu dáme svoju vôľu.

Vôľa nie je rukavica. Vôľa je ochrnutá ruka ...úplne neschopná činnosti, a nespôsobilá správne fungovať, kvôli chorobe hriechu. No keď dáme tú ochrnutú ruku Ježišovi, zahojí ju, takže my ju môžeme používať v súlade s Jeho vôľou. Kto však používa tú ruku? Sme to my, ale v Jeho sile. Je v tom podstatný rozdiel, milí priatelia. Prosím pochopte, že keď dáme svoju vôľu Ježišovi Kristovi, On nám neponúka, že bude činiť a konať za nás, ale ponúka nám, že nás bude posilňovať a motivovať, aby sme chceli a konali v Jeho sile.

Pavol to jasne vysvetľuje. Musíme sa ale pozrieť na pôvodné znenie. Filipanom 2,12-13. V strede 12. verša sa píše: „*S bážňou a s trasením pracujte na svojom spasení...*“ Znie to skoro ako legalizmus. No, prosím, nerobte tu unáhlené závery. Pavol sa tu nezmylil. Nesklzol do svojich starých farizejských praktík. „*Každé písmo je vdýchnuté Bohom.*“ (2 Tim 3,16) Vráťane Filipanom 2,12. Prosím, všimnite si tu niekoľko veľmi dôležitých vecí.

V prvom rade hovorí „*pracujte na,*“ nehovorí „*pracujte pre.*“ V tom je rozdiel. Nemáme pracovať PRE svoje spasenie, ale máme „*pracovať NA*“ svojom spasení. Inými slovami, máme pracovať na tom, čo Boh pôsobí v nás. A hovoríme tu o ospravedlnení? Nie, v tomto kontexte hovoríme o posvätení. O vyslobodení z tyranie hriechu, satana a nášho ja. Skrze moc Ducha Svätého, ktorého Boh do nás vkladá, s Ním môžeme spolupracovať a sami na sebe prežívať skúsenosť slobody evanjelia – moci evanjelia, ktorá nás oslobodzuje. Čo Boh pôsobí v nás, máme my vyjadriť navonok.

Vynára sa tu ale otázka: Čo je, dokonca aj v ríši myšlienok, jediným spôsobom, ktorým môžeme úspešne pracovať? Verš 13: „*Lebo je to Boh, ktorý vo vás pôsobí i chcenie i činenie pre zálubu.*“ Teraz si tu prosím všimnite niečo veľmi dôležité. Grécke sloveso, ktoré sa tu prekladá ako „*pôsobí vo vás,*“ je sloveso „*energeo.*“ Aké slovo počujete? Energia. Znamená to dodať energiu, posilniť (nabudieť). Práve z tohto gréckeho slovesa sme dostali naše „*dodať energiu, nabudieť.*“

Pavol doslovne hovorí: „*S bázňou a s trasením pracujte na svojom spasení, lebo je to Boh, ktorý vás nabudí, posilní (dodá vám energiu), aby ste „chceli a činili pre zálubu.*“ Navrhuje Boh, že bude chcieť a konať za vás? Nie. Navrhuje, že vás nabudí, posilní, a motivuje, aby ste chceli a konali v Jeho sile. Je veľmi dôležité to rozlíšiť, priatelia. Je veľmi dôležité tomu porozumieť.

Mount of Blessing, str. 62: „*Boh neplánuje našu vôľu zničiť, lebo jedine použitím vôle môžeme splniť to, čo od nás očakáva. Naša vôľa má byť daná Jemu, aby sme ju mohli opäť získať späť vyčistenú, vybrúsenú a tak späť v vzťahu s Nebeským otcom, že Boh bude môcť prostredníctvom nás zosielať prúdy svojej lásky a moci.*“ Keď Mu odovzdáme svoju vôľu, prevezme nad ňou kontrolu a bude ňou konať za nás? Nie. Bude ju učiť a posilňovať, a vráti nám ju, aby sme ju mohli uplatňovať v súlade s Jeho vôľou... pre lásku Ježišovu.

Ako to teraz aplikujeme v prekonávaní nášho protichodného činiteľa – nazývaného telo? Ako to všetko aplikovať v prekonávaní žiadostí tela? Rimanom 8,13: „*Lebo ak žijete podľa tela...*“ napokon „...*zomriete; ale,*“ chvála Bohu je tu aj iná alternatíva, „*ak Duchom mŕtvite skutky tela, budete žiť.*“ Prosím, uvedomte si, že „*čokoľvek seje človek, to bude i žať.*“ (Gal 6,7) Ak sejeme v telo, z tela budeme mať skazenosť, smrť. No máme tu alternatívu, že necháme umŕtvieť skutky tela. Kto ale umŕtvuje skutky tela? „*Ale ak Duchom mŕtvite skutky tela, budete žiť.*“ Robíme to my, ale v sile Ducha. Je v tom veľký rozdiel. Navrhuje nám Duch Svätý, že za nás zvíťazí nad pokušením? Nie, Duch Svätý nám navrhuje, že nám umožní zvíťaziť nad pokušením, v Jeho sile!

A teraz späť k tej falošnej doktríne, k tej nebezpečnej herézii, z ktorej mám obavy, kvôli tomu veľkému zásahu, ktorý medzi nami urobila. Podsvúva nám myšlienku, že keď podriadite svoju vôľu Kristovi, už ju viac nemusíte uplatňovať pri prekonávaní pokušení. On ňou bude pracovať za vás. V skutočnosti toto falošné učenie hovorí, a tu zašlo príďaleko, že ak sa pokúsíte použiť svoju vôľu na prekonanie pokušenia, je to legalizmus.

Milí priatelia, ak tomu uveríte, potom pri pokušení máte len dve možnosti: alebo nevzdorovať, alebo byť legalista. Úprimne povedané, asi potrebujete tretiu možnosť...

Pozrite, jediný spôsob ako prekonať pokušenie, je v uplatnení svojej vôle, a ak z vás uplatnenie vašej vôle na prekonanie pokušenia robí legalistov, máte problém. Preto trvám na tom, že MY máme umŕtvieť skutky tela. Môžeme to urobiť...ale Duchom! „*Ak DUCHOM mŕtvite skutky tela, budete žiť.*“ (Rim 8,13) Počúvajte, ako to rozvíja a vysvetľuje inšpirované slovo.

Faith I Live By, str. 91: „*Vypudenie hriechu je aktom samotnej duše.*“ Kto vypudzuje pokušenia, keď prídu na sítu vedomia myšlienkového života? My, naša duša to robí! Ale robí to sama? Vo svojej vlastnej sile? Nie. „*Vo svojej veľkej núdzi duša volá po posilnení zhora, a prostredníctvom pôsobenia Ducha Svätého, sú tie ušľachtilejšie sily mysle naplnené silou, ktorá nám pomôže zbaviť sa otroctva hriechu.*“ Vidíte ako to funguje? Aká ušľachtilá sila mysle je najviac zahrnutá, pri zbavovaní sa otroctva hriechu? Vládnuca sila, vôľa. No vôľu musíme uplatňovať, aby sme vypudili pokušenie. A úspešne to môžeme robiť len vtedy, ak budeme preniknutí silou zhora – silou Ducha Svätého.

Teraz prosím pochopte, že ak máme úspešne prekonávať protichodný činiteľ, musíme si uvedomiť našu základnú úlohu spolupráce a správne miesto ľudského úsilia. Miesto láskovo motivovaného, Duchom posilneného úsilia. V inom prípade to nemôže byť úspešné.

Signs of the Times, 5. november 1896: „Človeku je pridelená časť vo veľkom zápase o večný život. Musí reagovať na pôsobenie Ducha Svätého. Aby sa zbavil síl temnoty, bude si to vyžadovať boj, ale Duch, ktorý v ňom pôsobí to môže vykonať, a aj vykoná.“ Vykoná Duch všetko za nás? Pozrime sa ďalej: „Človek nie je nečinný nástroj, ktorý je zachránený v lenivosti. Je vyzývaný, aby napol každý sval v zápase o nesmrteľnosť, hoci je to Boh, ktorý mu dodáva výkonnosť. Žiadna ľudská bytosť nemôže byť spasená v nečinnosti.“

V tomto zápase, v tomto dobrom boji viery, musíme napnúť každý sval, aby sme prekonali protichodný činiteľ tela, so všetkými jeho žiadosťami. „Napnite každý sval,“ no napriek tomu len Boh môže dodať výkonnosť, aby sme mohli bojovať a vyhrať. Naše svaly nemajú nijakú silu bez Ducha Svätého. No Duch Svätý chce používať naše svaly. Milí priatelia, ak si myslíte že toto nie je dôležité, prosím premyslite si to znova. Ďalej si vysvetlíme dôležitosť tejto otázky...

Táto spolupráca ľudského úsilia s Božou silou, je pravdepodobne najhmatateľnejšie a najzrozumiteľnejšie ilustrovaná v niektorých zo zázrakov, ktoré vykonal Kristus. Uvediem vám tu niekoľko základných údajov, ktoré by vám mohli pomôcť oceniť zázraky uzdravovania, ako predobrazy plánu spasenia.

Jeden z termínov pre spasenie v gréckom jazyku, je presne to isté slovo, ktoré používame pre „uzdravovanie.“ Preto Kristove zázraky uzdravenia, boli predobrazom a ilustráciou toho väčšieho uzdravenia – z nemoci hriechu – známeho ako spasenie. Uvedomili ste si to niekedy? Z Kristových zázrakov fyzického uzdravovania sa môžeme učiť, ako nám On sám ponúka liečenie z nemoci hriechu. Pozrime sa na niektoré.

Matúš 12. kapitola uvádza príbeh, ktorý všetci poznáte. Pamätáte si na toho muža s uschnutou rukou? Ježiš mu v 13. verši povedal: „*Vystri svoju ruku!* A vystrel, a ruka bola zase zdravá ako tá druhá.“ Teraz počúvajte inšpirovaný komentár k tejto pozoruhodnej udalosti.

Signs of the Times, 6. október 1887: „*Ježiš povedal mužovi s uschnutou rukou: Vystri svoju ruku!* Skľúčený muž mohol namietať: Pane, už som ju veľa rokov nepoužíval. Najprv ju uzdrav a potom ju vystriem. Namiesto toho, keď mu Ježiš prikázal, aby vystrel ruku, použil silu svojej vôle a pohol s ňou presne tak, akoby bola zdravá. Práve uplatnenie sily vôle bolo pre Ježiša dôkazom, že ten muž uveril, a jeho ruka bola v tom vystretí uzdravená.“ Vidíte v tom tú hlbokú pravdu? Kedy získal tú nadprirodzenú silu, ktorá vyliečila tú ruku? Vo chvíli, keď ruku vystrel. Priatelia, prečo nemohol získať tú silu ešte predtým, než sa rozhodol a prejavil úsilie, poslušnutím Kristovho príkazu? Pretože „*viera bez skutkov je mŕtva.*“ (Jak 2,20) Pretože rozhodnutie, bez úsilia realizovať ho, nie je v skutočnosti nijaké rozhodnutie. A jeho rozhodnutie nemohlo byť skutočné, až pokiaľ neprišlo úsilie poslúchnuť, ktoré potvrdilo, že viera tohto muža je skutočná, a aj jeho rozhodnutie je skutočné. Keď prejavil pravú vieru, a rozhodol sa poslúchnuť Božie Slovo, získal aj silu vykonať to. Vidíte ako krásne to funguje?

Presne preto, počas celej našej skúsenosti spasenia, Boh nikdy neznásilňuje našu slobodnú vôľu. A preto pri každom kroku vpred, musíme aktívne spolupracovať vierou, ktorá sa rozhoduje a rozhodnutím, ktoré sa prejavuje v skutkoch, pretože je skutočné, a pretože veríme, že Kristus nám môže dať silu, aby sme to čo od nás žiada aj vykonali. Tu sme sa vrátili k našej definícii viery.

Viera nielenže (1) **počúva** Slovo Božie, ale aj (2) **verí**, že Boh má moc konať. (3) **Podriaďuje** Bohu vôľu, aby tak učinil, a po štvrté, čo je aj najdôležitejšie, (4) **koná** podľa toho! Urobíme rozhodnutie a keď ideme to rozhodnutie vykonať, okamžite dostaneme nadprirodzenú silu.

Mohol by ten muž sám vystrieť ruku? Určite nie. Musel mať božiu silu. No predtým ako mohol dostať tú silu, musel uplatniť svoju vôľu.

Pozrime sa ešte na jeden príbeh. Ján 5. kapitola. Je to o ochrnutom mužovi vedľa rybníka. „*Vtedy mu riekol Ježiš: ‚Vstaň, vezmi svoje ležisko a chod!‘*“ (Ján 5,5-9) Čo urobil ochrnutý? Povedal: „*Pane, ani si nevieš predstaviť, ako rád by som to urobil. Ale očividne si si nevšimol, že som ochrnutý. Poviem ti čo. Najprv ma uzdrav, a potom sa zodvihnem a pôjdem.*“ Vyvíjal sa ten príbeh takto? Nie. Alebo ten príbeh pokračuje takto: „*Ó Pane, ja nechcem byť legalista. A viem, že keď sa pokúsim vstať, tak je to legalizmus, a ja legalista byť nechcem. No vieš čo, ja to nechám tak a dovoľm Ti, aby si ma zodvihol Ty sám.*“ To rozhodne nie, priatelia.

Pozrite sa na tento úžasný, pôsobivý citát. Ministry of Healing, str. 84: „*Ježiš mu ponúka: ‚Vstaň, vezmi svoje ležisko a chod!‘ Ochrnutý hľadá na Ježiša s novou nádejou.*“ Všimnite si tu poradie udalostí. Je to sekundové načasovanie, ale dôležitá postupnosť udalostí. „*Ochrnutý hľadá na Ježiša s novou nádejou. Výraz Jeho tváre, tón Jeho hlasu, sú jedinečné. Akoby láska a sila dýchali z Jeho prítomnosti. Viera mrzáka sa chopí Kristovho slova. Bez váhania nastavuje svoju vôľu k poslušnosti, a keď to urobí, jeho celé telo odpovedá. Každý nerv a sval sa napína novým životom, a pôsobenie zdravia vstupuje do jeho zmrzačených údov. Vyskočí na svoje nohy a ide svojou cestou pevným, slobodným krokom, chváliac Boha v radosi, zo svojej znovuzískanej sily. Ježiš nedal ochrnutému mužovi žiadne ústenie o božskej pomoci. Ten muž mohol povedať: ‚Pane, ak ma uzdravíš, potom budem počúvať Tvoje Slovo.‘ Mohol sa zastaviť a zapochybovať, a tak prísť o svoju jedinou možnosť uzdravenia. Avšak nie, on uveril Kristovým slovám, uveril, že bude uzdravený. Okamžite vyvinul úsilie a Boh mu dal silu. Chcel chodiť a chodil. Konal podľa slov Krista, a bol uzdravený.“* Pozrie sa na Ježiša. „*Hľadiac ta na Velvodcu viery a dokonávateľa Ježiša.*“ (Žid 12,2) Počuje slovo Ježiša. „*Viera,*“ prichádza z čoho? „*z počutia.*“ (Rim 10,17) Uverí tomu slovu, a čo urobí? Rozhodne sa poslúchať a podľa toho rozhodnutia koná. No pokiaľ to neurobí, nedostane silu. Lebo „*viera bez skutkov je mŕtva.*“ (Jak 2,20)

Rozhodnutie bez úsilia konať podľa toho rozhodnutia, nie je žiadne rozhodnutie. A priznávam...neexistuje spôsob, akoby ten človek mohol vstať svojou vlastnou silou. Priatelia, musel sa rozhodnúť poslúchať. Ježiš vedel, kedy tú voľbu urobil, a v tom momente mu silu dal. A on odišiel tešiť sa a chváliac Boha.

Ako to vieme aplikovať my? Posledný odsek hovorí: „*Spasiteľ sa k nám skláňa s Jeho výkupnou krvou, a pýta sa s nevysvetliteľnou nehou a súcitom: ‚Či chceš byť zdravý?‘*“ Počujete Ho ako vám to hovorí, milí priatelia? „*Ponúka vám vstať v zdraví a v pokoji. Nečakajte na pocit, že ste uzdravení. Verte Spasiteľovým slovám. Postavte svoju vôľu na stranu Krista. Vyvolte si slúžiť Jemu a konaním podľa Jeho slova získate silu.*“ To je to tajomstvo viery, milí priatelia, ktorá dosahuje až po našu vôľu a v Kristovi nachádza moc k poslúchaniu...

VŠETKO VLÁDZEM V KRISTOVI

(Filip 4,13)

„Všetko vládzem v tom, ktorý ma posilňuje, v Kristovi.“ (Filip 4,13) Chcem vám, z Božej milosti, veľmi jasne vysvetliť, ako môžeme uspieť nielen v otázke prekonania protichodného činiteľa tela, so všetkými jeho žiadosťami, ale ako uspieť aj pri dosahovaní charakteru, aký má Kristus. Chcem veľmi jasne vysvetliť, že tajomstvo úspechu je vo vzájomnej súčinnosti, a síce súčinnosti božskej moci a ľudského úsilia.

Úloha vôle je naozaj centrálna a kľúčová. V skutočnosti, všetko závisí od správneho konania vôle. Prečo? Lebo vôľa ja vládnuou silou v prirodzenosti človeka, silou rozhodovania a výberu. A ako inšpirácia hovorí: „V každej životnej skúsenosti nám znie Božie slovo: *Vyvolte si dnes, komu budete slúžiť.*“ (Ed 289.1) Lebo v každej životnej skúsenosti stojíme pred dvomi protichodnými skupinami túžob, ktoré sú odzvou na tú skúsenosť, a síce pred žiadosťami tela a žiadosťou Ducha. (Gal 5,17)

Slovo žiadosť sa dá použiť aj v súvislosti s Duchom, lebo v gréčtine to jednoducho znamená silné túžby. Má Duch silné túžby? Áno, a tieto túžby sú radikálne, úplne protikladné. Preto nikto nemôže slúžiť dvom pánom. (Mat 6,24) Musíme si vybrať. V každej skúsenosti nám znie Božie slovo: „*Vyvolte si dnes,*“ vyberte si v tejto chvíli, „*komu budete slúžiť.*“ (Joz 24,15) Vyberte si! Jedine takú vôľu, ktorá bola odovzdaná vláde Ježiša Krista, ktorá odpovedá na zaplatenú cenu vykúpenia, aby bola oslobodená z jej prirodzeného otroctva hriechu, satana a nášho ja, (AA 558.1) môžeme podriaadiť vláde Ježiša Krista. A keď On zoberie našu vôľu, používa ju za nás? Nie. Posilní ju, aby sme ju mohli používať MY, v súlade s Jeho vôľou...

Príčinou, prečo je veľmi dôležité, aby sme to pochopili, je nielen hlavná úloha, ktorú vôľa zohráva v budovaní charakteru a pri prekonávaní pokušenia, ale je dôležité to pochopiť najmä vo svetle toho falošného učenia, ktoré je medzi nami veľmi obľúbené a mnohých zvedlo. Ako sme si už predtým všimli, je to prehnaná reakcia na legalizmus, na ľudskú snahu. Je to nesprávny záver, že akákoľvek ľudská snaha je legalizmus, čo jednoducho neplatí.

Dovoľte, aby som vám tu vysvetlil niečo o herézii. Heréza nie je nikdy len do neba volajúci omyl. Satan pozná niečo lepšie, ako len podstrčiť očividný omyl, je tak? V čom je majstrom? V miešaní pravdy s omylom, alebo pravdu ťahá do extrému – do bodu, kde to stratí rovnováhu. Zvyčajne je to postupný proces. V prvom rade si niekto všimne, že je tu istá nevyváženosť, a chcú pridať váhu tomu opačnému smeru, aby rovnováhu zachovali. A tak začnú búchať kladivom po veľmi dôležitej, vyvažujúcej pravde. No ak si nedajú pozor, môžu búchať tak silno,

že tomu dajú príliš veľký dôraz. Teda najskôr sa vyvažujúca pravda prehliada, a potom, keď sa z toho stane vyzretá heréza, sa vyvažujúca pravda popiera.

Nuž, a akú pravdu zahnila do extrému táto falošná doktrína, pred ktorou sa vás snažím varovať? Ján 15,5: „*Bezo mňa nemôžete robiť nič.*“ Je to pravda? Rozhodne áno. Povedal to Ježiš, samozrejme, je to pravda. Nikto to nemôže poprieť. Lenže, sa dostaneme do problémov, ak tú pravdu potiahneme do extrému. Čo tým myslím?

Je pravda, že bez Neho nemôžeme robiť nič. No nezájdite s tou pravdou príliš ďaleko. Nevyvodzujte si z toho, že „keď ste s Ním nemusíte robiť nič.“ *„Bez Neho nemôžeme urobiť nič.*“ No nemusíte robiť nič, keď ste s Ním? Nie. Čo je tá vyvažujúca pravda? *„Bez Neho nemôžeme robiť nič.“* Ale *„všetko vládzem v tom, ktorý ma posilňuje, v Kristovi.“* (Filip 4,13) Bez sily Ježiša Krista nemôžeme robiť nič. To však neznamená, že by sme od Ježiša Krista mali očakávať, že všetko urobí za nás. Len tak sedieť, pustiť veci z rúk a nechať to na Boha.

Znepokojuje ma to slovné spojenie: „Nerob to, nechaj to na Boha.“ Priznávam, že sú určité situácie, kde by to bolo vhodné. No spôsobuje mi to veľké starosti, pretože to znie tak, akoby sme sa uspokojili, že budeme len pasívni a záhalčiví a Boh urobí všetko, čo treba. Vari takto funguje kresťanská skúsenosť? Nie, bratia a sestry. Kresťanská skúsenosť je o tom, že sa Boha držíme ako o život a v Jeho sile chceme a konáme to, čo sa Jemu páči. O tom to je. A keď to robíme, potom *„všetko vládžeme v tom, ktorý nás posilňuje, v Kristovi.“*

Youth's Instructor, 20. september 1894: *„Boh vám dal mravné sily a urobil vás vnímavými na náboženské vplyvy. Dal vám príležitosti a vybavenie, priaznivé pre rozvoj charakteru, aký má Kristus. A teraz je na vás, či budete, alebo nebudete spolupracovať s Božími mocnosťami a urobíte istým svoje povolanie a vyvolenie. Vari sa nechopíte, neoceníte a neprivlastníte si každú pomoc, ktorá vám bola poskytnutá? Musíte sa modliť, veriť a poslúchať. Vo svojej vlastnej sile nemôžete urobiť nič, ale v milosti Ježiša Krista môžete uplatniť svoje sily tak, aby priniesli to najväčšie dobro vašej vlastnej duši a najväčšie požehnanie dušiam iných. Chopte sa Ježiša, a budete usilovne robiť Kristove skutky a nakoniec dostanete večnú odmenu. Buďte verní v tom najmenšom.“* Vidíte tú ochraňujúcu rovnováhu? Uznáva sa tu pravda, že *„bez Neho nemôžeme robiť nič.“* No netiahne to do extrému, kde s Ježišom ...nemusíme robiť nič. Čo máme urobiť? *„Chopte sa Ježiša, a budete usilovne robiť Kristove skutky...“* Je to naozaj v extrémnom protiklade s vetou: „Nerob nič, nechaj to na Boha.“

Viete, prečo my tak záleží na tom, aby to bolo jasne pochopené? Nuž, práve kvôli nasledujúcemu výroku z Patriarchs and Prophets, str. 509: *„Tajomstvo úspechu spočíva vo vzájomnej súčinnosti Božej moci s ľudským úsilím.“*

Hovoríme tu o niečom náhodnom? O niečom nedôležitom? Nie, hovoríme tu o tajomstve úspechu v našej otázke budovania Kristovho charakteru, v otázke spôsobilosti pre nebo. V našich snahách prekonať protichodný činiteľ tela a všetky jeho žiadosti. *„Tajomstvo úspechu spočíva vo vzájomnej súčinnosti Božej moci s ľudským úsilím.“*

Mimochodom, čo myslíte, kto veľmi dobre vie, že vzájomná súčinnosť Božej moci s ľudským úsilím je tajomstvom úspechu? Satan. Keby ste to vedeli a boli by ste satanom, čo myslíte, k čomu by ste sa asi horlivo snažili ľudí dostať? Aby vypustili jednu, alebo druhú základnú zložku z tej rovnosti úspechu. Ak niekto môže uspieť jedine vtedy, keď spojí Božiu moc s ľudským úsilím, potom urobíte všetko možné, len aby ľudia uverili, že buď jedno, alebo druhé nie je potrebné.

Ako nazývame vylúčenie Božej moci? Tej zložky Božej moci z rovnosti úspechu? Nazývame to humanizmus. V humanizme je človek údajne vo svojej podstate dobrý. Potrebuje len nejaké príležitosti a povzbudenie a pomôže dobrá vládna podpora a vzdelávací program. Bude konať dobro, stane sa dobrým človekom. Nie. „*Bez Neho nemôžeme robiť nič.*“ (Ján 15,5) Ani to, čo je dobré. Iste, môžeme sa stať dobrými podvodníkmi a darebákmi, ale ja hovorím o niekom, kto je naozaj dobrý v zmysle kresťanských hodnôt. A to bez pomoci Ducha Svätého nemôžete byť. Nezáleží na tom, ako ste vzdelaní. Žiada si to nadprirodzenú moc.

No je tu aj iný spôsob, ako nás diabol dovedie k zlyhaniu, a síce keď nás dostane k vylúčeniu zložky ľudského úsilia z tej rovnosti úspechu. Ako by to mohol urobiť? Mohol by prísť s teóriou, vďaka ktorej by sme všetci uverili, že ľudské úsilie je kategoricky legalizmus a každý, kto sa s ňou stotožní, samozrejme, nebude chcieť byť legalistom. Takže už nebude predkladať žiadnu snahu, a bude odsúdený na zlyhanie. A satan bude od radosti celý bez seba.

Viete, ako tak cestujem a ako pracujem s ľuďmi v našej milovanej cirkvi, mal som príležitosť radiť sa a počúvať svedectvá mnohých adventistov siedmeho dňa. Pri niektorých príležitostiach sa mi ľudia zverili, že nedokážu prekonať nejaký vážny problém vo svojom živote, nejaký zakorenený hriech, a keď sa s nimi rozprávam, ako by ho mohli zvládnuť, viete, čo často vyjde na povrch? Keď sa ich napríklad spýtam, čo robia, ako spolupracujú s Pánom, aby zvíťazili, povedia: „*Čo tým myslíš? Ja nechcem byť legalista...*“ a hneď viem, že boli naočkovaní týmto falošným učením. Priatelia, prosím, v rovnosti úspechu musia byť dve veci: **Božia moc** a **ľudské úsilie**.

Testimonies, zv. 7, str. 239: „*Úspech dosiahneme sami...*“ Keby sme tu zastavili, bol by to čistý humanizmus. Lenže to nie je koniec vety... „*Úspech dosiahneme sami skrze Kristovu milosť.*“ Tu to máme. To je rovnosť úspechu. Ľudské úsilie s Božou mocou. Pavlovými slovami: „*Všetko vládzem v tom, ktorý ma posilňuje, v Kristovi.*“ (Filip 4,13)

Viete, teraz urobím radikálne vyhlásenie. Niektorí to možno ťažko prijmú, ale beztak to poviem, lebo v tom chcem urobiť jasno. „*Bez Neho nemôžeme urobiť nič,*“ v našej vlastnej osobnej skúsenosti spasenia. No pravdou je aj to, že ani Boh bez nás nemôže urobiť nič v našej vlastnej osobnej skúsenosti spasenia. Všimnite si, že som to vymedzil slovami „v našej vlastnej osobnej skúsenosti spasenia.“ Pozor, nehovorím, že potreboval našu pomoc, keď vypracovával opatrenia spásy. To určite nie. No hovorím, že keď príde na osobnú aplikáciu tých opatrení a prežívanie ich pôsobenia, Boh musí mať našu spoluprácu... Také radikálne vyhlásenie by som neurobil bez podpory inšpirácie.

Amazing Grace, str. 319: „*Človek nemôže nič dosiahnuť bez Boha, a Boh svoje plány zariadil tak, aby v obnove ľudstva nedosiahol nič bez spolupráce ľudského s Božím.*“ Pozoruhodné. No skôr, než sa začnete unášať predstavou svojej dôležitosti vďaka vášmu absolútne nevyhnutnému podielu, prosím, prečítajte si túto nasledujúcu vetu: „*Úloha požadovaná od človeka je nezmerateľne malá...*“ Je to pokorujúce, nie? „*Úloha požadovaná od človeka je nezmerateľne malá, a predsa je v Božom pláne práve tá časť potrebná, aby dielo uspelo.*“ Nezmerateľne malá, ale absolútne nevyhnutná, ak má byť Božia moc úspešná.

Ministry of Healing, str. 130. S týmto citátom trochu popracujeme. Prvá veta hovorí: „*Bez Božej pomoci nemôže byť vykonaná žiadna skutočná náprava.*“

Všimnite si prosím ten prívlastok. Môže nastať skutočná náprava bez Božej pomoci? Áno, zmena správania je možná, ak máte, pravdaže, dostatočnú ego-motiváciu. A chcel by som vám predložiť na posúdenie, že ak nie je moderná psychiatria a psychológia zameraná

na Krista, závisí výlučne na ego-motivácii, aby priniesla zmenu správania. No dá sa to dosiahnuť. Nie je to však skutočná náprava, je to len obielenie hrobky. (Mat 23,27) To je skutočné pokrytectvo. Viete, skutočná náprava musí vyvierat' z obráteného intelektu, zo zmeny srdca. No zmena správania cez našu ego-motiváciu, je len škripanie zubami a donútenie samých seba správať sa slušne v tejto danej oblasti, pretože sa s tým spájajú aj dostatočné výhody a zisky, aby sa to vyplatilo.

„Bez Božej pomoci nemôže byť vykonaná žiadna skutočná náprava.“ Prečo je to tak? Pozrime sa ďalej: *„Protí prirodzeným i vypestovaným sklonom sú ľudské zábrany len násypom z piesku proti dravému prúdu. Kým sa Kristov život nestane v našom živote oživujúcou silou, neodoláme pokušeniu, ktoré na nás útočí zvnútra i zvonku.“* Pozrite, ak máme dosiahnuť víťazstvo a skutočnú nápravu, musíme sa naučiť prekonávať pokušenie. Lenže *„protí prirodzeným i vypestovaným sklonom sú ľudské zábrany len násypom z piesku proti dravému prúdu.“*

Podme si to teda rozvinúť. Pred pár rokmi, skôr než sme sa presťahovali na vidiek, sme bývali v Michigane. Bolo to neďaleko od brehu Michiganského jazera. Naše deti boli vtedy malé a mali radi, keď ich ocko a mamička brávali na pláž. Nebola to síce naozajstná pláž ako na morskom brehu, ale brehy Michiganského jazera sú piesčité a jazero je také veľké, že nedovídate na druhú stranu. Ak fúka vietor, sú na ňom naozajstné vlny, takže si môžete navrávať, že ste na brehu mora. Chýba tam vôňa slanej vody, ale všetko ostatné je celkom fajn. Deti tam s nami radi chodievali a vždy chceli, aby im ocko pomohol postaviť hrad z piesku.

Spomínam si, že v jednu nedeľu som prišiel plne vystrojený. Mal som lopatky, všelijaké formičky. Bol to taký menší zábavný projekt. Naozaj som sa prekonal. Ten pieskový hrad musel mať asi tak šesť metrov, a mal bašty, kopce, mosty a veže, schody... Bolo to skutočne majstrovské dielo. Decká sa ohromne bavili. Priniesli si svojich malých panáčikov, nejaké bábiky a hrali sa. Mal som z nich radosť. No ako som tam pri nich stál, všimol som si, že vlny sa trochu zväčšujú a zrýchľujú. Nespomínam si, čo to presne bolo, či okolo išla loď alebo zosilnel vietor, ale začali ohrozovať pieskový hrad.

Keď chcete postaviť hrad z piesku, musíte byť hneď pri vode. Jedine tam je piesok dosť vlhký, aby držal pokope. Každopádne, pieskový hrad by bol vo veľkých problémoch, keby ocko niečo neurobil, a to rýchlo. Takže ocko ratoval. Išiel som dole, kľakol som si a tlačil som, budoval a pracoval jedna radosť. Potil som sa, až mi kvapkalo z obočia. Postavil som úžasný pieskový val, aby chránil hrad pred vlnami, a keď som vstal, kolená mi krvácali. Zodral som si ich, keď som sa urputne snažil zachrániť hrad a situáciu! Vstal som a pomyslel si, že to za to stálo. Zachránil som hrad! Naozaj som ho zachránil!

Už ste niekedy sledovali, čo vlny urobia s pieskovým valom? Je to pozoruhodné a bol som ohromený. Každá vlna, čo prišla, si riadne odhryzla z môjho piesočného násypu a hladko ho rozmazala po pláži. Nepočítal som, koľko vln bolo treba, ale netrvalo dlho a masívna piesková zábrana, čo som postavil, bola preč. A potom vlny začali ničiť hrad z piesku, a slzy sa začali kotúľať – samozrejme detské, nie moje.

Je to podobenstvo. Ľudské zábrany sú len násypom z piesku proti dravému prúdu. To však nie je koniec citátu. Inšpirácia nám ďalej hovorí: *„Kým sa Kristov život nestane v našom živote oživujúcou silou, neodoláme pokušeniu, ktoré na nás útočí zvnútra i zvonku.“*

Existuje sila, ktorá nás môže uschnopiť odolávať vlnám dedičných a pestovaných pokušení, ktoré búšia na hrad duše? Aká je to sila? Je to oživujúca sila Kristovho Ducha, milí priatelia.

Vráťme sa na pláž. Čo keby mal ocko oživujúcu moc známu ako cement? Čo sa stane, keď zmiešate piesok s cementom? S dostatkom vody a s dostatkom času vám vznikne betón. Z neho sa stavajú prístavné hrádze. To betón chráni člny, aj pri hurikáne. To do betónu narážajú tie obrovské vlny a menia sa na miliardu kvapiek iskrivej, neškodnej vody. Toto pre vás urobí betón.

Priatelia, aplikujme si to. My máme piesok a Boh má cement. Čo poviete, my Mu dáme náš piesok a On nám dá svoj cement? A urobíme tak z hradu našej duše nedobytnú pevnosť. My máme vôľu, Boh má moc. Keď Mu dáme svoju vôľu, On nám ju posilní. A pýtam sa vás, priatelia, má nejaké hranice tá Božia moc, ktorá nám je dostupná, keď Bohu dávame svoju vôľu? Je nejaká ohraničená? Nie je!

Christ's Object Lessons, str. 333: „Keď sa vôľa človeka zjednotí s Božou vôľou, stane sa nepremožiteľnou. Všetko, čo treba vykonať na Jeho príkaz, možno v Jeho sile aj uskutočniť. Každý Jeho príkaz dáva človeku aj silu splniť ho.“ Keď dáme Bohu svoju vôľu, tá moc, ktorú nám dá, nie je nijako obmedzená. No všimnite si, že je tam písané: „*KEĎ...*“ „*KEĎ sa vôľa človeka zjednotí s Božou vôľou,*“ vtedy „*sa stane nepremožiteľnou.*“ V čom spočíva tajomstvo úspechu? „...*vo vzájomnej súčinnosti Božskej moci s ľudským úsilím.*“ (PP 509.1) Keď je naša vôľa zjednotená s Božou mocou, „*každý Jeho príkaz dáva človeku aj silu splniť ho.*“ Veríte tomu? Pochopte prosím, že hoci úloha človeka, ktorú má plniť je nezmerateľne malá, časť tej úlohy, ktorú plní Boh, je nezmerateľne veľká. V skutočnosti je nekonečná. Moc, ktorú nám ponúka, je nepremožiteľná.

Mám rád tento výrok z Desire of Ages, str. 323-324: „*Keď sa človek odovzdá Kristovi, obnovené srdce ovládne nová moc. Nastáva zmena, ktorú človek sám od seba nikdy neuskutoční. Je to nadprirodzený zásah, ktorý do ľudského života vnáša nadprirodzený prvok. Kristovi odovzdaný človek sa stáva Jeho pevnosťou...*“ Z čoho je postavená? Z betónu. „...*ktorú udržuje v odbojnom svete, a chce, aby okrem Neho neuznával nijakú inú autoritu za zvrchovanú. Človek takto ovládnutý nebeskými silami je odolný proti satanovým útokom.*“

Chcete mať takú dušu, ktorá je odolná proti satanovým útokom? Ak áno, dajte svoj piesok Ježišovi. Prosím, dajte svoju vôľu Ježišovi a On vám dá svoju moc. Mimochodom, všimnite si, že aby ste dostali betón, nepotrebuje len cement, ale aj piesok. Neočakávajte, že Boh z vás urobí nedobytnú pevnosť, ak ste mu nedali svoj piesok. Neočakávajte posilnenie vôle, pokiaľ ste mu nedali svoju vôľu. My máme vôľu, On má silu. Keď Mu dáme svoju vôľu, On nám ju posilní.

A čo sa týka cieľa pred nami, v otázke budovania Kristovho charakteru, čo je tým cieľom? Máme sa naučiť strážiť si svoje srdce nadovšetko, (Prísľ 4,23) a až do tej miery, že „*zajímame v plen každú myseľ do poslušnosti Krista.*“ (2 Kor 10,5) To je jeho príkaz a ja vás ubezpečujem, že v Jeho milosti a v Jeho sile to zvládneme. Každý Boží príkaz dáva človeku aj silu splniť ho. Prosím, nepochybujte o Jeho moci.

2. Korinťanom 10,5: „...*ktorí boríme úmysly a každú vysokosť, ktorá sa povyšuje proti známosti Božej, a zajímame v plen každú myseľ do poslušnosti Krista.*“ Nebude to ľahké, naučiť sa ovládať činnosť mysle do tej miery. Ale priatelia, s vytrvalým úsilím spojeným s Božou mocou to zvládneme. Kvôli vám a kvôli Kristovi, stanovte si, že v Jeho sile sa to naučíte.

Christ's Object Lessons, str. 331: „*Kristus nikdy nepovedal, že získať dokonalý charakter je ľahké. Ušľachtilý, všestranný charakter nie je dedičný. Správny charakter nie je vecou náhody. Nadobudnúť ušľachtilú povahu si vyžaduje osobné úsilie na základe zásluh a milosti Krista. Boh nám dáva talenty (hrivny), schopnosti mysle, my formujeme charakter. Ten sa formuje tvrdými, nelahkými zápasmi s vlastným ja. Proti zdedeným sklonom musí byť vedený zápas za zápasom. Musíme*

sa neúprosne kriticky skúmať a nenechať ani jedinú škodlivú črtu povahy nekorigovanú. **Nech nikto nehovorí: ja sa nemôžem zbaviť svojich povahových chýb.** Ak dôjdeme k takému presvedčeniu, určite sa pripravíme o večný život. Nemožnosť spočíva v našej vlastnej vôli. Ak nechcete zvíťaziť, nezvíťazíte. Skutočný problém sa vynára z porušenia neposväteného srdca a nechoty podriaďiť sa Božej vôli. Priznáte si to? Ak sa totiž podriaďujeme Božej vláde, všetky Jeho príkazy dávajú človeku aj silu splniť ich a my zvíťazíme. Je jedno aké sú tie zdedené a pestované sklony. Jeho milosť je dostatočná a v Jeho sile môžeme zvíťaziť.

Education, str. 289: „Každý môže položiť svoju vôľu na stranu Božej vôle, môže si zvoliť poslúchať ho, a v takomto spojení s Božím pôsobením, sa môže postaviť tam, kde ho nič neprinúti vykonať zlo.“ Malo by nás to nadchnúť. Môžete stáť tam, kde vás nič neprinúti vykonať zlo. Musíte však položiť svoju vôľu na stranu Božej vôle.

Testimonies, zv. 4, str. 32-33: „Boh nemôže zachrániť človeka z moci satanských zvodov, proti jeho vôli. Človek musí pracovať svojou ľudskou silou, podoprenou Kristovou božskou mocou, aby za každú cenu odolal a zvíťazil nad sebou samým. Človek musí urobiť svoju časť; musí byť víťazom vo vlastnom záujme, v sile a milosti, ktorú mu dáva Kristus. Pri dosahovaní víťazstva, musí byť človek Kristovým spolupracovníkom, a potom bude Kristovým spoluúčastníkom Jeho slávy.“ A nezabúdajte, že sláva znamená charakter.

Bratia a sestry, modlím sa, aby vám bola táto základná rovnica úspechu jasná. Celé tajomstvo úspechu spočíva: „Vo vzájomnej súčinnosti Božskej moci s ľudským úsilím.“ Na to, aby sme poznali pravdu do tej miery, že prežijeme jej oslobodzujúcu moc, si to žiada tri kroky. Ježiš hovorí u Jána 8,32: „A poznáte pravdu, a pravda vás vyslobodí.“

Je rozdiel medzi intelektuálnym poznaním pravdy, a poznaním pravdy do tej miery, že prežijeme jej oslobodzujúcu moc? Je, a veľký. Je celkom možné rozumovo s pravdou súhlasiť, a predsa neprežiť jej oslobodzujúcu moc. Byť v zajatí hriechu, satana a svojho ja. A nakoľko je to tak, potom očividne poznanie pravdy, ako vraví Kristus, zahŕňa viac, ako len pochopiť ju intelektom. Máme teda tie tri kroky. Musíme ju:

1. pochopiť intelektuálne – rozumom
2. prijať a zamilovať si ju
3. podriaďiť sa pravde svojou vôľou

Čo je veľmi dôležité, ak máme prežiť tú oslobodzujúcu moc pravdy? Je to práve ten tretí krok. Musíme sa pravde podriaďiť svojou vôľou. Ak sme to neurobili, nezažijeme oslobodzujúcu moc pravdy! Nestačí len mať pravdu! Musíme pravde dovoliť, aby mala NÁS! Nestačí vlastniť pravdu. Musíme pravde dovoliť, aby sa zmocnila našej vôle. Potom a jedine potom, keď urobíme ten tretí krok, zažijeme jej oslobodzujúcu moc. A napokon, samozrejme, kto je pravda? Je to Ježiš...

Youth's Instructor, 20. september 1900: „Keď sa človek podvolí Kristovi, myseľ je prinesená pod vládu zákona...“ Prečo je myseľ prinesená pod vládu zákona? Čo je vládnucou silou v ľudskej prirodzenosti? Čo ovláda ešte aj to, čo prebieha v myslí? Je to vôľa. A ak správcu mysle, ba vlastne správcu celého človeka podriaďime Božej vláde, potom sa pod ňu dostáva celý človek a sme pod vládou zákona.

Ale aký je to zákon? Pochopte tento bod, je dôležitý: „Keď sa človek podvolí Kristovi, myseľ je prinesená pod vládu zákona, no je to kráľovský zákon, ktorý hlása prepustenie každému zajatcovi. Len keď sa ľudia zjednotia s Kristom, môžu byť oslobodení. Podriaďiť sa vôli

Krista znamená obnoviť dokonalú mužnosť. Hriech môže zvíťaziť, len keď oslabí myseľ a zničí slobodu duše.“

Moji milí priatelia, čo si všetci musíme uvedomiť je, že keď svoju vôľu podriadiť vláde Ježiša Krista, neprechádzame z tyranie hriechu, nášho ja a satana pod tyranie Boha Otca, Boha Syna a Boha Ducha. Nie je to len prechod spod jedného zajatia, do poroby druhého. V skutočnosti vychádzame zo zajatia na slobodu. Na úplnú, dokonalú slobodu. Prečo? Lebo zákon, ktorému podriaďujeme svoju vôľu, je napísaný v našich srdciach (Rim 2,15) a je to zákon lásky. (Rim 13,8-10) Je to zákon lásky, ktorý nám jediný môže pomôcť oslobodiť sa spod tyranie sebeckta.

Tí, čo sú riadení zákonom lásky a sú mu poddaní, tí sú úplne slobodní, lebo poslúchajú, pretože chcú poslúchať a nie pretože musia poslúchať. Oni chcú... Milujú Boha zvrchovane a ostatných nesebecky, (DA 607.2) a preto poslúchanie zákona nie je žiadny problém. Nie je to škripanie zubami a program s názvom „donúť sa urobiť to.“ Ani na to nepomyslia ako na povinnosť. V skutočnosti, ak ich motivuje láska, je to potešenie. Nepúšťajte to zo zreteľa!

Všimnite si ešte niečo iné: „*Podriaďiť sa vôli Krista znamená obnoviť dokonalú mužnosť.*“ Teraz sestry, neviem, ako si to vzťahnete na seba, ale chcel by som sa tu prihovoriť mojim bratom. Muži, ťažko popísať radosť, ktorú som prežil, keď som podriadil svoju vôľu vláde Ježiša Krista, a to ma oslobodilo od starých návykov a dedičných sklonov, čo ma tak tyransky ovládali toľké roky. Nevieť vám vypovedať, akú radosť som z Božej milosti prežil, keď som bol oslobodený z tyranského zajatia hriechu, satana a svojho ja. Je to také nádherné, mať Božou milosťou obnovenú mužnosť. Byť schopný povedať: NIĚ! mojim zdedeným a pestovaným sklonom a odmietnuť, aby ma ďalej ovládali. Je to úžasné, byť znovu mužom. Je v tom ohromná radosť.

Viete, my v týchto dňoch tak prekrútené chápeme, čo to znamená byť skutočným mužom. Máme ten umelý, chlapský vzor, kde je muž prinajmenšom 1,80m vysoký, široký v pleciach, úzky v bokoch, všade zarastený... Nezmysel. Muž môže merať 2,10m a byť totálny slaboch, ak nevie ovládať svoje chute a vášne. (PP 567.3) Muža robí mužom to, že vie ovládať svoje chute a vášne, potláčať svoj temperament a ovládať svoj jazyk. (2MCP 520.3) V obnovovaní mužnosti je ohromná radosť. Nie je to nič deprimujúce, keď ste oslobodení od tyranie hriechu, svojho ja a satana. Je to úžasná vec! Taká oslobodzujúca! Je to potešenie! Oživuje to dôstojnosť, hrdosť, rešpekt a sebaúctu.

Kristus učil o nevyhnutnosti ľudského úsilia. Nie je to nič, čo by nebol jasne vyhlásil sám Ježiš. Bolo to viac než len pri jednej príležitosti, ale všimnite si túto – Lukáš 13,24: „*Snažte sa vojsť tesnou bránou.*“ „*Snažte sa*“ – to slovo znamená húževnato, vytrvalo, maximálne sa usilovať. Všimnite si, čo nám hovorí a ako to rozvíja inšpirácia.

Mount of Blessings, str. 141-143: „*Oneskorený pútnik, ktorý sa chcel dostať k mestskej bráne ešte pred západom slnka, sa musel veľmi ponáhľať. Cestou sa nesmel ničím rozptyľovať. Jeho myseľ bola upriamená len na jedno – vstúpiť cez bránu. Rovnaká cieľavedomosť, povedal Kristus, je požadovaná v živote kresťana. Otvoril som vám slávu charakteru, ktorá je tou pravou slávou môjho kráľovstva. Hoci vám neponúka žiadne pozemské panstvo, predsa je hodná vašej najvyššej túžby a snahy. Nevyzývam vás, aby ste bojovali o nadvládu nad veľrišou sveta, no to ešte neznamená, že tu nie je žiadny boj, ktorý máte bojovať, žiadne víťazstvo, ktoré máte získať. Vyzývam vás, bojujte, zápaste, aby ste mohli vojsť do Môjho duchovného kráľovstva. Život kresťana je boj a pochod. No na víťazstvo, ktoré treba dosiahnuť, nestačí ľudská sila. Bojiskom je územie srdca.*“

Ktorú vládu obnovujeme v prvom rade? Vládu nad oblasťou srdca. Bratia a sestry, nemôže nám byť zverená vláda nad obnovenou Zemou, kým nezískame vládu nad oblasťou našich srdiec. Bojiskom je územie srdca. *„Boj, ktorý musíme bojovať – ten najväčší boj, aký kedy človek bojoval – je odovzdanie sa Božej vôli. Priniesť srdce do nadvlády lásky. Stará prirodzenosť, zrodená z krvi a vôle tela, nemôže zdediť Božie kráľovstvo. Musíme sa vzdáť dedičných sklonov a starých návykov... Boží Duch pracuje skrze naše vrodené schopnosti a možnosti. Naše sily musia spolupracovať s Bohom... Naša vôľa musí prejsť na stranu Božej vôle... POTOM budeme, s bážňou a s trasením pracovať na svojom spasení, lebo je to Boh, ktorý vo vás pôsobí i chcenie i činenie pre záľubu.“* (Filip 2,12-13)

Upenlivo vás prosím kvôli vám a kvôli Kristovi: Odovzdajte svoju vôľu bezvýhradne vláde Ježiša Krista. On vám dá moc, neobmedzenú moc, aby ste znovu získali vládu, predovšetkým nad svojim srdcom, a to až do tej miery, že sa naučíte pre lásku Kristovu a v sile Ducha Svätého, zajímať v plen každú myseľ do poslušnosti Krista. (2 Kor 10,5) To je cieľ. Nezastavujte!...

KEĎ ŽIADOSŤ POČNE

(Jak 1,15)

Každé štúdium o pokušení a o prekonávaní pokušenia, by nás zaviedlo do Jakubovej knihy, je tak? Jakub sa zrejme viac než ktorýkoľvek iný biblický pisateľ, zameriava na pokušenie a jeho anatómiu. Na proces, akým sa pokušenie stáva hriechom a ako môžeme zabrániť tomu, aby sa ním stalo. **Je načisto nevyhnutné, aby sme presne vedeli, ako a kedy sa pokušenie stáva hriechom, ak máme vedieť, ako tomu zabrániť.**

Je to hriech, že sme pokúšaní? Nie, nie je. No dobre, ale potom v ktorom okamihu sa pokušenie stáva hriechom? Väčšina ľudí si myslí, že pokušenie sa nestáva hriechom, kým nevykonáte skutok. Je to tak? Rozhodne nie. Tak to veru nie je. Je veľmi dôležité, aby sme tomu správne rozumeli. Takže dovoľme Jakubovi, aby nám pomohol dospieť k presnému, správne chápaniu toho, ako sa pokušenie stáva hriechom.

Na úvod nášho štúdia sa pozrime na Jakuba 1,12: „*Blahoslavený muž, ktorý znáša pokušenia, lebo keď bude skúsený a dokáže sa, dostane korunu života, ktorú Pán zaslúbil tým, ktorí ho milujú.*“ V tom jednoduchom verši sa skrýva veľmi zaujímavá, pozoruhodná pravda.

Predovšetkým si všimnite, že sme pozhnaní (blahoslavený), keď znášame pokušenia. Inými slovami, v pokušení sa skrýva potenciálne pozhnanie. Ale čo z neho robí, alebo nerobí pozhnanie? Závisí to od toho, či ho znesieme, alebo nie, či ho prekonáme, alebo nie.

A všimnite si prosím, že znášanie pokušenia nie je len na pozhnanie, ale je dôležité aj na to, aby sme boli preskúšaní, či sme sa osvedčili. Toto tým myslel, keď povedal: „...*lebo keď bude skúsený a dokáže sa.*“

Pozrite, naša viera a láska ku Kristovi sa musí potvrdiť ako pravá, ak nám má byť zverená koruna života. Aký život nám Boh hodlá zveriť? Večný. A vedzte prosím, že Boh nemôže dať večný život len tak hocikomu. Komu jedine môže zveriť večný život? Len tým, ktorí už natrvalo a neodvolateľne prekonali hriech. Ak sme nedospeli do toho bodu, že by sme v skutočnosti radšej zomreli ako zhrešili, nemôže nám byť zverený večný život. Lebo keď nás Boh vezme do neba, neurobí nás neschopnými hrešiť. Technicky vzaté, máme stále schopnosť hrešiť, no nikdy to neurobíme, lebo sme boli vyskúšaní na Zemi a nezvratne sme dokázali, že Krista tak veľmi milujeme, a preto hriech tak veľmi nenávidíme, že by sme radšej vďačne položili naše životy, než vedome zhrešili. Vďaka tomu nám môže byť bezpečne zverená večnosť. „...*lebo keď bude skúsený a dokáže sa, dostane korunu života, ktorú Pán zaslúbil tým, ktorí Ho milujú.*“ Milujú Ho tak veľmi, že by radšej zomreli, ako ho neposlúchli, klamali, či nesprávne prezentovali.

Review and Herald, 6. december 1881: „*Naša viera,*“ a mohli by sme tiež dodať, tak ako autorka neskôr v tomto výroku – naša láska – „*naša viera musí byť v tomto svete vyskúšaná. Kristus zvíťazil za nás a tak nám umožnil, aby sme tiež zvíťazili. Musíme tu znášať skúšky a pokusenia, a potom, ak budeme verní, dostaneme korunu života. ‚Blahoslavený muž, ktorý znáša pokusenia, lebo keď bude skúsený a dokáže sa, dostane korunu života.‘ Budeme vystavení rozmanitým pokuseniam, ale ak ich správne znesieme, zušľachtia nás a očistia, tak ako sa zlato čistí v ohni.‘* Vidíte to potenciálne požehnanie v pokušení? Očisťuje nás. Zušľachtuje našu vieru a lásku tým, že nás skúša v ohni... „*Avšak, keď budeme vystavení pokuseniam sveta, to, o čom sme si mysleli, že je zlato, sa ukáže ako obyčajná troska. Náš Vykupiteľ tú situáciu vidí a radí všetkým, aby si od Neho kúpili zlato prečistené v ohni, (Zj 3,18) ktorým je pravá viera a skutočná láska, milosť, ktorú nezničia zúrivé pokusenia.*“

Pozrite sa, čo sa tu deje. Často sme presvedčení o tom, že sme silnejší, než v skutočnosti sme, a Boh, aby nás upozornil na našu zraniteľnosť a slabosť dovoľuje, aby sme boli pokúšaní, skúšaní a čistení, aby nás upozornil na naše slabosti. Prečo je to také dôležité? Lebo sa nás pokúša pripraviť najmä na to, aby sme prešli intenzívnym časom skúšania a prečisťovania, ktorý nazývame „dobou súženia.“ (GC kap. 39) No tiež sa snaží prečistiť a zušľachtiť našu vieru a lásku, inými slovami, rozvinúť náš charakter, aby nám mohol byť zverený večný život. Takže s týmto všetkým na pamäti je jasné, že keď nepodľahneme pokuseniam, je to skutočne požehnaním...

Jakub ďalej prechádza k analýze samotného procesu pokusenia. Predovšetkým sa chce nedočkavo presvedčiť, či vieme, že Boh nie je priamo zodpovedný za naše pokusenie. Boh nie je „priamo“ zodpovedný. Prosím vás, všimnite si tu ten vystihujúci výraz. Jakub 1,13: „*Nech nikto nehovorí, keď je pokúšaný, že vraj ‚pokúšaný som pokusením od Boha,‘ lebo veď Boha nemožno pokušať na zlé, a tiež ani sám nepokúša nikoho.*“

Je jasné, že samotný Boh nás nepokúša priamo ničím zlým, či v zlom. No Písmo jasne naznačuje, že Boh dopúšťa, aby sme boli pokúšaní. Boh nás nepokúša, ale dovoľuje, aby sme boli pokúšaní. Prečo to dovoľuje? Presne kvôli tomu potenciálnemu požehnaniu, ktoré prichádza, keď tomu pokušeniu v Jeho sile odoláme.

1. Korinťanom 10,13: „*Iba ľudské pokusenie vás zachvátilo, nijaké iné. Ale Boh je verný, ktorý vás nedá pokušať nad vašu možnosť, ale spôsobí s pokusením aj východ z neho, aby ste mohli zniesť.*“ No nie je to vzácné zaslúbenie? Chvála Bohu zaň. Boh dovoľuje, aby sme boli pokúšaní, lebo chce, aby sme tým, že prekonáme pokusenia zosilneli.

Spýtajte sa nejakého kulturistu. Ako rozvíja svoje telesné svaly a šľachy? Prekonáva odpor závaží. A vždy, keď to robí, jeho telesné svaly silnejú! Tak je to i s pokusením a rozvíjaním našich duchovných svalov a šliach. Vždy, keď prekonáme pokusenie, staneme sa duchovne silnejšími. Je to úžasný tréning. No chvála Bohu, že v tejto duchovnej kulturistike máme trénera, ktorý vie, kde sme. A vie, čo v danom okamihu v našej duchovnej zrelosti a rozvoji zvládneme. On nedovolí, aby sme boli pokúšaní viac, než v danom bode unesieme.

Rád o tom premýšľam veľmi doslovne. Ak sme v Kristovi, nemôže nás nič postihnúť, iba ak by to dovolil Kristus. Tu zrazu prichádza diabol s pokusením. Ale ja som v Kristovi. Takže skôr, ako nás môže diabol vôbec pokušať, musí dosiahnuť, aby mu to Kristus dovolil. Lebo keď som v Kristovi, nepostihne ma nič okrem toho, čo On sám dovolí. Vidíte tu ten veľmi doslovný obraz? Takže keď príde nepriateľ s pokusením, Kristus povie: „Počkaj chvíľu, čo tu zamýšľaš? Chcem vedieť, či Zuzka, Dávid, Janko, Anka... v tomto okamihu vo svojom duchovnom vývoji také niečo zvládne.“ Ak je to pokusenie, aké môžem zvládnuť v danom okamihu svojho rozvoja

a zrelosti, Kristus povie: „Dobre, urob to.“ Prečo? Kvôli požehnaniu, ktoré dostanem, keď prekonám to pokušenie v Jeho sile. On nikdy nedovolí, aby som bol pokúšaný nad to, čo znesiem. Ako môžete neuspieť s takým trénerom po boku?

Signs of the Times, 18. december 1893: „*Pokušenie nie je hriech a nenaznačuje, že Boh sa na nás hnevá. Boh strpí, aby sme...*“ Slovo strpí je len zastarane povedané „dovolí.“ „*Boh strpí, aby sme boli pokúšaní, ale každé pokušenie meria a prideluje podľa našej sily odolať zlu a prekonať ho. Práve v čase skúšky a pokušenia môžeme zmerať mieru našej viery a dôvery v Boha a odhadnúť stálosť nášho kresťanského charakteru. Ak sa necháme ľahko vyprovokovať a premôcť, malo by nás to znepokojiť, lebo naša sila je malá.*“

Kristus dovoľuje, aby sme boli pokúšaní, nielen kvôli požehnaniu, ktoré je potenciálne naše, ak pokušenie prekonáme, ale tiež kvôli tomu, aby nám pomohol uvedomiť si, akí sme slabí, a ako zúfalo potrebujeme trénovať tie duchovné svaly a zosilniť. Pochopte tu jedno – ak nevládnete „2-kilové“ pokušenie, tak neskôr budete vo veľkých ťažkostiach, keď prídu „90-kilové“ pokušenia, ktoré budete musieť zvládnuť. Ježiš chce, aby ste začali trénovať, aby ste ich potom, keď časy budú naozaj ťažké, vedeli zvládnuť v Jeho sile. Malo by byť pre nás výstrahou, ak sa zložíme pod „2-kilovým“ pokušením.

„*Zvážme slová útechy, ktoré nám boli zanechané pre naše poučenie: ‚Iba ľudské pokušenie vás zachvátilo, nijaké iné. Ale Boh je verný, ktorý vás nedá pokúšať nad vašu možnosť, ale spôsobí s pokušením aj východ z neho, aby ste mohli zniesť.‘ (1 Kor 10,13) Boh prideluje pokušenie úmerne sile, ktorú môže dať, a nikdy nedovolí, aby sme boli pokúšaní nad našu schopnosť odolať, či zniesť. Pán vie vytrhnúť pobožných z pokušenia.*“ (2 Pet 2,9)

Neviem o ničom, čo by hovorilo presvedčivejšie o Božej zvrchovanosti ako fakt, že Boh môže vziať to najväčšie úsilie nášho najhoršieho nepriateľa – teda jeho úsilie zničiť nás – a zmeniť ho na naše najväčšie požehnania. Premýšľajte o tom!

Viete si predstaviť, ako to musí satana frustrovať a rozzúriť? Keď sa objaví s pokušením, od ktorého tak strašne očakáva, že spôsobí naše potknutie a pád a my ho miesto toho, vďaka našej závislosti na Kristovi, použijeme v náš prospech. Nepotkneme sa, ale ho použijeme ako odrazový mostík. Vyzdvihne nás to bližšie ku Kristovi, urobí nás viac Jemu podobnými a posilní nás. Viete si predstaviť, ako to satana musí frustrovať a rozzúriť? Pýtam sa vás teda, keď je taký Boh s nami, kto je proti nám? (Rim 8,31) Ako môžete neuspieť? S takým Bohom po boku nemôžete neuspieť! Ubezpečte sa však, že ste v Ňom, prosím.

Vráťme sa k našej pasaži v Jakubovi. Ak teda pokušenie neprichádza priamo od Boha, odkiaľ prichádza? Väčšinou ľudia povedia: „Od satana.“ Ak ste si to mysleli aj vy, skočili ste oboma nohami rovno do mojej pasce. Keď sa pýtame, odkiaľ pochádza pokušenie, inštinktívne si myslíme, že od satana, diabla, samozrejme. Všetci vieme, že pokušenie prichádza od diabla. No ste si tým istí? Všimnite si tu niečo veľmi dôležité. Všimnite si v tejto hĺbkovej analýze pokušenia, či meno tu nie je ani len spomenuté?

Poukážeme si tu na päť vecí. Bol by som rás, keby ste si ich úhladne zapísali do samotného verša vo svojej Biblii, aby ste to tam mali natrvalo. Päť štádií, alebo krokov v procese pokušenia. Podrobne si to rozoberieme.

Jakub 1,14-15: Toto je rozšírená verzia jednoduchej pravdy, ktorú nám dáva Pavol: „*Lebo odplatou za hriech je smrť.*“ (Rim 6,23) Jakub nás berie k tomu, čo sa deje pred hriechom a dopĺňa detaily, ktoré nás vedú k záverečnej smrti.

1. štádium: „**Ale každý je pokúšaný od svojej žiadosti, vyvlačovaný a vábený.**“ – budeme to nazývať „**zvádzanie**“
2. štádium: „**A potom žiadosť, keď počne...**“ – nazveme to „**počatie**“
3. štádium: „**rodí hriech**“ – nazveme to „**pôrod**“
4. štádium: „**a hriech, keď je vykonaný,**“ – nazveme to „**rast**“
5. štádium: „**plodí smrť,**“ – tak to budeme volať „**smrť**“

Takže tu máme 5 štádií: Zvádzanie, počatie, pôrod, rast, smrť. Čie meno nebolo ani len spomenuté? Satanovo. On tu nie je ani len spomenutý. Je to azda preto, že sa satan v pokušení neangažuje? Nie, to by som nikdy netvrdil. Prečo teda Jakub satana ani len nespomenie, v tejto hĺbkovej analýze procesu pokušenia? Nuž, žeby azda preto, že sa nás tu Jakub snaží chrániť pred našim, až príliš ľudským sklonom, povedať: „Diabol ma k tomu donútil,“ keď podľahneme pokušeniu?

Pozrite, Jakub si plne uvedomuje tento sklon v ľudskej prirodzenosti, veď aj on ju má. A už na samom začiatku, keď sa Hospodin obracia k žene a pýta sa jej: „*Čo si to urobila?*“ Žena mu odpovie: „*Had ma zvedol a jedla som.*“ (1 Moj 3,13) Inými slovami: „Diabol ma k tomu donútil“ – a od tej doby to robíme.

Milí priatelia, myslíte si, že diabla štvie, keď ho viníme z nášho hrešenia? Nie, je celý nadšený. Ak totiž viníme jeho, tak nevieme, kde je skutočný problém. A ak nevieme, v čom skutočne problém spočíva, tak si s ním nepomôžeme. A nebudeme ani hľadať riešenie, a myslím si, že práve preto Jakub ani len nespomenul diablovo meno. Prosím pochopte, že keď podľahneme pokušeniu, nemôžeme povedať, že „diabol ma k tomu donútil.“ Prečo? Lebo diabli nie je dovolené, aby niekoho donútil poddať sa pokušeniu, a síce kvôli obmedzujúcemu vplyvu, aký má na človeka Hospodin. Samozrejme, iba ak ten človek zaryto neodmieta obmedzujúci, milostivý vplyv Hospodina, nespácha neodpustiteľný hriech a nepredá svoju dušu satanovi. Potom má už vládu satan a môže nútiť démonom posadnutého robiť veci, ktoré by možno nikdy ani len nechcel urobiť.

Testimonies, zv. 2, str. 294: „*Je pravda, že satan je veľký pôvodca hriechu, avšak to neospravedlňuje žiadneho človeka, že môže hrešiť, pretože on nemôže donútiť ľudí, aby robili zle. Pokúša ich a budí zdanie, že hriech sa javí ako lákavý a príjemný, ale musí to prenechať ich vlastnej vôli, či to urobiť chcú, alebo nie.*“ Môžeme teda čestne a oprávnene povedať, keď podľahneme pokušeniu, že „diabol ma k tomu donútil?“ Nie, nemôžeme. Satan to musí nechať na našich vôľach, či to urobíme, alebo nie. Takže znovu: odkiaľ prichádza pokušenie? Z dvoch zdrojov.

Mount of Blessings, str. 116: „*Pokušenie je zvädzanie na hriech a neprichádza od Boha, ale od satana...*“ To je prvá vec, ktorú Jakub uvádza. Po druhej uvádza: „...*a od zla našich vlastných srdc.*“

Teraz na tom so mnou popracujte. Pokušenie prichádza od satana a od zla našich vlastných srdc. Áno, možno ho rozduchal satan, no napriek tomu prichádza z našej padlej, telesnej prirodzenosti, z nižšej skazenej prirodzenosti, zvanej telo – ktorá hoci v kresťanovi viac nevládne, predsa zostáva. A neuspokojuje sa len s tým, že zostáva, chce aj vládnuť. Preto Pavol napomína: „*Nech teda nekraľuje hriech vo vašom smrteľnom tele, aby ste ho poslúchali, totiž hriech, v jeho, to jest tela, žiadostiach.*“ (Rim 6,12)

Veľmi zaujímavé: prvým zdrojom pokušenia je satan. Očividne, hoci to nie je normou, toto je výnimka. Satan zrejme môže vstúpiť priamo do mysle zlé myšlienky, a tu je pozoruhodný výrok, o ktorý sa chcem s vami podeliť.

Manuscript Release, zv. 2, str. 343-344: „Pred niekoľkými hodinami som počúvala sťažnosti jednej sužovanej duše. Satan k nej prišiel neočakávane.“ Je to bežná norma pre satanov spôsob pokúšania? Nie, nie je to norma. „Satan k nej prišiel neočakávane.“ Toto je, inými slovami, výnimka. „Myslela si, že sa rúhala Spasiteľovi, lebo pokušiteľ jej ustavične podsúval myšlienku, že Kristus je len človek, nič viac ako len dobrý človek. Myslela si, že satanove našepkávania sú pocitmi jej vlastného srdca, a to ju desilo. Myslela si, že popiera Krista a jej duša sa zmietala v agónii a utrpení. Ubezpečila som ju, že tieto vnuknutia nepriateľa nie sú jej vlastné myšlienky, že Kristus jej rozumel a prijal ju. Že s tými vnuknutiami musí nakladať ako s takými, ktoré sú cele od satana a jej odvaha musí rásť úmerne sile pokúšenia. Musí povedať: ‚Som Božie dieťa. Odovzdávam seba, telo i dušu, Ježišovi. Nenávidím tieto márnivé myšlienky.‘ Povedala som jej, aby ani na chvíľu nepripustila, že pochádzajú od nej, aby satanovi nedovolila zraňovať Krista tým, že ju vrhne do nevery a malomyselnosti. Tým, čo sú takto pokúšaní, chcem povedať: Ani na chvíľu si nepripustite satanove pokúšenia ako také, ktoré sú v súlade s vašou vlastnou myslou. Odráťte sa od nich tak, ako od samotného protivníka.“

Toto je jeden spôsob, akým nás satan pokúša – priamo do myslí nám vstępuje zlé myšlienky. Proste obide starého človeka a vloží do našej mysle určitú myšlienku.

Keď už sme pri tom, verím, že toto nie je najbežnejšia forma pokúšenia. Ktorá je potom najbežnejšia? Satan nás najčastejšie pokúša podnecovaním našich vlastných zvrátených, sebeckých, skazených chůtok a vášni prostredníctvom zmyslových vnemov, ktoré cez zmysly vstupujú do mysle. Je to najprevažnejšou formou pokúšenia.

Nuž, satan v tom má prsty, ale v skutočnosti by si mohol zbalit kufre a ísť domov, nech už je to kdekoľvek, a väčšina ľudí by ani nepostrehla rozdiel. Prečo? Lebo svet je načisto zaplavený zmyselnými, telesnými, materialistickými, egocentrickými vstupmi. Všade, kam sa pozriete, všetko, čo počujete a vidíte na tomto svete, má za cieľ stimulovať žiadostivosť tela, žiadosť očí a pýchu života. (1 Ján 2,16) Je to tak preto, že satan je kniežaťom tohto sveta, (Ján 14,30; Ef 2,2) a zorganizoval to tak zámerne.

Manuscript 47, 1896: „Satan nad nami často víťazí pomocou našich prirodzených sklonov a chutí. Tie ustanovil Boh, a keď ich dal človeku, boli čisté a sväté.“

Na čo satan apeloval u našich prvých rodičov v záhrade Eden? Eva videla, že strom je dobrý na jedenie, že je žiadosťou očiam, aby urobil človeka rozumným. (1 Moj 3,6) Tie Bohom dané schopnosti, ktorými sme mali vychutnávať zmyslové potešenie zákonným, legálnym spôsobom, vychutnávať nadobudnutie pekných vecí, potechu očiam a tešiť sa zo sebazdokonaľovania na Božiu slávu, boli prežiaduce, aby urobili človeka rozumným. Boli to bezhrišne, skutočne sväté, Bohom dané túžby. Čo sa však stalo, keď sa im naši prví rodičia oddali hriешným spôsobom? Stali sa zvrátenými a zvrhlými, stali sa nesvätými a teraz ich nazývame: „*telesné žiadosti, ktoré bojujú proti duši.*“ (1 Pet 2,11) Teraz sú nazývané žiadosťou tela, žiadosťou očí a pýchou života. (1 Ján 2,16)

„Satan nad nami často víťazí pomocou našich prirodzených sklonov a chutí. Tie ustanovil Boh, a keď ich dal človeku, boli čisté a sväté, ale ľudské prirodzené chute sa zvrátili následkom pôžitkárstva. Nesvätým ukájaním sa z nich stali telesné žiadosti, ktoré bojujú proti duši. (1 Pet 2,11) Pokiaľ kresťan nebáda na modlitbe, prenecháva voľnú vládu návykom, ktoré by mal prekonať. Ak necíti potrebu ustavičného bdenia, neustálej ostrážitosti, jeho sklony, zneužívajúce a zavádzajúce budú prostriedkom jeho odpadnutia od Boha.“

Varujem vás, buďte v strehu! To preto je Pavol taký znepokojený, dokonca aj ako zrelý kresťan. Dokonca v záverečných hodinách svojho zbožného života je taký znepokojený, a do tváre bije svoje telo a podmaňuje si ho, aby sám nezlyhal. (1 Kor 9,27) Naliehavo si uvedomuje tú potenciálnu možnosť, a to musíme aj my.

Príčinou, prečo satan vyťažá tak veľa z tohto typu pokušenia, je práve to potešenie, ktoré pôžitkárstvo prináša. Najmä v oblasti žiadosti tela, a sice chuť a vášeň. Prináša holdovanie chuti a vášni zmyselný pôžitok? Evidentne áno. Kto z toho urobil príjemný zážitok? Boh. Bol to Boží nápad. A satan cudzopasí na Božom dare a pomocou nezákonného a sebeckého, nadmerného pôžitkárstva nás dostane k sebazničeniu! Proste z toho vyžmýkava všetok zmyselný pôžitok, aký len môže získať. Drvivá väčšina ľudí na tomto svete usilovne ničí samu seba, pôžitkárstvom v týchto oblastiach. Žiadosť očí a pýcha života tiež prinášajú potešenie. Radi dostávame veľa pekných vecí, a tak pokračujeme v tejto šialenej honbe za nadobúdaním pekných vecí tohto sveta, a je to úplne mimo kontroly.

Viete, ktorý priemysel patrí k najväčším v Spojených štátoch? Obchody s prenájmom skladových priestorov. Prečo? Kvôli tej nezdravej posadnutosti nadobúdania si vecí, ktorú Američania majú. Radi nakupujú „do odpadnutia.“ Je v tom pôžitok. Nadobúdajú si haraburdy a čoskoro im skrine praskajú vo švikoch, a potom garáž praská vo švikoch, takže si musíte niekde vonku postaviť veľkú garáž. A ak si ju nepostavíte, musíte si ju prenajať od niekoho iného. Ježiš o tom hovoril krásne podobenstvom. (Luk 12,15-35)

A po tretie, je v tom sebecká motivácia, viete, keď vás obdivujú za vaše úspechy, aj to prináša potešenie. A tak sa ďalej šialene naháňame, aby sme ukojili žiadosť tela, žiadosť očí a pýchu života, (1 Ján 2,16) a to kvôli pôžitku, ktorý nám to prináša. Práve takto diabol vyťažá tak veľa z toho, k čomu nás dovedie.

Hovorili sme teda o tom, odkiaľ prichádza pokušenie, a naša ďalšia otázka je životne dôležitá. Potrebujeme sa ubezpečiť, že rozumieme tomu, v ktorom bode a presne pomocou čoho sa pokušenie stáva hriechom. Je dôležité, aby sme to vedeli? Áno, lebo len keď presne viete, v ktorom bode a akým spôsobom sa pokušenie stáva hriechom, môžete zabrániť tomu, aby sa naozaj stalo hriechom. Nuž, ako a kedy sa pokušenie stáva hriechom? Použijme náš verš, kde nám Jakub načrtnol 5-fázový proces.

Opýtam sa takto: Kedy sa pokušenie stáva hriechom? V prvom, druhom, treťom, štvrtom, alebo piatom štádiu? Tu máme 14. verš: „*Ale každý je pokúšaný od svojej žiadosti, vyvlačovaný a vábený, a potom žiadosť, keď počne, rodí hriech, a hriech, keď je vykonaný, plodí smrť.*“

Ja verím tomu, že pokušenie sa stáva hriechom v **druhom štádiu**. Prečo? Ako? Nuž, myslím si, že ak si uvedomíme duchovnú rovnocennosť každého z týchto štádií, pochopíme, prečo som vybral práve toto druhé štádium. Pre tých z vás, ktorí boli za prvé štádium, môžem uviesť tiež dobrý dôvod. Treba rozlišovať jemné odtiene. Tí z vás, čo ste boli za 3. štádium: je mi ľúto, ale skutočne ste trafili vedľa. Tam neviem uviesť žiadny dôvod. Poďme na tom popracovať:

1. štádium: Je to štádium zvädzania. Aký cieľ má zvodca? Splodiť hriech. Kto zvädza? Starý človek. „*Ale každý je pokúšaný od svojej...*“ vlastnej „...*žiadosti, vyvlačovaný a vábený.*“ (Jak 1,14) To sú žiadosti tela. To je tá nižšia, zvrátená prirodzenosť nazývaná „starý človek.“ (Kol 3,9) teda „telo.“ (1 Kor 15,50)

Teraz by ste mohli povedať: „No, myslím som si, že umrel.“ Áno, vierou. A viera je podstatou toho, na čo sa človek nadeje, presvedčením o veciach, ktoré sa nevidia. (Žid 11,1) Musíme ho

pokladať za mŕtveho, (Rim 6,11) okamih za okamihom, pretože v empirickej realite je stále živý a zdravý v domácnosti môjho ja. Stále sa snaží niekoho zviest. Aby mohol vzniknúť hriech, usiluje sa o jeho zrodenie.

Dovoľte mi to povedať takto: Budeme hovoriť o reálnej základnej biológii. Ak chce starý človek uspieť pri zrození hriechu, musí mať pomoc ženy. A čo je tá žena, ktorej pomoc potrebuje? Je to vôľa.

Vôľa je žena v prirodzenosti človeka. Viete, ona je zodpovedná za domácnosť môjho ja, ona ju vedie. Ale ona sama spadá pod autoritu manžela. A kto je od prirodzenosti tyranským, panovačným manželom vôle? Starý človek. A ona je bezmocná, poddajná žena starého človeka. Pozoruhodne to ilustruje rozsudok, vyslovený nad ženou. „*Tvoja túžba sa ponese k tvojmu mužovi, a on bude panovať nad tebou.*“ (1 Moj 3,16)

Teraz, len pre pomôcku k tejto téme, pomenujme si túto ženu. Volajme ju Vilma, dobre? Vilma je moja vôľa. Od prirodzenosti je vydatá za starého človeka. Je to despoticky ovládajúci netvor, a musí si vždy presadiť svoje. Od Vilmy vyžaduje, aby sa podriaďovala a vždy, keď chce zrodiť hriech, žiada od nej spoluprácu.

Nuž, moji milí priatelia, musíme tu pochopiť jednu veľmi dôležitú pravdu. Ako jedine sa môže Vilma vyslobodiť z tohto despotického manželského zväzku? Smrťou starého muža. Viete, dokedy sme zosobášení? Kým nás smrť nerozdelí. A Vilma je bezmocná, poddajná žena toho nanichodného starého človeka zvaného telo, až pokiaľ nezomrie. Môže nejakým spôsobom zomrieť? Áno! Na to je kríž.

Keď prichádzame ku krížu a prijímame vierou Kristovu smrť za hriech, ako našu vlastnú, ponúka nám to prednosť, že môžeme považovať toho starého človeka v nás za mŕtveho. Je mŕtvy hriechu. (Rim 6,11) Teda, keď prideme ku krížu, a Vilma sa rozhodne prijať Kristovu smrť, má prednosť uznať, že jej starý muž je mŕtvy, a keď vierou prijmem Kristovu smrť hriechu ako svoju vlastnú, môžeme povedať: „Zomieram starému človeku.“

Lenže, priatelia, čo musíme tiež bezodkladne urobiť? Podľa Pavla zomierame starému mužovi preto, aby sme sa mohli zosobášiť s druhým. (Rim 7,3) Je to náš duchovný manžel, Ježiš Kristus. Takže pod krížom nepovieme len: „Zomieram“ starému mužovi, ale povieme aj „Áno“ Ježišovi. Podriaďujem Ti moju vôľu, Pane Ježišu. Zmocni sa jej. Je tvojou krvou vykúpenou nevestou, patrí Tebe. Bezvýhradne Ti poddávam moju vôľu. A len keď to urobíme, budeme mať od Krista, nášho duchovného Manžela, dostatočnú silu – motivovaní Jeho láskou a Duchom Svätým – na odražanie príťažlivých návrhov starého človeka, a rozhodneme sa radšej poddať svoju vôľu žiadostiam Svätého Ducha, ktorý k nám prehovára skrze naše svedomie.

Vrátime sa však k našim štádiám. Ak sa Vilma poddala vláde Ježiša Krista, môže odraziť zvodné návrhy starého muža. No ak sa nepoddala Ježišovi Kristovi, ak sa nevydala za druhého a nevstúpila do najsvätejšieho z manželských zväzkov, do duchovného manželstva s Kristom – ktorý sa mimochodom sám nazýva naším manželom... (Iz 54,5) Ak vstúpila do toho duchovného zväzku v Jeho sile, môže odmietnuť tie lákavé návrhy, ale ak nie, môže sa jedine podriaďiť a súhlasiť. V okamihu, keď Vilma povie „áno“ žiadostiam tela v súkromí mysle, pokušenie sa stalo hriechom. „*Ale každý je pokúšaný od svojej žiadosti, vyvlačovaný a väbený.*“ (Jak 1,14) Toto je zväzanie toho starého človeka.

Pokúšenie musí zapojiť naše myšlienky. Nie ste pokúšaní, pokiaľ nie sú zapojené vaše myšlienky. Či sa pokušenie stane hriechom alebo nie, o tom rozhodne to, čo s tými zlými myšlienkami

kami urobíme. Ak privolíme tým zlým myšlienkam a dovolíme im, aby nám zotrvali v mysli, v Božích očiach sme zhrešili. Zhrešili sme a v lone mysle je zárodok hriechu. Je to telesné podobstvo, aby nám pomohlo lepšie porozumieť tomu, čo sa odohráva v duchovnej ríši.

Keď Vilma hovorí „áno“ túžbam tela, došlo k počatiu a v lone mysle je zárodok hriechu. No skôr či neskôr aj tak porodíte. To je ďalšie štádium – je to vtedy, keď ten čin vykonáte. Vtedy to vyjde z lona mysle do ríše správania. Pôrod je spáchanie hriechu. No skôr než porodíte, musíte počať. A prosím vedzte, že v Božích očiach sa pokušenie stalo hriechom pri počatí, nie pri pôrode...

Signs of the Times, 18. december 1893: „*Nie je v satanovej moci, aby niekoho donútil k hriechu. Hriech je individuálny čin hriešnika. Skôr ako hriech jestvuje v srdci, musí byť daný súhlas vôle, a len čo je daný, hriech víťazí a peklo jasá.*“ Kedy sa teda pokušenie stáva hriechom? Keď Vilma povie „áno“ lákavým návrhom starého človeka. – Žiadosť počala a my sme zhrešili. (Jakub 1,15) Je tu ešte jeden citát.

Testimonies, zv. 4, str. 623: „*Boh posudzuje myšlienky nášho srdca. Keď prechováme nečisté myšlienky, nemusia byť ani vyslovené, alebo vykonané, aby bol hriech spáchaný a priviedol dušu do zatratenia. Jej čistota je poškvrnená a pokušiteľ zvíťazil.*“ Takže sme si vysvetlili, kedy a ako sa pokušenie stáva hriechom. V ďalšej kapitole budeme starostlivo študovať, ako môžeme zabrániť tomu, aby sa to stalo...

POZNÁTE PRAVDU

(Ján 8,32)

Ak sme počali, zhršli sme... Aj keď to nevie nikto, len Boh a my sami. No skôr, či neskôr ten zárodok porastie a musíme porodit'.

Patriarchs and Prophets, str. 459: „*Než sa kresťan dopustí zjavného hriechu, prebieha v jeho srdci dlhý proces, utajený svetu, ktorým sa hriech pripravuje.*“

Poznali ste niekedy kresťana, ktorý každého šokoval tým, že z ničoho nič spáchal strašný hriech? A každý bol taký prekvapený, lebo sa im ani nesnívalo, že by bol schopný spáchať niečo také... Ľudia sa pýtajú, ako vôbec mohli urobiť takú vec? Odpoveď znie: Robili to v súkromí mysle už dlhý čas, a tak tým otehotneli, že v momente slabosti porodili... keď si mysleli, že sa nikto nepozerá. „*Mysleť neklesne náhle zo stavu čistoty a svätosti a neprepadne náhle neresti, skazenosti a zločinnosti. Trvá určitú dobu, kým bytosť stvorená na Boží obraz zostúpi na úroveň zvieraťa, alebo sa stane stelesnením satanského ducha. Podobáme sa tomu, čo obdivujeme. Ak sa zaoberáme nečistými myšlienkami, zvyká si naša myseľ na hriech; a hriech, ktorý sa nám kedysi protivil, sa nám začne zdať príjemným.*“ Viac o tom neskôr...

Praktické aplikácie toho sú veľmi dôležité. Ak súhlasíte v súkromí svojej mysle s akýmkoľvek známym hriechom, hoci sa mu oddávate len v obrazotvornosti, skôr či neskôr porodíte. A aj keby sa vám to podarilo utajiť pred druhými, pred Bohom to nikdy neskryjete. On vie, čo sa odohráva vo vašej mysli. Vie, či Vilma povolila zvodným návrhom starého muža a len čo to urobí, v Božích očiach sme zhršli.

Keď počneme, sme absolútne zviazaní porodit'? Nie. Prečo? Lebo, chvála Bohu, môžeme „potraťit'“. Nuž, milí priatelia, chcem, aby ste vedeli, že potraty nenávidím. Ale ak je nejaká vec, ktorá stojí za to, aby sa potratila, tak je ňou hriech. A chvála Bohu, hriech môžeme potraťit' aj po počatí. Ako ten potrat urobiť? 1. Jána 1,9: „*Keď vyznávame svoje hriechy, verný je a spravodlivý, aby nám odpustil hriechy a očistil nás od každej nepravosti.*“ Keď hriech vyznáme, môžeme ho potraťit'.

Niektó by mohol povedať: „Počkaj chvíľu, nikdy som to neurobil. Prečo to musím vyznať?“ Vedzte prosím, že v Božích očiach ste zhršli, hoci ste s tým iba súhlasili, a ak ste zhršli, musíte to vyznať. Urobte tak prosím ešte pred pôrodom. Hriech sa zhoršuje a vina narastá, keď porodíme, lebo vtedy to prejde do inej, verejnej sféry a Boh je zdiskreditovaný a ostatní zranení. No nemyslíte si, že to nie je hriech len preto, že je za zatiahnutými závesmi a zatvorenými dverami. Je to hriech a vy ho musíte vyznať, ak sa má zastaviť. A chvála Bohu, že ak ho vyznáme, On je verný

a spravodlivý a nielenže nám odpustí, ale nás ešte aj očistí od všetkej neprávosti. Urobí „potrat.“ Vojde dnu, vyčistí lono mysle, odstráni ten zárodok hriechu a znovu máme čisté srdce. Takého Pána, takého Manžela musíte milovať. On je verný a odpúšťajúci, keď sme mu my neverní.

No skôr, ako sa príležitostne poddáte zvodnému návrhu starého muža, spýtajte sa sami seba: „Naozaj to chcem urobiť môjmu božskému Manželovi, Ježišovi Kristovi?“ Viete, priateľia, práve kvôli tomuto nás láska Kristova núti. (2 Kor 5,14) Ak naozaj ľúbite svojho božského, duchovného Manžela, nebudete mu neverní. Ubezpečujem vás totiž, že tak ako je to s bolesťou, ktorú spôsobíme v srdci nášho božského Manžela, keď sme mu neverní. Prosím, myslite na to najbližšie, keď budete zväzani...

Vari niet lepšej cesty ako zabrániť pôrodu, než ako mať jeden potrat za druhým? Neexistuje účinnejšia kontrola pôrodnosti? Áno, abstinencia. Odmietnuť počať, je tá najlepšia kontrola pôrodnosti. **Okamžite a dôsledne** odmietaj zvodné návrhy starého muža. Odmietaj nevernosť svojmu božskému Manželovi, Ježišovi Kristovi. Ani neviem zdôrazniť, ako dôležité je urobiť to okamžite.

Testimonies, zv. 5, str. 177: „*Tolerovaná nečistá myšlienka a pestovaná nesvätá túžba a duša je nakazená, jej počestnosť ohrozená. Žiadost, keď počne, rodí hriech, a hriech, keď je vykonaný, plodí smrť. (Jak 1,15) Ak nechceme spáchať hriech, musíme si strážiť jeho počiatok. Každý pocit a každá túžba musí byť zachovaná v podriadenosti rozumu a svedomiu. Každá nesvätá myšlienka sa musí okamžite zavrhnúť.*“ To je tajomstvo skutočného a dôsledného víťazstva nad pokušením. Každá nesvätá myšlienka sa musí okamžite zavrhnúť; a okamžite ju musíme zajať v plen do poslušnosti Krista. (2 Kor 10,5) A ak pre lásku Kristovu (2 Kor 5,14) a v sile Ducha Svätého (Rim 8,13) okamžite zavrhneme tú nesvätú myšlienku, zhrešili sme tým, že sme ju mali? Nie. Manuscript Release, zv. 2, str. 343: „*Pokušenie nie je hriechom, pokiaľ nie je pestované.*“

Trochu vám tu odhalím svoju dušu. Možno sa so mnou môžete stotožniť. Niekedy som skutočne šokovaný ohavnosťou pokušení, ktoré prichádzajú do mojej mysle. Nevieť, či to satan vzbudzuje moje zvrátené chutky a vášne cez moje zmysly, alebo či mi všteplil niečo do mysle tým, že mi to našepkáva do ucha. Nevieť, čo je ich zdrojom, ale sú časy, keď som šokovaný a zhrozený nad ohavnosťou pokušení, čo mi prichádzajú na myseľ a pre lásku Kristovu, (2 Kor 5,14) a v sile Ducha Svätého (Rim 8,13) ich odmietam a nenávidím. Cítim sa pošpinený už len preto, že som ich mal. Možno sa nájde niekto z vás, kto je so mnou zajedno...

Veľa odvahy mi však dodáva tento výrok. Review and Herald, 27. marec 1888: „*Niektoré myšlienky a pocity podnecuje a vyvoláva...*“ „*Podnecuje*“ – to je šepkanie do ucha. „*Vyvoláva*“ – to je stimulovanie prostredníctvom zmyslov. „*Niektoré myšlienky a pocity.*“ Hovoríme o charaktere. (5T 310.1) „*Niektoré myšlienky a pocity podnecuje a vyvoláva satan a tie trápia aj najlepších ľudí, ale ak sa nepestuujú, ak sa odmietnu ako odporne, dušu neznečistí vina a nikto iný nie je poškvernený ich vplyvom.*“ Kiež nám Boh pomôže okamžite ich zavrhnúť ako odporne, a to okamžite. To sa však dá urobiť len v moci a sile nášho božského Manžela, (Rim 8,13) a dá sa to urobiť len pre lásku nášho božského Manžela, Ježiša Krista. (2 Kor 5,14) Vo svojej vlastnej sile to nevládnate a nebudete k tomu ani dostatočne motivovaní, pokiaľ nebudete Ježiša milovať.

A sme znovu pri tom istom kľúčovom ponímaní. Žiada si to Kristovu lásku, aby ste zvíťazili nad protichodným činiteľom. Musíme zareagovať na tú lásku, čo nás priťahuje. „*A ja, keď budem povýšený od zeme, všetkých potiahnem...*“ (Ján 12,32) Musíme reagovať. Musíme láske dovoliť, aby

nás každý deň ťahala k úpätiu križa a každý deň musíme začať tým, že povieme tie dve veci. A ak si z tejto knihy nezapamätáte nič iné, prosím, aspoň tie dve veci si zapamätajte.

Aké dve veci hovoríme pri úpäti križa? V prvom rade povieme starému mužovi: „**Zomieram.**“ Zomieram starému človeku... a ako často to musíme robiť? – Každý deň. (1 Kor 15,31) Každý deň musíme prichádzať k úpätiu križa. Dennodenne prijímať Kristovu smrť hriechu, ako svoju vlastnú. Dennodenne považovať nášho starého človeka za ukrižovaného s Kristom. (HP 227.1-6) Je to JEDINÝ spôsob, ako môžeme byť vyslobodení z despotického nevoľníctva a otroctva starému mužovi, pod ktorým je od prirodzenosti Vilma.

Hovoríme: „*Zomieram*“ starému mužovi, ale čo iné ešte jedným dychom vravíme? „**Áno**“ Ježišovi. Ježiš prichádza, hľa, Ženích ide! (Mat 25,6) No ak máme byť pripravení odísť s Ním domov, musíme byť súčasťou nevesty. Kristovo telo, cirkvev (1 Kor 12,27) je Kristovou nevestou. (Iz 54,5) Písmo to hovorí veľmi jasne. Musíme vojsť do najsvätejšieho z manželstiev, ak máme byť pripravení ísť domov so Ženíchom a zúčastniť sa na svadobnej hostine Baránkovej. (Zj 19,7-9)

AK chcete žiť večne, musíte denne putovať ku križu, (RH, 2. december 1890, ods. 15) a vravíte „*zomieram*“ starému človeku a dať „**áno**“ Ježišovi. Tí, čo to urobili, ukrižovali telo s jeho vášňami a žiadostami. Nemôžete byť Kristovi, kým ste nezomreli starému mužovi. Lebo Ježiš sa nebude deliť o Vilmu s iným manželom. Bolo by to cudzoložstvo. Ježiš s nami nikdy nevstúpi do cudzoložného vzťahu. Preto teda skôr, než sa vôbec môžeme duchovne, zákonne zosobášiť s Ježišom, musíme zomrieť starému človeku, starému mužovi, a presne to tu Pavol hovorí: „*A tí, čo sú Kristovi, ukrižovali telo s jeho vášňami a žiadostami.*“ (Gal 5,24)

Adventist Home, str. 127: „*Dostali sme príkaz ukrižovať telo s jeho sklonnmi a žiadostivosťou. Ako to máme urobiť? Máme telu spôsobovať bolesť? Nie, ale popraviť pokušenie k hriechu. Zvrhľá myšlienka sa musí vypuďiť. Každú myšlienku zajímame v plen do poslušnosti Krista. (2 Kor 10,5) Všetky telesné sklony sa majú podrobiť vyšším mocnostiam duše. Božia láska musí vládnuť zvrchovane; Kristus musí zasadnúť na nerozdelený trón. Naše telá sa majú považovať za Jeho kúpené vlastníctvo. Údy tela sa majú stať nástrojmi spravodlivosti.*“ Keď prichádzate ku križu a odovzdávate svoju vôľu Ježišovi, stávate sa načisto Jeho. Všetko, čo ste, je Jeho. Ste Jeho telo, myseľ a duch.

1. Petra 4,1-2: „*Keď tedy Kristus trpel za nás na tele, aj vy sa ozbrojte tou istou myslou; lebo ten kto trpel na tele, prestal od hriechu, aby nie viacej ľudským žiadostiam, ale vôli Božej žil zbývajúci čas v tele.*“

Viete, keď sa Vilma poddá svojmu božskému Manželovi, Jeho vôľa sa stane vašou vôľou. Viete, čo je to zákon manžela? Tvoja túžba sa poniesie k tvojmu mužovi a on bude panovať nad tebou. (1 Moj 3,16) Ten zákon je potom buď kľatba, alebo poželhanie, v závislosti od toho, s akým manželom ste zosobášení.

AK ste zosobášení so starým človekom, zákon manžela je kľatbou. No keď prichádzate ku križu, zomierate starému mužovi a zosobášite sa s Ježišom, potom je zákon manžela poželhaním. Tvoja túžba sa poniesie k tvojmu mužovi a on bude vládnuť nad tebou. Sľubujem vám, že On vládne s láskou a niet väčšej radosti ako byť pod láskavou, vlúdnu vládou Toho, ktorý je láska. A v dokonalom podrobení sa vláde Ježiša nájdete dokonalú slobodu a šťastie, lebo Jeho láska motivuje vaše srdce a poslúchate Ho s potešením. Musíte to jednoducho prežiť, ak máte byť pripravení odísť domov so Ženíchom, keď príde.

2. Korinťanom 5,14-15: „*Lebo láska Kristova nás núti, ktorí sme usúdili toto: že ak jeden zomrel za všetkých, tedy všetci zomreli, a za všetkých zomrel preto, aby tí, ktorí žijú, nežili už viacej sebe,*

ale tomu, ktorý zomrel za nich i vstal z mŕtvych.“ Práve láska nás motivuje k tomu, aby sme prestali naplňovať žiadosti tela a začali privolať žiadostiam Ducha. Jedine láska je dostatočnou motiváciou, ktorá spôsobí zmenu.

Názov tejto kapitoly je „Poznáte pravdu“ (Ján 8,32) a je presným opakom názvu predošlej kapitoly „Keď žiadosť počne.“ (Jak 1,15) Čo tým myslím? Nuž, popracujme na tom...

„A poznáte pravdu a pravda vás oslobodí.“ Slovo „poznať“ v gréčtine, v hebrejčine a zjavne aj v slovenčine znamená viac než len spoznať niečo myslou. Toto slovo používame na označenie naj dôvernejšieho poznania, aké môžeme okúsiť. Je to také spojenie (zjednotenie), ktoré vyústi do prinášania ovocia.

1. Mojžišova 4,1: „A Adam poznal Evu, svoju ženu, a počala a porodila Kaina...“ Adam „**poznal**“ Evu. Očividne to znamená niečo viac ako len skonštatovanie: „Áno, viem kto si. Si moja žena.“ Toto je to najintímnejšie poznanie, ktoré prináša ovocie ako výsledok. V Novej zmluve máme tú istú myšlienku, keď nám Písmo hovorí, že Mária „**nepoznala**“ Jozefa a predsa počala z Ducha Svätého. (Luk 1,34-35; 2,21)

Taktiež sme si povedali tri štádiá v poznávaní pravdy, až po bod oslobodenia: Najskôr musíme pravdu pochopiť rozumom. Potom ju objasniť citmi a ako hovoríme od samého začiatku, najdôležitejšie je poddať sa jej vôľou. A až keď spravíme tretí krok, až vtedy skutočne **poznáme** pravdu. Až keď sa Vilma poddá Tomu, ktorý je Pravda, až vtedy budeme cele vyslobodení z nášho prirodzeného otroctva hriechu, nášho ja a satana... budeme chránení pred prirodzeným otročením hriechu, nášmu ja a satanovi. Je teda dôležité, aby sme **poznali** pravdu v tom najhlbšom, najhlbšom význame slova. Je dôležité **poznať** pravdu až do bodu, keď nielenže budeme schopní prestať niesť ovocie hriechu a smrti, ale tiež začneme prinášať ovocie Ducha. Je to veľmi dôležité.

Pozrite, Vilma zohráva dvojakú úlohu. Nielenže musí povedať „*nie*“ zvodným návrhom starého muža, povedať „*nie*“ žiadostiam tela, ale okrem toho sa musí tiež rozhodnúť, že povie „*áno*“ žiadostiam Ducha (Gal 5,16-17) a rozhodne sa súhlasiť so žiadosťami svojho nového Manžela, Ježiša Krista, a teda počať...

A keď dá súhlas žiadostiam Ducha, v lone mysle je zárodok ovocia Ducha. Potom môže niesť ovocie na slávu Božiu. Čo je tým ovocím? Charakter, aký má Kristus. Ovocím Ducha je Kristov charakter. V rozvoji kresťanského charakteru je úloha vôle kľúčová a rozhodujúca. Tá pravda, ktorú musíme poznať v tom najhlbšom, najhlbšom zmysle, chopiť sa jej rozumom, objasniť ju citmi a podrobiť sa jej vôľou... čo je to vlastne za pravdu?

Nuž, Žalm 119,142 hovorí: „*Tvoja spravodlivosť je spravodlivosťou na veky, a tvoj zákon je pravda.*“ Ak teda máme poznať pravdu až do bodu oslobodenia, musíme svoju vôľu bezvýhradne podriaďiť Božiemu zákonu. Lenže, musí to byť ochotné, láskou motivované podrobenie sa, a k tomu dôjde len vtedy, keď dospejeme k láske k Zákonodarcovi. Keď milujeme Zákonodarcu, potom poslušnosť Jeho zákonu už viac nie je povinnosťou, ale radosťou. Vtedy povieme: „*Činiť tvoju vôľu, môj Bože, si želim, a tvoj zákon je v mojich vnútornostiach.*“ (Žalm 40,9)

Čo iné je ešte pravda, ktorú musíme poznať, ak máme byť oslobodení? Ján 17,17: „*Posväť ich v svojej pravde! Tvoje slovo je pravda.*“ Božie Slovo má v sebe takú hlbokú a vzácnu pravdu, no ak máme zakúsiť oslobodzujúcu moc, ktorú nám poskytuje, musíme urobiť viac ako ju len rozumovo pochopiť. Musíme ju láskyplne prijať, a potom, čo je najdôležitejšie, ochotne sa jej podriaďiť. Až potom prežijeme jej oslobodzujúcu, posväcujúcu moc vo svojich životoch. Mení nás zvnútra a robí z nás nové stvorenie.

Zákon je pravda, Slovo je pravda. No kto je nakoniec pravda? Ježiš je pravda. Prečo? Lebo je zosobneným zákonom a Slovom, ktoré sa stalo telom. (Ján 1,14) Preto, napokon On je pravda. Ján 14,6: „A Ježiš mu povedal: „Ja som cesta i pravda i život.““

Milí priatelia, poznáte Ježiša? A viete, že sa vás nepýtam: „Viete, kto to je?“ Vy všetci viete, kto On je. Pýtam sa vás však na niečo oveľa dôležitejšie, než len to. „Naozaj Ho poznáte?“ Ak Ho poznáte správne, budete Ho vedieť aj správne milovať, a ak Ho poznáte správne, bude vás tešiť bezvýhradné poddávanie sa Jeho vláde. Potom poznáte pravdu až do bodu oslobodenia, a budete ňou posvätení.

Pozrite sa, aký vzťah s vami túži mať, milí členovia Kristovej nevesty. Hozeáš 2,19: „A zasnúbim si ťa na večnosť a zasnúbim si ťa v spravodlivosti a v súde, v milosti a v mnohom žltovaní a zasnúbim si ťa vo vernosti, a poznáš Hospodina.“ V tomto kontexte zákonných, záväzných zasnub, čo tým myslí, keď vraví: „A poznáš Hospodina!?“ Je to intímne poznanie, ktoré v tvojom živote prinesie ovocie. Práve preto chce, aby sme Ho poznali.

Ján 15,16: „Nie vy ste si mňa vyvolili, ale ja som si vás vyvolil, a ustanovil som vás, aby ste vy išli a niesli ovocie, a vaše ovocie aby zostávalo: aby, za čokoľvek by ste prosili Otca v mojom mene, dal vám.“ Chce aby sme Ho poznali, aby sme v tom zväzku, v tom vzťahu, boli úrodní. No úrodní nemôžeme byť, kým nepoznáme Pravdu až tak, že jej dovolíme celkom sa zmocniť našej vôle.

Review and Herald, 15. marec 1892: „Pravda sa má zmocniť vôle...“ Pravda je Ježiš. Čo máme Ježišovi dovoliť? Aby sa zmocnil Vilmy. Ona je Jeho krvou vykúpená nevesta. Dajte Mu ju bez výhrad.

Mimochodom, práve tu máme dôvod, prečo je Božia cirkev zostatkov ešte stále tu a nie so Ženichom v Kráľovstve, v ktorom mohla a mala byť už dávno. (Manuscript 4, 1883. Ev 696.2) Problém nie je v tom, že nemáme pravdu, ale v tom, že sme pravde nedovolili, aby mala nás. Držali sme si ju od tela, v rozumovej sfére. Áno, niektorí ju možno uviedli do citovej sféry, a vyvoláva to v nich príjemné pocity, keď myslia na určité aspekty pravdy. Lenže, pravda musí vstúpiť do sféry vôle a zmocniť sa ľudskej vôle skôr, ako budeme pripravení na Ježišov príchod, a skôr, ako budeme medzičasom schopní pomôcť iným, aby sa pripravili. Pozrite, nebudeme mať živé svedectvo (Zj 12,11) a nemôžeme byť živými epistolami (2 Kor 3,3) – iba ak skutočne žijeme duchovne, vďaka nášmu intímnemu spojeniu s Ježišom. (AA 452.1, DA 359.2) Nemôžete nieť pravé ovocie Ducha, ak nepoznáte Ježiša. No môžete byť schopní robiť veci, ktoré vyzerajú ako ovocie Ducha.

Dám vám tu ilustráciu. Skúste si ju aplikovať. Keby ste prišli do môjho domu a vyšli zadnými dverami, videli by ste zopár nádherných červených jabĺk. Vždy, keď ich vidím, začnú sa mi zbíhať slinky. Sú priam nádherné. Vždy som v pokušení zdvihnúť ich a odhrzynúť si. Keď som ich videl po prvýkrát, a manželka mi nepovedala, čo to vlastne je, jedno som zdvihol a bolo nejaké ľahké. Obrátil som ho a bola na ňom malá nálepka s textom: „Vyrobené v Taiwane.“ Je možné mať umelé ovocie Ducha... Ak máme mať skutočné ovocie, musíme byť skutočne spojení s Ježišom. Musíte mu dovoliť, aby sa zmocnil vašej mysle, vášho srdca a čo je najdôležitejšie, vašej vôle... To najdôležitejšie je vaša vôle.

Mám pre vás jednu otázku priateľa. S kým ste zosobášení? Chcem, aby ste sa to spýtali sami seba súkromne: S kým ste zosobášení? Samozrejme, nehovorím o ľudskom manželstve. Hovorím o tom najdôležitejšom manželstve... Všetci, bez výnimky, sme začali ako zosobášení so starým človekom. (Rim 7,1-6) A pokiaľ nepodnikneme púť k úpätiu kríža, sme s ním stále

zosobašení. Možno sme tú púť už raz absolvovali, ale ak sa na ňu nevydávame každý deň, (RH, 21. január 1902, ods. 14) tak hoci sme boli s Ježišom chvíľku zosobašení, sklzli sme späť pod tyranského manžela, známeho ako starý človek.

Viete, desivé je na tom to, že vôbec nie je také jednoduché určiť, s kým sme zosobašení. Aké je však základné pravidlo? Matúš 7,20: „*A tak ich teda po ich ovoci poznáte.*“ Ale pozor: existuje aj umelé ovocie! S kým si teda zosobašení? Nerozoberajte len správanie – ovocie vášho života. S pomazaním očnou masťou Ducha Svätého, (Zj 3,18) hľadte hlboko dovnútra. Koho milujete naozaj zvrchovane? Ježiša alebo seba samého? Prečo robíte tie dobré veci, ktoré robíte? Prečo sa vyhýbate robeniu zlých vecí? Je to preto, aby ste vyzerali dobre? Aby ste boli obdivovaní a uznávaní? Aby ste si udržali svoju prácu, lebo keby ste sa zle správali, mohli by vás vyhodit? Aké sú dôvody?

Pozrite, ak sme zosobašení s Ježišom, tak robíme správne veci z lásky ku Kristovi. Prvé štyri prikázania dodržiavame preto, že zvrchovane milujeme Boha, a posledných šesť preto, že ne-sebecky milujeme druhých. Vďaka láske pre nás poslušnosť nie je veľkým problémom. Pretože milujeme, už nemusíme škripať zubami, aby sme neklamali, nekradli a neboli neverní manželke... a láska je naplnením zákona. (Rim 13,10) S kým ste zosobašení?

Nemajte mi za zlé, že tak priamo ku vám hovorím, ale chcem, aby ste boli pripravení, keď príde Ženich, a ak máte byť pripravení, musíte sa s Ním zosobašiť teraz! Teraz musíte poznať Ježiša! Ak ho naozaj poznáte, aké je potom ovocie vášho života?

V Galatanom 5,19-23 sú uvedené obidve skupiny ovocia. Prvou je ovocie zväzku so starým človekom. Ak je Vilma ešte stále pod tyranskou vládou svojho prirodzeného manžela, **ovocím tohto vzťahu je: „A zjavné sú skutky tela, ktoré sú: cudzoložstvo, smilstvo, nečistota a nestudatosť, modloslužba, čarodejstvo, nepriateľstvá, zvady, žiarlenia, hnevy, dráždenia, rôznice, sekty, závisť, vraždy, opilstvá, hodovania a tomu podobné, čo vám predpovedám, ako som už aj prv povedal, že tí ktorí robia také veci, nebudú dediť Božieho kráľovstva.“**

Mimochodom, to všetko môže prebiehať medzi pravým a ľavým uchom. Toto všetko sa môže odohrávať za zatiahnutými závesmi a zatvorenými dverami spálne mysle, a jedine vy a Boh viete, čo sa tam deje. Je to naozaj bezútešná (úbohá) hromada potomkov, ale to je výsledok Vilminho intímneho spojenia sa so starým mužom. Prosím, ak sa deje čo len náznak z týchto vecí, čo i len v súkromí spálne vašej mysle, prosím, kvôli sebe a kvôli Kristovi nemeškajte. Utečte k úpätiu kríža a zakričte: „*Zomieram*“ starému človeku a povedzte „*Áno*“ Ježišovi.

Keď podriadite svoju vôľu Jemu a spoznáte Ho, **ovocím vášho života bude: „Ale ovocím Ducha je láska, radosť, pokoj, zhovievavosť, dobrota, dobrotivosť, vernosť, krotkosť a zdržanlivosť; proti takým veciam nieto zákona.“**

1. Jánova 2,3-5: „*A potom známe, že sme ho poznali, keď zachováваме jeho prikázania. Kto hovorí: „Znám ho,“ a jeho prikázania nezachováva, je lhár, a v tom niet pravdy. Ale kto zachováva jeho slovo, v tom je po pravde láska Božia dokonaná. Po tom známe, že sme v ňom.*“ No nezabudnite, že láska je naplnením zákona. (Rim 13,10) Musíte urobiť viac ako sa len prispôbiť litere. Musíte konať v zhode s Duchom, (Rim 7,6) ak skutočne zachováвате prikázania.

Bratia a sestry, vzácna pravda sa skrýva v druhom prikázani. Trápila ma, keď som si ju po prvýkrát uvedomil pred mnohými rokmi, ešte ako dieťa. „... Lebo ja, Hospodin, tvoj Boh, som silný Boh žiarlivý.“ (2 Moj 20,5) Žiarlivý? Myslieval som si: „To neznie dobre. Boh by nemal byť žiarlivý. To je predsa zlá vec.“ No teraz je to jedna z mojich obľúbených myšlienok.

Boh žiarli na svoju nevestu. Nechce sa o ňu deliť s nikým iným. Chce ju výlučne pre seba. Povzbudzujem vás preto, využite Božiu žiarlivosť. Keď ste zväzdaní, volajte k Nemu, aby vám pomohol zostať vernými, a sľubujem vám, že vyprázdni hoc aj celé nebo, ak treba, aby komukoľvek či čomukoľvek zabránil položiť svoj špinavý prst na Jeho vzácnu, krvou vykúpenú nevestu.

Využite to, a sľubujem vám, že tá žiarlivá láska, ktorej ide len o vaše najlepšie dobro, s tou môžete počítať odtiaľ až na večnosť, a NIČ vás od Neho nemôže oddeliť, iba ak vaša vlastná vôľa. Rimanom 8,38: „*Lebo som presvedčený, že ani smrť, ani život, ani anjeli, ani vrchnosti ani moci,*“ teda satan a celé jeho kráľovstvo, „...*ani prítomné ani budúce veci ani vysokosť ani hlbokosť ani niktoré stvorenie nebude môcť odlúčiť nás od lásky Božej, ktorá je v Kristu Ježišovi, našom Pánovi.*“

No Vilma môže ten zväzok kedykoľvek pretrhnúť, je tak? Pozrite, tento božský Manžel nás nenúti, aby ste s ním zostali zosobášení. Pritiahol vás láskou a tou láskou vás aj udrží, ale ak chcete, môžete ju odmietnuť a môžete ísť svojou vlastnou cestou. Úpenlivo vás prosím, nerozhodnite sa tak. Neprichádza mi na um žiadna hlúpejšia voľba ako táto. Moji milí priatelia, hľa, Ženích ide! (Mat 25,6) Vyjdite preto a stretnite sa s Ním...

Viete, prečo väčšina adventistov siedmeho dňa zďaleka tak nedychtí po Ježišom príchode? Úprimne, hlboko v srdci až tak netúžia po tom, aby Ježiš prišiel, lebo sú zosobášení so starým človekom a sú takí zabratí do dočasných hriechnych pôžitkov, (Žid 11,25) že si ani nie sú istí, či vôbec chcú, aby sa to skončilo. No sľubujem vám, že ak skutočne milujete Ježiša, celá vaša duša bude túžiť po Jeho návrate, a všetok svoj čas, energiu a prostriedky venujete na urýchlenie toho návratu... Vo vašom živote sa ukáže, čo vaše ústa skutočne tvrdia, alebo nie. Naozaj chcete, aby Ježiš prišiel? Lahko sa to hovorí, ale skutočne to žijete?

Hovoríme: „Tento svet nie je náš domov, len ním prechádzame. Naše poklady sú uložené niekde za modrou oblohou.“ Spievame to zo srdca, a predsa pracujeme, potíme sa a investujeme, aby sme mali pohodlný dôchodok. Budujeme si veľký bankový účet. No tak, priatelia, nevidíte tu trochu rozpor? Bože pomôž nám byť ľuďom, ktorý tu neplánuje ísť do penzie. Pomôž nám byť ľuďom, ktorý vloží absolútne všetko do dokončenia diela. Môžeme ísť domov s Ježišom! A keď Ježiš príde, modlím sa z celého srdca, aby nemusel povedať nikomu: „*Nikdy som vás neznal. Odídite odo mňa, páchatelia nepravosti!*“ (Mat 7,23)

Tí, čo sa hrajú na cirkev a predstierajú, že sú súčasťou nevesty už veľa rokov, sa odtackajú dozadu a povedia: „Nože, počkaj chvíľu, urobil som tak veľa dobrých vecí v Tvojom mene. Čo tým myslíš? Máš určite nesprávneho človeka.“ Pochopte, prosím, že aj dobré skutky, ak boli vykonané z iného dôvodu než z lásky ku Kristovi, sú v Jeho očiach nepravosťou, nezákonnosťou, lebo naplnením zákona je láska. (Rim 13,10) Ak robíte dobré skutky motivované sebecktom, je to nezákonnosť. Uvedomte si to skôr, než bude neskoro. Dávajte si pozor, aby vaše ovocie nebolo z plasty.

Prosím, prídte ku krížu a zosobášte sa s Ježišom. A keď príde, budete pripravení ísť domov a oslavovať Ho po celú nekonečnú večnosť. Moji milí priatelia: „Hľa, Ženích ide!“ (Mat 25,6) Pripravte sa!

NEPEČUJTE O TELO

(Rim 13,14)

Spoločne sme študovali úlohu vôle a zistili sme, že je načisto centrálna. Všetci si však musíme uvedomiť, že Vilma nie je schopná sama odmietat' zvodné návrhy starého muža, lepšie známe ako pokúšenie. Musí byť daná inému, musí sa vydať za iného, a ako sa vydá za iného? Nuž, musí zomrieť starému mužovi. A ako to urobí? Tým, že príde k úpätiu kríža a prijme Kristovu smrť za hriech za svoju vlastnú. Dáme vôľu jej novému manželovi a Ten sa jej zmocní. Potom s Ním budeme jedno v duchu.

Review and Herald, 15. marec 1892: „Keď Kristus skrze vieru prebýva vo vašom srdci, táto bohatá skúsenosť bude vaša. Potom pocítite, ako vám do srdca prúdi láska a podmaňuje si každú náklonnosť a myšlienku a podrobuje ich Kristovi. Neviete to vysvetliť; ľudský jazyk nikdy nevysvetlí, ako sa Kristova láska môže zmocniť duše a viesť k podriadenosti každú silu mysle. No spoznáte to z vlastnej skúsenosti.“

Milí priatelia, ak tú osobnú skúsenosť nemáte, prosím vedzte, že je to preto, že ešte nie ste zosobášení s Ježišom. Ak sa s Ježišom zosobášite, stane sa pre vás „výtečný nad iných desať tisíc.“ (Pies 5,10) Stane sa „celým prežiadúcnym,“ (Pies 5,16) a sú to frázy práve z Piesne Šalamúnovej, ktorá používa manželský vzťah ako predobraz nášho zväzku s Kristom a práve láska k Nemu nás núti (2 Kor 5,14) a zajíma v plen každú myseľ do poslušnosti Krista. (2 Kor 10,5) On sa pre nás stane centrálnou myšlienkou.

Review and Herald, 30. máj 1882: „Aby sme boli živými kresťanmi, musíme mať živé spojenie s Kristom. Pravý veriaci môže povedať: 'Viem, že môj Vykupiteľ žije.' (Jób 19,25) Toto intímne spoločenstvo s našim Spasiteľom odníme túžbu po pozemských a zmyslových potešeniach. Všetky naše sily tela, duše a ducha by mali byť venované Bohu. Keď sa naše náklonnosti posvätia, naše záväzky voči Bohu sa stanú prvotnými a všetko ostatné druhotným.“ A môžeme vyznať spolu s Dávidom – Žalm 73,25: „Koho by som mal na nebi? A popri tebe nemám v nikom záľuby na zemi!“ Priatelia, máte s Ježišom takýto vzťah? Ak s Ježišom takýto vzťah nemáte, potom na vás nepôsobí, a nepúta vás Kristova láska. A neexistuje spôsob, ako by ste mohli byť schopní odolať žiadostiam tela, jedine skrze lásku Kristovu. To je jediná cesta...

Teraz chcem s vami pouvažovať o jednej z Vilminých prvotných zodpovedností v domácnosti nášho ja. Keď ju dáme Kristovi, stane sa jej manželom a jej túžba sa nesie po Ňom a On vládne nad ňou. Radikálne sa všetko zmení, lebo teraz je vydatá za radikálne odlišného manžela, než akého mala doposiaľ.

Starý muž mal zvrátené túžby zvané telesné žiadosti. Všetko, čo naplňalo jeho žiadosti po zmyslových rozkošiach, telesnom potešení, svetskom imaní a uspokojení ega, bolo to, čo si želal a vôľa mu musela tie túžby plniť, keď bola zaňho vydatá. No teraz je vydatá za iného manžela a Ten má iné túžby. Pre vašu domácnosť si želá všetko, čo podporí vieru, nádej a lásku, ale najmä lásku. Je naozaj fascinujúce porovnať žiadosti tela, žiadosti očí a pýchu života, (1 Ján 2,16) čo sú žiadosti starého muža, s vierou, nádejou a láskou, čo sú túžby duchovnej prirodzenosti. Fascinujúce. Je to štúdium samo osebe.

Je to taká radikálna zmena, že Vilma si teraz, ako oddaná manželka, ktorá chce potešiť svojho nového manžela uvedomuje, že je tu úplne iná strava, ktorú treba pripraviť na sytenie mysle. Priatelia, toto bude teraz našou hlavnou témou – duševná strava a jej dopad na budovanie charakteru.

V knihe Prísloví sa v 31. kapitole popisuje vzor matky a ženy. Ktoré sú jej prvotné zodpovednosti? Príslovia 31,15: „*Vstáva ešte za noci a dáva pokrm svojej čeladi a to, čo patrí, svojim dievkam.*“ Pozrite, Vilma je správkyňou domácnosti. Vôľa je vládnucou silou v povahe človeka. No ona sama podlieha autorite svojho manžela a domácnosť má žiť podľa Jeho túžob. Ak je skutočne vydatá zaňho, jej túžby sú Jeho túžbami. Viete, čo hovorí zákon manžela? „*Tvoja túžba sa ponese k tvojmu mužovi, a on bude panovať nad tebou.*“ (1 Moj 3,16)

Do problémov sa ale dostávame vtedy, keď sa snažíme predstierať, že sme zosobašení s Kristom, hoci v skutočnosti sme stále zosobašení so starým človekom. Je to ťažké, lebo prirodzene nemáme chuť na to, čím chce Kristus živiť naše mysle. Stále nás ešte tyranizujú zvrátené chůtky starého muža. Každý deň sa preto musíme ubezpečiť, že sme urobili tú púť ku krížu a povedali tie dve veci: „*Zomieram*“ starému človeku a „*Áno*“ Ježišovi. „*Áno,*“ poddávam Ti svoju vôľu, Pane Ježišu, túžim po tom, po čom túžiš Ty. A On nám mocou Ducha Svätého zmení chuť.

V tom procese s Ním však musíme spolupracovať. Nestane sa to za jednu noc. Novú chuť si vytvoríme tak, že sa rozhodneme prestať čimkoľvek živiť myseľ starého človeka a myseľ toho nového svedomito sýtiť všetkým, čo potrebuje.

Pavol to vyjadruje takto. Rimanom 13,14: „*Ale si oblečte Pána Ježiša Krista a nepečujte o telo.*“ „*Pečovať*“ je starší výraz pre slovo „*starat sa.*“ Hovorí tu Pavol, aby sme sa občas nestarali o telo? Nie. Hovorí: „*Nestarajte sa o telo.*“

Takže, čo sa pod slovom „*starat sa*“ resp. „*pečovať*“ myslí? No, keď idete kempovať, čo máte ako prvé v zozname? Jedlo. Niektorí máte pri kempovaní možno rovnaké priority ako ja. O čom by bolo kempovanie bez dobrého jedla, však? Keď Pavol hovorí: „*Nepečujte o telo tak, aby sa v ňom zobúdzať zlé žiadosti,*“ vyzýva nás, aby sme starého človeka ničím nesýtli. To je jediná cesta, ako si môžeme obliecť Pána Ježiša Krista, posadiť Ho na trón svojich životov a udržať Ho tam.

Viete, toľkí z nás sa snažia posadiť Krista na trón, a potom pokračujú v kímeňí starého človeka. No ak kímime starého človeka, napokon získa späť nadvládu. Takže nielenže zostane, ale znovu bude aj kraľovať. (Rim 6,12) Ak plníme a poslúchame žiadosti tela, hriech nielen že zostáva, ale aj kraľuje, a ak hriech kraľuje, nekraľuje Ježiš. Je preto načisto nevyhnutné, ak sme si obliekli Pána Ježiša Krista a máme si Ho ponechať, aby sme sa z Jeho milosti, prestali starať o telo!

Mimochodom, je dôležité pri budovaní charakteru, aby sme Ježiša udržali na tróne?

Medical Ministry, str. 201: „... *oblečte si Krista a už Ho nevyzlečte, ale dovoľte Jeho Duchu, aby vtačil svoju pečat do vašej mysle a charakteru.*“ Jedine keď Krista udržavame na tróne, môže

znovu vtlčiť pečať svojej podoby skrze svojho Ducha, do nášho charakteru. Pouvažujme o tejto otázke duchovnej stravy.

Education, str. 126: „*Myseľ a duša sa budujú tým, čím sa živia a záleží len na našom rozhodnutí, čím sa živiť budú. Je v moci každého človeka vybrať si témy, ktoré zaujmú myšlienky a budú tvarovať charakter...*“

Teraz si prosím objasníme tie tri posledné kroky. Urobme to pospiatky. Čo tvaruje charakter? To, čo zaujíma myšlienky. Čo zaujíma myšlienky? To, čím sa rozhodneme živiť myseľ, témy, ktorými sa rozhodneme živiť myseľ. Pochopte prosím ten priamy vzťah medzi duševnou stravou a charakterom, ktorý máme. Pozrite, „...*myšlienky a pocity dohromady tvoria morálny charakter*.“ (5T 310.1)

Čo určuje, ako myslíme a ako sa cítime? Naše naprogramovanie mysle. Myseľ je úžasný počítač, a to, čo priamo určuje, ako bude fungovať je jej naprogramovanie. Ako ju programujete? Cez svoje zmysly. Je to presne to, čomu dovolíte vstúpiť, najmä cez oči a uši – to priamo určuje vaše zmysľovanie a vaše zmysľovanie určuje, kým ste. „*Lebo ako (človek) zmysľoval vo svojej duši, taký je*.“ (Prísľ 23,7) Preto prosím nepodceňujte dôležitosť starostlivého riadenia vášho duševného jedálnička. Je to absolútne nevyhnutné, ak si chcete vybudovať charakter, aký má Kristus.

Čo si ale musíte ako kresťania uvedomiť je, že čelíte dvom načasťo protikladným chutiám. Ktorým? Galaťanom 5,17: „*Lebo telo žiada proti Duchu a Duch proti telu, lebo to sa jedno druhému protiví...*“ Keď dostaneme novú prirodzenosť, tak tá stará, hoci už nekraluje, stále zostáva. Hoci už viac nevládne, no stále tu sídli a má všetky tie zvrátené chůtky. Dychtí po všetkom, čo naplní jej sebecké sklony a záľuby a čo my musíme urobiť, je odmietnuť krmíť ju tým, po čom prahne.

Keby ste mali vybrať blok papiera, sadnúť si a urobiť rozhovor so svojim starým človekom a spýtať sa ho, po čom prahne, po čom prirodzene túži vo svojom duševnom jedálničku, a hore na svoj papier napísať „*telesné menu*“ a urobiť si tak zoznam, objavili by ste všetko, čo uspokojuje žiadosti tela, žiadosti očí a pýchu života. Všetko to spadá pod jednu hlavičku – pod sebeckto. Potom otočíte stránku a pohovárate sa so svojim duchovným človekom a spýtate sa jeho, po čom dychtí vo svojom duševnom jedálničku. A pod hlavičkou „*duchovného menu*“ spíšete zoznam túžob, ktoré vám povie. Viete čo objavíte? Všetko, čo uspokojuje túžbu po väčšej viere, väčšej nádeji a väčšej láske. A potom vezmite tie dva jedálne listky a porovnajate ich. Zistíte, že sú radikálne protichodné v každom smere a odlišné.

Presne kvôli tomu Písmo vraví: „*Nikto NEMÔŽE slúžiť dvom pánom*.“ (Mat 6,24) Žiadna manželka NEMÔŽE slúžiť dvom manželom. Žiadna vôľa NEMÔŽE slúžiť dvom prirodzenostiam. Preto: „*Vyvolte si dnes, komu budete slúžiť*.“ (Joz 24,15) Musíte si vybrať. A vedzte, že tá voľba je načasťo rozhodujúca, lebo čím si zvolíte živiť svoju myseľ, to priamo určí charakter, ktorý budete rozvíjať.

Signs of the Times, 9. marec 1882: „*Myseľ rastie z toho, čím sa živi. Chápanie sa postupne prispôsobuje objektom, ktoré vyžadujú naše uchopenie*.“

Postupné prispôsobovanie sa mysle témam a námetom, ktorými ju krmíte, je potenciálne klamné a tiež odrádzajúce. Čo tým myslím? Nuž, potenciálne klamné je v tom, že ak ukážete svoju telesnú prirodzenosť a uspokojujete jej zvrátené chůtky, nakoľko sa tomu charakter a myseľ postupne prispôsobuje, môžete si naivne myslieť, že na vás nemá nepriaznivý vplyv to, čím si myseľ živíte. Môžete si myslieť, že to na vás nevyplýva negatívne, lebo tá zmena je pomalá,

prispôsobenie sa je postupné. Ale radšej tomu verte. Isto to tak je. Podľa zákona určujete, aký charakter si budete budovať tým, čím si živíte myseľ. Hoci si nebudete uvedomovať dramatické, radikálne zmeny. Je to postupné.

Ten postupný charakter zmeny môže byť aj odrádzajúci. Ako to? Nuž, keď sa pre Kristovu lásku rozhodnete zmeniť svoju duševnú stravu a začnete odmietat čímkoľvek krmiť starého človeka – teda nestarať sa o telo (Rim 13,14) – a rozhodnete sa svedomito žiť svojho duchovného človeka tým, po čom dychtí a čo potrebuje, budete si uvedomovať rýchlu, radikálnu zmenu na podobu Kristovho charakteru? Nie, nebudete. Tie zmeny budú príserne pomalé a dokonca vás bude pokúšať myšlienka, že vôbec nenapredujete a to môže človeka odradiť. No nech vás to neznechutí, prosím. Naďalej svedomito žijte svoju myseľ duchovnou potravou a uvidíte, že to posväti váš charakter a urobí ho podobným Kristovmu.

Takže, na základe tohto princípu, čím by sme nemali žiť svoju myseľ? Najskôr sa chcem s vami pozrieť na to, čím by sme ju žiť nemali, a potom sa pozrieme na to, čím by sme ju žiť mali. Takže, vo svetle faktu, že duševná strava priamo určuje charakter, čím by sme nemali žiť svoju myseľ? Čomu by sme nemali dovoliť programovať naše mozgy cez zmysly, najmä cez oči?

Vypočujte si Dávidov záväzok, jeho zmluvu s Bohom a uznajte, že je hodný nasledovania. Žalm 101,3-4: „*Nepostavím si pred svoje oči veci beliala.*“ Na základe toho, že sa meníme na to, na čo sa pozeráme, (RH, 6. dec. 1881, ods. 15) vo svetle toho faktu, že náš charakter utvára to, čím si živíme myseľ... Aké je potom dôležité, aby sme neupriamovali svoje oči na zlé veci. Prosím, všimnite si, že ak uzatvoríme s Bohom zmluvu a v Jeho sile budeme naozaj odmietat upriamovať pohľad na čokoľvek ničomné, prinesie nám to nasledujúce výhody.

Prvá: „*Nenávidím skutku tých, čo sa uchylujú od Boha.*“ (Ž 101,3) Ako to funguje? Keď sa vystavujete bezbožnosti, znecitliví vás to voči jej odpornosti. Je to nevyhnutný psychologický princíp. Ak teda upriamujete pohľad na ničomnosti, nebudú sa vám protiviť. V skutočnosti, ak budete na tie ničomnosti hľadieť i naďalej, viete kam dospejete? Začnete ich prijímať a milovať. Ako teda budete nenávidieť skutok tých, čo sa uchylujú od Boha? Nenávidieť bezbožné činy? Musíte sa rozhodnúť nehľadieť na žiadnu ničomnosť, aby vás Svätý Duch urobil znovu citlivými voči jej odpornosti. A vy potom z Božej milosti a skrze moc Ducha Svätého začnete nenávidieť bezbožné skutky, nenávidieť skutky tých, čo sa uchylujú od Boha. No musíte spolupracovať so Svätým Duchom v tom procese opätovného scitlivenia, a to tak, že sa rozhodnete nehľadieť na veci beliala.

No rozhodnutie, nehľadieť na veci beliala, zahŕňa aj iné výhody: „*Neprichyti sa ma.*“ (Ž 101,3) To, na čo hľadíme, upútava našu pozornosť, a ak na to hľadíme naďalej, tyransky sa to zmocní našej mysle. A tú moc môžeme zlomiť jedine tak, že z Božej milosti na to nebudeme hľadieť. Vtedy a jedine vtedy sa to na nás nenalepí.

Všimnite si aj ďalší prínos. Verš 4: „*Prevrátené srdce odstúpi odo mňa; nepoznám zlého.*“ Nuž, je to zjavné. Stav srdca je priamo určený tým, čím ho krmíme, ako ho programujeme. Ak sa teda rozhodneme nestavať pred naše oči nič hriješne, zvrátené srdce od nás odide a nebudeme poznať zlého.

Vidíte tu ten vzťah príčiny a následku? Sú to úžasné požehnanie, ale všetky ich budeme mať jedine vtedy, keď sa z Božej milosti rozhodneme neupriamovať pohľad na veci beliala.

Všimnite si, čo v tejto súvislosti hovorí Jób: „*Jestli sa môj krok odchytil s cesty, a moje srdce odišlo za mojimi očami...*“ (Jób 31,7) Nie je to zaujímavé? Naše srdce ide za našimi očami. Prečo?

Lebo funguje na základe toho, ako ho naprogramujeme svojimi očami. A ak hľadáte na ohavnosti, na to, čo je telesné, čo je svetské a bezbožné, vaše srdce za tým pôjde a bude tým priamo, nepriaznivo ovplyvnené.

Testimonies, zv. 2, str. 561: „*Budeš sa musieť stať vernou strážou...“* Aká je to tá verná stráž? – Stráž, ktorá je stále v službe. „*Budeš sa musieť stať vernou strážou nad svojimi očami, ušami a všetkými svojimi zmyslami, ak chceš ovládať svoju myseľ, aby tvoju dušu nenakazili špatné myšlienky. Túto obzvlášť potrebnú vnútornú prácu môže vykonať iba sila Božej milosti.*“ Priatelia, je tak nevyhnutne potrebné, aby sme postavili stráž nad všetkými ulicami duše, a síce nad očami, ušami a tiež ostatnými zmyslami. No najmä oči a uši sú cestami, skrze ktoré je myseľ programovaná najpriamejšie.

Všimnite si, čo nám k tomu hovorí Peter. 1. Petra 1,13-16: „*Preto opášte si bedrá svojej mysle.*“ My to v našej západnej kultúre nechápeme, ale tí, ktorým to Peter písal, presne vedeli, o čom hovorí.

Viete, v biblických dobách nosili muži skôr voľné, dlhé rúcha a ak sa mali dostať z bodu A do bodu B, a najmä ak sa ponáhľali, museli si to rúcho uviazať tesne okolo bedier, zakasať si ho, a potom mohli bezpečne napredovať. Iba tak sa uistili, že sa oň nebudú potkýnať. Ak ho nechali trepotiť, ľahko sa mohlo zachytiť na skale, vetve, alebo trnitom krikú a mali by problém. Priatelia, Peter nám hovorí, že musíme vziať svoje myšlienky a opásť ich okolo Ježiša Krista, ak sa nechceme potknúť, keď sa ženieme za cieľom. „*Preto opášte si bedrá svojej mysle a súc triezvi dokonale sa nadejte na nesenú vám milosť, ktorá vám bude daná, keď sa zjaví Ježiš Kristus. Ako poslušné deti, neprispôbňujúc sa drevnejším v svojej nevedomosti žiadostiam, ale podľa toho Svätého, ktorý vás povolal, aj sami buďte svätí, v každom obcovaní. Pretože je napísané: ‚Budte svätí, lebo ja som svätý!‘*“ (3 Moj 11,45)

A pamätajte, že ak máme byť svätí, tak musíme byť svätí v mysli. Preto je načisto nevyhnutné, aby sme si opásali bedrá mysle. Musíme riadiť svoje myšlienky. Každú myšlienku musíme zajať v plen do poslušnosti Krista, ak máme byť skutočne svätí.

Ellen Whiteová v Act of the Apostles, str. 518 komentuje túto pasáž: „*Apoštol napísal tieto slová pre poučenie veriacich všetkých dôb; zvláštny význam majú ale pre tých, ktorí žijú v dobe, keď sa ‚všetkému priblížil koniec.’*“ (1 Pet 4,7) To sme my, bratia a sestry. „*Apoštol sa snažil poučiť veriacich, aké je dôležité chrániť myseľ, aby sa nezaoberala nedovolenými námetmi, alebo nemárnila svoju silu rozjímaním o zbytočnostiach. Tí, ktorí nechcú padnúť za obeť satanovým nástrahám, musia dobre strážiť vchod do svojej duše; musia sa vyhybať všetkému, čo vyvoláva nečisté myšlienky, či už ide o čítanie, sledovanie, alebo počúvanie. Myslel nesmie byť ponechaná aby sa naslepo zaoberala každou vecou, ktorú jej vnukne nepriateľ duší. Srdce musí byť verne na stráži, lebo vonkajšie zlo prebudí zlo v duši a duša upadne do tmy.*“ „*Preto opášte si bedrá svojej mysle; napísal Peter, ‚a súc triezvi dokonale sa nadejte na nesenú vám milosť, ktorá vám bude daná, keď sa zjaví Ježiš Kristus... neprispôbňujúc sa drevnejším, v svojej nevedomosti žiadostiam, ale podľa toho Svätého, ktorý vás povolal, aj sami buďte svätí, v každom obcovaní. Pretože je napísané: ‚Budte svätí, lebo ja som svätý!’*“

Prečo majú tieto Petrove slová taký zvláštny význam pre tých, čo žijú v čase konca? Keď sa „*všetkému priblížil koniec?*“ (1 Pet 4,7) Ďalší výrok nám odpovie na túto otázku.

Citát zo Sabbath School Worker, 1. júl 1894: „*Ako sa blížime k záveru dejín zeme, satan zdvojnásobuje svoje úsilie, aby na nás vrhol svoj pekelný tieň, aby naše oči odvrátil od Krista. Ak nám*

zabráni v pohľade na Ježiša, premôže nás, no my mu to nesmieme dovoliť, lebo „my všetci odostretou tvárou vzhliadajúc sa v sláve Pánovej sťa v zrkadle meníme sa na ten istý obraz, od slávy v slávu, ako od Duchu Pánovho.“ (2 Kor 3,18) Čo je to sláva Pánova? Sláva Pánova je Jeho charakter, a ten je nám zjavený v Kristovi. Preto, keď hľadáme na Krista a uvažujeme o Jeho charaktere, učíme sa Jeho lekcie a poslúchame Jeho slová, vtedy sa meníme na Jeho podobu... Uvažovaním o Božej добрote, milosrdenstve a láske sa mení náš charakter. Ježiš povedal: „A slávu, ktorú si mi dal, dal som ja im, aby boli jedno, ako sme my jedno.“ (Ján 17,22) Nad tým, kto prijíma Krista, vyšla sláva Pánova, zasvietilo Slnko spravodlivosti, a veriaci, povstanúci zo svojho poníženého a svetského stavu, odráža svetlo Kristovej slávy. Keď ustavične hľadá na Krista a uvažuje o Jeho kráse, stále viac a viac sa premieňa na dieťa svetla.“ Je to nádherné zhrnutie mnohých vecí, ktoré sme už preštudovali.

Satan vie, že Ježiš príde čoskoro. A ak máme byť ako ľud efektívnymi svedkami Kráľa, v týchto záverečných hodinách dejín zeme, a spôsobilými občanmi pre Kráľovstvo, musíme mať charakter, aký má Kristus. A on vie, že jediný spôsob, ako môžeme mať Kristov charakter je ten, že budeme hľadiť na slávu Pánovu, na Boží charakter zjavený v Kristovi. A tak zdvojnásobuje svoje úsilie, aby vymyslel čokoľvek, čo len môže, aby ľuďom bránil v pohľade na Krista. Urobil to v dnešnom svete.

Je to načisto ohromujúce, všetko to zlo, ktoré je tam vonku dostupné, všetky tie veci, ktoré odvracajú pozornosť od Ježiša. Myslím na počítač, internet, počítačové hry – to je na vrchole zoznamu. Je absolútne desivé, koľko času sa trávi hľadením na tie veci. A to sa, milí priatelia, nerobí len vo svete. Robí sa to v našej vlastnej milovanej cirkvi. Žasnem nad tým, ako je dnes prakticky každý napojený na internet. Všimli ste si to? Ľudia majú buď telefóny na ušiach, alebo slúchadlá v ušiach. Alebo majú malé počítače do vrecka a hrajú sa nejakú počítačovú hru. Vidím to neustále. Myslel majú načisto ponorenú do toho, čo je svetské.

Christian Education, str. 57: „Naplňte si celé srdce Božími slovami... Naše telá sú vybudované z toho, čo jeme a pijeme, a tak ako v prirodzenom hospodárstve, tak aj v tom duchovnom to, o čom uvažujeme dodá pružnosť a silu našej duchovnej prirodzenosti.“ Viete, tá známa pravda „sme to, čo jeme,“ platí nielen pre telesnú stravu, ale zvlášť a najmä pre tú duševnú, duchovnú stravu: „Ste to, čo jete.“ To, čím si živíte myseľ, to z vás robí to, čím ste, priatelia. Rozhodnite sa teda nielen nestarať sa o telo, (Rim 13,14) ale tiež všemožne sa starať o ducha. Usilovne, zámerne, svedomito, vytrvalo vyhľadávať každú možnú príležitosť, aby ste krmili duchovného človeka tou stravou, ktorú tak zúfalo potrebuje pre svoj rast.

Sons and Daughters of God, str. 108: „Mysleť treba živiť čistou stravou, ak má byť srdce čisté.“ Chcete čisté srdce? Musíte mať čisté srdce, ak chcete vidieť Boha. „Blahoslavení čistí srdcom, lebo oni budú vidieť Boha.“ (Mat 5,8) Ako však získate to čisté srdce? Musíte živiť svoju myseľ čistým pokrmom.

Teraz mi však dovoľte, aby som vás varoval. Duševné stravovacie návyky sa nemenia ľahko. Táto úloha je možno ešte ťažšia ako zmena telesných stravovacích návykov, a už to je drina. Mimochodom, sú tam priame paralely. Ak ste si vypestovali hlad, smäd a chuť na McDonaldovskú nezdravú stravu, a ste presvedčení, že musíte jesť prospešnú, zdravú stravu a rozhodnete sa urobiť tú zmenu, ako vám tá zdravá strava najskôr chuti? Dost' neutrálne a nezaujímavo. Prečo? Lebo ste svoje chuťové poháriky naučili pahnúť po nadmierne dráždivých chutiach a koreninách. Zamilovali ste si všetok ten koncentrovaný tuk, koncentrovanú sladkosť, koncentrované koreniny tej nadmerne spracovanej nezdravej stravy. Vycvičili ste sa v túžbe po nej, vaše chuťové

poháriky ju chcú a tak, keď začnete jesť jednoduché, zdravé pokrmy, povedia vám: „Pche, vari nečakáš, že nám to bude chutiť?!“ Na chvíľu vám to chutiť naozaj nebude, ale naberte odvalu. Ak vytrváte, môžete svoju chuť prevychovať. V skutočnosti, môžete prevychovať svoje chuťové poháriky, aby túžili po jednoduchých, prirodzených chutiach a tešili sa z nich. Ak v tom vytrváte, zdravé jedlo vám začne chutiť oveľa viac, než ako vám kedy chutila nezdravá strava. Viem to z vlastnej skúsenosti a môžem to dosvedčiť. A musím vám povedať, že tá strava je aj oveľa uspokojujúcejšia... To všetko priamo platí aj o vašej duchovnej strave.

Urobme si aplikáciu. Keď začnete svoju myseľ živiť tým, čo naozaj potrebuje, vášmu duchovnému jazyčku to bude chutiť strašne nevyrazne a nebudete mať z toho skutočný pôžitok. No Pán vám žehnaj, vydržte. Nadalej sa nestarajte o telo. Neustále ho prevychovávajú a posilňujú. Ničím nekrmíte svojho telesného človeka a ďalej krmíte toho duchovného a sľubujem vám, že vás to bude tešiť oveľa viac než ako vás kedy tešila nezdravá strava.

Čo sa týka faktora spokojnosti, všimnite si toto. Micheáš 6,14: „*Ty budeš jesť, ale sa nenasýtiš, lež v tvojom vnútri bude tvoja hladná prázdnota.*“ Ak živíme svoje mysle telesným pokrmom, jeme, ale nie sme nasýtení. Stále sme hladní. Smutné je na tom to, že toľkí ľudia tak horúčkovo to krmia svoje telesné mysle, že ani nevedia, alebo si neuvedomujú, že nie sú nasýtení a niekedy ich k tomu musí priviesť až kríza.

Pamätáte sa na to podobenstvo o márnoträtom synovi? Lukáš 15,17: „*No potom vstúpil do seba a povedal: „Kľko nájomníkov môjho otca má hojnosť chleba, a ja tu hyniem hladom!*““ Napchával sa všetkým, čo bolo telesné, ale hladoval. Bože, pomôž nám uvedomiť si, že sme skutočne hladní, hoci sa napchávame telesným pokrmom, a pomôž nám prísť k Ježišovi a prijať ten pravý pokrm.

Ján 6,35: „*A Ježiš im povedal: Ja som ten chlieb života; kto príde ku mne, nebude nikdy lačniť, a kto verí vo mňa, nebude nikdy žízniť.*“ „*Okúste a vidzte, že dobrý je Hospodin.*“ (Ž 34,9) Urobte to rozhodnutie, že prestanete krmieť telesného človeka. Začnite sa sýtiť Božím Slovom, a to bude tá najlahodnejšia a najsýtejšia duševná strava, akú ste kedy poznali.

ODVRÁŤ MOJE OČI

(Ž 119,37)

Venujeme sa otázke duševnej stravy. Prišli sme k poznaniu, že to, čím si naplníme svoju myseľ priamo určuje charakter, ktorý budujeme. Alebo, aby sme použili oveľa známejší výrok, či text: „Vo vzhladaní sme menení na ten istý obraz, na ktorý hľadáme.“ (ST, 31. marec 1887, odst.12)

To je stará známa pravda, založená na našom kľúčovom texte tejto knihy – 2. Korinťanom 3,18: „No, my všetci odostretou tvárou vzhliadajúc sa v sláve Pánovej stá v zrkadle meníme sa na ten istý obraz, od slávy v slávu, ako od Ducha Pánovho.“

Vo svetle tohto faktu musíme s Dávidom urobiť to rozhodnutie: „Nepostavím si pred svoje oči veci belialá.“ (Ž 101,3) No drahí priatelia, ak naozaj chceme ako ľud zažiť oživenie, musíme sa nie len rozhodnúť nestávať si pred oči nič zvrátené, ale musíme urobiť aj krok vpred.

Žalm 119,37: „Odvráť moje oči, aby nehľadeli na márnosť; obživ ma na svojej ceste!“ Chcete prežiť oživenie? Potom, z milosti Božej sa musíte rozhodnúť nielen, že neupriamite svoje oči na nič zvrátené, ale musíte sa tiež rozhodnúť, že odvrátite svoje oči od bezcenných vecí. Problém, ktorému sa musím venovať je ten, že ak to nie je skazené, tak je to prinajmenšom, a takmer bez výnimky – bezcenné. O čom tu hovorím? Televízia, videá, DVD, filmy, videohry, hudba...

Bratia a sestry, bývali sme ľuďom, ktorý nechodil do kina. Boli sme tým známi. Pamätám si, že keď som ako dieťa cestoval loďou do misijných polí so svojimi rodičmi, jeden z námorníkov sa ma spýtal, ako sa zvyknem zabávať. A keď zistil, že netancujem, nechodím na večierky, a nechodím do kina, bol skutočne udivený. Povedal mi: „Človeče, veď ty predsa nemáš vôbec žiadnu zábavu.“ Bývali sme ľud, ktorý proste nechodil do kina. Teraz je vzácnou výnimkou nájst Adventistu siedmeho dňa, ktorý do kina nechodí. Čo sa stalo?

Nuž, diabol použil neuveriteľne rafinovaný trik. Podarilo sa mu vynájsť kino, ktoré sa zmestí do našich obývačiek. Voláme ho televízor. Mnohí z nás si žiadny nezaobstarali, mnohí však áno. My sme žiadny nemali, lebo sme ako rodina misionára chodili po svete, ale keď sme prišli domov na dovolenku, jeden sme si zadovážili. Čiernobiely. Veľmi dobre si to pamätám. Okamžite som bol televíziou očarený. Nuž a dôvodom, prečo sa cítim byť v tejto téme taký rozhodný – a dovoľte mi, aby som bol úprimný – je to, že som sa dostal zo závislosti.

Bol som závislý na televízii, videách a filmoch. Nerád to priznávam, ale musím. A preto viem o čom hovorím. Viem aj o pustošiacom vplyve aký má tento druh duševnej stravy v živote kresťana. Vo veľmi mladom veku som sa stal závislý od televízie. Keď som býval v dome rodičov, moje televízne menu bolo dosť prísne monitorované. Samozrejme, nemohol som

zostať u rodičov navždy. A tá túžba, ktorá silnela a závislosť, ktorá sa udomácnila, potrebovali uspokojenie.

Keď som nebol pod drobnohľadom svojich rodičov, objavil som nejaké vzrušujúce veci na pozeranie, a to malo na mňa rastúci nepriaznivý účinok. Nie som v tom sám. Mnohí z vás majú možno podobné skúsenosti. Postupom času, s príchodom novej generácie, malo stále viac a viac adventistov televíziu vo svojich obývačkách, a hneď ako slnko v sobotu večer zapadlo, vytiahli popcorn a zapli si televíziu so sobotňajšími večernými filmami.

Mnoho našich mladých ľudí sa vtedy začalo pýtať: „Nuž, keď sa to môže pozeráť tu, prečo sa to nemôže pozeráť vonku? Čo napríklad v divadle?“ A my sme začali pokašľávať a horko ťažko sme v rozpakoch povedali: „V divadle je zlá atmosféra, fajčí sa tam a sú tam zlí ľudia...“ Prepáčte, ale úplne sme tým minuli podstatu. Čo je tou pointou? „*Vo vzhliadaní sa meníme.*“ Nezáleží na tom kam pozeráte, meníte sa na podobu toho, na čo sa pozeráte.

A tak sa tie logicky rozmyšľajúce deti rozhodli, že ak je to v poriadku pozeráť v obývačke, musí to byť v poriadku pozeráť aj v divadle. A teraz to robia prakticky všetci. Teraz nie len, že pozeráme televíziu, ale máme DVD prehrávače a finančne podporujeme požičovne tým, že si požičiame DVD. Otázka: Ak krmíme svoje mysle týmto druhom duševnej stravy, ktoré menu nám slúži ako strava? Menu, ktoré sme dostali, keď sme sa spýtali telesného človeka, že čo by si dal rád? Alebo menu, ktoré sme zaškrtli, keď sme sa spýtali duchovného človeka čo by si dal rád? Ktoré je to menu? Vy viete, že je to to telesné. Nikto racionálne mysliaci nemôže proti tomu argumentovať.

Ak máte o tom nejaké pochybnosti, musíte si položiť túto otázku: Aký je celý zmysel televíznej a filmovej produkcie? Zarobiť peniaze, však? Teraz, ak získate ľudí, ktorí vám budú platiť za pozera- nie toho, čo vyrobíte, musíte vyrobiť niečo také, čo budú mať radi. Myslím si, že je to veľmi jasné. Budete im ponúkať to, čo je na duchovnom menu? „*Mysel tela je nepriateľstvom naproti Bohu,*“ (Rim 8,7) takže čokoľvek duchovné im bude proti srsti. Určite si nekúpia lístok, aby si to pozreli, a ak to dáte do televízie, zabudnite na vysokú sledovanosť. Nebudete môcť predáť žiadny reklam- ný čas, pretože to nikto nebude pozeráť. Takže musíte ponúknuť tej neobrátenej väčšine populácie to, po čom prirodzene túži, čo je vlastne telesný odpad, ktorý uspokojuje žiadosti tela, žiadosti očí a chlúbnu pýchu života. (1 Ján 2,16) Ak sedíme pred tými obrazovkami a krmíme svoju myseľ týmto druhom potravy, zákonite si tým budujeme telesný charakter. „*Ste tým, čo jete.*“ Stávate sa tým, na čo sa pozeráte. To je zákon. Funguje to, či sa vám to páči alebo nie, či tomu veríte alebo neveríte. Stávate sa tým, na čo hľadáte a niet pred tým úniku. A ak krmíme svoje mysle týmto dru- hom duševnej stravy, určite sa nemeníme od slávy k sláve. (2 Kor 3,18) Meníme sa od degradácie k degradácii, na charakter podobný satanovmu, zatiaľ čo po celý čas udržiavame celkom dobrú fasádu, rutinu obielených hrobov. (Mat 23,27)

Uvediem vám tu jeden výrok. Preberieme si ho vetu po vete, lebo má veľmi hlboký význam. Duch prorocký nám dáva mnoho rád o televízii, videách a filmoch. Povieťe si: „To nie je možné, veď Ellen Whiteová umrela predtým, ako boli vynájdené.“ Áno, to je pravda, ale rady ktoré dáva o divadelnej zábave sú stále priamo aplikovateľné a nikto proti nim nemôže rozumne argumen- tovať. Divadelná zábava bola v jej časoch relatívne mierna. Avšak nová verzia bola zmenená na sofistikované umenie a vedu v diablovom arzenáli proti Božiemu ľudu.

Pozrime sa, čo hovorí v Adventist Home, str. 516: „*Nič na našej zemi nepôsobí tak ohavne na predstavivosť... ako divadelné predstavenie.*“ Hovoríme len o jednom z niekoľkých negatív-

nych vplyvov. Existuje ich niekoľko, ale tento jeden je jedinečný. Toto je najsilnejšia zbraň číslo jeden v diablovom arzenáli. Preto som sa rozhodol to rozvinúť.

Mimochodom, čo je to predstavivosť? Pamätajte, že kresťan má povinnosť kontrolovať myšlienky a predstavivosť. (AH 334.4) Predstavivosť je kreatívne posudzovanie obrazov, už predtým zaznamenaných v pamäti.

Pozrite, vaša myseľ je neuveriteľná banka dát. Všetko, čo si vložíte do pamäti prostredníctvom vašich zmyslov sa tam natrvalo zaznamenáva. No pretože máme len málo elektrickej energie, nemôžeme to vyvolať. Nespomenieme si na všetko, ale je to tam. Všetko je tam.

Robili sa neurologické štúdie, ktoré sú priam fascinujúce, kde ponárali elektronické sondy do pamäťovej partii mozgu, a dávali tam slabé impulzy. Sú schopní vám tým pripomenúť veci, ktoré sa stali v dávnej minulosti, a to až do najmenších detailov. Nazýva sa to prúd vedomia. Je to také, akoby ste cez to všetko znovu prechádzali. To znamená, že je tam všetko zaznamenané.

Kto si myslíte, že to vie? Satan. Skutočne vášnivo sa usiluje otráviť naše mysle ukladaním všetkých druhov nevhodného, telesného, svetského odpadu do tej banky dát, a tým otravuje a poškvŕňuje našu predstavivosť. Čo by som len urobil, čo by som dal za to, keby som tam mohol vstúpiť, a vymazať niektoré z tých záznamov, ale nemôžem. Sú zaznamenané natrvalo.

Neviem ako vy, ale ja mám chvíle, keď ma nepriateľ pokúša priamo skrze moju pamäť. Už ste to niekedy zažili? Môže sa to stať na najneočakávanejšom mieste a v najneočakávanejšom čase. Môžete byť v zbere a náhle sa ten obraz vynorí z vašej pamäti, a vy budete vyvlastňovaní a vábení. (Jak 1,14) Čo by som len dal za to, keby som mohol vymazať niektoré z tých záznamov. No chvála Bohu, môžem urobiť to – a pre lásku Kristovu sa to učím robiť stále priamejšie a dôslednejšie – že už v prvom momente, keď sa obraz objaví na obrazovke vedomia môjho myšlienkového života, poviem: „Nie, ja si vyberám Ježiša.“

A nikto z vás ani len netuší, koľkokrát to musím urobiť, pretože som mnoho rokov spolupracoval s nepriateľom pri ukladaní odpadu do svojej pamäti. Hovorím to úprimne. Možno sa so mnou viete stotožniť.

Kto je zodpovedný za to, ako sa tá banka dát naprogramuje v životoch našich detí predtým, než dozrejú a sú dostatočne vyspelí, aby robili múdre rozhodnutia? Rodičia. My sme zodpovední. Bojím sa o rodičov, ktorí zistia v súdny deň, že ich deti nie sú spôsobilé pre občianstvo v nebi, lebo ich vychovávali pred televíziou. Veď ona bola taká výborná a pohodlná opatrovatelka.

Bratia a sestry, druh odpadu, ktorý je predkladaný deťom dnešných dní je absolútne desivý. Kreslené filmy sú démonické a hrozne násilnícke. Počujete dobre: kreslené filmy pre deti! Nepriateľ pripravuje generáciu, ktorej bude úplne chýbať i ten posledný zbytok súcitu. Bude pripravená vyraziť a prenasledovať svojich blížnych ako zvieratá, zabíjať ich bez výčitiek svedomia, a z proroctva vieme, že sa to stane. (Zj 6,11; 5T 451.2) Diabol musí ešte spracovať značné množstvo ľudských duší predtým, než dostane ľudí do pozície, aby to urobili.

V prvej svetovej vojne bolo naozaj ťažké dostať našich chlapcov k tomu, aby čo i len uvažovali nad tým, že niekoho zastrelia. Mali k tomu prirodzenú averziu, akú by mala mať každá ľudská bytosť, ktorá má nejaký zbytok predstavy o Bohu. Takže ich museli cvičiť a cvičiť, aby ich dostali aspoň k zamysleniu sa nad spustením spúšte, a nad tým, že zoberú inej ľudskej bytosti život. Druhá svetová vojna bola o niečo ľahšia; niektoré veci sa zmenili. No ešte stále to bolo ťažké. Potom prišiel Vietnam a to už bolo oveľa ľahšie. Teraz sa ale vyvinuli počítačové hry, kde sa vlastne strieľajú ľudia vo virtuálnej realite.

Hovoril som s jedným mužom, ktorý je vyslúžený seržant a bol zapojený do výcviku mužov. Povedal mi: „**Vieš kamarát, počítačové hry, ktoré teraz máme sú oveľa živšie, násilnejšie a realistickejšie ako to, čo sme používali na vycvičenie vojakov, aby išli a zabíjali nepriateľa.**“ Je dnes ťažké dostať ľudí k tomu, aby išli, zobrali zbraň a strieľali do niekoho? Nie, oni po tom túžia. V skutočnosti existujú istí platení ľudia, ktorí behajú po celom svete, hľadajú niejakú armádu, len aby sa mohli pridať a mohli niekoho zabíjať.

Vidíte čo nepriateľ urobil s ľudskou povahou prostredníctvom týchto médií? Všetky počítačové hry sú zachvátené ubližovaním a násilím, spôsobujúce bolesť a utrpenie. A čím grafickejšie je zobrazenie utrpenia, tým populárnejšia tá hra je. Ak rozstriečate krv a rozhádzate časti tela všade okolo, predáte ich milióny. Takýmto postupným učením sme nadobudli satanský charakter, a začína to u Janka, ktorý sedí pred televízorom a pozerá kreslené filmy. Ak si myslíte, že zveličujem, zamyslite sa prosím znovu. Máte hlavu v piesku, ak si neuvedomujete čo sa deje. Je to úplne desivé.

Fakt, ktorý ma skutočne hnevá – a verím, že je to spravodlivé rozhorčenie, je to, že producenti tohto druhu odpadu majú tú odvahu nám hovoriť, že to nemá nepriaznivý vplyv na tých, ktorí to pozerajú. Že to neovplyvňuje ich správanie. A potom sa obrátia a povedia výrobcovi: „Hej, počúvaj, dáme ti päť sekúnd na vloženie reklamy do tohto programu, a za päť sekúnd môžete vašou reklamou ovplyvniť správanie každého, a navadiť ich k tomu, aby si kúpili váš produkt.“ Kde berú tú drzosť hovoriť nám, že zvyšok celého programu neovplyvňuje správanie nikoho: Je to trochu rozporuplné, či nie?

Keď som nedávno prechádzal okolo ihriska základnej školy, všimol som si, že sa všetci navzájom kopali. Boli tam doktori, ktorí obväzovali rozbité kolena. Čudoval som sa, čo to má znamenať? Viete o čo išlo? Zistil som, že „ninja korytnačky“ besneli, a evidentne ninja korytnačky aj kopú. Priamo a radikálne to ovplyvňuje správanie detí. No nemyslíte si, že to neovplyvňuje to vaše.

Adventist Home, str. 408: „*Toto je doba, kedy sa všade hemží skazenosť. Žiadost' očí a skazené vášne sú prebúdzané pozeraním a čítaním. Srdce sa kazí prostredníctvom predstavivosti.*“ A čo sme práve čítali? „*Nič na našej zemi nepôsobí tak ohavne na predstavivosť... ako divadelné predstavenie.*“ Už si to dávate dohromady? „*Srdce sa kazí prostredníctvom predstavivosti. Myslel si vychutnáva uvažovanie o scénach, ktoré prebúdzajú nižšie vášne. Tieto odporne obrazy, premietnuté do poškvrnenej predstavivosti ničia mravy, a pripravujú oklamaným, zaslepeným bytostiam voľný priechod pre žiadostivé vášne. Ďalej nasledujú hriechy a zločiny, ktoré strhávajú bytosti stvorené na Boží obraz, na úroveň zvierat, až ich nakoniec stiahnu do záhuby.*“ Je to síce silný výrok, ale nie je vôbec prehnaný. To neuveriteľne násilnické, kriminálne správanie, ktoré sa prejavuje v dnešnej spoločnosti, je priamym dôsledkom naprogramovania mysle prostredníctvom televízie, videa a filmov.

Druhá vec, ktorú spôsobuje divadelná zábava: Opäť z Adventist Home, str. 516: „*Nič na našej zemi nepôsobí tak ohavne na predstavivosť, nič tak neničí náboženské dojmy... ako divadelné predstavenie.*“

Čo sú to náboženské dojmy? Spomínate si na naše štúdium slova charakter? Je to pečat', ktorá je nám vtlačaná do myslí, ako priamy dôsledok nášho obvyklého myslenia a čítania. Ježiš túži, skrze plán spasenia, svojím Duchom zapečatiť do našich myslí Ducha a zákon lásky. Je to jasné novozákonné zaslúbenie. Židom 8,10: „*Lebo toto je zmluva, ktorú uzavriem s domom Izraelovým*

po tých dňoch, hovorí Pán: Dám svoje zákony do ich mysle a napíšem ich na ich srdcia a budem im Bohom, a oni mi budú ľuďom.“

Priatelia, najúčinnjší spôsob, s ktorým diabol prišiel, aby vymazal vyrytý Boží zákon z mäsitých dosiek našich srdiec, je divadelné predstavenie. *„Nič na našej zemi nepôsobí tak ohavne na predstavivosť, nič tak neníči náboženské dojmy... ako divadelné predstavenie.“* Nič. Toto je číslo jeden. Ak sa vystavujete tomuto druhu duševnej stravy, prijímate silný a negatívny vplyv a pečať na svoju myseľ.

Messages to Young People, str. 144: *„Lebo ako (človek) zmyšľa vo svojej duši, taký je.“ (Prísľ 23,7) ...Naše myšlienky majú byť prísne strážené; lebo jediná nečistá myšlienka pôsobí mocným vplyvom na dušu. Zlé myslenie zanecháva zlé stopy na myslí.“* Má ten materiál, ktorý prichádza cez obrazovky, tendenciu podporovať zlé myšlienky? Áno, má. A už len jediná nečistá myšlienka zanecháva hlboký vplyv...

Adventist Home, str. 516: *„Nič na našej zemi nepôsobí tak ohavne na predstavivosť, nič tak neníči náboženské dojmy a neberie tak chuť na pokojné zábavy a vážne životné skúsenosti, ako divadelné predstavenie.“* Všimli ste si, ako rýchlo sa mladá generácia dneška začne nudiť? Ako rýchlo sú hotoví vysloviť verdikt: *„Toto je také nudné.“* Prečo je to také nudné? Lebo v porovnaní s tým neuveriteľne vzrušujúcim a stimulujúcim materiálom, ktorým si pred tými obrazovkami krmili mysle, áno, reálny život je vážne nezaujímavý a nudný. Ak živíme svoju duševnú paletu týmto druhom neuveriteľne korenistého, stimulačného duševného jedla, aká je šanca, že budeme skutočne prahnúť po tom solídnom, jednoduchom Chlebe života, po Božom Slove? Nie je tam žiadna šanca.

Práve tu máte dôvod, prečo my ako ľud už viac nie sme študentmi Slova, ako sme kedysi bývali. Priznáte si to so mnou? Tak sme stimulovali našu mentálnu paletu všetkými druhmi telesnej potravy, že už vôbec nemáme hlad, či smäd po Slove Božom. Prinajlepšom, škripajúc zubami sa na 15 minút ráno prinútíme zhltnúť nejaké to duchovné jedlo, lebo je to našou povinnosťou. Lenže si to nevychutnáme a ani nás to nevyživuje. Priatelia, ak sa my ako ľud máme pripraviť na Kristov príchod, a ak my ako ľud máme byť medzitým schopní pomáhať druhým pripraviť sa na Kristov príchod, musíme odstrániť satanov oltár zo svojich obývačiek a nahradiť ho Božím oltárom. Nemôžeme sa kŕmiť týmto druhom duševnej stravy a súčasne sa nádejať, že si budujeme charakter, aký má Kristus. Taká nádej nie je. Prosím, uvedomte si to...

Christian Education, str. 185: *„...mnohí z nás inteligentne neporozumeli pravde, ktorá je v Ježišovi.“* Prečo? *„Myseľ je bohato kŕmená senzačnými príbehmi.“* A toto autorka písala, keď boli ešte len čiernobiele stránky. Účinok je oveľa silnejší, keď je to vo farbách, a vyprodukované Hollywoodom. Je to ďaleko viac zmyslové a podnetné.

„Myseľ je bohato kŕmená senzačnými príbehmi. Žijú v nereálnom svete a nie sú schopní vykonávať praktické životné povinnosti... Bud' sú plní nepokoja, alebo si stavajú vzdušné zámky a nedokážu komunikovať, iba ak o tých najbanálnejších témach. Ušľachtilejšie schopnosti, prispôbosené na sledovanie vyšších cieľov, boli degradované na rozjímanie o triviálnych, alebo horších než triviálnych veciach, až pokiaľ sa ich vlastník s takými témami neuspokojil, a málokedy má potom silu dosiahnuť niečo vyššie. Náboženské myslenie a konverzácia sa stali ohavnými. Duševná potrava, ktorá mu zachutila, ho svojimi účinkami poškrvňuje a vedie k nemravnosti a zmyselným myšlienkam. Cítila som úprimnú ľútosť na tými dušami, keď som si uvedomovala ako veľa strácajú zanedbávaním tej príležitosti, že môžu prísť k poznaniu Krísta, v ktorom sú sústredené naše nádeje

na večný život. Ako veľa vzácneho času je premárneného, hoc by v ňom mohli študovať Vzor pravej dobroty.“

Aj keby vplyv televíznych programov bol úplne neutrálny, čo ale nie je, i tak by som stále trval na tom, že by bol pre nás prekliatím, už len kvôli tomu času, čo by nás odvádzal od hľadania na Krista. Viete čomu verím z celého svojho srdca? Verím z celého svojho srdca, že keby sme my, ako ľud, trávil tak veľa času pozeraním sa na Krista, štúdiom Jeho života, ktorý je daný v Pisme, ako ho trávime pred obrazkami, už dávno by sme boli v Kráľovstve. Ako dlho budeme odďalovať Pánov návrat?

Chcel by som, aby ste si čestne položili túto otázku. Adventist Home, str. 416: „*Ach, kiež by sa mladí ľudia zamysleli nad vplyvom, ktorým vzrušujúce príbehy pôsobia na myseľ. Môžete, po takom čítaní, – v tomto prípade pozeraní – „...otvoriť Slovo Božie a čítať so záujmom Slova života? Nezdá sa vám potom Božia kniha nezaujímavá? Čaro toho zamilovaného príbehu je v myslí, ničí jej zdravý tón, a zabráňuje vám sústrediť svoju myseľ na dôležité, vážne pravdy, týkajúce sa vášho večného záujmu. ...hrešíte i proti Bohu a tak trávite čas, pretože by ste tento čas mali venovať Jemu.... Mám pre vás posolstvo. Teraz rozhodujete o svojom budúcom osude, no spôsob, ako budujete svoj charakter je taký, že sa sami vylučujete z Božieho raja.*“

Viem, že je to priame a môžem vás tým uraziť. No musím vám to povedať tak, ako to je. Tým, čím živíme svoju myseľ, rozhodujeme o svojom budúcom osude. Ak sa rozhodneme žiť svoje mysle týmto telesným odpadom, volíme si byť nepripravení na Kristov príchod. Hovorím o tom preto, lebo milujem túto cirkev. Veľmi chcem aby povstala a svietila (Iz 60,1), aby sme mohli dokončiť dielo a aby Ježiš mohol prísť. No nikdy to neurobíme, ak budeme naďalej pozeráť na tento svet a na veci tohto sveta. Máme byť mesiacmi v splne, ale splnom môžete byť len vtedy, ak odrážate svetlo slnka. My sme však dovolili, aby svet úplne zatienil svetlo slnka, a dôsledkom je to, že sme v tme tohto sveta. Bože, pomôž nám...

My nielen, že neodrážame žiadne svetlo, ale sledujte aj toto prosím a nech je to pre vás výstrahou: Keď pozeráme na tú morálnu tmu, ktorá k nám prúdi cez obrazovky, nakoniec sa sami oslepíme. 1. Jánova 2,11: „...lebo tma oslepila jeho oči.“

Pamätám si jednu úžasnú štúdiu, ktorá bola o živote zvierat v hlbokoj jaskyni, v ktorej nebolo absolútne žiadne svetlo. V tej jaskyni boli jašteričky. Iné druhy, ktoré žijú na povrchu, behajú, vidia všetko naokolo, ale tie, ktoré boli tam dolu v tme, kde nebolo nijaké svetlo, boli úplne slepé. Nevideli nič.

Skrze tieto obrazovky prichádza hrozné množstvo tmy, a ak vy a ja vystavujeme oči našej mysle tejto tme, my sami sa nakoniec urobíme neschopnými vidieť prekrásne svetlo, ktoré vyžaruje z tváre Ježiša. Prosím, uvedomte si to. Prišiel nám vo svojej tvári zjaviť svetlo Božej slávy, no vy obraciate svoje oči na veci tohto sveta, a tvár Ježiša bude stále hmlistejšia a hmlistejšia, až kým úplne prestanete vidieť to svetlo. Už ho nebudete môcť vidieť. A to je beznádejný stav.

Mount of Blessings, str. 92: „*Rovnaký zákon platí v duševnom ako aj vo fyzickom svete. Ten kto trvale zostáva v tme nakoniec stráca schopnosť videnia. Je uzavretý v priestore, tmavšom ako polnočná tma, a neprenikne ju ani poludňajšie slnko. Chodí vo tme a nevie, kam ide, lebo tma oslepila jeho oči.* (1 Ján 2,11) Neustálym pestovaním zla, zámerným prehliadaním prejavov Božej lásky, hriešnik stráca lásku k dobru, túžbu po Bohu, samotnú schopnosť prijať svetlo nebies. Pozvanie milosti je stále rovnako láskyplné, svetlo svieti tak jasne, ako keď prvýkrát osvietilo jeho dušu, avšak hlas dolieha do hluchých uší, svetlo do slepých očí.“ Tento stav, do ktorého sa môžete

dostať je desivý. Je to beznádejný stav. Svetlo stále svieti, no my sme úplne slepí. Ešte na niečo vás musím upozorniť ohľadom sýtenia sa z týchto obrazoviek. Čím viac sa sýtite, tým viac po tom budete túžiť, až sa na tom stanete závislí.

Znovu Adventist Home, str. 516: „Nič na našej zemi nepôsobí tak ohavne na predstavivosť, nič tak neničí náboženské dojmy a neberie tak chuť na pokojné zábavy a vážne životné skúsenosti, ako divadelné predstavenie. Láska k týmto scénam sa zvyšuje s každou povolenosťou, rovnako ako sa túžba po opojných nápojoch zvyšuje s ich užívaním.“ Z osobnej skúsenosti viem, že je to pravda. Bol som úplne závislý, práve tak na televízii, videu a filmoch, ako je alkoholik závislý na flaši. No chválim Boha, lebo On ma oslobodil od tej závislosti, a teraz som závislý na Ježišovi a na štúdiu Jeho Slova.

No existujú aj ďalšie veci, ktoré robí televízia, a ktoré by som s vami rád prebral. Neexistuje efektívnejší prostriedok, ktorý by nás urobil pasívnejšími a necitlivejšími na ľudské potreby, než tieto médiá. Ako to robia?

Nuž Boh nám dal oči, aby sme videli ľudské potreby, zrejme v tom slova zmysle, aby sme sa zdvihli a urobili niečo pre ich naplnenie. No televízia je umelé vystavenie sa ľudským potrebám. V tomto slova zmysle nemôžete urobiť nič, aby ste im pomohli. Takže, čo vás to učí? Hľadieť na ľudské potreby a nič s tým nerobiť. Dokonca aj Televízne noviny k tomu môžu viesť. Sledujete Afričanov umierajúcich od hladu, zatiaľ čo si napchávajú ústa popcornom. Nielen že sa učíte nič nerobiť, ale učíte sa byť aj spokojní s tým, že nič nerobíte. A aký je výsledok? Dočítate sa o tom v novinách: ohavné zločiny spáchané za bieleho dňa, úbohé obete tripiace strašným zneužívaním, a rôzni ľudia stojaci naokolo sa prizerajú, pričom nikto nezdvihne prst, aby pomohol obeti. A vo vnútri sa pýtate: „Ako mohli len tak stáť a prizerať sa?“ Odpoveď znie: Robia to stále, každý večer sa vo svojej obývačke prizerajú na utrpenie obetí. Nielen že sa dostali do stavu, kde nemajú absolútne žiadny sklon ísť pomôcť, oni sa dokonca dostali do stavu, kde prežívajú chorú radosť z utrpenia obete. Ak si myslíte, že som zašiel príďaleko, porozmýšľajte znovu.

Ak by to nemali radi, čo myslíte, prečo by si potom ľudia za to zaplatili a šli pozeráť to najpestrejšie vyličenie ľudského utrpenia? Vidíte ako pekelné nám satan mení charakter prostredníctvom týchto médií? Ak sedíme pred obrazovkami, tak s ním spolupracujeme a budujeme si charakter podobný tomu satanovmu. Musíte to vedieť. Pochopte to, prosím! V tomto sa so sebou nezahrávajú. Musíte si vyvoliť. A Jeho Duch dosvedčuje vášmu duchu, že to, čo počujete je pravda. Nikto nemôže rozumne argumentovať proti tomu, čo som vám práve povedal. A na základe toho sa musíte sami rozhodnúť. Musíte si vybrať! Nikto to neurobí za vás...

Hovorím sám za seba: Ja a môj dom (Joz 24,15) nebudeme mať televíziu. Nazvite si to extrémom, nazvite si to fanatizmom, nazvite si to ako chcete. Takto to proste bude.

Priznávam, že som vyšiel zo závislosti. Spýtajte sa nejakého alkoholika. Bol by blázon, ak by si dal do obývačky plné fľaše s alkoholom. Poznám tiež pár ľudí čo majú televízor, a pozerajú len naozaj hodnotné veci. A sú veci... Priznávam, že sú veci, ktoré sú hodné pozretia. Stojí za to si ich pozrieť. No pre mňa nestojí za to, aby som mal okolo seba neustále pokušenie len kvôli tým niekoľkým veciam, ktoré stoja za pozretie. Nestojí mi to za to. A okrem toho, aj keď je tam ten najlepší materiál, ešte vždy môžem svoj čas využiť lepším spôsobom, ako pozeraním.

Niektorí možno povedia: „A čo vysielanie na kanáloch 3ABN a Hope TV?“ Dobre, to je úžasné. Je to ale všetko čo pozeráte? Ak áno, tak Pán vám žehnaj. No buďte opatrní! Dajte si pozor, aby ste nedostávali všetko svoje duchovné jedlo z druhej ruky. Neuspokojte sa s tým, že to

dostanete od iných. Sami si otvorte Bibliu. To najlepšie, čo vám môžu dať tí druhí je iba nahliadnutie, ktoré vám môže pomôcť vo vašom osobnom štúdiu. Je pre nás veľmi ľahké byť lenivými v našej kresťanskej skúsenosti, a nechať sa krmiť lyžičkami, slabým odvarom z kresťanských televíznych staníc. Dávajte si pozor na tú pascu. Chcem vás vyzvať, kvôli vám a kvôli Kristovi, aby ste sa vážne zamysleli nad týmito vecami a rozhodli sa. Tiež by sme mohli argumentovať proti televízii na jednoduchej báze psychologických a mentálnych schopností.

Sú psychiatri, ktorí urobili úžasné štúdie, v ktorých prišli k záveru, že pozeranie televízie je pravdepodobne najefektívnejší spôsob, ako sa stať plytkým, neanalytickým mysliteľom. Prečo? Lebo musíte prijímať veľmi rýchlo veľké množstvo informácií, čo vás núti ich len jednoducho prijať bez robenia akejkoľvek analýzy.

Mimochodom, diabol to veľmi dobre vie. Má rád keď vypadne z činnosti vaša rozumová ochrana a stráž tým, že vás zavalí informáciami tak rýchlo, že idú priamo do jadra vašej osobnosti, a natrvalo sa zaznamenávajú. Dospel som k tomu, a toto je skúsenosť z mojej triedy, že som sa mohol pozrieť na svojich študentov a presne určiť, ktorí z nich boli ťažkí televízni diváci, a to len pohľadom do ich tváre. Ten uprený televízny pohľad. Pozerajú uprene na mňa, no zrejme sa nekoná žiadna poznávací aktivita.

Ďalšou vecou je, že to neuveriteľne podporuje zábudlivosť. Prečo? Lebo hoci ste dostali mnoho informácií, vy naďalej sedíte a pozeráte ďalší program. Takže čo budete robiť s tým obrovským množstvom informácií? Pokúsite sa ich zabudnúť, aby ste mohli prijímať ďalší materiál. Milí priatelia, preto mnohí z nás môžu sedieť na kázní alebo prednáške, a na to aby zabudli o čom bola reč im stačí prejsť dverami. Prosím, premýšľajte o tom, čo robíte! Robte vhodné rozhodnutia.

Ako ľud potrebujeme oživenie. (LDE 189.1) Ako to dosiahneme? „Odvráť moje oči, aby nehľadeli na márnosť, obživ ma na svojej ceste.“ (Ž 119,37) Prečo sme takí vlaštní? Povieť vám prečo.

Bible Commentary, zv. 6, str. 1097: „Predstieraní kresťania sa držia príliš blízko zemských nížin. Ich oči sú naučené vidieť iba všedné veci, a ich mysle sú obrátené na veci, na ktoré oči hľadajú. Ich náboženský život je často povrchný a neuspokojujúci, ich slová sú ľahké a bezcenné. Ako tak môže byť odražený Kristov obraz? Ako môžu vysielat ďalej jasné lúče Slnka Spravodlivosti na všetky tmavé miesta zeme? Byť kresťanom znamená byť ako Kristus.“

Drahí vlaštní priatelia laodicejčania, musíme povstať a svietiť, (Iz 60,1) no ak to máme urobiť, musíme uzrieť slávu Pánovu. (ST, 4. marec 1897, odst.16) Musíme odvrátiť svoje oči od všetkých tých vecí, ktoré diabol vynašiel, aby našu pozornosť odlákal od toho, na čo by sa mala upierať, a musíme obrátiť svoje oči na Ježiša...

HĽADIET NA JEŽIŠA

(Žid 12,2)

Otázka duševnej výživy je veľmi dôležitá. Teraz by som chcel obrátiť našu pozornosť obzvlášť na dôležitosť stravy, ktorá je zdravá. Zatiaľ sme sa sústredili na dôležitosť nežiť sa tým, čo je nezdravé. Prejdime teraz na to pozitívne.

Život kresťana je pekne zhrnutý v slovách apoštola Pavla v Rimanom 12,2: „*A nepripodobňujte sa tomuto svetu, ale sa premeňte obnovením svojej mysli...*“

Čo nás pripodobňuje tomuto svetu? Naprogramovanie našej mysle svetskými vecami. Ak máme byť premenení, musíme prestať programovať svoju myseľ vecami tohto sveta, a začať ju programovať Božími vecami. „*Lebo ako (človek) zmyšľa vo svojej duši, taký je.*“ (Prísl 23,7) Takže ak máme byť kresťanmi, musíme zmeniť spôsob nášho myslenia. Musíme sa dostať k tomu, že budeme mať Kristovu myseľ.

Tu sme sa opäť dostali k základným veciam, no musíme si tieto veci pripomínať. „*Lebo nech je také zmyšľanie vo vás, aké bolo aj v Kristu Ježišovi.*“ (Filip 2,5) Toto je podstatou kresťanskej skúsenosti. Preto tu opäť vstupuje do hry náš základný text. 2. Korintánom 3,18: „*No, my všetci odostretou tvárou vzhliadajúc sa v sláve Pánovej stá v zrkadle meníme sa na ten istý obraz, od slávy v slávu, ako od Ducha Pánovho.*“

Ako sa meníme obnovou našich myslí? Meníme sa tým, že hľadáme na slávu Krista. A Kristovou slávou je Jeho charakter. (AA 545.2) Meníme sa na ten istý obraz, na aký sa pozeráme. Jednoducho sa musíme dostať k tomu, že budeme mať čisté srdce a myseľ akú má Kristus, ak máme byť efektívnymi svedkami Kráľa, alebo vhodnými občanmi Kráľovstva. A to si vyžaduje naše vytrvalé úsilie. No nemáme sa usilovať zmeniť samých seba, máme sa usilovať o to, aby boli naše oči uprené na Ježiša, aby nás On svojím Duchom Svätým mohol zmeniť od slávy k sláve. Toto je skutočne rozhodujúce!

Ministry of Healing, str. 491: „*Potrebuje si neustále uvedomovať zušľachtujúcu moc čistých myšlienok. Jediná bezpečnosť každej duše je v správnom zmyšľaní. ‚Lebo ako (človek) zmyšľa vo svojej duši, taký je.‘ (Prísl 23,7) Sila sebaovládania sa cvičením zväčšuje. To, čo sa zo začiatku zdá byť ťažké, sa neustálym opakovaním stáva ľahkým, až pokým sa správne myšlienky a skutky nestanú návykom.*“

Môžete si vypestovať dobré návyky, rovnako ako zlé návyky. No zmena návykov si vyžaduje držať sa vytrvalého úsilia, však? Obzvlášť keď sa jedná o duševnú výživu. „*Ak budeme chcieť...*“ Teda to zahŕňa schopnosť voľby. „*Ak budeme chcieť, môžeme sa odvrátiť od všetkého čo je lacné a podradné, a vystúpiť k vyššiemu štandardu; môžeme byť rešpektovaní ľuďmi a milovaní Bohom.*“

Je absolútne nevyhnutné, ak máme vystúpiť k vyššiemu štandardu a rásť od slávy k sláve, aby sme sa odvrátili od všetkého, čo je lacné a podradné. Preto sme si uviedli Žalm 119,37: „*Odvráť moje oči, aby nehľadeli na márnosť; obživ ma na svojej ceste!*“

Všetci potrebujeme oživenie ako ľud. (LDE 189.1) No najzákladnejšou podmienkou oživenia je odvrátenie očí od bezcenných vecí. Musíme ich uprieť na Ježiša. Satan a naše ja sa nám budú neustále stavať do cesty priateľa, keď sa budeme snažiť odvrátiť oči, obzvlášť oči našej mysle, od vecí tohto sveta. A všimnite si prosím, že tu hovorím o dvoch veciach. Hovorím o fyzických očiach a o očiach mysle. Je v tom rozdiel. Sú síce úzko, neoddeliteľne spojené, no je v tom rozdiel. Fyzické oči, samozrejme, používame na videnie rôznych vecí, pozorovanie obrazov. Ale to na čo hľadia fyzické oči, má priamy a dramatický vplyv na to, na čo hľadia oči mysle. Nemám pravdu? Je v tom priamy vzájomný vzťah.

Pripustíme, že sa môžete na niečo pozeráť fyzickými očami, a pritom vaše oči mysle môžu byť niekde inde. To je ten uprený televízny pohľad, ktorý tak často pri kázaní zachytím. Môžem povedať, že hoci sa ľudia pozerajú na mňa, ich myseľ je niekde inde... Fyzické oči teda majú priamy a dramatický vplyv na to, na čo hľadia oči mysle. Preto sa pri pozeraní meníme. To, na čo sa pozerajú fyzické oči programuje oči mysle, ovplyvňuje to zaostrenie očí mysle, a určuje to, čím vlastne sme. Takže, upierať oči mysle na Krista nie je malá výzva. No my sa to musíme z Božej milosti naučiť.

Pozrite sa na tento citát. Mind, Character and Personality, zv. 2, str. 595: „*Ak sa satan snaží odkloniť myseľ na nízke a zmyselné veci, obráťte ju znova späť a upriamte ju na večné veci a keď Boh vidí rozhodné úsilie udržiavať si len čisté myšlienky, bude prítahovať myseľ ako magnet, vyčistí myšlienky a umožní im, aby sa očistili od každého tajného hriechu.*“ Chvála Bohu za to! No kedy bude prítahovať myseľ ako magnet? Keď Boh uvidí rozhodné úsilie udržiavať si len čisté myšlienky.

Faktom je, že Boh môže pôsobiť nadprirodzenou mocou na niekoho, kto to nechce, a naše rozhodnutie prijať tú moc, musí byť potvrdené snahou to rozhodnutie aj vykonať. Je to kľúčové. Takže „*keď Boh vidí rozhodné úsilie... bude prítahovať myseľ ako magnet, vyčistí myšlienky a umožní im, aby sa očistili od každého tajného hriechu.ktorí boríme úmysly, a každú vysokosť, ktorá sa povyšuje proti známosti Božej, a zajímame v plen,*“ koľko myšlienok? „*...každú myseľ do poslušnosti Krista.*“ (2 Kor 10,5) Každú myšlienku, moji milí priatelia. To je náš cieľ – mať oči mysle stále, neustále a výhradne uprené na Ježiša! Zajímať v plen každú myseľ do poslušnosti Ježiša.

No ale... ako to robiť? Filipanom 4,8: „**A ostatne, bratia, všetko, čo je pravdivé, čo je počestné, čo je spravodlivé, čo je mravne čisté, čo je ľúbe, čo je dobropovestné, ak je nejaká cnosť a jestli nejaká chvála, o tom premýšľajte.**“ Tu je naše duševné menu.

Milý kresťan, ak chceš byť premenený obnovou svojej mysle, (Rim 12,2) musíš svoju myseľ živiť len tým, čo je v ponuke menu, ktoré sme práve čítali. Musíš začať byť veľmi svedomitým a selektívnym vzhľadom na to, čím krmíš svoju myseľ. Voľba je na tebe. Ale pochopte prosím, že „*nikto nemôže slúžiť dvom pánom.*“ (Mat 6,24) Telesná a duchovná prirodzenosť majú absolútne protichodné chute. Jedno sa druhému protiví. (Gal 5,17) Nikto nemôže slúžiť dvom pánom, pretože ako vidíte, neexistuje duševná výživa, ktorá by zároveň uspokojila obidvoch. Ich chute sú úplne protichodné, takže môžete krmieť len jedného, alebo druhého. Nikdy nemôžete zároveň krmieť obidvoch. Preto: „*Vyvolte si dnes komu budete slúžiť.*“ (Joz 24,15)

Koho budete krmieť? Hoci nie je možné krmieť zároveň oboch, väčšina z nás sa pokúša krmieť chvíľu jedného, a potom chvíľu toho druhého. Priznajte si to. Začíname ráno, keď máme priká-

zaný čas na kŕmenie duchovnej prirodzenosti a ničím ju nakŕmime. Avšak potom večer, pretože ide náš obľúbený televízny program, sadneme si a nakŕmime telesnú prirodzenosť. Práve preto sme Laodicejčania. Presne preto sme vlažní. (Zj 3,16) Nevzali sme vážne to, že sa máme stať podobnými Kristovi a neurobili sme na základe toho seriózneho záväzku pevné, patričné rozhodnutie, (Dan 1,8) týkajúce sa duševnej stravy. Nerozhodli sme sa nechať vyhladovať toho starého človeka, a žiť len tú duchovnú prirodzenosť. Milí priatelia, pokiaľ neurobíme toto rozhodnutie, zostaneme Laodicejčanmi. Nezahrávajte sa so sebou. Musíte to vziať vážne! Ak máte byť premenení od slávy k sláve a pripravení na Ježišov príchod, a medzitým mu byť užitoční v tom, že budete iným pomáhať sa pripraviť – voľba je vaša! No musím vám veľmi jasne vysvetliť, čo to zahŕňa. V tomto sa prosím neklamte...

Kde nájdeme všetky tie veci, ktoré sú na tomto menu? To čo je pravdivé, počestné, spravodlivé, mravne čisté, čo je ľúbe, dobropestné, a čo je cnostné a chvályhodné... (Filip 4,8) Kde nájdeme všetky tieto veci v ich skutočne nádhernom zjavení? V Ježišovi Kristovi, našom Pánovi.

Preto je kresťanským mottom to, čo Pavol tak stručne uvádza v Židom 12,2: „*hladiac ta na... Ježiša.*“ Moji drahí priatelia, toto musí byť nielen našim mottom, ale musíme to prijať aj ako naše poverenie. „*Hľadiet na Ježiša.*“ Ani s týmto však ešte nie sme spokojní. To, čo je našim mottom a našim poverením, sa musí stať našou vznešenou utkvelou myšlienkou. Pokiaľ sa tak nestane, nebudeme schopní prostredníctvom neustálej spolupráce s Duchom Svätým upierať naše oči na Ježiša, a byť menení od slávy k sláve, (2 Kor 3,18) a tým sa stať takými ľuďmi, akými nás Boh chce mať. „*Hľadiac ta na Velvodcu viery a dokonávateľa Ježiša, ktorý miesto radosti, ktorá ležala pred ním, strpel kríž opovrhnutia hanbou a posadil sa po pravici trónu Božieho.*“

Popracujme na tom slove „hľadiet“. „Hľadiet“ znie v slovenčine dosť nevyrazne. Je to dosť slabý preklad z gréčtiny. Grécke slovo, ktoré je tu použité, je veľmi jedinečné. Je to slovo „**aphorao**.“ (čítame aforao) (Strongova konk. G872) Toto slovo je zložené z dvoch slov: predpony „**apo**“ (Strongova konk. G575) čo znamená „od“ a slovesa „**horao**“, (Strongova konk. G3708) čo znamená „uprene hľadiet; neustále hľadiet na...“ Keď to dáte dohromady, dostanete naše slovo, ktoré sa prekladá ako „hľadiet na“ – teda „aphorao.“

No pochopte prosím, čo nám chcel Pavol povedať použitím tohto jedinečného slovesa. Hovorí nám, že sa v prvom rade musíme odvrátiť od pozerania na čokoľvek iné – to vystihuje tá časť „apo.“ Musíte odvrátiť svoje oči od všetkého, čo vás tak ľahko rozptyľuje, a musíte oči svojej mysle zaujať, zaostriť ich, aby neustále verne hľadeli na Ježiša Krista. To je podstatou tohto slovesa. To nám doslovne hovorí.

A mimochodom, Strongova konkordancia definuje toto slovo nasledovne: „*Odvrátiť oči od iných vecí a upriamiť ich na niečo.*“ Čo je to „niečo“ v tomto prípade? Je to Ježiš. Je to naša základná úloha spolupráce, ktorá si ale vyžaduje usilovnosť. Vyžaduje si to vytrvalé úsilie spojené s Božou mocou. Vyžaduje si to cvičenie vôle a duchovnú, mentálnu disciplínu, s ktorou väčšina z nás nie je ani len oboznámená. Bože, pomôž nám aby sme sa oboznámili s tou duchovnou mentálnou disciplínou odvracania očí našej mysle od iných vecí, a pomôž nám upierať ich výlučne na Ježiša. Je to absolútne nevyhnutné, ak máme byť schopní rásť a udržiavať si víťazstvo.

Testimonies, zv. 5, str. 744: „*Našou úlohou je, podľa apoštola Pavla, denne a každú hodinu hľadiet, na Velvodcu viery a dokonávateľa Ježiša.*“ (Žid 12,2) Máme v našej kresťanskej skúsenosti vykonávať nejakú prácu? Áno. Ale akú? Máme sa zmeniť? Nie, to nedokázete. Leopard nemôže zmeniť svoje škvrny, ani Etiópan farbu svojej kože. (Jer 13,23) Musíte byť premenení. Znamená

to však, že nemusíte nič robiť? Nie, nedôjdite prosím k názoru, že nemáte čo robiť len preto, že sa sami nedokážete zmeniť. Jedine Duch Svätý vás môže zmeniť, avšak ani Duch Svätý vás nezmení, pokiaľ nebudete spolupracovať.

A ako spolupracujete? **Pozieraním sa na Ježiša**, takže On vás potom môže zmeniť na podobu toho, na čo sa pozeráte. Neexistuje spôsob, ako môžeme byť premenení od slávy k sláve, jedine ak spolupracujeme tým, že hľadáme na slávu Pánovu! (2 Kor 3,18) A toto je opäť dôvodom, prečo sme takí zarytí Laodicejčania. Nevzali sme vážne odvrátenie našich očí od vecí tohto sveta, a neuprieli sme ich výhradne na Ježiša. Preto sme vlažní, ani horúci ani studení. (Zj 3,16) Máme tvárnosť pobožnosti, (2 Tim 3,5) prechádzame rutinou a správame sa celkom dobre, obzvlášť v porovnaní s ostatnými. No je to len obielenie vápnom, (Mat 23,27) drahí priatelia. Priznajme si to.

Nesnažím sa súdiť nikoho v tejto miestnosti, iba s vami skúmam verdikt toho verného a pravdivého Svedka. (Zj 3,14-21) Toto je Jeho hodnotenie cirkvi doby konca. Jeho verdikt nemôžeme poprieť. Dôvodom je, že máme oči našej mysle ešte stále príliš často zamerané na veci tohto sveta, a trávime veľmi málo času upieraním očí mysle na Ježiša. My – ako ľud – potrebujeme oživenie. (LDE 189.1) Takže musíme odvrátiť naše oči od bezcenných vecí, a uprieť ich na Ježiša. Musíme urobiť „aphorao.“ To je naša práca na každý deň, na každú hodinu.

Čo myslíte, v akom čase je v gréčtine sloveso „hľadiet?“ Je to prítomný aktívny čas. A čo ten prítomný aktívny čas znamená? Pokračujúcu, trvalú činnosť, nech je už akákoľvek. To znamená, že musíme neustále hľadiet na Ježiša, nie len príležitostne. Hovoríme tu o radikálnej duchovnej disciplíne. Pre väčšinu z nás je úplne neznáma. No je požadovaná ak máme naozaj získať dve veci:

Úplné víťazstvo nad pokušením

A neustály rast do podoby Kristovho charakteru.

Musíme urobiť „aphorao“ – odvrátiť naše oči od všetkého a uprieť ich na Ježiša, obzvlášť oči mysle, ak máme získať úplné víťazstvo nad pokušením a skúsenosť neustáleho rastu do podoby Kristovho charakteru. Poďme teraz na obidvoch popracovať. V našom zvyšnom čase sa pozrieme na to, prečo je to nevyhnutné robiť, ak chceme získať úplné víťazstvo nad pokušením.

Testimonies, zv. 4, str. 357: „*Naše hlavné nebezpečenstvo tkvie v tom...*“ Mimochodom, pri každej vete, ktorá začína takto by ste mali spozornieť a vážne ju zobráť na vedomie. V čom tkvie naše hlavné nebezpečenstvo? „*Naše hlavné nebezpečenstvo tkvie v tom, že naša myseľ je odvrátená od Krista.*“

Kto si myslíte, že by sa teraz postavil a so svojim hrubým rybárskym hlasom by povedal: „Amen, toto káž brat môj!“ Apoštol Peter. Nezažil on ozajstnú skúsenosť, vzhľadom na hlavné nebezpečenstvo odvrátenia očí mysle od Krista? Je zaznamenaná v Písme, a dlho som sa čudoval, prečo tam vlastne bola zaznamenaná. Myslel som si, že to bol taký vzrušujúci príbeh – chodenie po vode, ale dlho som nechápal jeho duchovný význam. No teraz chápem.

A mimochodom, prečo sám Ježiš chodil po vode? Bolo to len aby sa predvádzal? „Hej vy tam, pozrite čo dokážem. Ja som Boh. Ja môžem chodiť po vode!“ Toto On robil? Nie. Tak prečo chodil po vode? Lebo to bol jediný spôsob, ako sa dostať na druhú stranu? Nie. Bolo mnoho iných spôsobov, ako sa mohol dostať na druhú stranu. Tak prečo chodil po vode? Pre židovskú myseľ bola voda priepasť, doména a ríša kráľovstva temnoty. Skutočnosť, že Ježiš mohol chodiť po vode bola hmatateľným príkladom a podobenstvom toho, že s Jeho mocou môžeme kráčať nad kráľovstvom temnoty, a nemusíme sa potopiť do jeho hlbín. Je to hlboké duchovné podobenstvo.

No Ježiš chcel, aby učeníci pochopili, že nielen On, ako človek závislý na svojom Otcovi, môže chodiť po vode, ale tiež my, ako hriešni ľudia, závislí na Ňom, môžeme chodiť po vode. Preto, keď Peter povedal: „Pane, ak si to ty, rozkáž mi, aby som prišiel za tebou po vodách,“ Ježiš povedal: „Pod!“

Pribeh je zaznamenaný u Matúša 14,25. „Potom za štvrtej stráže v noci prišiel k nim Ježiš chodiac po mori. A učeníci vidiac ho chodiť po mori zlakli sa a vrelí, že je to nejaká obluda, a skríkli od strachu. Ale Ježiš hneď prehovoril k nim a povedal: ‚Dúfajte, ja som, nebojte sa!‘ A Peter mu odpovedal a riekol: ‚Pane, ak si to ty, rozkáž mi, aby som prišiel za tebou po vodách.‘ A on povedal: ‚Pod!‘ A Peter zostúpiac z lode chodil po vodách a prišiel k Ježišovi.“ Zatiaľ sa to vyvíja dobre. Peter, „aphorauje.“ Odvracia svoje oči od všetkého iného a upiera ich na Ježiša. Avšak čo sa deje potom? 30. verš: „Ale hladiac na silný vietor, začal sa báť a počnúc sa noriť skríkol a povedal: ‚Pane, zachráň ma!‘ A Ježiš hneď...“ Tu máme opäť to slovo „hneď.“ „...hneď vystrel ruku, zachytil ho a povedal mu: ‚Človeče malej viery, prečo si pochyboval?‘“

Je to hlboké duchovné podobenstvo. Učte sa z neho a aplikujte ho vo vašej vlastnej osobnej skúsenosti. „Človeče malej viery, prečo si pochyboval?“ Prečo pochyboval? Odvrátil svoje oči od Ježiša. Pozrite: „Toto je to víťazstvo, ktoré zvíťazilo nad svetom – naša viera.“ (1 Ján 5,4) A ako môžeme získať vieru? „Hladiac ta na Veľvodcu viery a dokonávateľa Ježiša.“ (Žid 12,2) Keď na Neho hľadíme, On iniciuje našu vieru. Keď na Neho hľadáme, On ju vedie k zrelosti, rozvíja, posilňuje, zdokonaľuje, On ju dopĺňa. Ale v momente, keď odvrátíme svoje oči od Ježiša, začneme pochybovať, strácame vieru. A keď stratíme vieru, neodvratne zapracuje zákon gravitácie.

Máme tu duchovnú ekvivalenciu. Zákon gravitácie je náš prirodzený sklon k zlu, (Ed 29.1) náš prirodzený sklon klesnúť, prinajmenšom, do stoky telesných myšlienok a pocitov – ak nie do skutkov a slov. To je gravitácia. Jediný spôsob, milí priatelia, ako môžete prekonať gravitáciu, prekonať ten prirodzený sklon k zlu, je udržiavať neprestajné spojenie s Tým, ktorý jediný má moc nás k tomu uschopniť. „Bezo mňa nemôžete nič robiť.“ (Ján 15,5) Ale s Ním môžeme kráčať po vode. S Ním sa môžeme udržať nad tou vrúcou stokou telesných myšlienok a pocitov. Môžete to dosiahnuť dokonca i v súkromí vašej mysle, vášho myšlienkového života, no môžete to urobiť len vtedy, keď máte oči svojej mysle upreté na Ježiša.

V momente keď prerušíte spojenie s Ježišom Kristom, čo sa stane? Potápate sa! A diabol to vie, preto sa neustále pokúša odvrátiť oči mysle od Ježiša Krista. Vie, že nikto nemôže chodiť po vode. Nikto nemá v sebe moc prekonať gravitáciu. Môžete to urobiť len vtedy, keď sa neustále spoliehate na Ježiša. O čo sa teda Satan neustále snaží? O prerušenie nášho spojenia s Ježišom.

No potom sa Peter začal pozeráť na okolnosti: vietor a vlny... Inšpirácia nám hovorí, že sa dokonca pozeral ponad plece aby videl, či učeníci obdivujú čo robí. (DA 381.5) Bolo v tom trochu pýchy. A mimochodom, keď sa učíme chodiť po vode, veľmi ľahko si začneme privlastňovať osobné zásluhy a stávame sa samospravodliví a pyšní. (BEcho, 15. máj 1892, ods. 5)

Pochopte prosím, že zakaždým, keď ste schopní prekonať gravitáciu, je to len vďaka Nemu, nie vám. Nemôžete si za to privlastňovať zásluhy. Nepozerajte ponad plece, aby ste videli, či niekto obdivuje, čo robíte. Len Ježiš je Ten, kto to umožňuje. Udržiavajte to pevné spojenie, a budete mať nepretržitý prístup k božskej moci. Tak môžete prekonať zákon gravitácie. Môžete prekonať svoj prirodzený sklon k zlu. Môžete chodiť po vode. Verte Mu. Hľadte na Neho. Dôverujte Mu, a v Jeho moci budete neustále chránení pred potopením sa do tej stoky telesných myšlienok a pocitov.

Ak však na moment odvrátite oči od Ježiša, a zistíte, že sa potápate, prinajmenšom majte stále na pamäti to, čo urobil Peter, keď zakričal: „*Pane, zachráň ma!*“ (Mat 14,30) Chváľte Boha a hneď vás silná ruka vytiahne z tej stoky.

Niečo ste však pri tom urobili. No tak, čo ste urobili? Zašpinili ste sa. Znečistili ste svoju myseľ. No chvála Bohu: „*Keď vyznávame svoje hriechy, verný je a spravodlivý, aby nám odpustil hriechy a očistil nás od každej nepravosti.*“ (1 Ján 1,9) Chvála Bohu. Priatelia, učme sa z našich chýb. (7T 244.4) Kedykoľvek, keď sa potkneme a spadneme, kvôli nedostatku bdelosti a modlitieb, sadnime si a prosme Boha, aby nám pomohol poučiť sa z našich chýb, aby sme sa tak mohli vyhnúť ich opakovaniam. (ST, 10. február 1890, ods. 7)

Kedykoľvek, keď sa mi to stalo, viete čo bolo dôvodom, že som sa potopil? Z nejakého dôvodu som dovolil, aby niečo odvrátilo oči mojej mysle od Ježiša. **Naše hlavné nebezpečenstvo tkvie v tom, že naša myseľ je odvrátená od Krista.** V tom je to. Uvedomte si, že ak chcete získať stále víťazstvo, potom musíte cvičiť oči vašej mysle, aby boli neustále uprené na Ježiša. V tom je podstata. V momente, keď prerušíte spojenie s Ježišom, premôže vás gravitácia a vy sa potopíte. Bez Božej moci sa nemôžete udržať nad vrúcou stokou vašich telesných myšlienok a pocitov, rovnako ako Peter nemohol bez Božej moci kráčať po hladine Galilejského jazera. To je priama paralela. Uvedomte si to, prosím.

Review and Herald, 11. júl 1907: „*Pokiaľ hľadáte na Krista, ste v bezpečí; no v momente, keď začnete veriť sebe, ste vo veľkom nebezpečenstve. Ten, kto je v harmónii s Bohom, bude neustále závislý na Jeho pomoci.*“

To to je to tajomstvo neustáleho, pevného víťazstva. Je to neustála, úplná závislosť na Ježišovi Kristovi. Pozrite sa, ako to vyjadril Dávid v Žalme 25,15: „*Moje oči hľadajú vždycky k Hospodínovi, lebo on vyvodí moje nohy zo siete.*“

Signs of the Times, 19. september 1900: „*Potrebuje neustále spojenie s Ježišom práve tak, ako potrebujeme každodenný pokrm pre výživu nášho tela. Ak by bola chvíľa, keby sme neboli v nebezpečenstve žeby sme boli oklamaní nepriateľom, v tej chvíli by sme sa mohli zaobísť bez Božej pomoci.*“ No existuje vôbec moment, keď nie sme v nebezpečenstve oklamania nepriateľom? Nie, neexistuje. A mimochodom, kto je tým nepriateľom, ktorého sa musíme najviac obávať, ktorý nás je stále pripravený oklamať? Nie je to satan, je to naše ja. Jeremiáš 17,9: „*Najľstivejšie od všetkého je srdce a je neúživé na smrť. Kto ho pozná?!*“

Váš najhorší nepriateľ, ktorého sa musíte najviac obávať, je ten, ktorý prebýva priamo v tábore. Keď však nad ním zvíťazíte, zvíťazíte aj nad jeho spojencom. Preto tí z nás, ktorí premôžu telo so všetkými jeho žiadosťami, s jeho klamnými žiadosťami, ako nám hovorí Pavol v Efežanom 4,22, sú „*viac ako víťazi,*“ lebo sme nezvíťazili len nad telom, ale sme tak zvíťazili nad kráľovstvom temna.

Žalm 16,8. Tu je Dávidovo tajomstvo víťazstva. „*Vždy si predstavujem Hospodina pred sebou.*“ Ako často, priatelia? „*Vždy.*“ Počujete tú neustále sa vracajúcu myšlienku? Hovoríme o stálom, nepretříznom spoločenstve s Ježišom. „*Vždy si predstavujem Hospodina pred sebou, lebo je po mojej pravici, aby som sa nepohnul.*“ Chcete byť neporaziteľní? Chcete byť neporaziteľní voči útokom hriechu, vášho ja a satana? Potom sa tiež musíte naučiť vždy si predstavovať Boha pred sebou.

Mimochodom, kedy sa Dávid dostal do ťažkostí? Keď odvrátil svoje oči od Pána a uprel ich na Batšebu. (2 Sam 11,2) A ako rýchlo sa potopil, keď to urobil... Dávid bol mužom podľa

Božieho srdca. (1 Sam 13,14; PP 722.4) Bol to Boží muž. Nikdy prosím nepodceňujte, ako rýchlo a hlboko sa môžete potopiť, ak odvrátite svoje oči od Ježiša.

This Day with God, str. 232: „*Veźmite Boha so sebou, nech už idete kamkoľvek. Dvere sú otvorené pre každého Božieho syna a dcéru. Pán nie je ďaleko od duše, ktorá Ho hľadá. Dôvod, prečo sú toľkí ľudia ponechaní sami na seba v čase pokušenia je ten, že si pred sebou nepredstavujú Hospodina. Práve na tých miestach, kde s Bohom počítame najmenej, potrebujeme posvietiť lampou života. Ak Boha stratíme z dohľadu, ak sa naša viera a naše spojenie s Bohom preruší, duša sa dozaista ocitne v nebezpečenstve. Integrita nebude podporovaná.*“ Povedala, že: „Integrita nemusí byť podporovaná?“ Nie, povedala, že „*integrita **nebude** podporovaná.*“ Prečo? Lebo gravitácia vás začne ťahať dole v momente, keď prerušíte spojenie s jediným zdrojom, ktorý vám môže pomôcť vzdorovať zákonu gravitácie. Prerušíte spojenie s Ježišom Kristom, a váš sklon k zlu prevezme kontrolu. „*Ak Boha stratíme z dohľadu, ak sa naša viera a naše spojenie s Bohom preruší... integrita nebude podporovaná.*“

Takže, čo potrebujeme urobiť, ak máme získať stále víťazstvo? Musíme sa priblížiť k Bohu, a On sa priblíži k nám. Jakub 4,8: „*Priblížte sa Bohu...*“ A Žalm 69,19 hovorí: „*Priblíž sa mojej duši; vyprosti ju! Vykúp ma pre mojich nepriateľov!*“ Jakub 4,8: „*Priblížte sa Bohu a priblíži sa vám.*“ Ale ako sa k Nemu priblížime? Rozhodnutím, že nebudeme vzdorovať prítahujúcej moci Jeho lásky, a rozhodnutím, že sa budeme vystavovať zjaveniu Jeho lásky. Radšej si zvolíme hľadiť na zjavenie tej lásky. Jeremiáš 31,3: „*Ďďaleka sa mi ukázal Hospodin. A milujem ťa večnou láskou, preto ti ustavične činím milosť.*“

Čo je to, čo nás ťahá k Bohu? Je to Jeho láskavá milosť. No musíme sa rozhodnúť hľadiť na jej zjavenie, ak na nás má mať prítahujúcu silu. Ak na ňu nebudete hľadiť, nemôže vás prítahovať. Kde sa prítahlivá sila Božej láskavej milosti nakoniec zjavila? V Kristovi, tom ukrižovanom. (1 Kor 2,2) Preto Ježiš hovorí u Jána 12,32: „*A ja, keď budem povýšený od zeme, všetkých potiahnem k sebe.*“

Kde je láskavá milosť dokonale a plne zjavená? Je v nekonečnej Božej obeti, (5T 515.1) ktorú podstúpil na kríži, aby nás zachránil. Keď na to hľadáme, prítahuje nás to. Ak to neodmietneme, bude nás to prítahovať. (Ján 1,29.36) Ak budeme neustále hľadiť na Baránka, ak udržíme pozornosť očí našej mysle upriamenú na Krista, bude nám postupne udeľovaná nadprirodzená moc zvíťaziť. Žalm 26,3: „*Lebo tvoja milosť je pred mojimi očami, a chodím v tvojej pravde.*“ Udržiavajte svoj zrak na láskavej milosti Božej, ktorá je zjavená v Kristovi, v tom ukrižovanom, a budete môcť „*kráčať po vode.*“

That I May Know Him, str. 250: „*Duša, ktorá miluje Boha, od Neho rada prijíma silu, skrze neustále spojenie s Ním. Keď si duša navykne na rozhovory s Bohom, moc toho zlého je zlomená, pretože satan nemôže zničiť prítomnosť duše, ktorá je v blízkosti Boha. Ak je Kristus vašim spoločníkom, nebudete si pestovať bezcenné a nečisté myšlienky; nebudete sa oddávať prázdnyim slovám, ktoré zarmútia Toho, ktorý prišiel, aby posväcoval vašu dušu... Tí, ktorí sú posvätení pravdou, sú živými odporúčaniami jej moci a zástupcami ich vzkrieseného Pána. **Vyznanie Krista prečistí chuť, posväti úsudok, pozdvihne, očistí a zušľachtí dušu, a bude stále viac a viac robiť kresťana vhodnejším pre spoločenstvo nebeských anjelov.***“ Neustále hľadanie na Neho nás robí efektívnymi svedkami Kráľa a vhodnými občanmi Kráľovstva. Moji drahí priatelia, hľadte na Baránka a zaručene získate víťazstvo...

O TOM PREMÝŠLAJTE

(Filip 4,8)

„Hľadiet na Ježiša.“ (Žid 12,2) To je naše motto, v skutočnosti naše poverenie, a pre lásku Kristovu sa musí stať našou vznešenou utkvelou myšlienkou, ak máme zvíťaziť nad pokušením, a stále viac sa podobať na Krista svojím charakterom. Už sme si povedali, aké je to nevyhnutné, ak máme získať trvalé víťazstvo nad pokušením. „A toto je to víťazstvo, ktoré zvíťazilo nad svetom – naša viera,“ (1 Ján 5,4) a nad všetkým, čo je na svete. A čo je na svete? Žiadosť tela, žiadosť očí a pýcha života, (1 Ján 2,16) čo sú vlastne tri kategórie pokušenia. Každé pokušenie, ktoré prežívame, prichádza pod jednou z tých hlavičiek. Ak teda máme tieto pokušenia prekonať, tak jedine vierou.

Ako dostávame vieru? „Hľadiac ta na Velvodcu viery a dokonávateľa Ježiša.“ (Žid 12,2) A keď naňho hľadáme, On tú vieru iniciuje, a keď naňho hľadáme neustále, posilňuje ju, takže dozrieva a zdokonaluje sa. Vierou môžeme chodiť podľa Ducha a nie podľa tela. (Gal 5,16) Môžeme chodiť po vode... Milí priatelia, jediný spôsob, ako môžeme byť schopní kráčať po vriacej stoke telesných myšlienok a pocitov je, že oči svojej mysle upriamime na Ježiša Krista. Odvráťte oči vašej mysle od Krista a uvidíte, že „gravitácia“ zvíťazí a potopíte sa. Je desivé, ako rýchlo a hlboko môžete klesnúť...

Musíme si uvedomiť, aké načisto nevyhnutné je udržať oči mysle upriamené na Ježiša, ak máme prežívať ustavičný rast do podoby Kristovho charakteru. Takže hľadiet na Ježiša je dôležité nielen pre dôsledné víťazenie, ale tiež pre prežívanie ustavičného rastu. Žiada si to vytrvalé úsilie, zmocnené Božou milosťou, ak chceme oči našej mysle vycvičiť a stále ich zameriavať na Krista.

Nemáme meniť sami seba. My sa sami ani nemôžeme zmeniť. Zmeniť nás môže len Svätý Duch. Lenže s Duchom Svätým musíme spolupracovať tak, že budeme hľadiet na Ježiša. Jedine hľadením naňho sme premieňaní „od slávy v slávu, ako od Ducha Pánovho.“ (2 Kor 3,18) Nevyzývam vás, aby ste sa zmenili. Ja vás vyzývam, aby ste oči vašej mysle upierali na Ježiša, aby vás Jeho Duch mohol meniť na podobu toho, na čo hľadáte. Je to načisto rozhodujúce, nielen pre dôsledné víťazenie, ale aj pre ustavičný rast.

Dobre, priznávam: spočiatku to môže byť povinnosť, ktorú sa musíme usilovne snažiť splniť, aby sme oči našej mysle odvracali od svetských vecí k Ježišovi. No čím viac hľadáte na Krista, tým viac vidíte Jeho krásu a Jeho lásku. Stále menej a menej vám to bude pripadať ako povinnosť a stále viac a viac to pre vás bude potešením. Naberte odvahy! Táto disciplína môže byť spočiatku tvrdá, ale ak vytrváte, zistíte, že Ježiš bude priťahovať myseľ ako magnet. (2MCP 595.2)

V láske Ježiša Krista je obrovská príťažlivá sila. Jeho láskavá milosť nás priťahuje. Jeremiáš 31,3: „Milujem ťa večnou láskou, preto ti ustavične činím milosť.“ Jeho láska nás priťahuje.

Tá láska je koniec koncov zjavená v Kristovi, v tom ukrižovanom. (1 Kor 2,2) Ježiš preto hovorí: „A ja, keď budem povýšený od zeme, všetkých potiahnem k sebe.“ (Ján 12,32)

A práve preto apoštol Pavol, hlavný kazateľ evanjelia, hovorí: „Lebo som nebol usúdil vedieť niečo iné medzi vami krome Ježiša Krista, a toho ukrižovaného.“ (1 Kor 2,2) Lebo v tom sa zjavuje moc priťahujúcej Božej lásky, Krista, toho ukrižovaného. Nečudo, že Ján Krstiteľ, najväčší z prorokov, mal za podstatu svojej zvesti: „Hľa, Baránok Boží.“ (Ján 1,29) Hľa Baránok, zabitý Baránok, (Zjav 13,8) ten, ktorý priťahuje naše mysle. Čím viac na Neho hľadáme, tým príťažlivejším sa stáva, až kým sa nestane našou utkvelou myšlienkou. A hľadanie na Ježiša už viac nie je našou povinnosťou, ale naším najväčším potešením. Práve vtedy sa kresťanská skúsenosť stáva naozaj pozitívnu a mocnou – keď odvraciamе naše oči od všetkého ostatného a upierame ich ustavične a výlučne na Ježiša Krista.

Review and Herald, 30. máj 1882: „Aby sme boli živými kresťanmi...“ To akoby naznačovalo, že sú aj mŕtvi kresťania. V skutočnosti je takých veľa. Ja osobne chcem byť živým kresťanom. A čo vy? Nuž, je tu tajomstvo: „Aby sme boli živými kresťanmi, musíme mať životodarné spojenie s Kristom. Právý veriaci môže povedať: ‚Ja viem, že môj Vykupiteľ žije.‘ (Jób 19,25) Toto dôverné spoločenstvo s naším Spasiteľom odníme túžbu po pozemských a zmyslových pôžitkoch. Všetky naše telesné, duševné a duchovné sily by mali byť venované Bohu. Keď sa náklonnosti posvätia, naše záväzky voči Bohu sa stávajú prvoradými a všetko ostatné druhoradým.“ Ježiš sa skutočne stáva našou vznešenou utkvelou myšlienkou.

Čím viac hľadáme na Jeho lásku, tým sme doňho zamilovanejší a spolu s nevestou v Šalamúnovej piesni 5,10 a 16 hovoríme: „Môj milý je... výtečný nad iných desať tisíc. Jeho ústa presladké, a celý je prežiadúcný. To je môj milý a to môj priateľ...“ Najlepší priateľ, akého mám, to je Ten, koho z celého srdca milujem.

máte takúto skúsenosť, uvedomte si, že Ježiš priťahuje vaše myšlienky a pocity ako magnet, a okamih za okamihom budete mať nadprirodzenú moc, aby ste „zajímali v plen každú myseľ do poslušnosti Krista.“ (2 Kor 10,5) Hoci bude s vami starý človek ešte stále mykať, to trhanie bude takmer nepovšimnuteľné, lebo vaša myseľ bude zameraná na Ježiša. To je to tajomstvo.

Ako si však vytvoríme taký vzťah s Ježišom? Nemôžete byť takto posadnutí Ježišovou krásou, kým sa s ňou neoznámite. Aký je krásny Ježiš skutočne pochopíte, ak tá krása bude číslo jedna pre vašu myseľ a srdce.

Preto Pavol hovorí vo Filipanom 4,8 – to je verš, z ktorého máme názov kapitoly: „A ostatne, bratia, všetko, čo je pravdivé, čo je počestné, čo je spravodlivé, čo je mravne čisté, čo je ľúbe, čo je dobropovestné, ak je nejaká cnosť a jestli nejaká chvála, o tom premýšľajte.“ Vidíte, tam musíme obrátiť našu myseľ. Máme ju obrátiť na dobré vlastnosti, ktoré tvoria charakter Ježiša Krista, a to tie slová vystihujú. Koniec koncov sú zjavené v Ježišovi Kristovi. A keď na ne hľadáme a len vtedy, keď na ne hľadáme, nás Duch Svätý mení na podobu toho, na čo hľadáme a robí nás pravdivými, čestnými, spravodlivými, mravne čistými a ľúbymi, dobropovestnými, cnostnými a chvályhodnými. Vzhliadaním sa meníte na podobu toho, na čo hľadáte.

Great Controversy, str. 555: „Je to zákon, ktorý platí v rozumovej i duchovnej oblasti, že sa meníme na to, na čo sa pozeráme.“ No všimnite si v ďalšej vete, ako k tej zmene dochádza: „Myseľ sa postupne prispôsobí tomu, čím sa zaoberá.“

Popracujme na tomto citáte. Predovšetkým: „*Je to zákon...*“ Keď pustím pero, čo sa stane? Padne na zem. Prečo? Nuž preto, lebo existuje istý gravitačný zákon. Robí zákon rozdiely medzi ľuďmi? Povedzme, že držím pero v ruke a pritom si v duchu hovorím: „Skutočne si nemyslím, že toto pero spadne, keď ho pustím, pretože som vysvätený kazateľ evanjelia.“ Zmení to niečo na veci? Nie! Keď pero pustím, tak či tak spadne na zem. A čo osobné presvedčenie? Poviem si: „Odmietam veriť, že pero spadne. Proste to viem, lebo neverím že spadne.“ Tiež to na veci nič nemení, však? A vaše preferencie? Poviem si: „Bol by som naozaj rád, keby pero tento krát nespadlo, keď ho pustím. Naozaj nechcem, aby spadlo.“ Opäť to na veci nič nezmení. Pero aj tak spadne.

Je to hlboká pravda, že zákon je neúprosný. Zákon funguje, či sa vám to páči alebo nie, či tomu veríte alebo nie, nech už ste kýmkoľvek. Je to proste tak. Aký je tento zákon? Je práve taký istý a práve taký neúprosný ako gravitačný zákon. Ako znie? **Pozieraním sa meníme sa na podobu toho, na čo sa hľadíme.**

Priatelia, nedá sa tomu uniknúť. Stanete sa tým, na čo sa pozeráte. Neklamte v tom sami seba, hoci je to ľahké. Tá zmena nie je radikálna, nie je rýchla, je postupná. „*Mysel sa postupne prispôbi tomu, čím sa zaoberá.*“ A práve preto, že prispôbovanie sa je postupné, mnohí z nás oklamali sami seba a začali si myslieť, že na nás nevpĺva negatívne, keď sa pozeráme na niečo nekresťanské. No musím vám povedať, že vplýva. Podľa zákona to na vás vplýva zle. Prosím neklamte sa v tom!

Vždy, keď robíte rozhodnutia, musíte sa spýtať sami seba, čím si budete krížiť myseľ cez svoje zmysly. Musíte sa pýtať sami seba: „Naozaj sa chcem stať podobným tomu, na čo sa idem pozeráť?“ Lebo podľa zákona sa to deje. Stávate sa podobnými tomu, na čo sa pozeráte.

Preto je dôležité starostlivo si vyberať, na čo sa pozeráte. Robí to z vás človeka, akým naozaj ste. Nie človeka, akým sa javíte – to je celkom iný príbeh. Vieme predvádzať celkom dobré divadlo a klamať ľudí, aby si mysleli, že sme niečo, čo nie sme, ale to, čo naozaj sme, sa odohráva hore medzi pravým a ľavým uchom: „*Lebo ako (človek) zmýšľa vo svojej duši, taký je.*“ (Prísľ 23,7) A tým, čo skutočne sme, nás robí to, na čo hľadíme. Takže práve toto je dôvod, prečo – ak máme mať Kristov charakter, ak máme byť premenení obnovením našich myslí (Rim 12,2) – musíme upierať oči našej mysle ustavične na Ježiša Krista.

Review and Herald, 30. máj 1882: „*Aby bola naša láska k Bohu stála a ustavične rástla a aby sme jasne vnímali Jeho charakter a vlastnosti, musíme naňho ustavične upierať zrak viery. Stále musíme na Boha myslieť.*“ Ak chceme ustavične rásť do podoby Kristovho charakteru, musíme neustále hľadiť na Ježiša Krista. Jedine pozeraním sa meníme.

Pamätáte sa na to sloveso v Židom 12,2: „*Hľadiac na Ježiša?*“ Je v prítomnom činnom čase, čo znamená neustále pokračujúcu činnosť. Neustále hľadiť, odvracať oči od všetkého ostatného a upierať ich na Ježiša. O tom tu hovoríme. Stále musíme myslieť na Boha. Jedine takto môžeme zaujímať v pln každú myšlienku do poslušnosti Krista. (2 Kor 10,5) On má byť predmetom nášho myšlienkového života.

Niektorí z vás by tu mohli namietat: „Ale no tak, človeče, spamätaj sa. Určite nám tu nehovoríš, že oči našej mysle musíme vždy upierať na Krista, či áno?“

No, predovšetkým vás chcem ubezpečiť, že sa s vami jednoducho delím o to, čo hovorí HOSPODIN. Ja si to nevymýšľam. Hovorím z toho, čo vraví inšpirácia. To Boh nám hovorí, že ak chceme dôsledne víťaziť a neustále rásť, musíme oči našej mysle upierať... ustavične na Neho.

No ale ako sa to dá? Je to možné? Áno, je. „Každý Jeho príkaz dáva človeku aj silu splniť ho.“ (COL 333.1) No niektorí by ste mohli namietnuť: „Spamätaj sa, nie som nejaký mních, čo žije v 17. storočí v kláštore a nemá nič iné na práci len sa modliť, študovať Bibliu a viesť teologické debaty s bratmi. Vieš, ja žijem v 21. storočí. Sú tu všelijaké každodenné podstatné veci, ktoré si vyžadujú moju pozornosť. No tak, naozaj to nemyslíš vážne, že môžeme na Krista myslieť ustavične, či áno?“ Áno, môžete. Že ako? Je to duchovná disciplína, ktorú väčšina z nás vôbec nepozná. Myslím tým, že nemáme ani len potuchy o takejto duchovnej disciplíne a práve preto sme takí laodícejskí a vlažní. Čo potrebujeme pochopiť, aby sme mohli oči našej mysle ustavične upierať na Ježiša? V prvom rade si uvedomme, že Kristus nám dal schopnosť myslieť zároveň na viac ako len jednu vec.

Boli by ste prekvapení, na koľko vecí myslím, keď kážem. Pozerám sa ľuďom do tváří a ustavične v nich čítam a myslím si: „Kiežby sa zobudil.“ Alebo: „Kiežby prestala rozprávať a počúvala,“ no nie mňa, ale to, čo by jej Boh mohol cezo mňa povedať. V mojej mysli je celá kopa zaujímavých myšlienok. Okrem toho sa pozerám na hodiny a som pod tlakom, lebo tikajú. Keď nahrávame, myslievam na môj tím s kamerami. Miestami ma prepadne obava, napríklad, keď sa pokazí technika. Myslou mi prebieha všeličo možné a zároveň premýšlam nad tým, čo hovorím.

Pán nám dal schopnosť premýšľať zároveň nad viac než len jednou vecou. Inými slovami, priatelia, aj v duševnom zraku máme takzvané periférne videnie. Periférne videnie je také, že hoci zrak upriamite len na jeden bod, ešte stále pri tom vidíte aj kopy iných vecí. Tak je to aj s očami mysle. Od našich duchovných sa žiada, aby sa zameriavali na konkrétne veci, a tie nemusia byť vždy zrovna duchovnej povahy. Súhlasíte? To však ešte neznamená, že sa nám v tom procese musí Ježiš stratiť z dohľadu. Ak si vybudujeme tú schopnosť, môžeme si Ho udržať prinajmenšom vo svojom periférnom videní, a túto vzácnu disciplinovanosť si, priatelia, potrebujeme vybudovať. Oči vašej mysle budú určite upriamené na veci, ktoré nie sú bezprostredne a konkrétne duchovné. To však neznamená, že vám Ježiš musí zísť z očí.

Ako si teda môžeme vybudovať trvalé vedomie Ježišovej prítomnosti, aspoň v tom našom periférnom videní? Chceme vám poradiť, aby ste sa učili ustavične si uvedomovať, že Ježiš je s vami.

Dávid hovorí v Žalme 16,8: „Vždy si predstavujem Hospodina pred sebou.“ Čo hovorí Ježiš? Matúš 28,20: „A hľa, ja som s vami po všetky dni až do skonania sveta.“ Pozrite, jediný spôsob, ako môžeme mať Hospodina stále pred sebou, je naučiť sa neustále si uvedomovať, že On je stále s nami. Potrebujeme sa teda naučiť začínať každý deň tým, že Boha požiadame, aby v osobe Jeho Ducha prišiel do našich srdiec a strávil ten deň s nami. A potom, ako bude deň plynúť, nezabúdajme, že On je stále s nami. On to sľúbil. Potrebujeme si teda pestovať vedomie Jeho stálej prítomnosti.

Dovoľte, aby som sa podelil o to, čo k tomu hovorí inšpirácia. Education, str. 255: „Ako štít pred pokušením a inšpirácia čistoty a pravdy, sa žiadny iný vplyv nemôže vyrovnáť vedomiu Božej prítomnosti.“ Toto nie je len jednoznačná pomoc, je to požehnanie číslo JEDEN!

Mimochodom, v priamom kontexte tohto výroku, sa hovorí o Jozefovi a o tom, ako zvládol zvodné návrhy Putifarovej ženy. Čo povedal? „A jako by som tedy vykonal túto veľkú nešlachetnosť a zhršil proti Bohu?“ (1 Moj 39,9) Čo bolo preňho štítom pred pokušením? Vedomie, že je v prítomnosti Boha. Boh, Jeho najlepší priateľ, bol tam a pozoroval ho. Ako by len mohol urobiť niečo také v Božej prítomnosti?

Viete, milí priatelia, ani na um by nám nezišlo, aby sme urobili niečo nevhodné, keby sme boli v prítomnosti niekoho skutočne milovaného a rešpektovaného, je tak? Nevhodné veci robíme tajne, za zatiahnutými závesmi a zatvorenými dverami, aby to nikto nevidel. Môžete však zatiahnuť závesy a zatvoriť dvere pred Bohom, aby nevidel? Nie, On vidí absolútne všetko. A nielen všetko to, čo robíte v oblasti správania, ale aj to, čo robíte v riši vašich myšlienok. On nevidí tak ako človek, lebo človek hľadá na to, čo má pred očami, Hospodin však hľadá na srdce. (1 Sam 16,7) A keď si uvedomujete, že je tam, a milujete Ho a rešpektujete a chcete mu robiť radosť, bude to ohromná motivácia, ohromný podnet k tomu, aby ste Ho nesklamali a neboli neposlušní, a to ani len medzi pravým a ľavým uchom.

Keď si budete naďalej uvedomovať Jeho stálu prítomnosť, budete nielen posilnení, aby ste prekonali pokušenie, ale tiež budete hľadieť na Neho. A pozeraním sa meníte. To preto čítame: „Ako štít pred pokušením a inšpirácia čistoty a pravdy, sa žiadny iný vplyv nemôže vyrovnat vedomiu Božej prítomnosti.“ Vidíte, akým ohromným prínosom a výhodou je pre nás, keď si pestujeme toto vedomie Kristovej stálej prítomnosti?

Review and Herald, 15. marec 1906: „Posväcovanie znamená navyknuté spoločenstvo s Bohom.“ Navyknuté – čo to znamená navyknuté? Prebiehajúce neustále. Áno. Ako to vieme? Ján 17,17: „Posväť ich v svojej pravde! Tvoje slovo je pravda.“ Ako teda môžeme mať navyknuté spoločenstvo s Bohom, aby sme mohli byť posväcovaní? Štúdiom a uvažovaním o Božom Slove. V konečnom dôsledku je to štúdium a uvažovanie o Ježišovi, lebo On je Slovo, ktoré sa stalo telom. (Ján 1,14) Prosim, neoddeľujte od seba štúdium Biblie a uvažovanie o pravdách, ktoré sú v nej, od štúdia osoby Ježiša, ktorý je Pravdou.

Dajú sa od seba vôbec oddelovať? Verte, že áno. Dajú. Boli zákonníci a farizeji študentmi Biblie? Boli priam profesionálnymi študentmi Biblie. Ježiš im povedal: „*Veď zpytuj(ete) písma, lebo vy sa domnievate, že v nich máte večný život...*“ (Ján 5,39) Bibliu študovali samoučelne, lenže štúdium Biblie nie je samoučelné. Je to prostriedok, skrze ktorý prideme k poznaniu Ježiša, lebo „*to je ten večný život, aby znali Teba.*“ (Ján 17,3)

Ježiš hovorí: „Prosim, pokračujte v štúdiu Biblie, ale používajte ju ako prostriedok na zoznámenie sa so mnou – ja som ten jediný, kto vás môže posvätiť.“ Priatelia, ak študujete Bibliu samoučelne, neposväti vás! Akurát vás to urobí fanatickejšími a samospravodlivejšími, a budete mať falošný pocit nadradenosti kvôli všetkému, čo viete lepšie, než ktokoľvek iný.

Mimochodom, to je problém Laodicey! „*Som bohatý a zbohatnul som a nepotrebujem nikoho,*“ (Zj 3,17) lebo máme všetku túto pravdu, lenže náš problém je v tom, že sme nedovolili pravde, aby mala nás, lebo sme si neuvedomili, že Pravda je predovšetkým Osoba, ktorej máme podriaďiť celú svoju bytosť, z lásky k Nej. Ak máme takýto vzťah k Písmu ako zjaveniu Ježiša Krista, potom bude jeho štúdium život meniacou skúsenosťou a pravda nás posväti. Ona má v sebe moc to urobiť.

Pavlove slová Timotejovi: „*Ale ty zostávaj v tom, čomu si sa naučil a o čom si sa presvedčil vediac, od koho si sa naučil, a že od detinstva znáš sväté písma, ktoré ťa môžu učiniť múdрым na spasenie skrze vieru v Kristu Ježišovi.*“ 16. verš: „*Každé písmo, vdýchnuté Bohom, je aj užitočné na vynaučovanie, karhanie, naprávanie, na výchovné káznenie v spravodlivosti, aby bol človek Boží dokonálny, ku každému dobrému skutku pripravený.*“ (2 Tim 3,14-17)

Pozrite, štúdium Biblie nás má zmeniť na takých, ako je Ježiš. Ak neštudujeme s týmto zámerom, tak nám štúdium Biblie nebude na požehnanie. Zákonníci a farizeji ju študovali každý

deň, no stali sa preto podobnými Ježišovi? Nie. V skutočnosti sa stali podobnými satanovi. Dá sa štúdium Biblie použiť proti Ježišovi Kristovi? Rozhodne áno. Niektorí z najusilovnejších študentov Biblie na svete boli tí, čo ukrižovali Ježiša Krista.

Očividne, štúdium Biblie teda samo osebe nie je posväcujúcou, život meniacou skúsenosťou. Je to motív toho štúdia. A toto ma trápi u mnohých z nás. Predovšetkým, väčšina z nás neštuduje Bibliu vôbec. Len si to priznajme. No a potom je tu celkom dobrá skupina tých, čo ju študujú, aby všetkým ostatným dokázali, že sa mylia a že oni majú pravdu. A tú svätú knihu vyberáme a oprášime jedine vtedy, keď potrebujeme niekoho zahnať argumentmi do kúta a presvedčiť ho, že my máme pravdu a on sa mylí.

Bratia a sestry, taký druh štúdia z nás robí len zákonníkov a farizejov. Nehovorím vám, aby ste Bibliu neštudovali, ale hovorím vám, aby ste ju študovali zo správnych dôvodov. Ak to urobíte, zmení vám život.

Teraz poďme do praxe. Čo od nás požaduje celý tento koncept hľadania na Krista? Bible Commentary, zv. 6, str. 1098: „*Hľadiet na Krista znamená študovať Jeho život, ako je zjavený v Jeho Slove.*“ Odrazu presne vieme, čo znamená hľadiet na Krista. Študovať Jeho život, ako je zjavený v Jeho Slove. Takže nakoľko je hľadanie na Krista načisto podstatné, ak sa máme meniť na Jeho podobu, mocou Ducha Svätého, čo je tiež podstatné? Štúdium Božieho Slova.

Priatelia, vrelo vám to odporúčam. Ak chcete byť ako Ježiš, nemáte na výber. Jediný spôsob ako môžeme byť zmenení, je hľadiet na Krista. To je naša úloha spolupráce. Práve sme tu zistili, prečo sú mnohí z nás povahovo takí nekrešťanskí. Trávime príliš málo času štúdiom tejto knihy. Bože, pomôž nám to zmeniť. Jednoducho musíme urobiť zmeny, ak máme byť raz zmenení od slávy k sláve, do podoby Kristovho charakteru, a tak sa stať účinnými svedkami kráľa a občanmi spôsobilými pre kráľovstvo. A musím vám povedať, že Kráľ príde skoro! Kvôli vám vás prosím, odvráťte oči vašej mysle od všetkého toho odpadu, ktorý nás prenasleduje každý deň a upriamte ich na Ježiša. Pokiaľ to neurobíte, nebudete zmenení. Toto nie je dobrovoľné. Nikto to za vás nemôže urobiť. Musíte to urobiť sami za seba.

Niektorí by tu mohli namietat: „Človeče, môžeš nás karhať a trýzniť aby sme študovali Bibliu, pretože si kazateľ, a okrem štúdia Biblie nemáš nič iného na práci. Ty to máš ozaj ľahké, ale ja som zaneprázdnený. Mám svoj rozvrh, mám svoj život, musím zarábať. Musím sa učiť do školy.“

Počúvajte, čo osoží človeku, ak získa hoc aj celý svet, ale stratí svoju vlastnú dušu? (Mar 8,36) „*Ale hľadajte najprv kráľovstvo Božie a jeho spravodlivosť, a to všetko vám bude pridané.*“ (Mat 6,33) Nie je to otázka dostatku času, ale priorit. Mimochodom, ak máte vo svojom dennom rozvrhu vyhradený nejaký čas na sledovanie televízie, videí a hudby, alebo na hranie počítačových hier, či surfovanie na webe, čítanie bezcenného časopisu, či románu, vedzte, že vaše tvrdenie, že nemáte čas na štúdium Božieho Slova proste nie je pravdivé. Nie je to pravda. Neklamte sa v tom. Zoberte to vážne. Musíme si urobiť čas, a robíme si ho len na veci, ktoré sú najdôležitejšie. Priznajte to. Na tie najdôležitejšie veci si čas vždy urobíme.

Pýtam sa vás: je niečo dôležitejšie ako štúdium Božieho Slova? Ak jediný spôsob, ako sa môžeme zmeniť od slávy k sláve – a to sa musíme, ak máme byť spôsobilými občanmi kráľovstva, alebo účinnými svedkami Kráľa... Ak ten jediný spôsob, ako môžeme byť zmenení, je hľadiet na slávu Pánovu, a **hľadiet na slávu Pánovu znamená študovať Jeho život, ako je zjavený v Slove**, potom sa vás pýtam, je pre kresťana niečo dôležitejšie, ako štúdium Biblie? NIE! Tak potom je to priorita číslo jeden.

Buďte k sebe úprimní. Odráža sa tento fakt vo vašom dennom rozvrhu? Venovali ste hneď na začiatku svojho dňa ten najlepší čas štúdiu Božieho Slova? Nemajte mi za zlé, že vrátam a vediem vás k úprimnosti k sebe samým. Robím to pre vaše vlastné dobro. V týchto veciach klameme sami seba. Ak je to prioritou číslo jedna, urobíte si čas, a dáte Pánovi nie odrobinky, ktoré zostali, ale dáte mu ten najlepší čas, lebo On je váš najlepší priateľ. A deň začnete s Ním, zmysluplným časom pri štúdiu Jeho knihy.

Niečo vám poradím. Robím to tak sám a veľmi vám to odporúčam. Stále mávam pri sebe knihu Túžba vekov. Milujem tú knihu! Je to inšpirovaný komentár k biblickému opisu Kristovho života. Urobíte toto: najskôr si prečítate biblické pasáže, ktoré daná kapitola inšpirovane komentuje.

Dôležité je: Nedovoľte, aby Duch prorocký nahradil štúdium Biblie. Nech ho dopĺňa. Najskôr si prečítajte pasáže v Biblii, a potom si prečítajte inšpirovaný komentár k nim. Sľubujem vám, že ak svoj deň začnete takto a venujete tomu významný čas bez rozptyľovania, tá skúsenosť vám zmení život. Ak je zámerom vášho štúdia stať sa podobnými Ježišovi a závislými od Svätého Ducha, budete mať život meniacu skúsenosť.

Čo urobíte, keď knihu prečítate do konca? Jednoducho pôjdete na začiatok. Nevieť vám povedať, koľkokrát som už Túžbu vekov prečítal, no to čítanie je pre mňa vždy celkom novou skúsenosťou! Neustále pritom narážam na nové veci, a pýtam sa sám seba: „Ako to, že som to nikdy nevidel?“ Pri inšpirovaných veciach je to tak. Sú bezmedzné a vždy sa môžete naučiť niečo nové, hlbšie, vzácnejšie a prenikavejšie, keď ich čítate a študujete. Sľubujem vám, že tá život meniacu skúsenosť bude vaša, ak to budete praktizovať. Najskôr to môže byť povinnosť, ale čím viac sa zamilujete do krásy života Toho, koho študujete, tým menej to budete brať ako povinnosť a bude to pre vás stále väčším potešením. Nebudete sa musieť nútiť k štúdiu, nedočkavo sa naň budete tešiť. V skutočnosti budete žiarlivo striehnuť, aby niečo nezasiahlo do vášho času, vyhradeného pre štúdium, (GW 100.1) a len neradi uvidíte, keď sa bude blížiť jeho koniec. Zázrakom milosti to môže byť vašou skúsenosťou, ak ešte nie je.

Pochopte prosím, že hovorím z osobnej skúsenosti. Boli časy, keď bolo štúdium Biblie tou najťažšou vecou, do ktorej som sa stále nútil. Škrípala som zubami a nútil som sa do toho, lebo koniec koncov, viete, bol som adventistom siedmeho dňa, ba vlastne nebol som len adventistom siedmeho dňa, ale aj adventistickým vysväteným kazateľom! Musíš študovať Bibliu, donúť sa k tomu, zachovaj si režim povinnosti, zatni zuby a prehltni to.

Viete, k čomu som sa s týmto prístupom dopracoval? Ku skutočne noblesnej, vybielenej hrobke. (Mat 23,27) Nazýva sa to pokrytectvo. Tvárnosť pobožnosti, ktorá však jej moc popiera. (2 Tim 3,5) Deje sa to aj naďalej? Nie, nedeje sa to, odkedy som požiadal Pána, aby mi zjavil svoju krásu, a potom som s Ním spolupracoval v procese tak, že som sa rozhodol prestať v odďadávaní sa chútkam svojho starého človeka a rozhodol som sa sýtiť výlučne môjho duchovného človeka, tým najlepším pokrmom. A keď som v tomto vydržal, moje duchovné podnebie, moje duševné podnebie sa načisto preškolilo a teraz môžem čestne povedať, že už netúžim po nezdravej strave, ale po Božom Slove. Potom, keď som si sadol večer k štúdiu Božieho Slova, tak ma to uchvátilo, že keď som sa pozrel, koľko je hodín, bolo ráno a vychádzalo slnko.

Sľubujem vám, že ak to Boh mohol urobiť pre mňa, môže to urobiť pre kohokoľvek z vás. Čím viac študujete, tým viac pravdy vám Jeho Duch zjaví. Tie pravdy, o ktoré som sa s vami delil sú výsledkom môjho vlastného osobného štúdia, môjho vlastného pátrania po živote

meniacom poznaní pravdy. Delím sa s vami len o to, čo mi Boh pomohol spoznať, aby ste mohli prežiť oslobodzujúcu, posväcujúcu moc pravdy (Ján 8,32; 17,17) aj vy, ak ste ju ešte neprežili. Mimochodom, nech už študujete a objavujete čokoľvek, najlepšie si to osvojíte vtedy, keď sa o to hneď podelíte s niekým iným. (AA 206.2; TM 352.2) Rozdajte to. Keď tak urobíte, stane sa to vašim, budete tomu rozumieť ešte lepšie. Štúdiom som dostal tak obrovskú prednosť pochopiť tie pravdy, o ktoré sa s vami delím oveľa jasnejšie, ako kedykoľvek predtým. Lebo práve keď sa o ne delíte, lepšie im porozumiete. Urobte si čas, priatelia. Neskúšajte si nájsť čas. Namiesto toho si urobte čas, a urobte si ho hneď ráno. Veľmi vám to odporúčam.

Samozrejme, žiada si to, aby ste šli spať v náležitú hodinu. Žiada si to, aby ste nešli spať s plným žalúdkom. Ak idete spať s plným žalúdkom, ten si musí odvieť svoju prácu, a pri tom celú noc napoly bdiete a spánok vás veľmi neosvieži. Ak však idete spať nalačno v primeranú hodinu... A mimochodom, jedna hodina spánku pred polnocou je hodná dvoch po nej, (7MR 224.3) môžete sa zobudiť v skorých ranných hodinách, keď je naozaj ticho a vôkol nie je nikto, kto by vás vyrušoval, môžete vytriahnuť Božie Slovo a prežiť úžasnú duchovnú skúsenosť s Ježišom. No musíte to brať vážne a musíte urobiť zmeny. Nemôžete pozerat' televízor do 23:00 a dúfať, že to zvládnete. Nezvládnete to.

Musím vás varovať a prosím, prijmite toto varovanie. Keď budete hľadiet na Krista, budete si uvedomovať, že sa meníte na Jeho podobu?

Bible Commentary, zv. 6, str. 1097: *„Je to Duch Svätý; Utešiteľ – o ktorom Ježiš povedal, že ho pošle na svet – ktorý mení náš charakter na Kristov obraz, a keď to vykoná, odrážame ako v zrkadle slávu Pánovu. Čiže charakter toho, kto takto hľadá na Krista je mu taký podobný, že keď naniho niekto hľadá, vidí Kristov vlastný charakter vyžarujúci z neho ako zo zrkadla.“* Ostatní to vidia, ale čo my? *„Nebadaťelne pre nás sa deň za dňom meníme, takže naše cesty a vôľa sa menia na cesty a vôľu Krista, na krásu Jeho charakteru. Tak rastieme v Kristovi a nevedome odrážame Jeho obraz.“* Čo si vlastne uvedomujeme? Každý deň si stále väčšmi uvedomujeme naše chyby, nedostatky a nedokonalosti.

Pozrite, čím viac sa priblížime k Ježišovi, tým vinnejší, nedokonalejší a hriešnejší sa vidíme v porovnaní s Ním. (SC 64.2) No dávajte si pozor. Varujem vás, nenechajte sa odradiť. Pri pohľade na Krista môže prísť pokušenie myslieť si, že sa vôbec nelepšíte, ba naopak ste horšími. Ubezpečujem vás, že nie ste horšími. Vždy ste boli takí zlí. No teraz sa vynárate zo svojej samo-spravodlivosti a sebaklamu.

Chvála Bohu za to, že vám sníma závoj z očí, aby ste videli, ako je to skutočne s vašou dušou. Nemyslíte si, že tí, čo sú bohatí a zbohatlí a nepotrební nikoho a nevedia, že sú biedni i mizerní na poľutovanie i chudobní i slepí i nahí, (Zjav 3,17) by mali prežiť nejaké dosť alarmujúce previerky reality? Čakajte ich. Nerozčuľujte sa nad nimi, chváľte Boha za ne. Choďte na kolená, vyznajte to, a potom hľadte na Baránka, (Ján 1,29) a pozeraním sa budete meniť. (2 Kor 3,18) Bratia a sestry, toto je priorita číslo jedna!

TVOJE MYŠLIENKY BUDÚ STAŤ PEVNE

(Prísľ 16,3)

Už nám je jasné, že pri pohľade na Krista nás namiesto nášho vlastného povahového rastu a rozvoja budú stále viac ohromovať naše vlastné charakterové chyby a nedostatky. (SC 64.2) V celom Písme tí, čo boli Kristovi najbližšie a videli najplnšie Jeho slávu sú tí, čo zarážajúco vyznávali svoju vlastnú nedostatočnosť, svoje vlastné chyby, slabosti a nedostatky.

Napríklad, keď Mojžiš videl slávu na vrchu Sinaj, malo to dopad na jeho tvár. Žiarila tak jasne, že deti Izraela nemohli vydržať hľadieť na ten odraz. Otázka: Uvedomoval si to však Mojžiš? Je veľmi zaujímavé, že nie, a Písmo na to vyslovene poukazuje.

2. Mojžišova 34,29: „A stalo sa, keď schádzal Mojžiš z vrchu Sinaj, (a dve dosky svedectva v ruke Mojžišovej, keď schádzal z vrchu), že nevedel Mojžiš o tom, že sa skveje koža jeho tvári, pretože hovoril s ním Boh.“ Nevedel o tom. Prečo na to Písmo poukazuje? Lebo nám dáva duchovné podobnosť. Ak hľadáme na Božiu slávu, zmení nás to. Budeme ju odrážať, no nevedomky.

Tu znova uvediem výrok z Bible Commentary, zv. 6, str. 1097: „Nebadateľne pre nás...“ Čo to znamená? Že si to neuvedomujeme. „Nebadateľne pre nás sa deň za dňom meníme, takže naše cesty a vôľa sa menia na cesty a vôľu Krista, na krásu Jeho charakteru. Tak rastieme v Kristovi a nevedome odrážame Jeho obraz.“ Uvedomujú si to všetci ostatní, ale my nie.

No predsa je tam niečo, čo si uvedomujeme. Keď Izaiáš zazrel záblesk slávy, povedal – Izaiáš 6,5: „Beda mne, lebo zahyniem, pretože som človek nečistých rtov a bývam prostred ľudu nečistých rtov; beda mne, lebo moje oči videli Kráľa Hospodina Zástupov!“ Keď zazrel záblesk Božej slávy, mal o sebe veľmi skromnú mienku, však?

A čo Daniel? Daniel 10,8: „Ja som zostal samotný a videl som to veľké videnie, ale nezostalo ani vo mne sily, a moja krása zmenila sa pri mne a porušila...“ „Moja krása,“ to, čo je na mne najlepšie a najobdivuhodnejšie, sa pri porovnaní s nekonečnou dokonalosťou Kristovho charakteru, ktorú som zahliadol zmenila a porušila.

Priatelia, bude vás pokúšať myšlienka, že ste horší, nie lepší. No buďte prosím pokojní, nie ste horší. Vy ste vždy boli takí zlí. Teraz len zistujete, aké to v skutočnosti vždy bolo, len ste boli v samospravodlivosti, v sebaklame. Nie je vari práve toto postavenie a stav Laodicey? Myslíme si, že sme „bohatí a zbohatlí sme a nepotrebuje nikoho, a nevieme, že sme biedni i mizerní na polutovanie i chudobní i slepí i nahí.“ (Zj 3,17) Bože, pomôž nám vyjsť z našej samospravodlivosti, z nášho sebaklamu. Nebude to pohodlná skúsenosť, postaviť sa tvárou v tvár realite, ale je to nevyhnutná skúsenosť. A keď to objavíte, prosím, nenechajte sa odradiť. Chváľte Boha za to

objavenie. Musíte to objaviť, ak sa tým spolu s Ním máte zaoberať. Vyznajte mu to a nárokuje si na Jeho zaslúbenie: „Keď vyznávame svoje hriechy, verný je a spravodlivý, aby nám odpustil hriechy a očistil nás od každej nepravosti.“ (1 Ján 1,9) Ale potom s Ním pri očisťovaní spolupracujte tak, že nebudete hľadiť na problém, ale na riešenie.

Práve som tu povedal niečo veľmi dôležité. Viete, čo často robíme, keď vo svojom živote objavíme problémy? My sme takí svedomití... Rozhodneme sa, že s tým problémom budeme niečo robiť. No tak, priznajme si to. Takže sa dáme do práce, boríme sa s tým problémom, zápasíme s ním, a skončíme s oveľa väčším problémom, než s akým sme začali.

Prečo? Lebo pozeraním sa meníme. Ak sa zameriavate na svoj problém, na čo hľadáte? Na problém. A ako skončíte? S ešte horším problémom. Už ste to zažili, však? Niekedy to tak robíme – síce neznalo, ale svedomito. Takže, čo by sme mali robiť? Odrhnúť zrak od problému a uprieť ho na riešenie. Hľadáme na Baránka (Ján 1,29) a vzhliadajúc k Nemu sme menení mocou Ducha Svätého. Duch Svätý rieši problém tým, že ho nahrádza opačnou čistotou, ktorá je v Ježišovi. Najlepším spôsobom spolupráce teda nie je zameriavať sa na problém, ale prosiť Boha o odpustenie, a potom sa zamerať na dobrú vlastnosť v Ježišovi, ktorá je opakom toho problému. Mocou Ducha Svätého sa On bude zaoberať tým problémom tak, že bude rozvíjať jeho opačnú dobrú vlastnosť v Kristovi. Je to veľmi dôležitý koncept.

Tu je vzácne zaslúbenie, o ktoré sa s vami musím podeliť. Citát z Desire of Ages, str. 302: „*Blahoslavení, ktorí lačneju a žijú po spravodlivosti.*“ (Mat 5,6) *Pocit nehodnosti povedie srdce k hľadu a smädu po spravodlivosti, a táto túžba nebude sklamaná. Tí, ktorí prijímajú Ježiša do svojho srdca, poznajú Jeho lásku. Všetci, čo túžia niesť podobu Božieho charakteru, budú uspokojení. Duch Svätý nikdy nenechá bez podpory dušu, ktorá, „... hľadá na Ježiša. On berie Kristove veci a odhaluje ich človeku. Keď je zrak upretý na Krista, Duch Boží neprestane pracovať, pokiaľ duša nie je v súlade s Jeho obrazom.“* No nie je to vzácne zaslúbenie? „*Duch Boží neprestane pracovať, pokiaľ duša nie je v súlade s Jeho obrazom.*“ Aká je však podmienka? Všetky Božie zaslúbenia sú niečím podmienené. „*Keď je zrak upretý na Krista.*“

Milí priatelia, je absolútne nevyhnutné, aby sme sa naučili „*aphorao*“ – odvracať našu myseľ od všetkého ostatného a zamerať ju, upriamiť ju na Ježiša. (Žid 12,2)

Potrebuje sa zamerať ešte na jeden princíp budovania charakteru. Rád ho nazývam **zákon vzájomného ovplyvňovania**. Čo je to ten zákon vzájomného ovplyvňovania? Nuž, práve to potrebujeme z Božej milosti pochopiť.

Náš charakter neformuje len duševný vstup, čiže to, na čo hľadáme, ale aj duševný výstup, a síce to, ako sa správame. Duševný výstup je naše správanie, čiže to, čo hovoríme a robíme. Nuž a dôvodom, prečo náš duševný výstup formuje náš charakter je práve ten zákon vzájomného ovplyvňovania. Čo chápeme pod tým zákonom vzájomného ovplyvňovania?

Čo znamená slovo vzájomný? Obojsmerný. Napríklad obojsmerný motor je taký, ktorého piest sa hýbe dozadu a dopredu, na rozdiel od motora s rotujúcimi piestami, ktoré sa pohybuju dookola.

Vzájomný = obojsmerný. Prosím pochopte, že existuje vzájomné ovplyvňovanie, inými slovami, obojsmerné ovplyvňovanie medzi našimi myšlienkami a pocitmi, a našimi slovami a skutkami. O čom hovoríme? Myšlienky a pocity dohromady? O charaktere. (5T 310.1) Práve preto duševný výstup, t.j. správanie, priamo a dramaticky vplyva na rozvoj nášho charakteru, a to kvôli zákonu vzájomného ovplyvňovania.

Všetci rozumieme, že naše správanie je ovplyvnené našimi myšlienkami a pocitmi. No mnohí nerozumejú, že naše myšlienky a pocity sú následne ovplyvňované našimi slovami a činmi, našim správaním. Dochádza k vzájomnému ovplyvňovaniu. No a presne tento princíp je tým predpokladom, z ktorého vychádza zaslúbenie, na ktoré sa pozrieme.

Mimochodom, aké sú všetky Božie zaslúbenia? Podmienené. (2SAT 195.5) A aká je podmienka? Poslušnosť Božím princípom, Božiemu zákonu, a to preto, lebo požehnania sú naše len v poslušnosti. (RH, 28. január 1875, ods. 16) Je to rozhodujúci koncept.

Viete, toľkí z nás si myslia, že Boh nás pozhŕňa ZA poslušnosť. Ale to nie je pravda. On nás pozhŕňa V poslušnosti. Požehnanie spočíva v poslušnosti. Boh nás nepožhŕňa ZA poslušnosť, ale pozhŕňa nás tým, že nás uschopňuje poslúchať a zožať požehnanie obsiahnuté v poslušnosti. Je v tom rozdiel? To si píšete, že je... a veľký.

Tiež prosím pochopte, že v neposlušnosti je obsiahnuté utrpenie. Boh vás netrestá ZA neposlušnosť, trestáte sa sami V neposlušnosti. Sami na seba privádzame trest neposlušnosťou, lebo si volíme žiť mimo toho kanála požehnania. Kanálom požehnania je život poslušnosti, lebo požehnanie spočíva v poslušnosti. Práve preto sú všetky Božie zaslúbenia podmienené, a podmienkou je vždy poslušnosť, lebo zaslúbenia sú ubezpečením o požehnaní. No môžete mať požehnanie, ak neposlúchate? Nie, lebo v poslušnosti spočíva požehnanie.

To zaslúbenie, ktoré si prečítame, sa nachádza v knihe Príslovi 16,3. Pozorne sledujte: „*Uval na Hospodína svoje diela...*“ To je správanie. Sú to vaše slová a činy. Je to duševný výstup... „*Uval na Hospodína svoje diela, a,*“ čo sa stane? „...*tvoje myšlienky budú stáť pevne.*“ Čo to znamená, „*stáť pevne?*“ Byť posilnený, povzbudený, utvrdený, pevný. Znamená to byť stálym. Ak teda chceme mať správne myšlienky, myšlienky ako Kristus, a byť v tom stálymi, musíme zveriť naše skutky vláde Ježiša Krista. Pretože ak naše správanie nie je také ako Kristovo, neupevní myšlienky a pocity, aké má Kristus. Kvôli tomuto zákonu zvanému ako zákon vzájomného ovplyvňovania.

Citát zo Signs of the Times, 14. november 1892: „*Každodenné skutky života určujú rozmer a formu našich sklonov a charakteru...*“ Pozrite, zjavujú veľa o tom, čo sa deje tu hore. No nerobia len to: „*Návyky v reči a charakter našich skutkov nás formujú.*“ Inými slovami, naše myšlienky a pocity nielenže ovplyvňujú naše slová a činy, ale tiež naše slová a činy na oplátku ovplyvňujú naše myšlienky a pocity, formujú nás.

Tu je ďalší citát. Testimonies, zv. 4, str. 657: „*Každý čin v živote...*“ To sú všetky naše slová a skutky. „*Každý čin v živote, nech je akokoľvek nedôležitý, vplyva na formovanie charakteru. Dobrý charakter je vzácnejší ako svetský majetok, a jeho formovanie je to najušľachtilejšie, čím sa človek môže zaoberať.*“ A nielen najušľachtilejšie, ale aj najdôležitejšie. (Ed 225.3)

Aby sme teraz pochopili tento zákon vzájomného ovplyvňovania, chcel by som ho aplikovať na činy najaktívnejšieho údu ľudského tela. Ktorý je to ten najaktívnejší úd ľudského tela? Jazyk. Tento zákon vzájomného ovplyvňovania má osobité a zvláštne uplatnenie pri skutkoch jazyka, ktoré sú lepšie známe, ako naše „slová.“

Aplikujme tento princíp na skutky jazyka. Skutky jazyka sa musia odovzdať Pánovi, ak sa majú upevniť správne myšlienky. Presne preto sa Dávid modlí: „*Nech sú príjemné slová mojich úst a to, čo myslí moje srdce, pred tebou, Hospodine, moja skalo a môj Vykupiteľu!*“ (Ž 19,15) Prečo sa modlí, aby bolo oboje príjemné? Kvôli zákonu vzájomného ovplyvňovania. Jedno nemôže byť príjemné, ak to druhé nie je príjemné, lebo sa navzájom dramaticky ovplyvňujú. Skutky jazyka musia byť pod vládou Ježiša Krista, ak majú byť myšlienky podobné Kristovi.

Teraz mi to dovoľte vysvetliť a ilustrovať. Existuje cesta. Nazvime ju cesta vplyvu, ktorá vedie z mozgu k jazyku, alebo od myšlienok k slovám, podľa toho, či hovoríte o orgáne, alebo o jeho funkcii. Všetci ľahko rozpoznáme smer premávky vplyvu z mozgu k jazyku, od myšlienok k slovám. Písmo to u Lukáša 6,45 podáva takto: „Dobrý človek z dobrého pokladu svojho srdca vynáša dobré, a zlý človek zo zlého pokladu svojho srdca vynáša zlé; lebo čím je preplnené srdce, to hovoria jeho ústa.“ To je smer premávky vplyvu z mozgu k jazyku, od myšlienok k slovám. Lenže, priatelia, pochopte tu niečo veľmi dôležité. Táto cesta vplyvu od mozgu k jazyku, čiže od myšlienok k slovám je obojsmerná. Je to obojsmerná ulica, a vplyvná premávka smerujúca opačným smerom je poriadne hustá. Práve tak priamo a dramaticky ako naše myšlienky ovplyvňujú naše slová, tak naše slová na oplátku ovplyvňujú naše myšlienky. Je to vzájomné, obojsmerné ovplyvňovanie. Musím tento bod objasniť a podčiarknuť. Je kľúčom k celému štúdiu.

Desire of Ages, str. 323: „Slová sú náznakom toho, čo je v srdci. „Lebo čím je preplnené srdce, to hovoria ústa.“ Slová sú však niečím viac, než len náznakom charakteru; majú totiž moc aj spätne reagovať na charakter. Ľudia sú pod vplyvom svojich vlastných slov.“ Slovo „ľudia“ je tu použité všeobecne. My všetci sme pod vplyvom našich vlastných slov. Aký je rozsah toho vplyvu?

Signs of the Times, 1. marec 1905: „Všetci,“ – kolík? „Všetci sú do značnej miery pod vplyvom svojich vlastných slov. Navonok prejavujú pocity, vyjadrené v ich slovách. Takto je vláda jazyka úzko spätá s osobným náboženstvom. Mnohých vedú ich vlastné slová k viere, že nesprávny smer je správny. Myšlienky sú vyjadrené slovami a slová reagujú na myšlienky,“ – čo tu vidíte? Vzájomné ovplyvňovanie. „Myšlienky sú vyjadrené slovami a slová reagujú na myšlienky a produkujú ďalšie slová. Ten vplyv cítiť nielen u samotného človeka, ale aj u druhých.“

Priatelia, aký veľký je tento vplyv? Je taký veľký, že ak niečo hovoríme opakovane, hoci spočiatku veľmi dobre vieme, že to nie je pravda, môžeme nakoniec sami uveriť tomu, že to pravda je. Veru môžete to urobiť, kvôli tomuto mocnému zákonu vzájomného ovplyvňovania. Keď príde na budovanie charakteru, tak tu nehovoríme len o niečom náhodnom, alebo nedôležitom. Hoci ľudia tomuto princípu vo všeobecnosti nerozumejú, je mocný a jeho potenciál, buď nám pomôcť, alebo prekázať v budovaní Kristovho charakteru je obrovský, podľa toho, či ho používame, alebo zneužívame. Počuli ste, čo som povedal? Prosím, naučte sa, ako ho nezneužívať, ale používať, a zožať požehnanie obsiahnuté v poslušnosti tomu princípu. To je našim cieľom.

No, vari jeden z najlepších a najjasnejších citátov na tento princíp nájdeme v Ministry of Healing, str. 251: „Existuje prírodný zákon,“ – tu sa musím zastaviť. **Prírodný zákon.** Aký prírodný zákon tu máme?

Už sme si uviedli príklad na pere, ktoré keď pustím, spadne na zem. Príčinou je gravitačný zákon. Robí gravitačný zákon rozdiely medzi ľuďmi? Nie. Rozlišuje osobnú vieru? Nie. Osobné preferencie? Nie. Funguje stále, či sa vám to páči, alebo nie, či tomu veríte, alebo nie, bez ohľadu na to, kým ste, je to zákon.

A teraz počúvajte: existuje zákon, ktorý vždy funguje. „Existuje prírodný zákon, ktorý hovorí, že naše myšlienky a pocity sú povzbudené a posilnené...“ Čo to znamená? „Stáť pevne“ – to slovo, ktoré máme v našom kľúčovom texte. (Prísl 16,3) „Existuje prírodný zákon, ktorý hovorí, že naše myšlienky a pocity sú povzbudené a posilnené, keď ich vyslovíme. Kým slová vyjadrujú myšlienky, je tiež pravdou to, že myšlienky nasledujú slová.“ A opäť tu máme vzájomné ovplyvňovanie. „Kým slová vyjadrujú myšlienky, je tiež pravdou to, že myšlienky nasledujú slová. Ak by sme viac

rozprávali o našej viere, a viac sa tešili požeňňaniam, ktoré vieme, že máme – veľkú milosť a lásku Božiu – mali by sme viac viery a väčšiu radosť.“

Vždy, keď slovne vyjadríte vašu vieru, ako podľa zákona vzájomného ovplyvňovania nakoniec skončíte? S ešte väčšou vierou. Vždy, keď slovne vyjadríte svoju radosť, ako podľa zákona vzájomného ovplyvňovania nakoniec skončíte? S ešte väčšou radosťou.

„Žiadny jazyk nemôže vyjadriť a myslieť žiadneho smrteľníka pochopiť požeňňanie, ktoré plynie z uvedomenia si Božej lásky a dobroty. Už tu na zemi môžeme ako studnička, ktorá nevysychá, prežívať radosť, pretože je naplňňaná prameňmi, ktoré plynú z Božieho trónu.“ Vidíte, aký potenciál má tento zákon, aby nás požeňňal v našej kresťanskej skúsenosti? Vidíte jeho potenciál?

Lenže, musím vás varovať. Rovnako ako je v ňom potenciál pomôcť nám, ak ho použijeme správne, je v ňom aj jeho potenciál prekážať nám, ak ho zneužijeme.

Teraz si priblížime oba prípady v nasledujúcom citáte. Mind, Character and Personality, zv. 2, str. 579: **„Čím viac hovoríte o viere, tým viac jej budete mať.“** Všimnite si prosím, aké je to definitívne. „... tým viac viery budete mať.“ Je to neisté? Nie, nie je. Je to istá vec! Prečo je to istá vec? Lebo je to zákon. Ak hovoríte o viere, podľa zákona vzájomného ovplyvňovania budete mať viac viery. Používajte ten zákon, priatelia. Je to obrovské požeňňanie, ak to urobíte. No majte sa na pozore!

Vypočujte si o jeho potenciáli škodiť a brzdiť. *„Čím viac premýšľate o prekážkach, hovoríte druhým o svojich skúškach a rozvádzate ich, aby ste získali súcť, po ktorom prahnete, tým viac prekážok a skúšok budete mať.“* Platí to podľa toho zákona.

Priatelia, som plne presvedčený o tom, že mnohí z nás škodia viac svojej kresťanskej skúsenosti a svojmu budovaniu charakteru svojimi vlastnými jazykmi, než čimkoľvek iným. Nariekame, stonáme, lamentujeme a sťažujeme sa a hovoríme o všetkých našich skúškach a všetkých našich súženiach a všetkých svojich prekážkach – a podľa zákona robíme vlastne čo? Sami seba robíme ešte sklúčenejšími a malomyselnejšími.

Viete, musím vám povedať jeden príbeh. Mal som prednosť zastupovať jedného učiteľa na seminári, ktorý odišiel zo zdravotných dôvodov. Musel som na štvrtrok prevziať všetky jeho triedy. Bolo ich šesť.

Prvý deň som prišiel do školy celý dychtivý, že budem užitočný a budem mať na študentov pozitívny vplyv. Spomínam si, že jedna dievčina ku mne podišla vo vstupnej hale, keď som išiel do triedy. Volajme ju Susie. Mala ten pretiahnutý, vlečúci sa, smutný výraz na tvári, akoby stratila posledného priateľa, a celé moje srdce s ňou súcitilo. To úbohé dievča bolo smutné a nešťastné. Proste naozaj utrápené. Povedala mi: „Vy ste ten nový učiteľ Biblie?“ „Áno,“ odvetil som. Obzrela sa a povedala: „Chcem s vami hovoriť.“ „Iste, Susie. Príď cez prestávku do mojej kancelárie.“ Dal som jej čas. A skutočne aj prišla.

Otvorila dvere, pozval som ju dnu a spustila. Rozhovorila sa o všeličom možnom, čo bolo v jej mladom živote smutné, bezútešné a nešťastné. Ako som ju počúval, zišlo mi na um: „To je ale úbohé dieťa.“ A potom, keď som počúval ďalej, došlo mi, že kopa z toho, čo vraví, nie je skutočná. Pre ňu to bola skutočnosť, ale vravela veci ako napríklad: „Všetci moji učiteľia sa ma snažia nechať prepadnúť.“ Jej učiteľov som náhodou poznal, a vedel som, že to nie je pravda, ona však bola presvedčená o tom, že to tak je. A bola taká sklúčená, že sa rozplakala, kým mi to vykladala.

To je zákon vzájomného ovplyvňovania v praxi. Viete, chcel som jej pomôcť, tak som jej predkladal návrhy, a ona na to: „Viete, to som skúšala, ale u mňa to nefunguje.“ Prešla celá ho-

dina a my sme sa nikam nedostali. Napokon som jej povedal: „Vieš, Susie, musíme sa stretnúť ešte raz. Príď zajtra o tomto istom čase. Budem tu.“

Na rovinu poviem, že bolo pre mňa trochu náročné, aby som ju pozval, lebo to bolo tak strašné zlyhanie. No myslel som si, že to predsa len nejako vyriešime.

Ďalší deň prišla, presne načas. Samozrejme, dúfal som, že sme už prešli všetko to negatívne. Myslel som si, že sme sa o to postarali a teraz by sme pokračovali s niečím pozitívnym. Ale nie. Vypočul som si ešte len polovicu, a tak znovu spustila a ja som sa ju naďalej skúšal prerušovať nejakými nádejnými návrhmi, nájsť niečo prospešné, čo by mohla urobiť. „Nie, mne to nefungovalo, skúšala som to. U mňa to nebude fungovať.“ Odišla znovu s plačom a bol som skutočne deprimovaný. Zase sme sa nikam nedostali.

A tak som nabral odvalu a povedal som jej: „Vieš, Susie, musíme sa zísť znovu, vráť sa zajtra.“ V ten večer som prišiel domov a hovoril som o tom s Pánom. Povedal som: „Pane, nepomáham tomuto úbohému dieťaťu. Zúfalo potrebuje pomoc. Čo by som mal robiť?“ A On mi dal plán.

Ďalší deň, presne načas zaklopala na dvere, otvorila a skôr kým mohla vôbec niečo povedať, pozbieral som všetku autoritu nového učiteľa na škole, pozrel som sa jej rovno do očí a povedal: „Susie, ani jedno slovo. Nechcem od teba počuť ani jedno slovo ohľadne tvojich problémov, až kým mi nepovieš niečo, čo ťa robí šťastnou a za čo si vďačná.“

Trochu ju to vyľakalo. Vedela, že som to myslel vážne. Povedal som: „Vitaj, vojdi a sadni si, ale ani jedno slovo o tvojich problémoch, kým mi nepovieš niečo, aspoň jednu vec, ktorá ťa teší a za ktorú si vďačná.“ Sadla si, ja tiež, a čakal som, že mi niečo povie, lebo som vedel, že chce so mnou hovoriť o svojich problémoch. Nevedela na nič prísť. Pozoroval som ju, kým si lámala hlavu, aby niečo vymyslela, niečo, čo ju robí šťastnou. Pozerala do zeme, potom do stropu, na steny... Pátrala vo svojej mysli po niečom, za čo je vďačná a nevedela na nič prísť.

Toto sa vám môže stať, priatelia, ak zneužívate tento zákon. Nevedela vyhútať nič, a po celý ten čas v mojej kancelárii mlčala. Nakoniec som jej povedal: „Vieš, Susie, musím svoj čas využiť. Idem opravovať písomky a keď na niečo prídeš, povieš mi to, a ja ti budem venovať plnú pozornosť.“ Po celý čas som opravoval písomky a ona tam ticho sedela.

Pri odchode som jej navrhol: „Vieš, Susie, zajtra môžeš prísť znovu, ale aj na zajtra platí to isté: ani jedno slovo o tvojich problémoch, kým mi nepovieš niečo, za čo si vďačná.“ Nasledujúci deň už neprišla a mal som z toho zlý pocit. Bol som v pokušení povedať: „Môžeš prísť a pohovoríme o...“ No rozhodol som sa nepofaviť. Vždy, keď som ju videl, povedal som: „Susie, príď kedy chceš, ale musíš mi povedať niečo, za čo si vďačná.“ A naširoko som sa usmieval.

Povedal som o tej skúsenosti svojej žene, a keď som bol doma, niekto zavolať. Manželka to zdvihla a podala mi slúchadlo so slovami: „Myslím, že je to Susie.“ Zobral som telefón a povedal: „Susie, to isté platí aj cez telefón. Ani jedno slovo. Ani jedno jediné slovo o tvojich problémoch, kým mi nepovieš niečo, za čo si vďačná.“ Ticho. Počul som, ako dýcha a posmrkáva, ale nič.

Nakoniec predsa len s niečím prišla. Viete, bolo to dávno. Nespomínam si presne, čo to bolo, ale niečo veľmi všeobecné. No chňapol som po tom a začal som ju povzbudzovať, skúmať dôsledky a následky tej jednej veci, a viete, pri tom rozhovore sme sa vôbec nedostali k jej problému. Hovorili sme len o naozaj živých požehnaniach, z ktorých sa to dieťa tešilo každý deň. Navrhol som: „Vieš, Susie, chcem, aby si zajtra prišla ku mne do kancelárie a povedala mi niečo ďalšie, z čoho si šťastná.“ A ona slúbila, že príde.

Vošla a ďalší deň sme sa bavili o jej požehnaniach. Viete čo, bol som tam len jeden štvrtrok, ale videl som, ako sa v Susienom živote odohrávali načisto pozoruhodné veci. Stal sa z nej iný človek len preto, že tento zákon začala používať, a prestala ho zneužívať.

Väčšina jej problémov bola čisto vymyslená. (MH 241.2) Vytvorila si ich tým, že sa zameriavala na negatívne veci a hovorila o nich. Stali sa pre ňu nerealisticky negatívnymi. Samozrejme, že nemala žiadnych priateľov, lebo bola ako taký temný, deprimujúci obláčik, s ktorým nechcete tráviť čas a nikto sa nechce kamarátiť s niekým takým. Tak si vytvárala situácie, ktoré si predstavovala tým, že sa stávala deprimovanou, takže s ňou nikto nechcel byť. No keď sa stala optimistickejšou, začala získavať priateľov.

Po štvrtroku som odišiel. S tými študentmi som sa naozaj zblížil a v ďalšom roku ma pozvali, aby som u nich viedol modlitebný týždeň. Nikdy nezabudnem, ako som vošiel do zadnej časti modlitebne. Hádajte, kto bol tam vpredu a viedol spevákov s gitarou a širokánšským úsmevom na tvári? Susie. Pozrel som sa na ňu a povedal: „Chvála Pánovi.“ Dobešla ku mne, len čo ma zbadala. Objala ma a vyhrklo z nej: „Som taká šťastná, že vás vidím, a mimochodom, tento rok som v škole naozaj šťastná.“

Priatelia, nezneužívajte ten zákon, ale ho používajte. Tento princíp s rovnakým potenciálom požehnať vás a pomôcť vám, má tiež potenciál prekliatť vás a brzdiť. Rozhodnite sa vyjadrovať len to, čo vám pomôže rozvinúť charakter, podobný Kristovi...

POMALÝ HOVORIŤ, POMALÝ DO HNEVU

(Jak 1,19)

S týmto princípom v mysli sa chceme s vami zamerať na niektoré špecifické inštrukcie v Biblii ohľadne toho, čo by sme mali hovoriť a čo nie. Budete sa diviť, nakoľko si už uvedomujete dôležitosť tohto zákona vzájomného ovplyvňovania, koľko špecifických príkazov je v Biblii o tom, čo by sme hovoriť mali a čo nie. Keď pochopíte princíp v pozadí tých inštrukcií, lepšie porozumiete, prečo je dôležité niektoré veci hovoriť a iné zase nie. Musíme porozumieť základným princípom. Až potom dávajú konkrétne pravidlá a predpisy, čo máme robiť a čo nie, oveľa väčší zmysel.

Pozrime sa teda na niektoré konkrétne biblické príkazy o tom, čo by sme nemali hovoriť. Odpracme z cesty najskôr to negatívne, a potom prejdeme k tomu pozitívnemu. Predovšetkým by sme nemali hovoriť o ničom mrzkom, či bláznivom. Efežanom 5,4: „...ani mrzkosť a bláznivé reči alebo šprýmy, čo sa nepatrí, ale radšej,“ čo? „...ďakovanie.“ Ďakujte. Nedovoľte, aby vám z úst vyšlo niečo mrzké.

Existuje veľa nemiestnych vtipov. Viete, o čom hovorím. Rozhodne by sme sa nemali podieľať na ich šírení, a to v žiadnom prípade. Ak vyslovíte niečo mrzké, podľa zákona robíte sami seba akými? Mrzkejšími. Až kým sa dostaneme do stavu, kde bude musieť Sudca povedať: „*Kto špiní, nech špiní ešte.*“ (Zj 22,11) A to platí navždy. Nedovoľte, aby sa to stalo vám. Nerobte to, prosím. Starostlivo si strážte jazyk a nehovorte nič, čo je mravne nečisté.

Jestvujú však aj bláznivé reči, ktoré nemáme vyslovovať. Je to ťažká vec, a niektorých pohorší to, čo k tomu musím povedať. Bláznivá reč... Keď vedíme bláznivé reči, akými sa stávame podľa zákona? Bláznivejšími. Príslovia 15,2: „...ústa bláznov vyliievajú bláznovstvo.“ „*Lebo čím je preplnené srdce, to hovoria jeho ústa.*“ (Luk 6,45) No podľa zákona vzájomného ovplyvňovania, keď slovne vyjadríte bláznovstvo, akými sa stávate? Bláznivejšími. A to až kým sa nestanete takými ľahkovážnymi, povrchnými a hlúpučkými, že nebudete schopní nejakých rozvážnych, triezvych a hlbokých myšlienok, či slov. Skutočne to funguje a môžete zo seba spraviť totálneho šaša.

Viete, viest bláznivé reči nám v skutočnosti uľahčuje vysoké uznanie, ktoré tento svet udeľuje tomu, kto vie iných rozosmiať. Čo sa vo svete pokladá za jednu z najžiadanejších vlastností? Zmysel pre humor. A ak naozaj chcete niekomu zložiť kompliment, poviete: „Ó, on je skutočne zábavný. Je to taká veselá kopa.“ Otázka: je to naozaj žiaduca vlastnosť pre kresťana? Keby to bola žiadaná vlastnosť pre kresťana, nevideli by sme ju prejavenu v Kristovom živote? No tak... Vari nie sú všetky kresťanské vlastnosti zobrazené v Ježišovi Kristovi? Sú. Povedzte mi, ako často vidíte Krista vtipkovať, hovoriť bláznivo, len aby iných rozosmial? Nikdy! Preto k akému záveru

musíme dospieť? Nemusi to byť skutočne kresťanská vlastnosť. Je to možno len napodobenina toho, čo má mať pravý kresťan, a síce tej skutočnej radosti a šťastia.

Toto je tenká čiara, po ktorej musíme prejsť a nechcem, aby ste ma zle pochopili. Pridržajme sa teda inšpirácie. Evangelism, str. 641: „*Keby niekto mohol poukázat na jedno bezvýznamné slovo, ktoré vyslovil náš Pán, alebo na nejakú ľahkomyselnosť v Jeho charakte, mohol by nadobudnúť dojem, že ľahkomyselnosť a vtipkovanie sú uňho ospravedlniteľné. Tento duch je nekresťanský, lebo byť kresťanom znamená byť, akým?, podobným Kristovi. Ježiš je dokonalý vzor a my musíme Jeho príklad nasledovať. Kresťan je najvyšším vzorom človeka, reprezentantom Krista.*“

Bol Kristus vtipkárom? Nie. Preto kresťan, ktorý má reprezentovať Krista, nebude vtipkárom. No prosím, nepochopte ma tu zle. Nie som, a to zdôrazňujem, že nie som obhajcom smútočného, sklúčeného ducha a povahy. Kresťan by mal byť tým najšťastnejším človekom na tvári Zeme. (LHU 376.5) Je však rozdiel medzi skutočnou radosťou a šťastím, ktoré je vedľajším produktom svätosti, (RC 161.7) a touto napodobeninou, lacnou náhradou nazývanou bláznovstvo, alebo hlúposť. Áno, povedaním vtipu síce prinesiete dočasnú radosť, ale čo potom? Je po vtipi. Ale pravé slovo vyslovené v pravý čas, (Prísľ 15,23) niečo, čo povzbudí a povznesie, čo pripomenie Božiu lásku a vernosť, to prináša pravú, trvalú radosť tomu, kto ho počuje. Bol Kristus stále pripravený povedať slovo v pravý čas? Priniest radosť a útechu uboleným srdciam, trpiacemu ľudstvu? Áno. Chodieval však a rozprával vtipy, rozosmievajúc tým ľudí? Nie. A v tom je rozdiel. Bože, pomôž nám zvoliť si to pravé, a nie napodobeninu.

Bible Commentary, zv. 7, str. 938: „*Je správne byť veselý, ba radostný. Je správne pestovať veselost ducha posväcovaním sa pravdou, ale nie je správne oddávať sa bláznivému vtipkovaniu a žartovaniu, v ľahkomyselnosti a malichernostiach...*“ Vidíte ten rozdiel medzi pravým a falšným?

Child Guidance, str. 146: „*V Ježišovom náboženstve niet ničoho ponurého. Kým sa všetkej ľahkomyselnosti, malichernosti a vtipkovaniu – ktoré sa podľa apoštola nepatria robíť (Eř 5,4) – máme svedomito vyhýbať, v Ježišovi je sladký odpočinok a pokoj, ktorý sa prejaví vo výzore. Kresťania nebudú sklúčení, deprimovaní a zúfalí. Budú triezvo zmysľajúci, a predsa ukážu svetu veselost, ktorú môže udeliť len milosť.*“ Vidíte v tom rozdiel? Prosím, pochopte rozdiel medzi tým pravým a napodobeninou. Obávam sa, že sme urobili to – dokonca aj v tejto cirkvi – že sme sa stotožnili práve s tou napodobeninou a považujeme ju za žiadanú vlastnosť. Ale u Ježiša ju nevidíme.

Review and Herald, 29. október 1903: „*Daj si pozor na svoje slová. Nemrhaj vzácnymi chvíľami v bláznivom rozhovore. Ži tak blízko Krista, že vždy budeš pripravený hovoriť slovo a v pravý čas občerstviť ustatého. (Iz 50,4) Odložte všetku pýchu, všetko sebeckto, ľahkovážnosť a malichernosť. Vtipkovanie a žartovanie sú urážkou Boha a popretím vašej viery. Robia myseľ neschopnou rozumne myslieť a sústredene pracovať, ľudia sú kvôli nim povrchní a neužitoční. Budte obozretní a súčasne veselí a šťastní, preukazujúc chvály Tomu, kto vás povolal z tmy do svojho predivného svetla.*“

Kresťania by mali byť sneční ľudia. Mali by sme mať pozitívnu, povznášajúcu, povzbudzujúcu povahu a ducha a vplývať tak na každého, s kým prideme do kontaktu. To však môžeme mať len vtedy, keď sa pozeráme a hovoríme o vlastnostiach, o moci a o milosti, ktorú máme v našom Slnku Spravodlivosti. Pozeraním sa meníte, odrážate Jeho svetlo, lásku a moc. Snečnými sa stávate hľadením na Slnko Spravodlivosti a rozprávaním o Ňom.

Review and Herald, 12. marec 1872: „Niektorí necítia, že je ich náboženskou povinnosťou disciplinovať svoju myseľ, aby uvažovala o radostných témach, aby tak mohli odrážať svetlo a nie tmú a šero. Táto trieda myslí sa buď bude angažovať v hľadaní ich vlastného potešenia v ľahkomyselných debatách, smiechu a vtipkovaní a ustavične si budú rozveseľovať myseľ radom zábaviek, alebo budú deprimovaní, s veľkými skúškami a duševnými konfliktami, o ktorých si myslia, že ich prežil len málokto a len málokto im rozumie. Títo ľudia môžu vyznávať kresťanstvo, ale klamú sami seba. Nemajú ten pravý materiál.“

Vidíte, priatelia, môžete si vybrať jednu z dvoch ciest, je tak? Buď pôjdete cestou lacnej napodobeniny, alebo môžete ísť cestou tmavou a ponurou. Aké je však riešenie? Pozerať sa na Slnko Spravodlivosti, hľadiť na Neho. A keď budete na Neho hľadiť, budete sa meniť. Budete najšťastnejšími ľuďmi na tvári Zeme. (LHU 376.5) a budete hovoriť vždy v pravý čas slová, (Iz 50.4) ktoré budú pre iných požehnaním. Prosím, nedajte sa oklamať napodobeninou. Neprejavujte bláznovstvo, vtipkovanie, žartovanie, ale vždy buďte pripravení hovoriť o Božej láske, milosti a o Jeho vzácnych zaslúbeniach, aby ste druhým priniesli trvalú radosť a šťastie...

Tiež platí, že nemáme hovoriť nič iné, len pravdu. Je nám zakázané hovoriť niečo iné než je pravda. Ježiš to vyjadruje u Matúša 5,37 takto: „Ale nech je vaša reč: *Áno, áno; nie, nie; to, čo je viac nad to, je zo zlého.*“ Inými slovami, hovorte presne to, čo máte na mysli, a myslíte nad tým, čo hovoríte.

Prosím, pochopte „áno, áno,“ „nie, nie“ – ale nie „áno, nie.“ Máme veľký sklon vyťahovať „áno-nie“ odpovede. Pýtate sa aká je to „áno-nie“ odpoveď? Nuž, je dosť pravdivá na to, aby sme presvedčili sami seba, že hovoríme pravdu, a tiež dosť falošná na to, aby sme sa dostali z trápnej situácie. Je to zmes pravdy a klamstva a je to od toho zlého. Diabol je veľmi šikovný miešač pravdy a klamstva. On sa na to vyslovene špecializuje. Kedykoľvek sa dostaneme na túto cestu, hovoríme to, čo je diabolské: zmiešaniu pravdy a bludov. Buďte opatrní s „áno-nie“ odpoveďami. Hovorte pravdu a len pravdu, aj keby vás to malo niečo stáť.

Je zakázané hovoriť niečo iné, ako priamu pravdu. Máme sklon k posadnutosti prikrášľovať naše príbehy, je tak? Nazýva sa to preháňanie... trochu pridať, ozdobiť, aby to bolo čo najsenzačnejšie. Viete o čom hovorím... Ale tento príkaz to zakazuje.

Ešte je tu ďalšia vec, ktorú sme náchylní robiť, a to je ozdobovanie reči doplňujúcimi, bezvýznamnými výrazmi, o ktorých si myslíme, že sú nevyhnutné, ak má byť naše rozprávanie pôsobivejšie. Je to zakázané kamaráti.

Education, str. 236: „Božie Slovo tiež odsudzuje používanie tých bezvýznamných fráz a nevhodných slov, ktoré hraničia s rúhaním sa. Odsudzuje klanlivé poklony, vyhybanie sa pravde, zveličovanie, skresľovanie skutočnosti v obchode, ktoré sú bežné v spoločnosti a vo svete podnikania. Ale nech je vaša reč: *Áno, áno; nie, nie; to, čo je viac nad to, je zo zlého.*“ Zakazuje sa tým oveľa viac... **Duch prorocký odsudzuje a zakazuje používanie bezvýznamných fráz a nevhodných slov, ktoré hraničia s rúhaním sa, falošnými poklonami, vyhybaním sa pravde, zveličovaním a skresľovaním skutočnosti.**

Keď sa pokúšate predat auto, ktoré už nemôžete strpieť, lebo sa na ňom všetko kazí, ako ho prezentujete budúcemu kupcovi? Presne toto sú tie veci, o ktorých hovoríme. Skutočne mu povieť aké má chyby? Alebo vykreslíte veľmi nerealistický obraz, len aby ste dotyčného dostali ku kúpe? Premýšľajte nad tým...

No ja chcem upriamiť vašu pozornosť na tú prvú vec, ktorú Slovo Božie odsudzuje, a to na používanie bezvýznamných fráz a nevhodných slov, ktoré hraničia s rúhaním sa. Mám tu neľahkú úlohu povedať vám, ako to v skutočnosti je. Boli sme známi ako ľud, ktorý sa nikdy nerúhal, no viete, veci sa veľmi pomaly a postupne menia. Ako k tomu došlo? Došlo k tomu používaním bezvýznamných fráz, ktoré hraničia s rúhaním sa, ktoré nás zdemoralizujú a uspokojia, až nakoniec prekročíme hranicu a rúhame sa. Ktoré sú tie bezvýznamné frázy hraničiace s rúhaním sa? Nerád to síce ilustrujem, no chcem, aby ste to pochopili, a preto to urobím.

Bezvýznamná fráza hraničiaca s rúhaním sa: „Ježiš.“ Častokrát to používame v podobe eufemizmu.

Čo je to eufemizmus? Eufemizmus je slovo, ktoré ľudia používajú na vyjadrenie nejakého nevhodného slova, jemnejším spôsobom.

Všimli ste si, že v spoločnosti je počuť slovo „Ježiš“, a potom aj jeho obmenu „Ježišmária?“ Určite to zvyknete počuť. Som vždy znechutený, keď to počujem. Je to predsa Božie meno! Satan nás pomocou veľmi postupného hraničného rúhania dovedol do zrelého rúhania sa. Iný príklad: „Krucici!“ „Preboha!“ Sú to eufemistické varianty pre Božie meno. Iný výraz: „Čestné slovo!“ Dávajte pozor: „Na počiatku bolo Slovo a to Slovo bolo u Boha a to Slovo bol Boh.“ (Ján 1,1) „A on, to Slovo sa stalo telom.“ (Ján 1,14) Keď poviete „čestné slovo“, použijete Ježišove meno. „Bože môj!“ „Môj ty Bože!“ ...

Preďtým než ma rýchlo odpíšete ako fanatika a radikála, prosím uvedomte si, že **anjeli vždy, keď si berú do úst Božie meno, zahalia si tváre, sklonia svoje hlavy, a vyslovia ho s tou najväčšou úctou.** (Ed 243.5) Milí priatelia, musím vám povedať, že ak sa nádeejame, že strávime večnosť v tomto druhu spoločnosti, musíme si vypestovať takýto druh úcty pre Božie meno. **Je to jedno z desiatich prikázanií.** (Ex 20,7) Toto nie je len niečo vedľajšie. Úcta k Božiemu menu je rozhodujúca. Prosím, vážne o tom premýšľajte. Poproste Ho, aby vám pomohol rozoznať bezvýznamné frázy, ktoré máte vo svojom slovníku, a ktoré hraničia s rúhaním sa, a pre lásku Kristovu ich začnite vykoreňovať. Keď tak budete robiť, veľmi si tým pomôžete pri pestovaní tej vážnej úcty k Svätému Bohu. Nájdete obnovenú citlivosť k úcte k Bohu, ktorá ovplyvní vaše správanie, keď prídete do Jeho domu. Všetko to úzko súvisí.

Jeden z dôvodov, prečo sme sa stali takými bezstarostnými, pokiaľ ide o naše správanie v Božom dome je to, že sme sa stali neúctivými, k Božiemu menu. Múdremu stačí raz povedať.

Čo iné je nám zakázané hovoriť? Titovi 3,2. Máme zakázané hovoriť zle o hocikom. „...aby sa nikomu nerúhali...“ Koho to zahŕňa? Každého. „...aby sa nikomu nerúhali, aby neboli svárliví, ale prívetiví, dokazujúci celú krotkú tichosť voči všetkým ľuďom.“ Je nám teda zakázané vyhľadávať chyby, hovoriť zlé, kritizovať, ohovárať, klebetiť. Toto všetko sa zakazuje.

Popravde, medzi nami, ako ľuďom je toto vážnym problémom: kritizovanie, hľadanie chýb, hovorenie zlého. Je to veľmi rozšírené a dôkazom je to, že máme samospravodlivú, formalistickú skúsenosť. Prečo? Pretože tí, ktorí sú samospravodliví sa musia podopierať tak, že iných zhadzujú. Preto vždy tam, kde je samospravodlivosť, je aj duch kritiky a hľadania chýb. Ak idete presvedčiť sami seba, že ste spravodliví, urobíte to tak, že poukážete na niekoho iného, kto nekoná ani zhruba tak dobre, ako vy. Musíte sa zamerať na ich problémy a odhaliť ich. Pričom ak prídete ku krížu a prijmete nezaslúžené, nekonečne milostivé zaopatrzenie odpustenia, krvou Krista ste prijatí nie na základe toho, kto ste, ale na základe toho, kto ste v Kristovi – potom budete ponúkať všetkým ostatným to isté odpustenie a prijatie. Budete mať s nimi veľkú trpezlivosť, lebo viete, že Boh bol veľmi trpezlivý s vami.

V skutočnosti to funguje takto: neodvratne zaobchádzame s inými tak, ako si myslíme, že Boh zaobchádza s nami. Ak si myslíme, že Boh nás neprijíma ak sa nesprávame podľa Jeho normy, potom my neprijmeme iných, pokiaľ sa nesprávajú podľa našej normy.

No keď si uvedomíme, že Boh nám milostivo pripočítava dokonalé správanie Jeho Syna, a na základe toho nás prijíma... A potom nás s láskou a trpezlivosťou učí ako sa správať každý deň stále viac a viac ako On – potom budeme ponúkať ten istý dar prijatia iným, a budeme mať s nimi veľkú trpezlivosť, keď sa budú učiť žiť Kristovi podobným životom.

Kritizovanie, hľadanie chýb, moji drahí priatelia, to všetko je kliatbou, morom v tejto milovanej cirkvi. Žiadam vás, ak sa do toho zapájate, z Božej milosti s tým prestaňte.

Bible Commentary, zv. 5, str. 1093: „Prestaňte sa zaoberať nedostatkami iných. Udržte svoj jazyk zasvätený Bohu. Zdržte sa hovorenia čohokoľvek, čo by mohlo znehodnotiť vplyv iného človeka, lebo keď sa oddávate používaniu takýchto slov kritiky, rúhate sa Božiemu svätému menu, popravde až tak, ako keby ste boli prisahali...”

Poznám veľa samospravodlivých adventistov siedmeho dňa, ktorí by nikdy Božie meno nevzali nadarmo. Neprisahali by a napriek tomu sa denne rúhajú Božiemu menu kritizovaním a hľadaním chýb. Ako je to možné? Nuž, ak tvrdíme, že sme kresťania, a pritom kritizujeme a hľadáme chyby, čo hovoríme o Bohu? Kto je žalobníkom našich bratov? Satan. (Zj 12,10)

Ak vy a ja tvrdíme, že sme kresťania, a pritom žalujeme svojich bratov, čo tým hovoríme o Kristovi? Že On je žalobníkom bratov. Reprezentujeme Krista, keď si privlastňujeme Jeho meno. Prosím, neberte Jeho meno nadarmo, a nehovorím pritom o prisahaní. Hovorím o tom, že sa vyhlasujeme za kresťanov, zatiaľ čo sme žalobcami našich bratov. Tým sa berie Jeho meno nadarmo...

Z knihy Sermons and Talks, str. 367: „Môžeme robiť chyby, a môžeme ,napomínať druh druhu.“ (Rim 15,14) Je rozdiel medzi láskavým napomínaním brata, alebo sestry a kritizovaním, či hľadaním chýb za ich chrbtom? Je v tom veľmi veľký rozdiel. Jeden smer je Kristov postoj k chybám, a druhý smer je satanov postoj k chybám. „Môžeme robiť chyby, a môžeme ,napomínať druh druhu. **No do cirkvi prenikol... duch ohovárania, vyhľadávania chýb a hanenia, ktorý jasne dokazuje, že nie ste obrátení. Používajú sa slová, ktoré by nikdy nemali prejsť cez pery kresťana. Moji bratia a sestry, keď neviete rozprávať o ničom lepšom, než o chybách druhých, pamätajte, že ,tichosť je výrečná.“** „Aby sa nikomu nerúhali.“ (Tít 3,2) Ak neviete povedať o niekom niečo dobré, tak nehovorte vôbec nič.

Nielenže sa vyhnete tomu, žeby ste tým, čo poviete, ublížili iným, ale prosím, uvedomte si, že musíte predísť aj tomu, aby to čo poviete ublížilo vám, tak ako to podľa zákona vzájomného ovplyvňovania funguje. Ak kritizujete a hľadáte chyby, podľa ktorých dvoch princípov rozvíjate tie isté chyby u seba?

V prvom rade sa zameriavate na ich problémy, a pozeraním sa meníte. A potom, podľa druhého zákona – zákona vzájomného ovplyvňovania – hovoríte o týchto problémoch, ich posilňujete a podporujete sami v sebe. Kritizovanie a hľadanie chýb je tým najlepším spôsobom, ako rozvinúť všetky tie chyby na ktoré sa zameriavate, a o ktorých s každým hovoríte, vo vašich vlastných životoch. Kritizovaním a vyhľadávaním chýb si tak veľmi ubližujeme! Kvôli tomu spôsobujeme hotovú pohromu v našich rodinách a v našich zborových rodinách.

Ministry of Healing, str. 492. Mám tu výrok, ktorý si treba napísať na kartičku a prichytiť si to na chladničku nejakou magnetkou. Alebo si to dajte na zrkadlo v kúpeľni, aby ste to mali

na očiach, a museli si to každý deň čítať. Je to úžasné riešenie kritizovania a vyhľadávania chýb, ktoré sú morom medzi nami, Božím ľudom.

Ministry of Healing, str. 492: „*Pestujte si zvyk dobre hovoriť o iných. Zameriavajte sa na dobré vlastnosti tých, s ktorými sa stýkate.*“ Všimnite si, že ak máte hovoriť o pozitívnych vlastnostiach iných, musíte sa na ne zamerať. „*Lebo čím je preplnené srdce, to hovoria ústa.*“ (Mat 12,34) Hľadajte dobré vlastnosti, zamerajte sa na ne, a potom môžete o nich rozprávať.

Vráťte sa k výroku. „*Pestujte si zvyk dobre hovoriť o iných. Zameriavajte sa na dobré vlastnosti tých, s ktorými sa stýkate, a čo najmenej si všimajte ich chyby a omyly. Keď ste v pokušení sťažovať sa, čo niekto povedal alebo urobil, pochváľte niečo z jeho osobného života, alebo charakteru.*“

Keby sme to robili, viete si predstaviť koľko pokoja, harmónie a šťastia by mohlo byť v našich domovoch a zboroch? Viete si to predstaviť? Bože, pomôž nám Tvoj zákon radšej používať, ako zneužívať. Ak hľadáte dobré vlastnosti u iných, na čo hľadáte? Na dobré vlastnosti, a ak hovoríte o tých vlastnostiach, vďaka tým istým dvom princípom, ktoré pôsobia proti vám, keď kritizujete a hľadáte chyby, budete teraz pozhnaní a zvýhodnení, lebo hľadáte na pozitívne veci a hovoríte o pozitívnom. Tým nielenže šírite pokoj a šťastie, ale tiež si pomáhate budovať vlastnosti, aké má Kristus. Vidíte ako to funguje?

Ako sa tento zákon vzájomného ovplyvňovania aplikuje na prekonávanie hnevu? Nuž, aplikuje sa veľmi priamo. Jakub 1,19-20: „*Takže, moji milovaní bratia, nech je každý človek rýchly počuť, pomalý hovoriť, pomalý do hnevu. Lebo hnev muža nepôsobí spravodlivosťou Božej.*“ Čo produkuje hnev človeka? Este viac hnevu. Robí vás nahnevanejšími a nahnevanejšími.

No všimnite si prosím, že predtým, ako je nám povedané, aby sme boli „*pomalí do hnevu,*“ je nám povedané aby sme boli „*....pomalý hovoriť.*“ Je to veľmi dôležité. Jediný spôsob, ako môžeme byť pomalí do hnevu, je naučiť sa byť pomalými v hovorení. V skutočnosti, jediný spôsob, ako sa môžeme úplne zdržať hnevu, je naučiť sa nepoužívať hnevliivé slová – a to podľa čoho?... zákona vzájomného ovplyvňovania. Čo je ale úplne prvé? Byť rýchly počúvať.

Viete, mnohokrát sa nahneváme len preto, lebo sme úplne neporozumeli tomu, čo daná situácia zahŕňala. Keby sme len nereagovali tak prudko, keby sme si dali čas na zozbieranie všetkých faktov, pravdepodobne by sme sa vôbec nenahnevali. Buďte **rýchli počúvať** ale **pomalí hovoriť**, a ak budete **pomalí hovoriť**, budete **pomalí do hnevu**.

Child Guidance, str. 95: „*Vyslovenie hnevlivých slov je ako keď kremeň škrtneme o kremeň – okamžite zapaluje pocity hnevu.*“ Nuž, povedal by som, že väčšina z vás si myslí, že zapaluje pocity hnevu u iných. Však? To je obyčajne spôsob, ako rozmyšľame. No zo zákona vzájomného ovplyvňovania vyplýva, že ak vyslovujeme hnevliivé slová, v kom sa bude neodvratne zapalovať viacej pocitov hnevu? **V nás!** Ak vyslovíte slovo hnevu, podľa zákona vzájomného ovplyvňovania budete ešte nahnevanejší. Práve tu sa strácame, čo sa týka kontrolovania hnevu. To je to miesto, kde prehrávame boj, týkajúci sa kontrolovania hnevu. Prehrávame tým, že dovoľíme jazyku, aby vyjadroval naše pocity hnevu, a akonáhle ich vyslovíte – posilníte ich. Potom ich vyslovujete stále viac a viac, a pritom ich stále viac a viac posilňujete, až sa dostanete do začarovaného kruhu a úplne stratíte kontrolu.

Adventist Home, str. 437: „*Musíme ovládnuť unáhlený hnev a kontrolovať naše slová.*“ Všimnite si prosím, čo je tu pospájané. **Ovládanie unáhleného hnevu** a **kontrolovanie našich slov** – sú neoddeliteľné, a budete na to neustále narážať, keď budeme pokračovať v tomto

štúdiu. „Musíme ovládnuť unáhlený hnev a kontrolovať naše slová, a v tomto by sme mali získať veľké víťazstvá. Pokiaľ nebudeme kontrolovať naše slová a hnev,“ – sú tu spojené opäť – „...budeme otrokmi satana.“ Tí, ktorí máte neovládateľný hnev, prosím, uvedomte si strašnú situáciu a stav, v ktorom sa nachádzate. „Pokiaľ nebudeme kontrolovať naše slová a hnev, budeme otrokmi satana. Sme mu podriadení. Vedie nás ako zajatcov. Všetky hašterivé, neprijemné, netrpezlivé, podráždené slová sú obeťou predloženou jeho satanskému majestátu. A je to drahá obeť, drahšia, než akákoľvek obeť, ktorú by sme priniesli Bohu, lebo ničí pokoj a šťastie celých rodín, ničí zdravie, a nakoniec je príčinou straty šťastia večného života.“ Priatelia, prosím pochopte, že ak máte problém s hnevom, z Božej milosti nad ním musíte zvíťaziť. Ako zvíťaziť?

Testimonies, zv. 2, str. 78: „Máš neovládnuteľný hnev, a nekontroluješ si svoj jazyk.“ Opäť tu môžete vidieť spojené tie dve veci. „Nedostatok sebakontroly bolo veľkou ranou pre vás a vašu rodinu. Šťastie, tichosť a pokoj prebývajú vo vašich pribytkoch, ale iba na krátko. Ak sa niečo priechi vašej vôli, ľahko sa podráždíte, a potom hovoríte a konáte, ako keby ste boli vlastníctvom démona. Anjeli sa odvracajú od scén nezhôd, kde sa vymieňajú hnevlivé slová. Mnohokrát ste vyhnali vzácných nebeských anjelov zo svojej rodiny tým, že ste sa nechali uniesť vášňami.“

Delím sa s vami o tie výroky, lebo chcem, aby ste videli, ako veľmi škodlivý je výbuch hnevu. Je veľmi škodlivý, nielen pre zdravie a pohodu každého, kto s vami žije, no obzvlášť pre vaše vlastné zdravie a pohodu. Prosím pochopte, že vám to zabraňuje nielen, aby ste sa tešili z tohto života, no zabráni vám to, aby ste sa tešili aj z budúceho života.

General Conference Bulletin, 1903, str. 89: „Pamätajte, že ak hovoríte uštipačné slová členom zboru, [alebo členom rodiny], takto by ste sa vyjadrovali aj v nebi, ak by vám tam bolo dovolené vstúpiť. No nikdy vám to povolené nebude, pokiaľ sa nezmeníte.“ Je to veľmi jasné. Pozrite: „Stríhajte pokoj so všetkými a posvätenie, bez ktorého nikto neuvidí Pána.“ (Žid 12,14) Boh nevezme nikoho do neba kto úplne nezvíťazil nad svojim hnevom, lebo by ohrozil nebeské šťastie.

Dobre, tak teda ako? Ako môžeme získať kontrolu nad našim hnevom? Je to boj. Je to intenzívny boj, kde sa učíme bojovať a vyhrať v sile Ježiša Krista. No na druhej strane je to boj, ktorý prinesie vzácne víťazstvá.

Príslovia 16,32: „Lepší ten, kto je pomalý do hnevu, ako silák, a kto panuje nad svojím duchom, ako ten, kto zaujal mesto.“ Chce to skutočne veľký boj na dobytie jedného mesta, no tí čo porazia svoj hnev sú ešte väčší, ako niekto, kto dobýva mesto. Toto nám hovorí múdry muž.

Viete, niektorí z vás, máte vo svojich rukách obzvlášť vyzývavý boj, a to z dôvodu vášho dedičstva. Sklon k hnevu sa často získava dedením. „Navštevujem neprávosť otcov na synoch do tretieho i štvrtého pokolenia...“ (2 Moj 20,5) Moje srdce je naklonené k tým z vás, ktorí zdedili veľmi nekontrolovateľný hnev. V rukách máte oveľa intenzívnejší boj ako ostatní. No chcem vás povzbudiť tým, že nezávisiac na tom, aké zdedené sklony máte v tejto oblasti, Kristova milosť je dostatočná, aby vám ich pomohla prekonať. (2 Kor 12,9) Budete mať v rukách oveľa intenzívnejší boj ako tí, ktorí to dedičstvo v tejto oblasti nemajú. Existuje veľa ľudí, ktorí bojujú a vyhrávajú tento boj, a väčšina z nás si ani len neuvedomuje, že aké intenzívne, láskou motivované, Duchom posilňované úsilie je požadované, aby sa dosiahlo a udržalo to víťazstvo, no sľubujem vám, že Boh to vie.

Prečítajte si tento pozoruhodný výrok, z Adventist Home, str. 443: „Boh vidí do každej skrytej veci života. Niektorí vedú neustály zápas, aby si udržali sebakontrolu. Denne bojujú v tichosti a na modlitbách proti hrubosti reči a hnevu. Takúto snahu ľudské bytosti nikdy neocenia. Žiadne

ľudské ústa ich nepochvália za to, že sa zdržali unáhlených slov, ktoré sa snažili predať cez ústa. Svet nikdy neuvidí tieto výhry, a ak by videl, tak by len pohrdal víťazmi. No v nebeských záznamoch sú zapísaní ako víťazi. Je tam Nieкто, kto dosvedčuje každý skrytý boj a každé tiché víťazstvo, a hovorí: „Lepší ten, kto je pomalý do hnevu, ako silák, a kto panuje nad svojim duchom, ako ten, kto zaujal mesto.“ (Prísľ 16,32)

Chcem sa s vami vrátiť k niečomu, čo bolo uvedené v strede toho výroku, ktorý nám odhaľuje tajomstvo víťazstva nad hnevom. Všimli ste si, že: „*Žiadne ľudské ústa ich nepochvália za to, že sa zdržali unáhlených slov, ktoré sa snažili predať cez ústa.*“ Tu máte tajomstvo víťazstva. „*Zdržať sa,*“ čoho? „...*unáhlených slov, ktoré sa snažili predať cez ústa.*“ Čo je teda tajomstvom ovládania hnevu? Je to **ovládanie jazyka**.

Pozrite, Ježiš je naším príkladom vo všetkom, však? Mal Ježiš ľudskú prirodzenosť? Áno, mal. Mal schopnosť sa nahnevať, ako človek, kvôli tomu, ako sa s Ním zaobchádzalo? Mal tú schopnosť? Verte, že mal. Musel prechádzať cez znervózňujúce, rozčulujúce situácie a skúsenosti svojho života? Priatelia, prechádzal cez také, cez aké nikto z nás nikdy nemusel, a chvála Bohu, ani nikdy nebude musieť ísť. Považujte nad tými neuveriteľne rozčulujúcimi a dráždivými situáciami záverečných hodín Jeho pozemského života.

Viete, keď som premýšľal o Kristovi v takých neuveriteľne rozčulujúcich a dráždivých situáciách, vždy som bol v úzase, ako mohol vydržať ovládať svoje pocity. Úžasné! Nemohol som pochopiť, ako to mohol dokázať, až pokiaľ mi Boh neprezradil Jeho tajomstvo. Viete aké je Jeho tajomstvo?

Nájdete ho v Izaiášovi 53,7: „*Mučili ho, a on ponížujúc sa znášal dobrovoľne a neotvoril svojich úst; vedený bol ako baránok na zabitie a zanemel ako ovca, ktorá zanemie pred tými, ktorí ju strihajú, a neotvoril svojich úst.*“

Čo nám tu Izaiáš povedal? Že Ježiš nič nepovedal. Použil dvakrát ten istý výraz: „*neotvoril svojich úst,*“ a medzitým povedal, že zanemel. Keď Písmo niečo opakuje, znamená to, že je to veľmi dôležité. A tu Písmo trikrát zopakovalo, že Ježiš nepovedal nič. A to je to tajomstvo Jeho víťazstva v takých neuveriteľne rozčulujúcich a dráždivých situáciách. Neotvoril svojich úst...

Signs of the Times, 18. február 1903: „*Ako satan úplne zlyhal vo svojom pokuse prinútiť Krista aby zhrešil, tak zlyhá aj v snahe premôcť nás ak budeme konať rozumne.*“ Čo ale zahŕňa rozumné konanie? Pozorne počúvajte: „*Urobme pevné rozhodnutie...*“ Ako urobíme pevné rozhodnutie? Urobíte rozhodnutie svojou vôľou. „*Urobme pevné rozhodnutie, že keď budeme pokúšaní nepriateľom hovoriť unáhlene, myslieť si, že sa s nami zaobchádza nespravodlivo, alebo že sme nepochopení, neotvoríme naše ústa. Ak by sme odpovedali čo i len jediným slovom, nepriateľ by takmer určite získal víťazstvo. Musíme sa naučiť tichosti. S jazykom na uzde môžeme zvíťaziť v každej skúške trpezlivosti, skrze ktorú sme povolani prejsť.*“

Tu ho máte. To je to tajomstvo. Ako môžeme úspešne prejsť cez každú skúšku, ktorá overuje našu trpezlivosť? Musíme si držať jazyk na uzde. Musíme sa naučiť zazipsovať si pery, zahryznúť si do jazyka, nech to stojí čokoľvek. Nepovedzte ani slovo, keď sú vaše pocity dráždené, lebo v tom momente, keď vyjadrite svoje podráždené pocity, čo sa stane podľa zákona? Posilníte ich a stratíte kontrolu. Jedno slovo! Stačí vysloviť len jedno jediné slovo! A stratíte kontrolu. **Môžeme kontrolovať svoj jazyk, ale len v sile Ježiša Krista.**

Práve preto, obzvlášť ak máme problém v tejto oblasti strácania trpezlivosti a nervov, musíme si osvojiť túto Dávidovu modlitbu. Žalm 141,3: „*Postav, Hospodine, mojim ústam stráž! Strež*

dvere mojich rtov!“ Ak bojujete v tomto boji proti hnevu, naučte sa odmietat' vyslovovat' čo i len jediné slovo v provokujúcej, či rozčulujúcej situácii, a to dosiahnete iba modlením sa tejto modlitby: „*Postav, Hospodíne, mojim ústam stráž! Strež dvere mojich rtov!*“ (Žalm 141,3)

Tiež prosím pochopte, že najlepší spôsob, ako kontrolovať to, čo vychádza z vašich úst, je strážiť to, čo vchádza do vášho srdca. Veď predsa: „*Čím je preplnené srdce, to hovoria ústa.*“ (Mat 12,34) Takže proste Boha, aby dal nielen stráž pred vaše ústa, ale proste Ho, aby tiež riadil vaše myšlienky a pocity, a priviedol ich do poslušnosti Krista. (2 Kor 10,5)

A tu sa nám vynára ďalší text z Izaiáša 26,3: „*Človeka, ktorého myseľ je opretá na teba, Bože, zachováš v pokoji, áno, v pokoji, lebo sa nadeje na teba.*“ Chcem vás vyzvať, milí priatelia: Nádejajte sa na Hospodina, a vedzte, že On vás je schopný uchrániť pred pádom. (Júda 1,24) Vedzte, že On nedovolí, aby ste boli pokúšaní nad vašu možnosť, ale spôsobí s pokúšením aj východ z neho, aby ste ho mohli znieť. (1 Kor 10,13) Keď ste v popudzujúcej situácii, nádejajte sa na Neho.

Vedzte, že On vám ju pomôže prekonať, a naučí vás nájsť v skúške požehnanie. (ST, 21. august 1893, odst.5) Pamätáte si naše štúdium Jakuba o pokušení? Povedal: „*blahoslavený muž, ktorý znáša pokušenia,*“ znáša skúšky. (Jak 1,12) Naučte sa prosím ďakovať Bohu za dráždivé situácie, lebo tým dostávate príležitosť naučiť sa ovládať váš hnev. (GW92 133.2) Ďakujte mu, že v Jeho sile môžete urobiť z tejto skúsenosti požehnanie tým, že necháte Jeho pokoj nadprirodzene ovládať vaše pocity, aby Jeho sila nadprirodzene ovládla váš jazyk. A s Jeho pokojom a s Jeho silou môžete ovládnuť váš hnev. Musíme vedieť ovládať svoj hnev, milí priatelia.

Reflektuje Christ, str. 293: „*Vlastnou silou človek nemôže ovládať svojho ducha. No skrze Krista môže nadobudnúť sebakontrolu. V Jeho sile môže priviesť svoje myšlienky a slová do podriadenosti Božej vôle. Viera v Krista privádza emócie pod kontrolu rozumu a vychováva jazyk. Pod týmto vplyvom je unáhlený hnev ovládnutý a srdce je naplnené trpezlivosťou a krotkosťou.*“ To je víťazstvo nad hnevom a vy ho môžete mať.

Teraz vám chcem dať „M.O.“ pre zvládnutie emócií hnevu a rozčúlenia. Čo je to „M.O.“? Modus operandi, aby sme použili latinský termín. Je to spôsob fungovania, prevedenia realizácie. Tu je jeden M.O., ktorý funguje, lebo je to aplikácia zákona vzájomného ovplyvňovania. Keď zistíte, že máte pocity hnevu z dôvodu nejakej popudzujúcej situácie, do ktorej ste sa dostali... Nuž, bolo by ideálne, keby ste okamžite zapudili tie pocity, a volali k Bohu, aby vám dal pokoj, ktorý prevyšuje každý rozum. (Filip 4,7) Verte mu a verte Jeho zaslúbeniam. „*Človeka, ktorého myseľ je opretá na Teba, Bože, zachováš v pokoji.*“ (Iz 26,3) To je ideálne. No ak ste to neurobili, a zistíte, že máte stále pocity hnevu, potom je tu prosím M.O.:

Krok jeden: **Nič nehovorte.** Nepovedzte ani jediné slovo, lebo ak niečo poviete, čo sa stane? Stratíte kontrolu. Podľa zákona vzájomného ovplyvňovania, tie pocity budú posilnené a povzbudené, a vy stratíte kontrolu. Takže, nič nehovorte.

Krok dva: **Nesnažte sa ich len potlačiť.** Áno, zahryznite si do jazyka, ale ak to bude všetko čo urobíte, ak to odmietnete vysloviť a len to potlačíte, čo sa stane skôr, či neskôr? Napätie sa bude stále zvyšovať až pokiaľ náhle nepraskne tesnenie na tlakovom hrnci, a navonok vypláva hrozný prejav hnevu. Teraz by ste mohli namietat': „Hej, počkaj chvíľu, tak čo mám robiť, keď to nemám vyjadriť a ani to len tak potlačiť?“

Krok tri: **Vyznajte to.** Teraz by ste opäť mohli namietat': „Počkaj chvíľu, nemám čo vyznávať, ešte som nič nepovedal.“ Ak ste reagovali týmto spôsobom, je to preto, lebo nie ste pozornými študentmi. Pamätajte milí priatelia, že ak sa oddávame a dovoľíme zlým myšlienkam, alebo

pocitom, aby nám zostali v mysli, v **Božích očiach sme zhrešili**. Zaniesli sme embryo hriechu do lona mysle – aby som použil tú analógiu, ktorú sme použili, keď sme sa zaoberali textom z Jakuba. Takže ak zlé pocity prelomili bariéru – tú ideálnu bariéru ich okamžitého odmietnutia posvätenou vôľou – a keď sme sa im začali oddávať a dovolili im zostať a zosilnieť v našich mysliach, moji milí priatelia, uvedomme si, že je tu niečo, čo musíme vyznať. Zhrešili sme.

Ježiš to vyjadruje veľmi jasne, a už sme o tom predtým hovorili. Nájdate to u Matúša 5,22: „*Ale ja vám hovorím, že každý, kto sa hnevá na svojho brata bez príčiny, bude vinný, aby bol vydaný moci súdu.*“ Pochopte prosím, že: „*Každý, kto sa hnevá na svojho brata, bude vinný, aby bol vydaný moci súdu.*“ (Mat 5,22) Ježiš hovorí o zákone, ktorý hovorí: „*Nezabíjaj!*“ (2 Moj 20,13) a veľmi jasne vysvetľuje, že tento zákon môžete prestúpiť jednoducho tým, že sa nahneváte. Takže hoci máte len pocit hnevu, prestúpili ste tým zákon, a už máte niečo, čo by ste mali vyznať.

1. Jánova 3,15: „*Každý, kto nenávidí svojho brata, je vrahom.*“ Nemusíte stlačiť spúšť, zaútočiť. Nemusíte ho zraziť pástou. Nemusíte naňho ani nadávať. Stačí, keď ho nenávidíte. Ste vinný, a musíte to vyznať.

Child Guidance, str. 95: „*Nikdy by sme nad sebou nemali stratiť kontrolu. Stále majme pred sebou ten dokonalý Vzor. Je hriechom hovoriť netrpezlivo a podráždene, alebo len pociťovať hnev, aj keď nič nepovieme.*“ To je biblické. **Je hriechom pociťovať hnev, aj keď nič nepovieme.** Takže to, že si viete zahryznúť do jazyka a nehovoriť, ešte neznamená, že ste nezhršli. Pokiaľ to ale vyslovíte, váš hriech tým rastie.

Preto Ježiš hovorí: „*Každý, kto sa hnevá na svojho brata, bude vinný... A ktokoľvek by povedal svojmu bratovi: ‚Ráka,‘ [Prázdna (hlava), ničema] bude vinný, aby bol vydaný moci vysokej rady; a ktokoľvek by povedal: ‚Blázon,‘ bude vinný, aby bol uvrhnutý do ohnivého pekla.*“ (Mat 5,22)

Pozrite, čím silnejšie a otvorenejšie vyjadríme hnev, tým väčšiu vinu máme. No pointa je v tom, že vinní sme už vtedy, keď máme vo svojom srdci ešte len pocity hnevu. Je dôležité si to uvedomiť, pretože hnevu sa nemôžeme zbaviť, iba keď ho vyznáme ako hriech, a prijmeme zaň odpustenie. Preto nestačí hnev iba potlačiť. Musíme ho vyznať, a ak ho vyznáme, čo urobí Boh? „*Keď vyznávame svoje hriechy, verný je a spravodlivý, aby nám odpustil hriechy a,*“ čo ešte? „... očistil nás od každej nepravosti.“ (1 Ján 1,9) To je, milí priatelia, vaše bezpečné uvoľnenie. Môžete to predložiť Bohu na modlitbe, a získať tak oslobodenie.

Existuje aj nebezpečné uvoľnenie, a síce keď to vyjadríme v stave hnevu, a bezpochyby to tým len zosilnie. Prosím, nevyjadrujte to, nepotláčajte to, ale to vyznajte. Vyznajte to, v celej miere ako ste si toho vedomí, a choďte s pokorným duchom.

Chcem sa s vami podeliť o krásny výrok. Review and Herald, 16. december 1884: „*Ak boli nejaké ťažkosti, bratia a sestry – ak sa objavili závisť, zlomyseľnosť, rozhorčenie, podozrievanie, vyznajte tie veci, nie bežným spôsobom, ale choďte osobne za svojimi bratmi a sestrami. Buďte rozhodní. Ak ste spáchali jeden hriech a oni dvadsať, vyznajte ten jeden, ako keby ste boli hlavným vinníkom. Vezmite ich za ruku, nech vaše srdce zmäkne pod vplyvom Ducha Božieho a povedzte: ‚Odpustiš mi? Nezachoval som sa k tebe správne. Chcem napraviť každú chybu, aby v nebeských knihách nebolo proti mne nič napísané. Môj záznam musí byť čistý.’“ (Zj 20,12) Prosím, čo je tým našim M.O.? Nehovoriť. Nie len potlačiť. Vyznať, a potom čo? Posúdiť.*

Krok 4: **Posúdiť**. Posúdiť až potom, ale nie skôr. Posúdiť – teda zhodnotiť situáciu, prediskutovať ju s osobou, s ktorou ste mali problém. Učte sa zo svojich chýb, aby ste ich nerobili znovu. No prosím vás, nesnažte sa posudzovať, pokiaľ to najprv nevyznáte. Ak sa budete snažiť

posudzovať bez toho, aby ste to prv vyznali, dostanete sa len do nepríjemnej pozičnej vojny... „Nepovedal by som to, keby si ty neurobil toto.“ „Ja by som to ale neurobil, keby si ty neurobil tamto.“ Vyznajte to, priznajte si svoju chybu, prijmite odpustenie, a potom budete oslobodení od toho hrozného bremena samo-ospravedľovania sa, pretože vám bolo odpustené. Dáva vám to zmysel?

No čo je veľmi dôležitou vecou? **Vyznanie.** Vyznajte svoju vieru a lásku k Bohu a vaše ocenenie osobe, ktorej ste ublížili.

Ministry of Healing, str. 492: „*Pestujte si zvyk dobre hovoriť o iných. Zameriavajte sa na dobré vlastnosti tých, s ktorými sa stykate a čo najmenej si všímajte ich chyby a omyly. Keď ste v pokušení sťažovať sa, čo niekto povedal alebo urobil, pochváľte niečo z jeho osobného života, alebo charakteru.*“ Ak to takto budeme robiť, ak budeme ten zákon používať, a nie zneužívať, budeme Bohom požehnaní.

NECH SÚ PRÍJEMNÉ SLOVÁ MOJICH ÚST

(Ž 19,15)

Žalm 19,15: „Nech sú príjemné slová mojich úst a to, čo myslí moje srdce, pred Tebou, Hospodine, moja skalo a môj Vykupiteľu!“ Podľa zákona vzájomného ovplyvňovania nemôže byť jedno prijateľné bez druhého. Pamätajte na to. Preto by sme sa aj my mali modliť túto modlitbu.

Zákon vzájomného ovplyvňovania. Stručne si zopakujme, čo nám hovorí Duch prorocký. Citát z Ministry of Healing, str. 251: „Existuje zákon...“ rovnako ako gravitačný zákon. Funguje, či sa vám to páči, alebo nie, či mu veríte, alebo nie, bez ohľadu na to, kto ste. Je neúprosňý. „Existuje prírodný zákon, ktorý hovorí, že naše myšlienky a pocity...“ O čom tu hovoríme? O charaktere. (5T 310.1) „...sú povzbudené a posilnené, keď ich vyslovíme.“ Teda vo svetle tohto faktu sme sa pozerali na to, čo by sme nemali vyslovovať.

Teraz sa pozrieme na to, čo by sme vyslovovať mali. „Kým slová vyjadrujú myšlienky, je tiež pravdou to, že myšlienky nasledujú slová.“ Tu to máte: vzájomné ovplyvňovanie, tá obojsmerná ulica. „Ak“ – je tu ale podmienka: „Ak by sme viac rozprávali o našej viere, a viac sa tešili požehnaniam, ktoré vieme, že máme – veľkú milosť a lásku Božiu – mali by sme viac viery a väčšiu radosť.“ Chcete viac viery a radosti vo svojej kresťanskej skúsenosti? Čo potom musíte urobiť? Musíte používať a nie zneužívať zákon vzájomného ovplyvňovania. Váš jazyk musí nabráť obrátky a hovoriť o Božích požehnaníach, chváliť Boha za to, že ich máte. Vždy, keď hovoríte o tých požehnaníach a vyjadrite tú vieru, vaša radosť a vaša viera vďaka tomu silnie. Je to zákon! Proším, používajte ho! V kresťanskej skúsenosti je to ohromným požehnaním.

Vo svetle tohto zákona si prosím všimnite, k čomu nás Písmo nabáda, ale najčastejšie nás skrze príklady povzbudzuje, aby sme hovorili? Tu je príklad z Izaiáša 63,7: „Pripomínať budem rôznu milosť Hospodinovu.“ Toto sa mi veľmi páči! Aké krásne slovo. Neviem si spomenúť na žiadne iné, ktoré by lepšie popisovalo Božie hojné požehnanie.

Pozrite, Boh je láska, (1 Ján 4,16) On nás miluje, ale láska je neustále vyjadrovaná skutkami milosti. To preto sa Jeremiáš, alebo Izaiáš odvolávajú na Božiu „rôznu milosť.“ Jeho požehnanie, ktoré na nás ustavične vylieva, sú hmatateľné prejavy Jeho lásky k nám. „Pripomínať budem rôznu milosť Hospodinovu, chvály Hospodinove, podľa všetkého toho, čo nám učinil Hospodin, a to mnoho dobrého domu Izraelovmu, ktoré im učinil podľa svojho mnohého zľutovania a podľa množstva svojej rôznej milosti.“ Tu to máte. Potrebujeme vychovať naše jazyky, aby hovorili o Bohu a chválili Ho za Jeho rôznu milosť. Takéto počínanie v sebe skrýva ohromné požehnanie.

Všimnite si však, že túto rôznu milosť budeme „pripomínať“ len vtedy, keď si ju uvedomíme a oceníme, a keď uchváti naše myšlienky a pocity. Lebo viete, že „čím je preplnené srdce, to hovo-

ria jeho ústa.“ (Luk 6,45) Tie dôkazy rôznej Božej milosti k vám musíte mať v srdci a opatrovať ich v ňom, ak majú o nich vaše ústa hovoriť. A práve tu je problém. Pozrite, väčšina z nás Bohu nedovolila, aby si nás zjavením tej rôznej milosti pritiahol do vzťahu lásky s Ním. On nám ju zjavil, no my sme mu nedovolili, aby nám ju svojím Duchom pomohol vidieť a oceniť.

Jeremiáš 31,3: *„Zdaleka sa mi ukázal Hospodin. A milujem tá večnou láskou, preto ti ustavične činím milosť.“* Kolkých z nás miloval? Kolkých z nás pritiahol svojou milosťou? Nás všetkých, priatelia, lenže ako to, že nie všetci sme zareagovali? Nuž, nie všetci sme sa rozhodli oceniť, alebo dokonca si len uvedomiť túto Božiu milosť. A musíte si ju uvedomiť, ak vás má pritiahnúť k Nemu, získať si vaše srdce a uchvátiť vašu myseľ. Dovolili sme Božej milosti, aby pritiahla naše srdcia a mysle k Nemu? Ak áno, naše ústa to určite dosvedčia.

Práve tu je dôvod, prečo sme takí ľahostajní, keď máme hovoriť o Božej milosti a chváliť Ho za ňu. Naše srdcia ju totižto neoceňujú tak, ako by mali. Čím je preplnené srdce, to hovoria ústa. (Luk 6,45) Hovoríme o tom, čo je pre nás skutočne cenné a dôležité a žiaľ, že je to často niečo celkom iné, ako Boh a jeho rôzna milosť.

Steps to Christ, str. 102: *„Keby sme premýšľali o Bohu tak často, ako často nám On dokazuje svoju starostlivosť, mysleli by sme na Neho stále, radostne by sme o ňom rozprávali iným a chválili Ho.“* Vidíte, ak chcete s radosťou hovoriť o Bohu a chváliť Ho, čo musíte robiť? Myslieť naňho, a ak naňho máte myslieť, musíte oceňovať dôkaz Jeho lásky a dobroty voči vám. Všetko to spolu úzko súvisí.

„O svetských veciach hovoríme preto, lebo sa o ne zaujímate. Rozprávame o priateľoch, pretože ich milujeme; naše radosti i starosti nás k nim pútajú. Máme však nekonečne väčší dôvod milovať Boha, než milovať svojich pozemských priateľov. Postaviť Jeho na prvé miesto v našich myšlienkach, rozprávať o Jeho добрote a svedčiť o Jeho moci, by malo byť vo svete tou najprírodzenejšou vecou.“ Malo by byť! Otázka znie, či aj je?

Mnohí ľudia sa netešia na modlitebné stretnutia. Nie je im prirodzené, aby vstali a chválili Boha za Jeho dobrotu. Mala by to však byť tá najprírodzenejšia vec. Mali by sme horlivo vyhľadávať také príležitosti. Boh nás ustavične zahŕňa rôznou milosťou. Problém je ale v tom, že väčšina z nás si ich, buď vôbec nevšimne, alebo ich považujeme za samozrejmé. Nech nám Boh pomáha, aby sme ich uvideli a ocenili.

Žalm 26,3: *„Lebo tvoja milosť je pred mojimi očami...“* Áno, je tam ... Priamo pred našimi očami, ale niektorí ju ani tak nevidia. Duchovné veci sa posudzujú duchovne. (1 Kor 2,13-14)

Signs of the Times, 17. október 1892. Prečo sme často takí slepí voči tej Božej milosti, ktorou nás neustále tak zahŕňa? Prečo? Počúvajte: *„Satan sa nám snaží zastríeť Ježiša z dohľadu, zatieniť Jeho svetlo, pretože ak by sme čo i len z diaľky zahľadli Jeho slávu, pritiahne nás to k Nemu.“* Chápete, prečo sa satan tak zúfalo snaží zabrániť nám v tom, aby sme uzreli Božiu krásu a milosť? Pretože nás mocne k Nemu priťahujú. Preto sa nám neustále, zúfalo snaží zakryť oči, aby sme ich nevideli.

Čítajme ďalej: *„Hriech pred nami zakrýva Ježišov jedinečný pôvab; predsudky, sebecko, samspravodlivosť a vášň nám zaslepujú oči...“* Práve sme identifikovali, prečo nevidíme Božiu krásu a milosť. Prečo ich nevidíme? *„Hriech pred nami zakrýva Ježišov jedinečný pôvab; predsudky, sebecko, samspravodlivosť a vášň nám zaslepujú oči tak, že nerozpoznáme Spasiteľa. Ó, keby sme sa vierou priblížili k Bohu, zjavil by nám svoju slávu, ktorou je Jeho charakter a chvála Bohu by sa valila z ľudských srdiec a zaznievala by z ľudských hlasov. Potom by sme už navždy prestali vzdávať satanovi slávu hrešením proti Bohu a vyjadrovaním pochybností a neviery. Už by sme sa nepotkýnali, nešomrali a nenariekali a neprikryvali Boží oltár svojimi slzami.“*

Keď čítame príbeh o deťoch Izraela – o ich vyvedení z Egypta a pobyte na púšti – čo ustavične robili? Reptali, sťažovali sa, hundrali a nariekali. (4 Moj 14,27) Napriek tomu, že pre nich Boh presne predtým urobil podivuhodné zázraky a úžasne ich požehnal, ešte stále hundrali a sťažovali sa. My to čítame a zamýšľame sa: „Aký mali tí ľudia problém?“

Milí priatelia, sme tam predstavení my. Sme tam predstavení my. (1 Kor 10,1-11) Ten veľký Exodus je predobrazom vyslobodenia ľudstva z otroctva hriechu. No počas celého putovania po púšti, až kým sa nakoniec z Božej súcitnej, vzácnej milosti dostaneme do kráľovstva, robíme celou cestou čo? Reptáme, lamentujeme, sťažujeme sa, bedákame a hundreme. Bože, odpusť nám to! Tak veľmi sa podobáme starému Izraelu!

Pozrite, niekedy akoby satan uspel a okolnosti nám riadne vytmavil, však? Niekedy je pre nás kvôli jeho pekelnému tieňu ťažké, preniknúť tými mrakmi a uzrieť slnko, ktoré na nás stále svieti. No vždy, keď sa vám to deje, chodte tam, kde ste naposledy videli svetlo (MH 250.1) a radujte sa z neho.

Viete, kvôli mojej službe často lietam a niekedy sú dni chmúrne, zamračené, tmavé a ponuré. Vtedy nastúpim do lietadla a väčšinou poskakujeme a let je nepokojný. No potom prerazíme mraky... A viete, čo sa tam hore deje? Slnko stále svieti. Bože, pomôž nám uvedomiť si to, keď sme pod oblakmi. Pomôž nám mať vieru, ktorá prenikne tými mrakmi. (19MR 384,2) Alebo, prinajmenšom, pomôž nám, aby sme si spomenuli, kedy sme naposledy videli slnko. Bez ohľadu na to, aká tma nastane, stále sa môžete radovať, a to aj uprostred vašich skúšok. Veru môžete. „Vyjde slnce spravodlivosti, a lekárstvo bude na jeho krídlach.“ (Mal 4,2)

No hoc bude tma ako o polnoci, ak vierou upierame zrak na Neho, čo bude našou skúsenosťou? Príslovia 4,18: „*Ale stezka spravodlivých je ako jasné svetlo rána, ktoré svieti viac a viac, dokiaľ nestojí deň na výši.*“ Keď budeme stále upierať oči na Slnko Spravodlivosti, na Jeho lásku, Jeho dobrotu, Jeho radosť a Jeho pokoj, budeme to odrážať v našich životoch aj uprostred skúšok a trápenia. Uvedomte si, že budeme čeliť niektorým veľmi náročným skúškam a súženiam, ktoré nás zanedlho postretnú. (5T 213.1) Bože, pomôž nám sa na ne pripraviť a nauč nás udržiavať oči upreté na Slnko Spravodlivosti. Keď to budeme robiť, budeme rozprávať o Jeho spravodlivosti, lebo rozprávame o tom, o čom premýšľame. Žalm 35,28: „*A môj jazyk bude hlaholať tvoju spravodlivosť, každý deň zvestovať tvoju chválu.*“ To je pravá kresťanská zrelosť. (COL 65.2)

Dávid, pretože je tak uchvátený krásou Slnka Spravodlivosti, hovorí o Ňom po celý deň. Kiežby sme to prežili aj my!

Christian Education, str. 57: „*Keď premýšľame o dokonalosti Spasiteľa, zatúžime po úplnej obnove a premene na obraz Jeho čistoty. Duša bude hladovať a prahnúť po tom, aby sa stala podobnou Tomu, koho zbožňuje.* Čím viac premýšľame o Kristovi, tým viac o Ňom budeme hovoriť iným a predstavovať Ho svetu.“ V tom je to tajomstvo. V chválení Boha, tak ako to robil aj Dávid, „*každý deň.*“ (Ž 35,28)

Mimochodom, pochopte prosím, že chválenie Boha každý deň, a ustavičné hovorenie o Ňom druhým neznamena len to, že stále rozprávame o Ježišovi, ale že sme živými listami. (2 Kor 3,3) Znamená to, že naše životy neustále zjavujú Ježiša ako chvályhodného. Keď odrážame Jeho krásu, svojimi životmi hovoríme oveľa viac ako svojimi ústami. (MH 470.1) Ak naše životy nepotvrdzujú to, čo nám vychádza z úst, nikoho to nemôže presvedčiť, či azda hej? Ak však ustavične hľadáme na Krista, naše ústa vždy, keď to bude vhodné – a Duch Svätý vám zjaví, kedy je vhodné, aby sme povedali slovo v pravý čas (Prísł 15,23) – naše ústa budú horlivo vyhla-

davať príležitosti, aby sme chválili Boha svojimi slovami. No naše životy to budú robiť stále, a to odražením Jeho charakteru.

Žalm 34,2: „*Dobrorečiť budem Hospodinovi,*“ ako dlho? „...*každého času.*“ Vidíte tu tú dôslednosť? ... tú opakujúcu sa tému? Nie je to čosi, čo robíme príležitostne, ale niečo, čo robíme ustavične, stále. „*Dobrorečiť budem Hospodinovi každého času, jeho chvála bude neprestajne v mojich ústach.*“

Čo to znamená? Znamená to, že celý deň budem chodiť a dokola hovoriť: „Chvála Pánovi, chvála Pánovi, chvála Pánovi?“ Nuž, mohli by sme to robiť, a bolo by to primerané, keby sme to mysleli vážne.

Mimochodom, dovoľte mi, aby som tu niečo podotkol. Počul som ľudí vraviť: „Chvála Pánovi“ spôsobom, ktorý je podľa mňa rúhavý. Dajte si na to pozor. Ubezpečte sa, že to myslíte vážne, keď to hovoríte... Čo má však Dávid na mysli, keď vraví: „*Jeho chvála bude neprestajne v mojich ústach?*“ Podľa mňa to znamená, že všetko, čo vychádza z Dávidových úst – jeho konverzácia, jeho slovník – dôkladne zjavuje, že Boh je chvályhodný. Dávid je veľvyslancom Kráľovstva, rovnako ako aj vy a ja. Reprezentujeme Boha, milí priatelia. Boh nám pomáha, aby sme Ho reprezentovali správne. Robte tak zo všetkým, čo vám vychádza z úst...

Tu je jedna pozoruhodná myšlienka. Žalm 50,23: „*Ten, kto obetuje chválu, ma oslavuje...*“ Nikdy nezabudnite použiť svoj výkladový kľúč, ktorý sme si uviedli na začiatku tohto seminára. Kedykoľvek narazíte na slovo „sláva“ v ktorejkoľvek podobe, čo pod tým vidíte? „Charakter.“ Čo nám tu teda hovorí Boh prostredníctvom Dávida? „*Ten, kto obetuje chválu, ma oslavuje...*“ (Ž 50,23)

Ako to, že obetovanie chvály oslavuje Boha? ...charakterizuje Boha? Nuž, dvojako: Keď chválime Boha, poväčšine hovoríme o dobrých vlastnostiach, ktoré tvoria Jeho charakter. Všetky vychvaľujeme Jeho dobré vlastnosti. No po druhé, každý, kto obetuje chválu, tie Božie dobré vlastnosti dokladá príkladom. Nielenže ich vychvaľuje, ale ich aj ilustruje. Ako? Dvoma zákonmi, dvoma kľúčovými princípmi budovania kresťanského charakteru, na ktoré sme sa zameriavalí pri posledných štúdiách.

Ktorý je prvý? Pozeraním sa meníme. (2 Kor 3,18) Ak chváľte Božie dobré vlastnosti, pozeráte sa na ne. A pozeraním sa meníte.

Po druhé, podľa zákona vzájomného ovplyvňovania. (MH 251.4) Ak vyjadríte svoj obdiv a tie dobré vlastnosti oceníte, podľa tohto zákona ich v sebe posilníte, upevníte a rozviniete. Takže, keď chválime Boha našimi ústami, podľa týchto dvoch zákonov, presne tie isté dobré vlastnosti, ktoré vychvaľujeme, rozvíjame v sebe a stávame sa ich príkladom. Chápete, ako to funguje? Podľa zákona vzájomného ovplyvňovania sa v chválení Boha skrýva obrovské požehnanie. Práve preto nás Písmo tak často vyzýva, aby sme chválili Boha.

Raz som mal priateľa, ktorý s tým mal naozaj problém. Povedal: „Ak je Boh taký pokorný, prečo nás potom stále vyzýva, aby sme Ho chválili?“ Možno vám tá otázka nikdy nezišla na um, ale je zaujímavá. Je Boh pokorný? Áno je. Veď Ježiš bol nekonečne pokorný. Zvrchovaný Stvoriteľ umývajúcí nohy muža, ktorý ho zradí bozkom. (DA 645.2) To je skutočná pokora! Hovorí: „*Kto mňa videl, videl Otca.*“ (Ján 14,9) Takže Boh je pokorný. Ak je teda Boh pokorný, prečo nás stále povzbudzuje, vyzýva ba prikazuje, aby sme Ho chválili? Je to kvôli Nemu? Potrebuje si pozdvihnúť ego? Nie. Tak potom kvôli komu je to? Kvôli nám. To preto sme neustále vyzývaní, aby sme chválili Boha, a síce kvôli tomu ohromnému požehnaniu, ktoré pritom dostávame, nehovoriac o požehnaní, ktoré prenášame na druhých, keď ich pozornosť upriamujeme na Božiu krásu a Jeho milosť. Kto dostáva najväčšie požehnanie, keď

chválime Boha? My sami. Blahoslavenejšie je dávať ako brat. (Sk 20,35) Preto nás Písmo neustále vyzýva, aby sme chválili Boha.

My sa však o to požehnanie oberáme! Bože, pomôž nám, aby sme prestali klamať sami seba. Nech nám náš jazyk viac nebráni, ale nech nám pomáha. Strašne veľa času trávime žialením, hundraním, sťažovaním sa, lamentovaním, a hovorením o všetkých našich skúškach, súženiach, pochybnostiach a o našich obavách, a pustošime tak svoj charakter. Nože začnime používať jazyk na chválenie Boha po celý deň. Aby sme mohli následne, po celý deň dostávať ohromné požehnanie. Spôčiatku to môže byť ťažké, najmä ak na to nie ste zvyknutí.

No chceme sa s vami podeliť o povzbudzujúci výrok. Bible Commentary, zv. 3, str. 1143: „*Keď pred mužmi a ženami vyznáte svoju dôveru v Pána, bude vám udelená ďalšia sila. Rozhodnite sa Ho chváliť. S pevným odhodlaním prichádza väčšia sila vôle a čoskoro zistíte, že sa nemôžete ubrániť tomu, aby ste Ho chválili.*“ Len odvah! Musíte sa však rozhodnúť. Pozrite, vôľa je vedúca sila v povahe človeka. (MH 176.1) Práve to má na mysli, keď vraví: „*Rozhodnite sa Ho chváliť. S pevným odhodlaním prichádza väčšia sila vôle.*“ Keď sa do toho pustíte a chváľte Ho, hoci je to spočiatku ťažké, čo čoskoro zistíte? „...*že sa nemôžete ubrániť tomu, aby ste Ho chválili.*“ Lebo keď Ho chváľte, stáva sa vám drahším, a čím je vám drahší, tým viac Ho chváľte. A čím viac Ho chváľte, tým je vám drahší, podľa zákona vzájomného ovplyvňovania, až kým sa nestane vašou utkvelou myšlienkou. A čím je preplnené srdce, to hovoria ústa. (Luk 6,45) Chápete, ako to funguje? Prosím, používajte to, milí priatelia.

Teraz, čo sa týka tohto zákona vzájomného ovplyvňovania, chcem aby ste so mnou uvažovali o tom, ako môže jeho používanie, alebo zneužívanie priamo rozhodnúť, či pokusenia nepriateľa prekonáme, alebo ich neprekonáme a poddáme sa im.

Správne používanie tohto zákona vzájomného ovplyvňovania je – a trvám na tom – najlepšou obranou pred púškami, rovnako ako aj najlepšou ofenzívou v púškami. Popracujme na tom. Je dôležité, aby ste to pochopili.

Aká je najlepšia obrana? Najskôr si prosím uvedomme, že satan nám nevie čítať myšlienky. (TMK 279.4) Nemá to dovolené. Nevie, na čo myslíme. Potom sa tu ale vynára otázka, ako sa mu môže dariť vyrukovať s púškami ušitými na mieru, ktoré ťažia z chvíle našej najväčšej slabosti? Ako to, že sa mu to darí, keď nevie, čo sa odohráva v mysli? Moji milí priatelia, hoci nevie čítať v mysli, istotne vie počúvať ústa a vie skutočne dobre čítať „reč tela.“ Pozorne nás sleduje, a to mu prezradí, čo máme v hlavách a rýchlo to využije. Už chápete, ako môže byť tento zákon pri rozvážnom používaní tou najlepšou obranou proti púškami?

Review and Herald, 8. apríl 1884: „*Mnohí sú skutočne znepokojení, lebo nízke, znečistené myšlienky im schádzajú na myseľ a nedajú sa ľahko vypudíť. Satan má svojich zlých anjelov okolo nás, a hoci nemôžu čítať myšlienky ľudí, pozorne sledujú ich slová a činy. Satan tak využíva slabosti a charakterové chyby, ktoré sa odhalujú a svojimi púškami tlačí práve tam, kde je najmenšia sila odporu. Dáva zlé návrhy a vzbudzuje svetské myšlienky vediac, že tak môže dušu priviesť do odsúdenia a otroctva.*“ Sami sa pripravujeme na pád tým, že sa prezrádzame svojimi vlastnými ústami.

Tu je ďalší citát z Review and Herald, 22. marec 1887: „*Nepriateľ duši nemá dovolené čítať ľuďom myšlienky, ale je bystrým pozorovateľom a značí si slová, zvažuje činy a šikovne prispôbuje svoje púškami tak, aby vyhovovali prípadom tých, ktorí sa vydávajú do jeho moci. Keby,*“ počúvajte, tu je tá najlepšia obrana: „*Keby sme sa snažili potláčať hriechne myšlienky a púškami a nevyjadrovali ich slovami a činmi, satan by bol porazený, lebo by si nemohol pripraviť svoje*

klamlivé pokušenia, aby vyhovovali danému prípadu. No ako často vyznávači kresťanstva kvôli nedostatku sebaovládania otvárajú dvere nepriateľovi duši!“ Bože, pomôž nám, aby sme prestali otvárať dvere nepriateľovi duši. Ako tie dvere zatvoríte? Tak, že zatvoríte ústa. Nevyjadrujte slovné svoje problémy, zápasy, slabosti, svoje ťažké obdobia... Nielenže je to najlepšia obrana, je to tiež najlepšia čo? ...ofenzíva. Použite túto zbraň proti nepriateľovi.

Signs of the Times, 4. september 1893: „*Cvičte a vzdelávajte si myseľ, aby myslela na Ježiša a hovorila o Ňom...*“ Všimnite si, že sa to od seba nemôže oddeliť. O Ježišovi nebudete hovoriť, pokiaľ naňho nemyslite. „*Cvičte a vzdelávajte si myseľ, aby myslela na Ježiša a hovorila o Ňom a satan stratí svoju moc nad vami. Nevydrží dlho v spoločnosti tých, čo premýšľajú a hovoria o Božej láske. Takto je myseľ posilnená. Mravná sila rastie premýšľaním o добрote, kráse, milosrdenstve a láske Kristovej. Keď si budete takto cvičiť myseľ, stane sa pre vás prirodzeným pýtať sa na každom kroku: Je toto cesta Pánova? Poteší Ježiša, keď toto urobím? Poteší táto cesta moje ja, alebo môjho Pána?*“

Ak niekto hovorí takto, satan dobre vie, že márne svoj čas, keď sa ho pokúša prinútiť, aby podľahol pokušeniu. Pôjde pohľadať niekoho, kto narieka a stená a hovorí o všetkých svojich slabostiach a zastrašovaní, lebo vie, že tam je to hotová vec. Prosim, bratia a sestry, používajte tento zákon. Je to silná útočná zbraň. Hovorte o Ježišovi. (VI, 1. január 1856, ods. 4) Hovorte o Ňom, radujte sa, a satan neobstojí vo vašej prítomnosti.

Písmo hovorí: „*Sprotívte sa diabli a utečte od vás.*“ (Jak 4,7) Najlepšie ho zaženiete, keď budete chváliť Boha za Jeho moc a víťazstvo, ktoré vám patrí v Ježišovi Kristovi. Nezniesie, aby niekto takto hovoril a mimochodom, rád používam toto: pripomínam mu, že je porazený nepriateľ. Rád hovorím: „Bože a Otče, som taký vďačný, že Ježiš Kristus rozdrvil hadovi hlavu a že je smrteľne raneným nepriateľom, a nemôže mi ublížiť, lebo Ježiš nad ním zvíťazil.“ Myslite si, že sa satan bude obšmietat okolo a počúvať takéto reči? „*Sprotívte sa diabli a utečte od vás,*“ keď budete tak hovoriť. Môžete mu odolať a odohnať ho. Tiež je to ohromná útočná zbraň, keď ste pokúšaní.

V Písme máme opísanú kresťanskú zbroj. Väčšina z nej je obranná, je tak? No je tam aj útočná zbraň – Meč. A čo je tým mečom? Božie Slovo. (Žid 4,12) Ktorá je najlepšia zbraň, keď prichádza pokušenie? „*Je napísané...*“ (Mat 4,4) Všimnite si však, že náš Vzor, Ježiš Kristus, necitoval Písmo len v myšli. On ho citoval nahlas. Prečo? Lebo satan nám nemôže čítať myšlienky a podľa zákona vzájomného ovplyvňovania, čo vlastne Ježiš robí? Ohromne posilňuje a upevňuje svoju vieru v Otca. „*Je napísané...*“ (Mat 4,4) Citujte Písmo, keď ste v pokušení...

Nečudo, že Dávid hovorí v Žalme 119,11: „*Vo svojom srdci som ukryl tvoju reč, aby som nezhršil proti tebe!*“ Čo to znamená ukryť Božiu reč vo svojom srdci? Znamená to naučiť sa ju naspamäť. Milí kresťanskí spolubojovníci, (18MR 257,3) uskladnite si v zbrojnici Písmo, učte sa Písmo naspamäť. (CT 137,2) A keď budete v pokušení, vytiahnite Meč a použite ho proti nepriateľovi. Nahlas ho zacitujte: „*Je napísané...*“ Výhodou toho, že to budete vedieť naspamäť je to, že to máte vždy hneď poruke. Potrebujete častokrát okamžitú pomoc? Potom s tým určite začinite. Na púšti by mal Ježiš problém, keby pri pokúšaní povedal: „Pozri, satan, vydrž chvíľu, tu je nejaký text... Naozaj si naň neviem spomenúť, ale viáš...“ Ukryte si to v srdci, aby ste to mohli okamžite použiť proti nepriateľovi, a mali to stále poruke.

Review and Herald, 8. apríl 1884: „*Na každý druh pokušenia existuje liek.*“ Mimochodom, sú len tri druhy pokušenia. Žiadosť tela, žiadosť očí a chlúbná pýcha života – len tri. (1 Ján 2,16) Nezaoberáme sa tu ohromnou rozmanitosťou pokušenia. „*Na každý druh pokušenia existuje liek. Nie sme ponechaní sami na seba, aby sme viedli boj proti nášmu ja a našej hriechnej prirodzenosti*

vo svojej obmedzenej sile. Ježiš je mocný pomocník, spolaľhivá opora... Mysel musí byť zdržanlivá a nesmie sa jej dovoliť, aby blúdila. Mala by byť cvičená, aby premýšľala o Písme a o ušľachtilých, povznášajúcich témach. Časti Písma, ba aj celé kapitoly by sa mali učiť naspamäť a opakovať, keď príde satan so svojimi pokušeniami...“ Tu to máte. „Keby satan chcel zaviesť myseľ k premýšľaniu o pozemských a zmyselných veciach, najúčinnejšie sa mu vzdoruje s: „Je napísané.““ (Mat 4,4) Vytiahnite tú mocnú zbraň. Použite ju proti nemu.

Tu je ďalšia zbraň. Pieseň. Je pieseň vôbec zbraňou? Áno, verte že je. Žalm 105,2-3: „Spievajte mu, spievajte mu žalmy! Rozmyšľajte o všetkých jeho divoch! Chváľte sa menom jeho svätosti. Nech sa raduje srdce tých, ktorí hľadajú Hospodína!“ Jedným z najlepších spôsobov, ako odolať pokušeniu je prežívať ten fakt, že „radosť Hospodinova je vašou silou.“ (Neh 8,10) A ako najlepšie zväčšíte svoju radosť v Pánovi? Spievaním chvál. Spievajte mu chvály. Robte to nahlas, a bude to úžasné požehnanie.

Education, str. 166. Všimnite si príklad nášho Pána: „Ježiš čelil pokušeniu piesňou za svojho pozemského života.“ Toto sa mi páči! Ktovie, možno tam na púšti dokonca ten verš: „Je napísané: Človek nebude žiť zo samého chleba,“ zaspieval. Možno mu Jeho matka pomáhala učiť sa Písmo (DA 70.1) tak, že mu ho spievala. Všetky žalmy boli piesne a ľudia sa ich mali naučiť naspamäť spievaním. Veľmi vám odporúčam biblické piesne. Ak ich nepoznáte, potom zoberte tie záslúbenia a poprosťte Pána, aby vám ich pomohol zhudobniť, a bude to len vašou špeciálnou piesňou, vašou výnimočnou zbraňou pri pokušení. Je to mocná zbraň.

Ministry of Healing, str. 254: „Nech je v piesni vyjadrená chvála a vďaka. Keď sme pokúšaní, namiesto rozprávania o našich pocitoch, radšej vierou pozdvihnime Bohu pieseň vdaky... Pieseň je zbraň...“ Používajte ju! Nepriateľovi sa nepáči, že sa dozvedáte tieto veci. No priatelia, nielen že sa ich naučte, ale ich tiež použite! Dobré? Inak sa nepriateľ nemá čoho báť.

2. Paralipomenom 20,22. Úžasná skúsenosť Izraela. Navzdory všetkému neuveriteľnému vypochoďujú, a kto je na čele armády? Spevácky zbor! Jeden z najvýnimočnejších bojových výpadov, akého bola kedy svedkom planéta Zem. Spevácky zbor vedie armádu: „A v tom čase, keď začali plesať a chváliť, dal Hospodin úkladníkov na synov Ammonových a Moábových a na obyvateľov vrchu Seira, ktorí boli prišli proti Júdovi, a boli porazení.“ Kedy boli nepriatelia porazení? Keď začali spievať! Vyskúšajte to, funguje to!

Niektorí možno hovoria: „No, tebe to možno funguje, ty vieš spievať. Ja neviem.“ Avšak celá zem môže radostne pokrikovať Hospodinovi, je tak? (Ž 100,1) A mimochodom, v porovnaní s anjelmí sú aj tí najlepší speváci na zemi celkom zanedbateľní. Zistíme to, keď v nebi dostaneme skutočné hlasy. (EW 66.1) Ak neviete spievať, môžete hovoriť inú vec...

Je to v knihe That I May Know Him, str. 16. Chceme, aby ste sa to naučili naspamäť, priatelia. Je to mocná zbraň. „Máme právo povedať: V sile Ježiša Krista budem víťazom.“ Hovorte si to nahlas! Čo máme právo povedať? „V sile Ježiša Krista budem víťazom.“

Nechceme, aby ste to len recitovali. Chceme, aby ste to hovorili celým srdcom a myslou, lebo tomu naozaj veríte. Keby sme chodili a toto hovorili, obťažoval by sa vôbec satan, aby nás pokúšal? Nebude predsa plytvať časom na ľudí, ktorí hovoria: „V sile Ježiša Krista budem víťazom.“ Aká mocná zbraň!

Manuscript Release, zv. 9, str. 17: „Hovorte s odvahou, hovorte s vierou a vytvoríte atmosféru nádeje a jasu.“ Použite tieto zbrane a budete víťaziť...

LEBO ČÍM JE PREPLNENÉ SRDCE

(Luk 6,45)

V predošlej kapitole sme videli, akým obrovským požehnaním pre nás môže byť, ak sa naučíme ovládať svoj jazyk. (2T 315.2) A ak si jazyk nekontrolujeme, môžeme si spôsobiť obrovské škody.

Jakub má čo povedať vzhľadom k tejto téme a pri prvom čítaní to znie trochu odradzujúco. Jakub 3,8 a nasl.: „*Ale jazyk nemôže nikto z ľudí skrotiť.*“ Znamená to, že môžeme iba spôsobovať škodu a zmätok vo svojej kresťanskej skúsenosti jazykom, ktorý sa vymkol kontrole? Znamená to, že nebudeme nikdy schopní začať požehnanie vyplývajúce z chválenia Boha našimi jazykmi? Nie. Je tu Niekto, kto môže skrotiť jazyk. Je tam napísané: „*Jazyk nemôže nikto z ľudí skrotiť.*“ Bezo Neho nemôžete nič robiť. (Ján 15,5) No s Ním môžeme urobiť všetko. „*Všetko vládzem v tom, ktorý ma posilňuje, v Kristovi,*“ (Filip 4,13) vrátane skrotenia jazyka...

Všimnime si zdroj problému neskruteného jazyka. Čo je zdrojom tohto problému? Čítajme ďalej: „*Jazyk nemôže nikto z ľudí skrotiť, nepokojné zlo, plný smrtonosného jedu. Ním dobrorečíme Pánovi, Bohu a Otcovi, a ním zlorečíme ľuďom, stvoreným na podobu Božiu; z tých istých úst vychádza dobrorečenie i zlorečenie. Nemá to tak byť, moji bratia! Či azda prameň z toho istého žriedla prýska sladkú a horkú vodu?*“ Odpoveď je už zahrnutá v otázke, teda „NIE.“

Jakub nám tu ale identifikoval zdroj problému. Je to prameň. Ústa sú otvorom toho prameňa, a to čo vyviera sú naše slová. No čo priamo určuje druh vychádzajúcich slov je to, čo prechádza mysľou. Preto, ak ideme krotiť jazyk, ak sa ideme učiť prinášať každé slovo do poslušnosti Krista, musíme sa naučiť prinášať každú myšlienku do poslušnosti Krista. (2 Kor 10,5)

Dokážeme to urobiť sami? Nie, ani len jednu myšlienku nemôžete priviesť k poslušnosti sami. Ale s novým srdcom, motivovaným láskou a posilňovaným Duchom Svätým, môžete priviesť v plen každú myseľ do poslušnosti Krista. Môžete! Každý Jeho príkaz dáva človeku aj silu splniť ho. (COL 333.1) Skutočnosť, že nás k tomu vyzval, je samo osebe zaslúbením, že nás k tomu aj uschopní. A priatelia, keď privedieme každú myšlienku do poslušnosti, potom privedieme aj každé slovo. Prečo? „*Lebo čím je preplnené srdce, to hovoria ústa.*“ (Mat 12,34)

Testimonies, zv. 5, str. 176: „*Hriech zlého hovorenia začína pestovaním zlých myšlienok.*“ Tu to máte. Musíme vystopovať zdroj tohto problému, a z Božej milosti sa naučiť priniesť svoje myšlienky do poslušnosti. Potom, z tej istej milosti, prinesieme aj jazyk do poslušnosti. Skrotíme ho. Príslovia 4,23: „*Nado všetko, čo treba strážiť, strež svoje srdce, lebo z neho pochádza život.*“ Ak sa máte naučiť ovládať jazyk, musíte sa naučiť ovládať srdce.

Review and Herald, 12. jún 1888. Mimochodom, v tomto citáte Ellen Whiteová komentuje Dávidov verš v Žalme 19,15: „*Nech sú príjemné slová mojich úst a to, čo myslí moje srdce, pred tebou, Hospodine, moja skalo a môj vykupiteľu!*“ Pozrite, len v sile Krista, môžu byť myšlienky nášho srdca, alebo slová našich úst prijateľné. No v Jeho sile môžeme mať prijateľné oboje. A ak je jedno prijateľné, musí byť prijateľné aj to druhé, z akého dôvodu? Z dôvodu zákona vzájomného ovplyvňovania.

Vypočujte si myšlienku, ktorú duch prorocký vyslovil k tomuto veršu. Review and Herald, 12. jún 1888. „*Mali by sme cvičiť myseľ, aby myslela zdravo, a nedovolíť jej, aby sa zaoberala vecami, ktoré sú zlé. Žalmista volá: Nech sú príjemné slová mojich úst a to, čo myslí moje srdce, pred tebou, Hospodine, moja skalo a môj vykupiteľu!* Keď Boh pracuje na srdci svojím Svätým Duchom, človek s Ním musí spolupracovať.“ Tu sa vraciame ku kľúčovému konceptu. „*Myšlienky musia byť opášané...*“ Ako vám to znie? Peter hovorí: „*Opášte si bedrá svojej mysle.*“ (1 Pet 1,13) „*Myšlienky musia byť opášané, obmedzované, stiahnuté od vybočovania a uvažovania o veciach, ktoré len oslabia a poškrvnia dušu. Myšlienky musia byť čisté, uvažovanie srdca musí byť čisté, ak slová úst majú byť slovami, ktoré budú prijateľné nebesiam, a nápomocné vašim blízkym.*“

Vidíte ako zvíťazíme nad voľným jazykom? Učme sa strážiť srdce naďovšetko. (Prísł 4,23) Učme sa zaujímať v plen každú myseľ do poslušnosti Ježiša Krista. Tak si opášeme bedrá svojej mysle. To je to tajomstvo, milí priatelia.

Tiež sa musíme modliť, aby nám Boh pomohol strážiť otvor toho prameňa, a On to urobí. Však? Žalm 141,3: „*Postav, Hospodine, mojim ústam stráž! Strež dvere mojich rtov!*“ Chceme vás povzbudiť, aby ste sa modlili túto modlitbu, keď sa učíte krotiť svoj jazyk pomocou Božej milosti kombinovanej s vytrvalým ľudským úsilím. (RH, 6. máj 1890, odst. 10) Oboje je potrebné. Vedzte, že dobré ovládanie jazyka je jasnou, pravdivou a platnou indikáciou našej duchovnej zrelosti. Jakub to hovorí veľmi jasne. Práve preto, ak počúvame čo hovoríme a analyzujeme čo vychádza z našich úst, je to veľmi nápomocné v tomto životne dôležitom procese samovyšetrenia. (ST, 10. február 1890, odst.7) ktorým by sme mali všetci prejsť – v tom skutočnom Dni zmierenia. (GC 428.1)

Dovoľte, aby som sa vrátil k myšlienke, ktorej sme sa už predtým venovali v tomto seminári. Sme ľudia, ktorí majú prinášať posolstvo. Čo je tým posolstvom? „*Bojte sa Boha, a dajte mu slávu, lebo prišla hodina jeho súdu.*“ (Zj 14,7) Verím, že všetci viete, že žijeme v dobe skutočného Dňa zmierenia, (PH002 25.2) teda v Dni súdu. Čo robili deti Izraela počas predobrazného Dňa zmierenia? Postili sa a modlili. Skúmali svoje srdcia, aby videli, či sú ich duše v poriadku. (3 Moj 16,29-31) Milí priatelia, ak bolo príslušné a dôležité robiť to v predobraznom Dni zmierenia, nemyslíte, že by to bolo príslušné a ešte dôležitejšie robiť v skutočnom Dni zmierenia? No my tak málo úprimne skúmame svoje duše. (DA 650.5) A pritom práve v tomto procese skúmania duše, z toho dôvodu, že sú slová v hmatateľnej oblasti správania, nám to veľmi pomáha dostať vnútorný prehľad o tom, čo je v nehmatateľnej oblasti našich myslí.

Základná pravda je uvedená u Lukáša 6,45: „*Dobry človek z dobrého pokladu svojho srdca vynáša dobré, a zly človek zo zlého pokladu svojho srdca vynáša zlé; lebo čím je preplnené srdce, to hovoria jeho ústa.*“ Máme tu celý základný problém s pádom človeka a s dôsledkom pádu človeka. Naši prví rodičia jedli zo stromu poznania dobrého a zlého. (1 Moj 3,6) Poznanie dobrého bol charakter Boha, a to je všetko čo Boh chcel, aby ľudia poznali. No keď zjedli zakázané ovocie, získali poznanie zla, čo je charakter satana.

Nuž, ako ale vieme, aký charakter máme? Je dôležité vedieť, aký máme charakter? Áno, je. Môžeme stopercentne vyhodnotiť náš charakter a jeho stav na základe našich činov a správania? Nie, pretože môžete robiť všetky správne veci, zo všetkých nesprávnych dôvodov. Pamätajte, presne to znamená byť „vlašný.“ „Studený“ znamená robiť všetky zlé veci zo všetkých nesprávnych dôvodov – navonok bezbožné, lebo ste vnútorne bezbožní. „Horúci“ znamená robiť všetky správne veci zo všetkých správnych dôvodov – navonok zbožné, lebo ste vnútorne zbožní. „Vlašný“ znamená robiť všetky správne veci z nesprávnych dôvodov. *„Ktorí majú tvárnosť pobožnosti, ktorí však, jej moc zapreli.“* (2 Tim 3,5)

Takže keď príde na skúšku nášho charakteru, či máme poznanie dobra, alebo zla, či máme myseľ Kristovu, alebo satanovu, nie je to spoľahlivé robiť na základe našich vonkajších činov. Musíme sa pozrieť hlbšie. No vedzte, že jedna vec, ktorá nám iste povie pravdivé a skutočné veci o našom charaktere, je to, čo vychádza z našich úst bežne, na každodennom poriadku.

Chcel by som to zvýrazniť. Je možné hovoriť ako kresťan, keď sa to od vás očakáva. Keď vás ľudia počúvajú, môžete rozprávať pekne, ak ich chcete presvedčiť, že ste kresťan. No pochopte prosím, že čo vychádza z našich úst bežne, na každodennom poriadku, to naozaj ukazuje, čím je preplnené srdce. Toto je dôležitý kvalifikátor, na ktorý treba pamätať, keď príde na sebakúmanie pomocou analýzy toho, čo vychádza z vašich úst.

Neanalyzujte len to, čo vychádza z vašich úst, keď ste v sobotné ráno na sobotnej škole. Preskúmajte sa na základe toho, čo vychádza z vašich úst keď ste doma len so svojou rodinou, alebo keď ste s neobrátenými spoločníkmi v každodennom živote. To je tým správnym vodcom a skutočným indikátorom stavu vášho srdca.

Cesta ku Kristovi, str. 58: *„Je pravdou, že správanie môže byť navonok správne aj bez Kristovej obnovujúcej moci.“* Môžete mať tvárnosť pobožnosti, ale nebudete mať moc (2 Tim 3,5) zmeniť srdce. Pravá moc evanjelia nás mení tam, kde je skutočne naša podstata. A to je kde? *„Lebo ako (človek) zmýšľa vo svojej duši, taký je.“* (Prísľ 23,7) Pravé evanjelium nás mení zvnútra. Predstierané nás mení zvonku, ale nikdy nie zvnútra. Je to len zmena správania pomocou sebeckej motivácie.

„Je pravdou, že správanie môže byť navonok správne aj bez Kristovej obnovujúcej moci. Láska k vplývaniu a túžba po úcte iných môžu viesť k vzornému životu. Úcta k sebe nás môže viesť k tomu, že sa vyhneme zlému vzhľadu. Sebecké srdce môže vykonať ušľachtilé činy. Podľa čoho teda poznáme, na koho strane sme?“ Pozoruhodné. Samé správne veci, no zo samých nesprávnych dôvodov. Sebecké srdce – sebeckto je motivácia.

Ako teda môžeme poznať stav nášho srdca? Musíme si položiť nasledovné otázky: **„Kto ovláda naše srdce?“** Druhá otázka nám ju pomôže zodpovedať. **„Komu patria naše myšlienky?“** To čo najviac milujeme, je to, na čo najviac myslíme. Je tak? Ale ako vieme povedať na čo najviac myslíme? Ďalšia otázka. Teraz naraz prechádzame z nehmateľnej ríše mysle do hmatateľnej ríše správania. **„O kom radi hovoríme?“** Pozrite, to čo vyviera z prameňa vychádza, kadiaľ? ...ústami.

Teraz, keď lepšie vidíme, čo vychádza von, vráťme sa späť do ríše mysle. Opäť musíme zanalyzovať, čo vychádza von bežne, na každodennom poriadku. „O kom radi hovoríme?“ Ak chcete skutočne vedieť, koho uctieвате, počúvajte sa čo hovoríte.

Slovo „worship“ (uctievanie) je v angličtine skrátene povedané „worth ship“ (úcty vzdanie). Uctievame to, čomu dávame najvyššiu hodnotu. To čo sa nám zdá byť cennejšie nad všetko ostatné, nad náš čas, našu energiu, naše prostriedky, naše všetko. To je to, čomu „vzdávame úctu.“

Čo uctieвате vy? Počúvajte sa, čo hovoríte. „*Lebo čím je preplnené srdce, to hovoria jeho ústa.*“ (Luk 6,45) Čo máte najradšej, čo považujete za najdôležitejšie, najhodnotnejšie vo svojom živote, o tom budete isto hovoriť najviac. Keď si sadneme a budeme analyzovať obľúbenú tému našej konverzácie, môže nám to veľmi pomôcť pri objavovaní možno skrytého modlárstva v našich životoch.

Ak naozaj milujeme najviac Ježiša, o čom budeme najradšej hovoriť? O Ježišovi. No položte si otázku: „*O čom naozaj rád hovorím viac, ako o hocičom inom?*“ O Ježišovi? Viete, pre väčšinu z nás je naozaj ťažké o ňom hovoriť. Tak trochu sa hanbíme... Bože, odpusť nám to. Bože pomôž nám, aby sme Ťa milovali tak, že aj keby sme mali byť odmietnutí za to, že o Tebe hovoríme, nebudeme si môcť pomôcť, pretože Ťa tak veľmi milujeme. Počúvajte sa o čom hovoríte. Ako je to s vašou dušou? (RH, 9. apríl 1889, odst.11) Položte si ucho na ten otvor, ktorý je priamym kanálom, cez ktorý ten prameň vyviera, a počúvajte. Počúvajte objektívne, počúvajte analyticky. Počúvajte čestne: čo vychádza von?

Southern Watchman, 5. december 1899: „*Prebývajúci Spasiteľ je VŽDY odhalený slovami.*“ Ak Kristus prebýva v nás, bude to odhalené kde? V našich slovách. Je Kristus vo vás nádej slávy? (Kol 1,27) Čo vychádza z vašich úst? Toto je testovacia otázka, a musím vás vyzvať, aby ste si ju položili.

Nájdete ju v Southern Watchman, 21. november 1905: „*Moji bratia a sestry, ako využívate dar reči? Naučili ste sa kontrolovať jazyk tak, aby vždy poslúchal diktát osvieteného vedomia a svätých záujmov? Je vaša konverzácia zbavená neviazanosti, pýchy, zlomyseľnosti, klamu a nečistoty? Ste pred Bohom bez lsti? Slová majú veľký vplyv. Ak to bude možné, satan bude udržiavať jazyk v aktivite pre svoju službu. Sami nedokážeme kontrolovať neposlušného člena. Božia milosť je našou jedinou nádejou. Kde je čistota srdca a ušľachtilosť charakteru, prejaví sa to v čistote a ušľachtilosti skutkov a reči.*“ Odhaľuje to, čo vychádza z vašich úst, čistotu srdca a ušľachtilosť charakteru?

Jakub to podáva naozaj priamo v 1. kapitole, 26. verši: „*Ak sa niekomu medzi vami zdá, že je nábožný, a nedrží svojho jazyka na uzde, ale zvodí svoje srdce, toho náboženstvo je márne.*“ Fíha! Písmo niekedy zareže do jadra, a povie, ako to naozaj je, však? Je to márne!

Ak náš vzťah s Ježišom Kristom nie je dostatočný na to, aby nám umožnil ovládať jazyk, potom nemáme s Ježišom Kristom naozajstný vzťah. Pavol nepovedal: „*Všetko vládzem, okrem skrotenia jazyka, v tom, ktorý ma posilňuje, v Kristovi.*“ On povedal čo? „*Všetko vládzem v tom, ktorý ma posilňuje, v Kristovi.*“ (Filip 4,13) Takže ak máme naozaj spásonosný vzťah s Ježišom Kristom, budeme mať dostatok síl a dostatok milosti, aby sme zvládli naše jazyky. Nemôžete to poprieť, lebo poprieť to by mohlo znamenať, že Kristus nemá dostatočnú moc, aby vám umožnil ovládnuť váš jazyk.

Dovoľujete si to poprieť? Ja nie. Problém nie je v nedostatku Jeho moci. Problém je v nedostatku našej závislosti na nej. Musíme sa dostať na miesto, kde budeme neustále, naplno závislí na Kristovi. V Jeho moci môžeme ovládnuť nielen každú myšlienku, ale aj každé slovo. Musíte tomu veriť, ak to vôbec niekedy máte prežiť. Jeho milosť je dostatočná. (2 Kor 12,9) Naša kresťanská zrelosť, náš rast v Kristovi, sa bude vždy prejavovať v našom neustálom získavaní dôslednejšej a stálejšej kontroly nad našimi jazykmi, až kým nakoniec získame úplnú a dôslednú kontrolu nad tým, čo vychádza z našich úst.

Opäť to vysvetľuje Jakub v 3. kapitole v 2. verši: „*Lebo mnoho klesáme všetci. Ak niekto neklesá v slove, to je dokonalý muž, ktorý má moc pojať na uzdu i celé telo.*“ Môžeme byť dokonalí, mô-

žeme byť zrelí v Kristovi. A ak dospejeme do plnosti Kristovej, (Ef 4,13) do plnosti mužov a žien v Ježišovi Kristovi, prejaví sa to v dôslednom ovládaní jazyka. Naučíme sa držať jazyk na uzde, krotiť jazyk.

Mimochodom, dôvodom prečo Jakub používa práve jazyk ako časť tela, je ten, že jazyk nám určuje či máme, alebo nemáme kontrolu nad celým telom. Je to preto, lebo nad jazykom sa najťažšie získava kontrola. Najľahšie uklzne, a má najbližšie a najpriamejšie spojenie z mozgom. Je ľahké nad ním hneď stratiť kontrolu. Keď sa naučíme ako, z milosti Kristovej a pre lásku Kristovu, ovládať jazyk, potom môžeme ovládať celé telo. To hovorí Jakub. „*Zajímať v plen každú myseľ do poslušnosti Krista.*“ (2 Kor 10,5) Zajímať v plen každé slovo do poslušnosti, to je pravá kresťanská zrelosť.

Pozrite sa, ako to Duch Prorocký spája. In Heavenly Places, str. 270: „*Keď sa dostaneme do nepriaznivých situácií, keď sú naše prirodzené pocity pobúrené, a my im chceme dať voľný priechod, vtedy je naša viera skúšaná; vtedy musíme prejsť Kristovu pokoru a miernosť. Ani jediným slovom nemáme vyjadriť pocity prirodzeného srdca.*“ To je vysoká meta, však? No neuspokojujte sa s nižšou.

Potom tu cituje náš text: „*Ak niekto neklesá v slove, to je dokonalý muž, ktorý má moc pojať na uzdu i celé telo.*“ (Jak 3,2) – celého človeka. To čo chceme, je byť pod kontrolou Ježiša. Chceme spočinúť na ramene Nekonečnej Sily, a povedať: „Chcem ísť k Bohu taký, aký som, a žiadať od Krista, aby mi dal víťazstvo. Budem viac než len víťazom skrze Toho, ktorý ma miloval.“ Jeho sila je dostatočná. Môžete zvíťaziť nad vašimi myšlienkami a slovami v sile Ježiša Krista. Bez Neho nemôžete nič robiť, (Ján 15,5) avšak „*všetko vládzem v tom, ktorý ma posilňuje, v Kristovi.*“ (Filip 4,13) Môžem ovládať každú svoju myšlienku, môžem ovládať každé svoje slovo.

Pamätajte ale, že viera bez skutkov je mŕtva. (Jak 2,20) Nech nám Boh pomáha dokazovať našu vieru krotením jazyka. Nieкого by možno skôr chytala hrôza pri vyhladke, že musí neustále držať na uzde svoj jazyk až do tej miery, aby ani len jediným slovom nedal voľný priechod svojim prirodzeným pocitom. Niekto by mohol byť naozaj trochu zdesený takou vyhladkou.

Testimonies, zv.1, str. 307: „*Niektó si kladie otázku: Musím byť neustále na stráži a pod seba-kontrolou? Bolo mi ukázané,*“ hovorí Whiteová v odpovedi, „*že máme pred sebou veľkú prácu – skúmať naše vlastné srdcia, a strážiť sa so žiarlivosťou starostlivosťou. Mali by sme pozorovať, v čom padáme, a potom sa v tom bude strážiť. Musíme mať dokonalú kontrolu nad našim vlastným duchom. Ak niekto neklesá v slove, to je dokonalý muž, ktorý má moc pojať na uzdu i celé telo.*“

Žeňte sa za tým cieľom. (Filip 3,14) Je to vysoká meta. No pre lásku Kristovu a z moci Ducha Svätého, musíme dosiahnuť tú metu, ak chceme byť medzi 144 000. (Mar 241.8) Čo je jednou z kľúčových charakteristík tých 144 000? Zjavenie 14:5: „*A v ich ústach nebola nájdenná lešť.*“ Žiadna lešť. „*lebo sú bezvadní pred trónom Božím.*“ Bože, pomôž nám.

Sám som to ešte nedosiahol, ani nie som dokonalý. (Filip 3,12-14) No pre lásku Kristovu sa môžeme dostať do toho bodu, že by sme Ho už nikdy nereprezentovali zle, ani len jediným slovom. Bože, pomôž nám.

Pozrite, ak sme skutočne Kristovi, potom On je: „**Hospodin naša spravodlivosť.**“ (Jer 23,6) A Jeho vláda sa iste prejaví v ovládaní našich jazykov. Ak tvrdíte, že ste pod vládou Krista, a váš jazyk sa úplne vymyká kontrole, potom vám to tvrdenie váš vlastný jazyk popiera.

Mind, Character and Personality, str. 579: „*Nemôžete byť príliš opatrní v tom, čo hovoríte, lebo vaše slová prezrádzajú aká sila ovláda vašu myseľ a srdce. Ak Kristus vládne vo vašom srdci,*

vaše slová budú zjavovať čistotu, krásu, a vôňu charakteru tvarovaného a formovaného podľa Jeho vôle. No od svojho pádu bol satan žalobníkom bratov, a musíte byť na stráží, aby ste nezjavovali rovnakého ducha.“

Preto som taký zúfalý, keď vidím koľko kritizovania a vyhľadávania chýb je medzi nami, Božím ľudom. Absolútne popierame akékoľvek tvrdenie, že by sme mohli byť pod vládou Krista. Ak kritizujeme a vyhľadáme chyby, dokazujeme tým, že sme pod tyraniou hriechu, nášho ja a satana, pretože prejavujeme jeho ducha. On je žalobník našich bratov. (Zj 12,10) Správne?

Opäť tu mám ťažké bremeno, pretože ako sme už skorej uviedli, kritizovanie a vyhľadávanie chýb, je označenie samospravodlivej skúsenosti. Musíte sa zakaždým snažiť prísť k uisteniu, že ste spravodliví, a robíte to poukazovaním na to, že ste oveľa lepší, než hocikto iný, a preto poukazujete na všetky ich chyby. Je to práve preto, lebo ako ľud máme tú hroznú samospravodlivosť, sebaklam, ten mor kritizovania a hľadania chýb.

Priatelia, vyzývam vás v mene Krista slovami, ktoré sme poverení hlásať svetlu: „*Bojte sa Boha, a dajte mu slávu,*“ obzvlášť vašim jazykom, „*lebo prišla hodina jeho súdu.*“ (Zj 14,7) Prosím, pochopte, akú rolu hrajú naše slová v tom súde.

Sám Ježiš hovorí u Matúša 12,36-37: „*Ale hovorím vám, že z každého prázdneho slova, ktoré povedia ľudia, vydajú počet v deň súdu; lebo zo svojich slov budeš ospravedlnený a zo svojich slov budeš odsúdený.*“ To je vážny výrok, a pochádza priamo od Ježiša.

Niektí z vás by mohli teraz povedať: „*Fíha, to znie ako by sme boli ospravedlnení slovami... Spravodlivosť z práce môjho jazyka, čo sú vlastne slová.*“ Naozaj nám Ježiš hovorí, že keď už všetko bude povedané a dokonané, budeme nakoniec ospravedlnení na základe našich slov? Toto nám hovorí? Budte opatrní. Ospravedlnení sme, priatelia, jedine vierou v Slovo a v to, čo On pre nás urobil, avšak viera v Slovo sa bude vždy prejavovať v našich slovách. Viera bez slov je mŕtva, a nejde tu o chybnú citáciu Písma, hovorím o skutkoch jazyka. „*Viera bez skutkov je mŕtva,*“ (Jak 2,20) avšak skutky jazyka sú naše slová... Takže ak máme skutočnú spásanosnú vieru v Slovo, naše slová to dokážu. Ak o tom naše slová neposkytujú dôkaz, potom nemáme vieru v Ježiša, a ak nemáme vieru v Ježiša, nemôžeme byť ospravedlnení z viery.

Práve preto, Boh nám žehnaj, sa budeme pri súde zodpovedať za naše skutky: nie preto, že by sme nimi boli ospravedlnení, ale preto, že naše skutky potvrdzujú pravosť našej viery v Kristove skutky. Nestratili ste sa v tom? Toto je veľmi dôležitý bod, ktorý musíme pochopiť.

Sú mnohí, ktorí nás, ako ľud, obviňujú zo zlého chápania vyšetrovacieho súdu, lebo sme vraj legalisti, ktorí učia, že sme ospravedlnení zo skutkov. Nie. Nie z našich... ale z Jeho. Jeho skutky nás spasia, a jedine naša viera v Jeho skutky nás spasí. No zachraňujúca viera nie je nikdy samotná. Vždy sa prejavuje, a bude sa vždy prejavovať obzvlášť v skutkoch nášho jazyka, v našich slovách. Naše slová budú obzvlášť skúmané na súde práve preto, lebo to, čo vychádza z našich úst, buď potvrdzuje, alebo popiera, či máte spásnu vieru v Ježiša.

Čo si myslíte, má Ježiš dostatočný dôkaz, v tom skutočne bezchybnom zázname všetkého čo kedy vyšlo z vašich úst? Má adekvátny dôkaz, aby potvrdil vaše tvrdenie, že v Neho veríte? Zodpovedzte si to prosím súkromne. Naberte odvahu z toho vzácneho uistenia, že „*keď vyznávame svoje hriechy, verný je a spravodlivý, aby nám odpustil.*“ (1 Ján 1,9) Jeho krv zakryje záznam zlých slov, ktoré vyšli z našich úst, ale prosím pochopte, že iba pravé pokánie neodvratne povedie k premene. Nemôžete iba ľutovať a ľutovať bez toho, že by ste rovnakou milosťou, ktorá vám odpúšťa, neprekonali aj neposlušný jazyk.

Pozrite, ak naozaj veríte, že Jeho milosť je dostatočná, aby vás oslobodila od trestu za hriech, budete tiež veriť, že Jeho milosť je dostatočná, aby vás oslobodila z moci hriechu. (2 Kor 12,9) Je to tá istá milosť. Tá istá milosť, ktorá vás oslobodzuje od odsúdenia, vás oslobodí spod kontroly. Ak svojimi slovami nedokazujeme skutočnosť, že sme v Neho uverili a prijali Jeho zmocňujúcu milosť, podávame tým dôkaz, že sme neuverili a ani neprijali Jeho odpúšťajúcu milosť. Proti tomu nemôžete argumentovať. Nemôžete mať odpúšťajúcu milosť bez zmocňujúcej milosti. Je to tá istá milosť.

Jakub 2,17: *„Tak aj viera, keď nemá skutkov, je mŕtva sama v sebe.“* Spasení sme vierou, nie skutkami, no viera, ktorou sme spasení, sa vždy prejavuje skutkami. Preto musí byť pri súde rýdzosť našej viery potvrdená našimi skutkami. Nie preto, žeby ste z nich boli ospravedlnení, ale preto, lebo potvrdzujú vaše tvrdenie, že ste ospravedlnení vierou v Jeho skutky. Chcel by som, aby ste to veľmi jasne pochopili.

Teraz si všimnite, ako sú viera a jazyk neoddeliteľné, ak sa má viera stať spásnou vierou. Je to úžasný náhľad. Nenechajte si to ujsť. Rimanom 10,9: *„Lebo keď vyznáš Pána Ježiša svojimi ústami, a uveríš vo svojom srdci, že ho Boh vzkriesil z mŕtvych, budeš spasený.“*

Všimnite si tu, prosím, dve veci: *„Keď vyznáš svojimi ústami,“* a čo ešte? *„uveríš vo svojom srdci, že ho Boh vzkriesil z mŕtvych, budeš spasený.“* Stačí len veriť vo svojom srdci? Nie. Prečo? Lebo *„viera bez skutkov je mŕtva.“* (Jak 2,20) Čo je tou prvou prácou, ktorú spásna viera vykoná? Vyznanie ústami. Preto nasledujúci 10. verš hovorí: ***„Lebo srdcom sa verí na spravodlivosť, a ústami sa vyznáva na spasenie.“***

Pozrite, celým srdcom veríte, že Kristus je Pán vašej Spravodlivosti. (Jer 23,6) No ak je tá viera pravá, vaše ústa budú dokazovať Jeho vládu, a vy to svojimi ústami aj vyznáte.

Milí priatelia, práve preto sa zločinec na kríži dostane do neba. Rozmýšľajte o tom! Ježiš povedal: *„Amen ti hovorím dnes budeš so mnou v raji.“* (Luk 23,43) Aké skutky má na svojom zázname, ktoré by potvrdili jeho vieru? Čo povedal Ježišovi, keď visel na kríži? *„Rozpomeň sa na mňa, Pane, keď prídeš vo svojom kráľovstve!“* (Luk 23,42) Bol jediným v celom dave, ktorý ho oslovoval Pane. Ani len učeníci to neboli schopní urobiť. (DA 750,3) Jeho viera bola pravá. Prejavil vyznanie svojimi ústami. Vyznal Ježiša ako Pána. Vyznal ho ako Mesiáša. *„Rozpomeň sa na mňa, Pane, keď prídeš vo svojom kráľovstve!“* (Luk 23,42) To bola ohromná viera. Napriek všetkým okolnostiam tu bol muž, opovrhovaný a odmietaný ľuďmi, (Iz 53,3) a očividne tiež odmietnutý Bohom, (Iz 53,4) bitý, ranený a krvácajúci... A vierou lotor pozerá cez všetky tie okolnosti, a uvedomuje si, že je to Mesiáš hneď vedľa neho, Syn Boha a oslovuje ho „Pane.“

Nikto z nás nebude spasený, pokiaľ ho nebudeme volať „Pane,“ a našimi jazykmi prejavovať Jeho vládu. Nie je to dobrovoľné. Matúš 10,32: *„Každého tedy, kto mňa vyzná pred ľuďmi, vyznám i ja pred svojím Otcom, ktorý je v nebesiach. A kto by mňa zaprel pred ľuďmi, toho i ja zapriem pred svojím Otcom, ktorý je v nebesiach.“*

Vidíte aká vážna je tá pravda? Ak naše ústa nevyznávajú vládu Ježiša Krista, Jeho ústa nás nemôžu vyznať pred Otcom. Prečo? Pretože sme Mu to nedovolili. Nemôže byť našou Spravodlivosťou pred Otcom, pokiaľ nie je naším Pánom tu na zemi. A Jeho vláda sa prejavuje tým, čo vychádza z našich úst.

Milí priatelia laodicejčania, práve preto Ježiš hovorí, že ak sa veci nezmenia, bude nás musieť vyplúť zo svojich úst. (Zj 3,16) Prestane nás vyznávať pred Otcom ako svoj ľud, ak ho nezačneme vyznávať pred ľudským pokolením. Hovoríme tu o dôležitých veciach. Ježiš prichádza, milí

priatel'ia. „**Bojte sa Boha, a dajte mu slávu, lebo prišla hodina jeho súdu.**“ (Zj 14,7) Naučte sa Ho vyznávať svojim jazykom.

Čo sa stane, keď príde? Každé koleno sa skloní a každý jazyk vyzná, že Ježiš Kristus je Pán. (Filip 2,10-11) No tragédiou je to, že drvivá väčšina jazykov urobí to vyznanie s mučivými výčitkami svedomia. (Mar 346.1) Bože, daj aby sme to my mohli urobiť s nadšením. (Mar 346.2) Budeme to schopní robiť len vtedy, ak sa Ho naučíme vyznávať svojim jazykom tu a teraz.

Viete, telesnému človeku nie je príťažlivé nič z toho, čo sme tu študovali a rozoberali. (Rim 8,7) Nie je to nič senzačné, nič zábavné. Bolo to jednoducho štúdium „*toho, čo povedal Pán*“ (PH167 26.1) o budovaní charakteru podobnému Kristovmu. No skutočnosť, že ste začali študovať túto tému, je jasnou indikáciou, že Duch Svätý robí niečo nadprirodzené vo vašom živote, dávajúc vám hlad a smäd (Mat 5,6) po Slove Hospodinovom. (Am 8,12) Chválim za to Boha. Prosme Ho, aby priviedol k dokonalosti (Kol 1,28) to, čo už začal.

Pokračujte v štúdiu Slova, a uvidíte, že vás to vyslobodí, (Ján 8,32) a posväťí, lebo Ježiš je Slovo. (Ján 17,17) Ježiš je Ten, ktorý nás oslobodzuje z prirodzeného otroctva hriechu, nášho ja a satana, vracia nás späť pod vládnu, zhovievavú Vládu Lásky, a premieňa nás z prirodzene sebeckých ľudí na milujúcich a príťažlivých kresťanov. (LDE 191.4) Takého Pána musíte milovať...

Dúfam, že tá jednoduchá pravda bola do vašich myslí vštepená, a že budete správne motivovaný pokračovať v štúdiu princípov rozvoja kresťanského charakteru. Aj keď dočítate túto knihu, téma nebude vyčerpaná. Možno vyčerpáme vás študovaním tejto témy, ale tému nevyčerpáme.

V skutočnosti, toto je ešte len začiatok a ja dúfam, že budete natoľko presvedčení ohľadom dôležitosti ďalšieho štúdia, že jednoducho použijete túto knihu ako odrazový mostík, ako katalyzátor k podnieteniu ďalšieho osobného štúdia.

Milí bratia a sestry, prosím vás, poznávajte vládu Ježiša Krista. Poznávajte Ho, ako svoju spravodlivosť, ktorou môžete byť ospravedlnení. Poznávajte Ho ako svojho Pána, aby ste mohli byť posvätení. Poznávajte Jeho vládu tak, že vás uschnú priniesť nielen každú myšlienku do poslušnosti Krista, (2 Kor 10,5) ale tiež každé slovo. To je našim cieľom. Pre lásku Kristovu, žeňte sa za tým cieľom. (Filip 3,14) Vytrvajte!